

Độc giả thứ 7

Tác giả Lôi Mễ

Biên dịch Bình Thiên

Check by Thủy An An

daotienvu.blogspot.com

Ñoăc giaũ Thòu 7

[Tâm lý tội phạm]

Tác giả: Lôi Mễ
Editor: Bình Tiên
Book type: Thuyết An An

daotienm.blogspot.com

Tên Ebook: **Độc Giả Thứ 7 (full prc, pdf, epub)**

Tác giả: **Lôi Mễ**

Thể Loại: **Best-Seller, Kinh Dị, Phiêu Lưu, Tiểu Thuyết, Trinh Thám**

Dịch giả: **Lưu Hà**

Nguồn: **banhtieu137.blogspot.com**

Ebook: **daotieuvu.blogspot.com**

Ebook được page hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Giới Thiệu:

Các bạn thân mến, "Độc giả thứ 7" chính là cuốn đầu tiên nằm trong Series tâm lý tội phạm 4 cuốn rất nổi tiếng của nhà văn Lôi Mễ bao gồm: Độc giả thứ 7; Chân dung tâm lý tội phạm- Đề thi đẫm máu; Giáo hóa trường; Sông ngầm.

Khi cuốn thứ hai của Series này được phát hành tại Việt Nam với tên gọi "Đề thi đẫm máu", rất nhiều độc giả đã thắc mắc về nhiều tình tiết trong truyện chưa được lý giải, nhiều nhân vật có liên quan mà tác giả chưa giải thích. Thực ra nếu đọc trọn bộ 4 cuốn của Lôi Mễ chúng ta sẽ giải đáp được toàn bộ thắc mắc đó.

Daotieuvu.blogspot.com thời gian vừa qua đã lần lượt giới thiệu tới các bạn hai cuốn còn nằm trong Series đó là: Giáo hóa trường; và Sông ngầm; ngày hôm nay nhóm dịch truyện của diễn đàn tiếp tục giới thiệu cuốn còn lại trong hệ liệt và cũng là cuốn đầu tiên.

Lý do Lưu Hà làm cuốn này cuối cùng bởi vì Lưu Hà luôn muốn đọc những thứ mới lạ, một số tình tiết trong Độc giả thứ bảy đã được tiết lộ trong Đề thi đẫm máu mà nhà xuất bản Việt Nam lại cho ra mắt Đề thi đẫm máu trước, với những tác phẩm trinh thám thế này biết trước diễn tiến của truyện sẽ giảm đi khá nhiều hứng thú.

Tuy nhiên cuốn này cũng là cuốn rất quan trọng, nó lý giải những vướng mắc những điều chưa được lý giải trong các cuốn còn lại, và đặc biệt hơn nữa là truyện của Lôi Mễ cuốn nào cũng đều đáng đọc cả. Rất mong nhận được sự ủng hộ của các bạn với nhóm dịch truyện.

Chân thành cảm ơn các bạn!

Chương mở đầu

Hồi ức

“Hắn trầm luân (chìm đắm trong bể khổ), hắn vấp ngã”. Các người năm lần bảy lượt cười nhạo, hãy biết rằng, hắn vấp ngã thì vẫn ở cao hơn các người. Hắn vui quá hóa buồn, nhưng ánh sáng mạnh mẽ của hắn sẽ nhanh chóng đẩy các người vào nơi tăm tối. - Ni Thái.

Tôi đã ngủ bao lâu rồi?

Hiện tại xem xét vấn đề này đã không còn ý nghĩa nữa. Tôi vốn không định mở mắt, thì bỗng trong mũi tràn ngập đủ loại mùi vị đáng ngờ. Tôi hít hít mũi, nhận ra vị thịt kho tàu, thịt bò, hành tây, gà rán KFC, rượu nút lá chuối rẻ tiền, đậu tương có mùi hơi giống lúc vừa cởi giày.

Tàu hỏa Trung Quốc vĩnh viễn là như vậy, giống như một nhà ăn của doanh nghiệp lúc đêm khuya. Nếu chẳng may bạn không mua được vé giường nằm, mà chỉ có thể chen chúc tại toa ngồi cứng, thì cũng giống như đồ ăn đã để qua đêm bất kể bạn có thích hay không cũng đều phải nuốt xuống mà mùi vị đều có cảm giác giống nhau tựa như sương mù, dày đặc, dính dính, phủ mờ mắt bạn.

Tôi vặn mở một chai nước khoáng, uống một hơi hết gần nửa chai, sau đó chậm rãi lấy từ trong túi ra chiếc kính đeo lên. Trước mắt mọi vật nhìn cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Đối diện tôi là một người đàn ông trung niên vẻ mặt ngây dại, mặc áo bành tô dày, trong tay nắm chặt một chiếc cặp da màu đen (hai tay đầy nếp nhăn, vô cùng xù xì thô ráp), giày da dưới chân nứt toạc, mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên cạnh ông ta là một cô gái trẻ, y phục đơn giản, diện mạo bình thường, đang nhắm mắt nghe MP3 (hàng sản xuất trong nước, cũng có vẻ đã dùng lâu lắm rồi). Bên trái tôi là một cụ già giống như tôi đang dựa trên bàn mà ngủ, một chút nước bọt chảy qua khóe miệng xuống bàn thành một bãi lập lòe phát sáng. Tôi nổi hứng thu hồi lại ánh mắt tế nhị, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bây giờ đang là đầu mùa xuân trời đầy sương mù, tàu hỏa vừa đi qua một mảnh ruộng hoang vắng, không có nông dân gieo trồng như tôi

tưởng tượng, ngay cả trâu bò cũng không nhìn thấy, thấp thoáng lác đác mấy gian nhà thấp bé, một vài đứa nhỏ mặc áo bông dày đang chơi đùa trước cửa, bọn chúng đang chơi trò gì nhỉ? Hạnh phúc của trẻ con chỉ đơn giản như vậy, có lẽ chỉ cần được trốn tìm đuổi bắt trong bụi bặm, chúng cũng vui vẻ lắm rồi

“Này”, tôi túm lấy nhân viên phục vụ đang cố sức xuyên qua đoàn người: "Bao giờ có thể bổ sung vé giường nằm?"

"Đợi lát nữa đi, không thấy hiện tại đang bận như vậy sao?" Nữ nhân viên căng mặt khó chịu nói: "Thật đáng ghét, còn xuân sắc gì nữa đâu, lại còn ở chỗ đông người nữa chứ." Cô ta nhìn lướt qua đám người chen chúc trong toa, người nào người nấy đều tràn đầy mong đợi nhìn vào chỗ ngồi của người phía trên, hy vọng một người nào trong số đó đứng dậy xuống tàu. Mà đừng tầm mắt trước hai người ngồi xéo trước mặt.

Đó là một nam một nữ. cô gái ngồi sát cửa sổ, người đàn ông bên cạnh cô, nằm bò trên bàn. Cô gái kia tuổi còn rất trẻ, hình như là một sinh viên, nét mặt sợ hãi, thỉnh thoảng đẩy nhẹ người đàn ông bên cạnh một cái, người đàn ông kia mỗi lần bị đẩy ra một chút, lại ngoan cố sát lại lần nữa. tôi để ý thấy bả vai người đàn ông hơi lay động.

Ha ha. Tôi nhẹ giọng khẽ cười

Cô gái kia vẻ mặt đỏ bừng nép mặt vào bên trong, nhìn quanh khắp nơi. Hành khách xung quanh có người đã biết hành động của người đàn ông, nhưng không ai đáp trả ánh mắt cô gái. Tất cả mọi người đều im lặng, dường như đều đang có tâm sự.

Người đàn ông động tác càng lúc càng mạnh, trong mắt cô gái bắt đầu ngấn lệ

Tôi đứng lên, đi tới bên cạnh người đàn ông ấy. lập tức có người ngồi vào chỗ của tôi, còn thở dài khoan khoái.

“Này”, tôi vỗ vỗ vai người đàn ông kia: “Đổi chỗ ngồi” tôi chỉ chỉ chỗ của tôi.

Người đàn ông kia ngẩng đầu, nét mặt bối rối: “cái gì?!!”

“Tôi nói đổi chỗ”, tôi bình tĩnh nhìn hẳn.

Nét mặt người đàn ông nhanh chóng từ bối rối biến thành hung ác, vờ như không nghe không thấy gì hết.

“Đổi chỗ”, tôi nhìn vào mắt hẳn nói.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn tôi, mọi người xung quanh cũng nhìn sang tôi. Tôi mỉm cười nhìn hẳn.

Hẳn ngượng ngùng thu hồi ánh mắt: “Chỗ nào?”

Tôi chỉ về phía sau

Hẳn đứng lên, tôi để ý thấy hẳn cao hơn tôi một chút, khoảng 1m80, tôi lấy túi ném lên bàn, ngồi xuống.

Người xung quanh cũng cử động ngồi thẳng lại, mọi người hình như đều thở phào nhẹ nhõm. Có người hiếu kỳ nhìn cô gái kia, cũng có người nhìn chằm chằm tôi. Tôi ôm bả vai, nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, cảm giác có người nhẹ nhàng kéo cánh tay tôi, tôi mở mắt, là cô gái bên cạnh đang thẹn thùng khẽ cười, đưa cho tôi một tờ giấy, trên viết: “cảm ơn.”

Tôi mỉm cười, xem như trả lời, lại nhắm mắt lại.

Tôi lại ngủ, cho đến khi có một người ra sức lay tôi tỉnh. Tôi cố sức mở mắt, là nhân viên phục vụ

“Toa xe số 9 bổ sung giường nằm, nhanh lên.”

Tôi đồng ý, đồng thời cảm giác tàu đang giảm tốc độ, chắc là sắp vào ga.

Tôi đứng lên, mệt mỏi đuổi thẳng lưng, cầm lấy túi.

Cô gái kia nhìn tôi

Tôi do dự một chút, xoay người đi tới cạnh người đàn ông kia, tên kia đang cúi đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi cúi người xuống, nhẹ giọng nói: “Đến ga rồi, xuống tàu đi.”

Người đàn ông dường như hơi hoảng sợ: “Chưa mà, tôi đi thành phố A.”

"Tới rồi, xuống đi." Hấn tựa hồ bị chọc giận, "Mẹ kiếp, mày thật quá đáng!"

Tôi nhìn hấn, nụ cười trên mặt dần biến mất: "xuống tàu"

Người đàn ông nhảy dựng lên, đưa tay túm lấy tôi, tôi chặn tay hấn lại, lấy từ túi áo trong ra thẻ cảnh sát, cài ngay trước ngực. mắt và miệng người đàn ông đều biến thành chữ O, buông thông tay xuống.

"Tôi xuống, tôi xuống ... tôi ở lại làm cái gì."

Tôi cúi người xuống, nhẹ giọng nói: "Đừng tự tìm phiền toái, OK?"

Lúc này tàu đã tiến vào ga, người đàn ông nhanh chóng đứng dậy, vội vã chen vào đoàn người xuống tàu, ngoảnh đầu lại nhìn tôi oán hận.

Đêm đã khuya

Tôi không ngủ được, có lẽ vì ban ngày ngủ quá nhiều. Tất cả mọi người ở toa giường nằm không ngừng liên tục phát ra tiếng ngáy ngủ. Tôi một mình ngồi cạnh cửa sổ, nhìn một mảng đen kịt bên ngoài. Tàu chạy rất nhanh và yên tĩnh, thỉnh thoảng có rung rung theo quán tính. Trong tàu tối mù mịt, chỉ có chỗ nối tiếp các toa tàu còn sáng một ngọn đèn, ngoài cửa sổ bóng đêm đen đặc như mực, giữa đêm đen kia tựa hồ cất giấu không biết bao nhiêu số phận, bao nhiêu bí mật. Tìm kiếm vạch trần những bí mật ẩn dấu trong bóng tối, có lẽ, chính là vận mệnh của tôi.

Cửa toa mở ra, có dáng hai người mờ mờ đi đến, một người là nhân viên trên tàu, người kia không nhìn rõ, nhưng có thể nhận ra là một cô gái, có lẽ là hành khách vừa mua vé bổ sung. Nhân viên tàu dẫn cô gái kia vào chỗ, căn dặn vài câu thì bỏ đi. Cô gái kia xếp gọn hành lý ở giường trên, cầm một cái cốc, nhìn xung quanh, rồi hướng về phía tôi đi tới.

"Là anh hả?"

Tôi ngẩng đầu, là cô gái ban sáng kia.

"À"

Cô gái kia lấy phích nước từ dưới chân tôi đổ vào cốc nước, kéo hạ ghế dựa, ngồi xuống đối diện tôi.

“Anh là cảnh sát?”

Tôi quay sang...: “Ừ”

Cô gái kia hai tay nắm cốc, thẹn thùng mỉm cười: “cảm ơn anh.” “Không cần khách khí, đây là việc nên làm mà. Người kia không phải đã xuống tàu rồi sao, cô sao phải đến đây?”

Hihi, cô gái nhìn tôi, trong ánh mắt hiện lên một tia cười tinh nghịch: “Anh ở đây, nên có lẽ nơi này khá an toàn.”

Tôi im lặng khẽ cười

“À, anh nhất định đã bắt không ít người xấu chứ”. Im lặng một hồi lâu, tôi lấy ra một điếu thuốc lá, châm lửa.

"Dù sao cũng không ngủ được, anh kể cho tôi vài chuyện cũ anh bắt kẻ xấu đi." Trong mắt cô gái trẻ tràn ngập tò mò và mong ngóng.

Tôi nhìn cô, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của cô rất giống Lục Hải Yến, đơn thuần, trong veo thấy đáy.

“Truyện cũ ư?” tôi hút điếu thuốc: “Được rồi”

Tại đây, một đêm khuya trong khoang tàu, tôi đem những câu chuyện cũ kể cho một cô gái xa lạ nghe, có lẽ đây không phải những câu chuyện mà là một đoạn hồi ức. nhưng mà nhớ lại việc đã qua không phải lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái. Nếu như có thể, tôi thà rằng những chuyện đó chưa bao giờ xảy ra. Có lẽ Ngô Hàm, Chu Quân, Trần Giao, Lưu Kiện Quân, Tôn Phổ, các người cũng mong muốn chưa bao giờ xảy ra những việc đó.

Thế nhưng, nên bắt đầu từ đâu nhỉ?

Chương 1: người chết đầu tiên

Năm 1999, Phương Mộc 21 tuổi, Ký túc xá sinh viên năm 3 trường Đại học Sư phạm thành phố C.

Đêm cuối mùa thu, khí trời rất lạnh, lá khô rụng lá tả trên mặt đất, từng cơn gió dồn dập thổi. Đoạn đường từ phòng tự học trở về từng nhóm, từng nhóm sinh viên đều rụt cổ trong áo rét, lớn tiếng cười nói rôm rả hướng về phía ký túc xá.

Ký túc xá nam sinh là khu nhà số 2, cũng là khu nhà cổ lỗ nhất trong trường đại học này. Tương truyền khu 2 được xây từ thời kháng Nhật. Đúng là siêu cường Nhật Bản, bọn quỷ xâm lược này không hổ là có trình độ khoa học kỹ thuật tiến bộ vượt bậc, hơn 50 năm qua, ngôi nhà cổ lỗ này trước sau vẫn trơ gan cùng tuế nguyệt, ngoại trừ việc hơi ẩm thấp một chút nhưng vẫn rất kiên cố. Mà ẩm thấp cũng không phải chuyện gì to tát. Các sinh viên khóa trước đã tốt nghiệp nói vui rằng: khu nhà này vĩnh viễn không có khả năng phát sinh hỏa hoạn, bởi vì có đốt cũng không cháy. Cũ thì cũ, nhưng trong mắt các nam sinh ký túc xá này lại là một nơi vô cùng khoái lạc. Vì sao ư? Bởi vì khi có cấp trên đến kiểm tra vệ sinh, nhà trường sẽ không bao giờ dẫn đoàn kiểm tra tới khu nhà này, các nam sinh lại càng vui vẻ nhàn hạ. Tại đây khắp chốn đều là rác rưởi, vỏ chai bia, chuột bọ ký sinh. Chung sống với rác rưởi là một đám nam sinh không tim không phổi sống ung dung tự tại vô cùng vui vẻ.

Trước thời điểm tắt đèn 11h30 đêm, là lúc náo nhiệt nhất của khu 2. Mọi người đi dép lê, khăn mặt vắt vai, bưng chậu rửa mặt từ nhà vệ sinh công cộng đến ký túc xá qua lại rộn ràng không ngớt, trong hành lang mùi khói thuốc nhẹ nhẹ lan tỏa khắp nơi, đôi khi còn có thể nghe thấy những lời nói tục vang lên ông ổng, thỉnh thoảng có người thừa dịp đối phương đang cúi đầu rửa mặt mà ẩn xuống, gây ra một trận cười ngặt nghẽo cùng tiếng chửi thề giận giữ.

Trong phòng 352, một nam sinh đang dùng một cái khăn mặt ra sức lau khô tóc, bỗng nhiên cầm khăn đưa lên mũi ngửi: “Quái, khăn mặt của mình sao lại có mùi dưa muối?” Nam sinh cùng phòng đang ăn mỳ gói trên bàn nở nụ cười: “Ha ha, chiều nay lão tứ hình như dùng khăn mặt

của cậu lau chân đó”, cậu ta nuốt xuống một túm mì sợi: “Thằng nhóc này lúc đó mới vừa đá bóng xong”. Nam sinh cầm khăn mặt quăng bịch chiếc khăn lại trong chậu, giật cánh cửa, xông về phía nhà vệ sinh hô to: “Chúc lão tứ, mẹ kiếp, cậu là đồ con lợn?”. mấy người trong phòng cười âm lên, vài giây sau, một người mập mạp miệng ngậm bàn chải đánh răng vọt đến: “Ai đó!”. Nam sinh cầm khăn mặt trong tay run run không nói lời nào. Cậu mập lúng túng cười trừ: “Ôi ôi, lục đệ à, ngại quá”. Nam sinh kia nói: “Ngại là xong chuyện sao, gọi sạch tóc cho tôi ngay, toàn mùi dưa muối”. “Ồ vậy sao? Không phải lão nhị đang ở nhà ăn mì ăn liền sao, cậu cầm khăn mặt nhúng nhúng trong bát của hắn, là hắn đỡ tốn tiền mua dưa muối rồi”. “Tên mập chết tiệt!” Nam sinh cầm khăn mặt xông lên ra về muốn tấn hắn một trận. Chúc lão tứ nhin cười chuồn ra ngoài: “Không thể trách tôi nha, ai bảo cậu mua khăn mặt giống màu khăn mặt tôi.” “Thối, khăn mặt của tôi màu xanh, khăn của cậu vốn dĩ là màu trắng!” Trong phòng lại bắt đầu cười âm lên.

Lão lục gãi gãi tóc, đưa năm tay lên trước mũi hít hít: "Hừ, đợi đó, ngày mai biết tay ta", tuột dép lê xuống, chui vào chăn. Trong phòng vài người đang đọc sách, nghe nhạc, yên lặng chờ tắt đèn. Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, một nam sinh nhỏ người chui vào, trong tay bưng một cái cặp lồng bằng inox, tiến thẳng đến chỗ đặt phích nước nóng dưới cửa sổ, cầm lấy một cái, lắc lắc, rỗng không, cầm cái kia, vẫn rỗng không. "Hừ, phòng các cậu sao lười quá vậy, nước sôi cũng không có, mau đi xuống đun cho tôi một ấm, không, hai ấm, tôi ăn xong mì còn ngâm chân nữa!"

Lão lục cười với hắn nói: "Tôi có nước sôi nè."

Nam sinh nhỏ con lập tức tiến sát lại, lão Lục vén chăn: "Có điều không nóng lắm, 36 độ 8, cậu có dùng không?"

Nam sinh nhỏ con xông lại bóp cổ lão Lục, lão Lục lập tức ấn cậu ta xuống giường để như trở bàn tay "Vô lễ quá nha!" Nam sinh nhỏ con hô to.

Vài người khác trong phòng ngủ cũng xông lại hè nhau đê cậu ta xuống. Nam sinh nhỏ con cuống quít cầu xin: "Đừng đừng, ấ nữa là tôi phọt ra mất đó!"

Lão lục vội vã nói: "Đừng làm bậy, giường này đêm nay tôi còn phải ngủ đó."

Mấy người cười nghiêng ngả thả nam sinh nhỏ con ra, cậu ta rên rỉ đứng lên, "Mẹ ôi, không được ăn mì, lại buồn đi đại tiện, Phương Mộc, cho xin ít giấy."

Lão lục nói: "Hừ, Chu Quân, mẹ kiếp, ngay cả giấy vệ sinh cậu cũng không có hả?". Thò tay lấy nửa cuộn giấy bên gối đầu ném cho hẳn. Chu Quân nhận giấy, không đi ngay, ngồi bên giường của Phương Mộc tán gẫu với vài người khác.

Phương Mộc nói: "Cậu còn không đi mau, chút nữa nhịn không được lại bậy cả ra giường của tôi!"

Chu Quân nói: "Lát nữa đi, giờ không buồn lắm nữa."

Phương Mộc đang đọc sách trên giường hướng lão ngũ nói: "Thằng quý Chu Quân này đúng là lập dị, người ta đều đi buổi sáng, cậu hôm nào cũng đều đều đi buổi tối, cơm chiều tiêu hóa sao kịp?"

Chu Quân lập tức hưng phấn: "Mấy người không hiểu đâu, buổi tối trước khi chuẩn bị đi ngủ đại tiện là khoa học nhất, cậu nghĩ thử xem, nhiều thứ dơ bẩn như vậy ở trong bụng một đêm, có thể chịu được sao?"

Lão Ngũ nhìn đồng hồ: "Sắp tắt đèn rồi, cậu còn chưa đi?"

Phương Mộc nói: "Tên ngốc này bao giờ chẳng vậy, hôm nào cũng đều tắt đèn xong mới đi đại tiện, thật giống quý, đúng rồi, có phải cậu muốn tìm một nữ quý cùng nòng đọ pháo không hả?."

Chu Quân vẻ mặt mê đắm nói: "Đúng vậy, gây dựng nên một tiểu quý, giúp ta làm bài thi."

"Ha ha ha, cậu không sợ kiệt sức mà chết hả." (nguyên tác "Tinh tấn nhân vong" tức là cạn tinh mà chết)

Lúc này, đèn tắt phụp một tiếng, trong phòng ngủ tràn ngập một màu đen kịt, những người đang đọc sách không hẹn mà cùng "A" một tiếng, chột nghe thấy tiếng gạt chăn sột soạt. Chu Quân đứng lên nói: "Đi đây, về uống nước rồi đi WC tìm nữ quý đây."

"Ờ ờ, cút đi."

Chu quân giật cánh cửa, đi ra.

Phương Mộc chui vào chăn, thấy giường trên trống không, "Ngô Hàm đâu?" "Lão Tam hôm nay trực ban."

Không biết ai đáp lại một tiếng.

Mọi người im lặng một hồi, có người nhẹ giọng nói: "Gia cảnh Lão Tam thật khó khăn."

Phương Mộc nói: "Không phải lão Tam đã đóng học phí rồi sao?"

Chúc lão Tứ nói: "Còn khuya, thiếu hơn 4000 nữa." Phương Mộc không lên tiếng, chui sâu vào trong chăn nghĩ ngợi.

Giữa ánh trăng mờ lung, nghe thấy tiếng cửa đối diện phòng 351 mở ra, có người lầm rầm hát, Phương Mộc lớn tiếng hô: "Kiệt sức mà chết!"

Sau đó nghe tiếng Chu Quân: "Ô Ô, Sucker." (Một câu nói bậy, chửi thề phổ biến tại miền bắc Trung Quốc, tạm dịch là "Cái L.. ngu ngốc") Tiếng dép lê lạch cạch nhỏ dần rồi biến mất.

Mọi thứ đều trở lại yên tĩnh. Người trong phòng cũng chậm rãi chìm vào giấc mộng đẹp, tiếng ngáy lúc trầm lúc bổng dần vang lên. Gió ngoài cửa sổ vẫn thổi mạnh, thỉnh thoảng lá khô xoay tròn đập vào cửa kính. Song sáu người, không, là năm người vẫn như mọi đêm, đang ngủ say tại đây trong căn phòng cũ kỹ lộn xộn không ai nghe thấy một tiếng động rất nhỏ. Bọn họ không hề hay biết, bắt đầu từ hôm nay, mọi thứ, đã không còn như trước.

Phương Mộc giật mình tỉnh giấc, nói chính xác, là bị đánh thức. Cậu cố mở mắt, phát hiện trong phòng ngủ không một bóng người, chăn màn của mọi người đều chất đống trên giường vô cùng lộn xộn, đám quỹ lười này đã chạy đi đâu?. Hành lang ồn ào náo loạn, Phương Mộc đeo kính, ngồi dậy vươn thẳng lưng, đi dép lê, mở cửa ra ngoài.

A, thật hoành tráng.

Có vẻ như toàn bộ sinh viên trong khu đều tập trung tại hành lang này, mọi người ăn vận đủ loại, có người mặc đồ thể thao, có người khoác chăn, có người chỉ mặc độc chiếc quần lót, ôm bả vai, thế nhưng biểu cảm trên mặt mỗi người ai cũng như ai, nhìn hướng về WC, vẻ mặt kinh hoàng.

"Cái gì vậy?" Phương Mộc nhìn thấy Chúc lão tứ, liền gọi lớn. Đứng ở cửa nhà xí, dì Tôn quản lý viên đang nhìn xung quanh bên trong. Lão Đại phòng 351 ngồi dưới đất, trên người khoác một tấm thảm, mắt trừng trừng nhìn thẳng, thảm trên người không ngừng run run.

Chúc lão Tứ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Phương Mộc, nói không nên lời.

"Rốt cuộc là làm sao vậy, WC bị tắc hả?" Phương Mộc nhìn đồng người xung quanh, "Cũng đâu phải là lần đầu tiên, sao mà phải kích động như vậy?"

Lão Lục phòng 351 nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: "Hình như là Chu Quân, chết trong WC rồi."

Chương 2 - Điều tra

Trần Bản là một người đàn ông trung niên ngoài 40 tuổi, đã từng qua quân ngũ. Sau khi xuất ngũ được phân thẳng về bộ môn Giáo dục quốc phòng của trường Đại học Sư Phạm, sau chuyển sang ban bảo vệ, năm vừa rồi mới được bổ nhiệm trưởng ban. Dật dờ ở ban bảo vệ trường đại học Sư Phạm hơn 10 năm, đây là lần đầu tiên Trần Bản gặp phải tình huống như thế này. Phải lo tiếp bộ phận điều tra hiện trường của cục công an, trấn an sinh viên, báo cáo lãnh đạo trường. Sau khi cảm đầu cảm cổ lo liệu mọi việc tới trưa, đang lúc thở không ra hơi, phòng bảo vệ lại gọi điện tới, nói người của Cục công an đến. "Sao lại tới bây giờ?" Trần Bản khó chịu lườm bầu, vội vã chạy về phòng bảo vệ.

Một người đàn ông xấp xỉ tuổi ông ta đang ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt mệt mỏi. Trước khi Trần Bản tới nhân viên Cục cảnh sát thành phố đang báo cáo với ông ta tình hình khám nghiệm hiện trường vừa rồi. Người đàn ông đó buông mắt suy nghĩ, khuôn mặt không biểu lộ gì mà lắng nghe, thấy Trần Bản đi vào thì nhướn mày, khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Người đầu tiên phát hiện thi thể chính là lão Đại của phòng 351, Tôn Khánh Đông, nam, người tỉnh Hà Nam, 21 tuổi. Khoảng rạng sáng hôm nay, Tôn Khánh Đông dậy đi vệ sinh, theo như những gì cậu ta nhìn thấy lúc còn đang mơ màng ngái ngủ thì thời điểm đó là vào khoảng 11h30, Chu Quân đang ngồi xổm đại tiện trong WC. Tôn Khánh Đông thuận miệng hỏi một câu: "Cậu vẫn chưa đi xong sao? Bộ bị trĩ hả?"

Rồi cậu ta đành trở về phòng ngủ tiếp, sau đó thì ngủ một mạch tới sáng. 5h30 sớm hôm sau, Tôn Khánh Đông thức dậy, chạy thể dục buổi sáng, lúc vào nhà vệ sinh thì trông thấy Chu Quân vẫn ngồi xổm trong WC; Tôn Khánh Đông cảm thấy vô cùng kỳ quái, tiến lên vỗ đầu Chu Quân một cái, đối phương không phản ứng, lại đẩy một chút, Chu Quân vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hồm rồi cứng đờ đổ về phía trước. Tôn Khánh Đông lúc ấy sợ đến ngồi bệt xuống đất, gần như dùng cả tay chân bò xuống dưới lầu báo cho quản lý viên Tôn Mai. Tôn Mai không hề động đến thi thể, lập tức báo ngay cảnh sát.

Người đàn ông đó sau khi nghe xong, hồi lâu không nói gì, nhất thời cả căn phòng chìm trong im lặng. Trần Bản nhìn mọi người không lên tiếng, hắng giọng nói: "Chuyện không hay xảy ra như vậy, trường chúng tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc, cảm thấy công tác bảo đảm trật tự trị an trường của chúng tôi vẫn chưa hoàn thành tốt, hiệu trưởng đã yêu cầu chúng tôi tích cực phối hợp với phía cảnh sát, phá án càng sớm càng tốt."

Nhân viên ban bảo vệ bên cạnh cũng vội vã luôn mồm giới thiệu: "Đây là trường ban của chúng tôi, Trần Bản." Trần Bản từ tốn gật đầu. Người đàn ông đó nhìn Trần Bản, vẫn không nói gì, nhân viên cảnh sát số hiệu 110 bên cạnh nói: "Đây là Phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự của thành phố, Hình Chí Sâm."

Hình Chí Sâm đứng dậy: "Đi xem qua hiện trường thôi."

Hiện trường nằm ở WC cuối hành lang lầu ba bên trái. Đây là một nhà vệ sinh công cộng, phân thành hai phòng trong ngoài, phòng ngoài là phòng tắm, hai hàng vòi nước hai bên. Phòng trong là nhà vệ sinh, bên trái là bệ tiểu tiện, phía bên phải là bệ đại tiện, tổng cộng bốn bệ ngồi xổm, ở giữa được ngăn bởi bức tường xi măng cao 1,5 mét. Một cảnh sát giơ tay chỉ chỉ, "Người chết lúc được phát hiện đang ngồi xổm ở bệ đầu tiên."

Hình Chí Sâm đi lên trước, đây là một không gian ước chừng 1 mét vuông, nửa khép kín, ẩm ướt bẩn thỉu, không phát hiện vết máu rõ ràng.

"Đã khám nghiệm hiện trường xong rồi hả?"

"Đúng vậy, nguyên nhân tử vong dường như là do bị ngạt thở, bước đầu nhận định là bị sát hại, báo cáo khám nghiệm hiện trường và kiểm nghiệm tử thi buổi chiều sẽ có." Hình Chí Sâm gật đầu, nhìn lướt qua bức tường xi măng một chút, xoay người rời đi.

Trở lại hành lang, Hình Chí Sâm thoáng quan sát dãy phòng ngủ hai bên, quay đầu hỏi Trần Bản: "Sinh viên đầu tiên phát hiện thi thể ở đâu?"

Trần Bản nói: "Sinh viên đang ngủ trong phòng, cậu ta hơi hoảng loạn, xin nghỉ học về phòng nghỉ ngơi."

"Tôi muốn gặp cậu ta nói chuyện."

Nhóm người đi đến trước cửa phòng 351, Trần Bản gõ cửa, bên trong truyền ra một giọng nam: "Ai vậy?"

"Bảo vệ đây, mở cửa đi."

Một nam sinh mở cửa cho họ, một nam sinh khác nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch ngồi dậy.

"Đây là người đầu tiên phát hiện tử thi, tên là Tôn... Tôn..." Trần Bản nói.

"Tôn Khánh Đông." Nam sinh mở cửa nói.

Hình Chí Sâm nhìn hẩn: "Cậu là ai?"

Nam sinh có vẻ rất hồi hộp "Tôi. . . ."

Tôn Khánh Đông nói: "Là bạn chung phòng của tôi," Cậu ta đỏ mặt nói: "Tôi sợ phải ở một mình trong phòng."

Hình Chí Sâm mỉm cười: "Tôi có thể nói chuyện với cậu không?"

"Được."

Nam sinh mở cửa cũng rất hiếu chuyện, chậm rãi bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Hình Chí Sâm ra hiệu cho Tôn Khánh Đông nằm xuống, nhưng không nói lời nào, mà thông thả đi lại trong phòng, xem xét sơ qua loa hai bên phòng ngủ. Đây là một phòng sáu người, hai hàng giường tầng hai bên, lộn xộn có, ngăn nắp có, duy nhất một chiếc giường tầng một gần cánh cửa là trống trơn, chỉ có một tấm chiếu.

"Giường của ai vậy?" Hình Chí Sâm chỉ chỉ tay.

"Của Chu Quân, đồ đạc đã bị các anh mang đi."

"Là nạn nhân." Một cảnh sát nói bên tai Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm nhìn Tôn Khánh Đông, cậu vội ngồi xuống, vẻ mặt hồi hộp nhìn Hình Chí Sâm.

Hình Chí Sâm bình tĩnh nói: "Hãy kể lại những gì cậu đã nhìn thấy."

Những gì Tôn Khánh Đông nói và những gì Hình Chí Sâm nghe được lúc trước cơ bản giống nhau. Cuối cùng, lúc Hình Chí Sâm chuẩn bị đi, Tôn Khánh Đông ập úng, dường như muốn nói lại thôi. Hình Chí Sâm phát hiện ra, hỏi cậu còn muốn nói thêm gì nữa, Tôn Khánh Đông dường như hạ quyết tâm rất lớn rồi mới nói, tối hôm qua lúc Chu Quân ra ngoài đi vệ sinh, hình như có nói chuyện với ai đó ở trong hành lang, hình như có mắng người kia. Hình Chí Sâm hỏi là ai, Tôn Khánh Đông lại ập úng hồi lâu mới chịu nói, nghe giọng nói hình như là Phương Mộc ở phòng đối diện, sau đó lại vội bổ sung nói hẳn chỉ nghe loáng thoáng, không dám khẳng định chính xác. Hình Chí Sâm suy nghĩ một chút, nói với Trần Bân: "Gọi cậu Phương Mộc kia đến đây."

Phương Mộc đang ngồi trong lớp thì bị gọi đi.

Lúc ấy đang trong giờ Lịch sử tư tưởng pháp luật phương tây, môn này cực kỳ tẻ nhạt, hơn nữa trong trường xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đều không còn lòng dạ nào nghe giảng. Các nữ sinh vừa tò mò vừa sợ hãi quay sang các nam sinh hỏi thăm tình hình lúc đó, có mấy nữ sinh bình thường chơi thân với với Chu Quân còn khóc lóc sụt sùi. Không khí trong lớp học vô cùng lộn xộn và kỳ lạ, người này nhìn trộm người kia, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt nhìn nhau mơ hồ không hiểu hoặc lại như ngộ ra chuyện gì.

Phương Mộc ghé sát vào bàn, trong lòng có một cảm giác khác lạ. Chu Quân đã chết; cậu nam sinh vóc người nhỏ bé, bình thường thích nói thích cười kia đã chết. Tối hôm qua cậu ta còn chửi đùa một câu ". Sucker." (Một câu nói bậy, chửi thề phổ biến tại miền bắc Trung Quốc, tạm dịch là "Cái L.. ngu ngốc")

mà nay đã biến thành một thi thể lạnh băng. Có lẽ đó là câu nói cuối cùng trong cuộc đời cậu ta. Một người thích nói đùa như vậy biết câu nói sau cùng của mình là một câu nói bậy, chẳng biết sẽ có cảm tưởng thế nào đây?

Phương Mộc đang miên man suy nghĩ, cửa đã bị đẩy ra. Một nhân viên bảo vệ đi tới, gật đầu với với thầy giáo đang giảng bài: "Chúng tôi cần

tìm một sinh viên." Toàn bộ sinh viên trong chốc lát đều im phắc. Nhân viên bảo vệ tiếp tục nói: "Phương Mộc, Phương Mộc ở đâu?"

Phương Mộc nhất thời không kịp phản ứng, người bên cạnh đẩy đẩy cậu, cậu mới đứng lên: "Tôi đây."

"Cậu ra đây một chút."

"Tôi?"

"Đúng, nhanh lên một chút."

Phương Mộc đầu óc mơ hồ thu dọn sách vở, bước ra ngoài trong ánh mắt tò mò của những người khác, vừa đóng cửa, chợt nghe trong phòng học vang lên những tiếng ồn ào đầy kích động.

Phương Mộc bị đưa đến phòng bảo vệ, vừa vào cửa, ánh mắt những người trong phòng đã đổ dồn vào cậu. Trưởng ban Trần Ân chỉ vào một cái ghế, nói: "Ngồi xuống đi, mấy vị này là cán bộ của cục cảnh sát, muốn tìm cậu hỏi một số vấn đề."

Phương Mộc nghe lời ngồi xuống, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, thế nhưng càng cố thì bản thân lại càng hồi hộp, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

"Cậu tên là Phương Mộc?" Một cảnh sát nhìn qua có vẻ khá trẻ hỏi.

"Vâng."

"Khoa nào?"

"Khoa luật."

"Người ở đâu?"

"Ở thành phố này."

"Tối hôm qua cậu có đi đâu không?"

"Không đi đâu cả, tôi ngủ ở trong phòng." Phương Mộc lại bổ sung một câu: "Người trong phòng chúng tôi có thể làm chứng."

Cảnh sát trẻ tuổi khẽ cười: "Cậu đừng hồi hộp, tôi chỉ muốn tìm hiểu một số tình tiết thôi."

Phương Mộc cảm thấy có chút xấu hổ, cúi đầu lẩm bẩm: "Tôi không hồi hộp."

"Tối hôm qua cậu có tiếp xúc với nạn nhân không?"

"Sao ạ?"

"Chính xác thì hai người có nói chuyện với nhau không?"

"A, có nói ạ." Phương Mộc kể qua sự việc tối hôm qua Chu Quân chạy sang, muốn xin chút nước sôi và giấy vệ sinh.

"Sau khi tắt đèn thì hai người nói gì với nhau?"

Phương Mộc suy nghĩ một chút, ngời ngọ ngoạy trên ghế: "Cứ coi như... là không nói gì đi."

"Cái gì mà 'coi như là không nói', các cậu đã nói cái gì?" Trong phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều nhìn cậu.

"Kiệt sức mà chết." Hồi lâu Phương Mộc mới thốt ra được.

"Cái gì?"

"Chỉ là một câu nói đùa thôi, cậu ấy nói muốn đi WC để gặp nữ quý, tôi ở sau cánh cửa nói vọng ra như thế."

Vài người thanh niên cười cười. Trần Bản hơn 40 tuổi, thần sắc vẫn đang mơ hồ không hiểu gì.

"Vậy cậu ta đã nói gì?"

Phương Mộc khó xử nhìn cảnh sát, không lên tiếng.

"Nói đi, đã nói gì?"

"Một câu, một câu nói bậy."

"Câu nói bậy gì?"

". Sucker."

Không ai cười.

Phương Mộc cảm giác, trong lúc cậu trả lời, người cảnh sát lớn tuổi ngồi bên cạnh bàn kia luôn nhìn mình chăm chăm. Phương Mộc dời mắt nhìn

về phía ông ta, người cảnh sát đó vẻ mặt lạnh lùng, không biểu cảm. Chạm phải ánh mắt của Phương Mộc, ông ta không hề tránh né, nhưng Phương Mộc cảm giác được trong ánh mắt kia không phải là nghi ngờ, ánh mắt này khiến Phương Mộc bình tĩnh đi rất nhiều.

Sau đó người cảnh sát trẻ tuổi lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa rồi để Phương Mộc rời đi. Trong khoảnh khắc Phương Mộc mở cửa ra, vị cảnh sát lớn tuổi kia đột nhiên hỏi: "Cậu cảm thấy Chu Quân là người như thế nào?"

Tay Phương Mộc dừng trên cánh cửa, ngẫm nghĩ: "Một người rất tốt, đôi khi hơi tếu táo một chút."

Vị cảnh sát lớn tuổi như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, phát tay bảo Phương Mộc rời đi.

Chương 3 - Tôi là hung thủ?

Sáng sớm Hình Chí Sâm bước vào văn phòng, biên bản khám nghiệm tử thi và biên bản khám nghiệm hiện trường đã được đặt trên bàn.

Người chết tên là Chu Quân, nam, 21 tuổi, người Quảng Tây, sinh viên năm thứ 3 trường đại học Sư Phạm khoa luật. Nguyên nhân cái chết là do bị siết cổ đến ngạt thở, thời điểm tử vong khoảng từ 11h30 đến 12 giờ đêm. Từ dấu vết để lại trên cần cổ, có vết dây rộng khoảng 8 mm vài sợi tổng hợp còn dính lại trên da, hung khí gây án phải là một sợi dây thừng. Có thể nhận định vào thời điểm nạn nhân đang ngồi xồm đại tiện trong nhà vệ sinh đã bị người tử bệ xí phía sau bắt ngờ siết cổ. Một mảnh da nhỏ của nạn nhân còn dính trên tường xi măng ngăn giữa bệ xí đầu tiên và bệ thứ hai, khớp với vết trầy sau cổ của tử thi, điều này chứng tỏ, trước khi chết nạn nhân đã đứng lên giãy dụa, thế nhưng do vóc dáng nạn nhân thấp bé (cao 1m65), cộng với độ cao của tường xi măng (1m48), nạn nhân cuối cùng cũng không thoát được vận rủi. Hung thủ sau khi siết cổ nạn nhân, liền ấn gập đầu gối nạn nhân xuống, dựa lưng anh ta vào tường xi măng, thoát nhìn tư thế giống như vẫn đang đại tiện, mãi đến sáng sớm hôm sau thi thể mới bị phát hiện.

Không tìm được dấu vân tay trên chiếc quần thể thao của nạn nhân, tử bệ xí phía sau thu được một dấu giày rất mờ, không có nhiều giá trị. Hơn nữa, theo kết quả điều tra từ 11h30 đêm đó đến tảng sáng lúc thi thể được phát hiện, đã có 11 người ra vào nhà vệ sinh, hiện trường căn bản đã bị phá hủy.

Đình Thụ Thành đội hình sự báo cáo tình hình điều tra thăm vấn ngày hôm qua: “Nơi xảy ra án mạng là nhà vệ sinh bên trái lầu ba ký túc xá nam của đại học Sư Phạm. Ký túc xá toàn bộ gồm 4 lầu, 221 phòng, trong đó 210 phòng ngủ, 8 nhà vệ sinh, 1 thư viện (nằm ở lầu 1), một gian chứa đồ (nằm ở lầu 2), một phòng trực ban (nằm ở lầu 1). Ký túc xá mỗi đêm đúng 10h30 đóng cổng, rạng sáng ngày kế tiếp đúng 5h30 mở cổng. Số lượng nam sinh ở tại ký túc xá có đủ các khoa, khoa ngoại ngữ, vật lý, luật học, nghệ thuật tổng cộng 1311 người. Đêm xảy ra án mạng vắng mặt 83 người, trong đó 17 người ra ngoài trường thuê phòng (có chứng cứ ngoại phạm, đã điều tra rõ ràng, khi xảy ra án mạng, 17 người

này đang cùng người yêu ân ái). 1 người (Ngô Hàm sinh viên khoa luật năm 3, ngụ ở phòng 352) đang làm nhiệm vụ ở phòng trực ban, theo nhân viên trực ban Tôn Mai nói, đêm đó Ngô Hàm nói chuyện phiếm với cô ở phòng trực ban từ 11 giờ đến 3 giờ sáng, sau đó Ngô Hàm trở về phòng ngủ, cũng không thấy ra nữa, Tôn Mai ở lại phòng trực ban đan len nghe radio đến 5 giờ sáng. 5 giờ đúng, Tôn Mai mở cổng ký túc xá. 5 giờ 15 phút, Tôn Khánh Đông chạy xuống nói có người chết ở lầu 3. Suốt đêm camera bên ngoài cổng ghi hình được 22 người ra ngoài, đã kiểm tra đều không có cơ hội gây án, bởi vì camera ghi hình đại sảnh tới 11 giờ không có ai, từ 11 giờ 15 chuyển sang ghi hình ngoài cổng chính. Có 20 sinh viên về nhà xem trận đấu cúp châu u giữa Hertha BSC Berlin với AC Milan vào sáng sớm. (Hertha BSC Berlin đánh bại AC Milan 1:0, Đinh Thụ Thành nói: "Trận cầu kia tôi cũng xem, trong lúc thăm vấn, 20 sinh viên này mô tả lại trận đấu tương đối chính xác, hơn nữa căn cứ vào những chứng cứ khác, có thể khẳng định họ đều không có thời gian gây án."). Hiện tại còn có 24 sinh viên vắng mặt tại phòng ngủ đang tiếp tục tiến hành điều tra."

Hình Chí sầm vẻ mặt mỗi một nhìn Đinh Thụ Thành, "Vất vả rồi."

Đinh Thụ Thành khẽ cười, tiếp tục báo cáo:

"Từ hiện trường vụ án phát hiện, ngoài những người trong trường có khả năng gây án đang được điều tra ra, cũng không thể loại trừ người bên ngoài trường vào gây án. Trường đại học Sư Phạm vốn nằm khu phố sầm uất, người qua lại tương đối phức tạp. Tường của trường đại học Sư Phạm cao 1m9, một người trưởng thành có thể dễ dàng trèo qua, hơn nữa tường của Khu 2 ký túc xá vốn chủ yếu ngăn với con đường bên ngoài, khu vực đối diện là vườn động thực vật. Xem xét Khu 2, tuy rằng cửa chính dưới lầu đóng chặt, nhưng do tuổi thọ quá cao, cửa đã bị mẻ vỡ nhiều chỗ. Cửa sổ lầu một đều có chấn song, thế nhưng hai bên cổng chính có nhà giữ xe đạp, hoàn toàn có thể trèo lên mái nhà xe nhảy lên cửa sổ lầu 2, mở cửa lên vào bên trong.

Xem xét quan hệ xã hội của nạn nhân, Chu Quân tính cách cởi mở, có quan hệ tốt với mọi người, không chỉ ở trong khoa, các khoa khác cũng

quen biết không ít, quan hệ xã hội bên ngoài trường cũng đều đã điều tra. Qua thẩm vấn thấy rằng, nạn nhân Chu Quân bình thường đối nhân xử thế tương đối hòa đồng, thích nói đùa, không nghe nói từng có thù oán với ai. Khi bị giết trên người không mặc quần áo đăt tiền, ví tiền trong áo cũng chỉ có hơn 32 nhân dân tệ, hơn nữa cũng không có kẻ nào lại ngu đến mức cướp của giết người đi WC, cho nên cơ bản có thể loại bỏ khả năng giết người cướp đoạt tài sản. Sau khi kiểm tra di vật của người chết, không phát hiện manh mối có giá trị.

"Tình hình căn bản là như vậy, còn nữa," Đinh Thụ Thành khép lại bản ghi chép: "Chiều hôm qua cục trưởng có hỏi tình hình cụ thể của vụ án ma túy?" anh ta nhìn Hình Chí Sâm thăm dò: "Sao anh không đi xem thử một chút?"

Hình Chí Sâm thở dài, vùi mặt vào giữa hai tay.

Thời gian vừa qua, đội cảnh sát hình sự thành phố bất ngờ tập kích vào một khách sạn, bắt được một nhóm người đang tổ chức sử dụng ma túy. Qua thẩm vấn, bọn chúng khai ra khai ra vài tên trong đường dây buôn bán ma túy Độc Phiến. Trong cục sau khi nghiên cứu, quyết định bố trí một tên nghiện ma túy giả trang thành người mua đến thành phố A dẫn dụ Độc Phiến ra mặt triệt phá tập đoàn buôn bán ma túy lớn nhất này. Hành động chuẩn bị tương đối cẩn mật, thế nhưng không tính đến khả năng kẻ nghiện thuốc làm mỗi nhử kỳ thật cũng là phần tử trong Độc Phiến, kết quả là thời điểm thu lưới hẳn đã âm thầm cảnh báo mục tiêu, hành động thất bại. Không chỉ mỗi nhử và mục tiêu cùng trốn thoát, hai cảnh sát tham gia hành động cũng bị trọng thương. Trước khi điều tra án mạng ở đại học Sư Phạm, Hình Chí Sâm vừa thất bại trở về từ thành phố A.

Hình Chí Sâm châm một điếu thuốc, hút hai hơi, lại trầm ngâm hồi lâu.

"Lát nữa tôi sẽ báo cáo lại với cục trưởng, vụ án này của đại học Sư Phạm, cậu mang theo hai người đi điều tra trước đi."

Đinh Thụ Thành hơi mất hứng, bởi vì anh vẫn muốn tham gia vụ án buôn bán ma túy lớn này, hơn nữa thấy tình trạng thâm hiểm của hai đồng đội, bằng vào tư cách cảnh sát anh lại càng muốn tự tay bắt Độc Phiến về

chịu tội trước pháp luật, có điều mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh, Đinh Thụ Thành gật đầu.

Hình Chí Sâm nhìn ra suy nghĩ của Đinh Thụ Thành, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai anh ta, xem như động viên.

Đối với cục cảnh sát thành phố C, đại học Sư Phạm phát sinh án mạng thật sự là một vấn đề không đáng quan tâm, bởi vì ở thành phố C mỗi ngày đều xảy ra hơn chục vụ án. Trong mắt cảnh sát, cái chết của Chu Quân, chẳng qua chỉ là một tập hồ sơ trên bàn với một mớ số liệu và tư liệu đợi phân tích. Thế nhưng, ở đại học Sư Phạm bốn mùa yên bình, đặc biệt vụ án lại xảy ra ở khu 2 cổ kính, đúng là một sự kiện chấn động.

Tin tức Phương Mộc bị gọi lên phòng bảo vệ thẩm vấn liền lập tức truyền khắp khoa luật, hơn nữa còn có các dị bản lan truyền nhanh một cách khó tin, chỉ trong một ngày, Phương Mộc đã nghe được phiên bản cậu bị bắt ngay trong lớp học, Phương Mộc ra sức chống cự lại, sau đó bị vài cảnh sát cầm súng đuổi bắt. Thế nên buổi tối lúc Phương Mộc trở lại phòng, gặp vài bạn học khoa khác ở cùng khu ném tới ánh nhìn kinh ngạc ý như thắc mắc: không phải cậu bị bắt rồi sao?

Thái độ của một số người trong phòng đối với Phương Mộc cũng rất khác thường, né tránh giống như vô tình biết được bí mật gì đó của cậu. Phương Mộc vừa tức giận vừa buồn cười, lại không biết nên nói gì, chỉ đành nằm đọc sách một mình trên giường. Có vài người nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Phương Mộc, cũng không dám hỏi gì, lặng lẽ bỏ ra ngoài, mãi tới 10 giờ đêm, lại rón rén lặng lẽ không một tiếng động về phòng. Cuối cùng, lão Ngũ ở giường trên vẫn nhịn không được, thò đầu xuống dưới hỏi Phương Mộc: "Hôm nay phòng bảo vệ hỏi cậu cái gì?"

Ánh mắt Phương Mộc cũng không ngược lên nói: "Hỏi tớ là hiếp xong giết hay giết xong hiếp!"

"Ha ha, thằng nhóc này." Lão ngũ ngược ngược ngừng cười, bầu không khí trong phòng lập tức thoải mái hơn, mấy người cũng xúm lại, mồm năm miệng mười hỏi thăm tình hình. Phương Mộc suy nghĩ một chút, nghĩ cảnh sát không nói cấm cậu về không được kể, nên cậu đem nội dung cuộc nói chuyện ở phòng bảo vệ nói lại một lần. Sau khi mọi người nghe

xong, trái lại còn trầm mặc hơn ban ngày. Sau một lúc lâu, lão Đại chậm rãi nói: "Vụ án này." Mấy người nhìn cậu ta mong đợi, ". . . .Rõ ràng không phải tự sát!"

"Ặc!" Trăm cái miệng cùng thốt ra một lời.

"Ớ ớ," lão Đại vờ như tránh né: "Có điều cũng rất đáng sợ, lão nhị phòng 348 nói hẳn tối hôm qua còn đi WC đấy, không biết có đúng lúc Chu Quân đã chết ở kia rồi chưa."

"Đúng vậy, lúc này buổi tối tớ cũng không dám đi vệ sinh ở chỗ đó, haizzz, các cậu nói thử xem," Lão Ngũ vờ mặt thần bí nói: ".Việc này ... có thể nào....không phải do người làm?"

"Cậu đi chết đi, đọc truyện ma quỷ nhiều quá rồi hả!" Lão Nhị nói.

"Không phải tớ nói à nha," Lão Ngũ oan ức chỉ tay xuống dưới, "Là cậu ta nói đó."

Phương Mộc thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm mình, cũng luống cuống thanh minh, "Híc, chỉ là một câu nói đùa, các cậu đều là sinh viên đại học cả rồi, việc này cũng tin? Hơn nữa, hẳn cũng không phải là kiệt sức mà chết."

Mọi người cười ầm lên, liền đó, dường như lại cảm thấy có gì đó không ổn, lại im miệng liền.

Cửa mở, Ngô Hàm vờ mặt mỗi mệ tiến vào, tay áo xắn lên cao, trước ngực còn dính chút nước.

"Các cậu đều ở đây hả."

"Lão tam, đêm nay vẫn trực ban hả?" Lão Ngũ hỏi.

"Hả? Không, Tiểu Trần khoa toán trực ban." Ngô Hàm kéo tay áo xuống: "Dì Tôn nói thế nào cũng không dám vào nhà vệ sinh kia, hại tớ phải dọn dẹp mãi. Mệt chết đi được."

"Sợ quái gì chứ," Ngô Hàm bò lên giường của mình, gác hai chân lên thành giường. "Nếu mà tớ trông thấy thằng nhóc kia thật, tớ sẽ nói chuyện phải trái với hẳn, sau đó sẽ phá được án lập công." Cậu thò đầu

xuống: "Phương Mộc, buổi chiều phòng bảo vệ hỏi cậu cái gì, tiết lộ cho tớ chút tin tức đi."

"Cái gì? Lão tam, không phải cậu cũng nghi ngờ tớ chứ?"

"Haizz, cậu chắc chắn không phải hung thủ rồi."

"Vẫn là Tam ca hiểu rõ ta!" Phương Mộc làm ra vẻ xúc động.

"Cậu á không có lá gan đó!"

Mọi người lại cười ầm lên. Ngô Hàm thu chân về, trải trăn chiếu ra:

"Giết người không có dễ đâu."

Phương Mộc muốn phản bác vài câu, há miệng lại không biết nên nói gì.

Sắp tắt đèn, mọi người lấy chậu rửa mặt, khăn mặt, bàn chải đánh răng, xà phòng, chuẩn bị ra ngoài làm vệ sinh, đẩy cửa ra, không hẹn mà cùng hướng về nhà vệ sinh nơi khác đi đến. Phương Mộc là người cuối cùng ra ngoài, thấy Ngô Hàm nằm bất động trên giường, hỏi: "Lão tam, cậu không đi hả?"

Ngô Hàm trèm chần ồm ồm nói: "Không đi đâu, mệt chết đi được, ngủ thôi." Phương Mộc nhún nhún vai, đóng cửa lại rời đi.

Ban đêm, mỗi người đều ngủ không yên, thỉnh thoảng nghe tiếng ván giường cọt kẹt. Khoảng gần tảng sáng, Phương Mộc nghe lão Ngũ nhỏ giọng nói: "Tớ muốn đi WC, có ai muốn đi cùng không?" Hồi lâu không có hồi âm, lão Ngũ ngượng ngùng nói: "Vậy tớ cũng không đi nữa."

Phương Mộc cười thầm, lại càng không ngủ được, nhắm mắt lại, đầu óc đang không ngừng chuyển động. Qua thật lâu, Phương Mộc mới phát giác bản thân luôn luôn nghĩ đến câu nói của Ngô Hàm, "Giết người không có dễ."

Giết người, thật không dễ.

Chương 4 - Người chết thứ hai.

Tuổi trẻ là một từ miêu tả quãng thời gian quan trọng nhất của một đời người, đại diện cho nó là rất nhiều khuyết điểm: thiếu kinh nghiệm, dễ kích động, thế nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm, một trong số đó là có nhiều thời gian để quên đi những chuyện không nên nhớ.

Hơn một tháng trôi qua, không có thông tin gì về vụ án giết người này nữa. Cái tên Chu Quân và buổi sáng khủng khiếp kia, trong tâm trí mọi người đã dần dần chuyển từ sâu đậm thành mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn bị quăng vào một góc bụi bặm nào đó của ký ức. Thời gian như nước bình lặng chảy qua, sân trường đại học Sư Phạm từng vì một người chết mà ồn ào náo động nay đã dần dần khôi phục dáng vẻ yên tĩnh như ngày xưa, thật giống như một hòn đá ném vào hồ nước, sau khi đợt sóng qua đi, liền không còn dấu tích. Có lẽ, cuộc sống vốn là như vậy.

Đây là buổi chiều thứ năm từ hôm xảy ra án mạng, sau khi kết thúc môn Luật kinh tế quốc tế, Phương Mộc thu dọn cặp sách định ra khỏi giảng đường thì bị giáo sư Cao dạy môn Luật kinh tế quốc tế gọi lại. Ông gọi Phương Mộc, Chúc lão Tứ, Ngô Hàm và Tôn Khánh Đông đến văn phòng của ông một chuyến, nói là muốn các cậu hỗ trợ chuyển ít đồ. Mặc dù Phương Mộc không muốn, nhưng vẫn đi theo. Đồ vật cũng không nhiều lắm, chỉ có hai chồng lớn tài liệu và sách, nhưng đều rất nặng, hơn nữa từ ký túc xá của giáo viên đến khu nhà hành chính, đoạn đường không hề ngắn. Bốn người bọn Phương Mộc nhe răng trợn mắt vác đồ vào văn phòng của giáo sư Cao, phát hiện trong phòng làm việc còn có một người.

Há há, chuyển đi này không tệ, Phương Mộc nghĩ.

Đó là nghiên cứu sinh giáo sư Cao đang hướng dẫn, tên là Lưu Vĩ Lệ, được tôn xưng là mỹ nhân của khoa Luật, dáng người cao gầy, tóc dài phiêu phiêu, là người trong mộng kiêm đối tượng tự XXX của không ít nam sinh. Mỹ nhân cười với giáo sư Cao nụ cười tràn ngập ánh sáng, chào hỏi qua loa các đàn em, liền ngồi xồm trên mặt đất lật xem những tư liệu kia.

"Ai da, thầy có cuốn sách này hả, em vừa phải cất công đến thư viện mượn đó, sớm biết thế thì đã mượn thầy rồi, có khi còn không phải trả lại."

"VẬY em đánh dấu xong thì hãy mang đi nhé, nhớ viết giấy mượn." giáo sư Cao xem ra cũng không chịu thua kém.

Mỹ nhân bĩu môi: "Mấy người các cậu, đem mấy thứ này đến phòng photocopy giúp tôi."

Phòng photocopy ở lầu 24! Bốn người đều không hẹn mà cùng trợn mắt.

"Có thang máy, ngại cái gì, một lũ lớn chùng này rồi mà còn chậm hiểu quá?" Nói xong, mỹ nhân cầm sách trong tay vỗ vỗ bả vai Chúc lão Tứ. Nhìn vẻ mặt Chúc lão Tứ, đừng nói có thang máy, cho dù bảo hấn ôm mấy thùng này chạy đến lầu 24 hấn cũng tình nguyện.

Phương Mộc đột nhiên nhớ tới lời một ca khúc: "Ta nguyện làm một chú dê nhỏ, đi theo bên cạnh nàng, ta nguyện chịu bị nàng dùng roi da mảnh, không ngừng đánh khế lên người ta."

Phương Mộc và Chúc lão Tứ khiêng một thùng, Ngô Hàm ôm một cái khác, Tôn Khánh Đông ôm một chồng sách lớn ngả nghiêng đi phía trước, mỹ nhân tay không đi ở phía sau, vừa đi vừa gọi điện thoại: "Đêm nay anh đi một mình đi, em không đi được nữa, ai da, anh đừng hỏi, tặng ca, đúng, cái gì hả, giúp thầy hướng dẫn của em phô tô tài liệu, tốt, cứ như vậy đi."

Chật vật khiêng đồng đồ vào phòng photocopy, Chúc lão Tứ lau mồ hôi, vẻ mặt tươi cười nói: "Sư tỷ, đêm nay tặng ca a?"

"Đúng vậy." Giọng nói của sư tỷ vô cùng nhạt nhẽo.

"Cần chúng tôi hỗ trợ không?"

"Không cần, các cậu mau về ăn cơm đi." Mỹ nhân phất tay, tựa như xua gà con, đẩy bọn họ ra cửa.

"Hừ, ngay cả câu cảm ơn cũng không được." Bốn người đi vào thang máy, Phương Mộc bất mãn lâu bầu.

Chúc lão Tứ tựa hồ còn đang ngẩn ngơ, tới lâu một, thang máy rung một cái rồi dừng lại, Chúc lão Tứ chặc lưỡi: "Thật đúng là mỹ nữ nha."

"Xem vẻ mặt sắp rớt cả nước miếng của cậu kia, cậu nhìn ai cũng ra mỹ nữ hả?" Ngô Hàm liền đẩy Chúc lão Tứ ra khỏi thang máy. Bốn người cười nói vui vẻ đi ra khỏi tòa nhà hành chính.

Ngày hôm sau, thứ sáu.

Đó là một ngày trời đầy mây, bầu trời bị bao trùm bởi từng đám mây đen cuồn cuộn, thỉnh thoảng từ đằng xa truyền đến tiếng sấm nặng nề. Nhân viên làm việc ở lầu ba Phác Nhã Lệ ném túi xách lên bàn, lấy ra vài miếng bánh bích quy, chuẩn bị ra ngoài pha cho mình một tách cà phê.

Bây giờ chưa tới 8h30, phần lớn đồng nghiệp trong tòa nhà còn chưa đến, do trời râm, ánh sáng trong tòa nhà hành chính rất tối. Thời điểm Phác Nhã Lệ trở lại văn phòng, thành lình trên trời lóe lên một tia chớp, Phác Nhã Lệ hoảng sợ, không tự chủ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Choang, tách cà phê rơi trên mặt đất. Cà phê bắn tung tóe, thứ chất lỏng màu nâu lặng lẽ cháy.

Mọi người trong thang máy chậm chậm đi lên nghe thấy một tiếng hét cực kỳ kinh hoàng từ lầu ba.

Lưu Vĩ Lệ tứ chi dang rộng chết trên lan can lầu ba.

Thời điểm Đinh Thụ Thành chạy đến hiện trường, mưa đã rơi càng lúc càng lớn.

Thi thể nằm trên lan can của lầu ba tòa nhà hành chính. Các kỹ thuật viên của cục cảnh sát đã cực kỳ bận rộn tại hiện trường. Hai người đang chụp hình, một kỹ thuật viên mặc tứ chi bò trên mặt đất kiểm tra thi thể. Thi thể nằm sấp trên đất, đầu nam chân bắc, từ thân hình tử thi có thể nhận ra là một phụ nữ trẻ tuổi, vài pháp y viên đang thu dọn dụng cụ. Đinh Thụ Thành vỗ vỗ một lão pháp y viên quen biết: "Thế nào?"

"Ừm, cậu đến rồi hả, bước đầu xác định thời gian tử vong ước chừng 9h tối hôm qua đến 3h sáng hôm nay, nguyên nhân tử vong vì sọ não tổn thương và nội tạng bị vỡ 3/4 dẫn đến xuất huyết bên trong. Những thứ

khác cần phải đợi sau khi phân tích mới có thể khẳng định." Pháp y viên nhìn Đinh Thụ Thành hơi nhú mày, giải thích: "Nhiệt độ đêm hôm qua đột ngột hạ xuống, thời gian tử vong không thể xác định chính xác ngay được. Chúng tôi trở về phân tích sẽ nhanh chóng cho kết quả thôi."

Đinh Thụ Thành ngượng ngùng khẽ cười: "Vất vả rồi."

"Không được, vô dụng rồi." Nhân viên cảnh sát đang bò trên đất khám nghiệm tử thi đột nhiên đứng dậy, anh ta ngẩng đầu lên nhìn sắc trời màu xám đậm những hạt mưa dày đặc không ngừng rớt xuống: "Mưa quá lớn, không thể khám nghiệm được gì nữa rồi."

Đinh Thụ Thành cũng ngẩng đầu, tòa nhà cao 24 tầng này lẳng lẳng đứng trong mưa, cơ hồ từng cửa sổ đều chiếu ra ánh mắt hoặc ngờ vực hoặc sợ hãi hoặc hưng phấn. Đinh Thụ Thành quét mắt nhìn đám người ở cửa sổ xung quanh, không tránh khỏi có cảm giác hơi chóng mặt.

Một người, vào thời điểm tối hôm qua hoặc sáng nay rơi trên lầu xuống đây, có phải cũng do cảm thấy chóng mặt hay không?

Đinh Thụ Thành nghiêng đầu sang nơi khác nói với cảnh sát bộ phận điều tra: "Làm việc đi."

Nạn nhân tên là Lưu Vĩ Lệ, nữ, 24 tuổi, nghiên cứu sinh năm hai chuyên ngành Pháp luật kinh tế quốc tế của đại học Sư Phạm, người tỉnh Tứ Xuyên, hiện sống tại nhà A dành cho nghiên cứu sinh phòng 407. Theo bạn cùng phòng của nạn nhân kể lại, đêm đó nạn nhân đã từng nhận lời thầy giáo phô tô giúp tài liệu, có thể sẽ về khuya, kết quả là cả đêm không về. Bởi vì lúc còn sống nạn nhân có một người bạn trai có nhà riêng, thỉnh thoảng vẫn tới nhà bạn trai ngủ qua đêm, do đó, cả đêm nạn nhân không về cũng không khiến bạn cùng phòng cảm thấy ngạc nhiên.

Chuyện nạn nhân được giáo sư Cao nhờ photocopy tài liệu được chứng thực bởi lời khai của một số người khác. Giáo sư Cao Cường chuẩn bị trình bày một đề án cấp quốc gia, cần sao chép số lượng lớn tài liệu.

Đêm xảy ra án mạng, giáo sư Cao Cường về nhà dự sinh nhật mẹ vợ, không thể phân thân, liền nhờ nghiên cứu sinh Lưu Vĩ Lệ của mình làm thay. Qua điều tra, đêm đó Cao Cường cùng với bạn bè chúc mừng sinh

nhật mẹ vợ ở khách sạn mãi đến 4h sáng hôm sau, có thể loại khỏi danh sách tình nghi.

Bạn trai của Lưu Vĩ Lệ học ngành y ở một đại học khác, vào đêm phát sinh án mạng, anh ta vốn hẹn nạn nhân cùng đến dự buổi tiệc tạm biệt cuộc sống độc thân của một người bạn sắp kết hôn, sau đó nạn nhân lại gọi điện báo buổi tối phải tăng ca, không thể đi đến cuộc hẹn. Bạn trai của nạn nhân một mình tham gia bữa tiệc, uống rượu tại quán bar của gia đình người bạn đến 2h sáng hôm sau, sau đó tới một nhà tắm ở trung tâm thành phố tắm rửa, rồi về khách sạn ngủ đến 8h30, những việc làm đó của anh ta đều có người làm chứng, có thể loại khỏi danh sách tình nghi gây án.

Án mạng phát sinh tại tòa nhà hành chính của trường đại học sư phạm. Tòa nhà hành chính này cao 24 lầu, khoa Luật nằm ở lầu 17, phòng photocopy ở lầu cao nhất, lầu 24. Ngoài cửa sổ lầu ba là một hành lang rộng ước chừng 200 mét vuông. Nạn nhân được phát hiện trên hành lang. Theo nhân viên trực ban của tòa nhà hành chính báo lại, khoảng 5h45 chiều hôm đó Lưu Vĩ Lệ bước vào tòa nhà hành chính, sau đó lại có mấy người vào sau. Về phần Lưu Vĩ Lệ đã ra khỏi tòa nhà hành chính hay chưa, nhân viên trực không để ý. Khoảng từ 10h đêm hôm đó cho tới sáng hôm sau, nhân viên trực ban đã tuần tra tòa nhà hành chính 4 lần, không phát hiện tình hình khác thường.

Qua kiểm tra quan hệ xã hội của nạn nhân lúc còn sống, nạn nhân là người hướng ngoại, không có người thân, quan hệ xã hội tương đối phức tạp. Theo bạn học của nạn nhân phản ánh khi còn sống nạn nhân tính cách cởi mở, cư xử nhiệt tình, có điều dường như hơi ham hư vinh, luôn hướng tới những mục tiêu quá cao trong cuộc sống, nhưng tác phong sinh hoạt tương đối đứng đắn, không kết giao với người xấu, cơ bản có thể loại bỏ khả năng bị sát hại vì thù hận. Qua thẩm vấn bạn trai của nạn nhân khai, tuy rằng Lưu Vĩ Lệ dung mạo xinh đẹp, ở trường không thiếu người theo đuổi, nhưng hai người tình cảm rất tốt, đã định sau khi Lưu Vĩ Lệ tốt nghiệp sẽ lập tức kết hôn. Bởi vậy, khả năng bị sát hại vì tình cũng không lớn.

Sau khi Đinh Thụ Thành phân tích kết quả điều tra ban đầu, giả thiết đầu tiên là Lưu Vĩ Lệ tự sát, hoặc vô ý bị rơi xuống lầu, sau đó báo cáo khám nghiệm tử thi chuyển tới cũng làm cho giả thiết này càng thêm chắc chắn. Thời gian tử vong ước chừng từ 10h đêm hôm đó đến 1h sáng, nguyên nhân tử vong là do sọ não bị tổn thương và đa số nội tạng bị vỡ dẫn đến xuất huyết bên trong. Quần áo nạn nhân vẫn nguyên vẹn, màng trinh đã rách tử lâu, đêm hôm đó không có dấu vết bị cưỡng bức. 155 dân dân tộ trong túi áo và 600 nhân tộ trong túi xách vẫn nguyên vẹn không hao tổn gì. Giả thiết giết người hiệp dân và giết người cướp của đều không đứng vững.

Đinh Thụ Thành xem kỹ báo cáo khám nghiệm tử thi mấy lần, trầm ngâm một lát, đứng dậy đi đến văn phòng của Hình Chí Sâm.

Vụ án ma túy của Hình Chí Sâm đang đến hồi trọng yếu, ông cũng nghe nói đại học Sư Phạm lại có án mạng, cho nên khi thấy Đinh Thụ Thành tới, Hình Chí Sâm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đinh Thụ Thành thuật lại sơ lược tình tiết vụ án và ý kiến sơ bộ của bản thân, Hình Chí Sâm trầm ngâm hồi lâu cũng không nói gì, bắt đầu châm thuốc hết điếu này đến điếu khác, tuy rằng những tình tiết cụ thể của vụ án vẫn chưa được lý giải thế nhưng trong lòng Hình Chí Sâm có dự cảm vụ án này không giống tự sát. Một nữ nghiên cứu sinh gợi cảm, thu hút, tiền đồ sáng lạng không có lý do gì để tự sát. Mà chuyện bất cần ngã lâu, càng cần kết quả phân tích tỉ mỉ của bộ phận kỹ thuật, trước đó, cho dù là kết luận chủ quan hoặc độc đoán nào cũng rất nguy hiểm.

Hình Chí Sâm nhìn khuôn mặt mỗi mệ của Đinh Thụ Thành, vỗ vỗ bờ vai của anh ta nói: "Đừng vội kết luận, tiếp tục điều tra thêm đi."

Thái độ Hình Chí Sâm không dứt khoát khiến Đinh Thụ Thành cảm thấy hơi nhụt chí, anh ta trở lại văn phòng, cũng châm một điếu thuốc, trừng mắt đến xuất thần. Hồi lâu sau, tâm trạng vô cùng căng thẳng cũng chậm rãi dịu xuống, anh lại bắt đầu lật xem báo cáo khám nghiệm tử thi, nhìn qua vài trang, Đinh Thụ Thành liền đứng dậy đi đến nhà xác.

Nạn nhân được phủ vải trắng, lặng yên nằm trên bàn giải phẫu. Đinh Thụ Thành kéo mảnh vải trắng lên, một thân thể trắng nõn nhưng không hề

có sức sống hiện ra. Nó đã từng khiến chủ nhân của nó vô cùng tự hào, cũng làm cho người đàn ông yêu nó say mê vạn phần. Mà giờ đây nó đã bị ném từ trên lầu xuống, bị rách toạc ra không thương tiếc. Đinh Thụ Thành nhìn đầu nạn nhân, đó là khuôn mặt đã từng vô cùng xinh đẹp mà hiện tại nát bươm, miệng và mắt nửa mở, một bộ dạng hơi kinh ngạc dường như muốn nói lại thôi.

Cô muốn nói với tôi điều gì sao?

Buổi chiều báo cáo khám nghiệm hiện trường được đưa tới khiến Đinh Thụ Thành đã phủ định giả thiết ban đầu của bản thân.

Bởi vì hiện trường quá sạch sẽ.

Nạn nhân khi còn sống từng đi lên phòng photocopy tầng 24, hiện trường đã được bảo vệ toàn vẹn, qua kết quả khám nghiệm thì cửa phòng đã khép, nhưng không khóa (chìa khóa nằm trong túi xách nạn nhân). Phòng photocopy rộng 5.1 mét vuông, phòng kín hình vuông, bên trong có một máy photocopy, một cái bàn, hai cái ghế và ba hộp giấy in. Máy photocopy vẫn mở, tài liệu sao chép đặt thành chồng ngay ngắn bên cạnh. Ngoài trừ túi xách của người chết, không phát hiện vật phẩm nào khác có giá trị. Điểm khả nghi chính là trên máy photocopy, ở bàn và tay nắm cửa không phát hiện dấu vân tay nào, từ kết quả khám nghiệm tử thi, Lưu Vĩ Lệ phải rơi độ cao 19 tầng xuống. Như vậy có khả năng vụ án phát sinh từ phòng photocopy, nạn nhân rơi từ cửa sổ xuống. Song cửa sổ phòng photocopy lại đã đóng chặt, trên bệ cửa sổ không phát hiện bất cứ dấu chân nào.

Nếu Lưu Vĩ Lệ không rơi xuống từ chỗ này, vậy nơi có khả năng nhất chính là tầng thượng bên ngoài cửa phòng photocopy. Tầng thượng nằm ở đối diện phòng photocopy, ở giữa là hành lang lầu 24. Phải mở cửa sổ ra, trèo lên cửa sổ, mới có thể sang tầng thượng. Mà trên cửa sổ đối diện phòng photocopy cũng không phát hiện dấu chân nào, cửa sổ đóng chặt, trên khung cửa sổ bằng nhôm cũng không lưu lại bất kỳ dấu vân tay nào. Nhân viên khám nghiệm đã kiểm tra toàn bộ cửa sổ tầng 17 gần như đối xứng với vị trí nạn nhân bị rơi xuống, không phát hiện dấu chân và vân tay của nạn nhân.

Hiện trường giống như đã có người dọn dẹp sạch sẽ.

Hình Chí Sâm sau khi nghe xong báo cáo lần hai của Đinh Thụ Thành, tỏ ra rất hứng thú, bố trí xong công việc hiện tại, liền cùng Đinh Thụ Thành đi đến đại học Sư Phạm.

Bọn họ đi thẳng đến phòng photocopy tầng 24, tình hình hiện tại và trong báo cáo cơ bản đồng nhất. Chỉ có thêm tài liệu của giáo sư Cao sau khi được chấp nhận ông đã mang đi. Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành sau khi dạo qua một vòng, liền đứng ở sân thượng đối diện phòng photocopy.

Mưa đã tạnh, gió vẫn rất lớn, Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành dựng thẳng cổ áo, xem xét cấu trúc hình chữ nhật này, tầng thượng rộng khoảng 100 mét vuông.

Trên tầng thượng rất sạch sẽ, trống không, trên góc sân có một đồng cát nhỏ và vài viên gạch vỡ, chắc là trước kia dùng để ngăn thấm nước.

Đinh Thụ Thành đi đến rìa sân thượng, nơi này không có hàng rào bảo vệ nào, chỉ có một gờ tường xi măng cao khoảng 16,7 cm.

Lưu Vĩ Lệ có phải từ đây rơi xuống không?

Đinh Thụ Thành cẩn thận đặt một chân lên gờ xi măng cúi xuống phía dưới nhìn xung quanh, thoáng chốc cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Anh vội lui về phía sau, đứng xa xa nhìn lại. Đây là kiến trúc cao nhất trong trường, toàn bộ sân trường và những tòa nhà lân cận đều thu hết trong tầm mắt. Sắp đến giờ cơm chiều, sân trường rất náo nhiệt, từng nhóm, từng nhóm sinh viên qua lại trong sân, vài cái xe đẩy cẩn thận xuyên qua dòng người.

Đinh Thụ Thành cảm thấy có người đi đến phía sau mình, anh quay đầu lại, Hình Chí Sâm đang ngồi xổm trên mặt đất, xem xét dưới chân mình.

Đinh Thụ Thành cúi xuống nhìn, gờ xi măng bên chân mình có một nửa viên gạch vỡ, cách khoảng chừng nửa mét, cũng có một viên.

Đinh Thụ Thành cũng ngồi xổm xuống, nhìn hồi lâu cũng không biết được nguyên do. Anh muốn hỏi Hình Chí Sâm, thế nhưng nhìn bộ dáng

hết sức chăm chú của ông, lại không dám lên tiếng.

Hình Chí Sâm đột nhiên đứng lên, chẳng nói câu nào xoay người bước đi, Đinh Thụ Thành vội vã theo sau.

Hình Chí Sâm từ cửa sổ nhảy vào hành lang, đi thẳng đến phòng photocopy, Đinh Thụ Thành đi vào phòng photocopy, trông thấy Hình Chí Sâm đang dí sát mặt xuống đất phòng photocopy cẩn thận tìm gì đó.

"Anh Hình, anh đang tìm cái gì?"

Hình Chí Sâm không nói lời nào, mũi cơ hồ dán trên mặt đất, chậm rãi sục sạo.

Vài phút sau, không phát hiện manh mối giá trị nào trên mặt đất, ánh mắt Hình Chí Sâm chuyển hướng về phía tường, rất nhanh, ánh mắt ông dừng lại ở một điểm.

Hình Chí Sâm quỳ rạp trên mặt đất, phất tay gọi Đinh Thụ Thành: "Tiểu Đinh, cậu tới xem đây là cái gì?"

Đinh Thụ Thành nhanh chóng đến ngồi xổm xuống, theo hướng ngón tay ông chỉ nhìn qua.

Đó là vệt nước đọng, vẫn chưa khô hết, màu sắc so với những vết ố khác trên tường không khác nhau nhiều lắm, nhìn không kỹ, cơ bản sẽ không thấy. Từ hình dạng, có vẻ như là nước hắt xuống mặt đất rồi bắn lên.

Đinh Thụ Thành nhìn Hình Chí Sâm, Hình Chí Sâm nhìn chăm chăm vệt nước đọng đến xuất thần, khóe miệng chậm chậm lộ ra một nụ cười.

"Tiểu Đinh, người đi hỏi giáo sư Cao, những tài liệu ông ta lấy về có gặp vấn đề gì không."

Chương 5 - Tình cảm chân thành

Ba tháng trước.

Đang giữa mùa hè, ánh mặt trời chói chang như nhiều như đốt toàn bộ thành phố, từng cơn gió Lào chậm rãi thổi, lũ ve sào trên cây réo rắt kêu vang, khiến người ở bên dưới nghe có cảm giác bức dọc, khó chịu. Bây giờ đang là 1h30 chiều, là thời gian nóng nhất trong ngày. Mọi người ai cũng cố tìm cho mình một nơi râm mát để trốn tránh cái nóng mùa hè, nhựa đường bị phơi nắng như muốn nóng chảy ra giữa đường quốc lộ vắng tanh, chốc chốc có vài chiếc xe ô tô dẫu tiền hoặc bình dân; mới cứng hoặc cũ kỹ chạy qua như bay, dường như lo sợ sẽ bị cái nóng làm cho bốc hơi rồi biến mất.

Một cậu thanh niên ở vội vã bước đi trên vỉa hè, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xung quanh. Chóp mũi cậu thấm đẫm mồ hôi, kính mắt cũng liên tục bị trượt xuống, cậu dùng tay áo sơ mi dài rộng không phù hợp với thời tiết quệt quệt vào trán, bước chân càng nhanh hơn.

Đi đến cổng một khu chung cư, cậu ta dừng lại, tháo kính mắt xuống, dùng ngón tay vuốt vuốt mồ hôi dính ở hai bên mũi, lại đeo kính mắt lên trở lại, thoáng quan sát xung quanh. Bốn bề yên tĩnh vô cùng, một xe đẩy bán đồ uống lạnh dừng ở gần đó, bà già bán hàng ngồi ở một bên ngủ gà ngủ gật, một con chó nhỏ rúc vào dưới chân bà, thỉnh thoảng lại lè đầu lưỡi ra thở hổn hển.

Sau khi chắc chắn xung quanh không có ai để ý, cậu vọt chạy vào trong một tòa nhà. Con chó nhỏ bị động tác bất ngờ của cậu làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn cậu trai trẻ biến mất sau cánh cửa tòa nhà, thế nhưng rất nhanh, nó lại cúi đầu, lẳng lặng nằm dưới chân chủ nhân trong bóng râm.

Hành lang mát mẻ khiến cậu trai thư thái hơn rất nhiều, cậu chậm rãi bước lên lầu ba, ngừng lại trước một cánh cửa sắt. Giơ tay muốn gõ, không biết nghĩ thế nào, nắm tay lại buông xuống. Cậu nín thở, dán lỗ tai trên cánh cửa nghe ngóng, hồi lâu, chậm rãi gõ cửa.

Tiếng một cô gái ở trong phòng hỏi vọng ra: "Ai vậy?"

Cậu không hề hé răng.

Vài giây đồng hồ sau, giọng nữ lại nhẹ nhàng vang lên: "Tự mở cửa đi."

Cậu thanh niên rút từ trong túi áo ra một cái chìa khóa, khe khẽ mở cửa, chui vào nhanh như chớp.

Đây là một căn hộ nhỏ một phòng, bày biện đơn sơ, nhưng sạch sẽ ngăn nắp. Mặc dù giữa trưa, nhưng cửa sổ đóng kín, che rèm, trong phòng vô cùng tối tăm oi bức. Một cô gái vẻ mệt nhọc nửa nằm nửa ngồi trên giường găng gượng ngồi dậy, nhìn cậu thanh niên khẽ cười.

"Biết ngay là anh."

Cậu trai không lên tiếng, nhìn khắp nơi xung quanh.

"Không cần tìm, tiểu Phàm đã qua nhà em gái em rồi, đêm nay không có về đâu."

Cậu thanh niên thở phào nhẹ nhõm, cậu cảm nhận được cái oi nóng trong phòng, mồ hôi lập tức tuôn ra như tắm, cậu nhìn cửa sổ đóng chặt và rèm cửa, nhú mày.

Cô gái hiểu được ý nghĩ của cậu, chỉ chỉ chiếc quạt điện cũ trong góc phòng: "Anh bật quạt một lúc đi, sẽ mát hơn."

Cậu thanh niên đi qua mở quạt điện, cánh quạt chuyển động kêu lạch cạch, lắc lư quay qua quay lại hai bên.

Khi gió thổi đến người cô gái, cô rung mình một cái, kéo chăn bông trên người lên cao hơn.

"Đừng để quay về hướng em, cho quay thẳng vào anh đi."

Cậu trai quay đầu quạt qua, ấn nút, đầu quạt lập tức ngừng quay, hướng thẳng về phía cậu thanh niên quay tít. Cậu cởi áo sơ mi, lộ ra thân hình gầy nhom, nhưng lồng ngực săn chắc, gió quạt thổi vào rất dễ chịu.

Cô gái yên lặng nhìn cậu trai, hồi lâu, cô nhẹ giọng nói: "Đừng quạt lâu quá, cẩn thận bị cảm."

Cậu thanh niên nhìn cô gái, mở miệng nói: "Em thế nào, có khỏe không."

Cô gái yếu ớt trừng mắt liếc cậu trai một cái, nằm xuống, quay lưng về phía cậu.

Cậu trai hơi xấu hổ, chân tay luống cuống đứng lên.

Quạt vẫn thổi, áo sơ mi cậu thanh niên cởi ra bị thổi bay bay.

Hồi lâu, cô gái nhẹ giọng nói: "Anh sang đây."

Cậu trai đi đến bên giường, ngồi xuống, tay đặt trên vai cô.

Cô gái không nói lời nào, cũng không quay đầu lại, dịch vào trong một chút, chừa ra một chỗ vừa đủ cho một người.

Cậu trai cởi giày, nghỉ ngơi một chút, hướng mũi giày ra cửa, cẩn thận nằm xuống.

Cậu trai nằm bên cạnh cô gái, luồn tay qua dưới cổ nữ nhân, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô. Cô gái không cự tuyệt, dịch người ra phía sau, nhắm mắt lại, thoải mái nằm trong lòng cậu trai.

Trên người cô gái có một mùi hương kỳ lạ. Cậu trai dùng tay kia vuốt ve tóc cô gái, bàn tay thỉnh thoảng vuốt nhẹ qua trán. Cô gái khẽ cảm cánh tay cậu ôm bờ vai của mình, hai người nằm lặng im không nói một lời, chỉ nghe thấy tiếng quạt lạch cạch thổi vào góc không người.

Tay cô gái đầy nếp nhăn, sần sùi, thô ráp, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua làn da tay ngăm đen khỏe mạnh của cậu trai, cảm giác tê tê rất thoải mái. Cậu trai nhắm mắt lại hưởng thụ, cơn mệt mỏi dần kéo tới, bất giác dần rơi vào giấc ngủ.

Khi trời chạng vạng, cậu thanh niên đột nhiên tỉnh giấc, cậu ngồi bật dậy, mồ hôi đầu đầy, sợ hãi nhìn xung quanh. Cô gái chẳng biết đã xoay người lại từ lúc nào, cô bị động tác bất ngờ của cậu trai hất qua một bên, bất mãn ừm một tiếng.

"Anh sợ cái gì, tiểu Phàm đã qua nhà em gái em, hôm nay không có về đâu."

Cậu trai thở nhẹ ra, hít sâu nằm xuống.

Cô gái nhẹ nhàng bò đến bên ngực cậu trai, ngón tay đặt trên lồng ngực đầy mồ hôi của cậu khẽ vẽ. Cậu trai cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái. Lúc này, cô gái nghe thấy trong bụng cậu trai sôi lên mấy tiếng. Cô gái nở nụ cười.

"Đói bụng hả?"

Cậu trai gật đầu.

"Em cũng hơi đói, trong bếp có một con gà, mổ sáng nay, anh ăn canh gà nhé?"

Cậu trai lại gật đầu.

Cô gái cong khóe miệng, nũng nịu nói: "Em muốn anh làm cho em ăn."

Cậu trai lại hôn trán cô gái, ở trên nhảy xuống giường, chẳng mấy chốc, trong bếp bốc ra rất nhiều mùi vị.

Cô gái sung sướng hài lòng nằm trên giường, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hơn 7h tối, cậu trai và cô gái cùng nhau ăn bữa tối. Cô gái vẫn không ra khỏi giường, nửa nằm trên giường, cậu trai múc từng thìa canh gà cho cô. Cô gái nuốt xuống từng ngụm, ánh mắt chứa đầy tình ý liếc nhìn cậu trai. Cô gái uống xong một bát canh, ăn vài miếng thịt gà, lại nằm trở lại giường, nhìn cậu trai ngấu nghiến làm sạch số canh gà và thịt gà còn lại. Sau đó, hai người ôm nhau cùng xem TV, cậu trai xem một bộ phim hành động mắt dán vào màn hình không chớp, Cô gái lại không hứng thú với thể loại này thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn cậu trai đầy trù ẻo.

Khoảng hơn 10 giờ, cậu trai đứng dậy mặc quần áo tử tế, cô gái vẫn không đứng lên, yên lặng nhìn cậu. Cậu trai mang giày xong, ngồi vào bên giường, cúi xuống hôn môi cô gái một cái, cô gái lập tức ôm lấy cậu.

"Ở lại đi, đêm nay chỉ có hai ta."

Cậu trai hơi do dự.

"Sáng mai anh về sớm, được không? Ở đây với em."

Cậu trai gật đầu, cởi giày và áo, ngẫm nghĩ, lại cởi bỏ quần ngoài, chỉ còn một cái quần lót chui vào chần của cô gái, tiện tay kéo tắt đèn.

Trong bóng tối, cậu trai ôm lấy cô gái, bàn tay tiến vào trong quần áo cô, cô gái không mặc áo con, làn da lạnh lạnh. Tay cậu khẽ vuốt ve trên bụng cô một hồi, rồi lần lên phía trên bộ ngực nhào của cô gái, bàn tay cũng dần mạnh bạo hơn, ngón tay vờ vờ đầu vú của cô gái, ra sức xoa nắn.

Cô gái không kiềm được rên lên một tiếng, bàn tay hướng về phía hạ thể của cậu trai đã thẳng đứng từ lâu.

Hai người quần quýt lấy nhau triền miên hồi lâu, hô hấp của cậu trai càng lúc càng nặng, tiếng rên rỉ của cô gái cũng càng lúc càng lớn. Cậu trai bỗng nhiên buông ngực cô gái ra, nhanh chóng cởi quần lót của mình, rồi cũng vội vã kéo quần của cô. Cô gái lại đột nhiên tỉnh táo lại, ra sức giữ chặt quần:

"Hôm nay không được!"

Dương vật đang hùng dũng chỉ thẳng đứng của cậu trai nào có chịu nghe lời, cậu gạt tay cô gái, dồn sức xé rách quần cô, cô gái hoảng đến độ vung loạn chân tay, miệng chốc chốc lại nhỏ giọng van nài. Chiếc giường hai người nằm cũng rung lên kêu cọt két, bất ngờ, một tiếng "chát" vang lên, cô gái vung tay tát cậu trai một cái bạt tai vào mặt.

Cậu trai bất ngờ bị đánh, ngạc nhiên đến há hốc miệng ngẩn ngơ, tay cũng lập tức cứng đờ dừng lại, hồi lâu cũng không nói được tiếng nào. Cô gái có chút hối hận, vội vục dẫy xoa nhẹ mặt cậu trai. Cậu không để ý đến hành động của cô, lại luồn tay xuống dưới quần của cô gái, cô gái vội vàng kéo lại.

"Vô lương tâm, anh muốn hại em hả?" Cô gái giận dữ nói.

Tay cậu trai lập tức ngừng lại, một hồi lâu sau, cậu vục dẫy bật sáng đèn, cô gái vội lấy tay bịt mắt, cậu trai kéo quần cô xuống một chút.

Phảng phất mùi tanh của máu tươi, hạ thể của cô gái đầy máu đỏ sẫm, băng vệ sinh lót ở dưới cũng bị nhuộm đỏ một vùng, âm mao bị máu dính vào đã khô, bết thành một mảng.

Cậu trai cứng họng nhìn. Cô gái yếu ớt trừng mắt với cậu một cái, chậm rãi kéo quần lên, với tay tắt đèn, lại kéo cậu trai nằm xuống bên cạnh mình.

Cậu trai cơ thể cứng đờ nằm bên cạnh cô gái hồi lâu, lại kéo cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Cô gái ngoan ngoãn nép vào ngực cậu trai.

"Sao không nói với anh?" Cậu trai âu yếm hỏi.

Cô gái từ trên ngực cậu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn.

"Em đã nói rồi mà, anh không đọc lá thư sao?"

Động tác của cậu trai thoáng dừng lại.

Chương 6 : Đêm hồi hồn.

Phương Mộc nhận thấy mấy ngày nay Chúc lão tứ tâm tình không được tốt lắm.

Khi tới giảng đường, cậu ta thường ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần ngợp, về lại phòng, cậu cũng không thích đùa giỡn với mọi người, thỉnh thoảng nằm trên giường nhìn lên ván giường tầng trên, hoặc ngồi ở bàn vẽ bậy lên giấy, vẽ chán chê, rồi lại xé nát. Nếu không thì cũng ngồi trước máy tính lên mạng trên miên. Có một lần, lão Ngũ thừa dịp Chúc lão tứ đi nhà xí, nhìn trộm website cậu ta đang load một chút, đó là một website dạng tâm linh huyền bí. Phương Mộc thầm đoán trong lòng, có lẽ là vì Lưu Vĩ Lệ.

Lưu Vĩ Lệ chết, Đại học sư phạm vừa mới khôi phục không khí yên bình, lại dậy nên một cơn sóng to gió lớn. Cho dù bất kỳ ở nơi nào, căn tin, giảng đường, thậm chí WC, đều có thể nghe được nhiều suy đoán đủ loại về chuyện này, có rất nhiều phiên bản lưu truyền, có phiên bản là Lưu Vĩ Lệ tư thông với thầy hướng dẫn, vợ thầy vì ghen tuông đã đẩy cô xuống lầu; Có phiên bản là Lưu Vĩ Lệ bắt cá hai tay, lấy cớ tặng ca hẹn hò với kẻ thứ ba ở tầng 24, đang lúc quan hệ bất chính bị bạn trai bắt tại chỗ, bạn trai xấu hổ và giận dữ không kiềm chế nổi đã đẩy cô xuống lầu; Có người nói là do bệnh tâm thần vô tình phát tác nên nhảy lầu; Có phiên bản kỳ quái hơn là có người suy đoán tầng 24 có quỷ, đi theo Lưu Vĩ Lệ, giết chết cô sau đó đem cô về làm vợ.

Đối với cái chết của Lưu Vĩ Lệ, Phương Mộc cũng thấy hơi đáng tiếc, dù sao cũng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, lại phải rời khỏi nhân gian bằng cách vô cùng thê thảm này. Đàn chị này trời sinh tính tình thích làm dáng, biết sắc đẹp của mình sau này sẽ bị biến dạng hoàn toàn như thế, chắc chắn sẽ cảm thấy không cam tâm. Có điều Lưu Vĩ Lệ dù sao cùng không tiếp xúc với mình nhiều, nên Phương Mộc vẫn quan tâm đến nguyên nhân cái chết của người ngồi học cùng mình suốt 3 năm là Chu Quân hơn. Đáng tiếc là, vụ án này lại không có tin tức gì. Đối với nhà trường sau khi liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, đã phải vội vàng mở một cuộc họp, để chủ nhiệm các lớp trở về truyền đạt lại quan điểm của nhà trường, nhà trường đang phối hợp với cảnh sát tích cực điều tra phá án,

không được nghe tin đồn nhảm, phải tin tưởng năng lực của cơ quan cảnh sát vân vân.... Phương Mộc vô cùng phản cảm với loại phản ứng dạng:"Mất bò mới lo làm chuồng" này.

Chạng vạng ngày thứ 7 sau khi Lưu Vĩ Lệ chết, Phương Mộc chơi bóng rổ xong về lại phòng, tất cả mọi người đã ra phòng tự học, chỉ còn Chúc lão tứ nằm một mình ngẩn ngơ trên giường. Chúc lão tứ mặc quần áo lúc ban ngày, ống quần có dính một ít bùn, đáng vẻ mệt mỏi. Phương Mộc cầm chậu rửa mặt đi ra ngoài, khi về thấy Chúc lão tứ đã thức dậy, ngồi bên cạnh bàn không biết loay hoay làm cái gì.

Phương Mộc biết mấy ngày nay tâm trạng cậu ta rất thất thường nên không muốn nói chuyện với cậu ta, thu dọn cặp sách chuẩn bị ra phòng tự học, lúc ra cửa, Chúc lão tứ lại gọi cậu lại.

Phương Mộc quay đầu lại, Chúc lão tứ hai mắt đăm lệ nhìn cậu, còn chưa mở miệng, hai hàng nước mắt đã rơi xuống.

Phương Mộc tay chân bối rối, lão tứ béo này bình thường không tim không phổi, đây là lần đầu tiên cậu thấy hắn khóc.

Phương Mộc vội ngồi xuống bên cạnh bàn, lại không biết nói gì, chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai cậu ta làm ra vẻ an ủi. Chúc lão tứ gục đầu trên bàn, bả vai run run.

Khóc một hồi, Chúc lão tứ đứng lên, thở dài một cái, xé một cuộn giấy vệ sinh xì mũi một tiếng thật to, ngoảnh lại bình tĩnh hỏi Phương Mộc: "Cậu tin là có quỷ không?"

Phương Mộc lúc này mới để ý trong túi nhựa trên bàn chứa một đồng hồ kỳ quái, có vẻ như là một ít giấy bùa màu vàng viết những ký tự ngoằn ngoèo, một mảnh vải quần lấy thẻ trúc, còn có một sấp tiền vàng mã.

"Cậu làm sao vậy, lão tứ?" Phương Mộc cố gắng để giữ cho giọng nói của mình không lộ ra vẻ hoang mang.

"Tớ thật sự rất yêu nàng!" Trong mắt Chúc lão tứ thoáng cái lại tràn đầy nước mắt.

Phương Mộc nhìn tự phù và vàng mã trên bàn, lặng lẽ nhắm tính trong lòng, bưng tỉnh nói: "Cậu muốn."

"Đúng, hôm nay là tuần đầu của Lưu Vĩ Lệ, ở quê tớ vẫn tương truyền, đêm nay người chết hẳn sẽ trở lại nơi họ chết, gọi là hồi hồn, tớ tìm được trên mạng một thầy phù thủy cao tay, tớ mua của ông ta, không, xin mấy thứ này, đêm nay chiêu hồn cho nàng, có lẽ nàng sẽ nói ra ai đã hại nàng."

Phương Mộc suy nghĩ một chút: "Tuần đầu hình như là về nhà tìm người thân chứ?"

Chúc lão Tứ bị hỏi thoáng sững sốt: "Có lẽ, có lẽ tiện đường qua nơi chết của mình luôn, dù sao cũng là nơi cuối cùng cô ấy từng đến." Cậu ta đứng dậy kéo tay Phương Mộc: "Trong phòng cậu và tớ là thân nhau nhất (trong lòng Phương Mộc thầm nói, thật không, sao ta lại không biết nhỉ), hơn nữa, lá gan của cậu là to nhất (to cái con khi, ngay cả đi WC tớ cũng còn không dám đi), đêm nay, cậu đi cùng với tớ nha."

Phương Mộc nhìn Chúc lão tứ, cân nhắc từ ngữ của bản thân: "Lão tứ, chúng ta dù sao cũng là người có học."

"Vậy ý cậu là thế nào, có đi hay không!" Nước mắt của Chúc lão tứ lại chảy xuống, ánh mắt bức người.

Phương Mộc vẫn là người nhẹ dạ, nhìn Chúc lão Tứ lệ rơi đầy mặt, gật đầu.

Theo kế hoạch của hai người, khoảng 9h, đầu tiên Chúc lão tứ đi vào WC lầu một tòa nhà hành chính, mở cửa sổ ra. Phương Mộc ném túi đồ kia vào, rồi bò qua cửa sổ WC vào trong. Đến 10h, Chúc lão tứ lại đi từ WC ra cửa chính lầu 1 tòa nhà, còn Phương Mộc bò ra qua cửa sổ WC. Sau khi xong việc cả hai sẽ quay về phòng ngủ ở ký túc xá, đương nhiên trước đó Phương Mộc đã bàn bạc với Ngô Hàm (đêm nay trực ban) mở sẵn cửa ký túc xá (kế hoạch ban đầu của tên óc heo này là hai người cứ nghênh ngang cùng nhau cầm cái đồng hồ chẳng đâu vào đâu kia ngang nhiên tiến vào tòa nhà hành chính. Nhưng Phương Mộc không đồng ý vì theo cậu sau khi tòa nhà xảy ra án mạng, những người ra vào tòa nhà sẽ

đặc biệt bị chú ý, cho nên tốt nhất phải cẩn thận một chút. Chúc lão tứ cho rằng ý kiến của Phương Mộc là rất đúng, và phương án của cậu khá là sáng tạo nên cũng rất đặc ý tỏ vẻ như chọn Phương Mộc là không làm người, trong lòng Phương Mộc nói: Thối thật!)

Mặc dù chuẩn bị chu đáo, nhưng lúc thực hiện kế hoạch vẫn gặp phải chút rắc rối nhỏ, cửa sổ WC lầu 1 đã bị ngăn bởi chấn song sắt mới (đây có thể coi là một trong những hành động mất bò mới lo làm chuồng tiêu biểu của nhà trường). Phương Mộc đành phải đưa túi đồ cho Chúc lão tứ, lén lút đi vào tòa nhà hành chính.

Hai người trốn trong WC lầu 17 không dám thở mạnh đến 12h. (Chúc lão tứ vừa mới vào tòa nhà liền vô cùng kích động muốn đốt giấy tiền vàng bạc ngay ở lầu 3, Phương Mộc nhắc nhở cậu bình thường phải chờ đến quá nửa đêm mới có thể hồi hồn, còn đưa phim <<Hồi hồn dạ>> của Châu Tinh Trì ra làm ví dụ, hơn nữa, mới 9h mà đốt giấy tiền vàng bạc ở lan can lầu 3, không bị phát giác mới là lạ). Vừa quá nửa đêm, hai người lặng lẽ xuống lầu 3 (Chúc lão tứ còn định đi thang máy, Phương Mộc nhắc nhở hãn làm vậy sẽ bị nhân viên trực ban phát hiện, Chúc lão tứ lại tỏ vẻ vô cùng cảm kích, Phương Mộc thì bắt đầu nghi ngờ, mình đi làm việc này với hãn có phải là đã quá dối hơi rồi không.)

Hai người mở cửa sổ hành lang lầu ba, đi ra ngoài lan can, trời rất lạnh. Chúc lão Tứ sau khi run rẩy đốt giấy tiền, liền phe phẩy gậy trúc lẩm bẩm nhanh dần, vẫn không có động tĩnh gì. Chúc lão tứ ngẫm nghĩ, cảm thấy giọng điệu của mình có vẻ không đúng, liền kéo dài giọng: "Vĩ ... Lệ, cô ... mau ... quay ... lại ... a, là ... ai ... đã ... hại ... cô, tôi ... sẽ báo ... thù ... rửa ... hận... cho ... cô." Phương Mộc nghe xong câu chú được đọc với thanh âm dày đặc quỷ khí của Chúc lão Tứ, sợ tới mức toàn thân run lên. Tuy nhiên hồi lâu sau vẫn không thấy oan hồn của mỹ nhân đến đúng hẹn, hai người đành bỏ cuộc. Lúc này Phương Mộc mới nhớ tới không thể ra ngoài được.

Phương Mộc và Chúc lão tứ bàn bạc một chút, quyết định ngủ lại trong nhà xí một đêm, sáng hôm sau khi cán bộ trong tòa nhà hành chính đi làm, sẽ lén chuồn ra.

Sàn đá cẩm thạch của WC lạnh như băng. Co ro đến hơn nửa đêm Phương Mộc dựa lưng vào hệ thống sưởi hơi, tức giận vùng vằng với Chúc lão tứ vài câu, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, không biết ngủ được bao lâu, lại bị Chúc lão tứ lay tỉnh.

"Chuyện gì!" Phương mộc xoa đôi mắt, bực mình hỏi.

Ánh mắt Chúc lão Tứ sáng lấp lánh trong bóng đêm: "Cậu nói xem, có phải chúng ta đến sai địa điểm rồi không?"

"Cái gì?"

"Vĩ Lệ ngã xuống từ một nơi nào đó ở lầu trên, tuy rằng chết ở trên lan can lầu 3, nhưng nơi ngã xuống là ở phía trên."

Phương Mộc trợn tròn mắt: "Ừ, cũng phải."

Chúc lão Tứ tinh thần tỉnh táo: "Cậu có nhớ lúc chúng ta học luật hình sự, luật có quy định nơi xảy ra hành vi phạm tội cũng như nơi hậu quả xảy ra đều được sử dụng để xem xét về tội phạm, với loại hành vi đẩy ngã này, nơi Vĩ Lệ ngã xuống cũng có thể xem xét ha."

Phương Mộc thật sự không muốn bàn luận vấn đề luật hình sự với cậu ta vào lúc này, cậu cũng không cho rằng sau khi Lưu Vĩ Lệ chết vẫn có tinh thần nghiên cứu khoa học như vậy, có điều cậu vẫn đồng ý cùng Chúc lão tứ lên tầng 24 xem thử.

Hai người đầu đẩy mồ hôi bò lên tầng 24, trong hành lang tối om, Phương Mộc nhìn căn phòng photocopy như ẩn như hiện, không khỏi rung mình một cái. Trái lại Chúc lão tứ lại vô cùng hứng thú, cậu ta không do dự kéo Phương Mộc về phía trước, lặng lẽ tiến đến phòng photocopy.

Khoảng cách giữa hai người với phòng photocopy càng ngày càng gần, bất thành linh, trái tim Phương Mộc bỗng dưng phát sinh một linh cảm xấu. Cậu muốn kéo Chúc lão Tứ lại, thế nhưng còn chưa kịp đụng tới Chúc lão Tứ, cậu ta đã đứng khựng lại. Phương Mộc nhìn về phía trước, cảm giác máu toàn thân đều đông cứng.

Cửa phòng photocopy mở toang, có hai bóng người thấp thoáng trước cửa.

Có quỷ thật sao?.

Phương Mộc và Chúc lão tứ đứng chết lặng trong hành lang. Phương Mộc ra sức nhìn chăm chăm hai bóng người mờ ảo trước mặt. Trong bóng tối, qua hình dáng của họ có vẻ như là một nam một nữ.

Hai người? Phương Mộc chợt nghĩ, chẳng lẽ Chu Quân cũng tới rồi sao?

Hai bóng người đối diện yên lặng nhìn Phương Mộc và Chúc lão Tứ.

Chúc Lão Tứ run rẩy nhẹ giọng nói: "Vĩ Lệ, là cô sao?"

Một trong hai bóng đen đối diện hét lên một tiếng đinh tai nhức óc, ngã vật xuống.

Phương Mộc bị tiếng hét chói tai này dọa đến hồn xiêu phách tán, theo bản năng kéo tay Chúc lão tứ xoay người bỏ chạy, vừa chạy đến trước cầu thang, liền trông thấy vài ánh đèn pin từ dưới rọi lên, kèm theo mấy tiếng hét lớn: "Ai, làm gì đó?"

Lúc Phương Mộc và Chúc lão Tứ bị nhân viên bảo vệ áp giải về phòng ngủ, đã là 9h sáng.

Đêm qua trong khi phòng bảo vệ và nhân viên trực ban của tòa nhà hành chính tuần tra đến tầng 23, đột nhiên nghe được từ tầng 24 truyền đến một tiếng hét, vài nhân viên bảo vệ chạy lên trên lầu, vừa vặn gặp Phương Mộc và Chúc lão tứ lao đảo chạy xuống, Phương Mộc chỉ phòng photocopy nói không ra hơi: "Quỷ. . . .Có quỷ!" Vài nhân viên khỏe mạnh can đảm đi đến cửa phòng photocopy, nhìn thấy một nam một nữ ngồi phịch trên mặt đất, nữ đã ngất xỉu, nam tuy rằng không bất tỉnh, thế nhưng quần đã ướt sũng nước tiểu.

Qua điều tra, xác định danh tính người nam là Tống Bác, nữ tên Cổ Phi Phi, hai người này là một đôi tình nhân khoa kinh tế, buổi tối vào trong tòa nhà hành chính tìm nơi ân ái, vì sợ có người phát hiện, tầng 24 lại là nơi không ai dám lai vãng, (khốn thật, Phương Mộc nghĩ, đây mới là những kẻ tuyệt đối tin tưởng vào chủ nghĩa duy vật) vừa hay cửa phòng

photocopy không khóa, chạy vào trong hành sự. Mọi việc xong xuôi, lúc mở cửa đi ra hành lang gặp hai bóng đen, trong đó có một người cầm cây gậy trúc, gần giống với nhị quý hắc bạch vô thường trong truyền thuyết cầm gậy đại tang, kinh hoàng hơn người cầm gậy còn giả tiếng quý hồ tên Lưu Vĩ Lệ từng té lâu bỏ mình ở đây, thế giới quan của hai người thoáng chốc sụp đổ, nữ bị dọa ngất xỉu tại chỗ, bây giờ vẫn còn nằm bất tỉnh trong bệnh viện.

Chuyện hai người kia tuy rằng không quang minh chính đại, thế nhưng dù sao cũng có thể tin. Còn Phương Mộc và Chúc lão Tứ thì có vẻ tương đối khả nghi.

Chúc lão tứ trước sau đều nói hai người vì sự ngưỡng mộ với đàn chị mà đốt chút giấy vàng để tưởng nhớ. Bảo vệ hỏi cây gậy trúc kia là gì, Chúc lão tứ ấp úng nói đó là đồ khuyến mại của chỗ vàng mã, mua một tặng một. Người của phòng bảo vệ đương nhiên không tin, còn nói xa nói gần rằng những kẻ phạm tội thường hay quay về xem xét hiện trường, và báo sự việc lên cục công an. Cảnh sát cục công an cử đến là hai người một già một trẻ, hỏi vài câu, xong lại thả họ về. Lúc chuẩn bị đi, cảnh sát lớn tuổi cười hỏi bọn họ không phải định gọi hồn người chết, để tính đường báo thù cho người chết chứ, Chúc lão tứ hưng phấn vừa định phát biểu ý kiến, đã bị Phương Mộc chặn lại lời đi.

Phương Mộc và Chúc lão Tứ sức cùng lực kiệt ngồi ở trên giường, quản lý ký túc xá mắng bọn họ vài câu rồi bỏ đi. Trải qua một đêm khiếp đảm này, Phương Mộc đã vô cùng mệt mỏi, cậu kéo chăn, quần áo cũng chẳng buồn cởi, liền chui vào, hồi lâu, lại không ngủ được.

Chúc lão Tứ cũng thế, trần trọc hồi lâu cũng không làm sao ngủ được, cậu tung chăn ngồi dậy, hướng phía Phương Mộc "Ê này" hai tiếng, Phương Mộc nhắm mắt lại không phản ứng lại. Cậu ta mất hứng, ngồi một mình trên giường lẩm bẩm.

"Tớ biết tớ làm liên lụy tới cậu, xin lỗi. Thế nhưng.aizzz."

Chúc lão Tứ thở dài, "Nói thật cho cậu biết, đêm hôm đó tớ đã đến tòa nhà hành chính."

Phương Mộc thoáng cái đã tỉnh táo trở lại.

"Tớ vốn muốn mượn cơ hội này tiếp xúc với nàng nhiều hơn một chút. Lúc tớ vừa queo vào hành lang, liền trông thấy phòng photocopy sáng đèn, Vĩ Lệ đang nói chuyện với ai đó, tớ tưởng là bạn trai nàng, liền trở về. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chính là người kia đã hại Vĩ Lệ."

Chúc lão Tứ khịt khịt mũi: "Mấy ngày nay tớ đều nghĩ, nếu lúc ấy tớ đi vào, có lẽ Vĩ Lệ sẽ không phải chết, do đó, cuối cùng tớ cảm thấy tớ thiếu nợ nàng. Cho nên."

Phương Mộc nhảy dựng lên.

"Lão Tứ, cậu phải đến chỗ cảnh sát ngay!"

Chương 7 - Người chết thứ 3 và thứ 4

Tài liệu giáo sư Cao lấy về quả nhiên có vấn đề. Sau khi nhận được thông báo của Đinh Thu Thành, giáo sư Cao đã kiểm tra tài liệu nhận về lại từ phòng photocopy, phát hiện đề báo cáo của khóa trước đã biến mất. Sau khi bộ phận giám định khám nghiệm hiện trường lần thứ hai, phát hiện dấu chất lỏng trên tường có khả năng được hình thành vào đêm xảy ra án mạng, từ hình dạng và vị trí của chất lỏng xác định là đổ từ trên bàn xuống, chất lỏng đổ xuống mặt đất sau đó bắn tung tóe lên tường. Qua xét nghiệm, kiểm tra thấy trong chất lỏng có chứa chất cafein (Caffein, còn được gọi là trimethylxanthine, coffeine, theine, mateine, guaranine, methyltheobromine hay 1,3,7-trimethylxanthine, là một xanthine alkaloid có thể tìm thấy được trong các loại hạt cà phê, trong chè, hạt cola, quả guarana và (một lượng nhỏ) trong hạt ca cao). Tuy rằng đã có người lau sạch bàn, nhưng giữa khe nứt trên bàn, cũng phát hiện dấu chất lỏng có chứa chất cafein tương tự. Theo bạn cùng phòng của nạn nhân khai, khi còn sống Lưu Vĩ Lệ không uống trà, vì sợ bị vàng răng, cho nên ngày hôm đó người mang nước trà vào phòng photocopy chắc chắn không phải Lưu Vĩ Lệ. Sinh viên năm 3 khoa Luật Chúc Thành Cường cũng cung cấp một manh mối vô cùng quan trọng, cậu khẳng định đêm đó đúng là có một người khác đã vào phòng photocopy tầng 24. Chúc Thành Cường nói đêm đó cậu ta định đến phòng photocopy tìm nạn nhân, nhưng sau khi cậu đi đến hành lang tầng 24 phát hiện nạn nhân đang nói chuyện với một người khác ở trong phòng photocopy, Chúc Thành Cường không trông thấy người kia, tưởng là bạn trai của nạn nhân, liền trở về, về phần giọng nói của người kia, Chúc Thành Cường nói không chú ý.

Như vậy đêm hôm đó tại phòng photocopy rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hình Chí Sâm suy đoán nhận định: Đêm phát sinh án mạng có một người đã mang theo nước trà vào phòng photocopy, làm đổ nước vào tập tài liệu, sau đó dụ nạn nhân mang tài liệu bị thấm nước ra sân thượng tầng 24 phơi, hăn cố ý phơi tài liệu cạnh gờ xi măng trên sân thượng, sau đó thừa lúc Lưu Vĩ Lệ sơ hở đẩy cô xuống.

Sở dĩ ông nhận định như vậy, là xuất phát từ hai viên gạch vỡ trên gờ xi măng ở sân thượng tầng 24. Hai viên gạch vỡ này đặt ở đó dường như nhằm mục đích chèn thứ gì đó đang phơi tránh bị gió thổi bay đi, mà thứ dễ bị gió thổi bay thì thường tương đối nhẹ, thứ đầu tiên Hình Chí Sâm nghĩ đến là giấy. Bởi vậy, Hình Chí Sâm mới tưởng tượng ra một giả thiết: có thể vì tài liệu trong phòng photocopy bị thấm ướt, Lưu Vĩ Lệ mang tài liệu lên sân thượng để phơi, mới bị rớt xuống lầu. Vì thế ông trở lại phòng photocopy kiểm tra, quả nhiên phát hiện có dấu vết nước trà. Liên hệ với tình hình ở hiện trường giống như là có người đã dọn dẹp qua, Hình Chí Sâm cơ bản có thể khẳng định Lưu Vĩ Lệ đã bị người giết hại. Hung thủ là một người vô cùng cẩn thận, sau khi gây án, để không lưu lại dấu vết chắc chắn sẽ hủy đi chỗ tài liệu đã bị thấm nước, cho nên Hình Chí Sâm đã yêu cầu giáo sư Cao kiểm tra lại số tài liệu kia, kết quả đã chứng thực suy đoán của Hình Chí Sâm là hoàn toàn có cơ sở.

Vụ án vốn chứa đựng rất nhiều điểm đáng ngờ khiến cục công an quyết định khởi tố vụ án "Giết người" nạn nhân là Lưu Vĩ Lệ. Hung thủ rất có thể là người quen của nạn nhân, hơn nữa có khả năng chính là sinh viên trong trường (Hình Chí Sâm để ý các sinh viên ra vào giảng đường đều thường mang trà theo liền đưa ra giả thiết này), cho nên đội hình sự đã xác định trọng tâm điều tra là các sinh viên, vì vậy việc điều tra lần này chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức, đặc biệt là cần có sự phối hợp của nhà trường. Đinh Thụ Thành quyết định tới thông báo một chút tình hình điều tra cho Ban giám hiệu đại học Sư Phạm, và bàn bạc với phòng bảo vệ về phương án phối hợp điều tra. Lúc sắp ra xe, Hình Chí Sâm nói ông định tới khu hành chính gần đại học Sư Phạm, hỏi anh có muốn đi cùng một đoạn không. Đinh Thụ Thành có rất nhiều vấn đề muốn nghe ý kiến của ông, mừng rỡ đáp ứng ngay. Thế nhưng sau khi lên xe Hình Chí Sâm lại không hề nói gì, mắt nhìn chăm chăm ra đường cái ngoài cửa sổ trầm tư, khi xe dừng trước cổng trường Sư phạm, Hình Chí Sâm đột nhiên hỏi: "Vụ án lần trước điều tra thế nào rồi? Nạn nhân kia tên là Chu." Đinh Thụ Thành vừa mở cửa xe vừa nói: "Chu Quân. Vẫn không có manh mối. Sao vậy?" Đinh Thụ Thành lùi về trong xe: "Anh cảm thấy hai vụ án này có liên quan sao?". Hình Chí Sâm

không nói tiếp mà "ừm" một tiếng, Đinh Thụ Thành nói: "Em không nghĩ như vậy, nạn nhân trong hai vụ án một nam, một nữ, một sinh viên chưa tốt nghiệp, một nghiên cứu sinh, một ngã chết, một bị siết cổ, hơn nữa hai người hầu như không có những mối quan hệ chung nào, em đã phân tích qua, chỉ ít hiện tại chưa phát hiện ra hai vụ án này có liên quan gì." Hình Chí Sâm trầm ngâm hồi lâu, nói: "Hãy tập trung điều tra vụ này thật cẩn thận, vụ án của Chu Quân cũng đừng lơ là." Đinh Thụ Thành gật đầu, hỏi: "Anh không vào sao? Cùng đi đi." Hình Chí Sâm khoát tay nói: "Cậu vào đi, tôi còn có chút việc, vụ án này chắc cậu sẽ phải đau đầu một chút rồi, chờ tôi xong việc sẽ hỗ trợ cho cậu." Đinh Thụ Thành gật đầu, xuống xe đi vào vườn trường.

Xe khởi động, Hình Chí Sâm châm một điếu thuốc, ngồi sau tay lái nghĩ lại sự việc. Thực ra ý suy nghĩ của ông và Đinh Thụ Thành cũng gần giống nhau, đều cảm thấy hai vụ án này nhìn bên ngoài không thể thấy có liên hệ gì, thế nhưng trong lòng Hình Chí Sâm luôn vô tình đặt hai vụ án này cùng một chỗ để so sánh. Mặc dù hai vụ án không có điểm tương đồng nào, nhưng Hình Chí Sâm trước sau đều mơ hồ cảm thấy chúng nhất định có liên hệ, có điều vì cảm giác này rất mơ hồ, thiếu căn cứ, cho nên Hình Chí Sâm quyết định không nói ra ý kiến của mình, từ từ nghiên cứu tiếp.

Hình Chí Sâm không hề biết, người có cảm giác này, không chỉ mình ông.

Chuyện Phương Mộc và Chúc lão tứ gọi hồn Lưu Vĩ Lệ, nhanh chóng truyền ra khắp khoa Luật. Có người rất nể phục bọn họ can đảm và có dũng khí, có người xúc động nói Chúc lão tứ quá cố chấp. Nhưng đa số mọi người đều tỏ thái độ châm biếm với hành động của hai sinh viên đang sống ở thế kỷ 20 này. Sau vài ngày bị mọi người cười nhạo Phương Mộc cũng bắt đầu cảm thấy hành vi của mình rất lỗ bịch, mấy ngày không thèm nói chuyện với Chúc lão tứ. (Thực ra qua vụ việc này thằng nhãi này đã hưởng lợi quá nhiều, hẳn đã trở thành một hình tượng hán tử si tình, thu được bao nhiêu ánh mắt hâm mộ của các nữ sinh)

Sau mấy ngày nép mình trốn tránh, Phương Mộc phát hiện mặc dù bản thân không muốn nhớ lại chuyện đó, nhưng trong đầu óc luôn hiện lên cảnh tượng hôm ấy, một lần lại một lần, giống như những cảnh trong một bộ phim điện ảnh phá án ẩn dấu những bí mật kinh người, trong những ký ức đó, một hình ảnh cứ vòng vèo trong đầu óc Phương Mộc thật lâu, chính là 2 bóng người mờ ảo đứng ở cửa phòng photocopy kia.

Phương Mộc nhớ rõ, lúc cậu nhận ra hai người trong bóng đêm đó là một nam một nữ, trong đầu của cậu lóe lên ý niệm đầu tiên đó là: Chu Quân cũng ở đó.

Vì sao mình lại nghĩ như vậy?

Phương Mộc rất khó giải thích bản thân lúc ấy vì sao lại có ý nghĩ như vậy trong đầu, cậu thà tin rằng đó là do tình trạng hoảng sợ cực độ của mình mà suy nghĩ lung tung. Thế nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra, mặc kệ cậu có chửi mình ngây thơ và hoang đường đến đâu, ý nghĩ này vẫn tựa như một oan hồn không tiêu tán, trước sau vẫn quanh quẩn ở trong cậu, thỉnh thoảng lại khe khẽ nhắc nhở Phương Mộc, khiến cậu lại không tự chủ được mà hồi tưởng lại cảnh ấy lần nữa.

Chu Quân và Lưu Vĩ Lệ, có thể cùng chết trong tay một người hay không?

Lúc ý nghĩ đáng sợ này hiện hữu trong đầu Phương Mộc, cậu lặng người, lại càng khiếp đảm.

Không hiểu nổi rốt cục là có thù oán gì, mà khiến hung thủ ra tay tàn ác với hai người hầu như không có chút liên quan nào với nhau, giống như dùng một sợi xích bằng máu để trói hai người vào cùng một chỗ, kéo xuống vực sâu muôn kiếp không ngoi lên nổi.

Điều đáng sợ chính là nếu hai vụ án đúng là do cùng một người gây nên, như vậy hai người kia có phải là những người chết cuối cùng không?

Ước mơ hạnh phúc dường như không bao giờ trở thành hiện thực, nhưng điềm xấu đoán trước lại luôn bám theo gõ cửa phòng bạn.

Tháng 12 thành phố C đã rất lạnh, buổi tối, nhiệt độ không khí xuống tới âm 20 độ c. Mây đen dày đặc che phủ, bầu trời âm u nhìn không thấy ngôi sao nào. Theo như dự báo thời tiết, tối nay sẽ có một trận tuyết lớn nhất từ đầu mùa đông đến nay. Những người qua lại trong sân trường ai cũng khoác áo bông thật dày, oán hận tiết trời càng ngày càng lạnh, bàn tán xem phòng tự học của ai ấm nhất.

Thế nhưng dù có ấm áp tới đâu chẳng nữa, cũng làm sao có thể so sánh được với hơi ấm của người yêu chứ?

Tại nơi được xưng tụng là “Góc sân thể dục tình yêu”, vẫn có một vài đôi chim sẻ đang âu yếm nhau. Có cặp cầm tay nhau đi dạo một vòng quanh sân thể dục, cặp thì ở một góc khuất gió, rúc vào lòng nhau thủ thỉ. Cặp nào to gan lớn mật hơn một chút thì sẽ chọn một góc tối tăm hơn, dùng cơ thể đang độ thanh xuân của mình thể hiện tình cảm nồng thắm.

10h tối, học sinh từ các phòng tự học bắt đầu lục tục trở về phòng ngủ, sân trường rộn lên những tiếng ồn ào cuối cùng trong ngày, nhiều tiếng cười nói ầm ĩ xuyên qua sân thể dục, thỉnh thoảng hướng về phía các cặp tình nhân huyết sáo. Các đôi nam nữ bị quấy rầy không quyến luyến nhau được nữa đành đứng lên, theo dòng người trở về phòng ngủ, những bóng người khuất dần giữa khu ký túc xá. Sân thể dục liền khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Không ai để ý dưới bậc thang phía đông bắc sân thể dục vẫn còn một đôi nam nữ nửa thân trên trần vẫn đang quấn quýt không rời.

Một lúc sau, cậu trai trẻ kéo áo của nữ sinh xuống dưới nách, tay vẫn không rời khỏi khuôn ngực nóng bỏng của cô bé, không quên nhẹ nắn đầu ngực cô.

Cô bé then thùng kêu một tiếng: "Muốn chết hả!"

Một loạt tiếng sột soạt của quần áo vang lên, hai người lại quấn lấy nhau. Tay nam sinh lại thoăn thoắt thò vào trong áo nữ sinh, bàn tay giá khiến nữ sinh bị nhột cười "khanh khách" mãi, nhưng rất nhanh sau đó, lại bị đôi môi nóng rực của nam sinh biến thành tiếng "ô ô" rên rỉ.

"Em lạnh hả?" hồi lâu sau, nam sinh âu yếm hỏi.

"Không lạnh." Nữ sinh âu yếm nhìn người yêu trong bóng đêm đôi mắt phát ra tia sáng lấp lánh.

"Phòng ngủ chắc đã đóng cửa rồi, dù sao cũng không về được, chúng ta đi đến phòng chiếu phim đi."

Nữ sinh ngẫm nghĩ một chút: "Được, có điều đến đó anh không được làm bậy nha."

Lời nói của nữ sinh là cảnh cáo, nhưng thực ra đâu có khác gì nhắc khéo. Nam sinh hưng phấn, cậu hùng dũng đứng lên, thế nhưng do ngồi lâu, lại thêm trời lạnh, chân cậu tê rần, lão đảo.

Nữ sinh cười mắng: "Đồ quỷ dâm, bình tĩnh một chút, anh." Sau đó ánh mắt của cô bỗng tràn ngập hoảng hốt.

Cô nhìn thấy phía sau bạn trai bỗng nhiên mọc ra một bóng đen.

Bóng đen giơ lên một thứ gì đó giống như khúc gỗ lớn nện mạnh lên đầu nam sinh, nam sinh hự lên một tiếng rồi ngã quỵ trên mặt đất. Nữ sinh há hốc miệng, sợ tới mức kêu không ra tiếng, chột bường tỉnh, bất chấp bạn trai bị đánh ngã, xoay người bỏ chạy.

Bóng đen nhẹ nhàng nhảy qua từng bậc thang, túm tóc nữ sinh, nữ sinh bị đánh ngã trên mặt đất, giãy dụa muốn đứng lên, lại bị một cục băng gạc chụp lên miệng mũi, một mùi thuốc xông thẳng vào mũi, nữ sinh liều mạng giãy dụa rồi gục đầu xuống bất động.

Bóng đen kéo nữ sinh đã không còn hơi sức tựa vào người mình, cúi đầu nhìn nam sinh, mới vừa rồi hẳn còn vô cùng hưng phấn giờ phút này đang quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Bóng đen bế nữ sinh lên, xoay người biến mất trong đêm.

Lúc này, hoa tuyết mới từng đợt từng đợt chầm chậm rơi xuống.

Mười mấy phút sau, bóng đen lại vội vã trở về, hẳn giật mình nhìn mặt đất trống không. Hẳn vội vã nhìn xung quanh tìm kiếm, không thấy bóng

dáng nam sinh. Trên mặt đất, có một hàng dấu chân mờ hướng về phía cửa phía nam sân thể dục.

Hắn vội vã chạy xuyên qua sân thể dục, chạy đến cửa phía nam, nhìn hai bên xung quanh một chút, không có ai. Tim hắn đập loạn lên, xoay người chạy trở vào sân thể dục, nhảy qua lan can, chạy lên hơn hai chục bậc thang, xuyên qua bông tuyết càng ngày càng dày nhìn khắp nơi phía dưới.

Thấy rồi. Nam sinh một tay bưng đầu, một tay chống vào tường ngoài sân thể dục loạng choạng bước đi.

Hắn chạy dọc theo bậc thang đến, cách bậc thang hơn mười mét phía dưới có một cửa nhỏ, từ cánh cửa nhỏ đó ra ngoài, hắn là kịp ngăn nam sinh lại.

Đang chạy vội, dưới chân hắn đột nhiên trơn trượt, cả cơ thể đập vào tay vịn của cầu thang, xương sườn đau nhức, đồng thời hắn nghe thấy vài tiếng vật thể bị vỡ và một tiếng kêu thảm thiết phía dưới.

Bất chấp đau đớn về thể xác, hắn cắn răng lao xuống bậc thang, giật cửa nhỏ, xông ra ngoài.

Hắn nhìn thấy nam sinh với một tư thế vô cùng kỳ quái quỳ mọp xuống, đỉnh đầu chạm mặt đất, hai tay buông thõng trên mặt đất đất, sau cổ cầm một nhánh băng trong suốt, vài mảnh vụn băng rơi rụng bên cạnh.

Nam sinh co giật vài cái rồi bất động.

Cảnh tượng như vậy hắn chưa bao giờ ngờ tới, đứng ngây ngốc hồi lâu, hắn mới dám đi qua xem xét hơi thở của nam sinh, sau đó đứng dậy, cười ha hả vài tiếng, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tuyết rơi càng lúc càng dày.

Kim Siêu khoa thể dục có một thói quen bèn bí, chạy bộ vào sáng sớm. Hôm nào cũng vậy, 5h sáng, cổng ký túc xá vừa mở, Kim Siêu sẽ mang một đôi giày và quần áo thể thao, chậm rãi chạy tới sân thể dục.

Đêm qua tuyết rơi cả một đêm, tới giờ vẫn chưa ngưng, thỉnh thoảng có một mảng tuyết lớn rơi xuống mặt, Kim Siêu vừa chửi thề, vừa chạy

lúc nhanh lúc chậm. Bây giờ vẫn chưa đến 5h30 phút, sân trường im ắng. Kim Siêu mò mẫm trong bóng tối chạy vào sân thể dục, sau khi khởi động nhẹ nhàng, liền chạy băng băng dọc theo đường chạy không một bóng người.

Sau vòng thứ nhất, ánh mắt Kim Siêu bắt đầu thích ứng với bóng tối trong sân. Chạy lại chạy, Kim Siêu loáng thoáng nhìn thấy bên cột cờ có một người đứng.

Sớm như vậy ai lại đến đây luyện đọc tiếng Anh? Trời tối như vậy, làm sao thấy gì mà học?

Bước chạy của Kim Siêu chậm dần lại.

Chẳng lẽ lại ra đây nghe audio tiếng Anh? Hiện tại đang có tuyết rơi cơ mà.

Kim Siêu nhìn chăm chăm người bên cột cờ, chạy lại gần hơn.

Tới lúc chỉ còn cách cột cờ vài thước, rốt cuộc Kim Siêu đã nhìn rõ.

Đó là một người toàn thân bị tuyết trắng bao phủ.

Chương 8: Không còn sức để bị thương.

Hình Chí Sâm tinh thần mỗi mệt, sức lực kiệt quệ ngồi trên ghế, nhưng trong lòng ông lại đang rất thư thái. Vụ án ma túy lớn rốt cục cũng đã phá xong. Rạng sáng hôm nay, đội cảnh sát hình sự thành phố đã tiến hành bủa vây, giăng một mẻ lưới bất ngờ đánh úp một kho hàng ở ngoại ô thành phố bị tình nghi chứa chấp phần tử phạm tội, hai kẻ phạm tội lần trước đào thoát, một bị bắn chết tại chỗ, một bị bắt sống. Hình Chí Sâm chỉ huy toàn bộ kế hoạch hành động vào rạng sáng hôm nay, sau đó lại tham gia hỏi cung mất một đêm, tuy rằng vô cùng mệt mỏi, nhưng thắng lợi đó đã khiến trong lòng cảm giác vui sướng cứ liên tiếp dâng trào. Vốn định ở trong phòng làm việc ngủ một lát, nhưng nằm một lúc lâu cũng không ngủ được.

Lúc này chuông điện thoại di động reo vang, Hình Chí Sâm nhìn lướt qua màn hình, là Đinh Thụ Thành gọi tới, chắc cậu ta gọi điện chúc mừng đây. Hình Chí Sâm nhận điện thoại, vừa nghe xong vài câu, sắc mặt lập tức biến đổi không ngừng, gào lên: "Cái gì, lại thêm một người chết nữa sao?"

Các đồng nghiệp xung quanh đang vô cùng vui vẻ bàn luận với nhau về chiến công lúc sáng sớm liền đồng loạt im lặng, tất cả mọi người nhìn Hình Chí Sâm. Về mặt Hình Chí Sâm bình tĩnh nghe Đinh Thụ Thành dồn dập báo cáo trong điện thoại, cuối cùng nói với cậu ta: "Chờ một chút, tôi tới ngay!" Vợ vội lấy áo khoác, gọi vài đồng sự, vội vã ra cửa.

Xe cảnh sát vừa chạy đến Cục công an tỉnh, điện thoại Hình Chí Sâm lại vang lên, vẫn là Đinh Thụ Thành. Hình Chí Sâm sau khi nghe điện thoại xong, chẳng nói chẳng rằng ngồi trong xe, mắt nhìn chăm chăm bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, rất lâu sau, ông quay đầu lại, nói với đồng đội bên cạnh vẫn đang nhìn mình dò hỏi: "Không phải một, mà là hai."

Hiện trường phát hiện hai thi thể. Thi thể thứ nhất xác định là nữ bị trói trên cột cờ. Đinh Thụ Thành nhận được điện thoại báo án của phòng bảo vệ đại học Sư Phạm, vừa ra cửa, phòng bảo vệ đại học Sư Phạm lại điện

lại, nói ở bên ngoài sân thể dục phát hiện một thi thể nam đang quỳ mọp bị tuyết trắng phủ kín.

Lúc Hình Chí Sâm tới, các đồng nghiệp đến trước đã phong tỏa hoàn toàn hiện trường, xung quanh chật ních sinh viên đứng xem. Hình Chí Sâm cố sức chen qua đám người, trông thấy Đinh Thụ Thành ngồi xồm trên mặt đất, nhìn đống tuyết đến thần thờ, bộ phận pháp y đang bận rộn với thi thể nữ đã được hạ xuống đặt trên mặt đất.

Hình Chí Sâm đi qua vồ vồ vai Đinh Thụ Thành, Đinh Thụ Thành như bị bóng lập tức nhảy dựng lên, Hình Chí Sâm để ý trong ánh mắt của Đinh Thụ Thành tràn ngập nỗi hoảng sợ hiếm thấy. Cậu ta sững sờ nhìn thẳng Hình Chí Sâm, vài giây sau mới thì thào nói: "Lại có người chết, hơn nữa là hai người."

Hình Chí Sâm dời tầm mắt, vì cấp dưới của mình thời điểm này tại tỏ ra yếu đuối khiến ông sinh cáu. Ông quay đầu hỏi cảnh sát kia: "Tình hình thế nào?"

Cảnh sát kia thuật lại sơ qua về vụ án. Sáng sớm nay một sinh viên đến sân thể dục tập chạy phát hiện tử thi nữ bị trói trên cột cờ, lập tức chạy về phòng bảo vệ báo cáo. Sau khi cán bộ trực ban của phòng bảo vệ gọi điện cho Đinh Thụ Thành, liền chạy đến sân thể dục chuẩn bị phong tỏa và bảo vệ hiện trường. Khi đi qua cửa nhỏ của sân thể dục, một cán bộ tính cẩn thận cảm thấy bên kia tường có một đống tuyết nhìn qua rất khả nghi, đi lại nhìn, phát hiện có thứ bị chôn dưới tuyết, một tử thi nam đang trong tư thế quỳ mọp.

Hình Chí Sâm cau mày nghe cấp dưới báo cáo xong, ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi: "Tình hình khám nghiệm hiện trường thế nào?"

Cảnh sát kia trả lời rất nhanh: "Đang tiến hành, chỉ có điều," anh ta hơi do dự một chút: "Xem ra cũng không có đầu mối gì, tuyết quá lớn, dường như đã phủ lên hết thảy."

Lông mày Hình Chí Sâm càng nhíu chặt hơn, ông nhìn Đinh Thụ Thành, Đinh Thụ Thành vẫn đang mang dáng vẻ như người mất hồn. Hình Chí Sâm vỗ vỗ lưng cậu: "Đi, qua bên kia xem thử."

Hiện trường phát hiện tử thi nam với bên này không khác nhau nhiều lắm, đều bị đám học sinh vây quanh chi chút. Nhóm pháp y đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, một pháp y viên quen biết với Hình Chí Sâm đi về phía ông rút ra một liều thuốc, châm lửa, rít mạnh một hơi. Hình Chí Sâm hỏi anh ta có manh mối gì không, pháp y viên liền nói: "Bị sốc do mất máu dẫn đến tử vong" rồi im lặng, sau khi hút được quá nửa liều, pháp y viên ném liều thuốc xuống đất dẫm tắt, ngẩng đầu nói: "Nhiều năm rồi tôi chưa từng gặp chuyện nào quái dị như vậy, chưa đầy ba tháng, đã chết bốn người." Anh ta nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hình Chí Sâm, biết ý ngậm miệng, trở về trợ giúp những người khác cất tử thi vào túi xác.

Một nhóm cảnh sát khiêng túi xác đi đến xe cảnh sát đậu ở một bên, vì tư thế của tử thi lúc chết là quỳ mọp, lại bị đông cứng, khiến cho túi xác cũng có hình thù kỳ quái. Nhóm cảnh sát phát tay ra hiệu cho sinh viên tránh đường, tất cả các sinh viên đều không nói câu nào, cũng không ai nhúc nhích.

Hình Chí Sâm quét mắt qua đám người, thấy vô số ánh mắt thù gét và hồ nghi bắn về phía mặt mình, ông quay đầu nhìn trường phòng bảo vệ Trần Bản, ra hiệu cho hắn hỗ trợ duy trì trật tự. Trần Bản cố ý xoay đầu sang nơi khác lảng tránh ánh mắt của ông, sắc mặt cũng rất khó coi.

Trong đám người đã có kẻ lớn tiếng nói: "Đã chết mất mấy người rồi, các ông làm ăn cái kiểu gì không biết!" Lập tức có rất nhiều người mồm năm miệng mười phụ họa, mới vừa rồi sân thể dục còn yên tĩnh thoáng cái ồn ào hẳn lên.

Nhóm cảnh sát lúng túng nhìn đội trưởng của bọn họ. Hình Chí Sâm lại ngoảnh đầu nhìn Trần Bản, Trần Bản nhìn đi nơi khác, không nói lời nào, cũng không nhúc nhích.

Hình Chí Sâm đi lại, kéo một góc túi xác lên, đi nhanh về phía trước, đi đến trước đám người, bức tường người vẫn không chút suy chuyển, một nam sinh vốc người cường tráng ngăn ở phía trước.

Hình Chí Sâm ngẩng đầu, đó là một khuôn mặt rất sáng sủa nhưng đầy vẻ ngang ngạnh, khiêu khích, nam sinh không chút rụt rè tiếp nhận ngay ánh mắt của Hình Chí Sâm, cơ thịt trên mặt khẽ giật giật.

Hình Chí Sâm nhìn chăm chăm vào mắt nam sinh, khuôn mặt nam sinh càng lúc càng hồng, ánh mắt từ kiên định dần dần chuyển sang né tránh, hơi thở cũng càng lúc càng nặng nề, cuối cùng sụp mắt xuống, yên lặng tránh đường. Đoàn người phía sau cũng tự động tránh ra nhường đường.

Hình Chí Sâm không chớp mắt xách túi xách lên xe, tự mình mở cửa ngồi vào ghế phụ, vừa định đóng cửa, một bàn tay lại giữ cửa xe lại, Trần Bản thò mặt vào, hẩn nhìn Đinh Thụ Thành im lặng ngồi phía sau, lại nhìn Hình Chí Sâm, không khách khí nói: "Đã chết bốn người, khi nào các anh có thể phá án?"

Hình Chí Sâm không trả lời hẩn, đẩy tay hẩn ra, đóng cửa thật mạnh.

Báo cáo khám nghiệm tử thi và báo cáo khám nghiệm hiện trường nhanh chóng được đưa đến bàn làm việc của Đinh Thụ Thành.

Nạn nhân nữ tên là Cổ Phi Phi, sinh viên năm ba khoa kinh tế đại học Sư Phạm, người Cam Túc. Thời điểm thi thể được phát hiện, toàn thân trần truồng, bị trói ở cột cờ ở phía nam sân thể dục, trong miệng nạn nhân bị nhét một chiếc quần lót. Qua khám nghiệm tử thi phát hiện, màng trinh đã rách từ lâu, không có dấu hiệu có quan hệ tình dục vào đêm đó. Trong mũi nạn nhân phát hiện chất Ê - te còn sót lại, bước đầu suy đoán nạn nhân sau khi bị gây mê thì bị hung thủ lột quần áo, trói trên cột cờ. Từ vết dây trói trên người của nạn nhân, có thể nhận định nạn nhân đã từng tỉnh lại một thời gian ngắn, cũng từng giãy dụa nhưng không cởi được dây trói. Đêm đó nhiệt độ không khí khoảng dưới 24 độ âm, nguyên nhân tử vong không cần nói cũng biết, nạn nhân đã bị đóng băng lúc còn sống.

Tình huống chết của nạn nhân nam thì tương đối đặc biệt. Nạn nhân tên Tống Bác, cùng là sinh viên năm ba khoa kinh tế với nạn nhân nữ, người Hà Nam, qua điều tra, trước khi chết là người tình của nạn nhân nữ.

Theo kết quả khám nghiệm tử thi, đầu nạn nhân có vết thương, da đầu bị nứt khoảng 3mm, nghi ngờ là do bị vật nặng đập vào, thế nhưng chưa đủ để làm nạn nhân tử vong. Nguyên nhân dẫn tới nạn nhân bị tử vong là do bị mảnh băng cắm vào sau cổ gây ra mất máu dẫn đến sốc. Nguyên nhân tử vong của nạn nhân ban đầu nhìn có vẻ như là tai nạn ngoài ý muốn.

Thế nhưng, vì đêm đó nhiệt độ khá thấp, băng trên đầu nạn nhân nếu muốn rớt xuống, phải có ngoại lực tác động. Cảnh sát tiến hành khám nghiệm đã thử trèo lên bậc thang phía trên sân thể dục kiểm tra, thế nhưng do đêm đó tuyết rơi trên 11mm, cho nên hiện trường hầu như không để lại manh mối có giá trị nào.

Bước đầu qua hồ sơ lấy lời khai thể hiện, quan hệ xã hội của hai nạn nhân rất đơn giản, hơn nữa quan hệ trong khoa rất tốt, không nghe nói có thù oán với ai. Manh mối duy nhất có giá trị chính là thu được từ đợt điều tra trước đó không lâu. Quá trình điều tra chuyện ma quái trong phòng photocopy đã xác định, đôi nam nữ lén lút vào phòng photocopy ân ái chính là hai nạn nhân. Kết quả điều tra kết luận cũng giống như hai vụ án mạng trước đó không có đầu mối.

Chưa đầy 3 tháng, đại học Sư Phạm đã chết bốn người, không chỉ khiến cho toàn đại học trào dâng sóng to gió lớn lần nữa mà nhân dân thành phố C cũng bắt đầu chú ý mấy vụ án mạng này ở đại học Sư Phạm. Việc này khiến cho lãnh đạo thành phố cũng để ý tới vụ án. Gọi điện xuống cục trưởng cục công an thành phố yêu cầu báo cáo tình hình, nghe nói, thị trưởng thành phố còn rất tức giận. Các phòng ban trong cục cũng đều bị phê bình, án mạng ở đại học Sư Phạm sau đó được liệt vào các vụ án hàng đầu cần giải quyết. Tổ chuyên án được thành lập để tiến hành điều tra phá án, tập trung toàn bộ lực lượng trong cục toàn lực phá án, Hình Chí Sâm được bổ nhiệm làm tổ trưởng Tổ chuyên án trực tiếp phụ trách. Nhân sự của đội cảnh sát hình sự ngoại trừ có nhiệm vụ đặc biệt, còn lại tất cả đều bị điều động tham gia, Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành ngày nào cũng bận rộn tới lúc trời tối mịt, có điều một tuần đã trôi qua, vẫn không hề có chút tiến triển nào.

Mấu chốt lớn nhất của vụ án là: Rốt cục động cơ gây án là gì? Đây là vấn đề khiến Tổ chuyên án khó hiểu nhất. Thông thường đối với các vụ án mạng, nếu như có thể suy đoán ra động cơ gây án của hung thủ, thì công tác điều tra có thể xác định được phương hướng. Thế nhưng với 4 vụ án mạng này, người bị hại xem ra đều không hề có quan hệ gì với nhau, ngoại trừ đều tập trung ở khoa Luật và khoa Kinh tế ra, hoàn cảnh sống và quan hệ xã hội của các nạn nhân không hề có điểm chung và có nét

tương đồng. Điều này khiến công tác điều tra phá án lâm vào bế tắc, chỉ có thể dốc hết sức xem xét các vấn đề liên quan, hy vọng có thể tìm ra chút dấu vết, mà đây là một nhiệm vụ vô cùng nặng nề và khó khăn, việc trong thời gian ngắn có thể tìm ra manh mối là bất khả thi.

Một vấn đề khác đau đầu không kém là: Sẽ còn có người chết nữa hay không?

Đây là vấn đề mà phía trường đại học Sư Phạm đặc biệt quan tâm. Mục tiêu của cục công an là phá án, còn mục tiêu của nhà trường chính là không để phát sinh thêm vụ việc tương tự. Bởi vì, trường đại học sư phạm hiện giờ đã quá loạn rồi.

Cùng ngày phát sinh án mạng tại sân thể dục, mấy trăm sinh viên tụ tập trước tòa nhà hành chính, yêu cầu hiệu trưởng và phòng bảo vệ ra ngoài nói lý lẽ. Ban đầu hiệu trưởng không chịu ra mặt, điều trợ lý và vài phó hiệu trưởng đi ra hòa giải. Trước tình trạng sinh viên càng lúc càng kích động, số lượng cũng càng lúc tập trung đông hơn, cuối cùng có tới khoảng 2000 sinh viên vây trước tòa nhà hành chính, cùng hô khẩu hiệu: "Chúng tôi muốn an toàn, chúng tôi muốn sống!" "Sân trường không phải lò sát sinh!" "Nhà trường vô năng (không có năng lực), hiệu trưởng từ chức!" Ngay hôm đó toàn bộ khu giảng đường và hành chính rơi vào tình trạng tê liệt, mấy giáo viên khá lớn tuổi nói, dường như chỉ trong một đêm đã quay về với thời kỳ "Đại cách mạng văn hóa vô sản"

(Đại cách mạng văn hóa giai cấp vô sản là một giai đoạn hỗn loạn xã hội và tình trạng vô chính phủ ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa diễn ra trong 10 năm từ năm 1966-1976, gây tác động rộng lớn và sâu sắc lên mọi mặt của cuộc sống chính trị, văn hóa, xã hội ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Ngoài ra, cuộc cách mạng này đã làm thay đổi quan niệm xã hội, chính trị và đạo đức của quốc gia này một cách sâu sắc và toàn diện.)

. Về sau hiệu trưởng phải cùng trường ban bảo vệ Trần Bân ra mặt trấn an học sinh, cam đoan tăng cường mạnh mẽ lực lượng bảo vệ, quyết không để phát sinh vụ việc tương tự. Các sinh viên vẫn không đồng ý giải tán, cuối cùng, hiệu trưởng tóc đã hoa râu vổ ngực, nói nếu còn chết

người, ông sẽ lập tức nhảy từ trên tòa nhà hành chính xuống, sinh viên mới từ từ giải tán đi.

Cũng ngay hôm đó, nhà trường lập tức triệu tập hội nghị khẩn cấp, hội nghị quyết định phòng bảo vệ và hội sinh viên cùng nhau thành lập một đội bảo vệ trị an trong trường, thuê một đội xe dạng như xe tuần tra, tuần tra trong sân trường 24/24. Đồng thời siết chặt quy chế các ký túc xá và phòng tự học, thời gian ký túc xá đóng cửa là trước 10h, ra vào giảng đường phải mang thẻ sinh viên, đồng thời phải rời giảng đường trước 9h30. Bộ phận quản lý các giảng đường và ký túc xá cũng đều phải tăng thêm nhân lực, phát thêm dùi cui bằng nhựa.

Trong một đêm, sân trường đại học Sư Phạm từng vô cùng bình lặng đã trở thành trại tập trung được canh phòng nghiêm ngặt.

Chập tối, bầu không khí trong sân trường trước đây luôn huyền ảo giờ lại vô cùng im ắng, học sinh đến phòng tự học càng ngày càng ít, vô tình gặp trên đường vài sinh viên không chịu nổi cô đơn, ra đây hẹn hò tâm sự, cũng đều lo lắng quan sát xung quanh. Người ở lại phòng ngủ cũng không nhiều, rất nhiều sinh viên có nhà ở thành phố không chịu nổi áp lực ở trường nên sau khi vừa học xong cũng liền chạy thẳng về nhà.

Án mạng đã từng xảy ra ở khu ký túc nam sinh 2, nhóm nam sinh từng thích nói thích đùa thoáng cái đã thành những ông cụ, trầm lặng ít lời. Sau khi đóng cửa phòng ngủ, trong hành lang không hề có tiếng đùa nghịch và tiếng chửi bậy ầm ỹ, ai cũng đều nhẹ chân nhẹ tay, tựa hồ sợ sẽ quấy rầy một linh hồn du đãng nào đó trong tòa nhà, vô tình có ai đó sẩy tay đánh đổ chậu và cốc đánh răng trên mặt đất, sẽ liền xuất hiện hàng loạt tiếng hét lên sợ hãi cùng vô số ánh mắt hoảng sợ ngoái đầu lại.

Nhân viên quản lý Tôn Mai sắc mặt cũng rất đăm chiêu. Nhà trường lo lắng nam sinh khu 2 chỉ có một quản lý, lại là nữ, liền điều thêm cho khu 2 thêm một quản lý, là một người đàn ông hơn 50 tuổi góa vợ, miệng toàn răng vàng, ánh mắt ướm át. Tôn Mai và quản lý này ở chung vài ngày, liền báo cáo Ban giám hiệu nhà trường yêu cầu đổi người, nói là một cô nam, một quả nữ, cả ngày giáp mặt, sợ người khác lời ong tiếng ve. Trường đang thiếu nhân lực, không đồng ý, liền cho Tôn Mai đổi ký

túc xá, Tôn Mai không đồng ý, nói là đã quen với sinh viên khu này, dễ dàng quản lý sinh viên, cũng không nhắc tới việc đổi người nữa. Có điều thái độ của cô đối với sinh viên càng ngày càng tệ, sinh viên về phòng chậm một chút cô sẽ cho ăn một màn chửi mắng, bọn sinh viên trước mặt gọi cô là dì Tôn, sau lưng gọi cô là bà già Tôn.

Tối hôm đó Phương Mộc về hơi trễ, khi đi đến dưới lầu, thấy Tôn Mai đang chuẩn bị đóng cửa, cậu vội hô: "Từ từ!" Tôn Mai nhìn cậu một cái, "Rầm" một tiếng đóng cửa kých túc xá, còn khóa cửa "lạch cạch".

Phương Mộc luống cuống, chạy vài bước đến trước cửa, cố sức vỗ vỗ cửa chính: "Dì Tôn, là con, mở cửa đi."

Tôn Mai ở bên trong thong thả nói vọng ra: "Mấy giờ đóng cửa cậu không biết hả?"

Phương Mộc cười lấy lòng nói: "Biết, hôm nay con có chút việc nên về chậm, dì Tôn mở cửa nhanh đi, con cam đoan lần sau không thế nữa."

"Cậu muốn về giờ nào thì về giờ đó hả? Nhà trường có quy định cậu không biết sao, tôi mở cửa cho cậu, để bảo vệ trừ lương của tôi hả?"

Phương Mộc cầu xin nói: "Dì Tôn con sai rồi, dì tha lỗi cho con một lần đi."

Tôn Mai dứt khoát không nói gì nữa.

Phương Mộc lại nói thêm vài lần, bên trong vẫn không có phản ứng. Cậu hơi bực bội, đang định phát tiết thì cửa mở, Ngô Hàm ló mặt ra, hãnh hướng phía Phương Mộc vẫy tay, ra hiệu bảo cậu chạy vào nhanh, Phương Mộc vội vã vọt người vào cửa.

"Hôm nay tam ca trực ban hả?" Phương Mộc nhỏ giọng hỏi.

"Ừ, nhanh lên lầu đi."

"Cám ơn Tam ca." Phương Mộc nhìn khuôn mặt thản nhiên của Tôn Mai bên cạnh, không dám nhiều lời, chạy vội lên lầu.

Trong hành lang im ắng, Phương Mộc bò liền một mạch lên lầu ba, đi đến cửa phòng 352, đẩy cửa, cửa đóng.

"Lão Tam hả?" Trong phòng truyền đến thanh âm của lão Đại.

"Phương Mộc đây."

"Chờ chút nha."

Trong phòng truyền đến thanh âm xuống giường và đi dép lê. Cửa mở, lão Đại chỉ mặc quần lót, ôm vai chạy về phía giường.

"Sớm như vậy khóa cửa làm gì?" Phương Mộc hỏi.

Lão Đại vừa chui vào chăn vừa nói: "Cảnh giác chút thôi. Sao giờ mới về, chúng tớ nghĩ cậu đã về nhà rồi."

Phương Mộc ném cặp sách lên giường, "Đọc sách một chút, mẹ kiếp, cái bà già Tôn Mai này, thiếu chút nữa là không vào được."

Vài tiếng cười vang lên ha ha: "Bà già Tôn mắng cậu hả?"

"Không có, có điều bà ấy không mở cửa cho tớ, cũng may hôm nay Tam ca trực ban."

"Ừ," Lão Đại gật đầu trong chăn, "Lão Tam và Tôn Mai quan hệ không tệ."

Phương Mộc cởi quần áo, cầm chậu rửa mặt đi ra nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng. Lúc trở về, hần nhìn cửa sổ phòng 351 đối diện. Còn chưa tới lúc tắt đèn, bên trong đã là một màu tối đen. Phòng 351 có sáu người, Ngoài lão Đại Tôn Khánh Đông và Chu Quân, 4 người khác đều ở gần đây, học xong đều về nhà ở, Tôn Khánh Đông không dám ngủ một mình, liền dọn sang phòng khác.

Phương Mộc nhìn cửa phòng nhú mào, cái người nhỏ con hơi xốn xác ấy đã ở đây 3 năm, ngày nào vào giờ này, hần cũng đều sang các phòng làm loạn, xin nước sôi, mặt dày mà dạn đùa bỡn với mọi người, thế nhưng hiện tại, hần đã hóa thành một nắm bụi, nằm trong lọ nhỏ ở ngàn dặm xa xôi kia.

Phương Mộc quay người lại, trở về phòng mình.

Đã nhiều người chết như vậy, cậu không còn sức để buồn thương nữa.

Phương Mộc nằm trên giường, nhưng không hề buồn ngủ, cậu nhìn bên ngoài, còn hơn chục phút nữa là tắt đèn. Cậu xoay người bước xuống giường, lấy từ dưới gầm giường hai cái tạ tay, ra sức tập.

Sau khi tăng cường quản lý khu vực sân trường, các nam sinh hôm nào cũng về phòng ngủ sớm, rảnh rỗi tán gẫu với nhau, vì thế tập thể hình trong phòng thời gian này khá thịnh hành, thứ nhất để giải sầu, thứ hai ngộ nhờ ngày nào đó gặp bất trắc, cũng có khả năng tự bảo vệ mình tốt hơn. Phương Mộc cũng mua hai cái tạ tay, thế nhưng sức khỏe bản thân cậu thật sự không tốt lắm, mới tập được vài cái, đã hoàn toàn hết sức.

Cậu đang thở hổn hển thì Ngô Hàm đẩy cửa đi vào.

"Ha, cậu cũng chơi cái này hả?" Ngô Hàm cười nói. Hắn cầm lấy tạ tay, không mất chút sức lực nào nhẹ nhàng nâng vài cái.

"Thật lợi hại nha." Phương Mộc hâm mộ nói.

"Thường thôi mà." Ngô Hàm buông tạ tay xuống, mặt không đổi tim không đập.

"Phương Mộc cậu không so sánh được với lão Tam đâu, Tam ca làm việc đồng áng từ nhỏ, nhìn dáng cậu, chắc được nuông chiều từ bé." Chúc lão tứ ở bên cạnh nói xen vào.

Sắc mặt Ngô Hàm hơi biến đổi, thò tay lấy vài cuốn sách ở tầng trên.

"Tam ca, đêm nay cậu trực ban hả?" Lão Ngũ hỏi.

"Đúng vậy, cầm vài cuốn sách đi xem, các cậu ngủ đi, nhớ khóa cửa cho kỹ." Nói xong, Ngô Hàm liền đẩy cửa đi ra.

Chương 9 - Phiếu mượn sách chết người.

Phương Mộc không phải một tín đồ của truyện trinh thám, nhưng cậu không thể không thừa nhận, cậu quan tâm đến các vụ án giết người này hơn bất kỳ ai trong trường. Buổi sáng hôm đó Phương Mộc đi theo dòng người tới sân thể dục xem náo nhiệt, tận mắt nhìn thấy tư thế chết kỳ dị của Tống Bác và Cổ Phi Phi. Trong lúc tinh thần mọi người đang vô cùng phấn nộ vì đám sán sát bất lực, thì toàn thân cậu lại bị một loại cảm giác không thể gọi tên xâm chiếm. Tới khi các sinh viên kéo đến tòa nhà hành chính đưa yêu sách, một mình Phương Mộc trở lại ký túc xá, nằm trên giường hồi lâu, cuối cùng cậu cũng hiểu loại cảm giác này gọi là gì:

Sợ hãi.

Phương Mộc không hiểu tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi, không phải là nỗi sợ hãi như những người khác. Bất kỳ ai trong trường cũng đều cảm thấy sợ hãi, bởi vì có một ác quỷ đang rình rập ở đây trong ngôi trường này, hắn đã cướp đi sinh mạng của 4 người. Mỗi góc trong sân trường, bất kể là chỗ sáng hay tối, dường như luôn có một cặp mắt từ trong sân trường nhìn chăm chăm vào các sinh vật sống đang di chuyển. Dựa vào cách ác quỷ lựa chọn con mồi kế tiếp thì có vẻ như sẽ không loại trừ ai, nên tâm trạng mọi người đều vô cùng hoang mang. Có điều Nỗi sợ của Phương Mộc thì khác hẳn. Cậu thường bị ý nghĩ của mình khiến cho toàn thân ớn lạnh. Bởi cậu dường như cảm thấy mình chính là ác quỷ đó.

Vì sao vì sao vì sao?

Chẳng lẽ mình đã mộng du?

Chẳng lẽ mình là người đa nhân cách?

Chẳng lẽ trong lòng mình có ác tâm, có thể biến mình thành một con người hoàn toàn khác?

Cậu bắt đầu ép bản thân không được ngủ.

Cậu cố gắng hết sức cột tay mình vào đầu giường.

Cậu cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải người bị tâm thần phân liệt hay không.

Sau khi làm đủ các thử nghiệm cần thiết cuối cùng tới khi chắc chắn rằng mỗi đêm cậu đều ngủ say và tỉnh dậy trên giường mình, cậu mới thoải mái được một chút.

Cuối cùng lời giải cho những suy nghĩ vẫn ngày đêm vằn vữa trong đầu cậu cũng dần dần sáng tỏ: Mình đã vô tình đoán được tâm tư của ác quỷ.

Cũng giống như một phần cơ thể cậu đã ẩn giấu bóng đen kia, bóng đen đó là một phần máu huyết lúc nào cũng tuôn chảy không ngừng nghỉ qua đại não của ác quỷ, mỗi lần nó tràn qua, Phương Mộc đều giật mình quay đầu lại, cậu muốn tìm kiếm bí ẩn từ nơi tối tăm kia, rốt cuộc nó đang che giấu điều gì.

Mấy ngày sau vào một đêm khuya, Phương Mộc đột nhiên bừng tỉnh từ trong giấc mộng, toàn thân cậu đầm mồ hôi, ngời thở hổn hển, cậu lặng lẽ cảm nhận màn đêm trong ký túc xá và tiếng ngáy đều đều theo quy luật của đám bạn cùng phòng. Bỗng dưng cậu cảm thấy rất kích động. Phương Mộc sờ soạng cầm mắt kính lên, chậm rãi hành động theo cảm giác.

Vừa rồi, trong lúc đang ngủ đột nhiên một ý niệm hiện lên trong đầu cậu: Ác quỷ kia, có phải là hắn đang bắt đầu tìm được hứng thú trong một trò chơi.

Người đầu tiên chết do bị siết cổ trong WC.

Người thứ 2 bị đẩy xuống lầu ngã chết.

Người thứ 3 bị trói vào cột cờ toàn thân trần trụi đóng băng sống, gió tuyết đã biến thân thể đang nóng bỏng kia thành một khối điêu khắc, vừa chân thực lại không hề có sức sống. Lúc Phương Mộc nhìn thấy thi thể kia, cảm giác đầu tiên của cậu là: Thật đẹp.

Người thứ 4 bị băng rơi từ trên tường xuống cắm xuyên qua cổ mà chết. Có thể thấy để thực hiện được hành vi sát hại nạn nhân, hung thủ cần phải tính toán và phán đoán chuẩn xác như thế nào.

Những cái chết này có sự phân hóa rõ rệt, hai vụ án đầu tiên hành vi giết người được thực hiện rất giản đơn còn hai vụ án kế tiếp có vẻ như đã

được chuẩn bị kỹ lưỡng công phu.

Điều đó có phải đã nói lên rằng hẳn bắt đầu muốn coi việc giết người như một trò tiêu khiển.

Nói cách khác là nghệ thuật hóa việc giết người.

Như vậy, trò chơi này sẽ còn chưa tới hồi kết.

Theo kế hoạch Phương Mộc cần tìm một số sách về phương diện tội phạm học và tâm lý học tội phạm để nghiên cứu. Hôm đó cậu về ký túc muện là vì ở cậu ở lại thư viện đọc sách quá lâu.

Phương Mộc không thể giải thích nổi tại sao cậu lại muốn làm những việc đó, việc này dường như không phải xuất phát từ lòng hiếu kỳ. Báo thù ư? Cũng không hẳn. Ngoài Chu Quân có chút thân thiết với cậu, còn những nạn nhân khác với Phương Mộc cũng chỉ là một trong số những sinh mạng từng tồn tại mà thôi.

Nếu đã không thể giải thích, vậy tại sao cứ phải giải thích chứ?

Thầy Triệu ở thư viện rất quý Phương Mộc, mỗi lần cậu đến mượn sách đều mừng ra mặt. Có đầu sách thư viện quy định không được mang về ông cũng cho phép Phương Mộc mượn, chỉ yêu cầu muện nhất là hôm sau phải mang trả.

Quá trưa, lúc Phương Mộc đến trả sách, Thầy Triệu đang thu dọn đồng sách bừa bộn, trên mặt đất ngổn ngang đầy sách và phiếu mượn sách. Phương Mộc làm thủ tục trả sách xong đã thấy thầy Triệu mồ hôi đầy mặt liền đề nghị được giúp ông thu dọn. Thầy Triệu rất vui mừng đồng ý.

Mặc dù khối lượng công việc rất lớn nhưng thao tác lại rất đơn giản chỉ cần đổi lại phiếu mượn sách.

Quy định mượn sách của thư viện đại học Sư Phạm là: Độc giả chọn xong cuốn sách muốn mượn, lấy phiếu mượn sách gài sau trang bìa, điền họ tên, khoa, số thẻ sinh viên của mình vào. Sau đó đem giao lại phiếu mượn sách cho thủ thư, là có thể lấy sách đi. Lúc trả sách, thủ thư sau khi vào sổ xong, sẽ gài lại phiếu mượn sách vào trong sách. Nếu một

quyển sách được mượn nhiều lần, phiếu mượn sách sẽ kín rất nhanh, bởi vậy cần phải đổi phiếu mới.

Nhiệm vụ của Phương Mộc là mở các quyển sách trên hai giá sách, nếu phiếu mượn sách nào bị kín chỗ, hoặc chỉ còn lại có một hai khoảng trống, sẽ đổi cái mới.

Phương Mộc vừa làm việc luôn tay, vừa buôn dưa với thầy Triệu. Chừng một tiếng sau, đã làm xong một giá sách. Phương Mộc ưỡn thẳng lưng, đi tới kệ bên cạnh.

Sách trên giá này chủ yếu là sách tiếng Anh bản gốc, người mượn không nhiều lắm, chẳng mấy chốc Phương Mộc đã làm xong phân nửa. Lúc này, thầy Triệu đang xử lý phiếu mượn sách cúi xuống nhìn đồng hồ: "Ồ, đã bốn giờ rồi, Phương Mộc cậu về trước đi, đi ăn cơm thôi."

Phương Mộc nhìn số sách còn lại: "Không sao, cũng không còn nhiều lắm, cháu làm loáng cái là xong thôi."

Thầy Triệu mỉm cười: "Cũng được, chút nữa tôi mời cậu đi ăn cơm ở căng tin."

Phương Mộc cũng cười nói: "Được." tiện tay nhặt một quyển sách trên giá.

Quyển sách này thoạt nhìn khá quen mắt, phiếu mượn sách vẫn còn lại 5, 6 khoảng trống, không cần đổi, Phương Mộc gấp sách lại, chuẩn bị đặt lại giá sách, đúng vào lúc cậu gấp sách lại trong nháy mắt, một cái tên vụt qua trước mắt, Phương Mộc vội mở sách ra.

Giữa một chuỗi tên ở trong phiếu mượn sách, rành rành một hàng chữ: Lưu Vĩ Lệ.

Phương Mộc theo phản xạ rút phiếu mượn sách ra, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

Trong số những cái tên còn lại có Chu Quân và Cổ Phi Phi.

Cậu gấp sách lại. Đây là một cuốn sách tiếng Anh bản gốc, tên là: «International Economics and International Economic Policy» .

Phương Mộc nhìn thầy Triệu đang cầm cúi bên đồng sách, lấy từ trong cặp sách ra một cuốn sổ ghi chép, lần lượt chép lại các dòng tên trên phiếu mượn.

Sau khi chép xong, Phương Mộc liền sắp xếp sổ sách còn lại, sau đó cầm cuốn sách tiếng Anh kia đi ra cổng.

"Thầy Triệu, cháu muốn mượn quyển sách này."

Phương Mộc vội viết vào phiếu mượn sách, sau đó liền bước nhanh ra khỏi thư viện trong ánh mắt ngạc nhiên của thầy Triệu. Thầy Triệu ngẩng đầu: "Được. Mà cậu định về hả ? Tôi đã nói mời cậu ăn cơm mà."

"Không cần."

Đi giữa đám người huyên náo trong sân trường, đầu óc Phương Mộc lại vô cùng trống rỗng. Cậu đi đến chiếc ghế đá phía trước ngòi xuống, sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân.

Tên của ba nạn nhân đều xuất hiện trên phiếu mượn sách này, quyển sách này hiện lại đang nằm trong cặp sách của mình.

Đây là một sự trùng hợp sao?

Nếu không phải, thì là gì đây?

Bên cạnh một đám sinh viên đang í ới gọi nhau đi ăn cơm, cười nói rôm rả. Giờ phút này còn có người để ý chuyện ăn uống như vậy sao?

Nếu trò chơi kia thực sự không kết thúc, như vậy có phải tất cả những người có tên trên phiếu mượn sách kia đều phải chết?

Toàn thân Phương Mộc bắt đầu run rẩy.

Phiếu mượn sách kia cũng có tên cậu.

Rất lâu sau, Phương Mộc khó khăn đứng dậy, cặp sách có vẻ nặng hơn, cậu ra sức ấn cuốn sách kia xuống, dường như sợ hãi một nguồn hiểm nguy nào đó sẽ đột nhiên đập đến, liền một hơi cắn đứt yết hầu của Phương Mộc.

Cậu cần tìm người để bàn bạc, nhất là những người có tên trên phiếu mượn sách kia.

Phương Mộc, Ngô Hàm, Chúc lão Tứ ngồi vây xung quanh bàn học trong phòng ngủ, trên bàn bày quyển sách kia cùng sổ ghi chép nội dung phiếu mượn sách.

Ba người đều không nói gì nét mặt ai nấy đều nghiêm trọng.

Sợ hãi.

Rất lâu sau, Chúc lão Tứ mới chậm rãi mở miệng: "Nói như vậy, những người chết đều đã từng mượn cuốn sách này?"

"Đúng vậy." Phương Mộc chỉ chỉ cuốn sổ của mình.

"Điều này có thể lý giải được chuyện gì?" Ngô Hàm hỏi, giọng hơi run.

"Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy quyển sách này và những vụ án giết người chắc chắn có liên quan." Phương Mộc liếm liếm bờ môi khô khốc, lấy hết dũng khí nói: "Có lẽ, độc giả của cuốn sách này chính là mục tiêu của hung thủ."

"Theo ý cậu thì hễ ai mượn qua quyển sách này, đều phải chết, bao gồm cả hai người chúng ta, không ba người chúng ta?" sắc mặt cậu ta tái nhợt đến ghê rợn.

Phương Mộc im lặng một hồi lâu: "Tôi không biết."

Ngô Hàm cúi đầu nhìn quyển sổ, lẩm bẩm tra: "11, 12, 13, tổng cộng 14 người." Cậu ta ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, ánh mắt đầy kinh hoàng: "Nếu đúng như vậy thì còn phải chết thêm 10 người nữa? A, không đúng." Cậu ta lại cúi đầu xem kỹ lại danh sách: "Thiếu một người."

Phương Mộc và Chúc lão Tứ đồng thanh nói: "Cái gì?"

"Nam sinh khoa kinh tế kia, người bị băng cắm vào cổ mà chết, tên là Tống gì ấy nhỉ? Ở đây không có tên hẳn."

"Tống Bác." Phương Mộc cầm quyển sổ qua, nhìn đi nhìn lại. Chính xác, lúc ở trong thư viện khi nhìn thấy tên của Chu Quân, Lưu Vĩ Lệ và Cổ Phi Phi, cảm giác đầu tiên của cậu chính là phiếu mượn sách chắc chắn có vấn đề, nhưng không chú ý tới tên Tống Bác không hề có trên đó.

"Chính xác là không có." Phương Mộc buông quyển sổ xuống.

Sắc mặt Chúc lão Tứ hơi khôi phục lại chút huyết sắc: "Tớ thấy có lẽ chỉ là trùng hợp thôi?" hần nhìn Ngô Hàm và Phương Mộc.

Ngô Hàm nhún nhún vai, quay đầu nhìn Phương Mộc.

Trong lòng Phương Mộc cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, thế nhưng cũng cảm giác hơi mệt mỏi. Tống Bác chưa từng mượn quyển sách này, nhưng cũng đã chết, điều này có lẽ đúng chỉ là sự trùng hợp. Cậu, Chúc lão Tứ, Ngô Hàm, cùng vài người khác trên phiếu mượn sách, có lẽ không phải mục tiêu kế tiếp của hung thủ, điều này ít nhiều cũng khiến tâm trạng của cậu thoải mái hơn. Có điều cậu lại cảm giác bản thân đã gần ác quỷ hơn một bước, tựa như có thể thoáng thấy một góc áo choàng màu đen của hắn, vừa muốn đưa tay bắt lấy, rồi lại bị tuột mất.

Chúc lão Tứ đứng lên, uể oải duỗi thẳng lưng, rồi nằm phịch xuống giường.

"Hai người các cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, chỉ là trùng hợp thôi, có khi các cậu mà đi xem những sách khác trong thư viện, còn có những cuốn sách khác bọn họ cũng từng cùng mượn qua."

Ngô Hàm lại cúi đầu nhìn quyển sổ, nhìn một hồi, cầm lấy quyển sách kia, quay người, trầm tư một hồi.

"Tớ lại cảm thấy không đơn giản như vậy." Cậu ta ngẩng đầu nhìn Phương Mộc: "Lão Lục, tớ thấy là vẫn nên giao cho cảnh sát."

Chương 10 - Nhóm SUO

Một nữ cảnh sát thân hình đầy đặn dẫn Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ đến phòng làm việc của Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm vừa ngả lưng trên ghế salon được một lúc, thấy ba người đi vào, vội đứng dậy cho họ ngồi xuống ghế.

Phương Mộc nói sơ qua mục đích đến đây, lấy từ trong cặp sách ra cuốn sách tiếng Anh đưa cho Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm tỏ ra rất hứng thú, chăm chú xem xét kỹ cuốn sách một hồi lâu. Cuối cùng, ông cũng đưa ra thắc mắc giống Ngô Hàm, một trong 4 nạn nhân là Tổng Bác không có trong danh sách. Ông dùng ánh mắt thăm dò nhìn Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ: "Các cậu thấy việc này có thể giải thích như thế nào?"

Ba người hơi rụt rè xấu hổ nhìn nhau, Ngô Hàm lấy hết dũng khí nói: "Chúng tôi cũng không thể khẳng định đầu mối này có giá trị gì, chẳng qua là cảm thấy có vẻ khả nghi, cho nên mới đem qua đây cho các anh xem thử xem có giúp ích được gì không."

Hình Chí Sâm nhìn cậu ta: "Cậu tên gì?"

"Ngô Hàm."

Hình Chí Sâm cúi đầu nhìn danh sách trên cuốn sổ, lại ngẩng đầu lên: "Nếu tôi nhớ không lầm, tên cậu là Phương Mộc, còn cậu là Chúc Tam Cường, đúng không?"

Phương Mộc và Chúc lão tứ gật đầu.

Hình Chí Sâm nói: "Ba cậu đều có trong danh sách này, không phải là các cậu đang sợ rằng người bị hại kế tiếp có thể là mình đó chứ?"

Mặt ba người mặt đỏ rần.

"Tâm trạng của các cậu tôi có thể hiểu, nhưng cũng không cần phải quá căng thẳng. Trước mắt vẫn chưa có chứng cứ rõ ràng nào chứng minh 4 vụ án này là do cùng một người gây nên, do đó, danh sách trên phiếu mượn sách và cuốn sách này có lẽ chỉ là trùng hợp." Hình Chí Sâm để ý thấy bộ dạng Phương Mộc dường như muốn nói lại thôi, liền hướng cậu hất hàm, tỏ ý cậu có chuyện gì muốn nói thì cứ nói.

"Tôi cảm giác, mấy vụ giết người này đều do một người làm." Phương Mộc do dự một chút rồi nói.

"Hừm? Vì sao?" Hình Chí sâm nhượng mày.

"Đây là một thứ cảm giác, một loại." Phương Mộc cân nhắc câu chữ, thấy rất khó tìm ra từ thích hợp để diễn tả thứ cảm giác này, trong lúc tâm tư rối loạn, buột miệng nói ra tâm tình vẫn giấu kín trong lòng: "Tôi cảm thấy, tôi có thể cảm nhận được tâm trạng của hắn!"

Chúc lão Tứ và Ngô Hàm đều giật mình nhìn Phương Mộc.

"Có đôi lúc, tôi thậm chí còn cảm giác tôi chính là hắn!" Phương Mộc không để ý đến bọn họ, tiếp tục nói lớn.

Hình Chí Sâm lặng người nhìn cậu thanh niên trước mặt đang rất kích động, chậm rãi nói: "Cậu biết cậu đang nói gì không?"

"Tôi biết, nhưng mà không phải là tôi. Điều này các anh hiểu rất rõ."

Hình Chí Sâm nhìn chăm chăm Phương Mộc hồi lâu, chậm rãi châm một điếu thuốc: "Vậy nói về cảm giác của cậu đi."

Trong nửa giờ kế tiếp, Phương Mộc giải thích quan điểm của mình về mấy vụ án mạng này với Hình Chí Sâm. Nhất là vụ án ở sân thể dục, cậu cảm giác được trong lúc hung thủ giết người hắn đã tìm được niềm vui. Cậu nhấn mạnh một câu: Hắn muốn nghệ thuật hóa việc giết người.

Hình Chí Sâm trước sau đều im lặng lắng nghe, nội tâm lại một lần nữa bị cậu thanh niên này làm cho rung động. Mặc dù những gì cậu ta nói không hề có căn cứ xác thực, thậm chí có thể nói chỉ là suy đoán chủ quan của bản thân cậu, nhưng cậu ta đã dám mạo hiểm suy luận từ điểm xuất phát là thế giới nội tâm của hung thủ. Mặc dù Hình Chí Sâm chưa thể nhập 4 án mạng này làm một, nhưng phỏng đoán của ông và Phương Mộc giống nhau: Hung thủ là cùng một người. Nếu phỏng đoán này là chính xác thì việc tìm kiếm thế giới nội tâm của hung thủ ảnh hưởng thế nào với việc phá án không cần phải nói cũng rõ.

Hình Chí Sâm quyết định lưu cuốn sách và số lại, coi như một manh mối của vụ án. Lúc tiễn bọn họ ra ngoài, Hình Chí Sâm gọi Phương Mộc lại,

đưa cho cậu danh thiếp của mình, dặn dò cậu nếu lại phát hiện đầu mối gì thì thông báo ngay cho ông. Phương Mộc do dự một chút, rồi đáp ứng.

Lên xe rồi, Ngô Hàm nói giọng nửa kinh ngạc nửa khâm phục: "Phương Mộc, không ngờ cậu lợi hại như vậy." Chúc lão Tứ cũng vỗ vỗ bả vai Phương Mộc: "Về sau có suy đoán gì nữa, đừng có lại nhét vào nách cất đi, nói ra để mọi người cùng nhau phân tích."

Phương Mộc không nói gì, tay cậu rút trong túi áo ra sức nắm chặt tấm danh thiếp kia, mắt nhìn cảnh hoàng hôn trôi qua ngoài cửa xe, vẻ mặt nhiều tâm sự.

Hung thủ, rốt cục là ai?

Tổ chuyên án đã thận trọng lần theo manh mối từ cuốn sách tiếng Anh và danh sách trên phiếu mượn sách kia, song kết quả đạt được khá thất vọng. Đây là một cuốn sách <<Kinh tế học quốc tế và Chính sách kinh tế quốc tế>>, tác giả tên là Philip? ; người ngoại quốc. Vì là sách nguyên bản tiếng Anh, người mượn đọc không nhiều, hơn nữa thường thì chỉ vài ngày là độc giả mang trả, phỏng đoán là sau khi tra được thông tin cần thiết liền trả lại cho thư viện. Từ danh sách trên phiếu mượn kia, có thể phân loại độc giả thành hai nhóm đến từ khoa Luật và khoa Kinh tế (ngoại trừ học sinh hai khoa này ra, có rất ít người hứng thú đọc cuốn sách tiếng Anh này). Trong ba nạn nhân Chu Quân, Lưu Vĩ Lệ và Cổ Phi Phi thì Lưu Vĩ Lệ mượn đầu tiên, tiếp theo là Chu Quân, cuối cùng là Cổ Phi Phi. Nạn nhân thứ 4, chính là bạn trai của Cổ Phi Phi - Tống Bác không xuất hiện trong danh sách này. Nhân viên tổ kỹ thuật điều tra đã kiểm tra tỉ mỉ cuốn sách, cố hết sức tìm kiếm mật mã hay tiếng lóng trong đó, nhưng kết quả đều không thu hoạch được gì. Cuốn sách mới tinh, chỉ có vài chỗ bị độc giả dùng bút đánh dấu. Luồng ý kiến trong tổ chuyên án cho rằng phiếu mượn sách chỉ là sự trùng hợp càng ngày càng nhiều, qua nghiên cứu, tổ chuyên án quyết định kiểm tra lại toàn bộ sách trong thư viện một lần, nếu như có thể tìm ra phiếu mượn sách nào khác có tên ba người thậm chí bốn người bị hại thì sẽ chứng tỏ rằng đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Thế nhưng theo tin tức phản hồi từ thư viện đại học Sư Phạm: thư viện vừa chỉnh lý hết phiếu mượn, hơn nữa đã tiêu hủy

một số lượng lớn phiếu. Mặc dù không thể chứng minh phiếu mượn sách chỉ là trùng hợp, cũng không ai muốn điều tra tiếp nữa.

Thế nhưng chuyện Phương Mộc phát hiện "phiếu mượn sách chết người" trong thư viện lại lan truyền ra khắp trường, hơn nữa tin đồn càng lúc càng có nhiều dị bản, phiên bản thịnh hành nhất cho rằng trong thư viện có một cuốn sách giết người, những ai từng mượn cuốn sách này đều phải chết. Mỗi ngày đều có rất nhiều người tìm đến Phương Mộc, nhờ cậu tra xem mình có phải là độc giả trong danh sách không, sau khi thu được câu trả lời nếu như người nào có, ngắt xiu tại chỗ, nếu không thì nháy nhót reo hò.

"Cứ như vậy hoài không được đâu." Ngô Hàm cau mày nhìn lại một nhóm người mang theo nét mặt "hẹn gặp lại ở kiếp sau" rời khỏi phòng 352.

"Vậy thì phải làm sao, tên gốc năm 2 khoa Kinh Tế kia tra hỏi tở ba lần, lần đầu tở nói cho hắn biết trên phiếu mượn sách không có tên hắn, hắn không tin, lại tỏ vẻ như tở muốn hại hắn vậy." Phương Mộc mệt mỏi nói.

"Bên cục công an có tin tức không?" Ngô Hàm hỏi.

"Không có," Phương Mộc hơi chán nản nói: "Nói chung là người ta cảm giác đây là sự trùng hợp."

"Cậu thì sao?"

Phương Mộc do dự một chút nói: "Tở cảm thấy không phải, phiếu mượn sách này chắc chắn có vấn đề."

Phương Mộc lại lấy quyển sổ kia ra lần nữa, nhìn danh sách.

"Có lẽ, người kế tiếp phải chết cũng nằm trong những người này mà thôi."

Ngô Hàm và Chúc lão tứ hơi run rẩy.

Rất lâu sau, Chúc lão Tứ ngẩng đầu, một tia sợ hãi hiện lên trong mắt,

"Có lẽ."

Hắn né tránh ánh mắt Ngô Hàm và Phương Mộc.

"Cậu định nói, hung thủ có lẽ cũng ở trong danh sách này?" Phương Mộc bình tĩnh nói: " Điều này tớ cũng đã sớm nghĩ đến."

Ba người ngồi im lặng một hồi lâu.

"Tớ đề nghị, chúng ta thành lập một hội đi." Ngô Hàm chậm rãi nói: "Tất cả mọi người."

Cuộc họp được ấn định vào 4h30 chiều, căn tin lúc này bắt đầu bán cơm, đa số mọi người đều đã đi ăn, rất ít khả năng bị người khác quấy rầy, địa điểm ấn định ở cầu thang giảng đường lầu 6 khoa Luật. Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ phân công nhau thông báo cho những người còn lại trên danh sách. Khoảng 4h40 chiều, mọi người đều đã tề tựu đông đủ.

Bọn họ bao gồm: Sinh viên năm 4 khoa Luật Cao Quốc Đống, Tề Tân; sinh viên năm 3 Phương Mộc, Ngô Hàm, Chúc Thừa Cường, Vương Kiến; sinh viên năm 3 khoa Kinh Tế Trần Hi (nữ), Vương Bồi (nữ), Liêu Sấm; sinh viên năm 2 Trâu Kì, Lưu Bách Long.

Phòng họp tràn ngập bầu không khí kỳ dị. Mọi người đều nhìn trộm lẫn nhau, người quen biết thì chốc chốc lại châu đầu thì thầm. Phương Mộc cảm thấy có rất nhiều ánh mắt chiếu vào người mình, cậu cảm thấy có chút không tự nhiên, thế nhưng nghĩ đến việc mình là người khởi xướng lần tụ họp này, lại càng phải ổn định tinh thần.

Phương Mộc nuốt nước bọt, cầm lấy quyển sổ: "Tôi thấy mọi người đã đến khá đông đủ, tôi điểm danh một chút, đọc đến tên bạn nào xin đứng lên, mọi người cố gắng hợp tác chút nhé."

Phương Mộc điểm danh các bạn đến từ khoa Luật trước, Cao Quốc Đống và Tề Tân là đàn anh, bình thường vẫn cùng chơi bóng, có thể xem là người quen, về phần Ngô Hàm và Chúc lão Tứ thì lại càng không cần phải nói. Khi điểm danh đến Vương Kiến, không ai hé răng, điểm danh lần thứ 2, một nam sinh sắc mặt u ám từ trong góc phòng miễn cưỡng lên tiếng.

Kỳ thật Phương Mộc nhận ra hần, hần mới chuyển tới lớp cậu năm nay. Khoa Luật có một lớp tương đối đặc biệt, gọi là lớp nền tảng. Sinh viên

lớp này tuyển sinh riêng, học hết 4 năm đại học có thể học thạc sĩ ngay, đương nhiên, ở lớp này mức độ cạnh tranh cũng rất tàn khốc, cuối mỗi kỳ đều tổ chức thi kiểm tra kiến thức loại 10% sinh viên không đạt yêu cầu, sinh viên bị loại được phân đến các lớp bình thường khác. Tương tự, học sinh lớp bình thường cũng có thể thông qua thi để chuyển sang lớp này. Vương Kiến chính là sinh viên bị loại xuống lớp cậu trong cuộc thi năm ngoái, cả kỳ này hẳn đều không đi học, cho nên tuy rằng Phương Mộc có biết hẳn, nhưng cũng không tính là bạn bè.

Sau khi đọc xong danh sách, Phương Mộc hắng giọng, dường như đây là một nhiệm vụ rất khó khăn. Quả thực, 11 người tại đây, có lẽ còn có người tiếp theo phải chết. Danh sách này, giống như lá thư mời từ địa ngục khiến người ta cảm thấy vô cùng hoang mang.

"Mọi người đều biết, gần 3 tháng này, trong trường đã liên tiếp xảy ra án mạng, có 4 bạn sinh viên bị giết chết. Mà tôi, ở trong thư viện phát hiện quyển sách và phiếu mượn sách này, bốn người gặp nạn kia trong đó đó 3 bạn: Chu Quân, Lưu Vĩ Lệ, Cổ Phi Phi đều đã từng mượn qua nó."

Cho dù ai đang ngồi ở đây cũng đều biết chuyện này, thế nhưng đại đa số người nghe xong câu nói của Phương Mộc, vẫn rùng mình một cái.

"Tôi không biết phiếu mượn sách này và vụ án mạng có liên hệ gì, nhưng cá nhân tôi cảm giác đây không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, mặc dù đương nhiên là tôi vô cùng hy vọng đây chỉ là sự trùng hợp, do đó, tôi muốn nhắc nhở các bạn," Phương Mộc quét mắt đến khuôn mặt từng người: "Đây là chuyện liên quan đến tính mạng, dù chỉ có một phần vạn khả năng chúng ta cũng phải cảnh giác."

Trong góc phòng truyền đến một tiếng cười lạnh. Phương Mộc nhìn lại thấy Vương Kiến ở trong góc phòng đang lắc đầu cười.

Phương Mộc thu hồi tầm mắt: "Tôi biết các bạn đều nghi ngờ, suy nghĩ của tôi rất cục là dựa vào cái gì, tôi nói cho các bạn biết, tôi không phải cảnh sát, phá án không phải nhiệm vụ của tôi, tôi cũng không hề có chứng cứ gì, tôi cũng chắc cần giấu diếm gì mà nói thẳng đây tất cả đều chỉ là trực giác của tôi, tôi cũng không trông cậy mọi người đều tin tưởng tôi, nhưng tôi hy vọng mọi người đều có thể đề cao cảnh giác, bởi

vì người bị hại kế tiếp rất có thể là một trong số chúng ta," cậu thoáng dừng lại, trong phòng học im lìm như nghĩa địa: "Sức mạnh của một người là có hạn, cho nên tôi hy vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau, bất cứ lúc nào cũng đều cố gắng không được hành động đơn độc, hơn nữa, nếu các bạn phát hiện có chuyện gì khả nghi có thể nói cho mọi người trong đội biết, nói tóm lại, chúng ta:" Cậu liếm liếm môi đã khô: "Có thể tự bảo vệ mạng sống của chúng ta."

"Thế nhưng, vì sao chúng ta không để cho cảnh sát đến bảo vệ chúng ta chứ?" Một nữ sinh khoa Kinh Tế đặt câu hỏi, Phương Mộc nhớ tên cô là Vương Bồi.

"Theo tôi biết, hiện nay cảnh sát với vụ án này vẫn không có tiến triển gì, hơn nữa, bọn họ cũng không cho rằng phiếu mượn sách và án mạng này có liên quan." Ngô Hàm bình tĩnh nói: "Nói cách khác, chuyện chúng ta thảo luận bây giờ ở đây, bọn họ chỉ xem là lời nói vô căn cứ."

"Vậy, chúng ta phải làm thế nào?" Trâu Kì năm 2 khoa Kinh Tế hỏi.

"Như tôi vừa nói, cố gắng không nên hành động đơn độc, nhất là ban đêm, bất luận đi đâu, đều cố gắng tìm người đi cùng, nếu phát hiện có người nào khả nghi hoặc chuyện gì lập tức thông báo một tiếng." Phương Mộc ngừng một chút: "Tốt nhất chúng ta chia làm hai tổ, các bạn khoa Kinh tế một tổ, các bạn khoa Luật một tổ, nếu không có gì phiền phức, trừ khi đi học và đi ngủ, những người trong tổ tốt nhất nên ở cùng nhau. Nếu các bạn không phản đối, tổ bên khoa Luật tạm thời do tôi phụ trách, các bạn khoa Kinh tế tốt nhất cũng nên có một người dẫn đầu, thuận tiện cho việc liên lạc."

"Tôi mặc kệ." Một nam sinh khoa Kinh tế đứng lên nói, Phương Mộc nhớ người này tên là Liêu Sấm: "Tôi là người ở đây, mỗi ngày hết giờ học tôi đều trở về nhà. Hơn nữa, việc này là quá hoang đường."

"Được thôi, vậy cậu có thể đi," Phương Mộc xị mặt nói: "Nếu các bạn có ai cảm thấy lời nói của tôi là nói quàng nói xiên, đều có thể đi." Cậu nhìn Vương Kiến, hắn vẫn cúi đầu, ngồi im không nhúc nhích.

Liêu sấm bước ra ngoài, hung hăng đá bung cánh cửa. Người khác nhìn nhau, không ai cử động.

Trong một giờ kế tiếp, Phương Mộc và những người còn lại thảo luận về kế hoạch sau này và phương thức liên lạc. Mọi người quyết định theo đề nghị của Phương Mộc, chia làm hai tổ, tổ khoa Luật do Phương Mộc phụ trách liên lạc, Trần Hi chủ động đảm nhận phụ trách tổ khoa Kinh tế. Mọi người thỏa thuận ngoại trừ đi học và đi ngủ, thời gian còn lại cố gắng tụ tập cùng một chỗ, chiều nào cũng đúng 5 giờ gặp nhau ở căng tin B, đầu tiên là kiểm tra quân số, sau đó là trao đổi tình hình trong ngày. Phương Mộc và Trần Hi cho nhau số điện thoại phòng và số máy nhắn tin. Cuối cùng, có người đề nghị đặt cho tập thể nhỏ này một cái tên, Lưu Bách Long buột miệng nói: "Kêu là nhóm SUO đi." Thấy mọi người đều có vẻ không hiểu, hăn bổ sung: "Save Us Ourselves" (Chúng ta tự cứu lấy mình) Mọi người cùng trầm trồ tán thưởng.

Sau khi tan họp, Phương Mộc và Ngô Hàm, Chúc lão Tứ là những người cuối cùng ra khỏi cầu thang lớp học. Phương Mộc cảm giác mệt mỏi, nhưng cũng rất vui, dường như vừa hoàn thành một việc đại sự. Ba người chậm rãi đi trong sân trường càng lúc càng tối đen, vai kề vai, cảm nhận được một thứ cảm giác giống như là "Sống chết có nhau".

"Vậy là có thể tạm yên tâm, mọi người cùng đoàn kết tập trung lại một chỗ, có thể hỗ trợ lẫn nhau, hung thủ muốn xuống tay cũng khó khăn." Chúc lão Tứ nhìn trời nói.

"Đúng vậy, hơn nữa." Phương Mộc muốn nói lại thôi.

"Có phải cậu định nói, nếu hung thủ thật sự có trong danh sách này, cũng có thể kiềm chế hăn đúng không?" Ngô Hàm nói.

Phương Mộc ngượng ngùng khẽ cười, xem như thừa nhận.

"Thành thật mà nói, cậu có từng nghi ngờ tớ và Chúc lão Tứ chưa?" Ngô Hàm xoay đầu lại hỏi.

Phương Mộc suy nghĩ một chút nói: "Chưa từng, các cậu thì sao?"

Ngô Hàm và Chúc lão Tứ nhìn nhau cười, "Cũng không có, vẫn là câu nói kia, cậu không có lá gan đó! Haha!"

Ánh trăng trên đầu đường như thoáng sáng rực lên.

Chương 11 - Nếu tôi là người kế tiếp.

Nếu bạn thường xuyên ăn cơm ở căn tin B, bạn sẽ phát hiện một đám người có hành vi rất kỳ quặc. Bọn họ bưng khay cơm, chụm lại một góc trong căn tin, nhìn nhau, nhỏ giọng kiểm kê quân số, thỉnh thoảng lại thì thầm nói nhỏ, nếu có người nào tới muộn, cả nhóm lại thờ dài như trút được gánh nặng.

Nhóm SUO thành lập được 4 ngày, 5 giờ chiều mỗi ngày đều tổ chức tụ họp ở căn tin B. Mọi việc diễn ra rất hoàn hảo, tất cả mọi người bình an vô sự. Chốc chốc lại cùng nhau thảo luận một vài câu chuyện, bàn tán về một vài đối tượng khả nghi, nhưng rồi cũng nhanh chóng loại trừ. Có lần Trâu Kì quá quắt tới mức nghi ngờ thầy Tôn dạy môn Thương mại quốc tế vì ông cứ nhìn hằm hằm ánh mắt hung tợn, sau này Trần Hi đã phát hiện ra lý do vì Trâu Kì thường xuyên nhìn chăm chăm ngược và mông của nữ giảng viên trẻ dạy môn Kế toán, mà chồng cô chính là thầy Tôn.

Mỗi ngày Phương Mộc đều cố gắng sắp xếp cho tổ khoa Luật cùng một nơi, chỉ có Vương Kiến cư xử với mọi người lúc nào cũng đều lạnh như băng, chỉ có điều có thể nhận ra là hằm không hề phản đối tụ tập cùng mọi người một chỗ, mỗi ngày vẫn cùng ăn cơm, khi tự học hằm cũng không nói chuyện, hơn nữa luôn kiểm chỗ ngồi một mình, nhưng luôn giữ khoảng cách không xa, mỗi lần Phương Mộc quan sát vị trí của mọi người, hằm luôn ở trong tầm mắt của Phương Mộc. Ban đêm khi về phòng ngủ, hằm cũng đi một mình ở sau cùng, giống như một cái bóng cô độc.

Tình trạng này khiến mọi người cảm thấy rất gượng gạo, ai cũng muốn trong nhóm duy trì được những yếu tố quan trọng nhất đó là đoàn kết và tin tưởng. Nhưng việc luôn có một người lúc gần lúc xa tách mình ra khỏi tập thể dẫn đến trong nhóm sinh ra tình trạng nghi ngờ và hoảng loạn không cần thiết. Vì thế, tối hôm đó, lúc Phương Mộc nhìn thấy Vương Kiến lại một mình ra khỏi phòng tự học, cậu quyết định nói chuyện với Vương Kiến.

Vương Kiến đi WC. Phương Mộc kiên nhẫn chờ ở cửa.

Vài phút sau, Vương Kiến vẩy nước trên tay đi ra, trông thấy Phương Mộc chờ ở cửa, thoáng rùng mình

"Cậu.Có việc gì thế?"

Phương Mộc thẳng thắn nói: "Tôi muốn tìm cậu nói chuyện."

Vương Kiến nhú mày, "Nói chuyện gì?"

Lúc này Phương Mộc mới nhớ ra mình căn bản không nghĩ tới phải nói với hắn những gì, cậu nhún nhún vai: "Tâm sự chút thôi."

"Tôi không có hứng thú." Vương Kiến nói không chút khách khí, xoay người bước đi.

"Ừừừ." Phương Mộc bước vài bước vượt qua hắn: "Cậu cũng hiểu tôi không nói nhảm phải không?"

Vương Kiến quay đầu lại nhìn Phương Mộc, sắc mặt cũng dịu đi: "Nếu tôi không tin tưởng cậu, tôi cũng không lẻo đẹo theo theo các cậu mỗi ngày."

Phương Mộc nở nụ cười: "VẬY tâm sự đi, mọi người về cả rồi."

Vương Kiến do dự một chút, rút từ trong túi ra một bao thuốc, rút một điếu đưa cho Phương Mộc. Phương Mộc không hút thuốc, nhưng vẫn nhận lấy, vừa hút một hơi, liền ho sặc sụa.

Vương Kiến ngậm điếu thuốc, vỗ lưng Phương Mộc: "Cậu không hút thuốc?"

"Ừ, đây là lần đầu tớ hút."

"Oài, biết thế không đưa cho cậu, lãng phí một điếu."

Phương Mộc cố gắng nhịn ho khan, cậu xoa xoa nước mắt đang trào ra trên khóe mắt, nhìn đầu lọc điếu thuốc lập lòe nơi khóe miệng Vương Kiến, chợt nhớ tới một chuyện.

"Cậu ở đâu? Sáng nay tớ đến phòng ngủ của cậu tìm, mọi người trong phòng nói cậu không ở đó nữa."

"À, tôi đổi chỗ rồi, đối diện phòng cậu, phòng 351."

351? Đó là phòng của Chu Quân, đã lâu lắm rồi không ai ở.

"Một mình sao?"

"Đúng vậy, rất yên tĩnh, thích hợp để học."

"Cậu không sợ sao?"

"Sợ? Vì sao? Chỉ vì phòng đó từng có người chết sao? Cậu ta cũng đâu có chết ở trong phòng, việc gì phải sợ." Vương Kiến hút xong một điếu rất nhanh, lại rút ra một điếu khác, hẩn rít mạnh một hơi, nghiêng đầu nhìn Phương Mộc: "Sao nào, cậu nghi ngờ tôi hả?"

"Không," Phương Mộc vội giải thích: "Tiện miệng hỏi thôi." Cậu cúi đầu cẩn thận hút điếu thuốc.

Hai người lặng lẽ hút thuốc.

"Vì sao dọn đến đó?" Phương Mộc hỏi Vương Kiến lặng im, một lát sau hẩn nói: "Ở đó khó chịu, nên dọn ra thôi."

Hẩn day nát đầu lọc trên mặt đất, ngẩng đầu hỏi: "Cậu đang điều tra mấy vụ án này?"

"Không, tớ không phải cảnh sát, tớ chỉ không muốn chết mà thôi."

"Cậu thật sự cảm thấy những người trên phiếu mượn sách kia đều phải chết?"

"Tớ không biết, chỉ là trực giác."

"Trực giác sao?"

"Đúng, tớ cảm thấy phiếu mượn sách kia và những vụ án mạng chắc chắn có liên quan, nhưng liên quan thế nào, tớ cũng không rõ."

"Lại chết thêm vài người nữa, có lẽ sẽ rõ thôi, ha ha." Vương Kiến cười lạnh nói.

Phương Mộc im lặng.

"Cậu thấy thế nào, về mấy vụ án này?"

"Tôi? Tôi không có hứng thú."

"Vậy sao mỗi ngày cậu vẫn tụ tập cùng một chỗ với bọn tớ?"

Vương Kiến cúi đầu, dùng chân day day mảnh thuốc trên mặt đất: " Để đỡ nhàm chán thôi," Hắc ngẩng đầu nhìn Phương Mộc: " Chỉ ít các cậu cũng thú vị hơn cái đám người trong kia." Hắc hướng một phòng tự học bên cạnh bĩu môi, trong mắt tràn ngập vẻ coi thường và khinh miệt. Đó là phòng tự học chuyên dụng của lớp nền tảng, bên trong đèn đuốc sáng trưng.

"Tôi muốn vào đó." Vương Kiến vuốt vuốt tóc: "Cậu đi cùng không?"

Phương Mộc ngẫm nghĩ: "Nếu là người của nhóm này, về sau cố gắng hòa đồng với mọi người một chút, đừng luôn tự tách mình ra."

"Ờ."

"Còn nữa, ở một mình, cẩn thận chút."

Vương Kiến nhìn Phương Mộc, xoay người bước đi, trong khoảnh khắc hắc xoay người, Phương Mộc nghe thấy giọng nói của hắc: "Được, cảm ơn."

Phương Mộc đứng một mình trong hành lang tối om, cậu nhìn điều thuốc sắp tàn trong tay, ném nó xuống đất, học theo điệu bộ của Vương Kiến nghiền nát đầu lọc.

Cậu đi về phía phòng tự học, lúc đi ngang qua phòng học chuyên dụng của lớp nền tảng, thoáng nhìn vào bên trong. Trong phòng học chật kín ngò, nhưng vô cùng im ắng, trước mặt mỗi người đều có một đồng sách thật dày, ai cũng vùi đầu ra sức học.

Phương Mộc nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Vương Kiến, cậu cảm giác được, trong ánh mắt kia ngoài coi thường và khinh miệt ra, còn có cả đố kị.

Cậu đột nhiên cảm thấy có chút đồng cảm với Vương Kiến.

Tuổi trẻ vẫn là tuổi trẻ, sự chú ý của bọn họ rất khó tập trung vào một vấn đề nào đó trong thời gian dài, cho dù vấn đề này liên quan đến tính mạng của bọn họ.

Sau khi trải qua một tuần bình yên, mỗi người dường như đều đã bắt đầu ổn định trở lại, có người đã bắt đầu hẹn hò với người yêu trở lại, người đi lẻ càng lúc càng nhiều, có một lần Cao Quốc Đống đột nhiên mất tích, người nhà của hắn cũng không biết hắn đi đâu, Phương Mộc và những người khác tìm đến phát điên, hai ngày sau khi Phương Mộc chuẩn bị báo cảnh sát, thẳng quý này này cười hì hì mò về, hỏi ra mới biết hắn đi gặp một người bạn quen trên mạng ở thành phố bên cạnh. 5 giờ chiều mỗi ngày số người tập trung ở bàn ăn căn tin B cũng thưa dần.

Một ngày vào lúc chạng vạng tối, chỉ còn 5 người tham gia tụ họp: Phương Mộc, Ngô Hàm, Vương Kiến, Tề Tân, khoa Kinh Tế chỉ còn Trần Hi. Trần Hi báo với Phương Mộc hoạt động của các bạn khác khoa Kinh tế, nhìn sắc mặt Phương Mộc u ám, không dám nói nhiều, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Không có manh mối mới, cũng không có ai bị hại. Phương Mộc buồn bực không rõ bản thân rốt cục nên vui mừng hay nên lo đây.

Cuối cùng Trần Hi cũng đã ăn xong, nhìn mấy người xung quanh bàn, do dự nói: " Chút nữa tớ phải ra ngoài mua đồ, các cậu." Ánh mắt cô tỏ vẻ khó xử.

Phương Mộc nhìn mấy bạn khoa Luật khác: "Tớ đưa cậu đi."

Từ bé tới lớn, đây là lần đầu tiên cậu ra ngoài một mình cùng với con gái.

Trần Hi nhẹ bước đi bên cạnh, chốc chốc lại bắt chuyện với bạn học vô tình hai người gặp trên đường vẻ mặt thoải mái vui vẻ. Phương Mộc hơi mất bình tĩnh cậu có thể cảm giác được ánh mắt khác lạ của những sinh viên khác nhìn Trần Hi: Bọn họ sẽ không cho rằng chúng ta đang yêu nhau đó chứ.

Trần Hi cảm nhận được suy nghĩ của Phương Mộc, cười hỏi: "Thế nào, không muốn đi với tớ sao?"

Phương Mộc vội nói: "Không có."

Trần Hi hơi chu miêng: "Còn nói không có? Cậu xem cái mặt của cậu dài như vậy, giống như gặp nhiều oan ức lắm vậy, thế nào?" Cô nghiêng đầu nhìn Phương mộc: "Cảm thấy tớ rất xấu không xứng với người đẹp trai như cậu?"

"Đâu có đâu có, cậu.cậu rất xinh đẹp."

Trần Hi cười khanh khách: "Cảm ơn lời khen của cậu nha."

Bọn họ đi đến một siêu thị cạnh trường học. Trần Hi thích thú nhìn hết cái này đến cái kia, Phương Mộc không muốn mua gì, đành nhẫn nhịn đi lang thang cùng với cô.

"À, cậu điều tra được gì rồi?"

"Cái gì?"

"Là các vụ án mạng, không phải cậu đang điều tra sao?" giọng Trần Hi thoải mái, giống như đang nói chuyện vui.

"Tớ đâu có điều tra, tớ cũng không phải là thám tử." Phương Mộc hậm hực nói. Trần Hi đang cúi đầu nhìn chai sữa rửa mặt, dưới bím tóc đuôi ngựa dài là chiếc cổ thon thả trắng nõn, nhìn cô lại càng xinh đẹp hơn.

"Sao thế, vẫn còn giận hả?" Trần Hi thấy Phương Mộc không nói lời nào, quay đầu hỏi.

Phương Mộc vội thu lại tầm mắt: "Không có không có, có lẽ," Cậu gãi gãi đầu: "có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng thần kinh của tớ quá nhạy cảm."

"Haha, cậu đừng nghĩ nhiều, mấy người kia đúng là có việc, kỳ thật, tớ làm tổ trưởng cũng chẳng gương mẫu." Cô nhìn Phương Mộc khẽ cười tinh nghịch, lộ ra hàm răng trắng ngần: "Chính mình cũng lén lút ra ngoài nhiều lần."

"Cậu không sợ sao?"

"Sợ chứ," Trần Hi vô tư trả lời, cô lại bắt đầu nhìn một tuýp mặt nạ, nhỏ giọng đọc hướng dẫn sử dụng: "Thế nhưng sợ hãi có ích gì đâu, nếu chắc chắn phải chết, trốn cũng trốn không thoát."

Phương Mộc không nói gì.

"Lần đầu tiên chúng ta tụ họp, tớ rất ngạc nhiên, muốn xem thử những người trên danh sách một chút, kết quả thật đáng thất vọng, đều là người rất bình thường, nhìn không ra ai có bộ dạng đáng ghét hết."

Phương Mộc bắt đầu cười khở.

"Cho nên tớ quyết định gia nhập, tớ muốn biết rốt cuộc sẽ có kết quả thế nào, vả lại," cô quay đầu nhìn Phương Mộc: "Tớ tin tưởng lời nói của cậu, phiếu mượn sách kia chắc chắn có vấn đề."

"Vì sao cậu lại tin tưởng tớ?"

"Không biết." Trần Hi nhún nhún vai: "Có thể là trực giác của con gái, giống như sự miễn cảm của cậu, hihi."

Trần Hi đi tới đi lui trong ở gian hàng.

"Thế cậu có sợ không?"

Phương Mộc thoáng suy nghĩ: "Sợ." cậu thành thật thừa nhận.

"Haha, có dũng khí thừa nhận sự yếu đuối của mình là một ưu điểm, hơn cái tên cái tên Liêu Sấm hùng hổ kia, hẳn còn không dám đến lớp học nữa."

Phương Mộc nhớ đến nam sinh khoa Kinh Tế rũ áo bỏ đi kia.

"Nếu mục tiêu kế tiếp đã định là tớ, tớ hy vọng hẳn có thể lập tức giết chết tớ, tốt nhất từ phía sau lưng, trong tình huống tớ không hề hay biết, không đau đớn van xin tha mạng." Trần Hi đan hai bàn tay xoa xoa trước người, nhìn trời, dáng vẻ đầy hi vọng.

Phương Mộc yên lặng nhìn cô. Hình dáng của cô nữ sinh đắm chìm trong ánh đèn siêu thị, lại có chút mơ hồ.

Cô thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn Phương Mộc.

"Cậu nói xem, như vậy có tốt không."

Chương 12 - Chẳng ai làm hại được tôi.

Thời gian như vó câu qua cửa sổ, chẳng mấy chốc đã đến cuối năm.

Người qua lại trong sân trường ngày một ít, phần vì trời lạnh, mặc khác, đã sắp tới đợt kiểm tra cuối kỳ. Với đa số sinh viên trong trường này mà nói, không có gì quan trọng hơn kiểm tra cuối kỳ, nói theo cách nói của sinh viên khoa Luật, trận chiến khốc liệt đã sắp bắt đầu.

Trong Ký túc xá hầu như không thể nhìn thấy sinh viên của lớp nền tảng, hôm nào vừa mở cửa ký túc xá, bọn họ cũng đều đã chen lấn giành chỗ ngồi trong thư viện, sau đó cả ngày cặm cụi trong giảng đường và thư viện, thậm chí ngay cả cơm cũng quên không ăn. Mãi cho đến trước khi đóng cửa vài phút, bọn họ mới uể oải trở lại ký túc xá, sau khi lạng lẽ rửa mặt, từng người, từng người trốn lên giường của mình đọc sách, tắt đèn rồi, vẫn còn có từng tốp năm, ba sinh viên tập trung trong hành lang, đọc sách dưới ngọn đèn mờ tối.

Năm nay lão đại phòng 352 tham gia cuộc thi vào lớp nền tảng, nên cũng kiên trì đến phòng tự học chuyên biệt của lớp nền tảng hai lần, lần nào đến cũng bị những ánh mắt sâu thẳm thẳm của bọn họ làm cho không chịu nổi. Điều này khiến lão đại vô cùng khó chịu, hăn nằm trong phòng ngủ chỉ tay lên trời mà thề nhất định phải thi được vào lớp nền tảng. Vì thế trong đám người mỗi ngày đi sớm về khuya lại có thêm lão đại, sinh viên lớp nền tảng đến thư viện hăn cũng đến thư viện, bọn họ đi ăn hăn cũng đi ăn, hàng đêm bọn họ ra hành lang đọc sách hăn cũng đi đọc sách. Bọn họ học trong phòng ngủ bị hăn làm phiền muốn chết, động viên hăn qua phòng cũ của Vương Kiến ở, hoàn cảnh học tốt, hơn nữa bên đó cũng còn trống vừa đúng một giường. Tên tâm thần này quả nhiên đi thật, nhưng rồi lại ủ rũ trở về, nói bên đó đã có người chiếm từ lâu rồi.

Nhóm SUO cũng chỉ còn hoạt động trên danh nghĩa. Qua một thời gian dài yên ổn khiến đa số mọi người bắt đầu tin rằng phiếu mượn sách kia chỉ là trùng hợp. Chiều tối mỗi ngày người đến bàn ăn trong căn tin B kia cũng càng ngày càng ít, hầu như không còn ai báo cáo lại với Phương Mộc hướng đi của thành viên khác trong nhóm nữa, dần dần Phương

Mộc cũng lười nghe báo cáo, có điều mỗi ngày cậu vẫn đều đặn tới đây ăn cơm.

Có lẽ, là bởi vì có thể được gặp Trần Hi.

Từ buổi tối cùng Trần Hi đi siêu thị, bọn họ chưa đi đâu riêng với nhau thêm lần nào nữa, thế nên Phương Mộc ngày nào cũng mong mỗi tối giờ tụ họp buổi tối tại căn tin B.

Hôm nào cũng vậy, cô luôn đến chậm một chút.

Mỗi khi ánh mắt của cô bắt gặp ánh mắt Phương Mộc, cô sẽ mỉm cười một chút, hàm răng trắng ngần rạng rỡ.

Cô thích ăn đồ ăn cay một chút.

Cô thích dùng giấy ăn hiệu "Mind Act Upon Mind" (*)

Một buổi chiều tối cuối tuần, trước bàn ăn chỉ có ba người: Phương Mộc, Trần Hi và Vương Kiến.

Phương Mộc để ý thấy Trần Hi không giống thường ngày mang theo túi sách và cốc nước, mà lại cầm một túi du lịch nho nhỏ, giống như sắp đi xa, muốn hỏi, lại cảm thấy hơi ngại.

Nhưng Trần Hi lại chủ động mở lời: "Hôm nay tớ sang nhà của bác tớ ngủ lại, tối sẽ ở lại nhà bác hai ngày cuối tuần. Tổ trưởng," cô nghiêng đầu nhìn Phương Mộc: "Có được phép nghỉ không?"

Phương Mộc hơi bối rối phát tay, xem như đồng ý.

Trần Hi cười khanh khách, nụ cười của cô rất cuốn hút, ngay cả Vương Kiến đang buồn bực cầm đầu ngòai ăn bên cạnh cũng ngẩng lên nhếch miệng.

Ăn cơm xong, Vương Kiến lại như mọi khi lưng đeo túi sách vội vã bước đi, Phương Mộc và Trần Hi ngồi bên cạnh bàn, đều không lên tiếng.

Trần Hi lấy khăn giấy ra chậm rãi lau thìa, mãi đến khi hai mặt thìa đều đã sáng bóng mới ngừng tay. Phương Mộc yên lặng nhìn cô.

"Tớ, tớ phải đi." Trần Hi không ngẩng đầu lên nói.

"Ừ."

"Tớ bắt xe ở trạm trước cổng trường."

Phương Mộc lại "Ừ" một tiếng, đột nhiên kịp phản ứng: "Tớ tiễn cậu đi."

"Được!" Trên mặt Trần Hi lộ nét cười.

Hai người sóng vai đi trong sân trường. Một cơn mưa tuyết vừa rơi xuống, cảnh vật xung quanh đều bị bao phủ bởi một màu trắng mênh mông thật dày, khiến cho người ta có cảm giác cô đơn. Trong sân trường không có một ai, tuyết đọng dưới chân phát ra tiếng động. Hai người nói với nhau một vài câu chuyện tẻ nhạt, càng lúc càng gần tới trạm xe.

"Cậu đi tuyến xe số mấy?" Phương Mộc nhìn một chiếc xe buýt từ xa chậm rãi đi tới.

"Tuyến 25." Khuôn mặt Trần Hi bị hơi lạnh làm cho đỏ bừng, thỉnh thoảng lại giậm giậm chân, nắm tay đưa lên miệng thổi.

Chiếc xe buýt trong bóng tối càng đến gần càng trở nên rõ ràng hơn.

"Chính là chiếc kia."

Trần Hi nhìn thoáng qua: "Không được, đông người quá, tớ chờ chuyển tiếp theo vậy."

Phương Mộc không lên tiếng, nhìn hướng xe buýt rời đi.

Trạm xe chỉ có hai người bọn họ, im lặng giống như hai người xa lạ. Xe cộ trên đường chạy qua như bay chiếu ánh sáng đèn vào người bọn họ, qua ánh đèn bóng hai người thành một vệt khi dài khi ngắn nghiêng ngả trên mặt đường, rồi một cái bóng chầm chậm nhích lại gần cái bóng kia.

Phương Mộc cảm thấy bả vai Trần Hi dựa sát vào mình, thân thể khẽ run lên.

Cô cao thật, có lẽ phải đến khoảng 1m68.

Thân thể Phương Mộc cứng đờ không dám nhúc nhích, rất lâu sau, mới dám hỏi: "Cậu lạnh à?"

Trần Hi gật đầu.

Phương Mộc nhìn bả vai thon gầy của Trần Hi, đột nhiên xúc động muốn ôm lấy cô.

Lúc này, một chiếc xe buýt tuyến 25 như từ trên trời rơi xuống dừng bên cạnh trạm xe.

Phương Mộc buột miệng nói: "Xe đến rồi" sau đó lại vô cùng hối hận.

Trần Hi liếc mắt nhìn Phương Mộc, yên lặng lên xe.

Xe đi qua rất nhanh, Phương Mộc cảm thấy trên xe trước sau đều có một ánh mắt đang nhìn mình, cậu cũng nhìn chăm chăm vào hướng xe buýt đi, mãi đến khi nó hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Trên đường trở về phòng ngủ, Phương Mộc băng qua sân sân thể dục, kiến trúc hình vòm khổng lồ này đứng lặng im trong bóng đêm, cậu đứng cạnh cửa nhỏ nơi Tổng Bác bị giết chết do dự một hồi rồi đi vào.

Bị lớp tuyết dày bao phủ sân thể dục nhìn vô cùng trống trải. Phương Mộc cẩn thận hít thở, bước dọc theo đường chạy không một bóng người, trong bóng đêm chậm rãi đi tới. Tuyết đọng dưới chân kêu lên roàn roạn, trong buổi đêm tĩnh lặng có thể nghe thấy rất rõ, thỉnh thoảng Phương Mộc lại dừng lại, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau đó mới thở dài một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là bóng tối mênh mông, nơi cuối cùng của bóng đêm đang cất giấu một bí mật to lớn.

Đó là vận mệnh của chúng ta. Phương Mộc tự nói với chính mình.

Càng lúc càng tới gần cột cờ, nhịp tim Phương Mộc bắt đầu đập tăng tốc, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Cậu tựa hồ mong ngóng được nhìn thấy cái gì đó, lại sợ hãi phải nhìn thấy cái gì đó.

Cột cờ đứng lẻ loi ở đó, cũng không có nữ quý nào bên cạnh khóc lóc ai oán.

Nó cứ đứng ở đó, bình thản như chưa từng chứng kiến chuyện gì xảy ra.

Phương Mộc tiến lên vượt ve cột cờ bóng loáng lạnh băng.

Nó sẽ không nhớ rõ, nó đã từng được cột chặt với một cô gái với nhiệt độ cơ thể càng lúc càng giảm dần. Nó cũng sẽ không nhớ rõ, cô bé kia đã từng nhất thời tỉnh táo trước lúc vĩnh viễn ra đi, cô đã dốc toàn bộ sức lực cơ thể giãy dụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc vào cái lạnh giá của nó.

Nó sẽ không nhớ được gì hết.

Nhưng cậu thì khác, cậu nhớ rõ, nhớ rõ tất cả.

Chắc hẳn người đang âm thầm cười nhạt trong bóng đêm đúng không? người đang hả hê lắm khi đem vận mệnh của chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay người đúng không? có phải người đang ung dung khoái trá lựa chọn vật hi sinh kế tiếp?.

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời một màu đen kịt. Rốt cục người là ai?

Trong đêm tối, trong lòng Phương Mộc vô cùng xúc động, toàn thân cậu dường như tràn đầy sức lực, cậu hy vọng giờ phút này hung thủ kia theo dõi mình trong bóng đêm, chờ thời cơ thuận lợi để xuống tay, cậu đã chủ động đề phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng cho hung thủ một đòn trí mạng.

Trong bóng đêm cậu cảm giác toàn thân phấn chấn, tay hơi run. Không, không cần vũ khí, chỉ cần hai tay này là đủ rồi, bóp chặt lấy cổ họng như bóp chặt lấy vận mệnh của hung thủ!

Rất lâu sau, Phương Mộc mệt mỏi ra khỏi sân thể dục.

Cậu biết, xúc động của bản thân nảy sinh từ lúc chiếc xe buýt kia mang theo cô nữ sinh rời đi.

Cậu cảm giác hơi xấu hổ vì sự ấu trĩ của mình.

Trong phòng ngủ chỉ có Chúc lão tứ và Ngô Hàm, điều không ngờ tới là Vương Kiến cũng ở đây.

"Những người khác đâu?" Phương Mộc ném cặp sách lên trên giường, cúi người xuống gầm giường lấy chậu rửa mặt ra.

"Lão nhị và lão ngũ đi đến tiệm Internet rồi." Chúc lão Tứ trả lời.

"Lão đại đâu?"

"Oài, lão đại qua phòng đối diện rồi, nói là muốn dọn qua ở cùng với Vương Kiến để ôn tập." Vương Kiến ở bên cạnh "hừ" mũi một tiếng.

"Thế nhưng Vương Kiến cảm thấy ở chung với hắn, còn không bằng ở cùng chúng ta." Ngô Hàm cười nói.

"Kẻ phản bội này," Phương Mộc cũng cười, cậu hướng về phía Vương Kiến chớp chớp mắt, "Hoan nghênh quy hàng." Nói xong, lại cầm chậu rửa mặt đi tới nhà vệ sinh.

Lúc Phương Mộc đang đánh răng, nghe trong hành lang vọng đến tiếng ồn ào, miệng vẫn ngâm bàn chải đánh răng chạy ra nhìn, hành lang bên kia có hai người đang đánh nhau (Phương Mộc nhận ra bọn họ là học sinh lớp nền tảng, trước đây từng ở cùng ký túc xá với Vương Kiến), qua những tiếng chửi chửi câu được câu chăng, hình như là một người nhìn lén tài liệu ôn tập của người kia, người kia hơi khó chịu, trách cứ một chút, mà đối phương bên kia lại châm chọc hắn là do hối lộ thầy giáo mới vào được lớp nền tảng. Rất nhiều người chạy đến xem, Phương Mộc thấy vẻ mặt Vương Kiến thỏa mãn chen trong đám người. Sinh viên lớn nền tảng ở xung quanh lạnh nhạt nhìn, không khuyên can, cũng không hành động ngăn cản, cuối cùng mấy học sinh lớp bình thường không nhịn được phải tiến lên lôi họ ra.

Trở lại ký túc xá, Phương Mộc trải chăn chiếu, vừa chuẩn bị lên nằm, lại trông thấy Vương Kiến lấy từ trong túi ra mấy gói đậu phộng, xúc xích, trứng muối linh tinh các loại để thành đống trên bàn.

"Cuối tuần, không học, uống chút rượu nhé!" Vương Kiến thoải mái bắt chuyện với mọi người.

Chúc lão tứ lập tức háng hái hưởng ứng, chủ động xung phong đi mua rượu. Phương Mộc do dự một chút, có lẽ là do trong khoảng thời gian này quá căng thẳng, bản thân cũng muốn thư giãn một chút, cho nên cũng vui vẻ đồng ý. Ngô Hàm nhìn mọi người, đột nhiên lôi từ dưới gối ra một phong bì, rút từ bên trong ra tờ 100 tệ, đưa cho Chúc lão tứ: "Hôm nay tớ mời, lão tứ, đi mua ít thức ăn ngon đi."

Phương Mộc và Chúc lão Tứ nhận ra phong bì hôm qua trong chương trình khuyến học một xí nghiệp đã tự tay giao cho Ngô Hàm tiền họ quyên góp được, liền từ chối không cầm. Ngô Hàm thấy bọn cậu khăng khăng không cầm, liền tự mình kéo Chúc lão tứ đi xuống mua đồ.

Phương Mộc nhìn Vương Kiến, cười nói: "Hôm nay sao lại hào hứng như vậy?"

Vương Kiến châm một điếu thuốc: "Oài, có gì đâu, chỉ là muốn uống rượu thôi."

Hắn ngậm điếu thuốc, nổi hứng nhìn khắp nơi trong phòng ngủ lôi cả đàn Guitar của lão ngũ ra gảy vài cái.

"Phòng ngủ của các cậu không tồi, đây mới đúng là ký túc xá của nam sinh."

"Hơ hơ, cũng không tệ lắm? Ký túc xá khu 2 của chúng tớ có lẽ là khu lộn xộn nhất rồi." Phương Mộc nhìn khắp nơi la liệt giày thể thao và tất nói.

"Hơn hẳn khu của của tớ lúc trước, lúc nào cũng sạch sẽ y hệt bệnh viện." Vương Kiến ngậm điếu thuốc, mơ hồ nói: " Vừa rồi cậu cũng thấy, đám ngu đần kia, một chút tính người cũng không có."

Phương Mộc đột nhiên hiểu ra Vương Kiến vì sao muốn dọn sang đây. Là một người đã bị đào thải, còn sinh hoạt trong tập thể, quả thực rất khó chịu, hơn nữa tập thể này không hề có tình hữu nghị, chủ yếu là cạnh tranh để phòng nhau.

Thoáng chốc, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ đã xách về túi lớn túi nhỏ, có bia, thịt khô, đồ hộp, lạp xưởng, dưa muối còn có một bao thuốc lá (đoán chừng là cố ý chuẩn bị cho Vương Kiến).

Mọi người ba chân bốn cẳng bày đồ ăn lên bàn, Ngô Hàm lấy ra hai cây nến, chuẩn bị sẵn sàng nhậu tới bến.

Nâng chén rượu lên, mọi người mới nhớ ra phải nói gì đó, thế nhưng cùng thờ dài không biết nói gì cho phải, đành không nói gì, uống một hơi cạn sạch.

Có vài chén rượu lót bụng, không khí náo nhiệt hẳn lên, mọi người nói như máy hát.

Có thể thấy Vương Kiến rất vui vẻ, nói cũng nhiều hơn so với bình thường, chỉ có điều đề tài của hắn cơ bản đều là xoay quanh đủ loại thói hư tật xấu của lớp nền tảng. Phương Mộc cảm thấy cách nói của hắn có chút hơi quá và phiến diện (ví dụ như Vương Kiến nói: Đám ngu dân này nhìn như một đám học sinh gương mẫu, mẹ kiếp đều là ngụy quân tử, cả bọn đêm đều đều rủ nhau thủ dâm.), thế nhưng để giữ lễ, đành phụ họa theo.

Ngô Hàm cũng vô cùng phấn khích, không ngừng rót rượu cho mọi người, ân cần gấp đồ ăn, giống như chủ nhà. Phương Mộc thấy rượu và đồ ăn đầy bàn, trong lòng thầm tính toán, nói với Ngô Hàm: "Tam ca, chỗ này chắc là không ít tiền?"

Ngô Hàm phất tay: "Không sao cả, mọi người vui là được rồi!"

"Cậu cũng không dư dả gì, cho tớ góp chút đi." Phương Mộc thò tay lấy ví."

"Không được, cậu coi thường tớ hả?" Ngô Hàm giận tím mặt, giữ tay Phương Mộc: "Tớ nói hôm nay tớ mời, thì tớ sẽ mời."

Phương Mộc thấy Ngô Hàm tức giận thực sự, không níu kéo nữa.

Khoảng hơn 11h, lão đại thò đầu vào. Chúc lão tử gọi hắn vào uống chung, lão đại lắc đầu cự tuyệt. Sau đó hắn thông thả đi qua đi lại trong phòng ngủ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bọn Phương Mộc, dáng vẻ như muốn nói lại thôi. Phương Mộc hỏi hắn muốn làm gì, lão đại ập a ập úng hồi lâu nói mình không dám ngủ một mình ở phòng đối diện, muốn về lại phòng. Vương Kiến cười lớn lấy đồ đạc của mình trên giường lão Đại: "Thế nào, tôi nói cậu không có lá gan đó mà."

Những người khác nhao nhao chế giễu lão đại vài câu, lão đại xấu hổ nhắm chặt mắt chui vào trong chăn, giọng buồn bực giận dữ nói bọn họ nói nhỏ chút, đi ngủ sớm một chút.

Vài phút sau, đã tắt đèn, Ngô Hàm đốt nến. Toàn bộ phòng ngủ được bao trùm bởi ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt mỗi người lay động dưới ánh nến lúc sáng lúc tối, nét mặt tựa hồ không ngừng biến đổi.

Trong 4 người Vương Kiến uống nhiều nhất, nhưng mặt hắn vẫn trắng như giấy. Hắn vừa híp mắt suy nghĩ vừa cố gắng ném hạt đậu phộng vào miệng: "Cậu đừng có tưởng rằng học ở lớp nền tảng mà dễ? Không phải chỉ có nỗ lực đâu, còn phải có nghị lực mới được!"

Phương Mộc đá đá chân của hắn, ám chỉ lão đại có thể còn chưa ngủ. Thế nhưng Vương Kiến như bị ma nhập nói không ngừng: "Khốn kiếp, cậu nói thử xem đã kiên trì được tới năm thứ 4 rồi, thi được thì cố gắng thêm một năm nữa là có thể lên thạc sĩ? Mẹ kiếp vì sao chúng tôi phải khổ sở 4 năm cơ chứ! Lúc các cậu chơi đùa, tán gái vui vẻ như vậy, chúng tôi đang làm gì? Học! Người nọ nhìn người kia chỉ biết học và học! Thi không qua các cậu thấy không sao cả, sang năm thi lại thôi, chúng tôi dám sao? Khốn nạn thật, tôi một môn không qua cũng bị đuổi?!"

Hắn đột nhiên trợn to mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm những người khác: "Đuổi ta đi? Khốn kiếp, đuổi ta đi! Đừng có mơ! Sớm muộn ta cũng sẽ trở lại! Ta muốn để cho bọn họ giương mắt lên mà xem ta chính là một....." Hắn đột nhiên dừng lại, giống như muốn chọn ra một từ vĩ đại nhất có thể hình dung, thế nhưng ngấn ra vài giây sau, mới có ừ xừ phun ra một từ: "Nhân tài!"

Lão đại ở trên giường trở mình một cái.

Vương Kiến cười ha hả, hắn dùng ngón tay chỉ lão đại trong chăn, há miệng, chưa nói được gì, chỉ thấy hai hàng lệ từ trên mặt rơi xuống. Lập tức, ngã về phía sau bất động.

Bọn Phương Mộc vội vội vàng vàng khiêng hắn đặt trên giường Phương Mộc, Vương Kiến toàn thân không còn chút sức lực, nằm một chút liền kéo gõ.

Ba người lại ngồi lại quanh bàn, không ai nói gì, nhìn chăm chăm ngọn nến đến xuất thần. Rất lâu sau, Chúc lão tứ mới thở dài một tiếng:

"Thăng nhãi này, uống nhiều quá."

Ngô Hàm lắc đầu: "Vì cái danh, đáng sao? Những người này thật sự lắm cảm hết rồi."

Chúc lão tứ như nhớ ra cái gì đó, nhìn Vương Kiến và lão đại đang đập chần ngủ say, nhỏ giọng hỏi: "Tam ca, năm nay cậu không thi sao?"

"Không." Ngô Hàm bình tĩnh nói: "Tới năm 4 tớ thi thăng nghiên cứu sinh, tớ không tin tớ không đỗ."

Phương Mộc nhớ học kỳ trước Ngô Hàm từng tham gia thi vào lớp nền tảng, số điểm của cậu đã đủ vào, thế nhưng không hiểu sao lúc phân ban lại loại cậu ta xuống. Chuyện này đối với cậu ấy là một sự đả kích rất lớn, làm cho cậu buồn bã suốt một thời gian dài. Phương Mộc hướng Chúc lão tứ ra sức lắc đầu, ý bảo hãy ngừng đề tài này lại.

"Kỳ thật lần đó cậu đã cố gắng vô ích," Chúc lão Tứ căn bản không chú ý tới Phương Mộc, "Nghe nói để vào được lớp nền tảng ngoài thành tích tốt, còn phải có quà cho thầy hướng dẫn, cậu chắc là khiếm khuyết ở điểm này."

"Tớ không biết." Ngô Hàm cười khổ lắc đầu: "Tớ cũng không nghĩ tới, hơn nữa, có tiền tớ cũng sẽ không thèm biếu xén bọn họ." Giọng điệu của cậu đột nhiên hoạt bát hẳn lên: "Thà mời các cậu uống rượu còn hơn."

Phương Mộc và Chúc lão Tứ đều nở nụ cười, ba người cụng ly, tiếng động vang vọng trong ký túc xá.

"Để cậu tốn kém chúng tớ rất ngại." Chúc lão tứ xoa xoa khóe miệng: "Tiền của cậu kiếm được đâu có dễ."

Ngô Hàm nhìn phong bì dưới đầu gối của hắn chứa 2000 đồng: "Tiền này, hừ, tớ không ham."

Hắn quay đầu nhìn Phương Mộc và Chúc lão Tứ: "Các cậu cho rằng họ giúp tôi thực sao? Không, họ đang giúp chính mình."

Phương Mộc nhớ tới buổi yến tiền hôm ấy, lãnh đạo xí nghiệp mặt đầy ánh hào quang ôm chặt lấy bả vai Ngô Hàm, nhét phong bì vào tay cậu

ta, rồi cứ nắm chặt không buông, ánh mắt nhìn chăm chăm máy ảnh, máy quay chớp loáng xung quanh. Hai người như đang giăng co chiếc phong bì trong tiếng vỗ tay và ánh đèn flash hồi lâu. Cuối cùng, đại diện xí nghiệp lưu luyến buông tay, còn không quên nói một câu: "Bạn sinh viên trẻ à, để xứng đáng với số tiền này cậu phải chăm chỉ học tập nha." Ngô Hàm trước sau đều nhìn xuống đất, mặt thần thờ, không hề có vẻ xúc động hay vui mừng. Điều này khiến đại diện xí nghiệp rất khó chịu, vừa định nói vài câu, Ngô Hàm đã cầm phong bì bước xuống sân khấu.

"Bọn họ chẳng qua lấy tôi làm công cụ diễn trò, chứng tỏ họ có thiện tâm và rất phóng khoáng, haha." Ngô Hàm nhìn chăm chăm ánh lửa bập bùng trên ngọn nến: "Tôi sẽ không cho bọn họ được thỏa mãn như vậy. Đây không phải là tiền quyên tặng, chẳng qua là tiền thù lao cho vai diễn của tôi mà thôi." Cậu ta cúi đầu, giọng nói thấp đến mức gần như nghe không rõ: "Không ai có thể làm nhục tôi, dù chỉ là một chút."

Không khí có chút nặng nề, cũng không còn ai muốn uống rượu nữa.

Chúc lão tứ về mặt xấu hổ giả vờ ngáp một cái nói: "Ngủ đi ngủ đi, khiếp, đã 1 giờ sáng rồi."

Ngô Hàm cũng khôi phục vẻ bình tĩnh như trước, cậu vừa tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Chúc lão Tứ, vừa nhanh lẹ thu dọn đồ ăn còn thừa đã nguyệt lạnh trên bàn, thu dọn xong, cởi quần áo leo lên giường.

Phương Mộc nhìn Vương Kiến nhảy lên giường mình ngáy khò khò, thờ dãi, đứng dậy trèo lên giường trên của lão ngũ.

Sau khi chờ lão ngũ vén tạm đồng chăn chiếu để có thể ngủ, Phương Mộc lấy từ dưới giường ra bàn chải đánh răng tới phòng tắm.

Lúc Phương Mộc đánh răng xong trở về, căn phòng đã hoàn toàn yên tĩnh, tiếng ngáy phát ra đều đều bên trong, Phương Mộc nhanh nhẹn cởi quần áo, thổi tắt ngọn nến đã sắp tàn, vừa bò lên tầng trên, điện thoại lại reo vang.

Ai da, muộn thế này rồi mà?

Phương Mộc khó chịu trong lòng, nhảy xuống giường, cầm lấy ống nghe.

"Alô?"

Đầu bên kia im lặng.

"Alô?" Phương Mộc đã hơi bực, có phải tên nào quá nhàn rồi nghĩ ra trò quấy rối điện thoại không?

"Cậu chưa ngủ sao?" Trong ống nghe truyền đến giọng nói êm ái của Trần Hi.

Tim Phương Mộc thoáng đập nhanh hơn.

"Chưa, cậu cũng chưa ngủ sao?"

"Tớ không ngủ được."

Một quãng thời gian im lặng kéo dài, Phương Mộc tay cầm ống nghe, cảm giác được hơi thở của Trần Hi ở bên kia.

"Tớ vừa xem một bộ phim kinh dị, giết người liên hoàn, hihi, hơi sợ một chút." Vẫn là Trần Hi mở miệng trước.

"Haha." Đáy lòng Phương Mộc trào dâng một cảm giác ấm áp: "Đừng tự làm mình sợ."

Trần Hi khe khẽ cười: "Đúng vậy, tớ biết mà. Muộn như vậy rồi mà cậu chưa ngủ đang làm gì đó? Đang tìm cách phá án hả?"

Phương Mộc mơ hồ có thể cảm giác dáng vẻ khẽ cười của Trần Hi.

"Không, tớ uống rượu với mấy bạn cùng phòng"

"Uống nhiều không?"

"Không đâu."

"Vậy là tốt rồi."

Lại im lặng.

"Nếu như," giọng nói của Trần Hi rất nhẹ, mang theo một tia run rẩy:

"Nếu như người kế tiếp là tớ, cậu sẽ buồn chứ?"

"Đừng nói bậy." Phương Mộc vội nói: "Không đâu, nhất định là không có chuyện đó đâu."

"Tớ nói là nếu. Cậu sẽ buồn chứ?"

Phương Mộc im lặng một hồi lâu: "Sẽ." Nhưng cậu vội hấp tấp thêm vào một câu: "Tớ sẽ, tớ sẽ." Cậu bắt đầu nói lắp: "Tớ sẽ bảo vệ cậu."

Trần Hi cười rộ lên: "Tớ biết," Cô vui sướng nói: "Tớ biết mà."

"Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung."

"Haha, yên tâm đi, tớ cũng không dễ dàng bị làm hại như vậy đâu."

Giọng nói tự tin.

"Mau ngủ đi, nếu không bạn trong phòng sẽ phàn nàn đó."

"Được," Phương Mộc nói, cậu ngẫm nghĩ: "Cậu ở nhà bác mấy ngày?"

"Hai ngày, tối chủ nhật sẽ về, gặp cậu ở trường."

"Được rồi."

"VẬY, TỚ CÚP MÁY TRƯỚC."

"Ừ." Phương Mộc nhắm ống nghe. Trần Hi im lặng vài giây, nở nụ cười:

"Cậu sao không cúp điện thoại hả?"

"Chờ cậu đó."

"Cậu cúp trước đi."

"Cậu cúp trước đi."

"Không, cậu cúp trước!" (chắc hẳn là cô đang trợn tròn mắt, chu đôi môi xinh đẹp.)

"Được rồi, tớ cúp trước."

Phương Mộc buông ống nghe, vài giây sau, dường như không cam lòng lại cầm lên, trong ống nghe ngoài tiếng tút dài liên tục thì không còn âm thanh nào nữa.

Ngớ ngẩn. Phương Mộc tự cười chính mình.

Cậu đi đến bên giường, bàn tay ướt đẫm mồ hôi, vừa rồi nắm ống nghe chặt quá.

Trong bóng tối, Phương Mộc yên lặng nghe tiếng tim mình đang đập dồn rồi dần dần khôi phục trạng thái bình thường, cậu hồi tưởng lại đoạn đối thoại ban nãy với Trần Hi, trong miệng từ từ trào dâng một cảm giác ngọt ngào.

Cậu dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, cậu nắm chặt hai đấm, trong miệng lầm bầm tự nói.

“Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Chương 13 - Bữa tiệc thịnh soạn của ác quỷ — Người chết thứ 5.

Cuối mỗi năm, các hội đoàn trong trường đều bận rộn công việc. Mặc dù sắp tới đợt kiểm tra cuối kỳ, cán bộ đoàn các cấp và đoàn viên đều sắp xếp thời gian tổ chức các hoạt động tập thể như ngâm thơ đón năm mới, tạm biệt năm cũ vãn vãn. Tết nguyên đán năm nay lại có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, ngày 31 tháng 12, sau khi tiếng chuông 0h vang lên, cả nhân loại sẽ tiến vào một thiên niên kỷ mới.

Năm 1999 hay 2000 là năm mở đầu thiên niên kỷ mới, ngoài giới khoa học lo sợ sự cố máy tính, chỉ còn đám học sinh, sinh viên là quan tâm hơn cả. Dù sao, không phải ai cũng đều có thể trở thành chứng nhân lịch sử cho thời khắc bước sang một thời đại hoàn toàn mới, nhất là những người sinh vào cuối thập niên 70, hồi nhỏ hình vẽ một cậu bé cưỡi phi thuyền bay về phía năm 2000 trong sách giáo khoa vẫn là một ký ức còn rất mới với họ. Thế kỷ 21, rốt cục sẽ như thế nào? Vài ngày nữa, họ sẽ được thấy rõ ràng.

Trong các hoạt động của hội đoàn, tiết mục mọi người mong đợi nhất là vở kịch của Hội Tinh Quang Hí Kịch.

Hội Tinh Quang Hí Kịch là một trong những hội hoạt động của sinh viên lâu đời nhất trong lịch sử của đại học Sư Phạm, được thành lập từ thập niên 80, hội viên của hội hiện có tới hơn 100 người. Lúc đầu, Hội Tinh Quang Hí Kịch chỉ là tập hợp của vài sinh viên yêu thích hí kịch lập thành một nhóm nhỏ, bình thường ngoài giờ học họ tập một vài vở kịch nho nhỏ, lúc rảnh rỗi tham gia một số chương trình văn nghệ do nhà trường tổ chức. Về sau, một hội viên xuất thân từ khoa toán học sau khi tốt nghiệp, vô tình trở thành diễn viên điện ảnh, một lần khi được phỏng vấn có nhắc tới tên Hội Tinh Quang Hí Kịch, hội nho nhỏ này trong một đêm danh tiếng đã lan truyền khắp trường, không chỉ quy mô ngày càng được mở rộng, kinh phí hoạt động của hội cũng được trường tài trợ.

Những ngày lễ hội hằng năm, kỷ niệm ngày thành lập trường hoặc các hoạt động lớn khác đều không thể thiếu sự tham dự của Hội Tinh Quang Hí Kịch. Vào ngày đầu năm mới đây ý nghĩa lịch sử của thiên niên kỷ mới này, Hội Tinh Quang Hí Kịch đương nhiên được chú ý hàng đầu, vì thế thời gian này hội đang khẩn trương tập luyện cho vở diễn trong đêm nguyên đán sắp tới.

Từ sau cuộc điện thoại đêm đó, Phương Mộc và Trần Hi hầu như ngày nào cũng ở cùng nhau, mặc dù chỉ cùng nhau ăn cơm, cùng đến phòng tự học, cùng nhau đi dạo ở bờ hồ nhân tạo trong trường, thế nhưng với Phương Mộc người chưa bao giờ từng trải qua chuyện yêu đương đã là hạnh phúc vô cùng lớn. Mấy kẻ độc thân trong phòng ngủ cũng rất quan tâm đến tiến triển tình yêu của Phương Mộc, mỗi khi Phương Mộc mang vẻ mặt rạng rỡ tùm tùm cười trở về phòng ngủ, mấy tên lưu manh này liền giống như ruồi nhặng vây lấy, sửa ra hàng loạt câu hỏi vô cùng xấu xa: Hôn chưa? Sờ soạng chưa? Thượng chưa?

Đám lang sói háo sắc này, tưởng ta là con quý cuồng sắc hả? Phương Mộc thường hậm hực nghĩ.

Tối hôm đó, lúc Chúc lão tứ lần thứ 3 hỏi Phương Mộc hôn Trần Hi chưa, Phương Mộc không thể nhịn được nữa.

"Mẹ kiếp cậu nghĩ tôi là cậu hả, đầu óc đầy rẫy mấy cái loại chuyện này, có thời gian thì giặt giũ áo gối đi, không biết ra cái màu gì rồi?!"

Mọi người cười ầm lên, Chúc lão tứ đỏ mặt bổ nhào vào bóp cổ Phương Mộc.

"Nói thật, lão lục, hai người các cậu ai thổ lộ trước?" Phương Mộc vất vả lắm mới thoát được khỏi đôi tay của Chúc lão tứ, lão ngũ ở tầng trên thò đầu xuống hỏi.

Thổ lộ? Phương Mộc hơi ngần người: "Thổ lộ cái gì?"

"Nói thích đối phương á, hoặc nói cái gì đó tương tự."

Phương Mộc suy nghĩ một chút: "Chưa nói mà, bọn tớ chưa từng nói qua."

"Nói láo, làm gì có chuyện đó, hện hò với người ta bao nhiêu lần, ngay cả câu anh thích em cũng chưa từng nói?" Lão đại ở bên cạnh chỗ mồm vào.

Phương Mộc cẩn thận cân nhắc một chút, quả thực, thời gian cậu ở bên cạnh Trần Hi không phải ngắn, thế nhưng cho dù là mình hay Trần Hi,

cũng chưa ai từng nói: "Anh thích em", "Anh yêu em" những câu đại loại như vậy: "Cái này rất quan trọng sao?"

"Đương nhiên," lão đại bày ra một bộ mặt từng trải trong chuyện yêu đương: "Cậu không mở miệng thổ lộ, người ta lấy lí do gì mà đi cùng với cậu hả? Nhập nhằng như vậy hoài "súng" của cậu cũng khó chịu đó?"

Một tràng tiếng cười dâm dề vang lên.

"Nàng cần nghe cậu hứa hẹn, cậu cho nàng một lời hứa, cho dù là cậu nghĩ một đấng nói một nẻo, nàng cũng sẽ xem đây là động lực để tiến tới, mà lời hứa hẹn này cũng vô cùng đơn giản, chỉ cần nói anh yêu em." Về mặt lão nhị cũng rất bí hiểm: "Cho nên mới nói, nữ nhân là loài động vật thích bị lừa gạt."

"Mẹ kiếp, chuyện của đại gia ta, không cần các cậu quản."

Phương Mộc đặt mông ngồi phịch xuống giường, trong đầu lại suy xét lời nói của bọn họ.

Hai ngày gần đây Trần Hi luôn rời khỏi phòng tự học rất sớm, hỏi cô đi đâu cô cũng không nói, cũng không cho Phương Mộc đi cùng. Có phải cô giận rồi không?

Nói hay là không đây, thật nan giải.

Lúc này, cửa mở.

Đi vào cửa chính là, một con quỳ.

Trong phòng vừa rồi còn âm ỉ thoáng cái đã im lìm như nghĩa địa.

Con quỳ đầu trụi lủi, da trên đầu cũng là một màu đen kịt, mà ở dưới lớp da kia.

Là về mặt gì?

Nơi đáng lẽ nên là đôi mắt dài lại là hai hốc sâu màu đỏ tươi, không có mũi, chỉ có hai khe mảnh dài, khe hở hẹp liên tục mấp máy, hai cánh môi mỏng tọt, lộ ra hàm răng trắng hếu.

Nó là ai?

Khi tất cả mọi người còn đang sợ tới mức hồn vía lên mây, nó mở miệng.

"Vào thời khắc lá cây xoay tròn rơi xuống, khi hoa hải đường tan vào trong gió," nó nhẹ nhàng nâng một bàn tay lên, dường như đang làm động tác khẽ vén sa lụa mỏng trong không khí: "Khi biển cả không còn xanh thẳm, Khi bầu trời không còn trong xanh, khi những năm tháng đều tối tăm chìm đắm, khi đũa trẻ rời bỏ quê hương," nó lại hạ tay xuống: "Tình yêu của ta ơi, ta yêu người," nó nắm tay lại trước ngực, rồi lại vươn về phía trước: "Chỉ có người, chỉ có người hiểu sự thống khổ của ta, chỉ có người ra tay cứu vớt ta giữa ngọn lửa địa ngục hùng hực này, chỉ có người giải thoát được ta giữa sự ghê tởm, dối trá của chúng sinh!"

Nó nhanh chóng xoay người, hai tay xoa nhẹ trên vách tường lem luốc loang lổ: "Thần của ta, người yêu của ta, nàng nhìn thấy, nàng đều nhìn thấy, hắc trầm luân (đắm chìm trong bể khổ), hắc sa ngã, các người năm lần bảy lượt cười nhạo, hãy biết rằng, hắc sa ngã còn ở trên các người. . ."

"Người đi chết đi." Phương Mộc lấy một chiếc dép lê ném qua, cười ha hả.

Trên môn quý đã trúng một dép, đột nhiên nó lại cười ha hả, xoay người, thò tay lên đầu kéo ra, mặt Ngô Hàm lộ ra cười hì hì.

"Thế nào, hay không?"

Trong phòng ngủ không hện mà cùng phát ra một tràng tiếng cười, tiếng chửi mắng.

"Khốn nạn, làm tôi sợ muốn chết." Lão ngô sắc mặt tái mét tay xoa ngực, ngoác miệng thờ phì phò: "Còn tưởng gặp quý thật rồi chứ."

"Đây là cái gì?" Chúc lão tứ giật lấy cái đầu giả trong tay Ngô Hàm, xem qua vài cái, rồi đội lên đầu mình. Ngô Hàm liền đoạt lại: "Đừng đội, mặt cậu phì nộn như vậy, đội vào sẽ làm hỏng nó mất."

Hắn quay đầu cười với Phương Mộc: "Vì sao cậu sao lại không sợ?"

Phương Mộc cười nói: "Mới đầu tớ cũng hoảng sợ, thế nhưng tớ nhận ra quần áo cậu mặc."

"Không có năng lực thưởng thức nghệ thuật gì hết, người ta đều nghe lời thoại, cậu nhìn quần áo." Ngô Hàm bĩu môi phản đối.

"Cậu đội thứ đồ chơi này làm gì?" Phương Mộc chỉ chỉ đầu giả trong tay Ngô Hàm: "Để hù dọa người khác hả? Món đồ chơi này hình như rất đắt tiền."

Ngô Hàm cười thần bí: "Không nói cho cậu biết."

Phương Mộc tròn tròn mắt, thế nhưng lập tức hiểu ra: "Kịch nói! Đúng rồi, tớ quên mất, Tam ca cậu ở trong Hội Tinh Quang Hí Kịch, đây là đạo cụ diễn kịch sao?"

Ngô Hàm vẫn cười, không lên tiếng.

Tất cả mọi người đều rất hưng phấn, mồm năm miệng mười hỏi Ngô Hàm.

"Nội dung vở kịch là gì thế?"

"Hiện đại hay cổ trang?"

"Là kịch ma sao?"

"Cậu diễn nhân vật gì?"

Ngô Hàm mang nụ cười thỏa mãn trên mặt, tựa hồ rất thỏa mãn với sự chú ý của mọi người.

"Các cậu đừng hỏi nữa, tạm thời phải giữ bí mật, đến nguyên đán các cậu sẽ biết."

"Đừng có cứng nhắc như vậy nha, anh em trong nhà, có gì mà phải bí mật, tiết lộ một chút, chúng tớ hứa sẽ không nói ra." Chúc lão tứ không chịu buông tha.

"Cậu hả?" Ngô Hàm cười chỉ chỉ mũi Chúc lão tứ: "Với cái miệng kia của cậu, đêm nay tớ nói cho cậu biết, ngày mai đảm bảo toàn trường cũng đều biết hết."

Nói xong, cầm lấy thau rửa mặt, mở cửa đi ra.

"Thằng nhãi này, còn ra vẻ thần bí." Chúc lão cười ngượng nói.

Lúc Phương Mộc đi đánh răng gặp Ngô Hàm đang ngậm bàn chải đánh răng trong miệng, không biết đang lẩm bẫm nói gì đó. Phương Mộc đi qua vỗ vai cậu ta: "Còn đang nhâm lời thoại hả, đại minh tinh?"

Ngô Hàm quay đầu lại cười cười.

"Diễn vai gì, bật mí cho tớ đi."

Ngô Hàm nhìn xung quanh, trong phòng vệ sinh chỉ có hai người bọn họ.

"Vai chính." Ngô Hàm miệng đầy bọt kem đánh răng, nói không rõ.

"Được a, tam ca, nội dung vở kịch là gì?" Lòng hiếu kỳ của Phương Mộc lập tức bị khơi dậy.

"Ha ha, không thể nói được."

"Vậy thứ cậu vừa rồi niệm là gì? Lời thoại sao?"

"Ha ha, đúng vậy, trước khi thoại câu này phải chém rơi đầu một cô bé."

"Chém đầu?" Mắt Phương Mộc lập tức mở to.

"Ha ha, là giả thôi, ma nơ canh." Ngô Hàm nói, cậu nháy mắt với Phương Mộc: "Cậu đoán thử xem tớ muốn chém ai?"

"Làm sao tớ biết." Phương Mộc mơ hồ nói, chợt hiểu ra câu nói của cậu ta: "Trần Hi?"

"Ha ha, đúng vậy, cô ấy diễn vai nữ chính. Cậu sẽ không ăn dấm chua (ghen) chứ?"

Thảo nào, Phương Mộc thầm nói trong lòng, thảo nào mấy hôm nay dáng vẻ của cô ấy cứ thần thần bí bí.

Cậu rửa sạch bàn chải, vỗ vỗ Ngô Hàm: "Cậu ngốc thật, cậu không nói với tớ thì tớ không đi hỏi thăm được sao."

Trở lại ký túc xá, Phương Mộc vừa sửa sang lại giường, vừa tự hỏi ngày mai phải dụ Trần Hi khai ra thế nào. Cô bé này, giữ bí mật với cả mình.

Một lúc lâu sau Ngô Hàm mới về lại ký túc xá, cậu không vội cởi quần áo trèo lên giường, đứng ở trước gương soi tới soi lui, mọi người chế nhạo cậu ta tự kỷ, cậu cũng không để ý.

Vừa quá 11h, tắt đèn.

Giữa ánh trăng mờ tỏ, Phương Mộc thoáng nhìn thấy Ngô Hàm đội cái đầu giả lên lần nữa, ánh mắt của cậu ta dữ tợn nhìn vào chính mình trong gương, đứng lặng thật lâu.

Cha này bị thần kinh mất rồi. Phương Mộc nhỏ giọng mắng một câu, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Đang mơ màng, chợt nghe thấy giọng Ngô Hàm.

"Hắn trầm luân, hắn thăng trầm. Các người lại cười nhạo hắn lần nữa," Phương Mộc mở to mắt, Ngô Hàm vẫn giữ dáng vẻ vừa rồi, bất động đứng trước gương.

"Các người phải biết rằng, hắn dù có thăng trầm vẫn ở trên cao hơn các người. Hắn vui quá hóa buồn,...."

Cậu ta xoay nhanh người lại, trong bóng tối, ánh mắt Ngô Hàm lập lòe chói sáng.

Tay cậu thoáng giơ lên, chỉ vào giữa phòng ngủ, giọng điệu trầm thấp, hung ác: "Nhưng ánh sáng mãnh liệt của cửa hắn sẽ đẩy toàn bộ các người vào bóng tối!"

Dụ Trần Hi khai ra một chuyện gì thực dễ như trở bàn tay, cô nhớ nhỏ một lúc, đành thừa nhận mình đang tập kịch. Cô cũng tiết lộ cho Phương Mộc nội dung cơ bản của vở kịch: Đây là một vở kịch đề tài ma quỷ huyền hoặc, kể về một thợ làm vườn trong vườn ngự uyển của hoàng thất đã thầm yêu công chúa, nhưng vì ngại địa vị chênh lệch, vẫn không dám thổ lộ với công chúa. Sau này giặc ngoại xâm tràn sang, quốc gia chìm đắm trong hiểm nguy, người thợ làm vườn bị ác quỷ dụ dỗ đã bán linh hồn của mình cho quỷ dữ, chàng biến thân thành anh hùng pháp lực cao cường, đại phá quân thù, cứu quốc gia giữa cơn nguy nan. Công chúa và chàng kết duyên vợ chồng, thế nhưng mục đích của ác quỷ khi tiếp cận anh thợ làm vườn là muốn lấy máu của công chúa để mình có thể trở thành bất tử, anh thợ làm vườn bị ác quỷ thao túng đã giết chết công chúa, sau khi tỉnh dậy vô cùng hối hận, được thần linh chỉ dẫn chàng đã móc trái tim của mình để giúp công chúa sống lại, kế hoạch của

ác quỷ cuối cùng đã thất bại. Ngô Hàm và Trần Hi được phân vai thợ làm vườn và công chúa.

Mô tuýp của vở kịch chẳng có gì mới mẻ. Phương Mộc nói ra suy nghĩ trong lòng: "Nghe nói còn có cảnh chém đầu?"

"Đúng vậy, thế nào, vậy kích thích ha."

Trần Hi cười hỏi: "Tớ bị người khác chém đầu, cậu có đau lòng không?"

Không đợi Phương Mộc trả lời, mặt của nàng đã tự đỏ trước.

Phương Mộc cẩn thận đi trên bậc thang bám đầy băng tuyết, lối vào cửa cầu lạc bộ là một màu đen u ám, một nam sinh vóc dáng cao ráo nhìn Phương Mộc cảnh giác.

Túi nhựa trong tay Phương Mộc chứa đầy đồ ăn thức uống, cậu lững thững bước vào trong kịch trường, cách tấm rèm cửa thật dày, mơ hồ nghe được bên trong có tiếng nhạc và tiếng ngâm nga thật lớn.

"Thật xin lỗi, đồng môn, bên trong diễn viên đang tập luyện." Người nam sinh cao to nói bằng giọng điệu không cho phép đối phương giải thích.

"Tớ tới tìm Trần Hi, cô ấy bảo tớ." Phương Mộc giơ túi nhựa lên giữa không trung.

Nam sinh nhìn nhìn, lại nở nụ cười với Phương Mộc.

"Cậu là người nhà đến tham quan hả?" Phương Mộc đỏ mặt, không biết nói gì cho phải.

"Vào đi." Nam sinh phất tay.

Khốn kiếp, còn "tham quan" nữa, cho là mình đang đóng kịch hả.

Phương Mộc lâu bầu, vén rèm cửa đi vào.

Trong hội trường khá tối, chỉ mở một dãy đèn phía trước và trên sân khấu. Trên sân khấu có vẻ như đang tập một cảnh chiến tranh, một thủ lĩnh có vẻ như là nam chính đang hoa chân múa tay nhảy múa, phía sau là vài người mặc giáp trụ cổ đại, chiến sĩ tay cầm trường mâu. Tay của thủ lĩnh múa máy nhiều động tác phức tạp, đối phương gặp phải những

động tác của hắn không ngừng lao đảo tháo chạy về phía sau, diễn tả cảnh quân lính thua chạy tan tác.

Qua thân hình thủ lĩnh kia, Phương Mộc nhận ra đó là Ngô Hàm.

Cậu chọn một góc tối ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cảnh tập luyện.

Cảnh kế tiếp cơ bản là hoan nghênh anh hùng chiến thắng trở về, công chúa được một đám người hộ tống lên sân khấu. Trần Hi đầu đội vòng hoa, mặc một bộ trường bào trắng tinh, tóc đen thật dài xõa khắp người, vô cùng bắt mắt. Ngô Hàm đi trước hàng binh, khi tới đến trung tâm sân khấu, bước vội đến quỳ rạp xuống dưới chân Trần Hi, nâng tay công chúa lên áp vào trán mình. Công chúa khẽ vuốt lên bờ vai của anh hùng, hai người thoạt vài câu, Ngô Hàm nâng công chúa lên, đến đây là một đoạn múa đôi đòi hỏi kỹ thuật khá cao. Khúc nhạc du dương vang lên, trên sân khấu bay xuống đầy giấy vụn màu sắc rực rỡ.

Một người dáng vẻ như đạo diễn hô một tiếng: "Dừng." Diễn viên và người dự khán phía dưới vỗ tay ầm ĩ.

"Không tồi không tồi, nghỉ ngơi một chút, sau đó chuẩn bị cảnh hôn lễ kia."

Trần Hi nhẹ nhàng nhảy xuống sân khấu, nhìn xung quanh khán phòng.

Phương Mộc phất phất tay, Trần Hi liền cười tí mắt chạy tới.

"Thật biết nghe lời ha, kêu cậu đến là cậu đến liền."

"Nếu không cậu sẽ cắn nhẫn tở sao chịu nổi." Phương Mộc đẩy túi nhựa cho nàng.

Trần Hi mặt mày rạng rỡ lật tới lật lui, mở một túi ô mai mơ, lấy một quả cẩn thận tránh son môi thả vào trong miệng.

Nàng nhai ô mai mơ, nhìn Phương Mộc đang chăm chú nhìn mình, nở nụ cười.

"Tở rất xinh đẹp phải không?"

"Rất xinh." Phương Mộc nói ra lời từ đáy lòng.

Trần Hi nhăn mũi làm mặt quỷ, quay đầu đi nhìn sân khấu.

"Cậu Ngô Hàm kia cùng phòng ký túc với cậu hả?"

"Đúng vậy."

"Cậu ấy khỏe thật, nâng tở lên nhẹ như không, vừa nhìn qua cậu ta cũng thấy rất có năng khiếu nghệ thuật." Trần Hi dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Ngô Hàm, cậu ta đang trao đổi gì đó với đạo diễn, đạo diễn quay đầu hướng bên này gọi: "Trần Hi, đến đây một chút."

"Tới ngay." Trần Hi bỏ ô mai lại: "Chờ tở một lát."

Ngô Hàm cũng nhìn qua bên này, thấy Phương Mộc, gật đầu chào.

Đạo diễn sau khi nói chuyện với Ngô Hàm và Trần Hi vài câu, Trần Hi theo nhân viên phục vụ đi ra, Ngô Hàm thì đi về phía Phương Mộc.

"Đến thăm diễn viên hả?" Ngô Hàm không chút khách khí lục lọi túi nhựa: "Hừ, toàn là đồ ăn nữ sinh tuổi teen thích, trông sắc khinh bạn."

Phương Mộc không để ý đến câu đùa của hắn, giơ ngón tay cái về phía hắn: "Tam ca, làm tốt lắm."

Ngô Hàm cẩn thận khẽ cười: "Trần Hi cũng vậy."

Trần Hi đang mặc thử một bộ trang phục diễn, hình như là lễ phục dạ hội gì đó, bộ váy sáng chói. Mấy nam diễn viên bên cạnh nhìn nàng không chớp mắt.

"Cậu cũng thấy rồi đó," Ngô Hàm hích hích bả vai Phương Mộc: "Không ít người ở đây có ý với nàng."

Phương Mộc nhìn những nam diễn viên trên sân khấu, ai cũng đều cao lớn khôi ngô tuấn tú, khí khái bất phàm. Cậu cúi đầu nhìn mình: áo lông mặc đã nhiều năm, quần jean giặt đến bạc màu, giày nike giả. Cậu cảm thấy có chút mặc cảm tự ti.

Cậu ngồi thẳng dậy, định bụng tạo cho bản thân chút dáng vẻ ưu nhã.

Lúc này đạo diễn hô một tiếng: "Các đầu mỗi chú ý, bắt đầu tập luyện."

Ngô Hàm đứng dậy, vỗ vai Phương Mộc: "Bạn à, điểm tâm của mình, đừng để người khác đoạt đoạt mất."

Trần Hi cũng vội vàng trở lại sân khấu, nhìn Phương Mộc phía đằng xa nhún nhún vai.

Phương Mộc phát tay, tỏ vẻ không sao.

Thế nhưng không đợi vở diễn kết thúc, cậu đã rời đi.

Đi ngang qua trước tấm gương ở cửa hành lang câu lạc bộ kia, Phương Mộc dừng lại, nhìn chăm chăm bản thân mình trong gương.

Trên đó là một khuôn mặt đầu húi cua, sắc mặt hơi tá, một cậu thanh niên bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lúc Phương Mộc rời khỏi câu lạc bộ, đã quyết định một chuyện.

Cậu sẽ đi gặp Trần Hi thổ lộ tâm ý của mình.

Đêm giao thừa, sau khi buổi diễn kết thúc, cậu sẽ nói với Trần Hi: anh yêu em.

Ngày hôm đó đã đến rất nhanh.

Tối ngày 31 tháng 12 năm 1999, đại học Sư Phạm tổ chức một buổi dạ hội mừng nguyên đán, nội dung không có gì mới mẻ, vẫn là các tiết mục hợp xướng, tương thanh (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước để gây cười), tiểu phẩm, vũ đạo, do các hội nhóm của sinh viên tự biên tự diễn, 12h khuya, trước cửa tòa nhà hành chính đốt pháo bông.

10h tối vở kịch nhận được rất nhiều sự chú ý của câu lạc bộ kịch <<Bữa tiệc thịnh soạn của Ác quỷ>> được kéo màn.

Hội trường có sức chứa 3000 người chật kín chỗ, trên lối đi nhỏ cũng đầy ắp người. Phương Mộc mặc dù tới từ rất sớm, cũng không tranh được dãy ghế ngồi phía trước, chỉ đành chen chúc với các sinh viên trong ký túc xá ở khu giữa hội trường.

Nhìn qua vở diễn có thể nhận thấy được khả năng của Hội Tinh Quang Hí Kịch và sự sắp xếp rất công phu của đạo diễn, mặc dù nói rằng đây là vở diễn do sinh viên tự mình tập diễn, nhưng ánh sáng, trang phục Nhật Bản và đạo cụ đều rất thích hợp, diễn viên diễn xuất cũng rất xuất sắc.

Sau khi vỡ diễn chạy được 1h, đã mang đậm sắc thái chủ nghĩa ma quái huyền hoặc và lãng mạn đúng trào lưu hâm mộ của khán giả khiến cho không khí trong hội trường vô cùng sôi động.

Kẻ thù đã bị đẩy lùi, anh hùng chiến thắng trở về, anh hùng đã chiếm được trái tim của công chúa, quốc vương đích thân tổ chức hôn lễ long trọng cho bọn họ. Trong đêm hôn lễ, ác quỷ lạng lẽ xuất hiện, hắn đã hoàn toàn khống chế thể xác và tinh thần của anh hùng, anh hùng dưới sự mê hoặc của hắn biến thành con rối của ác quỷ, khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên ghê tởm, hắn giết chết công chúa để hiến cho ác quỷ một bữa tiệc thịnh soạn.

Tới gần nửa đêm, toàn bộ cao trào của vở kịch cũng sắp diễn ra.

Trên khán đài là ánh sáng màu lam quý dị, âm nhạc là tiếng đàn dương cầm đơn điệu, anh hùng vẻ mặt dữ tợn đẩy một chiếc xe nhỏ chậm rãi đi vào sân khấu, trên xe công chúa nằm ngửa được che phủ bởi tấm vải trắng. Điệu nhạc thong thả mà khủng bố quanh quẩn trong hội trường, nhịp trống rung lên tiết tấu vang vọng trong sự im lặng đến rợn người.

Toàn bộ khán giả trong hội trường chăm chú nín thở.

Anh hùng bắt đầu múa may bên cạnh công chúa, biểu đạt nội tâm đau đớn bế tắc.

Theo vũ đạo điên cuồng của anh hùng, khán giả phía dưới cũng vô cùng căng thẳng, các đôi tình nhân không tự chủ được nắm chặt tay nhau.

Phương Mộc lại cảm thấy rất kỳ dị.

Vũ đạo của người trên sân khấu kia hơi kỳ quái.

Nhìn qua dáng người, người này và Ngô Hàm hơn kém không bao nhiêu, nhưng nhìn hắn rõ ràng vạm vỡ hơn so với Ngô Hàm, trên người hắn mặc quần áo bó mỏng manh, cánh tay, đùi và ngực đều thô hơn so với Ngô Hàm.

Chưa từng nghe Tam ca nói đã đổi vai cho người khác ha.

Hơn nữa vũ đạo hắn nhảy cũng không giống với buổi tập hôm đó, tuy Phương Mộc không hiểu về vũ đạo, nhưng cũng có thể nhìn ra động tác

của hãn quả thực rất tùy tiện, hoàn toàn không thể nói là mỹ cảm và có nhịp điệu.

Anh hùng trên đài sau khi kết thúc vũ đạo, rút từ dưới xe nhỏ ra một chiếc rìu hàn quang lấp lánh.

Toàn hội trường không hện mà cùng hét lên một tiếng kinh hãi.

Không đúng, ở đây còn có một đoạn đoạn thoại cơ mà, chính là đoạn vào đêm hôm đó Ngô Hàm đã ngâm nga trong phòng ngủ.

Trong lòng Phương Mộc trào dâng dự cảm chẳng lành. Cậu cố sức ngẩng đầu, nhìn xung quanh khán đài.

Anh hùng vén tấm vải trắng trên xe, lộ ra công chúa đang ngủ say.

Phương Mộc mặc kệ người phía sau phản ứng, đứng dậy.

Khoảng cách quá xa, chỉ có thể thấy trên đầu người mẫu bằng nhựa được che phủ bởi một bộ tóc màu đen thật dài.

Hãn huơ huơ rìu trên cổ công chúa một chút, giơ cao lên, dùng sức chặt xuống!

Khán giả toàn trường phát ra một tiếng thét chói tai, sau đó là tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đầu công chúa, không, phải là đầu người mẫu bằng nhựa bị chém rụng trên sân khấu, máu tươi ào ạt phun ra rất nhanh.

Quá giống thật, khán giả hàng ghế phía trước thậm chí có thể thấy rõ máu tươi ào ạt chảy ra.

Trong lòng Phương Mộc vô cùng kinh hoàng. Một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ xuất hiện trào dâng trong lòng cậu.

Đây chẳng qua là ma nơ canh, nhất định là ma nơ canh! Cậu không ngừng tự an ủi mình, thế nhưng ánh mắt trước sau đều nhìn chăm chăm không nhúc nhích, trên sân khấu chỉ còn lại thân thể người mẫu.

Anh hùng sau khi chém rơi đầu công chúa, ném rìu xuống, xoay người bước nhanh xuống biển mất ở một cánh gà của sân khấu.

Hồi lâu sau, một đám diễn viên mới nghiêng ngả lão đảo từ phía sau sân khấu chạy lên, bắt đầu nhảy múa.

Thi thể công chúa vẫn nằm giữa sân khấu, máu tươi trên mặt đất đã tích thành một vũng lớn.

Một vũ công nhảy nhảy, xoay tròn đến bên vũng máu, không ngờ sẽ bị trượt, hấn vấp và đứng dậy, lại phát hiện khuôn mặt của đầu lâu phía đối diện trên sân khấu.

Hắn sửng sốt vài giây, tiếp theo hét lên một tiếng thảm thiết đình tai nhức óc.

Vài phút sau, sinh viên đi ngang qua câu lạc bộ đều nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng nhất trong lịch sử đại học Sư Phạm: bảy người từ cổng chính câu lạc bộ trào ra, trên mặt đều là thần sắc hồn siêu phách lạc, thình thoảng có người cuồng loạn hô to: Chết người rồi!

Lúc này, tiếng chuông báo hiệu nửa đêm vang lên, trước tòa nhà hành chính bùng lên vô số pháo bông chói sáng rực rỡ.

Năm 2000 đã đến.

Chương 14 – Thứ gọi là Thiên Phú.

Vụ án đầu tiên của thế kỷ 21. Đinh Thụ Thành ngồi trong xe thăm nghĩ.

Đoàn người ngoài cửa xe tràn qua như nước thủy triều, pháo bông rợp trời. Còi xe cảnh sát rít lên cố sức xuyên qua dòng người và xe cộ, chẳng có mấy người ngạc nhiên ngoảnh đầu lại nhìn. Chuyện sống chết của kẻ khác chung quy vẫn chẳng liên quan tới mình.

Ngày 1 tháng 1 năm 2000, 0 giờ 19 phút

Người trong kịch trường đã chạy trốn không còn một mống, chỉ còn la liệt những chai nước khoáng, túi đồ ăn đóng gói, hoa tươi bị giẫm nát vụn và mấy chiếc giầy bị rớt lại.

Trên sân khấu là một khoảng không vô cùng lớn, một tử thi nữ không đầu lặng lẽ nằm trên xe đẩy, bên cạnh là vài cảnh sát và một đám nhân viên phòng bảo vệ trường sắc mặt vô cùng căng thẳng.

Đinh Thụ Thành nhảy lên sân khấu, thiếu chút nữa giẫm lên một vũng máu lớn chưa đông hết. Bên cạnh vũng máu là một cái đầu người, tóc dài quện lẫn máu bết lại, nhìn không rõ mặt, có điều có thể nhận ra đây là một cô gái trẻ tuổi. Cách thi thể khoảng 3 thước có một chiếc rìu bị ném ở đó.

"Chúng tôi chưa hề đụng chạm tới hiện trường." Một cảnh sát 110 (chắc giống như 113 của mình) nói: "Còn mấy người đang lục soát trên lầu."

Đinh Thụ Thành gật đầu, anh cẩn thận tránh né vũng máu, vòng quanh xe đẩy đến quan sát thi thể, thân thể không đầu nhìn có vẻ rất thấp bé, máu ở đoạn bị cắt rời đã đông lại, cơ thịt màu đỏ và xương cốt trở ra trông rất rùng rợn. Làn da nạn nhân trắng nõn, mặc trường bào màu trắng, bên trái áo trường bào không dính nhiều vết máu lắm.

Lúc này cổng hội trường vọng đến một tràng âm thanh hỗn loạn, Đinh Thụ Thành nhìn lại theo hướng có tiếng ồn, một cậu thanh niên đang cầm đầu chạy dọc theo hành lang, bước chân lảo đảo, phía sau là hai cảnh sát đang nỗ lực ngăn cản cậu ta. Cậu trai này nhìn qua có vẻ khá quen thuộc.

"Em đâu rồi?" Cậu ta vừa chạy vừa hét, trong mắt chứa đầy nỗi sợ hãi không thể gọi tên.

Không có người trả lời, tất cả mọi người trừng mắt cứng họng nhìn cậu.

"Em đâu rồi?!!" Cậu trai lao tới trước khán đài, dùng cả tay chân định bò lên khán đài, lại bị trượt ngã xuống.

Cảnh sát phía sau liền đè cậu xuống, cậu liều mạng giãy dụa, vẫn liên tục hét: "Có. . có phải. . . em không?"

Đám cảnh sát vội vội vàng vàng lôi cậu ra ngoài.

"Mẹ kiếp," Một cảnh sát tháo mũ kê pi, lau mồ hôi đầy đầu, "Thoáng cái đã lao vào, ba người còn không ngăn được hẳn."

Đình Thụ Thành nhớ cậu nam sinh kia tên là Phương Mộc.

Lúc này, máy bộ đàm vô tuyến điện của danh sát phản ứng nhanh bên cạnh vang lên: "Lầu ba, lầu ba có người!"

Lo lắng hung thủ rất có khả năng đã thừa dịp hỗn loạn trốn đi, từ khi cảnh sát phản ứng nhanh tới đã tiến hành lục soát khắp nơi, kết quả phát hiện một người té xỉu trong một phòng vệ sinh lầu 3.

"Chẳng phải là Ngô Hàm sao?" Một nhân viên phòng bảo vệ kinh ngạc nói.

Cảnh sát phát hiện Ngô Hàm trong tình trạng toàn thân cậu chỉ mặc quần lót, tay bị trói ngược ở phía sau, chân cũng bị trói, nằm chổng trơ trong WC, hôn mê bất tỉnh.

Hai cảnh sát đưa Ngô Hàm đến bệnh viện, những người khác tiến hành khám nghiệm hiện trường tại chỗ.

Phòng vệ sinh rộng chừng 15 thước vuông, bên trái là bệ tiểu tiện, phía trên là một cửa sổ nhỏ đóng kín. Bên phải là bốn khoang được ngăn bằng vách ngăn, nơi phát hiện Ngô Hàm ở khoang trong cùng. Trên mặt đất rớt một đôi giày, có lẽ là của Ngô Hàm. Qua điều tra ban đầu không phát hiện manh mối có giá trị nào.

Khi Đinh Thụ Thành trở lại hội trường, đội trưởng Hình Chí Sâm và tổ pháp y đã đến.

Nhóm pháp y đang tiến hành kiểm tra thi thể nạn nhân trên sân khấu, vài người mặc thường phục, có thể nhận ra là từ đơn vị tới. Hình Chí Sâm ngồi ở dãy đầu tiên trong khán phòng, có vẻ như đang có tâm sự chăm chú nhìn nhóm pháp y đang tất bật trên sân khấu.

Phía trên sân khấu ánh đèn pha vẫn đang chiếu xuống ánh sáng màu lam. Phía dưới là một đám người ăn vận khác nhau, đứng trang nghiêm, chính giữa là một tử thi nữ không đầu.

Đinh Thụ Thành nhớ tới áp phích trước cửa câu lạc bộ. <<Bữa tiệc thịnh soạn của ác quỷ.>>

Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm không quay đầu lại, vẫn đang nhìn chăm chăm mọi người trên sân khấu.

Thật lâu sau, ông thì thào nói: "Ngay tại nơi này, diễn trò trước mặt hơn 3000 người, giết chết cô ấy?"

Nạn nhân tên là Trần Hi, nữ, 21 tuổi, sinh viên năm 3 khoa Kinh Tế. Nguyên nhân tử vong là do cổ bị cắt rời, thời gian tử vong không cần phí công khám nghiệm, lúc đầu của cô rơi xuống, toàn hội trường hơn 3000 người đều chứng kiến đồng hồ chỉ 23h55. Trong miệng nạn nhân còn lưu lại chất ê te. Hung khí là chiếc rìu rớt trên sân khấu kia, cũng giống như dự đoán của Hình Chí Sâm, trên chiếc rìu không hề có dấu vân tay.

Nạn nhân là nữ diễn viên chính trong vở kịch <<Buổi tiệc thịnh soạn của ác quỷ>> đêm đó, theo kịch bản, người chết sắm vai công chúa bị nam diễn viên chính chém đứt đầu, đương nhiên, thứ bị chém phải là đầu của một ma nơ canh bằng nhựa. Theo sinh viên phụ trách đạo cụ nói, trước khi bắt đầu màn kịch, cô sẽ phủ vải trắng lên ma nơ canh (ma nơ canh nhựa sau này được phát hiện ở trong ngõ ngoài phòng hóa trang) đặt trên xe đẩy, giao cho diễn viên chính Ngô Hàm sinh viên năm 3 khoa Luật. Còn nữ diễn viên chính Trần Hi vai công chúa thì giữa vở kịch mới có thể sống lại lên sân khấu, cho nên, cô sẽ đi một mình đến phòng hóa trang để trang điểm lại. Bởi vậy, khi người mang mặt nạ, mặc hí phục

đẩy xe lên sân khấu, không ai ngờ được nằm dưới lớp vải trắng lại là một người sống — nữ diễn viên chính Trần Hi.

Nam chính Ngô Hàm đã tỉnh lại trở về từ bệnh viện, theo lời khai của cậu ta: Đêm hôm đó, vì trước khi chém đầu công chúa có một đoạn lời thoại dài, bởi vậy, cậu mang ma nơ canh đặt lên xe dừng ở sau lối vào hậu trường, một mình chạy lên hành lang lầu 2 tập lại lời thoại (màn độc thoại của ác quỷ ước chừng 7 phút). Đang tập, cậu cảm giác bị người đánh thật mạnh phía sau đầu, sau đó thì không biết gì nữa. Qua kiểm tra tại bệnh viện, gáy Ngô Hàm có một vết thương da đầu nứt dài khoảng 5cm, bề rộng chừng 0,5cm, nghi ngờ là do một cây gậy gỗ có cạnh hình tứ giác gây nên. Cảnh sát theo đó điều tra hành lang lầu hai không phát hiện hung khí phù hợp với vết thương, chắc là đã bị hung thủ mang đi hoặc vứt bỏ nơi khác, cũng không phát hiện bất kỳ manh mối có giá trị nào khác.

Thời điểm phát hiện Ngô Hàm, tay chân cậu đều bị một loại khóa bằng nhựa trói trật, đây là loại dây nhựa thường thấy ở các cửa hàng, siêu thị, dùng cố định hàng hóa, chỉ cần cắm đầu nhọn vào một lỗ nhỏ khác, dùng sức kéo là có thể cột chặt đồ vật, nguyên lý hoạt động gần giống một số loại dây thắt lưng của nam giới.

Như vậy, chắc hẳn hung thủ kia đầu tiên đã đánh ngã Ngô Hàm trên lầu hai, cởi y phục và tóc giả của cậu ta, sau đó kéo cậu ta tới nhà vệ sinh lầu 3, sau khi trói chặt tay chân cậu lại nhét vào gian trong cùng của WC. Sau đó, hẳn trở lại phòng hóa trang, đánh thuốc mê Trần Hi, đặt cô trên xe đẩy, dùng vải trắng phủ lên, đẩy đến trước ánh mắt của 3000 người trên sân khấu, sau khi công khai chặt đầu Trần Hi, trốn khỏi hội trường từ một phía cánh gà trên sân khấu.

Đương nhiên, cũng hoàn toàn có thể hung thủ đã gây mê Trần Hi trước, sau đó mới tập kích Ngô Hàm.

Cho dù là trình tự như thế nào, vấn đề mấu chốt là: Vì sao hẳn lại muốn làm như vậy?

Qua điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân khi còn sống, nạn nhân là người Hồ Nam, ở gần đây chỉ có một bà bác họ. Nạn nhân khi còn sống

tính tình cởi mở, hiền hòa, chưa từng kết thù oán với ai. Theo bạn cùng phòng của nạn nhân khai, thời gian gần đây nạn nhân kết giao với một nhóm sinh viên, bọn họ đều là độc giả trong phiếu mượn sách kia, còn thành lập một nhóm gì đó, mà đứng đầu nhóm này là Phương Mộc sinh viên năm 3 khoa Luật.

Khi Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành đi vào phòng 352 ký túc xá 2 dành cho nam sinh của đại học Sư Phạm, trong phòng đã có 2 người.

Nam sinh nằm ngửa trên giường là Phương Mộc, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ván giường phía trên. Người phụ nữ trung niên ngồi bên giường, thân thể đầy đà, tóc hoa râm. Nghe tiếng người đi vào, bà quay đầu lại, Hình Chí Sâm nhìn thấy tướng mạo của bà và Phương Mộc rất giống nhau.

Phương Mộc nhìn Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành, ánh mắt phức tạp, không rõ ẩn chứa bên trong là oán hận, tức giận hay mong đợi.

Người phụ nữ trung niên đứng dậy, "Các anh là. ?"

"Chúng tôi là tới tìm cậu ấy." Đinh Thụ Thành hất hàm về phía Phương Mộc: "Không cần giới thiệu nữa chứ, Phương Mộc."

Người phụ nữ trung niên thấy Phương Mộc và hai người cảnh sát kia có quen biết như vậy hiển nhiên rất kinh ngạc.

"Tôi là mẹ của Phương Mộc, các anh có việc gì sao? Đứa nhỏ này cơ thể không được mạnh khỏe cho lắm, có việc gì cứ nói với tôi đi." Bà căng thẳng nói, ra sức nhìn Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành.

"Chị đừng sợ, chúng tôi tìm Phương Mộc để làm rõ một số tình tiết thôi." Hình Chí Sâm hướng ánh mắt về phía Phương Mộc, Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt Hình Chí Sâm vài giây, ngoảnh lại nói với mẹ: "Mẹ, mẹ đi mua cho con ít trái cây đi."

Bà Phương hơi do dự, Phương Mộc lại nói thêm: "Không sao đâu, con nói chuyện với bọn họ một chút thôi." Bà mới cầm ví da bên giường, vén vén chăn chiếu cho Phương Mộc, mở cửa rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hình Chí Sâm, Đinh Thụ Thành và Phương Mộc ba người.

Hình Chí Sâm đi đến trước mặt Phương Mộc ngồi xuống bên giường, nhìn Phương Mộc, không nói gì.

Phương Mộc vẫn duy trì tư thế vừa rồi, ngửa đầu, nhìn chăm chăm ván giường phía trên.

Ba người im lặng một hồi lâu, cuối cùng, Hình Chí Sâm lấy giọng: "Chúng tôi."

"Tôi biết anh tới để hỏi cái gì," Phương Mộc đột nhiên nghiêng đầu sang: "Nhóm SUO phải không? Đúng vậy, Trần Hi là thành viên trong nhóm, chúng tôi đều là người có tên trên phiếu mượn sách kia."

SUO? Hình Chí Sâm suy nghĩ một hồi, chắc là Save Us Ourselves.

Bọn trẻ này, ông hơi nở nụ cười.

Thế nhưng nụ cười này đã chọc giận Phương Mộc này giờ vẫn nhìn ông chăm chú.

"Rất buồn cười phải không? Rất ấu trĩ chứ gì?" Cậu liền kéo chân trên người ra, chân đất nhảy xuống giường chạy thẳng đến trước mặt Hình Chí Sâm: "Lại thêm người chết! Trần Hi cô ấy đã chết!" Ánh mắt cậu lập tức ầng ậng nước.

Cậu dùng một ngón tay chỉ vào mũi Hình Chí Sâm: "Tôi đã nói với các ông, phiếu mượn sách kia nhất định có vấn đề, rồi sao? Trần Hi đã chết."

"Chúng tôi hôm nay tới là muốn hỏi."

"Hỏi cái gì? Lại là những câu vô nghĩa đúng không? Tôi và Trần Hi không có quan hệ gì? Không có, cái gì cũng không có! Tôi chưa kịp!"

Phương Mộc bắt ngò ngồi xồm xuống khóc rống lên.

Đến cuối cùng, vẫn chưa kịp, nói với nàng câu nói kia.

Đinh Thụ Thành lúng túng nhìn Phương Mộc, lại nhìn Hình Chí Sâm.

Hình Chí Sâm khoát tay, tỏ ý anh không nên quấy rầy Phương Mộc.

Phương Mộc khóc đủ rồi, lấy từ trên giường ra một cái khăn mặt lau nước mắt, lặng im trở lại nằm xuống giường.

Hình Chí Sâm thấy tâm trạng của cậu đã dần dần ổn định, liền nói: "Tôi rất hiểu tâm trạng của cậu hiện giờ, tôi cũng không hề có ý cho rằng nhóm của các cậu ấu trĩ. Trần Hi đã chết, tôi rất khó chịu, cũng giống như cậu, tôi cũng rất muốn bắt được hung thủ. Hôm nay tôi tới, chính là muốn nghe quan điểm của cậu."

Đình Thụ Thành giật mình nhìn Hình Chí Sâm.

"Tôi biết, về vụ án này, bản thân cậu có rất nhiều. . . . cảm giác," ông dừng câu chuyện lại, nhìn Phương Mộc, Phương Mộc cũng nhìn ông, vẻ đề phòng trong ánh mắt đã bớt đi rất nhiều, cậu gật đầu.

"Tôi nhớ rõ tôi đã từng đưa cho cậu danh thiếp, bảo cậu có phát hiện gì thì gọi điện cho tôi, nhưng mấy ngày qua, cậu cũng không chủ động tới tìm tôi."

Đúng vậy. Phương Mộc thầm nói trong lòng.

Đêm hôm đó, sau khi vũ công kia hét lên một tiếng thảm thiết, Phương Mộc lập nhận thấy được chuyện gì đã xảy ra, cậu liều mạng chen về phía sân khấu, thế nhưng lại bị đám người đang kinh hoàng cuốn ra cổng chính câu lạc bộ, chân cũng bị trật khớp, vất vả lắm mới chen ra được từ trong đám người, Phương Mộc vừa cầu nguyện Trần Hi không xảy ra chuyện, vừa ra sức chạy vào câu lạc bộ, sau khi chạy qua được ba cảnh sát ngăn trở, lúc đến được trước sân khấu, cậu đã ngã sấp xuống, cho dù cậu đã nhiều lần gọi hỏi, thế nhưng trong lòng cậu đã rõ, đầu người nằm ở trên sân khấu kia, chính là của Trần Hi.

Suốt hai ngày, Phương Mộc đều nằm ở trên giường, không ăn không uống, thậm chí không tới bệnh viện tìm Ngô Hàm để hỏi, đầu óc trống rỗng, có lúc cậu thậm chí còn cảm thấy tim mình không còn đập nữa.

Còn bao nhiêu đau khổ sẽ đổ xuống thân thể chỉ mới 21 tuổi này nữa đây?

Còn phải bao nhiêu sợ hãi muốn giày vò nam sinh còn chưa nếm mùi đời này làm cho cậu ta phải run rẩy nữa đây?

Cậu không muốn nói chuyện, không muốn suy nghĩ, thậm chí mong thời gian ngừng lại, vạn vật yên lặng, khiến hết thảy mọi thứ đều dừng lại vào thời khắc này.

Mãi đến khi Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành xuất hiện trong ký túc xá. Tớ sẽ bảo vệ cậu.

Phương Mộc, mày chắc là còn nhớ rõ.

"Người kia, phải cao khoảng trên dưới 1m74," Phương Mộc khó khăn mở miệng: "So với Ngô Hàm vạm vỡ hơn một chút."

Đinh Thụ Thành gật đầu, cái đó nhân chứng khác ở hiện trường cũng đã miêu tả giống như vậy.

"Người này, chắc chắn phải rất quen thuộc bố trí hiện trường, hiểu rõ cơ bản nội dung vở kịch, nhưng cũng chưa chắc là hiểu biết kỹ càng tỉ mỉ."

"Vì sao?" Đinh Thụ Thành nhướng mày.

"Bởi vì dựa theo nội dung vở kịch, trước khi chém đầu công chúa, phải có một đoạn lời thoại dài, lúc ấy hẳn không ngâm nga những lời thoại này, hơn nữa vũ đạo của hẳn cũng không đúng, cho nên, hung thủ nhất định là người trong trường này, hơn nữa hẳn nhất định đã từng xem qua việc diễn tập." Phương Mộc thoáng dừng lại: "Rất có khả năng chính là người của Hội Hí Kịch."

Đinh Thụ Thành khẽ gật đầu. Hôm sau hôm xảy ra án mạng khi bọn họ hỏi đạo diễn của vở kịch, sinh viên năm 4 học viện nghệ thuật này nói, Hội Hí Kịch ban đầu bố trí trên ma nơ canh nhựa một túi máu, sau này nghiên cứu thấy mùi máu quá tanh, hơn nữa có thể bắn tung tóe lên người khán giả hàng ghế đầu tiên, nên đã hủy bỏ ý tưởng này. Án mạng phát sinh đêm đó, lúc đầu người chết bị chặt, khi máu tươi văng trên sân khấu, cậu ta còn tưởng rằng Ngô Hàm tự tiện bỏ thêm túi máu, điều khác lạ nữa là, lời thoại trong kịch bản (đó là đoạn thoại đặc ý nhất của vị đạo diễn kiêm biên kịch này) cũng không đọc, vũ đạo của nam diễn viên

chính rối tinh rối mù, do tình huống đột ngột phát sinh này vũ công còn chưa chuẩn bị kỹ càng đã phải vội vã lên đài.

Phương Mộc chú ý tới nét mặt Hình Chí Sâm không chút biểu cảm, cậu hiểu, đó không phải là điều ông ta muốn nghe.

Phương Mộc cắn cắn môi.

"Về thời điểm giết người, tôi muốn dùng một từ để mô tả: hoàn mỹ."

(Trần Hi chết vào một lần mưu sát hoàn mỹ, không biết nàng nên cảm thấy may mắn hay bất hạnh.)

"Nếu nói đây là một cảnh trong vở kịch, tôi nghĩ, không gì có thể khiến người khác kích động hơn, trước mặt 3000 khán giả toàn trường, chặt rưng đầu người xuống (những lời này phát ra vô cùng khó nhọc), còn nhận được tiếng vỗ tay của toàn trường. Đây là một sự thăng cấp, từ giết người thô thiển trong WC, đẩy nạn nhân trên lầu xuống, rồi đến biến người thành tượng điêu khắc bằng tuyết, dùng băng trên tường rơi xuống cắm xuyên qua cổ nạn nhân, cho đến trước mắt hàng ngàn người hoàn thành vụ sát nhân, mỗi một lần ra tay so với lần trước càng đặc sắc hơn một bậc, loại động lực này ngày càng càng mãnh liệt trong đầu hăn, đương nhiên, hành vi của hăn cũng càng lúc càng mạo hiểm hơn, thế nhưng đối với hăn mà nói, giết người càng mạo hiểm, khoái cảm thành công càng mạnh."

Phương Mộc dừng lại thở lấy hơi: "Hăn phải là một người trong lòng chứa chất đầy mâu thuẫn, tôi nghĩ, ở trong hiện thực hăn có lẽ là một người thất bại, hăn cần đi một con đường không giống người thường để diễn tả sự mạnh mẽ và thông minh của mình. Ví dụ như giết người, ví dụ như khiến cho các anh- cảnh sát, lâm vào bế tắc không thể phá giải. Hơn nữa," Phương Mộc liếc đôi môi khô khốc: "Tôi rất khó tưởng tượng ra tiếp theo hăn sẽ dùng loại thủ pháp gì để giết người nữa."

"Còn có thể có người chết nữa sao?" Hình Chí sâm luôn ngồi nín thở lắng nghe đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên, trên danh sách kia còn 10 người."

Hình Chí Sâm hơi cau mày: "Cậu vẫn kiên trì cho rằng phiếu mượn sách kia là danh sách người bị hại."

"Đúng vậy, chứng cứ ngay trước mắt, lại một người nữa trong danh sách đã chết."

"Không, phiếu mượn sách kia nhất định không đúng." Hình Chí Sâm lắc đầu.

"Vì sao?"

Hình Chí Sâm vừa định mở miệng, một giọng nói vang lên thay ông trả lời vấn đề này.

"Bởi vì tở."

Cửa mở, Ngô Hàm trên đầu quần đầy băng gạc, sắc mặt tái nhợt được Chúc lão tử và lão đại đỡ vào.

"Tở không chết, đây là chứng cứ."

Phương Mộc lập tức hiểu ra, Ngô Hàm cũng ở trong phiếu mượn sách kia, nếu nói danh sách giết người của hung thủ theo phiếu mượn sách này, như vậy y sau khi đánh bất tỉnh Ngô Hàm hoàn toàn có thể lấy mạng cậu ta, nhưng Ngô Hàm chỉ bị trói chân tay ném vào WC, có nghĩa là mục tiêu của hung thủ chỉ là Trần Hi.

Tống Bác, một người không liên quan tới phiếu mượn sách đã bị giết chết, mà Ngô Hàm trên phiếu mượn sách, lại chỉ bị đánh xỉu.

Không cần lý do gì nữa đích thực phiếu mượn sách chỉ là sự trùng hợp.

Tâm trạng Phương Mộc lại lần nữa trở nên uế oải, ta thật sự quá ngu ngốc, việc rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra.

Đầu mỗi duy nhất bị cắt đứt, mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu.

Thời điểm tiễn Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành ra ngoài, Phương Mộc tỉnh thoảng lại liếc nhìn Hình Chí sâm, Hình Chí sâm cảm giác được cậu muốn nói ra suy nghĩ của mình.

"Còn có chuyện gì nữa sao?"

"Tôi muốn. . . .Tôi hy vọng có thể trợ giúp các anh phá án."

Giọng nói của cậu trở nên khàn khàn.

"Tôi đã đồng ý với cô ấy, sẽ bảo vệ cô ấy."

Hình Chí sâm yên lặng nhìn cậu.

"Cậu cần những gì?"

"Tất cả," Phương Mộc vội vàng nói: "Toàn bộ thông tin về mấy vụ án đầu."

Hình Chí Sâm chăm chú nhìn vẻ mặt Phương Mộc, Phương Mộc không hề lùi bước nhìn lại ông.

"Được rồi," một lúc lâu, Hình Chí Sâm mở miệng: "Ngày mai đến phòng làm việc của tôi."

Lúc trở lại trên xe, Đinh Thụ Thành tò mò hỏi Hình Chí Sâm: "Vì sao anh muốn cho cậu ta tham gia vụ án này? Những điều cậu ta phân tích đó, anh tin sao?"

Hình Chí Sâm khẽ cười, ông nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nói: "Cậu có biết vì sao Ronaldo trở thành tiền đạo số 1 thế giới không?"

Đinh Thụ Thành, hơi mơ hồ, anh không biết nên trả lời thế nào.

"Vì sao Hách Hải Đông (chữ Hán: 郝海东; bính âm: Hǎo Hǎidōng; sinh ngày 25 tháng 8 năm 1970) là một cựu cầu thủ bóng đá người Trung Quốc và hiện là chủ tịch của câu lạc bộ Tianjin Songjiang F.C. Trong vai trò của một cầu thủ bóng đá, anh chơi ở vị trí tiền đạo và nổi danh trong màu áo của câu lạc bộ Đại Liên Thạch Đức (trước đó còn biết đến với tên gọi Đường sắt Đại Liên) như mà một tay ghi bàn hàng đầu và là ngôi sao của câu lạc bộ. Anh cũng có sự nghiệp vẻ vang trong màu áo của đội tuyển quốc gia Trung Quốc khi cùng với các cầu thủ như Lý Tiếp (Li Tie), Vương Bằng (Wang Peng)... làm nên nhiều thành công của đội bóng.)không thể trở thành tiền đạo số 1 thế giới?"

Đinh Thụ Thành càng thêm không với tới được suy nghĩ của ông.

"Không phải bởi vì có khổ công luyện tập hay không, mà bởi vì....."
Hành Chí Sâm xoay đầu lại nhìn Đinh Thụ Thành: "Thiên phú."

Ông lại tiếp tục nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: "Cậu thanh niên đó là một trong số ít người có thiên phú này, thiên phú nhận biết tội phạm."

Chương 15 - Thù hận.

Hình Chí Sâm không hề nuốt lời. Ngày hôm sau khi Phương Mộc tới cục công an, Hình Chí sâm liền dẫn cậu tới phòng làm việc của mình, ông chỉ chỉ một đồng hồ sơ lớn trên bàn: "Cậu xem ở đây đi, có thể dùng ly uống nước của tôi, phích nước nóng ở dưới bàn."

Ông xoay người đi đến bên cạnh cửa: "Có ai gõ cửa, cậu cũng không cần lên tiếng, cũng không nên nghe điện thoại." Nói xong liền đóng cửa lại.

Phương Mộc hiểu ý ông, giao hồ sơ của cảnh sát cho người ngoài như cậu cũng có thể coi là vi phạm kỷ luật nghiêm trọng.

Ông ấy sao lại không nghĩ tới khả năng mình chính là hung thủ chứ. Phương Mộc cười lắc đầu, cậu cảm kích trước sự tin tưởng của Hình Chí Sâm.

Cậu quan sát quanh gian phòng, diện tích không lớn, chỉ có một bàn làm việc, một cái ghế dựa, sát tường bày một chiếc ghế sofa 3 người, toàn bộ không gian còn lại đều là giá sách, Phương Mộc kéo thử núm cửa giá sách, đều đã khóa.

Trong đó hẳn đã ghi lại rất nhiều câu chuyện chấn động và hoang đường.

Phương Mộc ngồi xuống ghế, trước mặt trên bàn là chồng hồ sơ thật dày, được buộc bằng chỉ da trâu, mặt trước hồ sơ viết thời gian phát sinh các vụ án, địa điểm và danh tính những người bị hại. Phương Mộc rút tập dưới cùng ra, mặt đầu tiên viết ngày 31 tháng 12 năm 1999, câu lạc bộ đại học Sư Phạm, Trần Hi.

Mắt Phương Mộc trào ra dòng lệ.

Trong tập hồ sơ có các biên bản lấy lời khai, báo cáo khám nghiệm hiện trường, khám nghiệm tử thi. Kế tiếp là ảnh chụp hiện trường. Tay Phương Mộc bắt đầu run rẩy.

Trần Hi nằm trên xe đẩy. Cái cổ trắng nõn thon dài, chỉ có điều phía trên đó hoàn toàn trống trơn, chỉ có cơ thịt và xương bị gãy. Ngoài cổ áo là có dính chút máu, áo dài trắng nõn không tỳ vết.

Đầu rơi trên sân khấu, tóc dài dính máu quăn bện vào mặt, ẩn hiện vầng trán rộng trắng nõn. Hai gò má với đường cong tuyệt đẹp.

Ảnh chụp gần hơn có thể nhìn thấy mái tóc dài của cô bị tách ra, nét mặt ung dung thư thái, chỉ có vùng lông mày hơi chau lại, đôi mắt nhắm chặt, khóe miệng tựa hồ còn ẩn hiện nét cười. Phía dưới cái đầu là miệng vết thương bằng phẳng, cơ thịt lộ ra tái nhợt không chút sức sống.

Chiếc rìu rơi trên sân khấu. Cán dài, làm bằng sắt, một chiếc rìu hết sức bình thường không có gì khác lạ. Trên lưỡi rìu vết máu nhìn không rõ.

Phương Mộc bật ra tiếng nức nở không thể ngăn lại, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên bức ảnh.

Thật lâu sau, Phương Mộc cắn ngón tay mình, tự dẫn lòng phải tỉnh táo trở lại.

Tớ sẽ bảo vệ cậu.

Phương Mộc nhét nó lại tập hồ sơ, hít thở sâu, sau đó mở tập đầu tiên: Ngày 17 tháng 9 năm 1999, phòng vệ sinh ký túc xá nam khu 2 đại học Sư Phạm, Chu Quân.

Xem xong toàn bộ hồ sơ, đã là 5h chiều, Hình Chí Sâm lặng lẽ trở về. Ông châm một điếu thuốc, ngồi đối diện Phương Mộc.

Phương Mộc cúi đầu, không muốn bị Hình Chí Sâm nhìn thấy đôi mắt vẫn còn sưng đỏ của mình.

"Có gì muốn nói không?"

Phương Mộc lắc đầu.

Trên mặt Hình Chí Sâm không hề có nét thất vọng, ông đứng lên vỗ bả vai Phương Mộc: "Đi, chúng ta cùng đi ăn, đồ ăn của căn tin cục công an cũng không tệ lắm."

Phương Mộc ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt ôn hòa của Hình Chí Sâm: "Không được, tôi phải về sớm một chút."

Phương Mộc ngồi trên xe buýt tuyến 64, mắt nhìn ngoài cửa sổ. Đang là giờ cao điểm, trên đường tiếng người, tiếng còi xe hòa thành một màn

hỗn loạn. Nét mặt mỗi người đi đường đều rất vội vàng, có lẽ đang mong sớm trở về ăn một bữa cơm chiều thịnh soạn hoặc đơn sơ cùng với gia đình. Những bước chân vội vã, bánh xe chuyển động, cơm nóng sốt, con trẻ thích thú cười đùa hoặc giận dỗi ri rỉ khóc.

Cuộc sống, tựa như một con sông không ngừng chảy, khi thì yên ả, khi thì thét gào, khi thì gợn sóng lăn tăn, lúc lại cuộn trào mãnh liệt.

Phương Mộc nhìn thấy sắc trời dần tối, cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Đối diện là một chiếc xe buýt tuyến 25. Phương Mộc nhìn thấy nó và xe của mình chạy qua nhau, bên trong là đám người chen chúc, đứng hoặc ngồi, người thì vui vẻ nói cười kẻ thì mặt đầy u ám. Cuộc sống của mỗi người vốn không liên quan gì đến nhau, đó là quy luật.

Có điều, trong cuộc sống của cậu giờ đây đã không còn cô ấy nữa.

"Nếu mục tiêu kế tiếp đã định là tử, tử hy vọng hẳn có thể lập tức giết chết tử, tốt nhất là từ phía sau lưng, trong tình huống tử không hề hay biết, không đau đớn cầu xin mạng sống."

Trên báo cáo khám nghiệm tử thi nói trước khi chết Trần Hi đã bị đánh thuốc mê, cô bị chặt đầu trong tình trạng hôn mê.

Không ngờ câu nói của cô đã trở thành sự thật.

Xe chạy qua đại học Sư Phạm, Phương Mộc cũng không muốn xuống xe, ngồi lì cho đến trạm cuối.

Cậu chậm rãi đi bộ về trường, sắc trời đã hoàn toàn chuyển sang màu đen, đèn ven đường lần lượt bật sáng. Bóng của cậu lúc ngắn lúc dài.

Cậu chạy càng lúc càng nhanh, cuối cùng dốc hết sức lực mà chạy, người qua đường đều nhìn cậu bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trong lúc chạy cậu không tìm chế nổi cảm xúc lại khóc rống lên.

Hai ngày sau, Phương Mộc tới tham dự tang lễ của Trần Hi.

Tang lễ được cử hành tại nhà hỏa táng Triều Dương Cầu. Những người có mặt tham gia ngoài bạn học của Trần Hi, còn có người của nhóm SUO.

Cha mẹ Trần Hi được bác và dưỡng dìu đỡ, gặt đầu đáp lễ những người đến tiễn biệt Trần Hi lần cuối.

Diện mạo Trần Hi giống cha như hai giọt nước.

Trong phòng lớn không vang lên tiếng nhạc buồn thảm, mà lại ngân nga bài <<Ái Tình>> của Mạc Văn Úy, nghe nói là ca khúc yêu thích nhất của Trần Hi khi còn sống.

Nếu không phải vì yêu anh, sao đêm khuya rồi mà vẫn chưa buồn ngủ. . .

. . .

Phương Mộc vòng qua quan tài đặt chính giữa linh đường, Trần Hi lẳng lặng nằm bên trong, trên cổ quấn một dải khăn lụa màu tím, cảm tạ người hóa trang của nhà tang lễ, nhìn nét mặt của cô đang vô cùng mãn nguyện.

Yêu là thứ gì đó làm cho con người ta bị giày vò, rồi lại luyến tiếc không buông như vậy, em không thể trả lời câu hỏi: trong lòng anh, liệu có tên em ?. Hai tay của cô nắm hờ đan vào nhau trước ngực, dường như bên trong là một bí mật chôn sâu.

Yêu là bí mật duy nhất, làm cho em tan nát cõi lòng làm em mê muội, không thể diễn tả được bằng lời, chỉ biết nhớ anh.

Lễ truy điệu kết thúc. Khi cha mẹ Trần Hi vô cùng bi thương được người thân và bạn học đỡ ra khỏi linh đường, khi nhân viên nhà tang lễ nâng thi thể Trần Hi dậy, chuẩn bị đặt lên xe đẩy lạnh băng kia. Phương Mộc quay đầu lại.

Anh yêu em.

~~~~~

Chu Quân bị siết cổ trong WC. Sau khi bị hung thủ xếp thành tư thế như đang đại tiện, có thể là vì sợ bị người khác phát hiện thi thể sớm.

Lưu Vĩ Lệ bị đẩy xuống lầu, ngã chết ở lan can, sau đó hung thủ thu dọn sạch sẽ hiện trường, không lưu lại một chút dấu vết.

Cổ Phi Phi bị trói đến đóng thành băng chết trên cột cờ. Hung thủ lột sạch y phục của cô, nhưng không có dấu vết xâm hại, hẳn chỉ muốn giết người, không hề muốn cưỡng hiếp. Một pho tượng điêu khắc trong tuyết.

Tống Bác bị băng trên tường rơi xuống xuyên qua cổ mà chết. Qua quan sát hiện trường, có vẻ như là ngoài ý muốn, không ai có thể tính toán chuẩn xác như vậy. Có điều vì sao hung thủ lại không hành động giống hai án mạng trước, che dấu thi thể hoặc dọn sạch hiện trường chứ?

Hắn hoàn toàn có thể mang thi thể của Cổ Phi Phi và Tống Bác nhét vào dưới khán đài của sân thể dục, như vậy, mười ngày, nửa tháng cũng chưa chắc đã bị phát hiện.

Trói nạn nhân vào cột cờ, là muốn mọi người chú ý đến sự tàn nhẫn và trí tuệ của hắn sao, giống như những nghệ sỹ mong muốn tác phẩm của mình được trưng bày nơi dễ thấy nhất trong phòng khách.

Tống Bác chết, có thể là một việc ngoài ý muốn, thế nhưng đối với hung thủ mà nói, lại là một niềm vui cực độ, còn kiểu chết nào đẹp để khiến người ta cảm thấy quý dị và thán phục hơn nạn nhân bị băng từ trên trời giáng xuống mà mất mạng chứ.

Về phần Trần Hi, hắn diễn trò trước mặt hơn 3000 khán giả, chặt đầu cô, sau đó ung dung đào tẩu. Trình diễn trước công chúng một án mạng hoàn mỹ, không để lại dấu vết, sau đó hà hê thưởng thức khán giả sợ hãi và chạy trốn chết, cảnh sát bối rối, hoang mang.

<<Buổi tiệc thịnh soạn của ác quỷ>> Vở kịch đêm đó, chắc chắn là chỉ có một diễn viên chính, đó chính là bữa tiệc thịnh soạn của hắn.

Thông minh, cẩn trọng, cường tráng, tàn nhẫn, ngạo mạn, yêu thích việc kịch hóa cuộc sống.

Điều quan trọng hơn là, trong lòng hắn chôn sâu một thứ —— Thù hận.

Đó là dạng thù hận gì?

Dạng thù hận gì, phải giết chóc mới khiến hắn bình tĩnh trở lại?

Dạng thù hận gì, phải cần tới 5 sinh mạng để bù đắp?

Dạng thù hận gì, có khả năng khiến hẳn cam tâm tình nguyện trao cả linh hồn của mình cho ác quỷ?

Dạng thù hận gì, có khả năng kích thích hẳn tàn nhẫn như vậy?

Hung thủ là nam giới, thân thể cường tráng, vô cùng thông minh, tính tình cẩn thận, tàn nhẫn, hướng nội, đã từng trải qua những tình huống, cảnh ngộ không giống người thường.

"Cậu nói, hung thủ chính là người trong trường này, hơn nữa, rất có thể là người quen của cậu?"

Hình Chí Sâm và Phương Mộc ngồi trong một tiệm cơm nhỏ ở trường, trước mặt là thức ăn sớm đã nguội lạnh. Hình Chí sâm nhìn Phương Mộc qua làn khói thuốc.

"Đúng vậy."

"Thứ nhất, người có thể giết chết Chu Quân trong nhà xí, chắc chắn là một người hiểu rõ thói quen sinh hoạt của cậu ta, trong ký túc xá xuống tay là rất mạo hiểm, chuẩn bị không tốt sẽ bị những người khác bắt gặp, Chu Quân có thói quen đi đại tiện lúc đêm khuya, thời điểm đó tất cả mọi người hẳn là đều đã ngủ, cho nên có thể khẳng định hẳn hiểu rất rõ về Chu Quân. Thứ hai, Lưu Vĩ Lệ đang photocopy trong phòng thì bị dẫn dụ đến sân thượng, tiếp đó bị hung thủ đẩy xuống lầu ngã chết, vì vậy hẳn chắc chắn cũng đã biết Lưu Vĩ Lệ đêm đó phải tăng ca, hơn nữa khả năng Lưu Vĩ Lệ bị một người xa lạ đêm khuya dụ ra ngoài sân thượng là điều không thể. Thứ ba, Trần Hi bị giết chết trên sân khấu, hơn nữa thủ pháp giết người giống hệt trong kịch bản, điều đó chứng tỏ hung thủ trước đó đã nắm được kịch bản để chuẩn bị kế hoạch, ít nhất hẳn cũng đã từng tập qua. Cho nên, hẳn chắc chắn phải là người trong trường này."

Hình Chí Sâm không nói gì nữa ra một làn khói. Phân tích của Phương Mộc về cơ bản giống với suy đoán của ông. Ông nhìn sinh viên ra vào tiệm cơm, ăn mặc diêm dúa hoặc giản dị, trên mặt đều là dáng vẻ hồn nhiên. Ông không thể tưởng tượng nổi trong đám sinh viên này có người nào tàn nhẫn như vậy.

"Vì sao phải làm như vậy?"

"Thù hận." Phương Mộc suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng phát ra hai tiếng này.

Thù hận sao? Một sinh viên chưa thạo đời, có thể có thù hận gì đây?

"Thù hận không hẳn phải là thù giết cha hay đoạt vợ ...v..v..." Phương Mộc dường như nhìn thấu suy nghĩ của Hình Chí Sâm: "Thường thì thù hận do tích tụ lâu ngày mà nảy sinh, một ánh mắt, một cử chỉ, một câu nói đùa, cũng đều có thể là nguyên nhân phát sinh thù hận, khi một người cảm thấy bị thương hại, hẳn cũng có lý do để hận. Giống như như một cái mỉm cười của anh hôm đó, khiến tôi muốn bóp chết anh tại chỗ."

Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc, trong ánh mắt của cậu nam sinh trẻ tuổi này không còn sự hồi hộp, căng thẳng, hiếu thắng của tuổi trẻ giống như khi lần đầu tiên ông mặt. Ánh mắt của cậu bi thương, cô độc nhưng lại long lanh rất có thần.

"Cậu đã từng thù hận ai chưa?"

"Đã từng." Phương Mộc khẽ nói: "Khi còn học Trung học những học sinh lớn tuổi hơn bắt nạt tôi, bắt tôi nói dối thầy giáo, những lúc nghe họ nói những lời xấu xược với bảo vệ." Cậu thở dài một hơi: "Những lúc đó trong lòng tôi đều chột nổi lên một chút cảm giác hận, giờ đây kể tôi hận nhất, chỉ có hẳn."

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn vào mắt Hình Chí Sâm, "Bất cứ lúc nào, cho dù ở đâu, nếu anh bắt được hẳn, xin cho phép tôi. . . . ."

"Cho phép cậu làm gì?"

Phương Mộc không nói tiếp, lắc đầu.

Phương Mộc đi đến trước cửa cầu lạc bộ vắng vẻ, đứng ở cổng hồi lâu, đi vào.

Trong hành lang lâu hai trống trơn, tiếng bước chân của Phương Mộc vọng lên bốn phía. Cậu dừng lại gần chỗ cầu thang.

Đây là nơi Ngô Hàm bị hung thủ đánh ngã.

Cậu khẽ vung tay phải lên nện vào một thứ gì đó vô hình trong không khí.

Miệng vết thương sau đầu Ngô Hàm gần như vuông góc với bả vai, vậy có thể nhận định hung thủ có khả năng đứng đằng sau Ngô Hàm dùng một chiếc gậy đánh vào đầu cậu ta.

Hắn thuận tay phải.

Đúng vậy, hôm đó khi hung thủ dùng hai tay giơ chiếc rìu lên, cũng có thể nhìn ra hẳn đòn lực vào tay phải.

Phương Mộc vẫn đứng yên không nhúc nhích, tựa hồ mường tượng lại mấy ngày trước.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, có thể ngẫu nhiên nghe thấy tiếng gió rít qua khe cửa sổ. Nước trong phòng vệ sinh tí tách nhỏ giọt xuống.

Rất lâu sau, cậu chán nản đi xuống lầu.

Khi đi tới đại sảnh dưới lầu, Phương Mộc phát hiện trong hội trường có một người đang ngồi.

Phương Mộc ngừng thở, nhẹ nhàng đi vào hội trường, chậm rãi đến gần người kia.

Trong hội trường vẫn sáng, người kia vẫn ngồi ở dãy ghế đầu tiên không nhúc nhích, mắt nhìn lên sân khấu.

Ánh mắt Phương Mộc từ từ thích ứng với ánh sáng trong hội trường, sau gáy người kia dán một miếng băng gạc.

Là Ngô Hàm.

Phương Mộc thở dài một hơi, bước chân cũng nhanh dần.

Cậu bước tới ngồi xuống bên cạnh Ngô Hàm. Ngô Hàm hiển nhiên đã biết là có người tới, thế nhưng cậu chẳng hề quay đầu lại, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm sân khấu, không nhúc nhích.

Trên sân khấu trống rỗng, bày biện đủ loại đạo cụ, dải lụa buông xuống âm đạm tối tăm, sàn được lau chùi qua loa, vẫn có thể nhìn thấy vết máu đỏ sẫm và dải phấn vẽ quanh vị trí đầu người và chiếc rìu.

Ngô Hàm thở thật mạnh một hơi: "Ngay tại nơi này? Trước mắt bao nhiêu người sao?"

Phương Mộc không nói gì.

Ngô Hàm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tớ thực sự xin lỗi."

Phương Mộc im lặng một hồi rồi nói: "Không liên quan đến cậu."

"Tớ biết." Ngô Hàm vẫn nhìn lên sâu khấu, "Thế nhưng. . . .Trần Hi là một cô gái tốt."

"Đừng nói nữa!" Giọng nói của Phương Mộc trở nên khàn khàn.

Ngô Hàm nghe theo liền im lặng.

Hai người im lặng ngồi sòng vai nhau trong bóng tối ở hội trường, mãi đến khi bốn phía hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng tối.

"Đi thôi." Phương Mộc đứng dậy.

Ngô Hàm xách cặp sách lên. Chân Phương Mộc dò dẫm tìm đường, cánh tay lại bị Ngô Hàm nắm lấy.

Trong bóng đêm, ánh mắt Ngô Hàm lóe ra tia sáng kỳ dị.

"Phương Mộc, cho dù thế nào, cho dù thế nào cũng phải bắt được hắn!"

Chương 16 - Khúc hát lúc nửa đêm.

Ngày thứ hai sau khi vụ việc của Trần Hi, đảng ủy nhà trường triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Trong vòng một học kỳ ngắn ngủi, 5 sinh viên bị giết, đêm giao thừa, sinh viên tháo chạy từ trong câu lạc bộ ra, giẫm đạp lên nhau và bị cửa kính vỡ cửa vào bị thương hơn 100 người.

Đã không ai còn lòng dạ nào đi học nữa, hầu như toàn bộ sinh viên có gia đình ở đây đều về nhà, sinh viên các vùng khác ở lại trong trường cũng vô cùng hoang mang không chịu nổi dù chỉ một ngày, ai cũng lo sợ mục tiêu kế tiếp chính là mình. Số lượng thư tố giác được nhồi vào hộp thư tố giác của hiệu trưởng nhiều như tuyết rơi ngoài kia, qua một đêm, dường như toàn bộ mọi người trong trường đều là hung thủ. Mỗi ngày các giảng viên đều cười khổ đối mặt với giảng đường trống hơn phân nửa, có sinh viên khăng khăng không lên lớp.

Cuối buổi họp đảng ủy thống nhất quyết định: Đóng cửa trường học.

Quyết định đưa lên Sở giáo dục tỉnh bị bác bỏ. Phó giám đốc sở lớn tiếng phê bình hiệu trưởng một hồi, còn đưa ra một số ví dụ như đại học Chiết Giang thời kháng Nhật nguy hiểm như vậy, trong vòng oanh tạc của đạn bom quân Nhật sinh viên, giảng viên vẫn kiên trì mở trường.

Hiệu trưởng chỉ cười khố. Ông ta còn chưa dám nói mình đã từng hứa hẹn nếu lại có người chết liền sẽ nhảy lầu.

Lâu, đương nhiên là không nhảy, học kỳ này, lại còn phải cố duy trì tiếp.

Cũng may còn chưa đầy một tháng nữa là kết thúc học kỳ.

Cầu trời phù hộ, ngàn vạn lần không được tiếp tục có người chết.

Tin tức cuộc thi cuối kỳ vẫn tiến hành bình thường khiến sinh viên đại học Sư Phạm ổn định dần trở lại. Đối với đại đa số sinh viên đại học, cuộc thi cuối kỳ không đạt nếu so với bị sát thủ liên hoàn kia xử lý còn tệ hại hơn nhiều lắm. Trong phòng tự học lại đầy ắp người, Quy củ, nề nếp trong trường lại dần dần khôi phục gần trở lại như cuối những kỳ học trước, mọi người ai cũng lăm nhăm trong miệng lúc ra phòng tự học và về phòng ngủ.

Dần dần cũng không còn ai chú ý nhiều đến 5 chỗ ngồi trống trơn kia nữa.

Ngoại trừ một người.

Hàng ngày, Phương Mộc cũng giống như các sinh viên khác, cầm ly nước và cặp sách đi vào lớp học, 11 giờ 30 đi ăn cơm trưa, 5 giờ đi ăn cơm chiều, 10 giờ về phòng, mặc dù mẹ nhiều lần nói cậu về nhà ở, cậu vẫn lấy lý do phải ôn thi cuối kỳ để ở lại trường.

Cậu thường nhìn chăm chăm vào một người nào đó thật lâu, mãi đến khi người kia phát giác, hoặc hoảng sợ hoặc tức giận dùng ánh mắt và ngôn ngữ biểu thị sự khó chịu cậu mới lại cúi đầu nhìn cuốn sách trước mặt. Sau đó, lại tập trung ánh mắt vào một người phía dưới.

Cậu đi qua đi lại từng phòng tự học, phòng đọc sách của thư viện, căn tin, không ngại những người bị soi cảm thấy phiền phức. Cậu suy đoán tính cách của bọn họ, nhân thân, thói quen sinh hoạt, sở thích.

Lúc mệt mỏi, cậu đi ra tầng 24 tòa nhà hành chính, sân thể dục ngồi một chút, buổi tối cũng không ngại bất tiện, ngồi xổm tại chỗ đầu tiên trong WC phía tây lầu 3 của ký túc xá. Chỉ có điều, cậu chưa từng đến câu lạc bộ.

Mày rớt cuộc là ai?

Ban đêm Phương Mộc thường mở tròng mắt nhìn chăm chăm ván giường phía trên, cơn buồn ngủ cùng đáp án của câu hỏi kia chung quy đều giống nhau, không có kết quả.

Bóng đêm dường như là nơi tụ họp của những sinh mệnh mà ban ngày ngày chưa từng xuất hiện. Lúc mỗi người lầm rầm nói mê ni non, bọn họ thì thào.

Gió thổi qua làm cành cây khô rung động, phát ra âm thanh khô nứt.

Tuyết đọng rớt xuống kêu tốc tốc.

Tiếng huýt sáo của khách bộ hành cô độc trong đêm.

Tiếng chuột gặm thức ăn trong phòng vệ sinh.

Tiếng dép lê lẹp xẹp trong hành lang.

Nếu chúng mày nhìn thấy, nói cho tao biết, hửn là ai vậy?

Vương Kiến đến tìm Phương Mộc.

Không ngờ Vương Kiến lại không ở trong phòng khổ luyện, khi hửn thò đầu xuất hiện trước cửa, Phương Mộc còn tưởng mình nhìn lầm.

"Này." Vương Kiến chào có chút gượng gạo.

Phương Mộc mặt không biểu cảm ngồi trước bàn, gật đầu.

Trong phòng ngủ chỉ có mình hửn. Giờ cơm chiều, Phương Mộc bị một học sinh khoa thể dục đánh, nguyên nhân là vì Phương Mộc nhìn hửn suốt 20 phút (hửn có đôi cánh tay vạm vỡ). Lúc khóe miệng Phương Mộc rỉ máu, khắp người dính đầy cơm canh đứng dậy, cậu thậm chí không thèm nói gì, chỉ lau sạch kính mắt, ngồi lại xuống bàn trước ánh mắt ngạc nhiên của bao nhiêu người ăn một lèo hết chỗ cơm canh còn lại trong khay.

Tâm trạng dễ xúc động, thô lỗ, đầu óc giản đơn.

Không phải hửn.

Học sinh khoa thể dục kia bị Phương Mộc phớt lờ đến thộn mặt ra, đứng ngơ ngác hồi lâu, mới mang khay cơm có hình Hellokitty bỏ đi.

Cậu đợi cho mọi người trong phòng ngủ đến phòng tự học rồi mới về. Cậu không muốn bị bọn họ nhìn thấy khuôn mặt bầm tím của mình, không phải sợ bị bẽ mặt, mà là không muốn nhìn thấy vẻ mặt thương hại và những lời nói đầy phẫn nộ của bọn họ.

Vương Kiến cẩn thận nhìn khóe miệng bầm tím của Phương Mộc, giả vờ cầm vài cuốn sách trên giường Phương Mộc lật lật.

Thấy Phương Mộc không nói gì, hửn ngồi ở trước bàn, lôi ra một bao thuốc lá, rít một hơi, lại rút ra một điếu đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc hơi do dự, nhận lấy, Vương Kiến vội châm cho cậu.

Hai người im lặng ngồi trước bàn nhả khói mù mịt. Hút xong một điếu, Vương Kiến hắng giọng.

"Phương Mộc, cậu, cậu có sao không?"

Phương Mộc ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn hẳn.

Vương Kiến đỏ mặt, hẳn lại rút ra một điều thuốc khác, vội châm lửa.

"Tớ biết cậu đang khổ đau lòng. Bằng vào tư cách. . . . .tư cách bạn bè, tớ hy vọng cậu có thể vui vẻ trở lại, đừng luôn nghĩ tới những chuyện không vui đã qua." Vương Kiến ấp a ấp úng nói.

"Cám ơn." Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt Vương Kiến nói.

Vẻ mặt Vương Kiến hơi giãn ra, hẳn hít một hơi thuốc nhìn văng khói lượn lơ.

"Những ngày này, ở cùng các cậu, thấy các cậu quan tâm tới nhau, giúp đỡ lẫn nhau, nói thật, đây là thời gian vui vẻ nhất trong ba năm trở lại đây của tớ. Trong lòng tớ. . . . ." Hẳn thấp giọng, " Chỉ mong các cậu, các cậu xem tớ là bạn."

Hẳn lại cố sức hít thêm một ngụm khói.

"Trần Hi đã chết, tớ rất buồn. Cô ấy là một cô bé hồn nhiên, lương thiện như thế. Hơn nữa. . . . ."

Hẳn đứng dậy, đút hai tay vào túi quần, đi đến trước cửa sổ, nhìn ra ngoài thấp giọng nói: "Tớ cũng rất yêu quý cô ấy."

Phương Mộc lặng lẽ cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn nắm chặt.

Vương Kiến xoay người: "Tớ nói như vậy, cậu sẽ không buồn chứ?"

Phương Mộc khẽ cười, lắc đầu.

"Thế nhưng bộ dáng của cậu hiện tại của cậu không giống vậy." Vương Kiến chăm chú nói.

"Hả?"

"Tối hôm nay, tớ nhìn thấy thằng nhóc kia đánh cậu, nếu đổi lúc bình thường, cậu chắc chắn sẽ đánh trả. Tớ biết, để tìm ra tên hung thủ kia, những thứ khác hết thảy cậu đều không cần. Thế nhưng cậu cũng không nên như vậy, bạn à," Vương Kiến hút một hơi thuốc, điều thuốc trong tay

chỉ còn lại một đoạn ngắn ngủn: "Chú ý giữa gìn sức khỏe của bản thân, như vậy mới có thể báo thù được cho Trần Hi và những người khác."

Hắn ném tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, quay đầu nháy mắt với Phương Mộc.

"Chẳng may tớ có bề gì, hy vọng cậu cũng báo thù rửa hận cho tớ nhé."

Nói xong, hắn cười phá lên ha hả.

Phương Mộc không cười.

Vương Kiến cũng ngưng cười, lấy từ trong túi quần ra một điếu thuốc nữa, sờ soạng trên người tìm bật lửa.

Phương Mộc ném mạnh chiếc bật lửa trong tay qua.

Vương Kiến giơ tay ra đón lấy, khoảnh khắc đó, Phương Mộc nhìn thấy rất rõ.

Cánh tay Vương Kiến duỗi ra là tay trái.

Hắn cầm bật lửa, châm thuốc, hút một hơi, trông thấy Phương Mộc vẫn còn nhìn mình chăm chăm.

"Sao vậy?"

"Hừm, không có gì." Phương Mộc phục hồi tinh thần trở lại: "Cậu, cậu hình như thuận tay trái?"

"Hả? Phải, từ nhỏ đã vậy." Vương Kiến nhả khói, giơ bàn tay trái lên trước mắt ung dung nhìn: "Đánh bóng bàn, chơi bóng rổ, đều dùng tay trái, đá cầu cũng chân trái."

Trong lòng Phương Mộc thoải mái hơn. Khi cậu cảm nhận được trong lòng hung thủ chôn dấu thù hận thật sâu, người đầu tiên cậu nghĩ đến chính là Vương Kiến. Mặc dù việc này có chút không phù hợp, bởi vì toàn bộ người chết đều không phải thành viên lớp nền tảng, đó là còn chưa kể các nạn nhân đến từ khoa kinh tế: Trần Hi, Cổ Phi Phi và Tống Bác. Thế nhưng cậu vẫn muốn tìm cơ hội kiểm tra tay thuận của Vương Kiến. Khi Vương Kiến dùng tay trái bắt lấy bật lửa, Phương Mộc thậm chí còn cảm thấy vui mừng, dù sao, cậu cũng không tin, cũng có thể nói

là không muốn tin Vương Kiến chính là hung thủ. Có điều vì vậy mà trong lòng cậu lại càng mờ mịt: Hẳn rốt cục là ai?"

Vẻ mặt của Vương Kiến thoáng biến đổi từ chân thành biến thành nghi hoặc.

"Cậu nghi ngờ tớ?" Vương Kiến cau mày nói: "Hung thủ thuận tay phải đúng không?"

Nét mặt hắn đầy vẻ tự ái. Cặp mắt kia cũng trở lại như trước đây lạnh lùng, ngập tràn giễu cợt.

Hắn bước đến trước bàn, liền xách túi sách lên, xoay người bước đi.

"Chờ một chút!" Phương Mộc vội đứng lên.

Tay Vương Kiến vẫn đặt trên khung cửa, lạnh lùng nói: "Làm gì?"

Phương Mộc nhìn hắn vài giây, mỉm cười nói: "Bạn à, tớ muốn ra ngoài uống rượu, cùng đi nhé?"

Nét mặt Vương Kiến vẫn hăm hăm, thấy Phương Mộc mỉm cười, băng tuyết trong mắt hắn dần tan, khóe miệng Vương Kiến chậm rãi nở cười.

"Được!"

Lúc Phương Mộc và Vương Kiến dắt nhau trở lại ký túc xá 2 đã là 1h30 sáng, cũng may Ngô Hàm trực ban mở cửa cho bọn họ mới có thể về được phòng ngủ.

Vương Kiến ngồi trong nhà xí nôn mửa một trận, sau đó về lại phòng nằm ngủ như chết. Phương Mộc tuy cũng uống không ít, nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Cậu nhìn đồng hồ, đã hơn 2h, đứng trước cửa phòng 352 do dự một hồi, vừa định vào phòng Vương Kiến ngủ tạm một đêm, cánh cửa lại mở ra, Chúc lão tứ khoác chặn thò đầu ra, trong tay còn cầm theo cán của cây lau nhà.

"Khục, biết ngay là cậu, vào nhanh đi."

Phương Mộc lão đảo đi bước liêu xiêu vào phòng, lại ngăn người. Ngồi trong phòng châm một cây nến sắp cháy hết, bốn người khác trong

phòng: Lão đại, lão nhị, lão ngũ ngay cả Chúc lão tứ cũng chưa ngủ, chỉ có điều có thể nhận ra tất cả mọi người đều có vẻ rất mệt mỏi.

"Thằng nhãi này, cuối cùng cũng về rồi." Lão nhị ngáp nói.

"Các cậu, ở đây làm gì?" Phương Mộc ngạc nhiên hỏi.

"Khốn kiếp, cậu không về, chúng tớ có thể ngủ sao, ai biết có phải thằng nhóc kia không. . . . ." Lão đại hướng ra phía sổ đối diện bữu bữu môi.

Phương Mộc nhếch nhếch miệng, nhưng cũng không nói gì thêm.

"Ngủ đi, lão lục, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng suy nghĩ lung tung nữa."
Lão ngũ nói.

Phương Mộc ngồi ở bên giường, cúi thấp đầu.

Mọi người nhất thời đều im lặng.

Lão ngũ rút tai nghe, bật một bài hát chốc lát đã vang vọng khắp phòng.

Truy đuổi trong mưa gió, mây mù không rõ tầm hơi, trời cao biển rộng anh cùng em, có thể sẽ đổi thay. . . . .

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lão ngũ, đột nhiên lớn tiếng hát: Trong thoáng chốc hoang mang, cảm giác dường như có điều gì đó đang mất đi, tình yêu trong tim đã trở nên nhạt nhòa — mọi người không hẹn mà cùng hát lên: Ai hiểu được ta — 2 giờ sáng, giọng của năm nam sinh ở trong ký túc xá 2 cũ nát cùng lúc khàn khàn vang lên: Tha thứ cho anh một đời phóng túng, sợ hãi một ngày sa ngã, mọi người ai cũng có thể bỏ rơi lý tưởng, vậy sợ rằng có một ngày chỉ còn em và anh.

Phương Mộc không cần quay đầu lại, cũng biết sau lưng cậu — lão đại mặt đỏ bừng; gân xanh nổi trên cổ lão nhị; cái miệng rộng của Chúc lão tứ ngoác ra; lão ngũ mặc độc chiếc quần lót đứng trên giường nhảy nhót loạn xạ.

Đây là bài mà 5 người bọn họ hát "Trời cao biển rộng" của nhóm Beyond

Chương 17 – Hạ màn

Cuộc thi cuối kỳ tổ chức đúng thời gian.

Trong mấy ngày trước khi diễn ra cuộc thi, Phương Mộc nén xuống tâm trạng của mình, bắt đầu miệt mài cày bài vở, cuối cùng cũng học qua loa được mấy môn, điểm cao thì không có khả năng, đoán chừng chỉ có thể đạt yêu cầu.

Ngày 17 tháng 1 năm 2000, thi môn cuối, Hoàn Cảnh Pháp Luật.

Vẻ mặt của sinh viên trong phòng thi người thì bình tĩnh tự tin, kẻ lại hồi hộp, thấp thỏm. Không ít người lăm rằm trong miệng, ra sức lật tài liệu ôn tập, thậm chí, còn viết đáp án lên bàn.

Còn 10 phút nữa là tới giờ thi, Phương Mộc đi WC, vừa vào cửa, liền trông thấy Chúc lão tứ đang đứng ở gian trong, nhón chân thả vào trong thùng nước xả thứ gì đó. (thùng nước ở đây là thùng đựng nước giặt xả.)

"Làm gì đó?" Phương Mộc hô to một tiếng.

Chúc lão tứ bị dọa rùng mình một cái, thứ gì đó trong tay thoáng chốc liền rơi vào trong thùng nước, hấn quay đầu nhìn Phương Mộc, nhỏ giọng mắng: "Khốn kiếp, là cậu, làm tớ sợ muốn chết, tưởng là thầy giám thị chứ."

"Cậu làm gì đó?" Phương Mộc vừa cài lại dây lưng vừa hỏi hấn.

Chúc lão Tứ giẫm lên ống nước lấy ra thứ gì đó từ trong thùng nước, đó là một quyển tài liệu hoàn cảnh pháp luật đã ướt sũng.

"Thằng nhãi này, nhìn xem, thành ra như vậy rồi." Chúc lão tứ cầm cuốn sách phẫn chấn: "Không sao, dù sao qua được môn này, quyển sách này cũng sẽ không cần đến nữa."

Hấn cẩn thận đặt cuốn sách bên mép thùng nước, nhảy xuống, đi đến cửa gian, quan sát một chút, lại đi lên trước nhón chân điều chỉnh vị trí sách.

Hấn hài lòng vỗ vỗ bụi trên tay, thấy Phương Mộc ngơ ngơ ngác ngác nhìn hấn nở nụ cười.

"Thế nào, cao minh không?" Hãn chỉ chỉ cuốn sách trên thùng nước:
"Không ai để ý chỗ đó. Tớ đặt sách ở đó, lúc thi, sẽ không làm bài ngay,
rồi nói mình muốn đi WC, ha ha, lợi hại nha."

"Bái phục cậu." Phương Mộc đã cài xong quần: "Tớ mà là cậu, sẽ tìm
quách một cái túi nilon, đút cuốn sách vào trong, ném vào thùng nước,
có phải là càng an toàn hơn không."

"Đúng vậy!" dáng vẻ Chúc lão Tứ như chợt tỉnh ngộ: "Đúng là cậu gian
manh hơn, lão lục, có túi nilon không?"

"Hừ, cậu đi chết đi, tớ làm gì có thứ đó." Phương Mộc đấm Chúc lão tứ
một đấm: "Nhanh lên, đến giờ thi rồi."

"Cách hay, lần sau nhất định sẽ làm theo lời cậu." Chúc lão Tứ vẻ mặt
tiếc rẻ.

Hoàn cảnh pháp luật là môn Phương Mộc ghét nhất, bình thường cũng
chẳng thèm chú ý nghe giảng. Mặc dù đề không khó lắm, thế nhưng vẫn
loay hoay tới vã mồ hôi. Cũng may ngồi bên cạnh là Vương Kiến, tên
này trái lại lại hạ bút viết như lên đồng, Phương Mộc vừa viết đáp án của
mình, vừa tìm cơ hội chép bài của Vương Kiến.

Làm bài được nửa giờ, Chúc lão tứ liền giơ tay nói mình muốn đi WC,
lần này đi đến gần 15 phút. Thầy giám thị lớn tuổi bảo thầy giám thị kia
đi WC xem thử: "Xem hãn có phải rơi vào WC luôn rồi không."

Mấy người trong phòng 352 nhìn nhau nhin cười.

Chưa đầy một phút sau, Chúc lão tứ ủ rũ trở về. Đi qua bàn của Phương
Mộc, làm một cái mặt quỷ, nhỏ giọng nói: Mẹ kiếp, chưa thực hiện được.

Phương Mộc rớt cuộc nhin không được, cười ra tiếng.

Hôm nay là một ngày rất may mắn, hai thầy giám thị đều nổi tiếng dễ
tính trong khoa, mặc dù bọn học sinh quay cóp không ít, thế nhưng hai vị
nhà nho ưu tú vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt. Cho nên, với sự
trợ giúp của Vương Kiến, Phương Mộc đã nhanh chóng trả lời xong quá
nửa đề thi, trong lòng không quên nhắm tính, đủ điểm qua không có gì
khó, liền buông bút xuống. Giờ thi còn 20 phút nữa là kết thúc, Chúc lão

tứ lại giờ tay nói muốn đi WC, thầy giám thị cười phất tay, thẳng nhai này tựa như được đại xá liền nhanh như chớp chạy vụt đi. Sau vài phút, mặt mày tươi cười vui sướng trở về, hướng Phương Mộc làm một chữ V.

Mỹ mãn rồi.

Sau khi cuộc thi kết thúc, bạn cùng phòng hỏi Chúc lão Tứ vào nhà xí lần đầu có chuyện gì xảy ra.

"Híc, đừng hỏi nữa, trong gian kia có người, chờ mãi mới đi ra, đen đui, gặp ngay một thầy giám thị, ông ấy hỏi tứ định làm gì, tứ nói đi nhà xí, ông ấy hỏi tứ nhiều chỗ vậy vì sao không đi, tứ nói tứ đặc biệt có cảm tình với chỗ này, về mặt ông ra rất ngờ vực, cũng may lúc này thầy giám thị tới tìm tứ về, nếu không cũng không biết giải thích làm sao cho khỏi bị lộ."

Mọi người đều cười âm lên, khiến người qua đường đều ngó vào xem.

Thi xong, Phương Mộc có vẻ khá nhàn rỗi, ngồi trên giường nhìn mọi người thu dọn hành lý. Dáng vẻ ai cũng vô cùng gấp gáp.

Một mặt là vì sốt ruột nhớ nhà, mặt khác là bởi vì những chuyện đã xảy ra trong học kỳ này nữa. Dường như tất cả mọi người đều vội vã tháo chạy khỏi ngôi trường chẳng lành này.

Lão đại thu thập hành lý xong, chào một tiếng liền vội vã chạy về phía trạm xe. Sau đó, lão nhị và lão ngũ cũng rời đi. Chúc lão Tứ và Vương Kiến đi mua vé xe lửa. Ngô Hàm không biết đã chạy đi đâu, trong phòng ngủ cũng chỉ còn lại một mình Phương Mộc.

Thoáng cái không gian trong phòng đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Phương Mộc cảm thấy có chút bối rối.

Cậu đứng dậy, thong thả đi tới đi lui trong phòng, đi đến trước gương, dừng lại.

Bên trong là một người tóc rối bù, sắc mặt tái nhợt.

Tới khi nào mày mới học được cách cau mày?

Tới khi nào mày mới học được cách nắm chặt nắm đấm?

Ánh mắt của mày khi nào thì có thể phóng ra ánh sáng lạnh lẽo?

Bờ vai của mày khi nào thì bắt đầu nặng nề mỗi mệ?

Tao là Phương Mộc, mày là ai?

Chuông điện thoại reo vang, Phương Mộc nhận điện, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc.

Phương Mộc nói: "Được rồi, mẹ, tối nay con sẽ về nhà."

Nhà mãi mãi là nơi khiến người ta cảm thấy thoải mái nhất, cơm nhà lúc nào cũng là thức ăn tốt nhất thế gian.

Có lẽ vì thấy sắc mặt Phương Mộc càng ngày càng nhợt nhạt, mẹ cậu chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon, Phương Mộc ăn rất ngon miệng, lần gần đây nhất cậu ăn cảm giác ngon như vậy chắc đã qua rất lâu rồi. Đang ăn cơm, điện thoại đổ chuông, là Chúc lão tứ gọi tới, hỏi Phương Mộc nồi nấu mì trong phòng ngủ ở đâu. Phương Mộc nói cho hẳn biết dưới gầm giường mình, lại hỏi: "Các cậu đang làm gì đó?"

"Ha ha, tớ và Vương Kiến ngày mai về nhà, đêm nay định làm bữa lẩu liên hoan."

"Nấu lẩu trong phòng ngủ? Cần thận bị người ta tố cáo đó."

"Không sao, trong ký túc xá cũng không có người, hơn nữa đêm nay Tam ca trực ban, có hẳn bảo kê, không vấn đề gì đâu."

Điện thoại bên kia truyền đến giọng Vương Kiến: "Phương Mộc, tới đây cùng uống rượu đi?"

Phương Mộc ha hả cười: "Không được, các cậu ăn đi, để ý an toàn một chút, ngày mai lên đường thuận buồm xuôi gió."

"Được, tết sẽ gọi điện cho cậu chúc mừng năm mới."

Ăn cơm chiều xong, mẹ ở trong bếp rửa bát, cha ở trong phòng khách xem phim "Ta là ai" của Thành Long, hồ hởi gọi Phương Mộc cùng xem. Bộ phim này Phương Mộc đã xem từ lâu rồi, nhưng thấy cha vui vẻ như vậy, cũng ngồi im bên cạnh xem cùng ông.

Dường như đã là đàn ông trong cơ thể ai cũng đều có chút bạo lực. Cha nhìn chăm chăm cảnh quay trong phim: “cảnh chiếc xe chạy như bay, cảnh nhà cửa nổ tung, cảnh đọ súng” không chớp mắt. Đang lúc xem Thành Long đấu với một tốp đặc nhiệm trong phòng, mẹ từ trong bếp gọi với ra bảo cha rót nước sôi giúp.

"Gọi Tiểu Mộc đi." Mắt cha vẫn dán vào màn hình nói.

Mẹ xắn tay áo từ trong bếp nhô đầu ra: "Tiểu Mộc mới đi về mệt như vậy, đừng có mà sai thằng bé, lão già kia có đi không thì bảo."

Cha bất mãn lâu bầu một câu, đứng dậy đi vào nhà bếp.

Rót xong nước sôi quay lại, đoạn đánh nhau kia đã kết thúc, cha suýt xoa tiếc đứt ruột, Phương Mộc cầm điều khiển từ xa, bấm nút tua ngược lại.

Hình ảnh lùi lại nhìn rất buồn cười, Thành Long hai tay đang bị trói, nhảy một cú rất đẹp hai tay đã thoát được dây trói.

Cha nhìn không chớp mắt, thỉnh thoảng lại trầm trồ tán thưởng bản lĩnh cao cường của Thành Long, nhưng không hề để ý tới hơi thở của Phương Mộc đột nhiên trở nên dồn dập.

Cha đang xem vui vẻ, thỉnh thoảng Phương Mộc chộp lấy điều khiển từ xa, bấm nút trở lui.

"Con làm gì vậy?"

Phương Mộc không trả lời, ra sức nhìn chăm chăm màn hình.

Trong đoạn phim kia, hai tay Thành Long bị còng chéo sau người, sau khi anh liên tiếp đá ngã vài người của đối phương, nhún gười nhảy nhảy một cái, hai tay đã trở về phía trước.

Nếu đảo ngược lại hình ảnh, hai tay Thành Long ở phía trước, sau khi nhún người nhảy lên, hai tay sẽ trở thành bị trói quặt sau người.

Phương Mộc xem đi xem lại mấy lần, cuối cùng bị cha quát đòi mất điều khiển.

Ra là như vậy, tự mình trói hai tay ra sau lưng cũng không phải khó, chỉ cần lực nhảy đủ mạnh.

Việc đó lại phụ thuộc vào đôi chân sao?

Tại sao tự dừng mình lại nghĩ tới chuyện này? Không nghĩ, không nghĩ nữa. Phương Mộc ép mình tập trung chú ý vào bộ phim.

Trên sân thượng, Thành Long đại chiến với hai kẻ địch, vô cùng náo động.

Khẩu thăng bằng nhựa.

Chỉ cần cắm đầu nhọn vào lỗ nhỏ, dùng sức kéo là có thể trói chặt tay chân.

Báo cáo hiện trường có nhắc đến, đây là một cách làm vô cùng đơn giản lại có thể trói chặt được người.

Dễ dàng trói kẻ khác cũng có thể dễ dàng trói chính mình.

Tim Phương Mộc bắt đầu đập thành thịch.

Không thể. Tuyệt đối không thể có khả năng đó.

Lúc tìm thấy cậu ấy, toàn thân cậu chỉ mặc quần lót cơ mà.

Nếu như là cậu ta, vậy quần áo của cậu ấy và mặt nạ biến đi đâu rồi?

Hiện trường (dưới lầu) đã được lục soát cẩn thận, không phát hiện quần áo bó và mặt nạ. Đốt cháy sao? Nếu đốt hiện trường chắc chắn phải lưu lại dấu vết và mùi khét.

Không, không phải là cậu ta.

Thành Long trượt xuống dọc theo nóc nhà bằng kính, mạo hiểm dừng lại ở sát mép cao ốc. Cái tên chán sống này thật to gan lớn mật.

Thùng nước trong WC.

". . . . .Không ai để ý đến chỗ này. . . . ."

Lòng bàn tay Phương Mộc bắt đầu đổ mồ hôi.

Không, không thể có khả năng đó.

Mình đã ở hiện trường tận mắt chứng kiến, người giơ chiếc rìu kia không phải cậu ta.

Tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là suy đoán của mình, không, mình nghĩ lung tung! Mình quá mệt mỏi rồi, nghĩ ngợi nhiều quá rồi.

Chúc lão tứ, Vương Kiến còn có cậu ta. Trong khu ký túc xá chỉ còn ba người bọn họ, không, còn có Tôn Mai.

Tôn Mai sao?

Lúc Chu Quân bị giết, tất cả mọi người đều có chứng cứ ngoại phạm, bao gồm cả cậu ta.

Nếu Tôn Mai nói dối? Vậy. . . . .

Cha để ý thấy sắc mặt khác lạ của Phương Mộc, ân cần hỏi: "Làm sao vậy, khó chịu trong người hả?"

Phương Mộc yếu ớt lắc đầu.

Không, là mình nghĩ ngợi lung tung thôi. Chấm dứt những suy nghĩ điên cuồng trong đầu này đi. Chấm dứt ngay!

"Khó chịu trong người thì phải nói ra, để nặng sẽ nguy hiểm đó."

Không còn kịp nữa rồi.

Khi mình cảm nhận thấy ý đồ thực sự của hung thủ trên sân khấu, mình đã không kịp tức hành động.

Không còn kịp nữa rồi. Trần Hi đã chết.

Không, cho dù ta đã sai lầm, cũng chưa chắc là "không kịp"

Phương Mộc nhảy dựng lên, cầm điện thoại gọi vào điện thoại di động của Hình Chí Sâm.

"Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. . . . ."

Điện thoại trong văn phòng của Hình Chí Sâm, không ai nhắc máy.

Phương Mộc nôn nóng bất an đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lại bấm số gọi đến ký túc xá.

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút đơn điệu, cũng không ai nhắc máy.

Bọn họ đi đã đi đâu rồi? sang phòng của Vương Kiến sao? Cậu không biết số điện thoại phòng đó.

Hay là, đã xảy ra chuyện gì?

Có nên báo cảnh sát không?

Tay Phương Mộc đã ấn 1 và 1, ngừng thật lâu trên số 0, cuối cùng lại buông điện thoại xuống.

Có lẽ, chỉ là suy nghĩ lung tung của ta.

Phương Mộc trở lại ngồi trên ghế salon, đồng hồ đã chỉ 10g 10. Ánh mắt của cậu trước sau vẫn nhìn chăm chăm TV, nhưng không vào đầu được chút nào. Kiên nhẫn được 10 phút, cậu đứng mạnh dậy, nhìn cha mẹ đang há mồm trợn mắt nói: "Con ra ngoài một chút." Nói xong mặc thêm áo khoác, mở cửa đi.

Cậu nhất định phải đến trường xem thử, nếu không đêm nay sẽ không yên tâm ngủ được.

Bóng người lác đác trên đường cái, Phương Mộc phát tay ngăn một chiếc taxi lại, sau khi lên xe thở dài một hơi.

Hy vọng, chỉ là lo lắng vợ vẫn của ta.

Hai tiếng trước.

Trong 352, một bình ga đặt dưới bàn, một nồi nhôm nhỏ đang sôi ùng ục, bốc hơi nghi ngút, trên bàn bày đầy thịt dê, cá mực, miến và vài chai bia, có hai chai đã mở. Chúc lão Tứ và Vương Kiến đang ngồi xồm trên đất nhặt rau, lựa rau xà lách, rau cải và rau thơm còn tươi chất thành đồng lộn xộn trên mặt đất.

Có người gõ cửa. Chúc lão tứ hỏi: "Ai đó?" Vương Kiến nhảy dựng lên, chuẩn bị tắt bếp.

"Tớ." Chúc lão tứ thở phào nhẹ nhõm, mở cửa. Ngô Hàm đi vào.

"Phù, tớ tưởng bà già Tôn chứ."

"Không sao đâu, bà ấy ở dưới lầu xem phim: "Vô hồi truy tung", đang xem say sưa lắm, nên sẽ không lên đây đâu, có điều các cậu nói nhỏ chút

nha."

"Yên tâm đi, có vấn đề gì còn có cậu bao che mà." Vương Kiến bưng rổ rau đã nhặt xong: "Tớ đi rửa rau, Ngô Hàm, chút nữa ăn cùng luôn nhé."

"Được."

Vương Kiến mở cửa đi ra ngoài.

Ngô Hàm đi đến trước giường mình, lấy từ dưới gầm giường ra một túi nhựa, lôi từ bên trong ra một cục gì đó đen tuyền.

"Lão tứ, ăn cái này không?"

"Cái gì vậy?"

"Thịt khô, đồng hương cho, tớ không thích vị này lắm."

"Thịt khô! Nồi lẩu này của tớ rất lớn đó, Tam ca cậu thật vĩ đại."

Chúc lão tứ nuốt nước miếng.

"Rửa đã rồi hãy ăn, còn nhiều thời gian mà."

"Được, tam ca trông chừng lửa giúp nha." Chúc lão tứ mặt mày hớn hở mở cửa rời đi.

Ngô Hàm chốt cửa, lấy từ trong túi áo ra một bọc giấy nhỏ, nhanh chóng rắc thứ bột bên trong vào hai chai bia. Bột hòa tan vào trong bia rất nhanh.

Lát sau, Chúc lão tứ và Vương Kiến đẩy cửa đi vào. Ngô Hàm đứng lên.

"Các cậu ăn đi, lát nữa tớ lên, chú ý gas một chút."

"Vậy cậu lát nữa nhớ lên nha, chúng tớ để dành cho cậu một chai bia."

"Được, các cậu nhớ mở cửa cho tớ đấy?" Tay Ngô Hàm gõ gõ khung cửa nói.

"Được, khi nào cậu lên, lấy chìa khóa mở ra là được."

Ngô Hàm đồng ý, cầm chìa khóa rời đi.

Trong phòng trực ban dưới lầu, Tôn Mai vừa đan len vừa xem phim truyền hình, Ngô Hàm ngồi bên cạnh cô, mắt cũng nhìn chăm chăm TV,

thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ treo trên tường.

Tôn Mai trông thấy dáng vẻ của cậu, khẽ cười cười, buông cuộn len trong tay xuống, đi lại bên cạnh cậu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu. Bàn tay thô ráp trà qua mặt, hơi tê tê rất thoải mái.

"Sốt ruột hả?" sắp đến 10 giờ đóng cửa rồi, sẽ không ai đến nữa."

Cô ngồi trên đùi Ngô Hàm, đầu tựa trên vai cậu. Ngón tay đặt trước ngực Ngô Hàm nhẹ nhàng vẽ.

Ngô Hàm ôm lấy bả vai của nàng, Tôn Mai lập tức áp làn môi nóng bỏng vào môi Ngô Hàm thật lâu.

Lát sau, khi môi của cô tách khỏi môi cậu, cô vùi mặt vào trong ngực cậu.

"Lâu lắm rồi anh không âu yếm em như vậy."

"Sợ người khác biết thôi."

"Em mặc kệ, đêm nay trong ký túc xá ngoài hai tên kia ra, chỉ có chúng ta, em muốn anh đối với em thật tốt." Tôn Mai nũng nịu uốn éo thân thể trong ngực Ngô Hàm: "Nghỉ hết kỳ rồi sẽ lâu lắm nữa không được thấy anh, anh về nhà rồi, ngay cả điện thoại em cũng không dám gọi."

Ngô Hàm nhẹ nhàng nghịch tóc Tôn Mai: "Được."

Tôn Mai ngẩng đầu, vừa muốn hôn Ngô Hàm một chút nữa, cậu lại đứng lên.

"Anh lên xem hai người bạn học của anh một chút."

Tôn Mai hơi mất hứng, nhưng cũng không phản đối.

"Xuống nhanh nhé."

Ngô Hàm đáp ứng một tiếng, mở cửa đi ra ngoài.

Ngô Hàm đóng kỹ cửa phòng trực ban, lập tức đi về phía gian phòng chứa đồ của lầu 2, xách từ bên trong ra một thùng nhựa, đi lên lầu ba.

Hắn lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng ngủ 352.

Nồi lẩu trên bàn vẫn tiếp tục sôi ùng ục bốc hơi nghi ngút, Vương Kiến và Chúc lão tứ một người nằm trên giường, một người gục trên bàn, bất tỉnh nhân sự.

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngô Hàm rất vừa lòng, thế nhưng hẳn không có thời gian thỏa mãn. Hẳn tắt bếp gas trước, sau đó lôi từ dưới gầm giường ra một chậu rửa mặt, đổ chất lỏng trong thùng nhựa vào trong, một mùi xăng nồng đặc tràn ngập khắp phòng.

"Ngộ. . . ." (ở đây có lẽ lão Tứ định gọi Ngô [wú] trong Ngô Hàm nhưng vì tác dụng của thuốc ngủ mà đọc nhầm thành Ngô [wù]) Chúc lão tứ đang gục trên bàn đột nhiên khó nhọc ngẩng đầu lên, vươn tay về phía Ngô Hàm.

Ngô Hàm mặt không biểu cảm gỡ cánh tay kia ra, tay Chúc lão tứ lại gục xuống bàn lần nữa, không nhúc nhích.

Ngô Hàm tắt điện, sau đó dò dẫm trong bóng tối kéo chiếc ghế băng qua, đứng lên trên tháo bóng đèn xuống, sau đó đặt bóng đèn trên bàn cẩn thận đập vỡ, rồi lại treo lên.

Làm xong mọi việc, hẳn nhìn xung quanh phòng ngủ, sau đó rút ống dẫn ga, tiếp đó mở van bình ga mở mức lớn nhất.

Xem xét xung quanh xong, hẳn đi ra ngoài.

Ngô Hàm đứng trong hành lang tối tăm lẳng lẳng chờ đợi, thỉnh thoảng xem đồng hồ trên cổ tay.

Ước chừng nửa giờ sau, hẳn mở cửa, một mùi khí gas nồng nặc xộc tới. Hẳn khoá trá khép cánh cửa rồi xoay người nhanh chóng xuống lầu.

Tôn Mai đang ở trong phòng trực ban xem TV, Ngô Hàm liền đẩy cửa đi đến, vẻ mặt thất vọng.

"Làm sao vậy?" Tôn Mai kinh ngạc hỏi.

"Khụ, đừng nói nữa, hai người kia, ở trong phòng ngủ dùng bình gas nấu lẩu."

"Chết thật!" Tôn Mai lập tức nhảy dựng lên: "Nếu để phòng bảo vệ biết, sẽ khấu trừ tiền thưởng của em!"

Ngô Hàm bất đắc dĩ xòe hai bàn tay ra, "Biết làm sao được, họ là bạn cùng phòng, anh đã nói mà bọn họ không nghe."

"Đế em lên!" Tôn Mai bước nhanh ra ngoài: "Đám nhóc ranh này, thật hư không chịu nổi!"

Tôn Mai rảo bước chạy lên lầu 3, nổi giận đùng đùng chạy thẳng đến phòng ngủ 352. Kéo cánh cửa ra, trong phòng là một màu tối đen, một mùi khí ga xộc ra thiếu chút nữa khiến Tôn Mai ngạt thở.

"Các cậu làm gì đó?" Tôn Mai che mũi, đưa tay bật công tắc điện.

Phương Mộc vừa đi vào tới cổng trường, chợt nghe thấy từ xa truyền đến tiếng nổ đình tai nhức óc. Cậu ngẩn người, nhận ra vụ nổ đến từ hướng khu ký túc xá 2, trái tim Phương Mộc điên cuồng nhảy dựng lên. Cậu liều mạng chạy về hướng ký túc xá 2, còn chưa chạy tới nơi, cậu đã nhìn thấy.

Ký túc xá 2 mãi mãi không bao giờ bị hỏa hoạn trong truyền thuyết đang bốc lên từng làn khói đen đặc và ngọn lửa bùng bùng.

Có thể nhìn thấy lửa bốc lên từ bên trái lầu ba.

Toàn thân Phương Mộc bắt đầu run rẩy. Chỗ đó chính là vị trí của phòng 352.

Sừng sốt chùng nửa phút, chân Phương Mộc vẫn run rẩy bước, hướng phía cánh cửa tòa nhà chạy tới.

Cửa đóng, Phương Mộc vừa dồn sức húc vào cửa sắt, vừa lớn tiếng kêu gào, thế nhưng không có ai để ý đến cậu.

Cậu nhìn lại hai bên, sau đó lùi về sau vài bước, chạy lấy đà, thoáng cái đã nhảy lên được nóc nhà để xe đạp, lại trèo lên bệ cửa sổ lầu hai, lấy tay đẩy đẩy, cửa sổ đã khóa chặt. Cậu dùng khuỷu tay đập vỡ cửa kính, mở cửa sổ ra, cuối cùng nhảy vào ký túc xá 2.

Trong lầu 2 khá yên tĩnh, khói không nhiều, có thể mơ hồ trông thấy ánh lửa trên lầu 3. Phương Mộc dùng tay áo che miệng lại, chạy nhanh về hướng sườn tây lầu 3.

Lầu ba khắp nơi là ánh lửa, vài cánh cửa xung quanh phòng 352 cũng đã bốc cháy. Trong không khí tràn ngập mùi khét của da thịt bị đốt cháy. Nhìn xuyên qua ánh lửa và khói mù, Phương Mộc trông thấy cửa phòng ngủ 352 có một người đang ngồi xồm, cẩn thận quan sát bên trong. Phương Mộc cẩn thận tới gần, qua ánh lửa xung quanh, rốt cuộc Phương Mộc thấy rõ khuôn mặt người kia.

Là Ngô Hàm.

Mặc dù trong lòng sớm đã chuẩn bị tinh thần, thế nhưng, khi thật sự đối mặt với hắn, Phương Mộc kêu lên thất thanh: "Là cậu!"

Ngô Hàm quay nhanh đầu lại, nhìn thấy là Phương Mộc, sắc mặt lại trở nên trầm tĩnh. Hắn cau mày đánh giá Phương Mộc, giống như Phương Mộc là người khách không được chào đón đến quấy rầy bữa tối của gia chủ.

"Cậu càng lúc càng đáng ghét, Phương Mộc."

Hắn chậm rãi đứng lên, khoát tay chỉ hướng phòng 352 còn đang bốc cháy: "Thế nào? Khung cảnh có hoành tráng không?"

Phương Mộc lúc này mới để ý, Lửa cháy bốc lên khiến cho phòng 352 rực sáng, hai người bị cháy đen năm co quắp.

Môi Phương Mộc liền run rẩy, ngón tay run run chỉ vào hai người còn đang bốc cháy kia nói: "Bọn họ. . . Bọn họ. . . ."

Ngô Hàm bình tĩnh nói: "Là lão tứ và Vương Kiến. Còn cả cô ấy nữa." Hắn mỉm cười chỉ một đồng hồ lên ở tường đối diện bĩu môi.

Nơi đó có một người toàn thân cháy sém đang nằng, nhìn áo lông trên người vẫn chưa thiêu hủy hết và thân hình có thể nhận ra là Tôn Mai.

Phương Mộc dựa vào tay vịn cầu thang, gắng gượng đứng thẳng người.

"Vì. . . Vì sao?"

Ngô Hàm nhún nhún vai: "Vì sao ư? Phải hỏi con mụ ngu ngốc này."
Động tác của hắn giống như đang tản bộ ở sân sau nhà mình nhẹ nhàng đi đến bên thi thể của Tôn Mai, dùng chân đá đá thân thể của nàng, giọng nói lại chột thấp xuống: "Chuyện xảy ra ở kỳ trước. Cô ta muốn tâm sự với tớ một chuyện lại sợ bị kẻ khác biết nên viết thư cho tớ, còn tự cho là mình thông minh nhét vào cặp sách của tớ. Kết quả tớ không tìm thấy lá thư này, cũng ngày hôm đó tớ đến thư viện trả một quyển sách, tớ nghĩ, lá thư này đã bị kẹp trong quyển sách kia."

"Sách "Kinh tế học quốc tế và chính sách kinh tế học quốc tế" sao?"
Phương Mộc buột miệng nói.

"Đúng vậy." Ngô Hàm nói: "Kỳ thật cậu đoán đúng rồi, phiếu mượn sách kia chính là phiếu mượn sách giết người."

Phương Mộc nhanh chóng nhớ lại danh sách trên phiếu mượn sách kia: Cao Quốc Đống, Vương Bồi, Tề Tân, Lưu Bách Long, Liêu Sấm, Trâu Kỳ, Ngô Hàm. Sau đó là Chu Quân, Cổ Phi Phi, Lưu Vĩ Lệ, Trần Hi, Phương Mộc, Vương Kiến, Chúc Thừa Cường.

"Người thứ 7," Giọng Phương Mộc đã khàn đi: "Cậu là độc giả thứ 7, mọi người phía sau đều phải chết đúng không?"

Ngô Hàm lắc đầu: "Cậu đừng quá căng thẳng, khi tớ đến thư viện kiểm tra quyển sách kia, độc giả phía sau tớ chỉ có Chu Quân, Cổ Phi Phi và Lưu Vĩ Lệ. Trong quyển sách kia tớ không tìm được lá thư này, tớ nghĩ, lá thư này chắc chắn đã bị một độc giả nào đó sau tớ cầm đi, mà sau đó không lâu, tớ vô duyên vô cớ bị loại khỏi lớp nền tảng. Tớ nghĩ, nhất định có kẻ nào đó dùng phong thư này đâm tớ một dao từ phía sau. Hơn nữa," Thanh âm của hắn lập tức cao lên: "Hắn còn định làm cho tớ tiếp tục bẽ mặt!"

"Còn những người khác, bọn họ không thể nào thấy được lá thư này, vì sao cậu vẫn muốn giết chết họ? Bởi vì thù hận hay sao?"

Ngô Hàm tựa hồ hơi khó xử khẽ cười: "Trời ơi, Phương Mộc, với chỉ số thông minh của cậu, tớ thật sự rất khó đả thông đầu óc của cậu. Tớ từng

nghe cậu thông minh hơn những người khác, nhưng mà cậu thật khiến cho tớ thất vọng rồi, bạn thân mến ơi."

"Đương nhiên không phải vì thù hận," Trong ánh mắt hằn mang theo một tia bi thương mà cao ngạo: "Bởi vì sau này tớ đã tìm được lá thư đó."

"Cái gì?" Phương Mộc mở to hai mắt: "Khi nào?"

"Sau khi giết chết Lưu Vĩ Lệ, trong lúc vô tình tớ phát hiện dưới gầm giường của mình."

"Vậy tại sao.....?"

Ngô Hàm cười ha hả, giống như đang đối mặt với một chuyện hết sức buồn cười. Y thậm chí cười đến lạc cả giọng.

"Bởi vì cậu đó, bạn thân mến của tôi." Hãn khó nhọc lắm mới ngừng được cười.

"Tớ sao?"

"Đúng, bởi vì cậu đã phát hiện ra phiếu mượn sách kia, mà thời điểm đó, lại đúng vào lúc tớ tìm được lạc thú trong trò chơi này."

Hãn làm động tác giống như diễn kịch tao nhã dang hai tay, giống như đang nghênh đón một người bạn thân đã lâu không gặp.

"Cậu đó, bạn thân mến của tớ, cậu đã cho tớ một kịch bản tuyệt vời biết bao, trong lúc tớ còn chưa thỏa mãn với trò chơi này, bạn thân mến của tớ, cậu đã cho tớ lý do để tiếp tục. Ừ thì tiếp tục, đây là danh sách nạn nhân của một sát thủ vĩ đại. Phiếu mượn sách giết người, điều này đã khiến trò chơi càng thêm kích thích đúng không?"

"Tớ vẫn chưa hiểu rõ."

"Cậu đương nhiên sẽ không hiểu được." Sắc mặt Ngô Hàm bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị: "Cậu vĩnh viễn sẽ không hiểu được."

Hãn đưa ánh mắt dời khỏi khuôn mặt Phương Mộc, quét mắt sang hành lang hai bên.

"Từ ngày đầu tiên nhập học đến nay, ta chỉ biết ta không còn là Ngô Hàm con người thông minh tuyệt đỉnh, tiền đồ rộng lớn trong mắt người

trong thôn nữa. Trong mắt bọn mày, ta là người rất tầm thường, không có bề ngoài hấp dẫn, không có tiền của dư dả, học hành không xuất chúng, ta chỉ có duy nhất điểm nổi trội hơn chúng mày là ta thuộc tòa nhà này hơn bất kỳ ai, khi chúng mày ở trong tòa nhà này ngủ, học tập, vui cười đùa giỡn, ta dọn dẹp rác rưởi bọn mày vứt ra, ta phải dùng đôi này đi thu gom từng chút một để trả cho học phí đất đỏ kia." Hãn dừng một chút: "Lúc ấy suy nghĩ duy nhất trong đầu ta là phải thi vào được lớp nền tảng. Đây là cơ hội duy nhất để ta có lại lòng tự tôn của mình nhưng cuối cùng cơ hội này cũng bị cướp mất."

Hãn ngẩng đầu, nhìn trần nhà đen thui, khẽ nói như tự nói với bản thân: "Khi một người bị tước đoạt đi mọi thứ chỉ còn lại hai bàn tay trắng, hãn lập tức sẽ trở nên nguy hiểm." Hãn quay đầu nhìn Phương Mộc, thoáng nở nụ cười: "Không phải sao?"

Không đợi Phương Mộc trả lời, hãn lại nói tiếp: "Thế nhưng ta phát hiện ta cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng." Ánh mắt của hãn thoáng chốc phóng ra tia ánh sáng hung dữ: "Ta phát hiện ra năng lực của ta, ta có năng lực nắm giữ sinh mệnh của con người. Nhìn thấy chúng mày sợ hãi, hoang mang, sống không yên, nhìn thấy cảnh sát tổn bao nhiêu tâm sức mà không tìm được một chút manh mối, ta cảm giác ....." Hãn xòe mạnh hai bàn tay, giữa ánh lửa tựa như tượng thần chịu nạn: "Ta, ta chính là thần linh!"

Là vì mình, đày lòng Phương Mộc vô cùng lạnh lẽo, Trần Hi, Chúc lão Tứ, Vương Kiến, bọn họ chết là tại mình sao?

Phương Mộc nhìn nét mặt đê mê của hãn, đột nhiên hỏi một câu: "Trong thùng nước có cái gì?"

Nét mặt Ngô Hàm lập tức trở nên kinh ngạc, vùng giữa đôi mày của hãn lại nhăn lại, chậm rãi buông hai tay xuống.

"Người chặt đầu Trần Hi, là cậu thật sao?"

Điều khiến Phương Mộc không ngờ chính là, câu hỏi thứ hai của cậu lại khiến cho khóe miệng Ngô Hàm khôi phục tia cười mỉm trào phúng.

"Ta còn tưởng rằng mấy người phải thông minh hơn so với tưởng tượng của ta, không ngờ mà chẳng qua cũng chỉ đến vậy. Ha ha."

Hắn nghiêng đầu, giống như thợ săn đang thưởng thức con mồi của mình.

"Nói ra rất dài dòng, bạn thân của ta. Nếu mà thật sự muốn nghe."

Chu Quân ngâm nga một khúc nhạc, cầm một cuộn giấy vệ sinh rời khỏi phòng ngủ, phòng 352 đối diện vang đến giọng nói của Phương Mộc:

"Tinh tảo nhân vong!"

Chu Quân cười mắng: "Hơ hơ, Sucker." Lắc lư đi vào WC.

Ngô Hàm xuất hiện ở góc ngoặt nơi cầu thang, hắn vội vã nhìn xung quanh, trong hành lang im ắng, không một bóng người.

Hắn đi rất nhanh và nhẹ vào WC, trong WC ngoài Chu Quân đang gắng sức, không còn một ai.

Hắn lướt nhẹ đến phía sau bệ xí của Chu Quân, cẩn thận thăm dò. Chu Quân đưa lưng về phía hắn, không hề phát hiện.

Ngô Hàm lấy từ trong túi áo ra một sợi dây thừng, nắm ở hai đầu, nhắm vào đầu của Chu Quân tròng qua. Chu Quân chỉ kịp kêu lên một tiếng ngắn ngủi, đã bị Ngô Hàm kéo cả người lên. Ngô Hàm nhanh chóng hạ nửa thân người xuống, hai tay giao nhau, ra sức rít chặt dây thừng, hai tay Chu Quân cào loạn trên cổ, chân cũng đá loạn, kiệt sức muốn đứng thẳng lên, cổ bị dây thừng siết chặt vào vách ngăn, gáy cọ vào vách ngăn. Sau vài phút, rốt cuộc Chu Quân không phản kháng được nữa. Ngô Hàm mồ hôi đầu đầy lại hung dữ siết thêm vài cái, mới chậm rãi buông lỏng dây thừng, thân thể Chu Quân mềm nhũn tê liệt trượt xuống vách tường. Hắn đi vào gian đầu, không dám nhìn thẳng mặt người chết, cố sức xếp chân cậu ta gập lại, lưng dán sát tường, thoạt nhìn bộ dạng giống như vẫn đang đi đại tiện. Ngô Hàm xoay người ra khỏi nhà xí, nhanh chóng xuống lầu, vừa đến lầu hai, chợt nghe thấy cánh cửa phòng ngủ nào đó cọt kẹt một tiếng mở ra, tiếp theo chợt nghe tiếng bước chân loạt xoạt. Ngô Hàm dựa lưng vào cầu thang lầu hai, nín thở tập trung lắng nghe, khoảng chừng một phút sau, tiếng bước chân kia lại từ trong WC

đi ra, không có dấu hiệu hoảng loạn, cửa bị đập thật mạnh, mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh. Ngô Hàm mồ hôi đầy đầu thở dài một hơi, xoay người xuống lầu.

Ngô Hàm đeo cặp sách trên lưng, cầm ly nước cẩn thận lách vào sau tòa nhà hành chính, không một tiếng động đẩy cửa số nhà vệ sinh lầu 1, nhanh nhẹn nhảy vào.

Lưu Vĩ Lệ đang ngáp dài, phờ phờ từng tờ từng tờ tài liệu. Lúc này có người gõ cửa.

"Ai?"

"Chị, là em."

"Là cậu hả." Lưu Vĩ Lệ nhận ra y là đàn em khóa dưới buổi chiều hỗ trợ mang tài liệu sang đây.

"Em vừa đi ngang qua dưới lầu, thấy ở đây vẫn sáng đèn." Trên mặt Ngô Hàm là nụ cười khiêm tốn: "Cần giúp đỡ không chị?"

Lưu Vĩ Lệ nhìn chòng tài liệu như núi bên cạnh máy photocopy.

"Tốt quá, cảm ơn cậu." Cô hướng cậu đàn em nhiệt tình này quăng ra một nụ cười đầy mê hoặc.

Hai người vừa vội vàng làm việc, vừa tán gẫu chuyện trên trời dưới biển. Đột nhiên, Ngô Hàm dừng tay lại.

"Làm sao vậy?"

Ngô Hàm chỉ chỉ ngoài cửa, "Hình như có người đến."

Trong hành lang quả thật có tiếng bước chân, thế nhưng tiếng bước chân kia dần dần đi xa, cuối cùng biến mất.

"Không có gì, có thể là nhân viên bảo vệ. Chị đã báo với bọn họ rồi."

Ngô Hàm đi đến trước cửa nhìn ra xung quanh, trong hành lang vắng vẻ không một bóng người, hắt thở dài nhẹ nhõm.

Hắn trở lại trước bàn, Lưu Vĩ Lệ quay lưng về phía hắn lấy tài liệu trong máy photocopy. Ngô Hàm lặng lẽ đẩy cái ly, khiến cái ly lật nhào trên

bàn.

"Ai da, hỏng bát."

"Làm sao vậy?" Lưu Vĩ Lệ nghe tiếng ngoảnh đầu lại, nước trà màu nâu nhạt đang từ mặt bàn chảy xuống, một quyển đề tài báo cáo đã bị dính nước.

"Sao lại như vậy?" Lưu Vĩ Lệ ảo não xách báo cáo lên, ra sức vẩy nước trên mặt.

"Không phải em cố ý, thực xin lỗi chị." Ngô Hàm sợ hãi nói.

"Làm sao bây giờ? Thầy Cao sẽ phê bình chị mất, ông ấy lúc nào cũng quan tâm nhất là sạch sẽ." Về mặt Lưu Vĩ Lệ rất căng thẳng.

Ngô Hàm xấu hổ xoắn tay, sau đó như chợt nhớ ra cái gì nói: "Như vậy đi chị, chúng ta đem nó lên sân thượng phơi, chắc là sẽ mau khô thôi."

"Được được." Lưu Vĩ Lệ vội vàng gỡ thanh gài báo cáo xuống, đi theo Ngô Hàm lên sân thượng.

Sân thượng nằm ở đầu gió rất lớn, Ngô Hàm nhặt vài viên gạch vỡ ở góc tường, đặt báo cáo tản ra trên gờ xi măng bên cạnh sân thượng.

Lưu Vĩ Lệ nhìn sân trường thu nhỏ dưới chân, hơi sợ hãi. Ngô Hàm nói: "Đừng sợ, ở đây gió khá lớn, sẽ khô nhanh thôi."

Lưu Vĩ Lệ gật đầu, cũng cầm một viên gạch vỡ chèn tờ báo cáo đặt trên gờ xi măng.

"Chị à," Ngô Hàm nhìn chăm chăm báo cáo trong tay: "Hình như thiếu một tờ."

"Không thể nào." Lưu Vĩ Lệ đến gần, đưa tay đón lấy tờ báo cáo: "Để chị xem xem."

Ngô Hàm lại rút tay về, dùng tay kia đẩy mạnh Lưu Vĩ Lệ, Lưu Vĩ Lệ kêu lên một tiếng sợ hãi ngã chúi xuống, sau đó chợt nghe một tiếng "Phịch" nặng nề.

Ngô Hàm đứng trên gờ xi măng, ngực không ngừng phập phồng. Trong giây lát, hần nhìn xuống dưới lầu, một màu tối đen, nhìn không thấy gì.

Ngô Hàm định thần, nhắc từng viên gạch xuống nhật báo cáo lên, xoay người đi xuống khỏi sân thượng.

Hắn trở lại phòng photocopy, nhét báo cáo vào cặp sách, sau đó lấy từ trong cặp sách ra một cái giẻ lau, cẩn thận lau một lần bàn và máy photocopy, lại nhớ tới hành lang, liền lau sạch cửa sổ và khung cửa. Tiếp đó, hắn lập tức đi đến phòng vệ sinh lầu 24, lấy từ bên trong ra một cây lau nhà, lau chùi sạch sẽ sàn phòng photocopy, tiếp đó cầm cặp sách và ly nước rời đi, trước khi đi, lại lau sạch nắm cửa phòng, tiếp đó khép hờ cánh cửa, nhanh chóng biến mất trong hành lang tối tăm.

Trong phòng tự học, Cổ Phi Phi và Tống Bác ngồi ở một góc phòng thân mật âu yếm nhau, tay Tống Bác gian xảo lần mò trên người Cổ Phi Phi, Cổ Phi Phi vừa thấp giọng cười, vừa nhìn hắn bằng ánh mắt giận giữ hoặc khinh thường hoặc tò mò. Cô cúi đầu sang nói nhỏ bên tai Tống Bác vài câu, trên mặt Tống Bác nở một nụ cười đầy ẩn ý, mặt Cổ Phi Phi lại đỏ.

Hai người nhẹ nhàng thu dọn sách vở, nắm tay nhau ra khỏi phòng tự học, nhưng không chú ý tới người trong góc phòng kia, Ngô Hàm cũng bắt đầu thu dọn cặp sách.

Cổ Phi Phi và Tống Bác đi vào sân thể dục, tìm một góc kín gió, vừa ngồi xuống, hai người liền vội vã quấn lấy nhau.

Đầu lưỡi bọn họ quyện vào nhau, hai cánh tay không ngừng khám phá thân thể đối phương.

Bọn họ không nghe thấy, ở chỗ trống dưới bậc thang nơi bọn họ ngồi, một người đang nín thở.

Ngô Hàm ngồi bên trong, tay nắm chặt một cây gỗ lớn, nhắm chặt hai mắt, lỗ tai không bỏ sót chút động tĩnh nào bên trên.

Thật lâu sau, từng nhóm sinh viên cười đùa âm ỹ đi qua sân thể dục. Ngô Hàm nhìn đồng hồ đeo tay, 10 giờ hơn, bọn sinh viên đã trở về phòng.

Một hồi sau động tĩnh phía trên mới ngừng lại.

“Chắc phòng ngủ đã đóng cửa rồi, dù sao cũng không về được nữa, chúng ta đến phòng chiếu phim đi.”

Ngô Hàm lặng lẽ đứng lên, cẩn thận đứng cạnh bậc thang.

“Được, có điều đến lúc đó anh không được làm bậy nha.”

Đúng lúc đó. Ngô Hàm nhảy lên bậc thềm.

Hắn trông thấy đầu tóc ngắn của Tống Bác và vẻ mặt Cổ Phi Phi trong phút chốc trở nên hoảng sợ.

Hắn dồn sức đánh xuống một gậy.

***

Trần Hi đang nhìn vào trong gương cẩn thận trang điểm lại, lúc này có tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?"

"Là tớ, Ngô Hàm, có thể vào được không?"

Trần Hi mở khóa cửa, Ngô Hàm mặc y phục diễn bó sát chạy vào nhanh như chớp.

"Xin lỗi, tay áo tớ bị tuột chỉ rồi, giúp tớ khâu lại được không." Ngô Hàm duỗi tay, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới.

"Chỗ nào hả?" Trần Hi vội đi sang: "Chỗ nào bị tuột chỉ?" Cô cúi đầu tìm kiếm trên cổ tay Ngô Hàm.

Bàn tay Ngô Hàm khẽ lật lại, trong lòng bàn tay bất ngờ xuất hiện một miếng băng gạc, lập tức bịt miệng Trần Hi.

Trần Hi lả đi rất nhanh.

Ngô Hàm vác Trần Hi lên vai, mở cửa ra, nhìn xung quanh một chút, đặt Trần Hi lên xe đẩy trước cửa, dùng vải trắng che lại.

Vài phút sau, giữa tiếng vỗ tay hoan hô của toàn hội trường, Ngô Hàm nhanh chóng từ bên phải sân khấu nhảy vào hành lang, chạy nhanh lên lầu 3, vọt vào nhà vệ sinh. Đúng như hắn đã dự kiến, tất cả mọi người ở

dưới lầu thường thức toàn bộ cao trào của vở kịch, trong phòng vệ sinh không một bóng người.

Hắn cởi bộ đồ diễn bó sát và mặt nạ. Ngực, hai tay và trên đùi đều dùng băng cuốn vải bông thật dày. Hắn đi vào một buồng vệ sinh, dầm lên ống nước, lấy từ trong thùng nước ra một túi nhựa, gom quần áo bó và mặt nạ cuộn thành một bọc, nhét vào trong túi nhựa, sau khi buộc cẩn thận lại giẫm lên trên ống nước, nhét túi nhựa vào góc thùng nước, ở một nơi sẽ không ảnh hưởng đến vị trí tiếp nước.

Ngay sau đó, hắn kéo vải bông bó trên người, xé thành hai miếng nhỏ, lại vắn vỏi nước thấm ướt vải bông, vải bông thật dày biến thành vải cục nhỏ, hắn ném những cục bông và băng dán này vào trong bệ tiểu tiện, xả nước trôi vào cống thoát.

Làm xong hết thấy, hắn lôi từ sau hệ thống sưởi hai khẩu thẳng đã được chuẩn bị từ trước, đi vào trong gian phòng cuối cùng. Trước tiên hắn trói hai chân mình lại, sau đó trói đầu gối và miệng, rồi lại trói tay mình, sau đó ngồi dưới đất, luồn hai chân qua hai tay, hai tay của y liền có dáng bị trói quặt phía sau. Ngô Hàm chống tay sau lưng lấy vào tường đứng dậy, kê gáy sát một khung cửa gỗ trong phòng. Khi hắn cảm thấy gờ khung cửa đối diện với gáy của mình, hắn liền đưa đầu về phía trước, sau đó đánh mạnh về phía sau. Một vết nứt lập tức xuất hiện sau gáy, máu tươi chảy xuống rất nhanh, cảm thấy đầu vầng mắt hoa Ngô Hàm dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, cẩn thận không để cho máu cọ vào vách tường, sau đó nghiêng người ngã xuống mặt sàn của phòng, nhắm hai mắt lại.

"Vậy, ngày đó tôi trông thấy cậu ở câu lạc bộ," Phương Mộc chậm rãi nói: " Là vì cậu đi đến phòng vệ sinh lầu 3 lấy bộ đồ diễn và mặt nạ kia đúng không?"

Ngô Hàm gật đầu.

Mọi việc đã rõ. Hắn ngồi yên lặng trong kịch trường, không phải vì thương tiếc Trần Hi hoặc cảm thấy hối hận, mà là muốn hồi tưởng lại dư vị của màn diễn xuất ngoạn mục ngày hôm ấy.

Hai người yên lặng đối mặt với nhau.

"Cậu vì sao không giết chết tôi?" Phương Mộc đột nhiên hỏi.

"Tôi muốn để dành cậu đến cuối cùng, Phương Mộc thân mến." Hãn nở một nụ cười có thể gọi là thân thiện: "Có kẻ đang không ngừng đoán tâm sự của ta, thế nhưng lại không thể đoán được, trò chơi này mới thật thú vị làm sao. Nhưng nụ cười của hãn thoáng chốc đã biến mất trên mặt không còn tăm hơi: " Nhưng mà đã ngu xuẩn phá hủy trò chơi này, vốn dĩ nó phải có một kết cục hoàn mỹ. Cho nên, Phương Mộc, hiện tại chúng ta chỉ có thể nói lời vĩnh biệt."

Một cảm giác sợ hãi trào dâng trong lòng Phương Mộc, trong đầu cậu chỉ có một ý niệm: chạy mau.

Cậu vừa xoay người định chạy, nhưng không ngờ Ngô Hàm nhặt lên một chân ghế trên mặt đất, ném về hướng Phương Mộc.

Phương Mộc vội vã cúi đầu tránh né, không ngờ Ngô Hàm chỉ đánh lạc hướng cậu, cúi người hướng phía mắt cá chân Phương Mộc đánh tới.

"Rắc!" Phương Mộc nghe rõ ràng thanh âm mắt cá chân của mình bị bẻ gãy, thân mình cậu xiêu vẹo, Ngô Hàm nhanh chóng đứng dậy, lại vung một gậy, đầu Phương Mộc trúng một gậy thật mạnh, cậu đứng không vững nữa, ngã ngửa trên mặt đất.

Cảm giác đau nhức khiến Phương Mộc suýt bất tỉnh. Trong lúc mắt hoa, cậu mơ hồ cảm thấy Ngô Hàm đưa tay túm lấy áo cậu, kéo cậu tới phòng 352 còn đang bốc cháy. Phương Mộc không giãy dụa trong tuyệt vọng, không có chút tác dụng nào, chỉ đành để Ngô Hàm lôi xềnh xệch tới cửa phòng ngủ.

Ngô Hàm buông tay ra, Phương Mộc ngã thật mạnh xuống đất, vừa định vực dậy lại bị Ngô Hàm dùng chân đạp trên ngực, không thể cự quậy.

Ngô Hàm lấy từ trong túi áo ra một con dao găm đa năng, Phương Mộc nhận ra đó là loại dao găm sản xuất tại Thụy Sĩ.

Ngô Hàm mở lưỡi dao ra, tiếp đó đè lên người Phương Mộc, mũi kẻ sát trên cổ Phương Mộc.

"Nói thật, tôi thật sự không nỡ giết cậu," hấn đột nhiên lại thở dài: " Vốn định tính toán cho cậu sống thêm một quãng thời gian nữa, trò chơi này mới thú vị."

"Mày thật biến thái!" Phương Mộc cực kỳ phẫn nộ mắng.

Ngô Hàm cũng không tức giận, ngược lại khẽ cười cười. "Biến thái sao?"

"Thực ra cậu cũng giống như tôi thôi." Hấn kề sát dao vào khuôn mặt Phương Mộc: "Cũng nhạy cảm, tự ti."

Phương Mộc ngừng giãy dụa, cậu mở to mắt nhìn Ngô Hàm.

"Đúng vậy, cậu và tôi giống nhau, ngày đó sau khi chúng ta từ cục công an trở về, tôi đã biết." Dao găm của Ngô Hàm vẫn hướng sát cổ Phương Mộc: "Cho nên, trước khi cậu chết tôi mới nói cho cậu toàn bộ bí mật. Cảm ơn tôi đi, chí ít," hấn hướng hai thi thể trong phòng ngủ kia bữu bữu môi: "Cậu hấn là có thể yên lòng mà đi hơn bọn hấn."

"Cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ bắt được mày!"

"Hề hề." Khóe miệng Ngô Hàm lại lộ ra nụ cười thương hại: "Cậu đừng căng thẳng, các cậu đều chết hết, ta nói thế nào chẳng được."

Phía xa xa dần dần truyền đến tiếng xe cứu hỏa và còi cảnh sát.

Hấn lôi từ trong túi áo ra một chai nước khoáng chứa thứ chất lỏng màu đỏ nhạt bên trong.

"Hoàn hảo, để lại một chai, vậy là đủ rồi." Hấn vặn mở nắp bình, giống như dụ đứa nhỏ đi ngủ: "Không nên cử động, sẽ không lâu đâu, loáng cái là xong rồi."

"Không được. . . . ."

Phương Mộc và Ngô Hàm đồng thời nhìn về phía góc tường. Trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc còn tưởng rằng mình gặp ảo giác.

Thế nhưng Tôn Mai thật sự đang cử động.

Sau đó, cô cũng chậm chậm đứng lên.

"Không. . . . .Không nên. . . . .Giết người nữa. . . . ."

Tóc Tôn Mai đã bị đốt cháy rụi hết, trên mặt ngoài bị cháy sém da thịt còn lòi ra, sớm đã không nhìn rõ ngũ quan. Quần áo toàn thân chỉ còn lại từng túm từng túm vẫn còn bốc khói.

Cô bước từng bước tới gần Ngô Hàm, trong miệng thì ào ào nói:

"Không nên. . . . .Không nên giết người nữa. . . . ."

Ngô Hàm há hốc miệng, nói không nên lời, cơ thịt trên mặt vì hoảng sợ mà vắn vẹo.

Tôn Mai đã bị thiêu đến nhìn không ra hình người hướng về phía y vườn hai tay "Không. . . . .Không nên. . . . ."

"Đừng có lại đây!" Ngô Hàm run rẩy nói, đôi mắt vẫn mở trừng trừng đến nỗi như muốn lọt ra khỏi hốc mắt.

"Không nên giết người nữa!"

Tôn Mai đột nhiên phát ra một tiếng thét cực kỳ bi thảm, đánh móc một quyền sau gáy Ngô Hàm.

Ngô Hàm lập tức gục trên mặt đất. Phương Mộc nhân cơ hội đó lăn một vòng, lăn đến bên kia hành lang.

Tôn Mai ra sức ôm chặt Ngô Hàm, Ngô Hàm liều mạng giãy dụa, chất lỏng trong bình nước khoáng hắt vào người hắn.

Bọn họ lăn lộn trên mặt đất, ấu đả nhau. Tay Ngô Hàm cào cấu loạn trên mặt Tôn Mai, da thịt trên mặt Tôn Mai bị đốt cháy rụng xuống từng mảng từng mảng, thế nhưng tay cô trước sau vẫn ra sức quấn lấy Ngô Hàm.

Khung cửa bị cháy thật lâu cuối cùng đổ sụp xuống, vừa vắn rơi trúng bọn họ, trên người Ngô Hàm lập tức bùng lên ngọn lửa.

"A ....." Ngô Hàm kêu thảm, ngọn lửa trên người lại càng lúc càng lớn.

"Cứu mạng. . . . . Cứu cứu. . . . .Ta. . . . ."

Hắn giơ một bàn tay đang bốc cháy hướng về phía Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn Ngô Hàm và Tôn Mai đã bị đốt thành một quả cầu lửa, định xông tới nhưng không cách nào động đậy được. Một cơn mê muội kéo tới, Phương Mộc dần mất đi tri giác. . . . .

Chương 18 - Nhật ký của Tôn Mai

Khi Phương Mộc tỉnh lại, thấy mình đã ở trong bệnh viện.

Sự việc xảy ra đêm hôm đó đã khiến Phương Mộc bị nứt xương sọ và gãy xương mắt cá chân, trên cơ thể có vài chỗ còn bị bỏng. Ngày thứ hai nhập viện, cậu lúc thì chột tỉnh, kể lại đứt quãng toàn bộ sự việc cho Hình Chí Sâm rồi lại lâm vào hôn mê.

Từ sáng sớm đến tối đều có hai cảnh sát sắc mặt âm trầm đứng lặng im ở cửa phòng bệnh. Hình Chí Sâm đến thăm cũng không cần giữ ý mà nói luôn cảnh sát đã liệt Phương Mộc vào đối tượng bị tình nghi số một, con dao găm mà Phương Mộc nhắc tới kia, không tìm thấy ở hiện trường.

Mọi người đều chết hết, chỉ có mình cậu còn sống, nguyên nhân đương nhiên ai cũng biết.

Một buổi tối kia, Phương Mộc bỗng giật mình tỉnh dậy.

Trong phòng mù mịt khói khiến mọi người muốn ngạt thở, ngoài cửa lấp loáng có ánh lửa chớp động.

Cháy rồi.

Phương Mộc định lớn tiếng hét lên, nhưng lại không sao phát ra tiếng nào.

Cậu liều mạng định ngồi dậy, nhưng cơ thể cũng không nghe lời cậu.

Trong lúc giãy dụa, Phương Mộc đột nhiên nhận ra trên đầu là ván giường quen thuộc của lão ngũ.

Mình đang ở trong phòng 352.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Đầu tiên là một cánh tay bị đốt cháy, da tróc thịt bong, tiếp đó là một thân thể cháy đen, đã không phân rõ ngũ quan trên khuôn mặt.

Kẻ mập mạp, là Chúc lão tứ.

Hắn đi đến trước giường Phương Mộc, yên lặng đứng đó.

Kế tiếp là Vương Kiến bị cháy sạch chỉ còn lại một đoạn ngắn ngắn, khuôn mặt vỡ tan ghê rợn của Tôn Mai.

Sau đó là một cô gái mặc áo bào trắng, trong tay đang cầm đầu của chính mình với mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay.

Phương Mộc hoảng sợ há hốc mồm.

Các người. . . . .

Những người đã chết im lặng đứng thành một hàng, lặng lẽ nhìn Phương Mộc nằm trên giường.

Ánh mắt này giống như một tấm lưới mở ra, ra sức quấn lấy cơ thể Phương Mộc.

Lưới càng ngày càng thít chặt, Phương Mộc cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Đừng, thả tôi ra.

Kỳ thật cậu cũng giống tôi thôi. Một giọng nói vang lên bên tai cậu.

Phương Mộc nghiêng mạnh đầu đi, Ngô Hàm nằm bên cạnh, ánh mắt chỉ còn lại hai hốc máu trống rỗng, môi đã không còn, răng nanh dính liền với máu thịt bầy nhầy.

Kỳ thật, cậu cũng giống tôi thôi.

Không .....

Thân thể của Phương Mộc trên giường oằn lên đau đớn, hai tay ra sức nắm chặt thang giường, miệng rên rỉ mơ hồ không rõ.

Mẹ Phương Mộc ở bên giường nhảy dựng lên, ra sức đè giữ thân thể Phương Mộc.

"Đừng sợ đừng sợ, không sao đâu, mẹ ở đây."

Đôi mắt Phương Mộc mở trừng lên, ánh nắng chiều thoáng xuyên vào, cậu không nhìn được đành nhắm hai mắt lại, lệ theo gò má chảy xuôi.

Là mơ thôi. Cậu thoáng trầm tĩnh lại.

Cửa bị xô mở, hai cảnh sát trông giữ bên ngoài vọt vào. Phía sau còn có Hình Chí Sâm đi theo.

"Các người muốn làm gì!" Mẹ Phương Mộc tóc tai bù xù điên tiết: "Các người bắt đứa nhỏ này đi, phán nó tử hình đi!"

Bà lao về phía một cảnh sát, ra sức đấm vào trước ngực anh ta.

Cảnh sát xấu hổ giữ lấy tay bà, đẩy nhẹ bà ra.

Mẹ Phương Mộc giãy dụa vài cái, cảm giác được toàn thân cũng không còn chút sức lực, buông tay ra, ghé vào bên giường nức nở.

Hình Chí Sâm thấp giọng nói vài câu với hai cảnh sát, hai người kia liên tục gật đầu, cuối cùng nói: "Đội trưởng hình chúng tôi đi trước" liền rời khỏi phòng bệnh.

Hình Chí Sâm đi đến bên giường, cúi xuống vỗ vai của mẹ Phương Mộc: "Chị à, chị đừng như vậy, Phương Mộc không sao đâu, chúng tôi đã loại cậu ta ra khỏi đối tượng tình nghi rồi."

"Thật vậy sao?" Mẹ Phương Mộc ngược khuôn mặt vương đầy nước mắt lên: "Đã bắt được hung thủ rồi sao?"

"Chưa. Có điều, đã có chứng cứ chứng minh, không liên quan tới Phương Mộc." Hình Chí Sâm cầm khăn mặt vắt trên đầu giường: "Mau lau mặt đi, trông chị kìa, dáng vẻ không ra làm sao hết."

Mẹ Phương Mộc hít mũi, ngượng ngùng cầm lấy khăn mặt.

"Tôi đi rửa mặt." Bà lo lắng nhìn Phương Mộc.

"Không sao, chị đi đi, tôi ở đây chăm sóc cho cậu ấy. Hơn nữa," Hình Chí Sâm quay đầu nhìn Phương Mộc nằm trên giường: "Con của chị là một người có ý chí rất kiên cường."

Trong mắt mẹ Phương Mộc hiện lên vẻ kiêu hãnh, dường như đang nói: "Đó là điều đương nhiên", bà vuốt gọn tóc, xoay người đi ra ngoài.

Hình Chí Sâm ngồi xuống bên giường, tay vuốt trên chăn.

"Cậu thế nào?"

"Tạm ổn." Một lúc lâu sau, Phương Mộc mới trả lời.

Ánh mắt của cậu trước sau đều nhìn lên trần nhà, đầu và mắt cá chân vẫn còn cảm giác đau đớn.

Ánh mắt của cậu trống rỗng cô đơn, bên trong lộ ra sự hoảng sợ không thể gọi tên. Hình Chí Sâm khẽ thở dài, ông úp mặt vào lòng bàn tay, chà sát khuôn mặt.

"Chúng tôi đã loại bỏ cậu khỏi đối tượng tình nghi."

"Ừm."

Phương Mộc lạnh nhạt, khiến Hình Chí Sâm hơi khó xử. Ông lấy từ trong cặp ra một bao thuốc, rút một điếu ngậm trên miệng, suy nghĩ một chút, lại cắm vào trong bao.

"Không phải vẫn còn oán giận tôi chứ?" Ông hỏi dò.

Phương Mộc không chút phản ứng.

"Tôi muốn thật lòng xin lỗi cậu, đêm đó tôi ở vùng ngoại thành. . . . ."

"Tôi không oán trách anh, tôi không oán trách bất kỳ ai." Phương Mộc đột nhiên mở miệng.

Đúng vậy, mình không có bất kỳ lý do gì để oán giận ai.

Chính là mình phát hiện phiếu mượn sách. Là mình không kịp thời chạy về trường học. Mọi thứ đều đã không kịp.

Hình Chí Sâm cúi đầu.

Hai người im lặng ngồi một hồi. Mẹ Phương Mộc trở lại phòng bệnh, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, lại lui ra ngoài.

Hình Chí Sâm thở dài, bắt đầu lục lọi trong cặp, lát sau, ông cầm mấy thứ gì đó đặt ở đầu giường.

"Chúng tôi phát hiện thứ này ở trong nhà Tôn Mai."

Lần đầu tiên Phương Mộc rời mắt khỏi trần nhà nghiêng đầu sang, đó là ba quyển sổ cứng bằng da, trong đó có một cái rất tinh xảo, giá trị xa xỉ, hai cái khác là hàng rẻ tiền hết sức bình thường.

"Đây là cái gì?"

"Nhật ký của Tôn Mai. Ở trong này chúng tôi phát hiện ra bằng chứng quan trọng, cho nên, đã loại bỏ cậu ra khỏi đối tượng tình nghi."

Hình Chí Sâm thấy Phương Mộc nhìn cuốn nhật ký không chớp mắt, khẽ cười cười.

"Muốn xem chút không?"

Phương Mộc dời ánh mắt từ cuốn sổ đến khuôn mặt Hình Chí Sâm, tuy rằng không nói gì, thế nhưng từ ánh mắt kia Hình Chí Sâm thấy được thứ gì đó đã từng quen thuộc.

Kiên cường và nhiệt huyết.

"Cậu xem đi, có điều phải giữ cẩn thận." Hình Chí Sâm đứng dậy, nháy mắt với cậu: "Dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi vi phạm kỷ luật. Hơn nữa," ông dừng lại một chút: "Cậu có quyền biết rõ chân tướng."

Bàn tay ông đặt trên đầu Phương Mộc, rất nặng.

"Phương Mộc," Ông nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc: "Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Cậu từ trước tới giờ vẫn kiên cường hơn so với tưởng tượng của tôi, đừng làm tôi thất vọng."

Nói xong, ông liền mở cửa ra ngoài.

Nhật ký cuốn thứ nhất.

Ngày 14 tháng 7 năm 1998.

Hôm nay là ngày giỗ của Khắc Kiệt. Tâm trạng mình không tốt.

Buổi sáng xin nghỉ, mang theo Phàm Phàm cho nó tảo mộ của ba ba. Cho con bé mặc bộ váy hoa nhỏ mà nó thích nhất. Bộ này lúc mua rất đắt nhé, hơn một trăm đồng, thế nhưng mình mua nó không chút do dự.

Chuyện này, dường như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

Phàm Phàm đã 8 tuổi, váy đã nhỏ so với cơ thể con bé, mặc trên người đã chật cứng.

Phàm Phàm rất vâng lời, không nói một câu, còn nhanh nhẹn giúp mình thu thập xong đồ đạc.

Con bé đã trưởng thành hơn nhiều, không giống 2 năm trước, đi tảo mộ giống như đi chơi xuân, chỉ lo chạy đông chạy tây chơi đùa. Hôm nay chẳng những nó lặng im mà còn hướng ba nó vái lạy hai cái.

Ngày 29 tháng 7 năm 1998, mưa nhỏ.

Bên hậu cần mang đến một thằng bé, tên là Ngô Hàm, nói là sinh viên vừa học vừa làm. Thằng bé bộ dạng lẻo khoẻo, giống như bị suy dinh dưỡng.

Mình không vừa ý lắm, nói là trợ giúp mình quản lý việc ở ký túc xá, lại phân cho mình một người gầy bé như vậy, có thể làm được việc gì chứ?

Ngô Hàm là người nhút nhát, lúc nói chuyện, mắt cũng cụp xuống, không dám nhìn ai. Mình chú ý ánh mắt nó từ đầu đến cuối đều đảo loạn lên. Mắt thằng bé này không được tốt lắm.

Tóm lại, mình không thích nó.

Ngày 3 tháng 8 năm 1998, trời nhiều mây chuyển mưa nhỏ.

Tôn Hà giới thiệu cho mình một người đàn ông, em gái nhiều chuyện này.

Không thuyết phục nổi nó, đành phải đi gặp mặt. Lâu lắm không đi giày cao gót, chân bị cọ sát rất đau.

Đối phương là một giáo viên trung học về hưu, cũng giống như mình, góa vợ.

Bộ dạng rất nhanh nhẹn, nhìn mặt khá kiêu ngạo. Mới đầu khi mình nói mình làm công tác hậu cần ở đại học Sư Phạm, hẳn còn cố gắng khách khí, sau khi biết mình là quản lý viên của ký túc xá, lập tức ra vẻ ta đây.

Lúc ăn cơm, mình muốn ăn cá hấp quế, hẳn liền làm ra vẻ vô cùng khó chịu, cuối cùng mình đành đổi thành thịt xào chua ngọt.

Dùng bữa xong trời lại mưa, hẳn ra sức mời mình vào nhà hẳn ngồi một chút, tưởng rằng mình không biết hẳn muốn cái quý gì sao?

Ngày 4 tháng 8 năm 1998, mưa to.

Hôm qua tâm trạng không tốt, buổi chiều lúc Ngô Hàm đến làm việc, lại đem một bụng tức giận trút vào nó.

Bên ngoài mưa to như trút, mình còn cố tình bắt nó đi lau kính trong WC. Nó lại không kêu một tiếng mang thùng nước đi. Nó cũng thật khỏe, một thùng nước đầy lại xách lên rất nhẹ nhàng. Đừng thấy ta gầy, xương cốt bên trong tất cả đều là thịt, những lời này là ai nói ấy nhỉ?

Lúc nhá nhem tối, hăn mồ hôi đầy đầu trở về, sợ hãi nói bên ngoài mưa quá lớn, cửa sổ bên ngoài làm thế nào cũng lau không sạch được. Trái tim của ta thoáng mềm nhũn.

Ngày 17 tháng 8 năm 1998.

Sáng hôm nay lúc rửa mặt, phát hiện tóc mình vừa bạc lại vừa thưa, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng càng sâu.

Mình già rồi sao?

Ngày 22 tháng 10 năm 1998, chuyện.

Hôm nay tâm trạng của tiểu Ngô không vui. Mình hỏi nó làm sao vậy, nó ấp a ấp úng nói đã làm mất 300 đồng.

Mình hoảng hốt, 300 đồng, này tương đương với một tháng phí sinh hoạt của nó.

Mình hỏi nó làm sao bây giờ, thằng bé này rất quật cường, cứng rắn cười nói không sao, cùng lắm thì ăn bánh mì chấm nước tương một tháng.

Một tháng sao, cơ thể nó đang tuổi lớn, mỗi ngày chỉ ăn như vậy, làm sao chịu được.

Lúc tan ca, mình lén bỏ vào trong cặp sách của nó 100 đồng. Không vì cái gì khác, chẳng qua thương cảm nó.

Ngày 23 tháng 10 năm 1998.

Cả ngày tiểu Ngô cũng chưa nói câu nào, ta nghi ngờ không biết rốt cuộc có thấy 100 đồng kia không.

Lúc chiều thu dọn đồ đạc, ta thấy trong túi mình một tờ giấy, mặt trên viết: dì Tôn, cảm ơn dì, tôi sẽ trả lại tiền cho dì.

Thằng bé này, còn cố khách khí.

Nhật ký cuốn thứ hai.

Ngày 2 tháng 11 năm 1998, mưa nhỏ.

Lúc ăn cơm trưa, mình mang cho Ngô Hàm một hộp cơm sườn lợn chưng khoai tây, tự mình làm. Cậu ta ăn rất ngon, sau khi ăn xong rửa hộp cơm sạch sẽ.

Chị Đặng nhìn thấy, trêu đùa mình yêu trẻ con, già mà không đứng đắn, mình và chị ấy trêu nhau hồi lâu, quay đầu lại mới phát hiện mặt tiểu Ngô chẳng mấy chốc hồng đến tận cổ. Thằng bé này, còn tưởng là thật. Ha hả

Ngày 11 tháng 12 năm 1998, tuyết lớn.

Hôm qua trông thấy tiểu Ngô chỉ mặc một chiếc áo đơn mỏng manh, lúc quét tuyết trước cửa, lạnh đến rùng mình. Trời lạnh như thế, chỉ mặc một bộ quần áo như vậy sao được.

Mình về nhà tìm một cái áo bông của Khắc Kiệt, kiểu dáng có hơi già một chút, nhưng rất ấm áp.

Khi tiểu Ngô nhận áo bông có vẻ rất xấu hổ, mình bảo cậu ta mặc vào, cậu ta rất nghe lời làm theo, áo hơi rộng, thế nhưng nhìn từ phía sau, lại có chút giống Khắc Kiệt.

.....

Sau khi tiểu Phàm ngủ, mình ở trong nhà vệ sinh lấy tay tự thỏa mãn mình. Sau đó mình khóc rất lớn.

Khắc Kiệt, em rất nhớ anh.

.....

Ngày 19 tháng 1 năm 1999.

Ngày mai nghỉ tết, các học sinh đã về nhà quá nửa. Khắp tòa nhà đều là rác rưởi bọn sinh viên ném xuống, cũng may có tiểu Ngô giúp mình.

Lúc làm việc, tiểu Ngô nói cậu ta phải về nhà ăn tết, mình hỏi cậu ta số điện thoại, nói năm mới sẽ gọi điện chúc tết cậu ta. Cậu ta nói không có, cũng khó trách, nhà cậu ta ở vùng hẻo lánh như vậy, kéo điện vào được cũng rất khó khăn rồi, nói chi đến điện thoại.

Mình cho cậu ta một hũ chân giò ngâm muối, để cậu ta ăn trên đường, cậu ta nói dì Tôn cảm ơn dì.

Dì Tôn dì Tôn, ta thật sự già như vậy sao, đột nhiên hơi giận đối cậu ta.

Ngày 15 tháng 2 năm 1999, trời râm.

Hôm nay là đêm 30, tiểu Phàm đang xem xuân tiết văn hội, mình không muốn xem, tiết mục nào cũng vậy, chẳng có gì hay ho.

Không biết lễ mừng năm mới ở nông thôn ra sao, chắc là náo nhiệt hơn so với nội thành, giết heo, bắn pháo, làm sủi cảo, mời thần tài, đến nhà chúc tết.

Bỗng dưng cảm thấy chán cuộc sống hiện giờ.

Ngày 16 tháng 2 năm 1999, tuyết nhỏ.

Hôm nay phải qua nhà Tôn Hà, trước khi ra cửa, không ngờ nhận được điện thoại của tiểu Ngô.

Cậu thở hổn hển, đầu tiên nói một câu chúc mừng năm mới. Mình vô cùng ngạc nhiên hỏi cậu ta ở đâu, cậu ta nói ở bưu điện dưới quê. Mình lại hỏi chỗ đó cách nhà cậu ta có xa lắm không, cậu ta nói phải hơn mười dặm đường núi.

Sáng đầu năm mới, chạy hơn 10 dặm đường núi, cũng chỉ để nói với mình một câu chúc mừng năm mới.

Ngày 2 tháng 3 năm 1999.

Ngày đầu tiên khai giảng, nhìn thấy tiểu Hàm, người hơi béo lên, trông thấy mình thì ngượng ngùng khẽ cười.

Ngày 9 tháng 3 năm 1999.

Hôm qua phát hiện một bí mật của tiểu Hàm.

Lúc mình trực đêm, mình thấy cậu ta rất buồn ngủ, kêu cậu ta vào buồng trong ngủ. Qua một hồi, mình muốn đi xem hắn có đắp chăn tốt không, lại trông thấy hắn chui ở trong chăn, ôm quần áo của mình, mắt nhắm lại, tay ở phía dưới khe động đậy.

Mình sợ hãi, vội vàng lui về.

Biết hắn đang làm cái đó, cũng không quá tức giận.

Hắn chắc là thích mình rồi nhỉ? Hì hì, mặt mình cũng đỏ rồi.

Ngày 22 tháng 3 năm 1999, mưa nhỏ.

Hôm nay rất xui xẻo, đang yên đang lành tự nhiên lại bị ngã từ trên cầu thang xuống. Chân lúc ấy không cử động được.

Tiểu Hàm công ta lên rồi chạy về phía bệnh xá, thở hổn hển, mồ hôi đổ như mưa.

Bờ vai hắn rất rộng, khiến người ta ghé vào không muốn xuống.

Bản nhật ký thứ hai chỉ viết đến đây, mặt sau để trống nửa cuốn.

Cuốn nhật ký thứ ba, cũng là cuốn nhật ký tinh xảo kia.

Ngày 23 tháng 3 năm 1999, trời râm.

Từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ giờ phút này, cuốn nhật ký này chỉ để dành viết cho anh, Hàm của em. Em muốn ghi lại toàn bộ từng chút từng chút việc của chúng ta, em muốn lấp đầy cuốn nhật ký này từng trang, từng trang, nhưng trước đó, em sẽ giữ bí mật nho nhỏ này, Hàm của em, ta muốn nhìn thấy vẻ vui sướng ngỡ ngàng trên mặt anh.

Anh là lễ vật ông trời ban cho em, đúng vậy, người yêu của em, lẽ ra em phải biết ngay từ đầu, vào buổi chiều ngày đó khi lần đầu tiên anh đứng trước mặt em chứ, em làm sao lại không nhận anh chính là người đàn ông định mệnh của em? Trời ơi, em quá ngu ngốc.

Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp. Thế nhưng, khi em nằm một mình ở nơi này yên tĩnh nhớ lại, nhớ đến lúc đầu em chôn trong ngực anh, anh thì

bắt đầu hôn môi em. Cưng ơi, anh bây giờ, có phải cũng giống như em không ngủ được, cũng lẳng lẳng nhớ lại không?

Lúc anh tiến vào trong em, em dường như nhịn không được muốn hét to. Đúng vậy, cơ thể của em tựa như một mảnh đất hoang vu đã lâu, được một phen cày cấy, bỗng dưng thức tỉnh. Em khát vọng cơ thể tràn đầy sức trẻ này biết bao, khi nó trần trụi trên người em chuyển động, em cảm giác em như trẻ ra mười mấy tuổi, giống như anh, mọi xúc giác đều trở nên thật nhạy cảm. Tay anh, môi anh, chúng nó lướt qua nơi nào nơi ấy liền như bị thiêu đốt. Trong khoảnh khắc kia, em đã tin rằng em là xinh đẹp nhất.

Em nhịn không được muốn gặp lại anh, ngày mai đến gặp em được chứ, Hàm thân yêu.

Ngày 1 tháng 4 năm 1999.

Cuối cùng đã có thể đi làm, tuy rằng chân vẫn còn hơi đau, thế nhưng có thể nhìn thấy anh, Hàm thân yêu, em vẫn là rất vui.

Điều lạ là dường như anh hơi trốn tránh em. Chờ mòn mỏi mới đến lúc trực ban buổi tối, em hỏi anh vì sao, anh ấp úng, nhưng khi em vuốt ve thân thể anh, ánh mắt anh lại trở nên nồng nhiệt.

Anh thật mạnh mẽ.

Ngày 22 tháng 5 năm 1999, trời râm.

Kỳ thật trong lòng em đã hiểu rõ, anh không hề yêu em, hay nói cách khác chẳng qua anh chỉ yêu thân thể em. (O.o)

Thế nhưng anh không thể ngăn cản em yêu anh.

Chúng ta hôm nay đã cãi nhau, đúng vậy, lần đầu tiên cãi nhau. Em rất buồn, thế nhưng buổi tối em vẫn không cự tuyệt yêu cầu của anh. Lúc anh ở trên người em kích thích thờ hờn hển, em hầu như đã quên hết thầy chuyện không vui.

Em không hề đòi hỏi anh yêu em, dù sao, em vẫn lớn hơn anh 16 tuổi.

Ngày 28 tháng 6 năm 1999, chuyện.

Làm sao bây giờ, mình phát hiện mình có thai.

Đã một tháng không có kinh nguyệt rồi, sáng mình dùng que thử, dương tính. Mình sợ hãi, lại lén lút đến bệnh viện kiểm tra, kết quả vẫn như vậy.

Có nên nói cho cậu ta biết không?

Ngày 2 tháng 7 năm 1999, trời râm.

Quyết định vẫn là nói cho cậu ta biết.

Vốn nghĩ buổi tối sẽ nói cho cậu ta biết, thế nhưng bộ dạng cậu ta đang rất phấn khởi, chuyện thi vào lớp nền tảng có lẽ đã thuận lợi, không đành lòng phá hỏng niềm vui của cậu ta.

Vì thế quyết định viết một lá thư cho cậu, thừa dịp cậu ta ngủ nhét vào trong cặp sách. Ha hả, mình còn nhớ rõ cậu ta từng viết cho mình tờ giấy kia.

Dì Tôn, cảm ơn dì.

Hình như đã là chuyện thật lâu trước kia.

Ngày 6 tháng 7 năm 1999, trời râm

Vì sao?

Vài ngày trôi qua, Hàm vẫn không có phản ứng gì. Là chưa thấy lá thư hay cảm thấy khó có thể đối mặt?

Ngày mai nghỉ hè, mình không dám hỏi cậu ta, thế nhưng thật ra đã hơn một tháng không thể liên lạc rồi.

Mình nên làm gì bây giờ?

Ngày 22 tháng 8 năm 1999.

Mình quyết định tự mình đối mặt, mình không cần người đàn ông của mình lo lắng cho mình nữa.

Thế nhưng, thật sự rất đau.

Ngày 29 tháng 8 năm 1999.

Mình đã gây họa.

Hàm không thấy được lá thư, không biết lá thư này đã thất lạc nơi nào.

Trời ơi, nếu bị kẻ khác nhìn thấy, chúng ta coi như xong.

Mình là một nữ nhân ngu ngốc, tại sao muốn đặt lá thư trong cặp sách chứ?

Thật muốn tự sát mình vài cái.

Ngày 3 tháng 9 năm 1999, trời râm.

Tâm tình của ta với thời tiết hôm nay giống nhau.

Hàm đã lâu không chịu để ý đến mình. Lúc trực đêm, cậu ta thà đứng trong hành lang, cũng không nguyện ý tới gần mình.

Là mình tự làm tự chịu, mình biết.

Ngày 16 tháng 9 năm 1999, mưa nhỏ.

Họa vô đơn chí.

Buổi chiều tiểu Phàm đến trường học tìm mình, mình bảo nó gọi những học sinh mình quản là chú. Thằng nhóc tên Chu Quân bỗng nhiên chỉ vào Hàm bảo tiểu Phàm gọi ba ba. Lúc ấy mình sợ hãi, sắc mặt của Hàm cũng lập tức trở nên trắng hơn cả bờ tường.

Lúc sấm tối truyền đến tin tức xấu kia, Hàm không vào được lớp nền tảng. Nhất định có người thấy được lá thư này!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Ngày 26 tháng 9 năm 1999.

Xảy ra chuyện lớn.

Lần ba có người chết, Chu Quân của phòng 352. Cảnh sát điều tra khắp nơi. Lúc sáng sớm, Hàm lén lút tới tìm mình, năn nỉ mình nói với cảnh sát tối hôm qua cậu ta luôn ở phòng trực ban nói chuyện phiếm với mình. Cậu ta nói tối qua cậu ta ở phòng vệ sinh lâu hai đọc sách, lúc ấy không ai trông thấy, cậu ta sợ cảnh sát hoài nghi cậu ta. Mình thấy bộ dáng cậu ta sợ hãi như vậy đành đáp ứng. Hàm, vì anh cái gì em cũng làm, anh thì sao?

Ngày 28 tháng 10 năm 1999, mưa to.

Thật đáng sợ, lại có người chết. Nghe nói người chết là một nữ nghiên cứu sinh, khoa Luật, rất đẹp. Buổi tối mình hỏi thăm tình hình, vẻ mặt của Hàm rất đáng sợ. Chẳng lẽ cậu ta cũng sợ hãi?

Ngày 6 tháng 11 năm 1999.

Tối qua Hàm và ta qua đêm ở phòng trực ban. Thật ấm áp, đã lâu lắm rồi không âu yếm mình như vậy rồi.

Ngày 2 tháng 12 năm 1999, tuyết lớn.

Hàm bị thương. Lúc 11h hơn, cậu gõ cửa từ bên ngoài. Mình vội vàng mở cửa cho cậu, nhìn cậu ta bưng lấy vị trí xương sườn, mình vội hỏi cậu ta làm sao vậy, cậu ta nói khi chạy về bị té ngã. Mình hỏi cậu ta vì sao trể như thế mới về, cậu ta không trả lời mình, chỉ dặn dò ta không được nói cho người khác biết, rồi vội vã lên lầu.

Mình rất lo lắng.

Ngày 3 tháng 12 năm 1999, tuyết lớn.

Trường học này thật đáng sợ, lại chết thêm 2 học sinh nữa. Mình rất sợ hãi.

Thế nhưng, tối hôm qua rốt cuộc cậu ta đã đi đâu?

Ngày 17 tháng 12 năm 1999, chuyện.

Trong trường học có tin đồn phiếu mượn sách giết người gì đó. Mình rất ngạc nhiên hỏi Hàm, cậu ta lại còn nói cậu ta cũng có trong danh sách kia. Mình sợ hãi, vẻ mặt cậu ta lại thờ ơ.

Cậu ta không biết, tối nào mình cũng cầu Bồ Tát phù hộ cho cậu ta.

Ngày 23 tháng 12 năm 1999, chuyện.

Chị Tống ở câu lạc bộ nói, Hàm đang tập diễn một vở kịch nói, nói Hàm diễn rất tốt. Trong lòng ta nghe xong rất đặc ý.

Buổi tối mình hỏi cậu ta, hẳn nói diễn vai nam chính, mình nói đến hôm đó em đi xem anh diễn. Hẳn cự tuyệt, mình mất hứng.

Ngày 1 tháng 1 năm 2000.

Hàm đã xảy ra chuyện.

Đêm qua, có người ở trong kịch trường đánh Hàm bất tỉnh, còn giả dạng dáng vẻ của hắn chém chết một cô gái.

Thật là đáng sợ, cũng may Hàm của ta không sao, thật sự là vô cùng may mắn, Bồ Tát quả là linh thiêng.

Bồ Tát a Bồ Tát, chỉ cần người phù hộ Hàm của ta bình an, giảm bớt thọ của ta cũng không sao.

Vĩ Thanh

Phương Mộc xin nghỉ bệnh nửa năm.

Buổi chiều hai tháng sau khi khai giảng, ánh mặt trời chiếu rọi. Phương Mộc nhận được điện thoại của lão đại.

"Ký túc xá 2 đã bị phá dỡ."

"Thật không, vì sao vậy?"

". . . . .Không biết."

". . . . ."

"Khi nào thì cậu quay lại trường học?"

"Qua một thời gian nữa, tớ cũng không rõ."

"Chỉ còn lại bốn người chúng tớ."

". . . . ."

"Chúng tớ đều rất nhớ cậu, thỉnh thoảng có thời gian quay lại thăm mọi người đi."

"Được."

Cúp điện thoại, Phương Mộc cầm lấy nạng, bắt một chiếc taxi đến trường học.

Khu 2 đã biến thành một đồng gạch ngói đổ vỡ, ngồn ngang đủ loại máy móc xây dựng không biết tên, trên công trường bụi bay mù mịt. Có rất

nhiều người cũng tò mò quan sát cậu thanh niên chống nạng, sắc mặt tái nhợt này.

Phương Mộc chọn một tảng đá ngồi xuống, neho mắt nhìn tòa nhà tập thể đã từng xảy ra nhiều sự cố này.

Có người trong hành lang lớn tiếng chửi tục.

Có người thừa dịp những người khác đang rửa mặt, tuột quần đối phương.

Có người nhảy lên nhảy xuống âm âm trong hành lang.

Cũng có người, bị giết chết trong tòa nhà này.

Tất cả đều đã bị chôn vùi, tốt xấu, vui buồn, đều biến mất dưới đồng gạch ngói vụn nơi đây.

Cách đó không xa, có thứ gì đó lấp lánh tỏa sáng.

Phương Mộc cố gắng đi qua đó, ngồi xồm người xuống, nhắc một mảnh xi măng lên.

Đó là một con dao găm bị hun đến đen sì, chuôi đao nhiều chỗ đã bị nóng chảy.

Phương Mộc nhận ra đây là thứ mà Ngô Hàm đêm hôm đó đã kề vào cổ mình.

Kỳ thật, cậu cũng giống tôi thôi.

Phương Mộc nhặt con dao lên, cho vào trong ngực mình.

Cậu bám vào cây nạng, rời khỏi công trường, chậm rãi đi đến cạnh hồ nhân tạo.

Hồ nhân tạo Tĩnh Hồ của trường đã tan băng, trên mặt hồ phiêu đảng một tầng hơi nước mỏng. Vô tình sẽ nhìn thấy đáy hồ có cả nhò bơi lội, vỡ ra vài mảng bọt nước rồi không thấy tăm hơi.

Phương Mộc ngồi xuống bên hồ, nhìn nước hồ hơi xanh, bên cạnh hồ sinh viên vội vã vào lớp hoặc tan học trở về. Bọn truyện trò sôi nổi, bước

chân vội vã, vô tình có người để ý đến cậu trai kỳ lạ bên hồ, cũng chỉ nhìn lướt qua.

Phương Mộc cảm thấy có chút mệt mỏi. Cậu ngẩng đầu, nhìn về nơi xa, bên kia hồ, là một hàng liễu rủ, đã hơi chuyển sang màu xanh, gió mát phất qua, nhánh cây mềm mại đong đưa, xa xa nhìn lại, thấp thoáng như một người đứng ở nơi đó vẫy tay.

Ánh mắt Phương Mộc dần trở nên mơ màng, cậu cố sức muốn nhìn cho rõ rốt cục trước mặt có cái gì. Một làn hơi nước từ trong hồ bốc lên, tản rộng ra không trung, xoay tròn, tan đi, cánh tay lắc lư đối diện cũng càng mơ hồ hơn, cuối cùng lại không thể phân biệt rốt cục là đang ở trước mắt, hay là đang cách xa bên kia thế giới.

Giáo Hóa Trường

Tác giả: Lôi Mễ

Editor: Bánh Tiêu

Thể loại: Hình sự trinh thám. Đây là quyển thứ ba (sau Đề Thi Đắm Máu) trong một loạt truyện trinh thám về tâm lý tội phạm của Lôi Mễ: Độc giả thứ 7, Chân dung tâm lý tội phạm - Đề thi đắm máu, Trường giáo hóa tâm lý tội phạm, Dòng chảy ngầm của tâm lý tội phạm.

Bản edit chỉ vì sở thích cá nhân, phi thương mại.

Thỉnh các vị không mang bản edit đi nơi khác

Mở đầu - Ngày nhà giáo

Chương 1 - Cô nhi viện
Chương 2 - Gặp lại
Chương 3 - Thương xót Chương 4 - Nhà thiên sứ
Chương 5 - Cố sự của La Gia Hải
Chương 6 - Phương hướng
Chương 7 - Thẩm phán
Chương 8 - Mê cung ngầm
Chương 9 - Vượt ngục
Chương 10 - Trùng hợp Chương 11 - Giáo hóa trường
Chương 12 - Vết tích
Chương 13 - Cố sự của cô Q
Chương 14 - Diễn xuất đau thương (1) Chương 15 - Diễn xuất đau thương (2)
Chương 16 - Nghi thức
Chương 17 - Tái hiện tai nạn xe
Chương 18 - Mất phương hướng cùng chứng minh
Chương 19 - Đứa trẻ đáng thương
Chương 20 - Công cụ
Chương 21 - Hồi ức
Chương 22 - Cố sự của J tiên sinh
Chương 23 - Hấn và "nàng"
Chương 24 - Văn hồi
Chương 25 - Mất chốn vui chơi
Chương 26 - Theo dõi Chương 27 - Cố sự của H tiên sinh
Chương 28 - Thí nghiệm
Chương 29 - Thiên sứ gãy cánh
Chương 30 - Súng
Chương 31 - Người quyên tặng
Chương 32 - Mô hình Skinner
Chương 33 - Cái gọi là vận mệnh
Chương 34 - Tuyệt lộ
Chương 35 - Kế trong kế
Kết cuộc 1
Kết cuộc 2
Hoàn
Giáo Hóa Trường - Mở đầu

Ngày Nhà Giáo

Buổi chiều thành phố vẫn như cũ sương mù mênh mông. Không trung tựa hồ nổi lơ lửng những hạt nhỏ không rõ tính chất, nhẹ nhàng di động, nhưng rất có chất cảm. Đem thành phố phân cách đến tan tác trên quốc lộ, đoàn xe tựa như cơn lũ sắt thép chậm rãi đi về phía trước, phảng phất cũng bị không khí nặng nề này ép tới không chịu nổi gánh nặng. Thành phố đang bị ô nhiễm nặng bởi nền công nghiệp này đang bày biện ra thời gian ế oải nhất trong ngày.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Lúc này, trong dòng lũ một giọt nước lệch hướng khỏi quỹ đạo vốn có, dọc theo cầu vượt đột ngột chuyển nhanh xuống. Sau khi xuyên qua ngã tư đường đan chéo phức tạp như mạng nhện, dừng trước một tòa kiến trúc 3 tầng kiểu xưa.

Cửa xe có viết "Đài truyền hình thành phố C nhóm chuyên mục 'Giấc Mơng Viên Mãn'" thình lình mở ra, vài người nhảy khỏi xe tải, động tác lưu loát bện rộn.

Một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi vừa lấy tay bó lại tóc, vừa hỏi tài xế: "Là nơi này không sai chứ?" Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, lại xoay đầu hỏi đạo diễn Bá: "Cùng cô giáo Tần hẹn lúc mấy giờ?"

"2h." Đạo diễn Bá lật xem kế hoạch ghi hình trong tay, "Bà ấy nói phải thu dọn phòng ở trước một chút, để tránh lộn xộn khó nhìn."

Cô gái nhìn đồng hồ đeo tay, "Ừm, gần đến giờ rồi. A, Tiểu La đâu?" Nàng nhìn quanh khắp nơi, sau đó đi đến trước xe, gõ gõ cửa kính.

"Xuống nào, cậu còn thất thần để làm chi?"

Một thanh niên sắc mặt u ám ngồi trong xe, chăm chú nhìn tòa kiến trúc ba tầng trước mặt. Nghe thấy tiếng gọi của cô gái, y hít sâu một hơi, cầm một bó cúc vàng đặt trên chỗ ngồi phía sau lên bước xuống trước xe tải.

Cô gái đã nắm microphone ở trước tòa nhà bày xong tư thế, miệng lầm bầm lái nhải chuẩn bị lời thoại. Trông thấy Tiểu La vẫn đứng bất động tại chỗ, nàng sốt ruột vẩy tay ra hiệu cho y đứng bên cạnh mình.

Đạo diễn Bá sau khi ra hiệu bắt đầu ghi hình, trên mặt cô gái nhanh chóng xuất hiện nụ cười chuyên nghiệp.

"Các bạn xem đài, tôi là người chủ trì của nhóm chuyên mục "Giấc Mơng Viên Mãn" Quan Lệ. Chúng tôi hiện tại đang đứng ngay dưới nhà chủ nhiệm thời trung học của Tiểu La -- Cô giáo Tần. Qua một hồi, chúng tôi sẽ mang theo Tiểu La đến thăm hỏi cô giáo Tần mà cậu ấy vẫn luôn muốn gặp." Nàng đem microphone đưa tới trước mặt Tiểu La, "Tiểu La, hôm nay là ngày nhà giáo, trong ngày đặc biệt như vậy, cậu sắp được gặp lại vị ân sư từng thay đổi vận mệnh của cậu, xin hỏi cậu hiện tại có kích động không?"

Tiểu La diện vô biểu tình nhìn chằm chằm ống kính, sau hồi lâu mới từ kẽ răng phun ra hai chữ: "Kích động."

Quan Lệ đối với biểu hiện của Tiểu La rất không hài lòng, nhưng trên mặt vẫn là một mực tươi cười: "Ôi ôi, bạn học Tiểu La đại khái là quá kích động rồi. Sắp nhìn thấy ân sư nhiều năm không gặp, tôi nghĩ vô luận là ai đều không thể dùng từ ngữ để diễn tả loại tâm tình này. Tốt lắm, xin mời các bạn khán giả đi theo ống kính của chúng tôi, cùng đến thăm hỏi vị giáo viên tốt bụng đáng yêu đáng kính này nhé."

Theo một tiếng "dừng" của đạo diễn Bá, nụ cười trên mặt Quan Lệ cũng vô tung vô ảnh

(không còn chút tung tích)

, nàng cau mày nói với Tiểu La: "Tiểu La, diễn xuất của cậu ban nãy quá cứng nhắc, cậu phải biểu hiện loại tâm tình không thể chờ đợi, hưng phấn vô cùng. Đừng khẩn trương, thả lỏng chút."

Tiểu La không đáp lời, toàn thân cứng còng cầm bó hoa kia, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm trên lầu.

"Còn hoa này nữa, cúc vàng. . . . ." Quan Lệ bĩu môi, "Quên đi, hiện tại cũng chẳng còn thời gian để thay đổi."

Nàng vẫy vẫy tay, "Tốt lắm, lên lầu thôi."

Xuyên qua hành lang chật hẹp, cúi bấn, đoàn người đứng trước một cánh cửa sắt bên trái tầng 3. Đạo diễn Bá tỏ ý muốn quay một cảnh một nhóm vào cửa. Sau khi hết thấy chuẩn bị xong xuôi, trên mặt Quan Lệ lại khôi phục dáng tươi cười, đưa tay gõ cửa, máy quay cũng theo đó bắt đầu vận hành.

"Ai đó?" Một giọng nữ già nua từ bên kia cánh cửa vang lên.

"Chúng tôi là người của đài truyền hình, xin hỏi cô giáo Tần có nhà không?"

Cửa mở. Một người đàn bà gầy còm xuất hiện bên cạnh cửa, nụ cười trên mặt hiện ra có chút cứng nhắc, dư quang nơi khóe mắt thỉnh thoảng liếc trộm ống kính.

"Mời vào, mời vào."

Đây là một căn hộ hai phòng kiểu xưa, đồ vật bên trong mặc dù cũ, nhưng đều xếp đặt chỉnh chỉnh tề tề. Tất cả mọi người đứng trong phòng khách, phòng khách vốn chật hẹp không chịu nổi nay càng lộ vẻ chen chúc. Cô giáo Tần nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Quan Lệ và hồng quang chớp động của máy quay, trong lúc nhất thời có chút luống cuống.

Quan Lệ kéo một tay của cô giáo Tần, thanh âm vui vẻ: "Cô giáo Tần, trước hết xin chúc cô một ngày lễ hạnh phúc. Hôm nay chúng tôi mang đến cho cô một phần quà đặc biệt cho ngày lễ --" Nàng hướng một ngón tay vào trong đám người, "Chính là một học sinh có lòng đến thăm cô."

Tiểu La từ phía sau người quay phim đi ra, trong tay còn đang cầm bó cúc vàng. Ý đứng trước mặt cô giáo Tần, im lặng không lên tiếng nhìn cô giáo Tần từ trên xuống dưới.

Không phải chuyện đầu tiên là sẽ vui vẻ chạy đến ôm chầm lấy nhau sao? Quan Lệ dùng sức trừng mắt Tiểu la, trong tay làm ra một động tác "Đi lên".

Tiểu La không để ý đến nàng, hốt nhiên mở miệng hỏi: "Cô là giáo viên Tần Ngọc Mai?"

Cô giáo Tần bị hành động của Tiểu La khiến cho mặt mày kỳ diệu (không hiểu ra sao cả)

: "Đúng vậy, cậu. . . . ."

"Trường THCS dành cho con em của nhân nhà máy chế tạo giấy?"

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Đúng vậy, cậu là học sinh khóa nào?"

Vẻ mặt Tiểu La đột nhiên trầm tĩnh lại, hẳn thậm chí còn cười cười, "Tôi không phải học trò của bà. Bà có biết Trần Tương không?"

Vùng mày cô giáo Tần nhíu lại, tựa như đang tận lực tìm kiếm sâu trong trí nhớ một cái tên đã quên rất lâu, "Trần Tương . . . . .Trần Tương. . . . . ." Bỗng nhiên, sắc mặt bà đại biến, "Cậu. . . . .Cậu là. . . . ."

Tiểu La không trả lời, chỉ cầm bó hoa trên tay đưa về phía trước, cô giáo Tần theo bản năng chìa tay đón, không đợi bà đụng tới bó hoa tươi kia, liền trông thấy Tiểu La từ sau bó hoa rút ra một con dao.

Ngay sau đó, bà liền cảm thấy một vật lạnh lẽo cắm vào bụng mình.

Chương 1 - Cô nhi viện

Phương Mộc từ trong quầy của ngân hàng tiếp nhận một tờ phiếu, mặt trên rõ ràng ghi 800 nguyên đã chuyển vào tài khoản kia. Phương Mộc xem lướt qua một chút, tiện tay đem nó xé tan thành từng mảnh, ném vào thùng rác.

Ra khỏi cổng ngân hàng, Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 3h. Cậu do dự một chút, quyết định không trở về văn phòng. Thà ngồi trước bàn làm việc uống trà đến 5h, không bằng ở bên ngoài đi dạo loanh quanh.

Lên xe, Phương Mộc mới phát hiện bỗng nhiên dư ra đến 2 tiếng làm cho mình có chút mờ mịt, nên đi nơi nào đây? Cậu khoác tay lên vô lăng, tầm mắt hướng về dãy nhà cao tầng mọc san sát nơi xa. Những kiến trúc cứng lạnh, màu sắc ám ách kia giờ phút này trong mảng sương mù xám dính đặc như ẩn như hiện, bầu trời có vẻ thấp hơn so với ngày trước, tựa hồ đang chậm rãi nghiền ép nước của thành phố này chẳng còn thừa lại bao nhiêu.

Không vì lý do gì, Phương Mộc nhớ tới một loại trái cây nào đó, ngọt ngào, tươi đẹp, lại yếu ớt dễ vỡ. Cậu thu hồi tầm mắt, khởi động xe hơi.

Nửa giờ sau, chiếc xe đứng bên một con đường nhỏ ngoại thành. Phương Mộc nhảy xuống xe, đi đến trước một viện lạc ven đường.

Đây là một viện lạc chiếm diện tích 800 thước vuông, xuyên thấu qua hàng rào sắt, có thể trông thấy một tòa nhà hai tầng sừng sững giữa sân. trong viện được cẩn thận phân cách thành vài khu vực, đối diện tòa nhà là một mảng đất trống, đặt hai cái xích đu và vài băng ghế dài. Vài đứa nhỏ 5, 6 tuổi đang rượt đuổi nhau, chạy băng băng. Một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi ôm một đứa nhỏ chỉ lớn được mấy tháng, một bên phơi nắng của vàng thái dương chẳng hề tồn tại, một bên lo lắng đề phòng nhìn mấy đứa nhỏ chạy qua chạy lại quanh chân nàng.

Hai bên bãi đất trống là vườn rau và vườn hoa được phân chỉnh tề. Lá xanh phối với hoa tươi và trái cây, tạo ra thần sắc tràn trề sức sống. Cho dù dưới sắc trời ảm đạm này, vẫn khiến người ta cảm thấy vui sướng tự

đáy lòng. Phương Mộc vịn tay vào hàng rào, trên mặt không nhin được lộ ra nụ cười tủm tỉm.

Trong dư quang khóe mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ. Phương Mộc quay đầu, trông thấy một đứa nhỏ khoảng 10 tuổi đang dùng tư thế giống cậu như đúc, tay vịn hàng rào hướng vào trong nhìn quanh.

Đứa nhỏ chú ý đến Phương Mộc đang quan sát nó, cũng quay đầu lại. Đó là một bé trai, tóc có chút xoăn, màu da trên mặt trắng nõn, nhưng bản đến lợi hại. Quần áo đồng phục trên người lồi thoi lết thết, một cái cặp sách thật to xiêu xiêu vẹo vẹo khoác trên vai. Phương Mộc hướng nó thân thiện cười cười, "Tan học rồi?"

Cậu bé lúng túng né tránh tầm mắt của Phương Mộc, một lát sau, lại len lén ngắm Phương Mộc. Phương Mộc cảm thấy buồn cười, dứt khoát quay sang chăm chăm chú chú nhìn nó. Cậu bé có vẻ càng thêm luống cuống, nó đỏ mặt nghiêng đầu đi, trên chóp mũi nho nhỏ bắt đầu chảy mồ hôi.

Dáng vẻ cậu bé khẩn trương khiến Phương Mộc cảm thấy thân thiết, cậu quyết định trêu đùa đứa bé này. Phương Mộc quét mắt nhìn cặp sách của nó, hốt nhiên làm mặt nghiêm túc quát: "Hạ Kinh, bài tập của con làm xong chưa?"

Cậu bé lắp bắp kinh hãi, nó lui ra phía sau từng bước một, từ trên xuống dưới đánh giá Phương Mộc, trong mắt tràn đầy nghi vấn, "Chú. . . . .
.Làm sao chú biết. . . . ."

Phương Mộc nở nụ cười, "Chú đương nhiên biết."

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Cậu bé vẻ mặt kinh sợ nhìn Phương Mộc, chợt bừng tỉnh đại ngộ từ trên vai tháo xuống cặp sách, bên sườn cặp dùng bút đen viết hai chữ "Hạ Kinh".

"Hóa ra chú thấy cái này rồi." Cậu bé nhếch môi nở nụ cười, thế nhưng, nụ cười kia lại tựa như một đứa trẻ trêu ghẹo bạn mình, "Kỳ thật con không phải Hạ Kinh."

Nói xong, cậu bé liền quay người lại, chạy mất.

Phương Mộc sửng sốt, vừa muốn mở miệng, chợt nghe thấy phía sau có người gọi cậu.

"Cảnh sát Phương, cậu đã đến rồi?"

Phương Mộc xoay người lại, là người phụ nữ trung niên ôm đứa nhỏ kia, nàng hướng cậu bé vừa biến mất nhìn nhìn, "Thế nào, cậu quen đứa bé kia?"

"Hửm?" Phương Mộc rất giật mình, "Chị Triệu, đứa bé kia không phải ở đây sao?"

Chị Triệu lắc đầu, "Không phải. Cũng không biết là con nhà ai, không có việc gì ra chỗ chúng ta dạo loanh quanh, cũng không tiến vào, cứ đứng bên ngoài nhìn. Tôi vừa ra ngoài chào hỏi nó, thẳng nhóc lại bỏ chạy."

"A." Phương Mộc như có điều suy nghĩ gật đầu, "Thầy Chu có ở đây không?"

"Có." Chị Triệu chỉ tay về phía sau sân nhỏ, "Đang làm việc trong vườn rau đấy, chị đi gọi nhé?"

"Không cần." Phương Mộc vội nói: "Em đi là được."

Một ông già tóc hoa râm xắn ống quần, ngồi xổm trong vườn rau bận rộn, hai tay dính đầy bùn đất. Nghe thấy tiếng bước chân, ông ngẩng đầu lên, lập tức ý cười nhẹ hiện trên gương mặt.

"Cậu đã đến rồi?"

"Dạ, chào thầy Chu." Phương Mộc ngồi xổm bên cạnh ông, "Bạn gì đó?"

"Ôi ôi, xới đất cho quả mơ."

"Đây là mơ gì?"

"Thảo mai. Loại tự nhiên, hương vị không giống nhau. Cậu lần trước không phải cũng thử qua sao, không tồi chứ?"

Miệng Phương Mộc lập tức nổi lên một trận mùi vị chua ngọt, cậu nuốt nước miếng một cái, "Cũng được, nhưng hơi chua một tý."

"Hahaha." Thầy Chu cười ha hả, "Cậu ăn được là tốt rồi. Mấy đứa nhóc thỏ con này, không kịp đợi chín đã hái xuống."

Ông gắng sức đứng lên, nhìn ra được bởi vì ngồi xồm thời gian dài, chân có chút tê dại. Phương Mộc vội vàng đỡ lấy ông.

"Ái chà, không sao. Trên tay tôi đầy bunn, đừng làm dơ y phục của cậu."

Phương Mộc không buông tay, vẫn cứ đỡ ông ngồi trên băng ghế xi măng. Thầy Chu duỗi thẳng hai chân, tay phải ở trên đùi không ngừng xoa nắn, phát ra một trận rên rỉ ai ai nha nha.

"Thầy Chu, chân khó chịu?"

"Khi cải cách văn hóa nơi này chịu qua vết thương do súng, thời tiết biến đổi sẽ đau nhức. A, cảm ơn." Thầy Chu tiếp nhận điều thuốc Phương Mộc chuyển tới, châm lửa hít sâu một hơi, mỹ mãn phun ra.

Phương Mộc cũng châm một điều thuốc, vừa hút vừa nhìn bọn nhỏ trên bãi đất trống chẳng biết mệt mỏi mà chạy nhảy, truy đuổi.

"Xế chiều hôm nay không đi làm hả?" Thầy Chu hỏi.

"A, đi ngân hàng chuyển tiền cho mọi người ở đây. Dù sao trở về cũng không có chuyện gì làm, cứ tới đây nhìn xem."

"Ừ." Thầy Chu ném đầu lọc xuống, xoay đầu lại rất nghiêm túc nói với Phương Mộc: "Tôi thay Nhã Phàm cảm ơn cậu."

"Việc nên làm thôi mà, thầy Chu." Phương Mộc vội nói, "Một mình thầy mở cô nhi viện lớn như vậy, cũng đủ khó để thầy rồi."

Thầy Chu cười cười, lại hỏi: "Hay là muốn thay cậu giữ bí mật?"

"Đúng." Phương Mộc gật đầu, "Mãi cho đến khi cô bé học xong, tìm được công việc mới thôi. Tôi hiện tại tiền lương không cao, mỗi tháng

tạm thời chỉ có thể xuất ra ngân này. Nhưng nếu Nhã Phàm cần tiền, thầy có thể cho tôi biết bất cứ lúc nào."

"Tôi có thể biết. . . . ." Thầy Chu thoáng cân nhắc từ ngữ, "Cậu vì sao muốn giúp đỡ Liêu Nhã Phàm? Vì sao chỉ riêng cô bé?"

Phương Mộc nhìn chăm chăm khói thuốc lượn lờ trước mắt, sau một hồi lâu, cậu cúi đầu, "Xin lỗi, thầy Chu."

"Ôi ôi, không sao cả." Thầy Chu vỗ vỗ bờ vai cậu, "Mỗi người đều có chuyện bí mật của riêng mình. Cậu giúp đỡ Liêu Nhã Phàm, chung quy cũng không xuất phát từ dụng ý xấu. Ôi ôi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến."

Cậu vừa nhìn về phía cửa, một cô bé đeo cặp sách đang đi tới. Phương Mộc có chút bối rối, đứng dậy muốn đi, lại bị thầy Chu đè xuống, "Cô bé chưa từng gặp cậu, sợ cái gì?"

Ông hướng cô gái vẫy tay, "Liêu Nhã Phàm!"

Liêu Nhã Phàm giống như bị giật mình đột ngột dừng bước, thấy rõ là thầy Chu gọi nàng, mới ngoan ngoãn đi tới.

"Chào ông Chu." Liêu Nhã Phàm hơi cúi đầu hướng thầy Chu, rồi đưa ánh mắt ném về phía Phương Mộc, không biết xưng hô thế nào, nên chỉ hướng cậu gật đầu. Phương Mộc nheo mắt, thoáng gật đầu.

"Tan học rồi?" Thầy Chu cười meo meo quan sát Liêu Nhã Phàm, "Bài tập đã làm xong chưa?"

"Đã làm xong ở trường rồi." Liêu Nhã Phàm thẳng tắp đứng trước mặt thầy Chu, một tay hết lần này đến lần khác vuốt ve quai cặp.

"Ừ, ngoan. Buổi tối nhớ giúp đám Tiểu Dũng làm một học bù số học một chút. A, đúng rồi, thích cặp sách mới không?"

Trên mặt Liêu Nhã Phàm lộ ra nụ cười ngượng ngùng, "Thích."

"Haha, vậy là tốt rồi. Mau trở về nghỉ ngơi đi."

Liêu Nhã Phàm đỏ mặt đáp ứng, xoay người nhanh nhẹn chạy mất.

Nhưng nàng cũng không như lời dặn của thầy Chu trở về nghỉ ngơi, 5

phút sau, Liêu Nhã Phàm đem đến một thau nhôm lớn đựng đầy khoai tây bưng vào trong sân, một cái lại một cái gọt vỏ.

Tính ra, Liêu Nhã Phàm hẳn là đã 16 tuổi. Ngũ quan của nàng giống mẹ như hai giọt nước, không cần cần thận phân biệt, Phương Mộc có thể từ dung mạo nàng nhận ra bộ dáng năm đó của Tôn Mai. Chẳng qua vẻ mặt của nàng trầm tĩnh lạnh nhạt, mang theo đau buồn hiếm có trên mặt những cô gái đồng tuổi. Thời điểm những cô gái khác ở trong nhà ăn vặt, xem tivi, lên mạng nói chuyện phiếm, nàng ôm một thau khoai tây chuẩn bị cơm chiều cho hơn chục người. Từ động tác thuần thục của nàng mà nhìn, Liêu Nhã Phàm thường xuyên tham dự loại lao động nặng nhọc này. Nghĩ đến đây, trong ngực Phương Mộc có chút đau đớn. Dù sao, cậu cùng việc tuổi thơ của Liêu Nhã Phàm bị cướp đoạt có liên quan.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Có đôi lúc, động tác của Liêu Nhã Phàm sẽ chợt dừng lại, cứ như vậy cầm dao nhỏ và khoai tây, ngơ ngác nhìn chăm chăm về phía trước vài thước, sau vài giây, lại vùi đầu ra sức gọt vỏ. Sau đó lần nữa ngậy người. Lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu, sẽ gặp phải ánh mắt Phương Mộc nhìn chăm chăm mình. Phương Mộc cười cười với nàng, Liêu Nhã Phàm cũng không đáp lại, mà tâm hoảng ý loạn cúi đầu.

Tan học bọn nhỏ lục tục trở về cô nhi viện, trong viện dần dần trở nên náo nhiệt, bọn nhỏ đủ loại tuổi tác, khỏe mạnh, tàn tật ở trong sân chạy tới chạy lui, lớn tiếng ồn ào. Có đứa cao giọng đàm luận những chuyện xảy ra trong trường, có đứa truy đòi kẹo ban ngày bị cướp đi, còn có đứa nước mũi chảy lòng thòng ngời xồm dưới chân tường cười ngây ngô.

Liêu Nhã Phàm đã gọt xong toàn bộ khoai tây, bưng thau khoai tây đi vào nhà nhỏ. Mà ống khói của mái nhà, đang bốc lên khói đen càng ngày càng đậm. Rất nhanh, trong viện bắt đầu lan tỏa mùi hương của khoai tây hầm cải trắng. Thầy Chu vỗ vỗ bụn trên tay, "Tiểu Phương, lưu lại ăn cơm đi, tuy rằng đơn giản, nhưng cũng rất có mùi vị."

Phương Mộc lắc đầu, cậu không thể tưởng tượng được chuyện phải ngồi cùng bàn ăn với Liêu Nhã Phàm có bao nhiêu xấu hổ. Nàng tuy rằng hoàn toàn không biết bộ dáng của người mẹ nàng hai lần cứu thế nào, cũng không nhớ rõ thời điểm nàng như cô công chúa đứng trong hành lang khu ký túc xá nam sinh 2, bên cạnh có một nam sinh nào đó hững hờ đi qua, thế nhưng Phương Mộc vẫn không cách nào thuyết phục bản thân lấy tâm tính của một người tài trợ để đối mặt với cô bé này.

Đang lúc cậu đang tìm cách khéo léo từ chối, di động rất hợp thời mà vang lên.

"Phương Mộc, cậu đang ở đâu?" Thanh âm của Biên Bình rất cấp bách.

"Bên ngoài. Làm sao vậy?"

"Trong vòng 15 phút chạy đến khu ký túc xá nhà máy chế tạo giấy Khoan Điền ngay!"

Phương Mộc vừa định hỏi chút tình huống cụ thể, điện thoại đã ngắt. Cậu không dám trì hoãn, sau khi vội vàng cáo biệt thầy Chu, liền nhảy lên xe jeep, đặt còi cảnh sát, phóng nhanh đi.

Khu Khoan Điền vốn là khu phố cổ, từng là nơi tập trung của các xí nghiệp công nghiệp nặng. Trước khi ý thức bảo vệ môi trường trong thành phố còn chưa thịnh hành, nơi này từng là một khu phần thịnh. Theo sự khuếch trương không ngừng của đô thị, công xưởng dời ra, khu Khoan Điền từ từ trở thành góc xó xinh bị mức độ cao của nền văn minh đô thị quên lãng. Khắp nơi có thể thấy nhà trệt và nhà nhỏ ba tầng đã có vẻ không hợp với thành thị. Nhưng vô luận khu phố mới hay khu phố cổ, lòng hiếu kỳ của mọi người đều như nhau.

Giờ phút này, một trước một tòa nhà 3 tầng kiểu cũ đã bị người vây xem đến nước cũng không ngắm qua được. Thêm vào đó xung quanh xe cảnh sát đậu tứ tung, muốn lái xe đến gần thật sự rất khó. Phương Mộc đem xe dừng ở một nơi rất xa, chậm chậm chạy qua.

Trước tòa nhà bị dây cảnh giới vây quanh một mảnh đất trống, mọi người hoặc mặc thường phục, hoặc cảnh phục trên bãi đất trống không ngừng bận bịu, vẻ mặt ngưng trọng. Phương Mộc đem huy hiệu cảnh sát

đặt trước ngực, vén lên dây cảnh giới chui vào trong. Biên Bình đang ở cùng một cảnh sát mặc đồng phục của lực lượng vũ trang nói chuyện, trông thấy Phương Mộc, vẫy tay ra hiệu cho cậu sang đó.

"Đây là cảnh sát Phương trong nhóm tôi," Biên Bình giới thiệu hai người, "Đây là cảnh sát Đoàn của chi đội đặc vụ."

Phương Mộc hướng cảnh sát Đoàn vươn tay, cảm thấy tay của đối phương thô ráp, cường ngạnh, rất có lực độ.

"Tôi đơn giản giới thiệu qua tình tiết vụ án," Biên Bình chia chia lầu ba, "Xế chiều hôm nay, đài truyền hình thành phố mang theo một gã khán giả đến phòng 301 lầu 3 quay chương trình. Tên khán giả này tự xưng là La Gia Hải, nghe đâu muốn hôm nay -- Cũng chính là ngày nhà giáo -- Thăm hỏi giáo viên của mình. Kết quả y sau khi tiến vào liền động dao đâm giáo viên của mình, người nữ này trước mắt thương thế không rõ, bất quá căn cứ nhân chứng nhìn thấy tận mắt tại hiện trường miêu tả, phỏng chừng còn có một bé gái, khoảng 9 tuổi, bước đầu suy đoán rằng đã bị bắt cóc -- đó cũng là nguyên nhân trì trệ chưa triển khai tấn công."

Lúc này, một cảnh sát cầm loa công suất lớn bắt đầu kêu gọi đầu hàng: "Phần tử phạm tội trong phòng nghe rõ, người đã bị bao vây, buông hung khí xuống, thả con tin, lập tức đầu hàng, đây là lối thoát duy nhất của người. Ta nhắc lại một lần nữa. . . . ."

Phương Mộc nhìn trên lầu, cửa sổ đóng chặt, không có bất luận phản ứng gì.

"Tên cướp yêu cầu gì sao?" Phương Mộc hỏi Biên Bình.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Không có, yêu cầu gì cũng chưa nói. Cho nên chúng tôi dự định phát một người lên cùng y nói chuyện, phải làm rõ ràng mục đích của y, đồng thời tìm kiếm cơ hội chế ngự y." Biên Bình nhìn Phương Mộc, "Tôi định phái cậu đi."

Phương Mộc thoáng ngậy ngấn cả người, đột nhiên cảm thấy miệng rất khô, cậu thẳng tắp nhìn Biên Bình vài giây, "Tôi?"

"Đúng." Biên Bình trả lời ngắn gọn, nhưng rất kiên quyết.

Phương Mộc chuyển mắt đến cảnh sát Đoàn bên cạnh hắn, tựa hồ muốn từ trên người anh ta nhận được câu trả lời xác đáng. Thế nhưng vẻ mặt của cảnh sát Đoàn giống như mê hoặc, còn kèm theo một tia không tín nhiệm.

Biên Bình cũng đã nhận ra cảnh sát Đoàn kinh ngạc, quay đầu nói với anh: "Lão Đoàn, đây là chàng trai giỏi nhất trong nhóm của tôi." Hắn hướng Phương Mộc phất tay, "Đi thôi, qua bên kia chuẩn bị một chút."

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Phương Mộc giống như một con rối bị dẫn đến trước trạm xe chỉ huy, một nữ cảnh sát tay chân lạnh lẽo đem tai nghe vô tuyến gắn trên người cậu, một cảnh sát khác xắn ống quần cậu lên, quần bao súng trên mắt cá chân của cậu. Phương Mộc mờ mịt luống cuống mà tùy ý bọn họ bố trí, tầm mắt rơi vào người Biên Bình cách đó không xa. Hắn đang cùng cảnh sát Đoàn nói gì đó, cảnh sát Đoàn cau mày, không ngừng gật đầu, chờ đến khi anh ngoảnh đầu lại nhìn Phương Mộc, trong ánh mắt đã có vài phần kỳ vọng.

"Chuẩn bị thế nào rồi?" Hắn hỏi các cảnh sát bận rộn bên cạnh Phương Mộc, nhận được câu trả lời rõ ràng, cảnh sát Đoàn từ bên hông rút ra một khẩu súng lục kiểu 64.

"Cần dùng không?"

Phương Mộc gật đầu, tiếp nhận súng lục, động tác thuần thục mở chốt an toàn, kéo bộ ống, sau khi nạp đạn, cắm vào trong bao súng trên cổ chân.

Biên Bình cũng vừa đi tới, sau khi cao thấp đánh giá Phương Mộc, nói: "Hiện tại chúng tôi nói kế hoạch một chút. Kế hoạch gồm có ba bước. Bước 1: cậu tận lực thuyết phục y đầu hàng; Bước 2: tìm kiếm cơ hội chế ngự y, nếu thời cơ cho phép, cậu có thể nổ súng bắn chết y; Bước 3: trên

tòa nhà trước mặt có tay súng bắn tỉa mai phục, thế nhưng không thể khóa y, đoán chừng y và con tin trốn bên trong phòng. Nếu cậu cảm thấy không nắm chắc thuyết phục hoặc chế ngự được y, hãy nghĩ biện pháp đưa y đến cửa của sườn nam căn phòng, khoảng cách càng gần cửa sổ càng tốt. Chuyện còn lại giao cho đội đặc vụ đến xử lý." Biên Bình thoáng dừng, "Có vấn đề gì không?"

Phương Mộc nghĩ nghĩ, cảm thấy trong đầu có một vụn dấu chấm hỏi, thế nhưng lại không biết nên hỏi cái nào, liền lắc đầu.

"Tốt, đi thôi." Biên Bình dùng sức nặn nắn bả vai cậu, "Nội dung đàm phán tôi sẽ không dong dài với cậu nữa, tự cậu chú ý."

Phương Mộc gật đầu, hít sâu một hơi, vừa muốn xoay người, cảnh sát Đoạn lại gọi cậu.

Cảnh sát Đoạn ngồi xổm người xuống, rút súng lục của Phương Mộc, rồi trút toàn bộ đạn ra khỏi súng, bày trong lòng bàn tay tinh tế lựa chọn, sau cùng lựa ra ba viên lắp vào băng đạn, tiếp đó kéo ống đẩy lên đạn.

"Ba viên là đủ rồi, thừa đạn cũng vô dụng, vạn nhất gặp đạn lép càng phiền toái. Mặt khác, súng vừa vang lên, người của chúng ta sẽ vọt vào."

Lời của cảnh sát Đoạn tuyệt không khiến Phương Mộc cảm thấy kiên định, trái lại, thời điểm khi cậu đem súng lục chỉ còn ba viên cắm vào trong bao súng càng thêm khẩn trương, mặc dù cậu biết rõ lời cảnh sát Đoạn cực kỳ có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy chân có chút nhũn ra.

Trong hành lang mai phục hơn chục tên đặc công, cước bộ Phương Mộc cứng ngắt từ giữa những thanh niên cường tráng súng vác vai đạn lên nòng này băng qua, có thể cảm thấy những ánh nhìn kinh ngạc bó buộc trên mặt mình. Quả thật, cậu thoát nhìn chẳng hề giống chuyên gia đàm phán khí định thần nhàn, hoàn toàn là bộ dáng của một sinh viên non nớt.

Năm 2004, thành phố nào đó phát sinh một vụ bắt cóc con tin, bởi vì xử lý không thích đáng, kẻ tình nghi phạm tội trước khi bị bắn chết đã cắt đứt động mạch cổ và khí quản của con tin. Nhìn vào vụ án nó, cơ quan cảnh sát của các thành phố khác cũng bắt đầu chú trọng lập ra dự án có tính đột phát. Nhưng hiện nay vẫn đang khuyết thiếu nhân tài đàm phán

chuyên nghiệp. Cho nên, trường hợp hôm nay chỉ có thể để người của phòng tâm lý tội phạm sở cảnh sát đến thử xem.

Cầu thang dưới chân bao phủ cặn dầu tích nhiều năm, giẫm lên có chút dính. Trong hành lang ánh sáng u ám, Phương Mộc giống như đang đi ngang qua một cõi mộng mơ hồ không rõ, trong cảnh tượng hoàn toàn không chân thực từng bước một hướng đến phòng 301. Cậu đứng trước phiến cửa sắt loang lỗ rỉ sét kia vài giây, trong thời gian này não cậu hoàn toàn trống rỗng, không biết nên nói gì, cũng không biết nên làm gì. Hai đặc công bên cạnh tay cầm tiểu liên loại 79 nhìn nhau, động tác nhỏ này bị dư quang khóe mắt Phương Mộc tóm được, cậu cảm thấy có chút xấu hổ, hắng giọng một cái, thò tay đẩy cửa.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Cửa sắt kèm theo một trận tiếng ken két chói tai từ từ mở ra, trước mặt là một phòng khách hẹp dài, giữa phòng khách có một phụ nữ nằm sấp, dưới thân là một bãi máu sẫm đã đông lại. Bên cạnh người phụ nữ vút một máy quay, tựa hồ còn đang chuyển động. Phương Mộc đứng ở cửa, chậm rãi đem cửa mở đến mức lớn nhất, sau khi xác nhận phía sau cửa không người, cậu thật cẩn thận tiến về phía trước, đi đến trước người đàn bà kia, Phương Mộc ngồi xổm xuống, một bên quan sát động tĩnh xung quanh, một bên đặt ngón tay trên cổ người phụ nữ.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm lạnh lẽo và cứng nhắc không chút rung động khiến Phương Mộc khẳng định phán đoán của mình, người phụ nữ này đã chết. Nếu đã chết, sẽ không tất yếu phải vì nàng lãng phí quá nhiều chú ý nữa. Phương Mộc đứng lên, đảo mắt xung quanh, mở miệng nói: "Anh bạn, cậu ở đâu?"

Vừa dứt lời, Phương Mộc chợt nghe thấy trong cánh cửa đang đóng chặt phía trước truyền đến một trận thanh âm "ô ô", tựa hồ là bị tắc từ trong miệng vọng lại. Tâm Phương Mộc lập tức nhắc lên tới cuống họng: tên cướp và con tin ngay trong phòng kia.

Phương Mộc định thần, hướng về phía cửa phòng đóng chặt cao giọng nói: "Ra ngoài nói chuyện được chứ, có việc gì thì thương lượng." Nói xong, cậu liền nín thở ngưng thần, gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng, cùng đợi đối phương đáp ứng.

Vài giây đồng hồ, có lẽ là vài phút sau, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Đi ở phía trước chính là một cô bé hai tay bị trói phía sau người, nhìn tuổi hẳn là không quá 10. Tóc cô bé tán loạn, trên mặt che kín nước mắt, một đôi mắt do sợ hãi mà trợn tròn lấp đầy lệ. Thấy thi thể phụ nữ trên mặt đất, cô bé liều mạng giãy dụa, bị áo gối nhét trong miệng phát ra thanh âm ô ô.

Một người nam nhân đứng phía sau bé, một tay ghì cổ cô bé, tay kia đặt sau lưng cô bé, không thể phán đoán loại hung khí trên tay. Phương Mộc nhìn ra một chút vóc dáng của đối phương, ước chừng khoảng 1.75m, tóc ngắn, thoạt nhìn rất trẻ tuổi. Hai má nam nhân gầy yếu, đôi mắt che kín tư máu. Phương Mộc vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một đôi mắt cuồng bạo, lo âu, thế nhưng ánh mắt của y bình tĩnh, nhưng không hề sáng bóng, điều này khiến Phương Mộc cảm thấy bất an, bởi vì sau ánh mắt kia là một loại quyết tuyệt muốn chết.

Một người, nếu ngay cả chết còn không sợ, vậy không còn gì đáng sợ nữa rồi.

"La Gia Hải?"

La Gia Hải không trả lời, mà nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới.

Phương Mộc phát hiện La Gia Hải đang quan sát mình, cậu thoáng thẳng thân, giạng hai chân, đồng thời giơ lên hai tay, năm ngón mở ra: "Cậu xem, tôi không mang vũ khí. Nói chuyện được chứ?"

Tâm mắt của La Gia Hải trở lại trên mặt Phương Mộc, sau khi lạng lẽ nhìn vài giây, mở miệng hỏi: "Anh là cảnh sát?"

Phương Mộc buông tay xuống, gật đầu, "Phải"

Vẻ mặt La Gia Hải hơi trầm tĩnh lại, trong ánh mắt tựa hồ có thêm phần tò mò. Phương Mộc đột nhiên minh bạch Biên bình vì sao để cậu đến

cùng La Gia Hải đàm phán, người báo án nói La Gia Hải là một sinh viên chưa tốt nghiệp, nếu tìm một cảnh sát lớn tuổi đến cùng y nói, La Gia Hải sẽ cảm thấy áp lực và không tín nhiệm. Nhưng Phương Mộc thoát nhìn tuổi tương đương La Gia Hải, đây với một mức độ nào đó có thể tiêu trừ tâm lý đề phòng của đối phương.

Mà từ "cảnh sát" này lại khiến cô bé 9 tuổi đang rơi vào tuyệt cảnh trông thấy hy vọng lớn lao, bé liền liều mạng giãy dụa, nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc như cầu xin, hàm ý trong ánh mắt rất rõ ràng: Cứu cứu con!

Phương Mộc chú ý tới áo sơ mi màu trắng bị xé rách trên người cô bé có vết máu đan xen, anh vội vã nhìn từ trên xuống dưới cô bé, muốn biết chắc cô bé có bị thương hay không và tình trạng thương thế ra sao. La Gia Hải chú ý tới tầm mắt Phương Mộc, y chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: "Nó không sao, đó là máu của mẹ nó. Tôi không chạm vào con bé." Y dừng lại một chút, khoe miệng dẫn ra một tia cười khổ, "Nó không có loại mùi vị đó."

Phương Mộc thoáng cái ngậy ngấn cả người. Mùi vị, mùi vị gì?

La Gia Hải không để ý đến vẻ kinh ngạc của Phương Mộc, mà cúi đầu, khẽ thì thầm nói với cô bé: "Đừng giãy nữa, mẹ mày đã chết. Người hiện tại làm gì cho bà cũng đều không còn tác dụng."

Cô bé hoảng sợ quay đầu đi, tựa hồ muốn tránh xa y, đồng thời dùng ánh mắt trưng cầu hướng về phía Phương Mộc.

Phương Mộc gật đầu, "Làm theo lời y nói đi."

Cô bé rớt cuộc ngừng giãy dụa, thế nhưng không ngừng khóc, nước mắt xâu thanh chuỗi từ trên mặt chảy xuống.

Phương Mộc nhìn cô bé vài giây, ngẩng đầu nói với La Gia Hải: "Tôi có một đề nghị, cậu đem thứ trong miệng con bé lấy ra được chứ?"

La Gia Hải tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn, "Cái gì?"

Phương Mộc chia chia mũi của mình, "Người ta khi khóc, mũi dính màng sẽ xuất hiện bệnh phù, hình thành nghẹt mũi. Cậu lại bịt miệng con

bé. . . . ." Cậu lại chia chia cô bé do không ngừng khóc thút thít mà sắc mặt đỏ lên, ". . . . .Nó sẽ nghẹt chết."

La Gia Hải cúi đầu nhìn cô bé, vẻ mặt phức tạp, tựa hồ cân nhắc nhiều lần, cuối cùng nói với cô bé: "Tao lấy nó ra, mà không được kêu, được chứ?"

Cô bé liều mạng gật đầu. La Gia Hải đem tay kia từ phía sau cô bé lấy ra, Phương Mộc thấy được trên tay kia nắm chặt một con dao nhíp loang lỗ máu. La Gia Hải dùng tay cầm dao tháo áo gối trên miệng cô bé ra, tay kia ghì cổ cô bé cũng thoáng buông lỏng.

Trước đó cô bé kỳ thật vẫn dựa vào lực ép của La Gia Hải mới có thể đứng thẳng, hô hấp thành linh thông thuận và thả lỏng lại khiến thân thể bé hoàn toàn xụi lơ. La Gia Hải vội vã chống đỡ hai tay cô bé mới không làm bé tuột xuống trên mặt đất, mà lúc này, dao nhíp vẫn luôn dính sau lưng cô bé cũng rời khỏi thân thể em.

Ổng nghe vô tuyến trong lỗ tai Phương Mộc đột nhiên truyền đến thanh âm rõ ràng của cảnh sát Đoạn: "Người anh em, động thủ!"

Mệnh lệnh bất thành linh khiến đại não Phương Mộc trong nháy mắt hỗn loạn: Xông lên đoạt dao? Hay rút súng trực tiếp bắn chết y? Thời điểm do dự, La Gia Hải đã nâng cô bé dậy, dao nhỏ cũng lần nữa chia vào trên cổ bé.

"Chết tiệt!" Trong tai nghe, cảnh sát Đoạn ảo não mắng.

Phương Mộc cũng không cảm thấy hối hận, trái lại, cậu rất may mắn mình vừa rồi không tùy tiện hành động. La Gia Hải chịu nghe đề nghị của mình, như vậy thuyết phục y đầu hàng cũng rất khả thi.

Nghĩ vậy, trong lòng Phương Mộc cảm thấy thoải mái hơn. Cậu hướng La Gia Hải cười cười: "Cám ơn. Nói chuyện nhé, cậu có yêu cầu gì?"

"Yêu cầu?" La Gia Hải tựa hồ đối với vấn đề này chưa từng chuẩn bị, y sửng sốt vài giây, lắc đầu: "Tôi không có yêu cầu gì."

Câu trả lời này cũng ngoài dự kiến của Phương Mộc, cuộc đàm phán của hai người do khuyết thiếu lợi thế tựa hồ đã vô pháp tiến hành tiếp.

Phương Mộc nghĩ nghĩ, quyết định mạo hiểm một chút.

"VẬY, HIỆN TẠI THEO TÔI RA NGOÀI ĐƯỢC CHỨ?" Phương Mộc tận lực làm ra vẻ thờ ơ, hỏi dò.

La Gia Hải nhìn chăm chăm Phương Mộc vài giây, nhãn thần dần dần mê ly, "Ra ngoài?"

Y hơi cúi đầu, tầm mắt mờ mịt đảo qua xung quanh, "Cứ như vậy kết thúc sao?"

Phương Mộc quyết định tiếp tục mạo hiểm thêm lần nữa, "Triệt để chấm dứt phiền toái này, không tốt sao?"

La Gia Hải bỗng nở nụ cười, "Chấm dứt? Làm sao chấm dứt?" Y dừng một chút, "Chính là tôi đi tìm cái chết, đúng không?"

Tâm Phương Mộc đột nhiên bóp chặt. Trong đàm phán kiên kỵ nhất là để đối phương nảy sinh loại tâm lý vô dã mề lại sứt này, đây rất có khả năng dẫn đến kẻ cướp được ăn cả ngã về không, cùng con tin đồng quy vu tận

(cùng nhau chết)

.

"Không hẳn. Cậu nghĩ nhiều rồi."

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

La Gia Hải cười khổ lắc đầu, "Tôi từng học qua chút luật. Anh họ gì?"

Phương Mộc bị hỏi bất ngờ không kịp đề phòng, "Cái gì?"

"Anh có lẽ là người cuối cùng theo tôi nói chuyện, tôi dù sao cũng phải biết làm thế nào để xưng hô với anh chứ."

"A, tôi họ Phương." Sắc mặt của Phương Mộc bình tĩnh, nhưng trong lòng bàn tay đã dần đổ mồ hôi, lời La Gia Hải nói đã lộ ra quyết tâm muốn chết của y, phải nghĩ biện pháp khiến y bình tĩnh trở lại, để y cảm thấy sự tình còn có đường sống quay về.

"Cảnh sát Phương, anh có lẽ không mang vũ khí, thế nhưng tôi biết ngay tại địa phương nào đó gần đây, khẳng định có một khẩu súng bắn tĩa đang ngắm chuẩn đầu tôi. Có lẽ giây tiếp theo, não tôi sẽ văng tung tóe. Nhưng mà tôi muốn cho anh biết, tôi không phải người xấu. Quả thật, tôi đã giết người. Đó là bà ấy đáng chết. Nhưng tôi không hại cô bé này, nó cũng không có loại mùi vị đó. Tôi hy vọng điểm này có thể chứng minh: Tôi không tính là kẻ xấu."

Mùi vị. Y lần thứ hai nhắc tới mùi vị.

Phương Mộc nhìn đôi mắt La Gia Hải, "Mùi vị trong lời cậu nói, đến tột cùng là cái gì?"

La Gia Hải lắc đầu, "Quên đi, anh không cần biết, tôi cũng không có thời gian để kể chuyện xưa. Tôi đã giết người, tôi cũng không dự định còn sống mà rời khỏi đây. A, anh không cần khẩn trương." Y nhìn thấy sắc mặt Phương Mộc đại biến, thậm chí cười cười, "Tôi sẽ không tổn thương cô bé này. Nhưng nó đang ở trong tay tôi, các anh tạm thời sẽ không nổ súng bắn chết tôi, không phải sao?"

Nụ cười của La Gia Hải vụt tắt, ngữ khí trở nên trịnh trọng: "Xin cho tôi một chút thời gian sau cùng, cho phép tôi trước khi bị bắn chết, còn có quyền được tưởng niệm."

Nói xong, y liền đem tầm mắt từ trên mặt Phương Mộc chuyển đi, nhìn chăm chăm không khí trước mặt, nhãn thần lần nữa trở nên mê ly, tan rã.

Phương Mộc nheo mắt lại, bất thành hình, cậu mở miệng hỏi: "Cô gái y phục màu đỏ, có mùi vị gì?"

La Gia Hải mạnh ngẩng đầu lên, trên mặt là biểu tình kinh sợ và hoảng hốt.

Phương Mộc biết mình đã đoán đúng, cậu đề cao thanh âm: "Nàng là ai?"

Dao nhỏ trong tay La Gia Hải thoáng cái chỉ hướng Phương Mộc: "Anh biết tôi? Anh rốt cuộc là ai?"

Phương Mộc vừa muốn mở miệng, trong tai nghe bỗng nhiên truyền đến thanh âm của cảnh sát Đoạn: "Người anh em, dẫn y đi về phía trước hai bước."

Phương Mộc trong lòng rung mình, cậu biết trên lầu đối diện có một khẩu súng trường bắn tỉa loại 85 đang nhắm vào đây. Cậu lén lút nâng tay phải, lòng bàn tay hướng cửa sổ (chiến thuật thủ ngữ, ý là đình chỉ).

Thanh âm của cảnh sát Đoạn rất nghiêm khắc: "Không được! Con tin thoát nhìn rất suy yếu, không thể tiếp tục kéo dài nữa. Cấp trên hạ lệnh, lập tức bắn chết tên cướp!"

La Gia Hải hoàn toàn không hề chú ý tới động tác tay của Phương Mộc, y gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, "Làm sao anh biết chuyện này?"

Phương Mộc giơ một tay lên ra hiệu y bình tĩnh, "Hiện tại không phải thời điểm thảo luận việc này. Cậu chỉ cần biết một chuyện: Tôi tin tưởng cậu không phải kẻ xấu, hết thảy những việc cậu làm, là có nguyên nhân. Nếu cậu nguyện ý, tôi cực kỳ muốn biết chân tướng của việc này."

Trong mắt La Gia Hải ứa đầy lệ, dao nhíp trong tay cũng kịch liệt run rẩy, "Bọn họ đã hủy cả đời của nàng, nàng chỉ mới 22 tuổi a. . . . ."

"Phương Mộc, chấp hành mệnh lệnh!" Trong tai nghe truyền đến thanh âm của Biên Bình.

Trong lòng Phương Mộc đại loạn, nếu hiện tại bắn chết La Gia Hải, như vậy bí mật về cô gái kia và mùi vị gì đó sẽ vĩnh viễn niêm phong, mà việc này có thể liên quan đến một người khác -- Có lẽ chính là an toàn của sinh mạng cô gái kia.

La Gia Hải đã rơi lệ đầy mặt, hung thủ toàn thân vết máu loang lổ này bấy giờ khóc như một đứa nhỏ bị úy khuất: "Vì sao phải hủy hoại chúng tôi. . . . .Chúng tôi không cầu cái gì xa xỉ. . . . .Chúng tôi chỉ thèm nghĩ thật yên ổn mà sống. . . . ."

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Y khóc đến cơ hồ toàn thân xụi lơ, thân thể trước sau đung đưa. Trong ống ngắm của súng bắn tĩa ở mái nhà đối diện, cái cổ lộ ra tĩnh mạch của La Gia Hải chốc chốc tiến vào phạm vi bắn, chốc chốc lại giấu sau bức tường.

"Người anh em, dẫn y đi về phía trước từng bước một là được." Tốc độ nói của cảnh sát Đoạn thông thả, tựa hồ nhằm hết sức chăm chú.

Phương Mộc minh bạch trạng thái của La Gia Hải giờ phút này sẽ làm khiến người ở mái nhà đối diện cho rằng y đã không khống chế được cảm xúc, y bất chấp dẫn đến hoài nghi của La Gia Hải, nghiêng đầu sang chỗ khác quay hướng cửa sổ liều mạng xua tay.

"Cảnh sát Phương, tôi đầu hàng. Tôi chỉ cầu để tôi một cơ hội nói ra chân tướng, tôi và Trầm Tương, không muốn gánh vác tội danh như vậy rời khỏi thế giới này. . . . ." La Gia Hải rốt cuộc ngừng khóc, y buông dao nhíp, "Đứa bé cho anh, tôi đi theo anh."

Tiếp đó, y lấy tay xuyên qua dưới nách cô bé, dìu nàng đi về hướng Phương Mộc.

Phương Mộc bản năng vươn tay đón y, bất thành linh, một ý niệm như điện quang hỏa thạch lóe lên trong đầu: La Gia Hải đã ở trong phạm vi bắn!

Không! Phương Mộc đã không kịp làm bất luận động tác tay nào để ngăn cản tay súng bắn tĩa, đưa quyết tâm, cựa một bước chắn trước cửa sổ!

"Chết tiệt!" Trong ống nghe truyền đến một tiếng quát mắng vừa sợ vừa giận.

Phương Mộc nhắm mắt lại, trong nháy mắt tựa hồ đã nghe được tiếng rít của viên đạn đường kính 7.62mm xé rách không khí, tiếng đục thủy tinh vỡ vụn, âm thanh trầm đục đánh vào thân thể, cựa thậm chí cảm thấy viên đạn nóng rực xuyên thấu thân thể mình. . . . .

Cái gì cũng không phát sinh. 5 giây sau, Phương Mộc mở to mắt, cảm thấy trên trán mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Cậu hướng La Gia Hải gắng gượng cười cười: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này."

Mới vừa ra khỏi cửa, đặc công mai phục liền chen lên, La Gia Hải nhanh chóng bị bắt xuống lầu, áp lên xe cảnh sát. Phương Mộc chỉ tới kịp nói một câu "Đừng đánh y". Cô bé được khẩn cấp đưa đến bệnh viện gần nhất, liền theo sau, rất nhiều nhân viên trinh sát hình sự tiến vào hiện trường bắt đầu khám nghiệm.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Phương Mộc chợt cảm thấy toàn thân bủn rủn, phải đỡ tay vịn cầu thang chậm rãi trượt xuống. Bên cạnh có cảnh sát bận rộn vội vàng chạy qua, thỉnh thoảng có người thoáng vỗ lên người cậu, "Làm tốt lắm!"

Đột nhiên thả lỏng khiến Phương Mộc hoàn toàn mất đi khí lực, cậu cơ hồ đi từng bước một di chuyển ra khỏi cửa tòa nhà. Ngoài cửa lớn, Biên Bình và cảnh sát Đoạn sắc mặt ngưng trọng đang chờ cậu.

Biên Bình không khen ngợi cậu, cũng không khiển trách nặng nề, chỉ thản nhiên nói câu: "Vất vả rồi, lên xe nghỉ ngơi một lát đi."

Phương Mộc không dám nhiều lời, ừ một tiếng ngồi xồm xuống, cởi bỏ bao súng đưa cho cảnh sát Đoạn.

Cảnh sát Đoạn tiếp nhận bao súng, nhìn chăm chăm Phương Mộc vài giây, đột nhiên vươn ngón cái và ngón trỏ, ở giữa để loại khe hở không đến 2mm.

"0.2 giây." Anh dừng một chút, "0.2 giây. Nếu phản ứng của tôi chậm 0.2 giây, cậu đã bị tôi bắn chết rồi."

Phương Mộc yếu ớt cười cười, thấp giọng nói: "Cám ơn."

Chương 2 - Gặp lại

Ngủ chừng một đêm sau khi tỉnh dậy, ngày thứ hai Phương Mộc đến sở cảnh sát rất sớm. Thế nhưng có người so với cậu còn đến sớm hơn, vừa tiến vào văn phòng, Phương Mộc đã được bảo vào văn phòng của trưởng phòng Biên Bình.

Biên Bình vẻ mặt mệt mỏi, hai mắt che kín tơ máu, thoát nhìn tối qua chịu đựng một đêm. Phương Mộc nhìn trong gạt tàn thuốc nhét đầy đầu lọc, không biết đang phán đoán án kiện gì khiến Biên Bình kiến thức sâu rộng phải vò đầu, trong lúc vô tình thoáng nhìn qua tấm ảnh chụp trên bàn, trong đó chính là thi thể phụ nữ nằm ngang trong phòng khách chiều hôm qua. Phương Mộc lập tức minh bạch, là vụ án của La Gia Hải.

Biên Bình tóm được tầm mắt của Phương Mộc, biết cậu đã đoán được ý đồ của mình, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Tiểu tử này có chút thú vị."

Phương Mộc rút ra một điều thuốc đưa cho Biên Bình, sau khi giúp hãm châm lửa lại điếu cho mình một điếu.

"Vụ án ở phân cục?"

"Đúng vậy."

"La Gia Hải khai báo rồi sao?"

"Chưa đâu." Biên Bình xoa cổ, "Tối hôm qua phân cục suốt đêm thẩm vấn y. Thế nhưng tiểu tử này chỉ thừa nhận giết người, động cơ phạm tội gì gì đó một mực không nói. Bất quá phân cục đem lý lịch của y tìm ra không sai biệt lắm, nói ra cậu có thể không tin, trên người y có lẽ còn có liên quan đến vụ án mạng khác."

"Cái gì?" Phương Mộc lấp bấp kinh hãi, "Có phải cô gái mặc đồ đỏ không?"

Biên Bình dừng động tác trên tay, ngẩng đầu chuyên chú nhìn Phương Mộc: "Đó cũng là vấn đề tôi muốn hỏi cậu, làm sao cậu biết có một cô gái mặc đồ đỏ?"

"Tôi cũng là đoán mà thôi." Phương Mộc dừng một chút, "Thông qua chuyển động của tròng mắt La Gia Hải."

"A, nói nghe một chút."

"Dưới loại tình huống đó, nếu một người thuận tay phải, như vậy khi hắt tầm tư, đường nhìn sẽ hướng về phía trên bên trái, là nhớ tới sự vật đã trải qua, nếu hướng về phía trên bên phải, là đang nghĩ đến sự vật chưa từng trải qua. Nếu nhãn cầu chuyển hướng phía dưới bên trái, có nghĩa hắt đang tưởng tượng thanh âm, nếu nhãn cầu chuyển hướng phía dưới bên phải, nghĩa là hắt đang hồi tưởng một đoạn hình ảnh nào đó hoặc cảm thụ khác của cơ thể."

"Màu đỏ thì sao, làm thế nào đoán được?"

"Thông qua cơ mặt của La Gia Hải. Bình thường, mọi người khi hồi tưởng lại sự vật màu đỏ, bởi vì sẽ kích thích cảm xúc khẩn trương của hắt, do đó sẽ dẫn đến cơ mặt cứng ngắc. Mặt khác, nếu nhớ lại sự vật màu vàng, trừ bỏ cơ mặt cứng ngắc, trên mặt hắt còn có thể nảy sinh biểu cảm chán ghét, bất an." Phương Mộc nói có chút nhanh, khẩu khí thoáng hốt hển: "Hôm qua, La Gia Hải tựa hồ lâm vào trong tầm tư. Mà tôi trước đó nhìn thấy y cầm dao tay phải. Tầm mắt của y đầu tiên hướng phía trên bên trái, tiếp đó nhãn cầu chuyển động xuống phía dưới bên phải, cơ mặt cứng ngắc, nhưng sắc mặt bình thản. Tôi phỏng đoán y đang suy nghĩ về một phụ nữ, cho nên liền mạo hiểm một phen, kết luận y đang nghĩ về một cô gái mặc y phục màu đỏ."

"Ừ," Biên Bình như có điều suy nghĩ gật đầu, "Tôi nghĩ y khi ấy nhớ đích xác là một cô gái, song không phải mặc y phục màu đỏ."

"Cái gì?" Phương Mộc mở to hai mắt nhìn.

"1 tuần trước, Đại học công nghiệp thành phố J có ba học sinh mất tích, là La Gia Hải và hai nữ sinh khác gọi là Trầm Tương và Tang Nam Nam." Biên Bình dừng một chút, "Trầm Tương khi đó mặc một bộ áo đầm màu trắng, Tang Nam Nam mặc áo thun chữ T màu vàng, quần đùi màu đen."

Phương Mộc nhớ tới lời ngày đó của La Gia Hải:

". . . . .Tôi và Trầm Tương, không muốn gánh vác một tội danh như vậy rời khỏi thế giới này. . . . ."

Y khi đó nghĩ đến, hẳn là nữ sinh tên Trầm Tương này.

Áo đầm màu trắng. . . . .Màu đỏ. . . . .

Lông mày Phương Mộc thoáng cau chặt, cậu ngẩng đầu, đối mặt với tầm mắt trưng cầu ý kiến của Biên Bình, chậm rãi nói: "Áo đầm trắng bị máu nhiễm đỏ."

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Sắc mặt Biên Bình trở nên ngưng trọng, "Hai cô gái này, có ít nhất một người có thể đã chết."

Phương Mộc nghĩ nghĩ, hỏi: "Chúng ta có thể làm gì đây?"

"Cậu đừng vội." Biên Bình đem màn hình tinh thể lỏng trên bàn chuyển hướng Phương Mộc, "Nhìn cái này."

Đang phát trên màn hình là một đoạn phim, từ nội dung đến nhìn là một chương trình truyền hình nào đó, Phương Mộc nhớ tới từng ở hiện trường trông thấy một máy quay còn đang chuyển động.

"Đây là máy quay ghi hình hiện trường kia?"

"Đúng vậy," Biên Bình thoải mái nằm trên ghế salon, "Cậu xem trước đi, tôi chớp mắt một lúc, tối hôm qua nhin một đêm rồi."

Nội dung ghi hình mười mấy phút trước đều rất bình thường, cùng chương trình bình thường trong tivi không có gì khác nhau, chẳng qua Phương Mộc phát hiện sắc mặt La Gia Hải trước sau âm trầm, có lẽ là vì chuyện mình sắp làm cảm thấy thấp thỏm bất an. Chiếu đến thời điểm La Gia Hải đột nhiên rút dao đâm hướng giáo viên Tần, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, ống kính máy quay trở nên lắc lư không ngừng, trong loa cũng truyền đến tiếng kêu thảm của cô giáo Tần và tiếng kêu sợ hãi của nhân viên đài truyền hình. Hình ảnh từ đầu đến cuối lay động khiến Phương Mộc tập trung quan sát cảm thấy đầu váng mắt hoa, may mà loại lắc lư này chỉ giằng co hơn 10 giây, sau đó sự vật trong hình ảnh liền đột ngột bay lên, sau đó phiêu chuyển, yên tĩnh bất động.

Hắn là nhân viên quay phim trước khi chạy trốn đã đem máy quay ném xuống đất, Phương Mộc phải nghiêng cổ nhìn màn hình, nghĩ đến bộ dáng ban nãy Biên Bình xoa cổ, không khỏi phì cười.

Trên hình ảnh xuất hiện một đôi chân mặc quần đùi màu xanh nhạt, sau đó chính là một trận tiếng thét chói tai, đồng thời còn mơ hồ có thể phân rõ tiếng thờ đốc ồ ồ của La Gia Hải, chủ nhân của cặp chân kia xoay người chạy vào một cánh cửa đối diện ống kính, ầm một tiếng đóng cửa. Nửa người dưới của La Gia Hải xuất hiện trong ống kính, y vài bước chạy vội tới trước cửa, một cước bay lên, cửa gỗ theo tiếng mở toang. Đối diện cánh cửa chính là một chiếc giường, cô gái đang cầm vài cuốn sách, vừa cuồn loạn thét chói tai, vừa hướng trên người La Gia Hải ném đi. La Gia Hải rất dễ dàng đem cô gái ấn ngã xuống giường, thô bạo xé rách y phục của cô gái.

Cô gái rất nhanh đã không còn khí lực, hai tay yếu ớt vô lực nhẹ phất trên người La Gia Hải. La Gia Hải đem áo thun của cô gái kéo đến trên ngực, lại xé rách quần đùi của cô gái, rất nhanh, quần đùi đã bị kéo đến đầu gối. La Gia Hải nửa quỳ lên nửa thân dưới, ngăn chặn hai chân cô gái, bắt đầu mở dây lưng của mình, mở đến một nửa, ánh mắt y tựa hồ rơi vào trên bộ ngực chưa dậy thì của cô gái, động tác ngừng lại.

La Gia Hải rũ đầu xuống, thấy không rõ vẻ mặt của y, nhưng có thể cảm giác được toàn thân y đang run rẩy, cô gái dùng hết chút khí lực cuối cùng rút ra hai chân, giống như mất đi tri giác La Gia Hải cũng theo động tác của nàng trượt xuống bên giường, rồi ngã ngổ trên sàn nhà, dựa lưng vào nệm, hốt nhiên dùng tay níu đầu tóc mình, gào khóc lớn lên.

Đôi mắt Phương Mộc nheo lại, nhìn chăm chăm La Gia Hải khóc đến toàn thân run rẩy.

Bất thành linh, La Gia Hải vờn một chân đá hướng cửa phòng, cửa phòng nặng nề đóng lại. Trong ống kính chỉ còn lại phòng khách tối mờ và cánh cửa khép chặt kia.

Trong một giờ kể, trên hình ảnh thủy chung không xuất hiện chuyện gì mới, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng còi hiệu cảnh sát kêu gọi đầu

hàng, mãi đến khi Phương Mộc trông thấy chính mình xuất hiện trong màn ảnh.

Xem xong đoạn băng này, Phương mộc tựa vào ghế dựa rộng lớn phía sau, châm một điếu thuốc.

Hiển nhiên, La Gia Hải muốn cưỡng hiếp cô bé kia, thế nhưng sau đó lại buông tha. Nhìn từ việc y bỗng nhiên khóc rống, loại buông tha này tựa hồ xuất phát từ loại tình ngộ thật tâm.

"Tôi không chạm vào con bé. . . . .Con bé không có loại mùi vị đó. . . . ."

Từ những lời này đến xem, hành vi cưỡng hiếp của La Gia Hải có chứa ý tứ trả thù rõ ràng, mà loại mùi vị kia, khẳng định cùng hành vi tính dục có quan hệ.

Phương Mộc đang trầm ngâm, điện thoại trên bàn vang lên chói tai. Khi cậu đang do dự có nên nghe máy hay không, Biên Bình đã nhảy dựng lên, rảo bước đến bên cạnh bàn nhắc điện thoại.

"Alo, là tôi. . . . .Ừ. . . . .Biết rồi."

Biên Bình vừa đặt điện thoại xuống, ngoảnh đầu nói với Phương Mộc: "Phân cục gọi tới, muốn cậu qua đó một chuyến, nghe đâu La Gia Hải chỉ đích danh muốn gặp cậu." Hấn dừng một chút, "Biết đâu, cậu còn có thể gặp lại bạn cũ của mình."

Sau khi đến phân cục, Phương Mộc được dẫn thẳng đến phòng thẩm vấn. Trước tấm thủy tinh lớn một chiều ngồi vài người, đều đang quan sát động tĩnh trong phòng. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, một người vóc dáng cao ráo xoay đầu lại.

Phương Mộc ngừng bước, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt.

Là Thai Vĩ.

Thai Vĩ cũng không niềm nở như Phương Mộc, chẳng qua lông mày đang nhíu chặt thoáng buông lỏng. Anh cao thấp đánh giá Phương Mộc vài lần, mở miệng hỏi: "Đến rồi?"

Thai Vĩ lãnh đạm khiến Phương Mộc có chút luống cuống, cậu gật đầu, tùy tiện kéo ghế dựa ngồi xuống.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Tôi tóm gọn nội dung chính." Thai Vĩ bộ dạng giải quyết việc chung, "Một tuần trước, đại học công nghiệp thành phố J có ba học sinh mất tích. Gồm La Gia Hải, bạn gái của y Trầm Tương và nhỏ hơn bọn họ hai lớp Tang Nam Nam. Qua điều tra của chúng tôi, Tang Nam Nam từng cùng Trầm Tương nảy sinh tranh cãi, cho nên chúng tôi bước đầu kết luận, La Gia Hải và Trầm tương đã bắt cóc Tang Nam Nam. Mà La Gia Hải đơn độc đến gây án giết người, càng khiến chúng tôi quả quyết trước đó Tang Nam Nam mất tích thuộc loại bắt cóc vũ lực.

Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Tôi có thể làm gì?"

"La Gia Hải sau khi quy án thủy chung không nói câu nào, sáng nay bị chúng tôi bức bách, nói rằng chỉ nói với mình cậu. Chúng tôi muốn biết Trầm Tương và Tang Nam Nam ở đâu, sống thì gặp người, chết phải thấy xác. Đó cũng là mục đích chúng tôi từ thành phố J chạy tới nơi này." Thai Vĩ thoáng dừng một chút, "Vụ án này do tôi phụ trách."

Phương Mộc không lên tiếng, quay đầu nhìn phiến thủy tinh một chiều trên tường phòng thẩm vấn. La Gia Hải rũ đầu, tay chân đều bị khóa trên ghế, cả người thoạt nhìn tựa hồ rút ngắn lại không ít.

Phương Mộc đứng dậy, "Mở khóa tay và xiềng chân."

Cảnh sát của phân cục nhìn Thai Vĩ, Thai Vĩ phất tay, ý là "Chiếu theo lời cậu ấy nói mà làm."

Cảnh sát lấy ra chìa khóa, vừa cùng Phương Mộc hướng đến phòng thẩm vấn vừa nói: "Người anh em, cậu tự cẩn thận một chút."

"Yên tâm đi, không có việc gì." Phương mộc đi đến cửa phòng thẩm vấn, bỗng nhiên xoay người, tay chỉ vào Thai Vĩ nói: "Nhưng mà, anh lần này, đừng có mà chuồn mất nữa đó."

Tất cả mọi người chả hiểu ra sao nhìn Thai Vĩ, khóe miệng Thai Vĩ hiện ra một tia mỉm cười khó phát hiện, ánh mắt trở nên nhu hòa.

Phương Mộc cũng cười cười, mở ra cánh cửa phòng thẩm vấn.

La Gia Hải cúi đầu ngồi trên ghế, vẫn không nhúc nhích. Phương Mộc cho rằng y đang ngủ, khi cảnh sát cởi bỏ còng tay và xiềng chân cho y, La Gia Hải đột nhiên thò một ngón vuốt ve cổ tay bị đè thành hồng ửng, mới biết được y vẫn luôn tỉnh táo. Phương Mộc nghĩ nghĩ, gọi người đưa vào một chai nước khoáng.

Thời điểm đưa nước tới tay y, La Gia Hải thấp giọng nói tiếng cảm ơn. Sau khi vặn nắp bình, chỉ nhấp một ngụm, rồi đem nắp bình vặn lại, đặt trên bàn trước mặt.

Phương Mộc châm một điếu thuốc, cách bàn nhìn y, vài phút sau, lại đem hộp thuốc lá trước mặt đẩy sang.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

La Gia Hải nâng mắt, lắc đầu, "Cảm ơn, tôi không hút thuốc."

Phương Mộc hơi gật đầu, im lặng không lên tiếng tiếp tục hút thuốc.

Hai người ở hai đầu bàn ngồi đối diện, ở giữa là khói thuốc chậm rãi xoay tròn, tiêu tán. Một người nhìn chăm chăm nước khoáng trước mặt, người kia xuyên qua đám sương khói nhìn chăm chăm đối phương. Trầm mặc, tựa như đợi chờ, cũng giống như đang đánh giá.

Phương Mộc biết, bên mặt khác của tấm thủy tinh một chiều, tất cả mọi người đang sốt ruột chờ đợi La Gia Hải mở miệng. Kỳ thật cậu rất muốn nói cho Thai Vĩ an tâm đừng nóng. Từ tình huống trước mắt phân tích, kết hợp với lời nói và việc làm của La Gia Hải, Trần Tương và Tang Nam Nam rất có thể đều đã chết hết. Thời gian tìm các nàng vô luận sớm hay muộn, đều là những việc đã vô lực vãn hồi.

Phương Mộc càng cảm thấy hứng thú chính là chân tướng của cả sự kiện. Mùi vị đến tột cùng có ý tứ gì? Vì sao muốn giết chết cô giáo Tần?

Trầm Tương và Tang Nam Nam đến rớt cuộc cùng án giết người này có quan hệ gì. . . . .

Hút xong một điếu, Phương Mộc chậm rãi hỏi: "Cậu muốn gặp tôi, là có gì muốn nói với tôi sao?"

La Gia Hải không trả lời ngay, cách vài giây sau mới nâng mắt, Phương Mộc không tránh né, đón ánh mắt của y nhìn lại. Nhãn thần La Gia Hải uể oải, mang theo tuyệt vọng và bi thương thật sâu.

"Cảnh sát Phương, nếu tôi nói tôi không phải kẻ xấu, anh tin không?"
Qua một hồi lâu, La Gia Hải thấp giọng hỏi.

"Tôi không có ý định đánh giá nhân phẩm của cậu, bất quá tôi tình nguyện tin cậu là người tốt." Phương Mộc thoáng đề cao âm điệu,
"Nhưng cậu đã giết người. Mỗi người sau khi phạm sai lầm đều tìm cho mình lý do. Cậu nếu muốn tôi tin cậu là người tốt, thì phải thuyết phục tôi."

Nói xong, Phương Mộc nín thở ngưng thần nhìn La Gia Hải, chờ đợi y bộc bạch cõi lòng. Thế nhưng La Gia Hải lại cúi đầu xuống, bất động.

Phương Mộc nguyên tưởng rằng có thể thuận lợi khiến La Gia Hải mở miệng, thế nhưng La Gia Hải lại lần nữa trầm mặc khiến Phương Mộc có chút ngoài ý muốn. Cậu định định thần, quyết định đổi một phương thức khác.

"Trầm Tương rất đẹp sao?" Phương Mộc lần nữa châm một điếu thuốc.

Xuyên thấu qua khói mù lượn lờ bay trước mặt, Phương Mộc tinh tường nhìn thấy bả vai La Gia Hải thoáng run lên.

"Cậu rất thương cô ấy đúng không?" Phương Mộc quyết định rèn sắt khi còn nóng, "Tôi nghĩ, nàng cũng rất yêu cậu."

Biên độ bả vai La Gia Hải run rẩy càng lúc càng lớn, cả người giống như một phiến lá cây xào xạc rung mình trong gió thu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Phương Mộc đời tầm mắt, nhìn chăm chăm góc phòng thăm vấn, gần như độc thoại nói: "Người thích màu trắng nội tâm thường hướng về thuần khiết. Họ sống nề nếp trật tự, thích sạch sẽ ngăn nắp." Phương Mộc phui phui tàn thuốc, "Trầm Tương nhất định từng giúp cậu giặt quần áo, dọn dẹp ký túc xá đúng không?"

La Gia Hải mạnh vung cánh tay lên, bình nước khoáng trước mặt bị hất văng lên tấm thủy tinh một chiều, rồi bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

"Anh đừng nói nữa!" Y hướng Phương Mộc cuồng loạn rống to.

Phương Mộc bình tĩnh nhìn y, hai mắt La Gia Hải đong đầy lệ, đôi môi xám trắng run run.

Phương Mộc chậm rãi, nhưng vô cùng rõ ràng nói: "Trầm Tương, đã chết, đúng không?"

Nước mắt bỗng chốc từ trên mặt La Gia Hải chảy xuống, y cúi đầu, đem mặt chôn trong lòng bàn tay, không một tiếng động mà khóc rống lên.

Phương Mộc lẳng lẳng chờ đợi. Vài phút sau, tình tự La Gia Hải thoáng hồi phục, cậu lại mở miệng nói: "Một cô gái hướng thuần khiết, thích sạch sẽ ngăn nắp như vậy, hiện tại chỉ có thể nằm ở một nơi không người biết đến, chậm rãi sưng phù biến dạng, thối rữa, bốc mùi, có lẽ trên người còn che kín đám giòi bọ."

La Gia Hải vừa chuyển từ gào khóc sang nhỏ giọng nức nở, nghe được lời Phương Mộc, tiếng khóc lại đột ngột mãnh liệt.

Thanh âm của Phương Mộc bình thản, nhưng có một loại hiệu lực tàn nhẫn: "Cậu từng nói qua, không muốn cùng Trầm Tương gánh vác tội danh giết người rời khỏi thế giới này. Tôi nghĩ, Trầm Tương cũng đồng dạng không muốn lấy bộ dáng khiến người ta buồn nôn như vậy nói tạm biệt. Cho nên," Cậu thoáng dừng một chút, "Nói cho tôi biết, nàng đang ở đâu? Tôi cam đoan, chúng tôi sẽ đối xử tử tế với di hài của nàng."

La Gia Hải liều mạng gật đầu, nhưng khóc đến không thở nổi, nói không ra lời. Phương Mộc niết đầu lọc đã sắp tắt, nín thở ngưng thần nhìn chăm chăm La Gia Hải, tuy rằng ngoài mặt thoát nhìn vẫn bình tĩnh như ban

đầu, nhưng Phương Mộc lại cảm thấy tim tạng mình nhảy như tiếng trống dồn dập.

La Gia Hải rớt cuộc ngừng khóc, y một bên thở dốc, một bên dứt quãng nói: "Khu Hồng Viên thành phố J, gần chợ vật liệu thép, có một nhà xưởng bỏ hoang, Trầm Tương, còn có Tang Nam Nam, ngay trong một phòng dụng cụ lâu hai."

Phương Mộc ngậm phun ra một hơi, quay đầu nhìn thoáng qua tấm kính một chiều. Cậu biết, ở bên kia, Thai Vĩ đang cùng đồng sự thành phố J liên lạc, hỏa tốc chạy tới địa điểm kia.

Một câu nói đó dường như đã tiêu hao hết khí lực toàn thân của La Gia Hải, y hoàn toàn xụi lơ trong ghế dựa, lấy tay bụm mặt, tùy ý để nước mắt theo khe hở chậm rãi chảy xuôi.

Phương Mộc cũng cảm thấy mệt mỏi, cậu rõ ràng người trước mắt này rất có khả năng đã giết chết hai người, thế nhưng y thoát nhìn cùng những sinh viên đại học chưa trải đời, miễn cảm yếu đuối không có gì khác nhau. Mặc dù đối với hai vụ án này còn có rất nhiều nghi vấn, Phương Mộc vẫn không nỡ tiếp tục truy hỏi đến cùng nữa.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Cậu hướng tấm thủy tinh một chiều ra hiệu, rất nhanh, cửa phòng thẩm vấn mở ra, hai cảnh sát đi đến.

"Dẫn y về trại tạm giam đi. Hôm khác tái thẩm."

Hai cảnh sát ứng tiếng, còng hai tay của La Gia Hải xong, cơ hồ là kéo y hướng ra cửa. Lúc gần đến cửa, La Gia Hải đột nhiên giãy giụa hô một tiếng: "Cảnh sát Phương!"

Phương Mộc tỏ ý hai cảnh sát kia trước chờ một chút. La Gia Hải khàn giọng, trên mặt là biểu tình cầu xin, "Chờ các anh tìm được Trầm Tương rồi, tôi. . . . .Tôi có thể đến nhìn nàng không?"

Phương Mộc nhìn chăm chăm y vài giây, chậm rãi gật đầu.

Nhìn theo La Gia Hải bị áp đi, Phương Mộc lại chột mắt đi khí lực, cậu ngồi trên ghế, rút ra một điếu thuốc, đang thò tay lấy bật lửa, sau bả vai lại nhô ra một bàn tay, "Tách" một tiếng đánh bật lửa trong tay.

Phương Mộc nhích sang chằm thuốc, nhìn lại, là Thai Vĩ.

Thai Vĩ kéo ghế dựa qua ngồi xuống bên cạnh Phương Mộc, nhìn Phương Mộc, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Cậu nhóc này, quả nhiên thật sự có bản lĩnh."

Phương Mộc phun ra một hơi khói, từ chối cho ý kiến mà cười cười.

"Cậu cảm thấy hai cô gái kia còn có khả năng sống sót không?"

Phương Mộc do dự một chút, lắc đầu, "Ít có khả năng. La Gia Hải hoàn toàn là một tư thái đập nôi chìm thuyền."

(dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Thai Vĩ thở dài, "Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Anh không nóng lòng trở về sao?"

"Không vội." Thai Vĩ lười nhác tựa lưng vào ghế, "Mọi người đã chết. Về sớm một ngày hay nửa ngày cũng không tác dụng gì."

Phương Mộc đem tàn thuốc ấn vào trong gạt tàn, "Đi thôi, tôi mời anh ăn cơm."

Một quán cơm nhỏ gần phân cục, Phương Mộc và Thai Vĩ ngồi đối diện nhau. Thời điểm chờ thức ăn mang lên, hai người đều im lặng không lên tiếng mà hút thuốc, tựa hồ không có gì để nói.

Vẫn là Phương Mộc đánh vỡ trầm mặc, "Đã kết hôn?"

Thai Vĩ đem một miệng nước trà sắc trong cổ họng, anh một bên dùng khăn giấy chùi lung tung trên cằm, một bên hỏi: "Làm sao cậu biết?"

Phương Mộc cười chia chia ngón áp út tay trái Thai Vĩ, nơi đó có một vết tích hình nhẫn nhợt nhạt. Mặt Thai Vĩ có chút hồng, cổ sức ở trên vết

nhấn cọ xát vài cái, tựa hồ muốn đem nó cọ rụng.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Haha, vợ anh nhất định rất lợi hại, song rất ỷ lại vào anh."

Thai Vĩ nổi hứng thú, "Dựa vào cái gì để khẳng định?"

"Tôi phỏng chừng anh khi đi làm sẽ đem nhẫn tháo ra, tan tầm khi về nhà sẽ đeo lại, có thể thấy rõ anh rất sợ vợ. Với tính cách của anh, có thể khiến anh thành thật như thế, đương nhiên là một người vợ lợi hại."

Phương Mộc cười cười, "Nhưng đây chúng tỏ rằng vợ của anh rất quan tâm đến hôn nhân của các người, nàng rất ỷ lại vào anh. Chúc mừng anh nhé."

Trong mắt Thai Vĩ tràn ngập ôn nhu hiếm thấy, "Hắc hắc, chính là giống hệt con nít, ngay cả ngủ cũng phải kéo tay."

Tựa hồ bởi vì cùng Phương Mộc chia sẻ việc riêng tư, Thai Vĩ cũng nói nhiều hơn. Người đang ngậm thuốc lá, ngậm lớn uống rượu này chính là cảnh sát đã trịnh trọng đem một viên đạn đưa cho Phương Mộc.

Điều này khiến Phương Mộc cảm thấy quen thuộc mà thân thiết.

Trong lúc đẩy chén đối ly, Phương Mộc biết Thai Vĩ đã kết hôn, thăng chức; Triệu Vĩnh Quý điều đến phân cục làm cục trưởng; năm đó cảnh sát tham gia lo liệu án Tôn Phổ có thăng chức, có thuyên chuyển công tác, cũng có hy sinh.

Phương Mộc nói cho Thai Vĩ mình tốt nghiệp trước tham gia cuộc thi tuyển nhân viên công vụ, hiện tại công tác tại phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm sở cảnh sát, người lãnh đạo trực tiếp chính là học trò của của giáo sư Kiều -- Biên Bình.

Người quen chạm mặt, đề tài phần nhiều xoay quanh kỷ niệm chung, mà nhớ lại chuyện cũ, chẳng phải là chuyện khiến người ta vui sướng, đây là một sự thật không cách nào lảng tránh. Giữa Phương Mộc và Thai Vĩ, tựa hồ trừ bỏ vụ án của Tôn Phổ, cũng không có nhiều tiếng nói chung.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Tôi có khi sẽ lái xe đến đại học J, đến khu nhà số 5 Nam Uyển, đến sân bóng rổ, đến nhà thể dục, cũng đi đến tầng hầm kia." Thai Vĩ uống hơi nhiều, híp lại đôi mắt quan sát nhìn ngoài cửa sổ, gương mặt nghiêng ở bên môi khê câu lên giữa khói thuốc như ẩn như hiện, "Cái gì cũng mặc kệ, chỉ ngồi thôi. Có khi sẽ cảm thấy chuyện đã xảy ra năm ấy đều là một giấc mộng. Nếu không phải tự mình trải qua, rất khó tưởng tượng sẽ có người hung tàn như vậy." Anh nhẹ giọng cười, "Cậu đã cứu mạng tôi, lại nói, tôi còn chưa cảm ơn cậu đấy."

Phương Mộc cúi đầu, thật lâu sau, nhẹ nhàng nói: "Không cần."

Thai Vĩ tựa như vô tình kéo dài đề tài này, anh quay đầu, "Cậu thế nào? Làm việc không tồi chứ."

"Cũng được, ngay cả khi nhàn rồi cũng có thể tán gẫu. Kỳ thật lúc trước muốn đi thị cục, về sau là trưởng phòng Biên Bình kiên quyết muốn tôi qua đó."

Thai Vĩ hắc hắc cười rộ lên, "Cậu vẫn ngại nhàn hạ?" Cậu nếu đến thị cục cậu sẽ biết, cho cậu mệt không thở nổi luôn." Anh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt chậm rãi u ám xuống, "Cậu rốt cuộc vẫn làm cảnh sát. Là vì giáo sư Kiều sao?"

Phương Mộc cúi đầu uống một ngụm rượu, không trả lời.

Thai Vĩ nhẹ nhàng thở dài, "Kỳ thật tôi vẫn giữ ý kiến kia, cậu không thích hợp làm cảnh sát."

Phương Mộc từ chối cho ý kiến cười cười, rồi tự mình châm một điếu thuốc.

"Sau khi tốt nghiệp chưa từng suy xét qua việc đổi một nghề khác?"

"Chưa từng!" Lần này Phương Mộc trả lời chém đinh chặt sắt.

"Chưa từng!" Thai Vĩ tinh tường nhớ rõ lúc trước khi anh hỏi Phương Mộc có dự định làm cảnh sát không, cậu cũng trả lời anh như vậy. Cùng

đáp án, kết quả lại hoàn toàn tương phản. Nói không rõ phạm sai lầm là mình, hay là người vẫn như cũ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sắc bén trước mắt này.

Thai Vĩ thử hòa hoãn ngữ khí của mình, "Tương lai có cơ hội, nên đổi một công tác khác đi."

Phương Mộc im lặng một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: "Anh từ khi nào bắt đầu cảm thấy tôi không thích hợp làm cảnh sát?"

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Thai Vĩ theo dõi cậu vài giây, "Từ sự kiện dưới tầng hầm kia thì bắt đầu."

"A?" Phương Mộc nhướn mày, tự tiểu phi tiểu

(cười mà như không cười)

nhìn Thai Vĩ, "Sẽ tố giác tôi sao?"

Thai Vĩ thu lại nụ cười, "Tôi sẽ không. Vĩnh viễn sẽ không. Cũng như tôi sẽ vĩnh viễn không cho rằng cậu sẽ là một cảnh sát tốt."

"Cái gì là cảnh sát tốt?" Phương Mộc hỏi ngược lại.

Thai Vĩ bị hỏi, sững sốt hồi lâu mới nói: "Tôi không biết. Nhưng cậu nhất định không phải. Cậu là một người đối với án kiện không thể không quan tâm, cậu đối với chúng luôn dốc rất nhiều tình cảm cá nhân. Nếu một vụ án nào đó không thể dùng pháp luật để giải quyết, hoặc cậu khi không muốn dùng phương thức của luật pháp để giải quyết, cậu sẽ dùng chính phương thức của mình." Anh thoáng dừng, "Tôi biết, ngay hôm qua, cậu thiếu chút nữa dùng bản thân vì La Gia Hải ngăn một viên đạn."

Phương Mộc thủy chung cúi đầu, thật lâu sau, cậu phui phui tàn thuốc, "Tôi không biết như vậy có gì không đúng."

Thai Vĩ lắc đầu, "Cậu sẽ hại chết chính mình."

Phương Mộc đột nhiên hắc hắc cười rộ lên, "Tôi không phải vẫn còn sống rất tốt sao." Không đợi Thai Vĩ mở miệng, cậu liền giơ ly lên,

"Không nói nữa, uống!"

Bạn cũ tụ họp trong lòng hiểu mà không nói lấy một trận say bí tỉ để lãng tránh kết thúc. Thời điểm hai người lắc lư lão đảo trở về phân cục, tin tức từ thành phố J bên kia cũng đã gửi về. Địa điểm La Gia Hải chỉ ra phát hiện thi thể của Trầm Tương và Tang Nam Nam, bước đầu khẳng định nguyên nhân hai người chết đều là sốc do mất máu. Bất đồng chính là vết thương chí mạng của Trầm Tương ở động mạch cổ tay, mà Tang Nam Nam lại là hơn 20 nhát dao giữa thân. Tình huống cụ thể phải chờ pháp y tiến hành thêm một bước kiểm nghiệm mới khẳng định được. Phân cục và cảnh sát hình sự thành phố J tại quyền quản hạt của án kiện đã xảy ra tranh chấp nhỏ, song phương đều cho rằng vùng của mình mới là địa điểm chính phát sinh hành vi phạm tội. Kết quả hội họp thương lượng là: Đám người Thai Vĩ về thành phố J trước, đợi sau khi thu thập chứng cứ chính hoàn tất sẽ xác định do ai đến quản lý án La Gia Hải.

Thời điểm cáo biệt, Phương Mộc hướng Thai Vĩ đã say đến mắt lờ mờ chia chia ngón áp út tay trái, người này mơ mơ màng màng vung tay lên, cũng không biết có hiểu ý tứ của Phương Mộc không.

Dõi theo chiếc xe jeep biến mất ở góc đường, Phương Mộc nhìn đám bụi mù tung bay kia mà ngơ ngẩn cả người. Quay lại, cảnh huy trên cửa phân cục dưới ánh mặt trời giữa trưa chói mắt vô cùng. Phương Mộc lấy tay che trước trán, lẳng lẳng nhìn cảnh huy, cảm giác nó có chút biến lớn hơn, cuối cùng lại có chút tư thế che trời lấp đất.

Tôi thật sự không thích hợp làm cảnh sát sao?

Chương 3 - Thương xót

Dương Cẩm Trình mệt mỏi từ trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, cảm thấy sau cổ một trận đau nhức, nguyên bản động tác giãn gân cốt đuổi thắt lưng uể oải được một nửa lại phải từ bỏ. Hắn cong lưng, nhìn chằm chằm màn hình phát ngốc một hồi, bưng lên tách trà sớm đã nguội lạnh một hơi uống cạn sạch.

Tách trà đã uống cạn vẫn trĩu nặng trong tay, Dương Cẩm Trình tỉ mỉ lật qua lật lại nó, nghĩ đến giá trị xa xỉ và vị trí độc đáo của nó trong viện nghiên cứu, không nhịn được cười cười.

Hắn đứng dậy, ở trong phòng làm việc thông thả tới lui vài bước, thời điểm đi đến cạnh cửa, thuận tay mở cánh cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, vẻ mệt mỏi trên mặt Dương Cẩm Trình không còn sót lại chút gì, hắn thoạt nhìn lại trở thành Dương chủ nhiệm vĩnh viễn tinh lực tràn đầy, hồn hậu mà không mất đi vẻ khôn khéo, khôi hài mà không mất sự uy nghiêm.

Dương Cẩm Trình dọc theo hành lang nghiên cứu trang sức chậm rãi đi, sở dĩ chậm, không phải vì tuổi tác, mà là muốn cho mọi người cảm thụ được tư thế thông dong bình tĩnh của hắn. Bên cạnh thỉnh thoảng có người dừng lại cúi đầu, rồi vội vàng rời đi. Dương Cẩm Trình nhìn song cửa sổ thủy tinh dài từ trần đến tường ở hai bên, tuy rằng đã gần 8h30 tối, thế nhưng trong phòng làm việc đèn đuốc sáng trưng vẫn như trước có không ít nghiên cứu viên đang bận rộn. Cảnh tượng bộn bề trước mắt khiến Dương Cẩm Trình cảm thấy mỹ mãn, hắn giống như một nguyên soái đang duyệt quân, lưng thường đi trước đội ngũ ngay ngắn đứng nghiêm, tự mình hưởng thụ cảm giác ưu việt vượt trội.

Tuần tra vài phòng làm việc, sau khi vỗ vai bao nhiêu người, cũng tiếp nhận ngàn ấy lời nịnh hót, Dương Cẩm Trình chậm rãi bước đi thông thả trở về phòng làm việc của mình. Ngồi vào trên chiếc ghế rộng lớn nhất, thoải mái nhất của toàn bộ viện nghiên cứu, mệt mỏi mới vừa rồi còn biến mất không thấy tăm hơi lại từng chút trở về trên người hắn. Dương Cẩm Trình dùng một loại tư thế cơ hồ là cuộn tròn ngồi thật lâu, mãi đến khi hắn đem một cánh tay đã có chút tê dại mỏi nhừ đặt trên mặt bàn.

Ngón tay đung phải con chuột, màn hình "tách" một tiếng tự động mở ra. Mặt Dương Cẩm Trình dần bị màu xanh trắng trên màn hình chiếu rọi. Ánh mắt của hắn tản mạn nhìn chăm chăm màn hình càng ngày càng phát sáng, bất thành hình, hắn như nhớ tới gì đó, ngồi thẳng người, nhấp vào "My computer", tiến vào ổ cứng, sau khi thuận thực liên tục nhấp chuột, một thư mục nằm ở vị trí rất sâu được mở ra. Dương Cẩm Trình không hề cần thiết ở trong phòng làm việc trống rỗng quét mắt một vòng, nhanh chóng nhấp vào một chuỗi mật mã. Tiếp đó, hắn đem khuôn mặt dán sát vào màn hình, nhìn không chuyển mắt. Dần dần, trên mặt Dương Cẩm Trình hiện ra nét tươi cười. Nụ cười kia từ khóe miệng kéo đến hai gò má, lan tràn trên mặt Dương Cẩm Trình, cuối cùng, đến cả đầu mày cũng như đang nhảy lên khoái trá.

Hắn lần lượt xem xét từng tài liệu này, mỗi lần khi đọc đến một tài liệu mới, trên mặt Dương Cẩm Trình sẽ bày ra một biểu tình quái lạ, tựa như khẩn cấp nhìn thấy một thứ gì đó mình sớm đã quen thuộc. Hắn tựa hồ cùng chính mình chơi trò trốn tìm. Một bên tự hỏi: Việc này rất phấn khích sao? Một bên liêu mạng quên đi những hình ảnh và văn tự đã sớm thuộc nằm lòng, theo thời điểm tự mình mở ra tài liệu kế tiếp phát ra tiếng kinh hô lừa mình dối người: Oa, cái này càng đặc sắc!

Dương Cẩm Trình không biết chán mà chơi trò này. Tựa như đây là mạng của hắn, là hồn của hắn, tựa hồ nửa đời sau của Dương Cẩm Trình, đều trông cậy vào nó.

10h30 đêm, chiếc Honda màu xám bạc của Dương Cẩm Trình chậm rãi chạy vào tiểu khu "Trí Uyển". Đây vốn là một tiểu khu nhà giá cao, tựa như tên của nó vậy

(Tiêu: nghĩa là khu vườn trí tuệ)

, nhóm chủ doanh nghiệp phần tử trí thức cấp cao cũng chiếm đa số. Dương Cẩm Trình đậu xe xong, vội vàng đi về phía khu nhà của mình. Còn chưa đến dưới lầu, liền trông thấy một thân ảnh nho nhỏ ngồi trên bậc thang trước lầu, Dương Cẩm Trình đang nói thầm đứa nhỏ nhà ai vậy, như thế nào đã trẻ thế này còn chưa về nhà, đèn cảm âm trước cửa tòa nhà bật sáng.

Dương Cẩm Trình ngây ngẩn cả người, đây không phải là con của mình Dương Triển sao?

Hắn rảo bước đi qua, đẩy đẩy bả vai Dương Triển: "Này, sao ngủ ở đây?"

Dương Triển mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Dương Cẩm Trình hồi lâu, tựa hồ không nhận ra đây là ba của mình. Dương Cẩm Trình cầm lấy cánh tay của nó: "Chìa khóa của con đâu? Lại đánh mất rồi?"

Dương Triển "ạ" một tiếng, đưa tay dụi mắt. Quai đeo cặp sách của nó kẹt nơi khuỷu tay, không nâng cánh tay được, phải nghiêng đầu. Dương Cẩm Trình nhấc cặp sách dùng sức xốc lên, đem quai đeo cặp qua loa đại khái nâng lên vai con trai. Dương Triển mê mê hoặc hoặc bị động tác của ba làm cho lảo đảo một cái. Nó rất nhanh đứng thẳng người, ngoan ngoãn theo sát phía sau ba mình đi vào thang máy.

Chỗ ở tầng 18, Dương Cẩm Trình cởi giầy, đem tây trang ném trên ghế salon, vừa muốn khoan khoan khoái khoái mà nghỉ ngơi một hồi, chợt nghe chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Hắn nhỏ giọng chửi rủa một câu, đứng dậy cầm ống nghe.

"Xin chào. . . . .Đúng, tôi là ba của Dương Triển. . . . .A, xin chào Hạ tiên sinh. . . . .Cái gì? Không thể nào. . . . .Cặp sách của con trai ngài bao nhiêu tiền. . . . .Vâng, được, tôi sẽ làm rõ ràng. . . . .Vâng, xin lỗi, hôm khác tôi sẽ đến nhà hướng ngài giải thích. Tạm biệt."

Dương Cẩm Trình vút ống nghe, xoay người hét lớn một tiếng: "Dương Triển!"

Dương Triển ở cửa chậm rãi đứng dậy, nó vẫn đang ở bộ dáng mới vừa vào cửa, chưa buông cặp sách, cũng chưa cởi giầy, thế nhưng không có chút chiều hướng muốn chạy trốn nào.

Dương Cẩm Trình như xách một con gà con đem con trai mình xách đến giữa phòng khách, vài cái đem cặp sách kéo xuống, cầm trong tay nhìn tỉ mỉ.

Đây là một cặp sách bình thường đến cực điểm, mặt trên in hình siêu nhân điện quang màu sắc lòe loẹt. Chất lượng mặt ngoài của hàng dệt may rất kém đã bị cọ sát đến xù lông, nơi nơi rải rác dấu mực to nhỏ.

"Đây là cặp sách của mày sao?" Dương Cẩm Trình giữ cặp sách trong tay, bên trong đủ loại sách vở và văn phòng phẩm lả tả rơi ra.

Dương Triển cúi đầu không nói lời nào.

"Nói! Có phải hay không?" Dương Cẩm Trình ở trên hõm vai của con trai dùng sức đẩy một cái.

Dương Triển nhỏ giọng nói: "Không phải."

"Vì sao ép người ta đổi cặp sách với mày? Hừm? Có biết cặp sách của mày bao nhiêu tiền không? Cái này ư?" Dương Cẩm Trình cuồng nộ đem cặp sách quăng xuống mặt đất, "Mày có phải bệnh rồi không hả?"

Dương Triển đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh, nó thậm chí còn thoáng nở nụ cười: "Ba biết cặp sách của con sao?"

Dương Cẩm Trình bị hỏi chặn, theo sau đó ngũ quan của hắn liền vụn vụn cùng một chỗ.

"Chát" Một cái tát thật mạnh ném trên mặt Dương Triển.

Thân mình nho nhỏ của Dương Triển bị đánh bay ra ngoài, bịch một tiếng ngã trên sàn nhà. Cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan Dương Cẩm Trình tiến lên, một phen xách Dương Triển lên lại muốn đánh tiếp.

Mũi và miệng Dương Triển chảy máu, nó ở trong tay ba nó vô lực giãy dụa, liều mạng nghiêng đầu đi, hướng về phía vách tường phòng khác hô: "Mẹ. . . . .Mẹ. . . . ."

Tiếng kêu thê lương khiến tay Dương Cẩm Trình dừng giữa không trung, hắn không kiềm được nhìn về mặt tường phía sau kia. Vợ hắn ở trong khung ảnh đen kia tựa như đang dõi theo hắn và đứa con trai, trong đôi mắt ôn nhu kia tựa hồ mang theo khẩn cầu.

Dương Cẩm Trình buông tay ra, Dương Triển gục trên sàn nhà, cuộn tròn thân thể nhỏ giọng khóc, miệng vẫn mơ hồ không rõ lắm bẩm: "Mẹ. . . . ."

.Mẹ. . . . ."

Dương Cẩm Trinh buông thõng hai tay đứng tại chỗ, mở miệng thở hổn hển, đơ cho hô hấp dần bình phục, hấn dùng một ngón tay: "Trở về phòng đi! Đêm này đừng ăn cơm nữa!"

Dương Triển trở mình đứng lên, nhanh như bay chạy về phía phòng mình, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Đứa nhỏ không bật đèn, ngay trong căn phòng tối đen lẳng lặng ngồi, thỉnh thoảng hít hít mũi. Nó đã sớm ngừng khóc, nước mắt trên mặt khô lại khiến khuôn mặt căng cứng. Ngồi một hồi, nó cẩn thận vuốt ve khuôn mặt sưng tấy, có thể rõ ràng cảm thấy vài dấu tay gồ lên.

Biểu tình của đứa nhỏ bình tĩnh, không có ủy khuất ban nãy, cũng không có phần hận, chỉ chậm rãi vuốt mặt, đồng thời chăm chú lắng nghe động tĩnh trong phòng khách.

Cuối cùng, nó nghe được sô pha cọt kẹt một tiếng, giống như có người đứng lên, tiếp đó, chợt nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của ba nó. Thanh âm kia kéo dài tận đến phòng ba nó, theo tiếng đóng cửa hoàn toàn biến mất.

Đứa nhỏ không nhúc nhích, vẫn cảnh giác lắng nghe. mãi đến khi nó tin chắc ba nó đã ngủ say. Nó mới theo mép giường trượt trên sàn nhà, bò đến đáy gầm giường, chỉ chốc lát sau, liền ôm một hộp sắt nhỏ chui ra.

Đứa nhỏ mở hộp, dựa lưng vào giường ngồi trên mặt sàn. Trong hộp là đủ loại thức ăn, phần lớn là ăn còn thừa. Có vài khối bánh mì khô, bánh gạo vỡ thành cục nhỏ, nửa thanh lạp xưởng, bánh quy, còn có vài trái cây đông lạnh. Đứa nhỏ nường theo ánh trăng ngoài cửa sổ ở trong hộp chọn chọn lựa lựa, bốc ra vài thứ nhét vào miệng nhấm nuốt. Nó ăn không nhanh không chậm, vô cùng ung dung, tầm mắt thủy chung nhìn chăm chăm một góc nào đó trong phòng.

Sau khi ăn xong, đứa nhỏ lại đem hộp sắt nhỏ nhét vào đáy giường, vỗ vỗ bụi bặm trên người, chuẩn bị đi ngủ. Khi cởi quần áo, tay nó ở trong túi quần đụng đến vật gì đó cứng rắn. Đứa nhỏ móc ra, đó là hai thanh

chìa khóa buộc cùng một chỗ. Đứa nhỏ đem chìa khóa bầy trong lòng bàn tay đùa nghịch, bỗng nhiên đứng lên mở cửa sổ ra.

Bầu không khí đêm khuya thanh lãnh khiến đứa nhỏ khoan khoái vô cùng, nó hít thở sâu một cái, giơ tay lên, nắm vật trong tay vút vào bầu trời đêm. Rồi sau đó, nó đem đầu lộ ra ngoài cửa sổ, nhưng dưới lầu tối om, cái gì cũng không nhìn thấy. Chẳng qua nghe được một tiếng "keng" rất nhỏ. Đứa nhỏ có chút thất vọng. Nó băng quơ vô mục đích đánh giá đêm tối trước mắt. Trong tòa nhà đối diện kia, có mấy nhà vẫn sáng đèn, xuyên thấu qua bức màn mỏng manh, có thể trông thấy bóng người đi tới đi lui.

Vẻ mỉm cười hiện ra trên mặt đứa nhỏ, nó bò lên bệ cửa sổ, thân thể nhỏ nhỏ mặc mỗi quần lót chỉ có thể co quắp. Nó ôm lấy bả vai, lẳng lẳng nhìn những điểm đèn trên tòa nhà đối diện.

***

Tranh luận quyền quản lý vụ án rất nhanh đạt được kết quả. Cảnh sát thành phố J buông tha kiến nghị phản bác quyền quản lý, đem bản án cho cảnh sát thành phố C phụ trách thẩm tra và khởi tố. Phương Mộc sau khi nhận được tin tức này, nói với Biên Bình mình muốn theo vào vụ án. Biên bình đồng ý.

Phương Mộc nhận thấy, động cơ của La Gia Hải hết sức kỳ quái. Từ bản án nhìn nhận, tổng cộng có ba người bị hại. Trong đó, nguyên nhân chết của Trầm tương cực giống như tự sát, mà cái chết của Tang Nam Nam và Tần Ngọc Mai không thể nghi ngờ chính là do La Gia Hải tạo thành. Giữa người Tang Nam Nam có hơn 20 vết dao, mà tử trạng của Tần Ngọc Mai cũng rất thảm. Nhìn từ bên ngoài, nguyên nhân của hai vụ án này tựa hồ đều là do cừu hận. Mà nguyên nhân bên trong của hành vi giết người của La Gia Hải suốt hai vụ án này đến tột cùng là gì? Bên cạnh đó, La Gia Hải nhiều lần nhấn mạnh "mùi vị" đến tột cùng là gì, nếu ngọn nguồn của mùi vị kia là tính dục, như vậy thì, đó là một cố sự ra sao?

Phương Mộc từ bộ phận tư liệu thẩm tra của phân cục chọn đọc tài liệu bản án. Tài liệu cho thấy, La Gia Hải sau khi quy án đối với hành vi

phạm tội của mình thú nhận không e dè, thế nhưng cự tuyệt khai báo động cơ gây án của mình. Điều này cũng có nghĩa La Gia Hải đã ôm quyết tâm nhất định phải chết. Hình phạt cho hậu quả của hãn mặc dù là tử hình không thể nghi ngờ, nhưng căn cứ vào quy định hình pháp của Trung Quốc, nếu như do sai lầm của người bị hại dẫn người đến hành vi xúc động phạm tội, có thể được phán xử tử hoãn

(Tiêu: án tử hình hoãn thi hành án trong 2 năm, xét theo thái độ của phạm nhân mà giảm còn chung thân hoặc 25 năm tù)

. Giả thiết hành vi giết người của La Gia Hải thật sự có nguyên nhân, như vậy hãn trên thực tế đã vứt bỏ cơ hội sau cùng để miễn chết cho mình.

Tử mệnh của kẻ một lòng muốn chết, muốn nhận được chân tướng là chuyện rất khó, thế nhưng Phương Mộc vẫn dự định thử xem. Hơn nữa La Gia Hải và cậu thực sự cũng đã ước hẹn trước.

Toàn bộ vật chứng có liên quan đến vụ án đều được đưa đến cho cơ quan tiếp nhận, trong đó bao gồm cả hai thi thể người chết. Ngày đó yêu cầu La Gia Hải xác nhận thi thể, Phương Mộc cũng ở thị cục. Cậu đứng trước cửa phòng khám liệm, xa xa nhìn La Gia Hải từ cuối hành lang bị hai cảnh sát áp sang.

Bước chân La Gia Hải loạng choạng, sở dĩ nghiêng ngã lão đảo, là bởi vì cước bộ của y quá cấp bách, mà trên chân lại mang theo gông cùm nặng nề. Y một đường đuổi cổ, vẻ mặt sốt ruột, thời điểm đi đến trước cửa phòng khám liệm, nước mắt đã rơi xuống.

Y nhìn thấy Phương Mộc, môi run run, tựa hồ muốn nói câu cảm kích.

Phương Mộc có chút xấu hổ, kỳ thật cậu cũng chưa thực hiện hứa hẹn để La Gia Hải tạm biệt Trầm Tương, hôm nay chẳng qua làm theo thông lệ, để y xác nhận thi thể mà thôi. Mắt thấy y bị hai cảnh sát đẩy mạnh vào phòng khám liệm, Phương Mộc nghĩ nghĩ, giữa chặt một người trong đó nói: "Một hồi sau khi xác nhận xong, với điều kiện cam đoan không phá hỏng thi thể, để y nán lại một lúc."

Rất nhanh, trong phòng khâm liệm truyền ra tiếng khóc nặng nề, nhưng tê tâm liệt phế. Cảnh sát kia rất nể tình, ước chừng 15 phút sau, La Gia Hải hai mắt đỏ bừng mới bị mang ra, trên mặt biểu tình trộn lẫn giữa thương tiếc và như trút được gánh nặng.

La Gia Hải dùng ống tay áo chùi chùi mũi, thẳng hướng Phương Mộc đi tới, dứt khoát nói: "Chúng ta nói chuyện đi."

Phương Mộc theo dõi đôi mắt y vài giây, "Được rồi."

"Nhưng tôi có một điều kiện."

Phương Mộc gật đầu, "Cứ nói."

"Khi chúng ta nói chuyện, không được có người thứ ba ở đó, cũng không thể tiến hành ghi âm hoặc thu hình. Hơn nữa nội dung trò chuyện của chúng ta, đừng cho bất luận kẻ nào biết."

"Được, chuyện này không khó làm."

Để loại bỏ sự lo lắng không cần thiết của La Gia Hải, Phương Mộc không đến phòng thẩm vấn, mà bố trí buổi nói chuyện trong một phòng hội nghị nhỏ ở lầu ba. Thời điểm chờ thang máy trong đại sảnh lầu một, cửa thang máy vừa mở ra, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

"Chờ một tý!"

Một trung niên nam tử mang theo túi công văn vội vã chạy tới, Phương Mộc cho rằng hẳn muốn cùng lên thang máy, liền đưa tay đè xuống nút thang máy.

"Xin hỏi cậu là La Gia Hải tiên sinh sao?" Trung niên nam tử cũng không vội tiến vào thang máy, mà đối mặt với La Gia Hải vội vàng hỏi han.

"Là tôi. Anh. . . . ." La Gia Hải thoát nhìn có chút không hiểu ra sao.

Trung niên nam tử nhẹ nhàng thở ra, y một mặt dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, một mặt từ trong bao công văn lấy ra một bằng luật sư:

"Tôi là luật sư Khương Đức Tiên của văn phòng luật sư, tôi nghe nói vụ án của cậu, hy vọng có thể làm luật sư bào chữa cho cậu."

Nguyên lai là luật sư đến lôi kéo hợp tác, Phương Mộc vừa tức giận vừa buồn cười, đồng thời cũng có chút buồn bực. Người này cậu đã nghe nói qua, Khương Đức Tiên là luật sư tiếng tăm lừng lẫy của thành phố này, án kiện nhiều đến đáp ứng không xuể, sao lại vì một vụ án nhỏ nhặt như vậy chủ động tìm tới cửa chứ?

Luật sư có một quy luật bất thành văn: Luật sư vừa ra nghề thường sẽ tiếp nhận một số vụ án hình sự, nhất là ủy thác vụ án tử hình, hy vọng thông qua việc bào chữa thành công mà tạo nên tên tuổi cho mình. Mà Khương Đức Tiên sớm đã không cần loại phương thức thành danh này nữa.

La Gia Hải thoáng cười khổ, "Cám ơn anh, không cần. Tôi không cần luật sư."

"Cậu cần." Ngữ khí của Khương Đức Tiên kiên quyết, "Dựa theo quy định của luật tố tụng hình sự, vụ án tử hình nhất định phải có luật sư tham gia. . . . ."

Hai chữ "tử hình" này tựa hồ kích thích La Gia Hải, mặt của y lập tức âm trầm xuống, "Xin lỗi, tôi không cần. Tôi cũng không có tiền chi trả cho anh."

"Không. Hoàn toàn không cần bất cứ phí tổn gì," Khương Đức Tiên vội vàng nói: "Tôi bào chữa miễn phí cho cậu. Tin tưởng tôi, tôi có thể bảo trụ cho cậu một mạng."

"Không cần!"

"Cho chính mình một cơ hội, chàng trai. Ngắm lại người nhà của cậu, ngắm lại người phụ nữ của cậu. . . . ."

Phương Mộc phải hoài nghi chức nghiệp Khương Đức Tiên dày công tu dưỡng, cùng một người cơ hồ chắc chắn phải chết nghiên cứu người nhà và thân tình của y, không hề nghi ngờ đang ở trên miệng vết thương của y xát muối. Mà La Gia Hải đã bị loại kích thích này đánh mất lý trí.

"Cút!"

Y hướng Khương Đức Tiên mạnh nhào qua, nhưng quên mất trên chân mình còn mang theo xiềng xích, vừa cất bước liền ngã nhào trên mặt đất. Khương Đức Tiên sợ đến mức lui về phía sau hai bước, sắc mặt tái mét.

Hai cảnh sát phụ trách trông chừng vội vã ba chân bốn cẳng đem La Gia Hải đè lại, La Gia Hải một bên giãy dụa, một bên chửi ầm lên: "Cút, cút! Đừng mơ dùng chúng tao để mua danh trục lợi cho mình. . . . .Cút!"

Nhìn tư thế kia, tựa hồ muốn từ trên đầu Khương Đức Tiên cắn xuống một miếng thịt mới chịu để yên.

Đám cảnh sát nghe tiếng đi lên hỗ trợ, trông thấy một cảnh sát rút ra cảnh côn, Khương Đức Tiên lại nhảy sang lớn tiếng nói: "Tôi cảnh cáo các anh, không được đối với đương sự của tôi sử dụng bạo lực. Nếu không. . . . ."

Phương Mộc một bên bảo cảnh sát kia thu hồi cảnh côn, một bên không chút khách khí đẩy Khương Đức Tiên: "Y cũng không phải đương sự của anh đâu, người câm miệng đi!"

La Gia Hải rất nhanh đã bị chế ngự, một cảnh sát gắt gao đè lại bả vai y, ngẩng đầu lên nói với Phương Mộc: "Xin lỗi, cảnh sát Phương, tôi thấy chúng tôi phải đưa y về rồi."

Kỳ thật không cần hẳn nói, Phương Mộc cũng biết hôm nay nói chuyện là không có khả năng nữa, cậu đành gật đầu, ra hiệu cho bọn họ trước đem La Gia Hải đưa về trại tạm giam.

Nhìn theo La Gia Hải bị hai cảnh sát đỡ ra chính sảnh, Phương Mộc xoay người, lại trông thấy Khương Đức Tiên cũng hướng về phía cổng nhìn quanh. Đại khái là cảm thấy Phương Mộc đang nhìn hẳn, hẳn quay đầu. Bốn mắt nhìn nhau, Phương Mộc trong mắt hẳn thấy được một chút thần tình chưa kịp biến mất. Chốc lát, ánh mắt của hẳn lại lần nữa khôi phục vẻ lạnh lùng chuyên nghiệp.

Luật sư Khương Đức Tiên hướng Phương Mộc gật đầu, xoay người đi mất.

Phương Mộc nghĩ nghĩ, tiếp tục ở lại phân cục cũng không có ý nghĩa gì, cũng đứng dậy hướng cổng đi đến.

Vừa ra khỏi cổng chính, liền trông thấy một chiếc xe hơi Audi A6 màu đen từ trước mặt vọt nhanh qua, ngồi trong xe, chính là Khương Đức Tiên. Cậu nhìn thấy nó giống như một con cá mập mạnh mẽ cấp tốc hòa vào trong thành phố ngựa xe như nước, khẽ thở dài, đi về hướng chiếc xe jeep của mình.

Lên xe, khởi động, Phương Mộc lại chậm chạp không giẫm lên chân ga. Rất nhanh, cậu phát hiện mình đang hồi tưởng lại nhãn thần của Khương Đức Tiên. Đó là một loại thần tình rất ít xuất hiện trên mặt của nghề luật sư.

Đó chính là, thương xót.

Chương 4 - Thiên sứ

Thầy Chu cười tùm tùm lục lọi mấy túi giấy Phương Mộc xách tới, "Ôi, thật đúng là mua không ít!"

Khuôn mặt Phương Mộc có chút hồng: "Tôi không rành mua đồ lắm. . . . ."
Cậu nhìn thầy Chu bày ra một cái quần jean, ". . . . .Hy vọng Nhã Phàm có thể thích."

"Ừ. Cậu nghĩ chu toàn hơn tôi." Thầy Chu đem quần áo gấp lại, bỏ vào trong túi giấy, "Nhã Phàm quả thật cũng sắp đến tuổi yêu thích cái đẹp rồi. Bất quá sau này vẫn ít tặng con bé mấy thứ này, trẻ em ở đây, tốt nhất đừng để nhiễm thói ham hư vinh."

Phương Mộc gật đầu, "Nhất định."

"Vậy, lát nữa Nhã Phàm trở về, cậu tự mình đưa cho nó?"

Phương Mộc vội vã xua tay, "Vẫn là thầy đưa cho cô bé đi."

"Tôi? Chỉ sợ không thích hợp." Thầy Chu đánh giá túi giấy trong tay, "Nha đầu kia quý lắm, liếc mắt một cái có thể nhìn ra đây không phải tôi mua cho nó. Tiểu Triệu, Tiểu Triệu."

Chị Triệu giơ hai tay tràn đầy bột xà bông đi tới, "Chuyện gì?"

"Đem thứ này giao cho Liêu Nhã Phàm, cứ nói là cô mua cho con bé. Nhưng đừng đưa hết cho nó, phân ra vài lần mà đưa."

Chị Triệu gom túi giấy sang ngấm vài lần, ngẩng đầu hướng Phương Mộc cười cười: "Haha, còn rất tốt." Chị chia chia một phòng hướng xéo đối diện, "Tiểu Phương, hiện tại chị thật không rảnh tay, cậu giúp chị đem vào phòng đi."

Phương Mộc lên tiếng, xách lên mấy túi giấy đi ra ngoài.

Phòng của chị Triệu vừa phải, lại ở mặt sau, cho nên ánh sáng rất tốt. Phương Mộc vừa vào cửa, đã ngửi thấy một cỗ mùi khói mãnh liệt. Cậu thoáng nhìn quanh bốn phía, đem túi giấy đặt trên giường đơn nhỏ.

Trong phòng bày biện đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái tủ 5 ngăn, một cái bàn và hai cái ghế. Trên tủ châm hai ngọn đèn chong

(đèn thấp suốt ngày đêm trước tượng Phật)

, chính giữa là một lư hương, bên trong tàn hương thật dày, vài nén hương lúc sáng lúc tối, sương khói lượn lờ. Phía sau lư hương, trong khung ảnh đen hé ra khuôn mặt bé trai hương Phương Mộc nhếch miệng cười.

Phương Mộc tiến đến trước tủ, ngưng thần nhìn chăm chú vào bức ảnh bé trai. Nó thoát nhìn không quá 10 tuổi, trong ánh mắt có một tia thần thái ngượng ngùng và ra vẻ già dặn. Từ nụ cười nơi khóe miệng hàm chứa chút nghịch ngợm mà nhìn, người chụp bức ảnh này hẳn là thân nhân của nó, có lẽ chính là chị Triệu.

"Đó là con trai của chị Triệu." Chẳng biết lúc nào, thầy Chu cũng đi đến. Ông đứng bên cạnh Phương Mộc, dừng trước bức ảnh.

Phương Mộc nhìn chùng cửa ra vào, thấp giọng hỏi: "Đứa bé này. . . .
. Bao nhiêu tuổi rồi?"

"8 tuổi."

"Bởi vì bệnh?"

"Không, tự sát."

Phương Mộc lấp bắp kinh hãi, "Tự sát?"

Thầy Chu gật đầu, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm bức ảnh, thật lâu sau, ông thở dài một tiếng, từ trên tủ cầm lấy mấy nén nhang, trên đèn chong đốt, cắm vào lư hương. Hương khói vừa có chút nhạt đi thoáng cái lại đặc hơn.

Lúc chạng vạng, thầy Chu lần nữa mời Phương Mộc ở lại ăn cơm chiều, lần này cậu không hề cự tuyệt, hơn nữa còn xung phong giúp đỡ chị Triệu gọt vỏ khoai tây. Chị Triệu lúc đầu cảm thấy băn khoăn, nói sao cũng không để Phương Mộc đụng tay, dưới sự kiên trì hết lần này đến lần khác của Phương Mộc mới đồng ý. Song sau khi Phương Mộc gọt xong ba củ khoai, chị Triệu nói sao cũng không để cậu làm nữa.

"Cậu gọt vỏ quá dày rồi, lãng phí như vậy sẽ không đủ ăn."

Phương Mộc bất đắc dĩ, chỉ có thể đi làm chuyện không cần dùng đến kỹ thuật linh hoạt nhất -- Rửa khoai tây.

"Sao cứ ăn khoai mãi vậy?" Phương Mộc đem từng củ khoai tây rửa xong ngâm mình trong nước, trong bồn nước trước mặt rất nhanh liền nổi lên hai tầng váng.

"Không có biện pháp, thứ này rẻ a." Chị Triệu gom gom tóc, "Lão Chu mua vào một miếng đất lớn xây cô nhi viện, tiền trong tay đã không còn nhiều lắm. Hơn nữa, quyên góp xã hội cũng ít, định kỳ quyên góp giống như cậu, lại ngày càng mất đi. Nhiều trẻ em như vậy sinh hoạt phí, học phí, bệnh phí, không tiết kiệm chút sao được?"

"Dạ, đúng vậy." Phương Mộc gật đầu, "Thầy Chu rất không dễ dàng." Nói đến đây, Phương Mộc nhìn khắp nơi, nhỏ giọng hỏi chị Triệu: "Sao cho tới giờ em vẫn chưa từng thấy qua vợ của thầy Chu đâu?"

"Haiz, tôi từng hỏi qua ông ấy, lão nhân này chưa kết hôn, độc thân hơn nửa đời người rồi."

"Ôi!" Phương Mộc không khỏi tâm sinh kính nể, "Xem ra lão tiên sinh đã đem cả đời đều dành cho những đứa trẻ này."

"Đúng vậy, đó là một người tài ba." Chị Triệu hướng trong viện nhìn lại, thầy Chu đang ngồi trên bồn hoa, trước mặt là một cô bé đang lau nước mắt, thầy Chu vuốt đầu của bé, vẻ mặt ôn hòa nói gì đó, cô bé không ngừng gật đầu.

"Ông ấy đặc biệt có thể khuyên bảo người, mặc kệ gặp phải chuyện phiền lòng gì, chỉ cần cùng lão Chu tán gẫu một hồi, thì phiền não gì cũng không còn." Chị Triệu quay đầu, nhẹ nhàng nói: "Đời này có thể gặp gỡ người như vậy, còn có thể cùng nhau làm việc, không biết là phúc khí mấy đời tu luyện được."

Phương Mộc cười cười, không khỏi quay đầu đi, thái dương hơn phân nửa đã chìm dưới đường chân trời, thầy Chu đưa lưng về phía ánh chiều tà, sườn bên cả người được mạ lên một tầng đường viền kim sắc mảnh dài, giữa trời chiều càng thêm thâm trầm, nhưng lại lộ ra ánh sáng mờ

áo. Cô bé đã ngừng khóc, trên khuôn mặt vệt nước mắt giao thoa đang nở ra nụ cười ngọt ngào.

Một thiếu nữ bỗng nhiên từ cổng nhảy vào, vệt mặt nghịch ngợm ở trên mặt vừa tràn ra, cũng bởi vì người lạ trong phòng bếp mà nháy mắt vụt tắt.

Là Liêu Á Phàm, trên người mặc quần jean mới. Nàng thấy rõ người đang rửa khoai tây chính là Phương Mộc, "A" một tiếng liền xoay người chạy mất.

(Tiêu: Cũng ko hiểu vì sao đến đây tác giả lại đổi lại là Á Phàm nữa =.=)

Chị Triệu cười mắng: "Đứa nhỏ này, nhí nha nhí nhố."

Nhí nha nhí nhố Liêu Á Phàm rất nhanh đã trở lại, quần jean mới đã bị một cái quần thể dục cũ thay thế. Nàng chẳng nói chẳng rằng đem bồn nước đầy khoai tây kéo tới trước người mình, miệt mài rửa sạch.

Phương Mộc có chút xấu hổ, liền đứng dậy đi đến cạnh cửa bồn rửa tay, lại đứng tại chỗ một hồi, xoay người đi vào sân. Trước khi quay đi, nghe thấy Liêu Á Phàm khẽ nói với chị Triệu: "Dì Triệu, cảm ơn dì."

Trong sân tựa hồ thoáng cái nhiều ra thêm mấy đứa trẻ, bọn chúng phần lớn gầy yếu, quần áo sơ sài, thế nhưng biểu tình trên mặt vô ưu vô lự cùng những đứa nhỏ rúc vào lòng cha mẹ giống hệt. Đây đại khái là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày của cô nhi viện. Bọn nhỏ vừa tan học không chút nào keo kiệt mà phung phí chút tinh lực sau cùng của cả ngày hôm nay. Mà những đứa nhỏ bị tàn tật chỉ có thể ở lại trong viện thì không hề ngần ngại hưởng các bạn thân mến vừa quay về biểu đạt nhiệt tình tích lũy cả ngày của mình. Nơi nơi đều là tiếng cười đùa, âm ỉ và rượt đuổi khắp nơi.

Phương Mộc ngồi trên bồn hoa chậm rãi hút thuốc, cảm thấy thả lỏng nói không nên lời. Ánh mắt của cậu xẹt qua người những đứa nhỏ chạy nhảy kia, trong lỗ mũi bay lên những hạt bụi tinh tế. Cậu nhớ rõ bản thân hồi nhỏ cũng là ở trên dạng đất thô này hưởng thụ những khoái hoạt mặc danh kỳ diệu

(chẳng biết tại sao, không sao nói rõ được)

. Không nghĩ tới, ngày nay phòng trò chơi, tiệm mạng khắp nơi đều có, mà dạng trò chơi rượt đuổi này cũng có thể mang đến cho bọn nhỏ niềm hân hoan đến vậy.

Phương Mộc chú ý tới một sườn khác của bồn hoa, một đứa bé nho nhỏ đang xuyên thấu qua hoa tươi và cỏ xanh chăm chú nhìn cậu. Từ khuôn mặt béo ú và đôi mắt nghiêng lệch của nó mà nhìn, đây là một đứa trẻ thiếu năng trí tuệ.

Đứa bé phát hiện Phương Mộc đã nhìn thấy nó, ha ha cười rộ lên, đồng thời vươn một bàn tay hướng cậu dùng lực vung vẩy.

Phương Mộc cười cười, cũng hướng nó khoát tay. Đứa bé kia giống như được cổ vũ, lại vung tay lên.

Như thế vài lần, Phương Mộc ý thức được đứa bé này kỳ thật đang cùng cậu chơi trò oản tù tì, đồng thời phát hiện nó chỉ có hai ngón tay. Phương Mộc nghĩ nghĩ, mỗi lần đều mở ra năm ngón, làm ra động tác "bao".

Vì thế chủ nhân của "kéo" rất vui vẻ, liên tiếp thắng lợi khiến nó cao hứng bừng bừng, thậm chí chạy đến trong bồn hoa té ngã một cái lại vội vàng đứng lên, tiếp tục cùng tên đối diện vĩnh viễn ra "bao" kia chơi đùa.

Sắc trời mỗi lúc một tối, giữa khóm hoa, thân ảnh của đứa nhỏ càng ngày càng mơ hồ, Phương Mộc dần dần không còn thấy rõ tay nó, chỉ nghe thấy đối diện tiếng cười "khanh khách" hưng phấn không thôi.

Bất thành linh, Phương Mộc ý thức được có người bên cạnh mình. Quay đầu đi, trong bóng tối, Liêu Á Phàm đứng cách đó vài thước, lẳng lẳng nhìn cậu.

"Ăn cơm thôi." Vài giây sau, nàng nhẹ nhàng nói.

Bữa tối rất đơn giản, cải trắng luộc đậu hủ, khoai tây cắt sợi, tương ớt và cơm trắng. Phương Mộc được an bài bên cạnh thầy Chu. Đối diện cậu chính là Liêu Á Phàm.

Liêu Á Phàm cũng không vội ăn cơm, mà là ôm một đứa trẻ tàn tật khoảng 1 tuổi, từng ngụm đút nó ăn. Nàng để đứa nhỏ tựa vào trong

ngực của mình, tay phải cầm muỗng, tay trái cầm một cái khăn tay, tùy thời chuẩn bị lau nước canh chảy xuống khóe miệng cho đứa nhỏ. Thừa dịp nó đang nhắm nuốt, Liêu Á Phàm mới múc vài muỗng đồ ăn nhét vào miệng mình.

Nhìn ra được, Phương Mộc đồng ý lưu lại ăn cơm, thầy Chu chính là rất vui vẻ. Có lẽ đối với thức ăn quá mức đơn giản cảm thấy có lỗi, thầy Chu đặc biệt rót hai chung rượu trắng, xem như bồi thường.

Rượu là hảo tửu, mà ngay cả người không hiểu phẩm rượu như Phương Mộc, cũng có thể cảm thấy sau khi vào miệng mềm mại nồng đậm. Thầy Chu nhìn Phương Mộc vẫn còn chưa đã chặc lưỡi, cười cười nói: "Rượu Ngũ Lương."

"Ôi, tôi thật đúng là chưa từng uống qua rượu ngon như vậy."

"Để tôi rót tiếp cho cậu chút nữa."

"Không cần không cần." Phương Mộc vội xua tay, "Tôi một hồi còn phải lái xe. Hơn nữa, rượu ngon như vậy, thầy nên giữ lại chiêu đãi khách quý chứ, cho thường dân như tôi uống rất phí."

Thầy Chu bưng chung rượu lên, tinh tế nhấp một ngụm, trong miệng ngậm hồi lâu mới nuốt xuống.

"Aiz, khi đó, uống rượu Ngũ Lương cứ như uống nước, căn bản nếm không ra vị." Ông xoay chiếc chung trong tay, "Hiện tại cơ hội uống rượu ít đi, trái lại uống ra mùi vị thơm thuần của nó. Xem ra thời cơ tốt nhất để hiểu ra, hoàn toàn đã qua mất rồi."

"Haha," Chị Triệu miệng ngậm cơm, giọng ghen ghét cười rộ lên, "Lúc lão tiên sinh chú có tiền, e rằng không đem loại ngoạn ý này để vào mắt đâu nhỉ?"

"Hắc hắc, đúng vậy." Thầy Chu đặt chén rượu xuống, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, "Hiện tại nhớ tới, khi đó thật sự lãng phí tiền a."

"Ông Chu," Một đứa bé trai lanh tay lẹ mắt từ trong tô canh lấy ra một khối thịt mỡ nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa nói, "Ông từng rất có tiền sao?"

"Đúng vậy."

"Có bao nhiêu tiền?"

"Haha." Thầy Chu cười híp mắt lấy tay ở trong không khí gom một vốc lớn, "Rất nhiều rất nhiều tiền."

"Vậy ông từng ngồi máy bay chưa?" Cô nhóc kia hỏi.

"Ngồi rồi a."

"Thú vị không?"

"Thú vị a. Thế nhưng khi ông lần đầu tiên ngồi máy bay, ông rất sợ. Cục sắt lớn như vậy, lắc lư thoáng cái liền bay lên. Ông nghĩ thầm, nếu nó rơi xuống, ông coi như xong đời rồi."

Bọn nhỏ cười rộ lên.

"Vậy ông từng ra nước ngoài chưa?" Có một cô bé hỏi.

"Đi rồi a."

"Đến nước Mỹ chưa?"

"Đã đến."

"Nước Mỹ ra sao? Thầy chúng con nói, nước Mỹ khá tốt."

"Là rất tốt. Bất quá ông vẫn thích đất nước của chúng ta."

"Vì sao a?"

"Bởi vì nước Mỹ không có những tiểu bảo bối này của ông a." Thầy Chu vươn tay phết phết mũi của cô nhóc. Cô nhóc chun mũi nở nụ cười.

"Kể cho tụi con nghe một chút về nước ngoài đi, ông Chu."

"Nước ngoài có gì tốt để nói đâu."

"Nói một chút đi, nói một chút đi. . . . ." Bọn nhỏ mồm nấp miệng cười nấp nấp. Thầy Chu nhìn hơi mỉm cười chờ đợi, cũng trở nên hăng hái.

"Được. Ông sẽ kể về một khu nhà đại học mà ông từng đến nhé. Trường học này gọi là đại học Harvard, là một trong những đại học tốt nhất trên

thế giới. Khi đó, ông mỗi ngày đều đến một tòa nhà màu trắng cao nhất nghe giảng. . . . ."

Bọn nhỏ nghe đến say mê, trong đó Liêu Á Phàm nghe chăm chú nhất, thậm chí quên cả đút cơm cho đứa bé trong lòng. Sắc mặt của nàng ửng đỏ, trong ánh mắt có một loại như mộng như ảo, khát khao, tựa hồ vừa hưởng tới, lại vừa ghen tị.

Nàng đã hoàn toàn có đủ năng lực suy nghĩ của người trưởng thành. Phương Mộc nghĩ.

Liêu Á Phàm không thể không đem cuộc sống cảnh ngộ hiện nay của mình cùng thiên đường từ miệng thầy Chu miêu tả so sánh, mà nàng lại hoàn toàn đang ở tuổi dễ sản sinh ra ảo tưởng nhất. Song, hiện thực chính là tàn khốc như vậy. Tầm mắt Phương Mộc rơi vào trên chiếc quần thể dục cũ kia của Liêu Á Phàm, trong lòng một trận đau nhói.

Đứa nhỏ trong ngực bởi vì thời gian dài bị lạnh nhạt, bất mãn oa oa kêu to. Liêu Á Phàm như ở trong mộng bưng bình tịnh vôi vàng múc đồ ăn hương miệng nó đút vào, không cẩn thận khiến đứa nhỏ bị sặc. Đứa bé kia ho khan đến tê tâm liệt phế, thầy Chu cũng ngừng giảng, vôi vãi chỉ thị chị Triệu nhanh đi chăm sóc đứa bé kia. Thời điểm Liêu Á Phàm đem đứa nhỏ giao cho chị Triệu, hai mắt vẫn đang nhìn chăm chăm thầy Chu, tựa hồ mong ngóng ông tiếp tục nói.

Thế nhưng thầy Chu lúc này càng quan tâm chính là đứa bé kia, chờ sau khi đứa bé học ra một khối khoai tây, ngừng ho khan, ông cũng quên mất ban nãy nói tới chỗ nào rồi, chỉ vẫy tay bảo mọi người nhanh ăn cơm. Liêu Á Phàm có chút thất vọng, chậm rãi đem cơm còn thừa không nhiều lắm trong bát từng chút lùa vào miệng.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, thầy Chu ngâm một ấm trà, lôi kéo Phương Mộc ngồi xuống nói chuyện phiếm. Bọn nhỏ đều tự tìm chỗ để làm bài tập, chơi đùa. Liêu Á Phàm bưng lên một bồn lớn bát đĩa đã dùng, đi theo chị Triệu vào phòng bếp.

Trà cũng là trà ngon. Phương Mộc một bên tinh tế thưởng thức, một bên âm thầm nghiên ngẫm qua thân phận và nghề nghiệp của thầy Chu. Có lẽ

bởi vì cơm chiều có uống chút rượu, thầy Chu rất có hứng thú nói chuyện.

"Nếu điều kiện tương lai tốt chút, tôi sẽ xây một phòng sách ở đây. . . . .
.Nơi đó đặc biệt xây một ký túc xá nữ. . . . ."

Thầy Chu vừa nói, vừa lấy tay ở trong sân khoa chân múa tay, tựa hồ trước mắt đã là một mảnh nhà lầu chình tề sáng tỏ.

Phương Mộc cười nghe ông nói, cũng không xen mồm. Thầy Chu nói nói, đột nhiên tự mình phụt một tiếng nở nụ cười.

"Nói thì nói như thật," ông lắc đầu, "Cũng chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi. Có thể làm cho đám nhỏ trước mắt này nhận được giáo dục, khỏe mạnh bước vào xã hội, tôi liền đốt hương cảm ơn trời."

Phương Mộc suy nghĩ một chút, "Thầy sáng lập cô nhi viện này, hao phí rất nhiều tiền phải không?"

"Ừ," Thầy Chu gật đầu, "Tiền tích góp hơn nửa đời người của tôi, đều ở nơi này."

Phương Mộc ở trong lòng âm thầm tính toán. Hơn 800 thước sân, hơn nửa tòa nhà nhỏ hai tầng này, đã là một con số rất lớn, hơn nữa đủ loại phí tổn ăn ở dụng cụ, tức thời có gia tài bạc triệu, phỏng chừng cũng thừa lại chẳng bao nhiêu.

"Sao không tìm chút quyền góp xã hội?"

"Haha, có thật nhiều người đầu tư cho tôi, giúp đỡ bọn nhỏ." Thầy Chu cười cười, "Tôi không đồng ý. Bởi vì bọn họ đều không ngoại lệ yêu cầu chúng tôi phải phối hợp tuyên truyền với bọn họ. Thường thường là một tay cầm tiền, tay kia cầm máy quay."

"Nếu. . . . ." Phương Mộc cân nhắc từ ngữ của mình, ". . . . .Có thể giải quyết chút khó khăn thực tế, cùng lắm là phối hợp biểu diễn với bọn họ một chút."

"Không." Thanh âm thầy Chu trầm thấp, nhưng ngữ khí kiên quyết, "Bọn họ muốn bọn nhỏ bày ra bộ dạng khiêm cung được người gia ân."

Quả thật, tiền là của bọn họ, thế nhưng tôi không thể để cho những đứa trẻ của tôi từ nhỏ đã có cảm giác kém cỏi."

Thầy Chu xoay đầu nhìn Phương Mộc, "Cậu nên biết, cảnh ngộ tuổi thơ của một người, sẽ đối với cuộc sống của hẳn nảy sinh ảnh hưởng rất lớn."

Ánh mắt của ông dời về phía những cửa sổ nhỏ nhoi, sáng đèn kia, "Bọn chúng đã bị vứt bỏ, tôi muốn làm, chính là tận lực giảm bớt loại tình trạng có thể mang đến thương tổn này. Hy vọng sau khi bọn nó bước vào xã hội, có thể quên đi đoạn cảnh ngộ này."

Phương Mộc đã hiểu, thầy Chu sáng lập cô nhi viện này, xem ra chẳng phải vì để những đứa trẻ bị vứt bỏ kia có thể sống, mục tiêu của ông là khiến bọn nhỏ lấy một nhân cách đầy đủ, khỏe mạnh trở về xã hội. Việc này khiến Phương Mộc không khỏi đối với lão nhân bên cạnh vẻ ngoài tầm thường này tràn ngập kính nể.

"Tôi. . . . .Có thể làm được chút gì cho thầy?"

"Hahaha. . . . ." Thầy Chu cười ha hả, nặng nề vỗ trên vai Phương Mộc vài cái, "Cậu đã giúp tôi rất nhiều."

"Tôi chưa làm được gì." Phương Mộc lúng túng nói, mặt có chút hồng.

"Không. Cậu là người duy nhất giúp đỡ cho tôi mà không cần hồi báo." Thầy Chu nhìn vào mắt Phương Mộc, phi thường nghiêm túc nói, "Tôi từng đối với tất cả mọi người mất đi lòng tin. Nhưng cậu, giúp tôi lần nữa tìm lại được nó."

Mặt Phương Mộc càng đỏ hơn. Kỳ thật, hồi báo của cậu mấy năm trước đã nhận được, đó là một sinh mệnh một người. Nếu đem so sánh, sự giúp đỡ hiện tại của mình bé nhỏ biết bao.

Cậu đưa ánh mắt hướng về tòa nhà nhỏ hai tầng kia, nó đã hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, trong những cửa sổ nhỏ chiếu ra những tia sáng mỏng manh, phảng phất như một đôi mắt ấm áp, có chút nghịch ngợm nhìn Phương Mộc và thầy Chu.

Phương Mộc giật mình. "Thầy Chu, tôi có một đề nghị."

"Ừ, cậu nói đi."

"Thầy phải suy nghĩ đặt cho cô nhi viện này một cái tên."

"Đặt tên? Vì sao, tôi không muốn tuyên truyền nơi này khắp nơi."

"Không phải vì tuyên truyền nơi này." Phương Mộc nghiêm túc nói: "Là vì những đứa nhỏ kia. nếu nó gọi cô nhi viện, như vậy e rằng những đứa nhỏ này vĩnh viễn sẽ không quên mình từ cô nhi viện mà ra."

"Có lý!" Thầy Chu rất hưng phấn, "Cậu nói tiếp đi."

"Những đứa trẻ này hoặc tàn tật, hoặc bị vứt bỏ, hoặc ba mẹ đều mất. Bọn chúng đối với xuất thân của mình khẳng định tràn ngập tự ti," Phương Mộc thoáng dừng, "Muốn để bọn nó sau khi trưởng thành, vẫn đối với cuộc sống nơi này có một phần ký ức vui sướng, chúng ta nên đặt cho nơi này một cái tên ấm áp, có cảm giác thuộc về."

Thầy Chu đứng lên, "Haha, Tiểu Phương, không ngờ tâm tư của cậu tinh tế như vậy." Ông đem hai tay sờ bên mép: "Tập hợp, tập hợp, tất cả mọi người ra đây."

Sau một chốc yên ắng, trong tòa nhà nhỏ bắt đầu rầm rầm ình ình náo nhiệt lên.

Sau vài phút, bầy trẻ em từ trong tòa nhà chạy đến, chị Triệu và Liêu Á Phàm cũng theo phía sau, vừa đi vừa lau tay trên tạp dề.

Thầy Chu đứng trên bồn hoa, ra hiệu tất cả mọi người tụ sang.

"Ban này, ông cùng chú Phương thương lượng một chút." Ông chia chia Phương Mộc, "Chúng ta đặt tên cho nhà của chúng ta, mọi người có chịu không?"

Bọn nhỏ trở nên vui vẻ, tranh nhau nói được. Chị Triệu cũng mím môi cười, xem ra vô luận thầy Chu muốn làm gì, chị cũng đều ủng hộ.

"Vậy mọi người nói, đặt tên gì thì tốt đây?"

Đám người tức khắc an tĩnh lại, từng đứa nhỏ đều nhướn mày trầm tư suy nghĩ, ngay cả những đứa trẻ thiếu năng trí tuệ kia cũng học những

đứa bé khác, làm ra vẻ vất hết óc. Sau khoảnh khắc yên tĩnh, đủ loại tên ở trong đám trẻ liên tiếp vang lên:

"Tiểu học tình yêu!"

"Cô nhi viện Hy Vọng!"

"Viện phúc lợi Tương Lai Tươi Sáng!"

"Viện từ thiện Ông Chu!"

Bọn nhỏ thảo luận với nhau, tranh chấp, khẳng khăng tên mình là tốt nhất. Thầy Chu cười ha ha nhìn mọi người, chốc chốc cổ vũ những đứa nhỏ nhút nhát phát biểu, chốc chốc ngẩng đầu nhìn trời đêm trầm tư.

"Tôi thấy đừng tranh luận nữa, chú Chu, cô nhi viện này là chú một tay gầy dựng lên, lấy tên của chú là tốt rồi!" Chị Triệu vung tay, "Gọi là Viện phúc lợi Chu Quốc Thanh."

Bọn nhỏ vỗ tay đôm đốp.

"Không." Tầm mắt thầy Chu từ bầu trời đêm chậm rãi thu hồi, trên mặt ông là một loại biểu tình trịnh trọng mà ôn hòa, khóe miệng mỉm cười như trước.

"Nhà Thiên Sứ!" Ông nhẹ nhàng nói.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người an tĩnh lại, tựa hồ cũng bị ba chữ kia mê hoặc. Hai tay chị triệu nâng trước ngực, giống như động tác vỗ tay bị đứng hình.

"Nhà Thiên Sứ. . . . ." Chị Triệu thì thào nói, sắc mặt lại hơi đỏ lên,

"Nhà Thiên Sứ. . . . ."

Thanh âm non nớt của đám trẻ ở mỗi góc càng ngày càng vang dội:

"Nhà Thiên Sứ. . . . ."

"Nhà Thiên Sứ. . . . ."

Tựa hồ mỗi người đều nghiêm túc lặp đi lặp lại suy ngẫm, hiểu được ba chữ kia, hưởng thụ khoái cảm gắn bó của nó trong lúc nói ra, càng hưởng thụ ý tứ tốt đẹp ẩn chứa thật sâu trong chúng nó.

Một bé gái nhỏ nhỏ kéo kéo ống quần thầy Chu: "Ông Chu, ý của ông nói, chúng con đều là thiên sứ sao?"

Thầy Chu ngồi xổm xuống ôm lấy nàng, "Đúng vậy." Ông nhìn quanh những khuôn mặt đang chờ đợi kia, "Các con, mỗi người, đều là thiên sứ."

Phương Mộc bỗng nhiên cảm thấy trước mắt phi thường rực sáng, tựa hồ thật sự trông thấy vô số tiểu thiên sứ đáng yêu, bọn chúng đang vuốt đôi cánh trắng nõn, nghiêng đầu, hướng cậu lộ ra nụ cười thuần khiết nhất trên thế giới.

Chương 5 - Cố sự của La Gia Hải

Tôi và Trầm Tương là bạn đại học. Ban đầu khi quen biết nàng, nàng cũng không lưu lại ấn tượng quá sâu đối với tôi. Bởi vì nàng là một cô gái trầm mặc kiệm lời, khi đi học cũng luôn ngồi hàng cuối cùng, cách khá xa những người khác. Nói đến rất buồn cười, toàn bộ năm đầu đại học, tôi đều chưa từng chú ý đến nàng. Thỉnh thoảng gặp ở trên đường, cư nhiên sẽ không nhớ nổi nàng đến tột cùng có phải bạn cùng lớp với tôi hay không. Lần đầu tiên tiếp xúc là cuối học kỳ đại học năm nhất, thời điểm thi cuối kỳ môn Kinh Tế Nguyên Lý. Tôi đối với môn học này không hề hứng thú, cũng không thêm ôn tập. Tới lúc gấp đến vò đầu bứt tai, Trầm Tương đã nộp bài trước, khi đi đến trước bàn tôi, tay nàng ở trên bàn ấn xuống một cái, sau khi giơ tay lên, trên mặt bàn lưu lại một cục giấy nhỏ. Tôi vội vàng giấu trong tay, lén lút mở ra nhìn, là đáp án của hai đề trình bày và phân tích. Do có nàng hỗ trợ, môn học này của tôi miễn cưỡng thông qua kỳ thi. Nam tử hán đại trượng phu, chịu ân huệ của người ta đương nhiên phải tri ân báo đáp. Cho nên tôi đến hẹn nàng, muốn mời nàng ăn cơm, kết quả mời hai lần, nàng đều cự tuyệt. Có một lần, khi tôi quay về trường, trông thấy Trầm Tương một mình mang theo một túi nhựa thật to đi trên đường. Tôi liền tiến lên giúp đỡ, thầm nghĩ dù sao trả nàng một cái nhân tình mới tốt. Ai ngờ khi tôi tiếp nhận túi to trong tay nàng, Trầm Tương có vẻ phi thường khẩn trương, cơ hồ là nhảy về phía sau một bước, tựa như muốn né tránh khỏi tôi. Tôi có chút kỳ quái, thế nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng nàng vừa tán gẫu vừa đi về hướng ký túc xá nữ sinh. Trầm Tương không chịu theo tôi sóng đôi đi cùng một chỗ, đi theo cách phía sau tôi hơn hai thước -- anh có thể tưởng tượng đó là cảnh tượng cỡ nào xấu hổ. Tôi muốn sớm một chút tiễn nàng quay về ký túc xá, liền bước nhanh hơn. Ai biết túi nhựa kia không bền, ào một tiếng rách toạt, lăn ra ít nhất 50 cục xà phòng và mấy chục bình sữa tắm lớn lớn nhỏ nhỏ. Tôi cực kỳ giật mình, hỏi Trầm Tương cậu có phải muốn mở tiệm bán không a? Trầm Tương không nói một tiếng, nhưng có thể thấy lệ trong vành mắt nàng chuyển tới chuyển lui. Bộ dáng sốt ruột kia, thật giống như tôi phá hủy vật trân quý gì đó của nàng. Nàng ngồi xổm trên mặt đất, lấy tay đem những xà phòng a sữa tắm a gì gì đó gom vào trong lòng. Anh nghĩ đi, nàng gầy như vậy, có thể cầm

được mấy bình? Vì thế tôi đem mấy thứ trong cặp sách đều móc ra, trái phải sắp xếp, mấy thức khác dùng túi nhựa đã rách bao lại, cuối cùng giúp nàng mang về phòng ngủ. Ngày hôm sau, Trầm Tương đem cặp sách đã giặt sạch sẽ trả lại cho tôi, trên cặp sách còn mang theo mùi hoa oải hương nhàn nhạt. Tôi đeo cặp sách như vậy, bỗng nhiên cảm thấy cô bé này thật đặc biệt. Từ đó tôi bắt đầu chú ý đến nàng. Hơn nữa tôi biết, nàng cũng chú ý đến tôi. Có đôi khi quay đầu lại, sẽ trông thấy ánh mắt nàng cực nhanh né tránh. Chậm rãi, tôi bắt đầu nhận được một chút tin tức về nàng: Trầm Tương là một cô gái không thích cùng người khác kết giao, ở trong trường học không có bạn bè, mỗi ngày đều đến đi một mình. Diện mạo của nàng bình thường, cũng không thích náo động, cho nên ở trong trường, thuộc loại hình rất không thu hút. Duy nhất không giống người thường, chính là nàng phi thường yêu tắm rửa, mỗi ngày đều phải tắm một lần, có khi phòng máy nước nóng của trường bị hư, không có nước nóng, nàng cũng sẽ dùng nước lạnh tắm. Hơn nữa, sinh hoạt phí của nàng trừ bỏ trả cho những thứ tất yếu hằng ngày ra, cơ hồ dùng để mua đồ tẩy rửa. Các bạn nữ sinh đều nói nàng khiết phích (bệnh yêu sạch sẽ)

Một cô gái như vậy, hiển nhiên gợi nên hứng thú của tôi. Hơn nữa, tôi cuối cùng vẫn không thể quên được bộ dáng lệ đảo quanh trong vành mắt của nàng. Tôi kết luận nàng là một cô gái cô độc, cần được yêu mến. Về thế tôi quyết định theo đuổi nàng. Anh có thể cảm thấy nàng chỉ trợ giúp tôi gian lận một lần, tôi đã lấy tình yêu hồi báo nàng, đây không phải quá ngốc sao. Thế nhưng tôi lúc ấy chính là nghĩ như vậy, hơn nữa tôi phải công nhận, nàng thật sự hấp dẫn tôi. Cho dù loại tình yêu này có chút yếu tố đồng cảm hòa hảo, nhưng tôi không hối hận, thậm chí hiện tại, tôi cũng chưa từng hối hận.

Có một ngày khi đi học, tôi cố ý đến muộn, sau khi vào giảng đường, lập tức hướng phía sau đi đến. Quả nhiên, nàng an vị ở hàng cuối cùng, bên cạnh một người cũng không có. Tôi đến bên giờ cũng không thể quên được bộ dáng nàng lúc đó, khẩn trương đến nỗi giống như bất cứ lúc nào

cũng có thể nhảy dựng lên bỏ chạy. Tôi hướng nàng gật đầu, còn thoáng nở nụ cười, ngồi vào chỗ. Nhưng Trầm Tương tựa như bị người điểm huyệt, cứng ngắc ngồi, khe động cũng không dám động. Kỳ thật tôi cũng hồi hộp, lấy sách vở ra, giả vờ nghe giảng. Nhưng luôn có một loại hương khí như có như không chui vào trong mũi tôi, tôi nhìn về hướng nàng bên kia, đồng thời hít hít mũi. Trên mặt Trầm Tương lập tức bày ra nhan sắc như tro tàn, thật sự, tôi không chút nào khoa trương, chính là loại màu xanh đen thẫm. Tôi bị dọa nhảy dựng, miệng thốt ra: thơm quá nha. Nhưng nàng vừa nghe đến lời này, sắc mặt như tro tàn lập tức sáng sủa lên. Nàng xoay đầu sang liếc nhìn tôi, dường như có chút nghi ngờ, nhưng gặp phải tầm mắt của tôi, lại cúi đầu. Một lát sau, trên mặt của nàng lại lộ ra chút đỏ ửng. Lá gan tôi cũng lớn hơn một chút, bắt chuyện: Cậu dùng nước hoa gì, sao thơm như vậy a? Trầm Tương không trả lời tôi, mà ở trên cuốn sổ viết vài chữ: Thật sự rất thơm? Tôi ra sức gật đầu, Trầm Tương nhìn chằm chằm tôi vài giây, nở nụ cười.

Từ ngày đó trở đi, Trầm Tương thành bạn gái của tôi. Tôi rất nhanh phát hiện, nàng thật sự rất yêu tắm rửa. Hơn nữa từ sau khi chúng tôi mến nhau, nàng thường xuyên muốn tôi theo nàng đi tắm. Nhưng mỗi lần khi đến phòng tắm, nàng đều nhìn ngang nhìn dọc, một bộ dáng tinh thần không yên. Tôi truy hỏi nàng nhiều lần, nàng mới nói cho tôi biết, mỗi lần vào thời điểm đi tắm, hoặc đi mua sắm, đều cảm thấy có người đi theo nàng. Tôi lưu ý quan sát vài lần, cũng không phát hiện nhân vật nào khả nghi. Nhưng nếu là bạn trai của nàng, bảo vệ nàng chính là trách nhiệm tôi không thể thoái thác. Cho nên thời điểm nhóm tình nhân khác đang hoa tiền nguyệt hạ

(trước hoa dưới trăng, ý nói việc nam nữ rủ nhau đi ngắm trăng xem hoa, tình tự với nhau)

, khanh khanh ta ta, tôi lại chán ngán ngồi trước cửa phòng tắm chờ nàng. Hơn nữa mỗi lần nàng lau mái tóc ướt sũng bước ra, đều hỏi trước tôi một câu: Hương thơm không? Nàng đối với vấn đề này tựa hồ có một loại ham mê không cách nào kiềm chế, mỗi ngày đều phải hỏi tôi vài lần. Có một lần tôi bị hỏi nhiều đến phiền, thuận miệng nói một câu vui đùa: Không thơm, thực thối. Kết quả mặt nàng thoát cái trở nên trắng tựa như

giấy, không nói hai lời, xoay người trở về phòng ngủ. Kết quả lúc nửa đêm, tôi nhận được điện thoại của bạn cùng phòng với nàng, nói Trầm Tương phát sốt. Tôi nhanh chóng đưa nàng đến bệnh viện. Dọc đường đi, bạn cùng phòng của nàng cho tôi biết, Trầm Tương sau khi trở về ký túc xá liền lập tức chui vào nhà vệ sinh tắm, khi đó đã không còn nước nóng nữa, cứ dùng nước lạnh ào ào cọ rửa. Đây chính là tháng 11 a. Kết quả lăn qua lăn lại đến nửa đêm liền bắt đầu sốt cao. Từ sau chuyện này, tôi không còn dám nói nửa chữ thối nữa, nàng hỏi lại vấn đề kia, tôi liền nói thơn. Bất quá nói thật, trên người nàng thật sự luôn thơn ngào ngọt.

Anh cũng biết, hiện tại sinh viên yêu đương, thường nói chưa được vài ngày đã trực tiếp lên giường. Tôi và Trầm Tương cũng phát sinh qua quan hệ tình dục, nhưng là một năm sau chuyện này. Anh có lẽ cảm thấy có chút kỳ quái, đích thực, chúng tôi từ hôn môi, mãi đến khi thật sự quan hệ tình dục, đã trải qua thời gian dài, thậm chí là đấu tranh giành co gian khổ. Thân mật ở kẻ khác xem ra rất hợp lý lẽ, ở chúng tôi tựa hồ là một hồi chiến tranh người sống ta chết. Tôi đến bây giờ vẫn tinh tường nhớ rõ tình hình khi tôi lần đầu tiên đem tay luồn vào trong quần Trầm Tương, nàng suýt ngất đi. Cho dù đầu của nàng liều mạng ngửa về phía sau, tôi vẫn tinh tường nghe được răng nanh của nàng kẽo kẹt rung động. Tôi lúc ấy thật khờ, hiểm lằm đó là biểu hiện của một cô gái tình dục bưng bưng. Lần đầu tiên ân ái là vào sinh nhật của tôi, trong phòng cho thuê của bạn học. Chúng tôi uống rất nhiều rượu đỏ, ăn một khối bánh ngọt lớn. Khi màn đêm buông xuống, đối với chuyện sắp xảy ra, chúng tôi đều hiểu mà không nói. Tôi trước tắm rửa sạch sẽ, thời điểm nàng bước vào phòng tắm, sắc mặt có chút trắng bệch. Tôi trần truồng ở trên giường đợi nàng rất lâu, vẫn chưa thấy nàng đi ra. Tôi lo lắng nàng trúng độc khí ga, vội vàng giật ra cửa phòng tắm, kết quả phát hiện nàng ngồi xổm dưới vòi hoa sen ô ô khóc. Tôi vội vàng ôm nàng ra. Nàng cơ hồ khóc đến bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không bận tâm mình đã trần như nhộng, chẳng qua thân thể cuộn tròn trốn trong chăn khóc rống. Tôi cho rằng nàng không đồng ý, một bên đỡ nàng, một bên giúp nàng mặc quần áo tử tế. Bất thành linh, nàng một phen kéo bỏ áo lót tôi vừa mặc cho nàng, cuộn thân mình qua ôm chặt lấy tôi, liều mạng hôn môi tôi. Tôi

chưa từng trải qua việc này, cũng thở hồng hộc đem nàng đặt dưới thân. Ngay khi tôi muốn tiến vào, nàng đột nhiên mở to đôi mắt giàn giụa nước mắt, nói, em muốn nói cho anh biết một chuyện.

Đó là một cố sự về mùi vị.

Trầm Tương thời gian học trung học, vẫn là một cô gái hoạt bát đáng yêu. Nàng như một đóa hoa nhỏ nở rộ, kiều ngạo, khỏe mạnh trưởng thành, đối với tương lai tràn ngập tưởng tượng, đối với tình yêu tràn ngập khát khao. Mãi đến một ngày, một tai họa thành linh xảy ra đã hủy diệt hết thảy. Ngày đó, chủ nhiệm của Trầm Tương cô giáo Tần bảo Trầm Tương lưu lại giúp bà chỉnh lý phiếu điểm của học sinh. Lúc trở về, trời đã khuya rồi. Cô giáo Tần vì chăm sóc con gái bà vừa mới sinh, không tiễn Trầm Tương về nhà. Kết quả, Trầm Tương trên đường về, gặp kẻ xấu. Người kia đánh nàng, còn ép buộc Trầm Tương hôn bộ phận sinh dục của hắn. Cuối cùng, hắn cưỡng hiếp Trầm Tương, biến thái nhất chính là, hắn một bên thương tổn Trầm Tương, một bên nói nàng: Trong thân thể mày từ nay về sau liền để lại thứ của tao, mày cả đời đều mang theo hương vị của nó. Ngày hôm sau, Trầm Tương mình đầy thương tích không đến trường, khi cô giáo Tần đến thăm hỏi, đã biết chuyện này. Bà cực lực khuyên can cha mẹ Trầm Tương đi báo cảnh sát, nói như vậy thanh danh của Trầm Tương sẽ kết thúc. Bọn họ vốn đang do dự cuối cùng đã nghe theo ý kiến của cô giáo Tần. Kỳ thật bà lúc đó cũng không phải vì Trầm Tương, mà lạ sợ chuyện này ảnh hưởng đến kết quả bình chọn giáo viên ưu tú của bà năm đó. Cứ như vậy, chuyện này bị coi như một bí mật niêm phong lại. Thế nhưng, đau xót trên thân thể có thể lành, đau xót trên tâm lý không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể bình phục được. Từ đó về sau, Trầm Tương bắt đầu thường xuyên ngứa người được trên người mình có một cỗ mùi kỳ lạ, tương tự với mùi hôi thối trên bộ phận sinh dục của nam nhân kia. Nàng bắt đầu liều mạng tắm rửa, tránh né mọi người, sợ kẻ khác sẽ ngửi được mùi lạ trên người nàng. Sau này cả nhà của nàng dọn tới vùng khác, cho rằng đổi hoàn cảnh sống sẽ thoát khỏi loại hương vị này. Thế nhưng vô ích, cỗ mùi kỳ lạ kia thủy chung theo bên người nàng như hình với bóng. Đây đối với một cô gái mà nói,

là chuyện cỡ nào thống khổ a. Mãi đến khi chàng trai nàng vẫn âm thầm thích kia ngồi cạnh thân thể nàng, nói với nàng: Thơm quá nha. . . . .

Sau khi nghe xong cố sự của nàng, tôi đã lệ rơi đầy mặt, chúng tôi ôm nhau khóc nức nở một hồi. Sau đó, nàng tiếp nhận tôi, có chút kinh hoàng, có chút thống khổ, càng nhiều, là ngọt ngào. Sau, tôi đã hôn toàn thân của nàng, nói với nàng, trên người nàng chút mùi lạ cũng không có, nếu có chính là hương thơm nhàn nhạt. Về mặt của nàng vẫn là nửa tin nửa ngờ, thế nhưng, nhìn ra được, nàng đã chẳng còn lưu tâm đến cái gọi là mùi vị kia nữa. Từ đó về sau, Trầm Tương như thay đổi, không hề ép buộc chính mình đi tắm, cũng bắt đầu chậm rãi cùng mọi người kết giao. Rất nhanh, nàng tựa như hết thảy nữ sinh viên vui vẻ, cởi mở, hoạt bát khác. Các học sinh nói đùa, đây đều là sức mạnh của ái tình. Khi đó chúng tôi rất tốt, cùng nhau vạch kế hoạch cho tương lai, cùng nhau khát khao cuộc sống bình thường nhưng hạnh phúc kia. Cho đến khi, người đó xuất hiện.

Người đó chính là Tang Nam Nam. Lần đầu tiên trông thấy nàng là ở hội nghị hoan nghênh tân sinh viên đại học đồng hương. Mọi người thay phiên giới thiệu, đến lượt Trầm Tương tự mình giới thiệu, chúng tôi thấy một cô gái thấp giọng kinh hô một tiếng, lúc ấy chúng tôi cũng chưa lưu ý. Về sau trong quá trình gặp gỡ, chúng tôi phát hiện cô gái kia từ đầu đến cuối dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Trầm Tương, có chút khinh thường, lại có chút thông cảm. Nhưng rất nhanh, nàng đã đem tầm mắt chuyển dời đến trên người tôi. Tôi nhìn ra được, cô gái gọi là Tang Nam Nam này thích tôi. Trầm Tương cũng nhận ra điểm này, nhưng nàng cái gì cũng không nói. Mỗi lần khi Tang Nam Nam ở trên đường "vô tình gặp được" tôi, đều quán quít lấy tôi nói không ngừng, Trầm Tương đều phi thường an tĩnh đứng một bên. Có một lần, khoa chúng tôi và khoa ngoại đấu bóng rổ, tôi là đội viên của đội bóng rổ, mà Tang Nam Nam là thành viên nhóm cổ vũ. Thời điểm nghỉ ngơi giữa trận, nàng cầm một khăn lông lớn kiên quyết đưa cho tôi lau mồ hôi. Lần này Trầm Tương không khách khí nữa, đem khăn mặt của nàng ném trở lại. Tang Nam Nam ngay lúc đó sắc mặt rất khó nhìn, đem khăn mặt ném xuống đất, hơn nữa rất lớn tiếng nói một câu: "Có gì đặc biệt hơn người, bắt quá là

một thứ hàng rách nát!" Sau đó không lâu, chuyện Trầm Tương từng bị cưỡng hiếp lan truyền trong trường. Tôi và Trầm Tương thành một đôi chịu sự chú ý nhất trong trường. Vô luận đi tới chỗ nào, đều bị đủ loại ánh nhìn vây quanh. Trầm Tương lại trở nên điên cuồng, nàng sẽ ở bất luận thời điểm nào đột nhiên ở trên người mình điên cuồng ngửi, tiếp đó một lần lại một lần hỏi tôi, trên người nàng có phải có mùi thối hay không. Tôi cũng hết lần này đến lần khác nói với nàng, không có, không có, căn bản không có. Thế nhưng nàng không tin, nàng lại bắt đầu thường xuyên tắm. Đáng sợ nhất là một lần, nàng ước chừng ngáy người trong phòng tắm 6 tiếng đồng hồ. Chờ đến khi nàng ra ngoài, trên cổ, cánh tay đều rõ ràng có thể thấy được vết rách do chà xát. Sau đó, chúng tôi biết được toàn bộ tin đồn đều từ chỗ Tang Nam Nam mà ra. Chúng tôi đến chất vấn nàng, nàng dừng dừng nói lời của mình đều là sự thật. Trầm Tương hỏi nàng làm thế nào biết, Tang Nam Nam nói cho Trầm Tương, nàng từng học ở trường trung học kia, cô giáo Tần cũng từng là chủ nhiệm lớp của nàng. Tang Nam Nam sau khi thi lên đại học, nàng đến thăm chủ nhiệm lớp trung học của mình, cô giáo Tần nói cho nàng trường nàng học còn có một đàn chim, còn đem chuyện năm đó nói cho Tang Nam Nam.

Chúng tôi nguyên tưởng rằng lời đồn sẽ theo thời gian chậm rãi bình ổn, ai ngờ nó lại càng ngày càng nghiêm trọng, còn biến chất thành đủ loại phiên bản xấu xa không chịu nổi. Đoạn thời gian kia, chúng tôi thật sự muốn điên rồi. Trầm Tương lần lượt khóc cầu tôi rời khỏi nàng, nhưng tôi sao có thể làm được chứ? Có một lần, chúng tôi ở trong một khách sạn nhỏ ngoài trường trốn ba ngày, chúng tôi không ngừng khóc, hôn mê, làm tình, cảm thấy thật không có lối thoát nữa. Trầm Tương đem móng tay thật dài cào vào sau lưng tôi, vừa khóc vừa nói, giết nó đi, giết nó đi, em hận chết nó. Đây tựa hồ là chuyện duy nhất chúng tôi có thể làm.

Tôi hẹn Tang Nam Nam ra ngoài, giả vờ rời khỏi Trầm Tương, muốn cùng nàng trở thành bạn bè. Tôi rất nhẹ nhàng đưa nàng lừa tới nhà xưởng gần chợ vật liệu thép. Trước khi xuống tay chúng tôi cho rằng còn có đường sống quay về, nói nàng chỉ cần ở trong trường dẹp yên chuyện

này, chúng tôi sẽ bỏ qua cho nàng. Kết quả nữ nhân này mắng chửi Trầm Tương là đồ đê tiện, còn muốn đi tố cáo chúng tôi. Việc này không còn đường lui nữa rồi, thật không còn đường lui nữa. Tôi đâm nàng rất nhiều dao, còn nhớ rõ thời điểm nàng nhận nhát dao đầu tiên trong ánh mắt là vô cùng kinh ngạc. Sau khi giết Tang Nam Nam, chúng tôi lập tức đều bình tĩnh, bắt đầu thương lượng chạy trốn hay cùng nhau tự sát. Lúc gần đến hừng đông, chúng tôi đang ôm nhau ngủ, bên cạnh chính là xác của Tang Nam Nam. Nói thật, khi đó cũng không sợ. Kết quả tôi tỉnh dậy, phát hiện Trầm Tương nằm bên cạnh tôi, cổ tay đã cắt. Thật nhiều máu. Máu của nàng tựa hồ đã chảy khô. Tôi ở trong tay nàng phát hiện tờ giấy, trên đó viết nàng giết Tang Nam Nam, toàn bộ không liên quan đến tôi. Nàng thật ngốc, tôi sao có thể tiếp tục sống? Song trước khi tôi chết, tôi còn có một việc phải làm, đó chính là thịt cô giáo Tần. Tôi muốn khiến toàn bộ người thương tổn chúng tôi phải trả giá, toàn bộ!

Nghe xong cố sự của La Gia Hải, Phương Mộc châm một liều thuốc, hung hăng hút một hơi, rồi nặng nề phun ra.

Liên hệ bên trong giữa mùi vị -- tính dục -- giết người rốt cuộc đã làm rõ. Thế nhưng trong lòng Phương Mộc một chút cũng không cảm thấy thoải mái. Cậu nhìn chăm chăm người trước mắt này, tâm tình phức tạp.

Nếu như nói Phương Mộc thông cảm với việc La Gia Hải liên tục tổn thương hai sinh mệnh, đây không hề nghi ngờ là trái với thiên tính nghề nghiệp của cậu; Nếu như nói Phương Mộc đối với việc tìm kiếm động cơ phạm tội này hoàn toàn là yêu cầu nghiệp vụ, đó cũng là lừa mình dối người.

La Gia Hải nhất thiết phải vì hành vi của y mà trả giá đắt, nhưng mà, Phương Mộc không hy vọng y chết.

Cuối cùng, cậu lựa chọn một phương pháp không trái với phẩm hạnh chức nghiệp, có thể biểu đạt đồng tình.

"La Gia Hải, tôi e rằng phải vi phạm lời hứa của tôi." Phương Mộc chậm rãi nói.

"Hừm? Cái gì?"

"Không chỉ riêng tôi, tôi hy vọng cậu cũng không nên kiên trì." Phương Mộc đem tàn thuốc ấn tắt trong gạt tàn, "Tôi hy vọng cậu đem lời ban này nói với tôi, kể cho quan tòa nghe."

"Vì sao?"

Phương Mộc đứng dậy, hai tay chống trên mặt bàn, thân trên nghiêng về phía trước, "Cậu muốn chết sao?"

La Gia Hải cùng Phương Mộc nhìn nhau ước chừng nửa phút, cuối cùng, y dời đi tầm mắt của mình.

"Không, không muốn." Trong thanh âm của y lộ ra chút yếu đuối và hỗn loạn.

"Đem chuyện này từ đầu đến cuối kể cho quan tòa, có lẽ còn có đường sống. Đúng rồi, tìm một luật sư tốt." Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Nếu cần tôi hỗ trợ, thì nói cho tôi biết."

"Không cần." La Gia Hải ngẩng đầu, "Khương Đức Tiên đã được tòa án chỉ định làm luật sư cho tôi."

"Hắn?" Phương Mộc hơi giật mình, người này quả nhiên rất có năng lực, có thể thuyết phục tòa án chỉ định hắn làm luật sư bào chữa. Bất quá cậu không nói gì, vỗ vỗ vai La Gia hải, "Hắn cũng là một luật sư ưu tú."

Phương Mộc dừng một chút, "Chúc cậu may mắn."

Chương 6 - Phương hướng

Tôi đang ở đâu?

Người đàn ông động động tay chân, không ngoài dự đoán, gã bị chặt chẽ trói vào trên ghế. Chí ít, gã cảm thấy là vậy.

Hắc ám vô biên vô hạn. Nó khiến người ta có một loại lỗi giác không ngừng kéo dài. Người đàn ông vô cớ cảm thấy bản thân đang ở trong một căn phòng trống trải. Gã thử kêu một tiếng: "Cứu mạng a. . . . ."

Gã rất nhanh phát hiện có gì không đúng. Bởi vì, nơi này ngay cả tiếng vọng cũng không có.

Gã càng trở nên khủng hoảng, thanh âm cũng càng nói càng cao: "Cứu mạng. . . . .Có ai không. . . . .Cứu mạng a!"

Hắc ám giống như mở ra miệng khổng lồ, tiếng kêu của gã vừa nói ra khỏi miệng, đã bị nó không chút lưu tình cắn nuốt.

Người đàn ông liều mạng vịn vẹo tay chân, nhưng sợ hãi sớm đã nhanh chóng tiêu hao năng lượng cơ thể gã, gã rất nhanh liền vô lực tê liệt ngồi trên ghế.

Bất thành linh, một thanh âm nặng nề vang lên: "Động động tay trái của mày."

Người đàn ông hoảng sợ nhìn quanh, thanh âm kia giống như ngay tại bên tai, lại giống như vờn quanh bốn phía.

"Anh. . . . .Anh là ai?"

"Động động tay trái của mày."

"Anh. . . . .Anh rốt cuộc là ai?"

Lời còn chưa dứt, một trận đau nhói thoáng chốc xỏ xuyên người đàn ông, thân thể gã không tự chủ được cong lên, cảm giác giống như có vô số kim nhỏ đồng thời chạy trong cơ thể.

Người đàn ông kêu thảm thiết khiến chủ nhân của thanh âm kia rất vui vẻ, trong ngữ điệu băng lãnh như trước ẩn ẩn lộ ra một tia khoái ý:

"Động động tay trái của mày."

Người đàn ông không dám chạm trổ, tay trái bị còng trên tay vịn ghế dựa cố sức hoạt động vài cái, rất nhanh, gã phát hiện tay trái mình có thể đụng đến bốn phím ấn xếp hình chữ thập.

"Sờ được đến phím ấn kia sao?"

"Sờ. . . . .Sờ được."

"Tốt, bây giờ trả lời vấn đề của tao. Từng vấn đề tao cho mày thời gian 3 giây suy nghĩ, nếu mày trả lời được, tao sẽ để mày đi."

"Từ từ. . . . ."

"Đông là phương hướng nào?"

"Người rớt cuộc là. . . . ."

"3, 2. . . . ."

Người đàn ông không muốn ném tư vị điện giật lần nữa, nhanh như chớp đè xuống hướng phím phải.

"Đáp sai rồi."

Đau nhức thành linh lần thứ hai xuyên xỏ thân thể người đàn ông, gã thống khổ cuộn tròn người, thế nhưng tứ chi lại bị chặt chẽ cố định trên ghế, trừ bỏ lần nữa cảm thụ đau đớn sâu sắc từ vị trí cổ tay và mắt cá chân ra, mọi cố gắng của gã đều vô ích.

Thanh âm lãnh khốc lần nữa vang lên: "Bắc là hướng nào? 3, 2. . . . ."

Nam tử cuống quít đè xuống phím ấn về phía trước.

"Đáp sai rồi." Trong thanh âm kia có một tia mừng như điên không che giấu được, giống như một đũa nhỏ tinh nghịch phát hiện ra trò chơi thú vị.

Thân thể co rút của người đàn ông không đợi không phục bình tĩnh, lại một vòng điện giật mãnh liệt bất ngờ đánh tới.

Như thế vài lần.

Vấn đề của người đưa ra câu hỏi rất đơn giản, chỉ là câu hỏi về phương hướng. Thế nhưng vô luận người đàn ông lựa chọn thế nào, đáp án đều là

sai. Người đàn ông đã thần trí mơ hồ, một vệt nước dãi từ khóe miệng thẳng kéo dài tới trước ngực. Mỗi lần lơ mơ nghe được câu hỏi, luôn điên cuồng ấn loạn một trận, tiếp đó, giữa lúc toàn thân kịch liệt co giật cao giọng kêu thảm.

"Nam là hướng nào? 3, 2. . . . ."

"Van cầu anh. . . . .Thả tôi đi. . . . ." Người đàn ông rớt cuộc khóc thành tiếng, "Anh muốn gì ta đều cho anh. . . . ."

Một giây sau cùng sớm đã qua đi, nhưng điện giật không phát sinh.

Thật lâu sau, thanh âm kia lại lần nữa vang lên, rồi lại lần nữa trở nên trầm thấp:

"Mày cái gì cũng không cho tao được. Tao chỉ muốn cho mày biết, phương hướng. . . . .Quan trọng cỡ nào."

Người đàn ông hít thở dồn dập đột nhiên đình chỉ, gã ngẩng đầu, xung quanh tuy rằng vẫn là một mảnh hắc ám vô biên vô hạn, thế nhưng trước mắt gã tựa hồ hiện lên một bóng dáng mơ mơ hồ hồ.

Gã thất thanh la to: "Tôi biết anh là ai rồi! Anh là --"

Cơ co rút đột ngột đem vài chữ còn lại ép nghẹn lại trong cổ họng gã, kỳ quái chính là, lúc này đây gã cảm nhận không phải là đau đớn, mà là khoái cảm thật lớn xỏ xuyên toàn thân gã. Trong kịch liệt co giật, gã nhìn thấy trước mắt không ngừng bắn ra hoa lửa, nếu gã có thể kiên trì thêm một hồi, gã sẽ phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng hoàn toàn phong bế, bốn phía đều bị tường gỗ cách âm thật dày vây quanh. Đáng tiếc gã không thể. Hoa lửa là thứ cuối cùng mà gã trông thấy, đáy lòng gã tựa hồ nhớ lại chuyện nào đó. Thế nhưng rất nhanh, về điểm ý thức còn sót lại này liền triệt để chìm trong bóng tối vô biên vô hạn.

Thật lâu sau, trong loa phóng thanh trên bốn mặt bức tường truyền đến một tia thanh âm kỳ quái, vừa như khóc thút thít, vừa như thở dài.

Chương 7 - Thẩm phán

Phương Mộc nhìn chăm chú vào chiếc tách trước mắt, lá trà xanh biếc ở trong nước chậm rãi xoay tròn, duỗi thân, nhìn như tự do tự tại, kỳ thật không nơi nương tựa.

Tựa như vận mệnh của con người.

Một tiếng trước, Khương Đức Tiên gọi điện thoại tới cho Phương Mộc, đề nghị cùng cậu gặp mặt nói chuyện một lần. Phương Mộc thoáng cân nhắc, không từ chối.

Địa điểm gặp mặt nói chuyện chọn tại phòng trà này, đây là một nơi rất tốt để đàm luận, an tĩnh, không bị quấy rầy.

Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian ước định còn 5 phút. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, Khương Đức Tiên đã dọc theo hành lang vội vã đi tới.

"Để cậu đợi lâu." Khương Đức Tiên rảo bước tới trước bàn, vươn tay ra.

Phương Mộc đứng lên, cùng hắn bắt tay.

"Trà Long Tĩnh." Khương Đức Tiên đặt mông ngồi trên ghế, nhìn cũng không nhìn người phục vụ lấy trà đơn tới. Hắn đi đến thờ hồng học, trên trán tràn đầy mồ hôi lóng lánh.

"Tôi là Khương Đức Tiên, luật sư hành nghề của viện luật sư Hằng Đại, đây là bằng luật sư của tôi. . . . ." Khương Đức Tiên thò tay ở trong bao công văn lục lọi.

"Không cần, chúng ta đã gặp mặt."

"Tốt lắm, chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề nhé." Khương Đức Tiên nâng nâng kính mắt, nó ở trên chiếc mũi ẩm ướt mồ hôi liên tục trượt xuống, "Tôi là luật sư bào chữa của La Gia Hải. Tôi hẹn ngài ra đây, là có vài sự kiện muốn hướng ngài chứng thực một chút. Ngài không phản đối tôi ghi âm chứ?"

"Không." Phương Mộc nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Không phản đối."

"Vậy thì tốt quá." Khương Đức Tiên xuất ra một bút ghi âm, sau khi mở ra, cẩn thận đặt trên mặt bàn.

Toàn bộ cuộc nói chuyện đều xoay quanh vụ án cố sát bắt đầu ngày 10 tháng 9 kia, từ vấn đề Khương Đức Tiên nói đến nhìn, hẳn muốn chứng minh La Gia Hải thuộc loại tự đầu hàng, hơn nữa thật có biểu hiện hối lỗi. Ở mấy vấn đề này, Khương Đức Tiên hỏi đặc biệt tỉ mỉ, ví dụ như "Ngài có cảm thấy La Gia Hải khi ấy đã không có ý tưởng xâm hại người khác hay không", "La Gia Hải khi ấy có chủ động bỏ vũ khí xuống hay không" vân vân. Thời điểm Phương Mộc trả lời vấn đề, thủy chung quan sát Khương Đức Tiên. Hẳn thoát nhìn so với lần trước đã tiêu tụy nhiều lắm, thần tình đều là trạng thái mệt mỏi không thể che giấu.

Thời điểm hội đàm sắp kết thúc, Khương Đức Tiên thử hỏi thăm: "Cảnh sát Phương, nếu ngài thuận tiện, ngài có nguyện ý ra tòa làm chứng, hơn nữa từ góc độ chuyên môn của ngài, chứng minh khả năng tái phạm của La Gia Hải là rất thấp hay không?"

Phương Mộc suy nghĩ một hồi, gật đầu, "Có thể."

"Thật tốt quá." Khương Đức Tiên nhất thời hớn hở ra mặt, "Phi thường cảm tạ sự giúp đỡ của ngài." Hẳn đứng dậy, khom người cầm tay Phương Mộc, không ngừng lắc.

Phương Mộc cảm thấy lực độ của cái tay kia, nhin không được mở miệng nói: "Kỳ thật anh làm luật sư, hẳn là rất rõ ràng những chứng cứ này. . . . ." Cậu châm chước từ ngữ một chút, ". . . . .Tác dụng phi thường hữu hạn."

"Tôi biết." Nụ cười trên mặt Khương Đức Tiên thoáng thu lại một chút, "Thế nhưng bất luận chứng cứ gì có thể giúp đương sự của tôi giảm bớt trách nhiệm, tôi đều phải thu thập a."

Phương Mộc nhìn hẳn vài giây, "Tôi có thể biết anh vì sao đối với án tử của La Gia Hải nghiêm túc như vậy không?"

Khương Đức Tiên thoáng đứng thẳng, "Đây là một chức trách một luật sư nên tận lực."

Hai người cách bàn đối mặt, trong lòng hai bên đều rõ ràng, đây không phải một câu nói thật.

Thứ năm, 9h sáng, Tòa án Nhân dân Trung cấp thành phố C, án La Gia Hải cố ý giết người phiến nhất thẩm.

Thời điểm Phương Mộc chạy tới tòa án, đã sắp khai mạc phiên tòa. Trong phòng thẩm phán hết chỗ, vốn là mấy phóng viên truyền thông sớm chiếm hết địa thế có ích, đủ loại máy quay như súng trường đoàn pháo hướng về ghế bị cáo. Phương Mộc có thể tưởng tượng tâm tình của La Gia Hải khi đối mặt với những ánh đèn lóa mắt, thoáng cười khố, xoay người đến phòng nghỉ của nhân chứng.

Khi đi ngang qua cửa thang lầu, Phương Mộc nhìn thấy một phụ nữ trung niên hình dáng tiêu tụy tựa vào trên tay vịn cầu thang, ánh mắt lom lom nhìn chăm chăm trên lầu, bên cạnh có mấy người dìu hai bên cánh tay của bà, tựa hồ sợ bà sẽ tê liệt ngã xuống. Kỳ thật việc này không hề cần thiết, trong ánh mắt của người phụ nữ trung niên có một loại gì đó đáng sợ, điều này khiến cho toàn bộ thân thể của bà đều nằm trong một loại trạng thái vận sức chờ phát động.

Phương Mộc ngồi trong phòng nghỉ 5 phút, đột nhiên phi thường muốn hút thuốc, liền đứng dậy đi vào hành lang. Một điếu thuốc còn chưa hút xong, chợt nghe thấy lầu hai truyền đến tiếng bước chân lẹ lẹ xẹp xẹp, trong đó còn trộn lẫn tiếng ma sát chói tai của xiềng xích kéo trên mặt đất. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lại, nhưng trông thấy một thân ảnh ở cửa thang lầu lóe lên rồi không thấy tăm hơi, phía sau là vài người trốn mắt há hốc mồm, vẫn còn trong hình dáng làm động tác dìu đỡ.

Phương Mộc vút đầu lọc, rào bước đi qua. Còn chưa đến cửa thang lầu, chợt nghe thấy một trận khóc hô kèm theo tiếng quật đôm đốp:

"Thằng khốn. . . . .Mày trả con gái cho tao. . . . .Đánh chết mày. . . . ."

La Gia Hải lấy tay che đầu, cố gắng tránh né người phụ nữ trung niên kia đánh xuống. Bốn cảnh sát tòa án phụ trách áp giải cũng không sót ruột, cầm lấy bả vai La Gia Hải chậm rãi xuống lầu, không ai đến ngăn cản người phụ nữ trung niên.

Phương Mộc chạy lên tiến đến, một phen giữ chặt cổ tay người phụ nữ trung niên kia, không ngờ bà lại lập tức giãy khỏi, bổ nhào tới trên người La Gia Hải há mồm cắn. Lúc này các phóng viên trong phòng thẩm phán nghe được động tĩnh, đều ào ào chạy đến chụp hình, bốn cảnh sát tòa án phụ trách áp giải trông thấy máy quay loang loáng, mới đưa tay đem người phụ nữ trung niên kéo sang một bên. Giữa một mảnh tiếng khóc la huyên náo, cánh cửa nhanh chóng mở ra, khóe miệng La Gia Hải chảy máu, thất tha thất thểu đâm đầu vào phòng thẩm phán.

Các cánh cửa phòng thẩm phán vừa dày vừa nặng, Phương Mộc vẫn có thể nghe được bên trong một mảnh âm ỉ, sau tiếng búa pháp liên tiếp, trong phòng thẩm phán mới dần dần khôi phục trật tự bình thường.

Khai mạc phiên tòa. Giai đoạn tòa án điều tra.

Các đồng nghiệp của phân cục hôm nay cũng bị yêu cầu ra tòa làm chứng, lần lượt từng người được truyền vào chứng nhận quá trình bắt giữ và thủ tục lấy chứng cứ. Có người biết Phương Mộc, liền đến gần hút thuốc, nói chuyện phiếm.

Có người tò mò hỏi bên công tố để Phương Mộc chứng minh cái gì, Phương Mộc nghĩ nghĩ, nói mình là nhân chứng của bên biện hộ. Mọi người nghe xong hai mặt nhìn nhau, trong lời nói chột lĩnh đạm đi rất nhiều, có vài người còn cố ý ngồi cách xa chút, tựa hồ muốn cùng cậu phân rõ ranh giới.

Phương Mộc tuy rằng có thể hiểu được phản ứng của các đồng nghiệp, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ. Cũng may tòa án rất nhanh triệu mình ra tòa, xem như thoát khỏi quần cảnh.

Lấy tư cách nhân chứng bên biện hộ, sau khi Phương Mộc báo ra thân phận và nghề nghiệp của bản thân, khiến cho chỗ ngồi dự thính dẫn đến xôn xao nho nhỏ. Không cần nhìn, Phương Mộc biết mẹ của Tang Nam Nam đang dùng ánh mắt cừu hận nhìn mình chăm chăm.

Kiểm tra chéo để bắt đầu. Lấy tư cách luật sư bào chữa, Khương Đức Tiên trước tiên hỏi Phương Mộc:

"Cảnh sát Phương, có phải anh tham gia bắt bị cáo La Gia Hải không?"

"Phải."

"Nhiệm vụ của anh là gì?"

"Đàm phán."

"Đàm phán giăng co bao lâu?"

"Ước chừng 15 phút."

"Nói cách khác, toàn bộ thời gian đàm phán rất ngắn, đúng không?"

Phương Mộc do dự một chút, "Có thể nói như vậy."

"Bị cáo từng đề cập, anh yêu cầu đừng bịt miệng cô gái, y làm theo sao?"

"Đúng vậy."

"Vì sao anh yêu cầu y như vậy chứ?"

"Bởi vì cô bé kia khi đó đang khóc, che miệng của bé sẽ gây ngại thờ."

"Anh đã hướng bị cáo giải thích điểm này?"

"Đúng vậy."

"Bị cáo lập tức làm theo?"

"Đúng vậy."

"Anh cảm thấy y khi đó có còn dự định xâm hại cô bé kia hay không?"

"Tôi cho rằng không."

"Về sau y là tự nguyện buông hung khí, thả con tin, cũng hướng cảnh sát đầu hàng sao?"

"Đúng vậy."

"Tôi có thể hiểu như vậy không, bởi vì bị cáo tích cực phối hợp, lần đàm phán này phi thường thành công?"

Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Có thể."

"Tốt lắm. Tôi ban nãy hướng tòa án giải thích động cơ gây án của bị cáo La Gia Hải, tôi tin chuyện này anh cũng biết, đúng không?"

"Đúng."

"Như vậy xin anh nói cho tôi biết, với thân phận một công dân bình thường, anh đối với bị cáo La Gia Hải có đồng tình phải không?"

Toàn bộ phòng thẩm phán đột nhiên trở nên im ắng như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn chằm chằm Khương Đức Tiên vài giây, lại liếc mắt nhìn La Gia Hải, "Đúng vậy."

Ghế dự thính đột nhiên bắt đầu xôn xao.

"Tôi hỏi lại một câu -- Từ góc độ chuyên môn của anh nhìn nhận, bị cáo La Gia Hải có khả năng tái phạm không?"

"Tôi cho rằng hành vi của La Gia Hải thuộc loại giết người tình cảm mãnh liệt." Phương Mộc dừng một chút, "Theo góc độ tâm lý học mà nói, tính khả năng tái phạm rất nhỏ."

Lời còn chưa dứt, trong phòng thẩm phán đã một mảnh ồn ào, Phương Mộc mạnh mẽ khiến mình bảo trì trấn định, không nên hối hận. Thế nhưng Khương Đức Tiên trước mặt bỗng nhiên biến sắc, trong lòng Phương Mộc biết không tốt, thế nhưng đã không kịp né tránh -- Một đôi giày da rần rần chắc chắn nện trên gáy cậu.

Mẹ của Tang Nam Nam nhắc một chiếc giày khác, giậm chân khóc mắng: "Mày không có lương tâm hả? Giúp kẻ xấu nói. . . .Mày nhận là cảnh sát cái gì!"

Khán giả dự thính cũng tinh thần quần chúng xúc động, hơn chục người chỉ ngón tay hướng chóp mũi Phương Mộc:

"Mày xứng đáng với người chết sao?"

"Con mẹ nó mày không phải người!"

"Nói, mày nhận bao nhiêu tiền hối lộ!"

Chánh án ra sức gõ búa pháp, "Yên lặng! Yên lặng!"

Trong phòng cảnh sát tòa án bắt đầu ngăn lại khán giả dự thính tâm tình kích động, sau vài phút, tòa án rốt cuộc khôi phục bình tĩnh.

Chánh án gợi ý công tố viên có thể hỏi, về mặt công tố viên vui sướng khi người gặp họa khoát khoát tay, tỏ vẻ không có vấn đề.

Chánh án nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi:

"Nhân chứng, anh cho rằng bị cáo không có tính khả năng tái phạm?"

Phương Mộc rõ ràng vang dội đáp: "Đúng vậy."

Chánh án chăm chú nhìn Phương Mộc vài giây, nói: "Nhân chứng, anh có thể đi xuống rồi."

Phương Mộc vừa ra khỏi phòng thẩm phán, không đợi thở ra hơi, đã cảm giác di động trong túi quần rung động.

"Alo, trưởng phòng Biên?"

"Cậu ở đâu?"

"Trung pháp."

"Đến Vạn Nham Sơn Gia Niên Hoa, ở đó vừa có một vụ án mạng. Hiện trường rất có ý tứ, cậu đi nhìn xem."

Rất có ý tứ? Phương Mộc cúp điện thoại, vừa đi về hướng bãi đỗ xe vừa đoán, cái gì gọi là rất có ý tứ?

Tiêu: mẹ của Tang Nam Nam thật là điển hình của câu khuyến mẫu sinh khuyến nữ đó nha :|

Chương 8 - Mê cung ngầm

Vùng núi Vạn Nham vốn là khu vực ngoại ô thành phố, nói là Vạn Nham, kỳ thật chỉ là một hòn núi đá nhỏ mà thôi. Mấy năm trước, một công ty nhận thầu mảng đất trống dưới chân núi, xây lên một khu trò chơi ngoài trời cỡ lớn, gọi là Vạn Nham Sơn Gia Niên Hoa

(lễ hội núi Vạn Nham)

, bên trong có đủ loại trò chơi mạo hiểm kích thích như máy nhảy lều, tàu lượn siêu tốc, bánh xe quay chọc trời vân vân. Mở đến nay, sinh ý thịnh vượng, mỗi ngày du khách như thoi đưa, tựa hồ mỗi người đều muốn nếm thử chút chuyện bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, tỷ như nhảy lều, tỷ như tông xe.

Trước cửa khu giải trí đỗ vài chiếc xe cảnh sát, đèn cảnh sát xanh đỏ giao nhau lập lòe không tiếng động. Trước cửa quầy vé, một đoàn du khách vây quanh một gã nhân viên công tác vẻ mặt đầy mồ hôi bóng lưỡng lớn tiếng chất vấn, gã vẻ mặt đau khổ, hữu khí vô lực giải thích gì đó.

Phương Mộc đem huy hiệu cảnh sát treo trước ngực, một cảnh sát định ngăn cản cậu buông tay xuống.

Phương Mộc gật đầu với hắn, "Chào anh, hiện trường ở đâu?"

"Bên trong không xa." Hắn dùng tay hướng trong khu vườn chỉ chỉ, "Thấy bức tường lấp gạch đỏ kia không, ngay phía sau đó."

Phương Mộc nhắc chân phải đi, lại bị cảnh sát kia gọi lại: "Chờ một chút, tôi vẫn nên tìm người mang anh đi thôi."

Phương Mộc vừa muốn hỏi vì sao, hắn liền hướng quầy vé bên kia vung tay lên, "Này, anh, sang đây."

Nhân viên công tác kia ứng tiếng, như nhận được xá lệnh gạt đám người vây quanh, chạy tới.

"Có chuyện gì?"

"Anh mang vị cảnh sát này đến hiện trường một chút." Ngữ khí của cảnh sát kia không cho phép từ chối.

Gã vội vàng gạt đầu không ngừng, "Được được." Thoạt nhìn, việc vặt này so với cùng du khách không thể vào công viên giải thích thoải mái hơn nhiều.

Phương Mộc có chút buồn bực, hiện trường cũng không tính là xa, vì sao còn muốn mang theo người đi chứ?

Miệng khách khí một câu: "Không cần, tự mình đi là được."

"Vẫn là tôi dẫn anh đi thôi." Nhân viên công tác kia đã bắt đầu đi vào trong khu công viên, "Nếu không anh nhất thời hồi lâu cũng tìm không ra."

Phương Mộc thấy thế, chỉ có thể đi theo gã đi vào trong. Vòng qua bức tường màu hồng kia, trước mắt là một cửa động lớn hình hộp, không đợi đến trước cửa, có thể cảm thấy từ trong cửa động phả vào mặt từng trận khí lạnh. Đi vào cửa động, dưới chân là một đoạn cầu thang xi măng kéo dài tới dưới lòng đất, càng đi xuống, ánh sáng càng tối mờ, cũng may trên vách tường có một chút đèn nhỏ màu đỏ, có thể khiến mọi sự vật xung quanh có thể lờ mờ phân biệt.

Sau khi đi hơn 10 thước xuống phía dưới, trước mặt lại là một bức tường, một cánh cửa sắt sơn thành màu đen nửa mở nửa khép, nhân viên công tác xoay mặt qua nhỏ giọng nói: "Đi theo tôi."

Dứt lời, gã liền giật ra phiến cửa sắt, đi vào.

Phương Mộc xuyên qua cánh cửa kia, phát hiện bản thân đang ở trong một phòng hình tứ phương nhỏ, bốn mặt trên tường đều có một cánh cửa sắt, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng.

Phương Mộc tức khắc biết mình đang ở nơi nào. Mê cung ngầm.

Nhân viên công tác đã mở ra cánh cửa bên trái kia, quay đầu nói: "Theo sát chút, ban này có một cảnh sát bị lạc, nửa giờ cũng chưa ra ngoài."

Đường trong mê cung đều là thông đạo chật hẹp, dưới ánh sáng hôn ám của bóng đèn màu đỏ có vẻ thập phần nguy hiểm, tựa hồ hai bên tường tùy thời đều có thể dòn nén lại. Phương Mộc cùng nhân viên công tác một trước một sau đi tới, thỉnh thoảng quẹo một lối rẽ hoặc quay ngược

hướng đi trở về. Ban đầu Phương Mộc còn muốn liều mạng nhớ kỹ tuyến đường, thế nhưng rất nhanh cậu liền buông tha ý tưởng này, chỉ có thể chăm chú theo sát nhân viên công tác kia, trong bụng tính toán trở về làm sao bây giờ.

Sau 6, 7 phút, phía trước dần truyền đến tiếng vang, sau khi rẽ một khúc ngoặt, trước mắt thành linh xuất hiện một bức tường, trên tường đồng dạng là một cửa sắt sơn màu đen. Nhân viên công tác kia ngừng cước bộ.

"Anh đi đi, mở cánh cửa kia là đến." Trong lòng gã nghĩ lại còn sợ liếc mắt nhìn thoáng qua cánh cửa kia, "Tôi không muốn nhìn một lần nữa."

Phương Mộc gật đầu, "Nếu thuận tiện, cho tôi một tấm bản đồ của mê cung."

"Tôi xin chỉ thị của lãnh đạo đã," Gã do dự một chút, "Anh biết đó, đây thuộc về bí mật thương mại." Nói xong, hắn liền xoay người vội vã rời đi.

Phương Mộc đứng trước bức tường ở đó, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt khó hiểu, cậu nhìn bóng đèn đỏ xung quanh, nhúu nhúu mảy, đưa tay giắt ra cánh cửa.

Đây là một căn phòng nhỏ cùng vừa rồi giống nhau như đúc, trong không khí tràn ngập mùi vị kỳ quái. Chính giữa gian phòng, một khối thi thể đàn ông trưởng thành nằm sấp trên mặt đất. Xung quanh đứng vài người đội khăn trùm đầu và bao tay bao chân trong suốt, bọn họ trong hồng quang u ám lộ ra khuôn mặt mơ hồ, tựa hồ tròn trắng đều là sắc đỏ nhàn nhạt. Nghe được thanh âm cửa mở bọn họ đều xoay đầu sang nhìn Phương Mộc. Dưới cái nhìn chăm chú của một đám người kỳ quái này, Phương Mộc cảm thấy rất không thoải mái, cũng may lập tức đã có người đến tiếp đón: "Cậu đã đến rồi?"

Phương Mộc nhận ra anh là Trịnh Lâm phó đội trưởng đội hình cảnh thị cục, gật gù đầu, "Chụp xong rồi?"

"Chụp xong rồi." Trịnh Lâm đưa qua một bộ khăn trùm đầu, bao tay và bao chân, ý bảo Phương Mộc mặc vào, "Tổ dấu vết đã bắt đầu làm việc.

Tôi cảm thấy hiện trường này có chút ý tứ, liền bảo lão Biên gọi điện thoại."

Phương Mộc nhìn vài cảnh sát bò dưới đất, cẩn thận khám nghiệm, rồi đưa mắt hướng tới thi thể trên mặt đất.

"Nguyên nhân chết là gì?"

"Bây giờ chưa thể khẳng định, pháp y bước đầu kết luận là điện giật."

"Điện giật?" Phương Mộc đảo mắt bốn phía, "Nói như vậy hiện trường đầu tiên không phải nơi này?"

"Đúng vậy. Y là sau khi chết bị người mang đến đây."

"Vậy có chút kỳ quái rồi." Phương Mộc như có điều suy nghĩ nói.

Trịnh Lâm ha ha cười rộ lên, "Chính là bởi vì kỳ quái, mới gọi các cậu tới a."

Phương Mộc gật đầu, đứng dậy đi tới trước mặt người chết ngồi xổm xuống. Người chết thân cao khoảng 1.70m, nằm sấp, đầu hơi lệch về bên trái, có thể thấy đôi mắt khẽ nhắm, nhưng bên trong mí mắt nửa khép nửa hở kia, đã nhìn không thấy bất luận sự sáng bóng nào.

Vài pháp y hô "Một hai ba", cùng nhau đem thi thể trở mình lại. Khuôn mặt người chết cứng đờ hướng lên trần nhà, miệng mở lớn. Phương Mộc cẩn thận tỉ mỉ nhìn khuôn mặt của y, đó là một biểu tình rất kỳ quái, tựa hồ thống khổ, sợ hãi cùng bừng tỉnh đại ngộ. Y đã nghĩ tới điều gì, hoặc nghe được, nhìn được điều gì?

"Hừ, người này trước khi chết chịu không ít tội a." Một pháp y vừa than thở, vừa đùa nghịch cẳng chân người chết.

"Cái gì?" Phương Mộc tiến qua.

"Cậu trông." Pháp y lấy tay chỉ vào cẳng chân người chết, chỗ cổ chân có một vết thương rất sâu màu chấy khét.

"Hình như là. . . . .đốt?"

"Vết thương điện giật." Pháp y thản nhiên nói, "Vị trí khác trên người cũng có, trên đùi, trên cổ tay, hơn nữa là đối xứng."

"Đối xứng?" Phương Mộc cau chặt mày, "Nói như vậy trước khi y chết từng bị trói?"

"Hơn nữa còn bị điện giật nhiều lần." Pháp y bĩu môi, "Mỗi hận này rất lớn nha."

Lúc này cánh cửa lại mở ra, nhân viên công tác ban nãy đưa Phương Mộc vào nhô đầu ra, liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, khẩn trương quay mặt qua chỗ khác, một bàn tay từ phía sau cửa vươn đến, giữa hai ngón tay cầm một tờ giấy, "Phần phật" lay động.

"Đồng chí cảnh sát, bản đồ."

Phương Mộc đi qua tiếp nhận bản đồ, đầu nhân viên công tác lập tức lùi về phía sau cửa, ồm ồm nói: "Bản đồ đã đưa cho các anh rồi, một hồi các anh tự ra đi."

Bản đồ không lớn, nhưng Phương Mộc lại nhìn thời gian rất lâu, Trịnh Lâm thấy cậu nhìn đến nhập thần, cũng tiến sang, "Chúng ta hiện tại đang ở đâu, có phải gần đến bên kia rồi không?"

Phương Mộc qua một hồi lâu mới đáp: "Không phải."

Cậu buông bản đồ xuống, nhìn quanh phòng nhỏ này.

"Chúng ta đang ở nơi sâu nhất trong mê cung này."

Ngày 28 tháng 9, Khu trò chơi của Vạn Nham Sơn Gia Niên Hoa thành phố C phát sinh một vụ án mạng. Lúc phát sinh án, vài du khách du ngoạn dưới mê cung, khi đi đến giữa mê cung, phát hiện một khối thi thể nam. Du khách sau khi chấn kinh bỏ chạy tứ tán, kết quả đều bị lạc trong mê cung, sau đó có du khách ấn thiết bị xin viện trợ trên vách tường, mới được nhân viên công tác đưa ra khỏi mê cung, lúc đó, đã có vài du khách tinh thần gần như sụp đổ.

Người chết là Tường Phái Nghiêu, nam, 39 tuổi, khi còn sống là giáo sư trường cao đẳng dạy nghề thành phố C khoa thương mại. Tối ngày 27 tháng 9, người chết không đúng giờ tan ca trở về nhà. Vợ của người chết gọi điện thoại cho y, người chết cho biết đang viết một báo cáo kết thúc đề tài nghiên cứu khoa học. 22h giờ đêm đó, vợ người chết lại lần nữa

gọi điện cho người chết, nhưng phát hiện di động đã không thể kết nối. Vợ người chết lập tức đi tới trường học tìm kiếm chồng. Nhân viên trực cho biết thầy Tường đã rời khỏi trường vào lúc 21h. Sau khi tìm kiếm một đêm không có kết quả, thân quyến của người chết rạng sáng ngày kế báo cảnh sát. Sau 6h, thi thể Tường Phái Nghiêu được phát hiện.

Căn cứ vào hiện tượng của vết đốm điện lưu hình thành bên ngoài thi thể, điện lưỡng kim loại của da, xương ngọc trai suy đoán, chết do điện giật dẫn đến cơn sốc, thời gian tử vong ước chừng là từ 22h ngày 27 tháng 9 tới 2h ngày kế. Bởi vì hiện trường vết xác không phải nơi đầu tiên. Phía khu trò chơi chứng thật, hai cửa ra vào của mê cung ngầm cũng không đóng kín, ban ngày có người phụ trách trông coi, bên đêm sau khi công viên đóng cửa liền không có ai canh gác nữa. Hoài nghi hung thủ giữa đêm đem thi thể ngoài tường vây, sau khi vớt thi thể vào trong vườn, rồi leo tường mà vào, đem thi thể chuyển tới mê cung ngầm. Bởi vì hiện trường vết thi thể là nơi có tính kinh doanh, cho nên khi xảy ra án hiện trường đã gặp hư hại, khám nghiệm hiện trường không thu được manh mối có giá trị. Thế nhưng cảnh sát bước đầu kết luận hung thủ có thể không chỉ một người, hơn nữa khi gây án hẳn phải lái một chiếc xe.

(Xương ngọc trai: Khi tiếp xúc điện cao thế, xương bởi chịu hiệu ứng nhiệt của dòng điện mà sản sinh hoại tử, phá hủy collagen và sự tan chảy vô cơ. Kết quả đặc thù của sự nóng chảy là xương ngọc trai, do Calcium phosphate dung hợp hình thành.)

Báo cáo kiểm nghiệm tử thi cho thấy, người chết khi còn sống từng gặp phải khổ hình tra tấn, do vậy cảnh sát bước đầu nhận định đây là một vụ án giết người trả thù, cũng coi đây là điểm khởi đầu điều tra phỏng vấn. Thế nhưng, đối với kết quả điều tra bạn bè đồng hương, người chết tính tình khiêm tốn nhã nhặn nhiệt tình, chưa từng nghe nói cùng ai kết thù kết oán. Mà từ thông tin phản hồi từ nơi công tác của người chết, đồng nghiệp người chết đa số cho rằng thầy Tường là một người miệt mài nghiên cứu học vấn, làm việc chăm chỉ thành thật. Hơn nữa, người chết còn từng đảm đương phụ trách hiệp hội tình nguyện viên của trường, đối với hoạt động công ích xã hội vô cùng nhiệt tâm. Từ kết quả điều tra

nhìn nhận, kết luận báo thù ít có khả năng thành lập. Một vị đồng nghiệp thậm chí còn nói đùa: "Nếu như nói có người hận lão Tưởng, kia cũng chỉ có thể là bởi vì thầy ấy hằng năm đều có thể thành công trình bày đầu đề nghiên cứu khoa học, đem kinh phí nghiên cứu khoa học đều cầm hết cho thầy ấy."

Như vậy một người hầu như hoàn mỹ, sẽ cùng ai kết thù kết oán đây?

Mặc dù toàn bộ kết quả điều tra phỏng vấn đều khác một trời một vực với phỏng đoán của cảnh sát, Phương Mộc vẫn tin chắc ý nghĩ điều tra hướng báo thù là chính xác. Đầu tiên, án giết người bình thường đều mưu cầu chấm dứt nhanh chóng, thời gian kéo càng dài, càng dễ bị phát hiện. Mà trong bản án, người chết sau khi bị bắt cóc từng chịu thời gian dài khổ hình tra tấn, loại hành động phụ gia mạo hiểm cực độ này hiển nhiên là vì hung thủ muốn phát tiết tâm tình đặc thù nào đó, mà loại tâm tình này, hẳn phải cùng cừu hận có liên quan. Thứ hai, hung thủ lựa chọn thủ đoạn giạt điện tra tấn để dồn người này vào chỗ chết. Không hề nghi ngờ, đây là một loại thủ đoạn rất phiền toái. Nếu muốn cho người chết cảm thụ thống khổ, một con dao nhỏ là đủ rồi, hà tất phí thời gian mất công chọn dùng điện giạt chứ? Phương Mộc từng lo lắng mục đích khổ hình có lẽ do bức cung. Song, thông qua điều tra bối cảnh của người chết, cơ bản có thể loại trừ khả năng người chết nắm giữ bí mật cùng thông tin quan trọng. Hơn nữa, có thể tượng tượng chính là, người chết sau khi bị liên tục giạt điện, lớn tiếng kêu thảm, kịch liệt co rút, ngũ quan vặn vẹo, cùng mùi da thịt đốt trong không khí đều mang đến cho hung thủ cảm giác thỏa mãn cực điểm. Rất rõ ràng, điều này cùng nhu cầu đặc thù nào đó của hung thủ có liên quan.

Song, khiến cảnh sát lẫn lộn chính là: Hung thủ vì sao lựa chọn một địa điểm vứt xác như mê cung?

Dưới tình hình chung, sau khi án mạng phát sinh, hung thủ tìm mọi cách che giấu sự thật phạm tội, một trong số đó chính là xử lý thi thể để nó không dễ dàng bị phát hiện. Mà phương pháp của hung thủ trong bản án này ngược lại, đem thi thể đặt trong khu vực có tính kinh doanh giải trí. Nếu lý giải vì muốn hướng công chúng xã hội khoe khoang cùng hưởng

cảnh sát khiêu chiến, như vậy hành vi của hắn không thể nghi ngờ là không cần thiết, thậm chí có thể nói là ngu xuẩn. Thứ nhất, hung thủ hoàn toàn có thể đem thi thể vứt ở nơi càng cởi mở hơn, tỷ như quảng trường hoặc trước cửa cơ quan chính phủ. Nơi như vậy rất có lợi cho việc nảy sinh hiệu ứng oanh động; Thứ hai, vứt thi thể yêu cầu nhanh chóng, bí mật. Mà mê cung phức tạp rắc rối, không phải một nơi có thể khiến hung thủ nhanh chóng hoàn thành vứt xác rồi rời đi.

Trừ phi hung thủ muốn dùng mê cung biểu đạt tình cảm nào đó, hơn nữa thập phần quen thuộc đường đi của mê cung.

Cảnh sát đem nhân viên công tác của khu trò chơi liệt vào đối tượng tình nghi rồi dần sắp xếp điều tra, kết quả không thu hoạch được gì. Phương Mộc sau khi biết được tin tức này cũng không hề bất ngờ, tự lái xe rồi đi đến khu trò chơi.

Mê cung đã lần nữa mở cửa cho bên ngoài, hơn nữa sinh ý đặc biệt tốt. Xem ra trong mê cung phát hiện người chết trái lại khiến nơi này càng hấp dẫn người đến. Phương Mộc nhìn hàng dài người chỗ quầy vé, thoáng cười khổ, xoay người đến phòng thông tin của khu trò chơi.

Phó quản lý khu trò chơi chuyển đến đồng lớn văn kiện, nặng nề ném trên bàn trước mặt Phương Mộc, vừa lau mồ hôi vừa nói: "Cảnh sát Phương anh từ từ xem, tôi bên kia còn bận bịu chút." Hắn chia chia nhóm du khách chen lấn chạy về phía mê cung, trên mặt là ý cười không thể nén được, "Có việc gì thì gọi tôi."

Trong văn kiện bao gồm bản vẽ thiết kế, quá trình thi công, bản ghi chép du khách xin giúp đỡ và một chút ảnh chụp. Phương Mộc chăm một điều thuốc, kiên nhẫn lật xem. Trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy mê cung hắn là mấu chốt của bản án, chí ít cũng cùng động cơ của hung thủ có liên quan. Cho nên, Phương Mộc cố ý điều tra toàn bộ mê cung, hy vọng có phát hiện gì đó.

Từ trên tài liệu nhìn, toàn bộ mê cung dài 450 thước, phần lớn đều nằm trong lòng đất. Hai hướng đông tây của mê cung có một lối ra, nhưng vô luận từ lối ra nào tiến vào mê cung, đều chỉ có đúng một đường đi đến lối ra đối diện. Gian phòng phát hiện thi thể nằm giữa đoạn của mê cung,

xem như một nơi nghỉ chân giữa đường. Có thể đi vào phòng này du khách vẫn phải đối mặt với lựa chọn, chỉ có lựa chọn đúng đường đi, mới có thể ra khỏi mê cung. Cho nên, nơi đó mới là nơi sâu nhất của mê cung.

Bởi vì lộ tuyến trong mê cung rắc rối phức tạp, rất dễ dàng khiến người ta cảm giác mất đi phương hướng, thêm vào ngọn đèn u ám, không khí áp lực, cho nên du khách có thể ra khỏi mê cung cực ít chẳng có bao nhiêu, đại đa số người còn chưa đến trạm dừng chân giữa đường đã bỏ cuộc rồi. Từng đường thông đạo trong mê cung đều bố trí thiết bị kêu cứu, du khách lựa chọn rời khỏi một khi ấn vào nút, phòng theo dõi liền có thể tập trung vị trí của du khách, rồi được nhân viên công tác mang ra khỏi mê cung.

Bỗng nhiên, một bức ảnh hấp dẫn tầm mắt của Phương Mộc. Trong bức ảnh, một người trẻ tuổi nét mặt tươi cười tay đang cầm một cái hộp nhỏ, hướng màn ảnh làm động tác tay chữ V. Phía dưới ảnh chụp có một hàng chữ nhỏ: Đàm Kỳ, ngày 25 tháng 6 năm 2004, người du khách đầu tiên ra khỏi mê cung.

"Đàm Kỳ?" Phương Mộc nhíu mày, tên này đã từng thấy qua. Cậu lật lật tư liệu vừa xem qua, quả thực ở một phần bảng xếp hạng đi qua mê cung nhanh nhất trông thấy tên Đàm Kỳ. Hẳn đi qua mê cung chỉ cần 57 phút, mà người thứ hai ước chừng dùng 2 tiếng 47 phút.

Phó quản lý kia đẩy cửa tiến vào, đem một chai nước suối đặt trước mặt Phương Mộc.

"Còn xem sao?" Ông cúi người nhìn bức ảnh trong tay Phương Mộc, "Ồ! Là thằng nhóc này a."

"Nghe nói hẳn là người đi qua mê cung nhanh nhất?"

"Đúng vậy." Phó quản lý đặt mông ngồi trên ghế salon, "Hiện nay còn chưa có người nhanh hơn hẳn đâu. Thằng nhóc này cũng rất có ý tứ, thường xuyên đến, xem như là khách hàng thân thiết của chúng tôi."

"A?" Phương Mộc ngẩn ra, vội vàng mở ra cuốn sổ vừa khép lại, cẩn thận tỉ mỉ nhìn ảnh chụp của Đàm Kỳ.

"Anh nói hẳn thường xuyên đến -- Đây là chuyện trước hay sau khi hẳn lập kỷ lục này?"

"Sau." Phó quản lý cười rộ lên, "Phòng chùng là muốn phá vỡ kỷ lục của mình nhỉ?"

Phương Mộc lại nhìn chăm chăm bức ảnh hồi lâu, cuối cùng hỏi: "Trong tay của hẳn cầm chính là phần thưởng sao?"

"Đúng vậy."

"Là cái gì?"

"Một cái la bàn."

Thời điểm Đàm Kỳ nhận phần thưởng để lại dãy số giấy căn cước, cho nên cũng không khó tìm ra hẳn. Ngày hôm sau, Phương Mộc ở trong phòng khách của một công ty quảng cáo gặp được hẳn.

Đây là một thanh niên 23 tuổi nhuộm tóc đủ màu, hẳn nhai kẹo cao su lắc lư tiến vào phòng họp, xách một cái ghế đặt trên mặt đất, lưng ghế dựa hướng phía trước. Hẳn khóa ngồi phía trên, hai tay khoát lên lưng ghế, rồi đem cầm gác lên.

"Có chuyện gì?"

Loại thái độ dửng dưng này khiến Phương Mộc có chút bất ngờ, cậu quyết định đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi là Phương Mộc, phòng cảnh sát, muốn tìm anh lý giải chút tình huống. Đây là thẻ công tác của tôi."

Đàm Kỳ nhìn cũng không nhìn huy hiệu cảnh sát của Phương Mộc, gãi đầu nói: "Án giết người trong mê cung Gia Niên Hoa hả?"

Phương Mộc nhìn nhìn hẳn, bất động thanh sắc nói: "Đúng."

Trong lỗ mũi Đàm Kỳ hừ một tiếng, lắc lư đầu, đột nhiên nở nụ cười:

"Tôi hỏi như vậy, có phải đối với tôi rất bất lợi không hả?"

Phương Mộc phì phì tàn thuốc, không trả lời.

"Tôi nghĩ anh sẽ hỏi vặn lại tôi: 'làm sao anh biết?' hắc hắc!"

Nhìn thấy Phương Mộc vẫn không có chút phản ứng, nụ cười trên mặt Đàm Kỳ đột nhiên biến mất, lại khôi phục bộ dáng lười biếng.

"Muốn biết cái gì, anh hỏi đi."

Phương Mộc đem đầu lọc ấn ấn trong gạt tàn, mở miệng hỏi:

"Cậu thường xuyên đến mê cung của Gia Niên Hoa chơi?"

"Phải. Kỳ lục đi qua mê cung nhanh nhất chính là tôi."

"Sau khi đi qua vẫn đi tiếp sao?"

"Đi nữa."

"Nếu đã ra ngoài rồi, sao còn muốn đi tiếp?"

"Không ngừng vượt qua chính mình thôi." Đàm Kỳ ngáp một cái, "Tôi muốn xem có thể nhanh hơn hay không."

"Kết quả ra sao?"

"Hừm?" Đàm Kỳ thoáng ngơ ngác, "Không, không vượt qua được kỳ lục kia."

"Chênh lệch nhiều ít?"

"Không kém bao nhiêu."

Phương Mộc theo dõi hẩn vài giây, "Sau 9h tối ngày 27 tháng 9, anh ở đâu?"

Đàm Kỳ không ngẩng đầu, nhìn chằm chằm sàn nhà, qua hồi lâu mới nói: "Tôi -- Hình như là ở tiệm mạng chơi game. Đúng, ngay tại tiệm mạng Hồng Vận dưới lầu nhà tôi chơi game."

"Chơi trò gì?"

"CS."

"Trong nhà không có mạng?"

"Có a."

"Vậy tại sao đến tiệm mạng?"

"Ở tiệm mạng đánh CS nhiều quá nghiện a, hơn nữa tốc độ mạng cũng nhanh."

"Máy giờ rời khỏi tiệm mạng?"

"Hình như là khoảng 3h sáng, không nhớ rõ nữa."

"Anh đi một mình?"

"Đúng."

"Ai có thể chứng thật lời của anh chứ?"

Đàm Kỳ ngẩng đầu lên, đôi mắt vòng vo chuyển, "Không có." Hắn nhìn thấy Phương Mộc theo dõi hắn, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Khụ, ai biết các anh sẽ điều tra tôi a. Tôi cũng không thể làm bất cứ chuyện gì đều phải tìm một nhân chứng nha."

Phương Mộc cười cười, đứng dậy nói: "Hôm nay đến đây thôi. Nếu như có chuyện, tôi sẽ còn tìm đến anh."

"Tùy thích." Đàm Kỳ bỏ tay vào trong túi quần, nhai kẹo cao su nghênh ngang rời đi.

Phương Mộc rất rõ ràng Đàm Kỳ đối với chuyển ghé thăm của mình sớm đã có chuẩn bị. Khi tiếp nhận câu hỏi chẳng hề để ý, lúc trả lời vấn đề tận lực lảng tránh cùng ánh mắt Phương Mộc tiếp xúc, còn có trong miệng không ngừng nhai kẹo cao su, đều là Đàm Kỳ cố ý làm. Hắn kháng cự Phương Mộc thông qua biểu cảm để thăm dò nội tâm của hắn.

Thế nhưng kết quả điều tra thị cục thông báo lại khiến Phương Mộc thất vọng. Đàm Kỳ đêm đó đích thực ở tiệm mạng kia chơi game, hơn nữa người phục vụ của tiệm mạng đối với hắn ấn tượng rất sâu. Đàm Kỳ sau khi muốn một phòng, bảo người phục vụ đưa đến một chai nước suối, người phục vụ đưa một chai nước suối Oa Ha Ha, hắn lại nói muốn một chai Nông Phu Sơn Tuyền. Người phục vụ lại đưa một chai Nông Phu Sơn Tuyền, hắn còn nói muốn ướp lạnh không muốn nhiệt độ bình thường. 3h sáng thời điểm hắn tính tiền lại bởi vì vấn đề chi phí cùng người phục vụ tiệm mạng xảy ra cãi vã.

Nói cách khác, khi án phát sinh Đàm Kỳ không có khả năng xuất hiện ở hiện trường.

"Nói như vậy, thằng nhóc này không có vấn đề?" Biên Bình thổi lá trà trên miệng tách, tinh tế nhấp một hơi.

"Tôi nhìn có vẻ không chắc." Phương Mộc lắc đầu, "Hắn khẳng định nói dối với tôi."

Mục đích Đàm Kỳ nhiều lần tiến vào mê cung khẳng định không phải vì cái gọi là vượt qua chính mình, nếu không hẳn không có khả năng không ghi chép lại. Một người, sống trong kiềm nén, mê cung ngấm u ám, có thể thỏa mãn loại đòi hỏi nào của bản thân đây?

"Cậu cần nhắc một chút, có khả năng có đồng phạm hay không." Biên Bình châm một điếu thuốc, "Mục đích thằng nhãi này nhiều lần tiến vào mê cung có lẽ là muốn bức địa đồ."

"Tôi đã nhắc nhở thị cục rồi," Phương Mộc miễn cưỡng tựa vào trên ghế salon, "Điều tra người gần đây cùng Đàm Kỳ kết giao mật thiết."

"Nhìn cậu mệt đến như vậy, sớm về nhà ngủ đi."

Phương Mộc cười hắc hắc, miễn cưỡng đứng dậy, đưa tay từ trong hộp thuốc lá của Biên Bình rút ra một điếu thuốc Trung Hoa đốt, "Tôi đi đây."

"Haha, đi nhanh đi." Chuông điện thoại reo lên, Biên Bình vừa cầm ống nghe vừa hướng Phương Mộc phất tay.

Phương Mộc gật đầu, xoay người đi về phía cửa, mới vừa đóng cửa lại, chợt nghe thấy Biên Bình ở trong phòng gào to tên cậu. Cậu vội vã xoay người giật ra cánh cửa.

Lời vừa ra khỏi miệng, Phương Mộc đã bị sắc mặt Biên Bình dọa cho nhảy dựng, Biên Bình mới vừa rời còn mặt mũi hiền lành giờ phút này sắc mặt ngưng trọng, cau mày. Anh nhẹ nhàng đem ống nghe thả lại trên máy điện thoại, thoáng trầm ngâm một chút, ngẩng đầu từng chữ nói: "La Gia Hải đã vượt ngục."

Chương 9 - Vượt ngục

Tòa án nhân dân trung cấp thành phố C, chỗ rẽ của cầu thang tầng 2.

Khương Đức Tiên nghiêng người dựa vào tay vịn cầu thang, vẻ mặt nghiêm túc nghe thẩm phán trước mặt đang nói gì đó. Trên mặt thẩm phán là loại lạnh lùng mang tính chất nghề nghiệp, rất nhiều từ khiến kẻ đương sự hãi hùng khiếp vía từ trong miệng hẳn không tốn chút sức nào phun ra, tử như, tử hình.

Cuộc trò chuyện không duy trì lâu, rất nhanh, thẩm phán liền ly khai. Khương Đức Tiên như trước vẫn duy trì tư thế ban nãy, nhìn bức tường trước mặt không nhúc nhích, giống như một pho tượng điêu khắc. Thật lâu sau, pho tượng này đột nhiên trở nên sống động, quay nhanh người, vội vàng chạy xuống lầu.

Nửa giờ sau, xe Audi màu đen của Khương Đức Tiên chạy vào trại tạm giam I của thành phố C.

Nhóm nhân viên công tác của trại tạm giam hiển nhiên đều tương đối quen thuộc vị luật sư tên tuổi này, sau khi đơn giản điền vào phiếu kê khai, liền đem Khương Đức Tiên dẫn đến phòng gặp mặt. Khương Đức Tiên đem bao công văn đặt trên bàn, nhìn góc phòng đến xuất thần. Vài phút sau, La Gia Hải bị một quản ngục dẫn vào.

Thần sắc y mỗi mệt, tóc bị cạo trọc trên đầu vừa mọc lên vài cọng cứng ửng, cả người thoát nhìn như một gốc cây xương rồng ủ rũ không thôi.

Quản ngục kia đem y ấn ngồi vào đối diện Khương Đức Tiên, sau đó điều bộ khoa trương giạng chân đứng khóa phía sau La Gia Hải, Khương Đức Tiên nhìn nhìn khuôn mặt buộc chặt không hề cần thiết kia của gã, lại nhìn lướt qua quân hàm cảnh viên cấp 2 trên vai quản ngục, nở nụ cười không dễ phát hiện.

Hắn xoay đầu sang đối mặt với La Gia Hải, người đã nhìn hắn, đang nỗ lực nặn ra một cái mỉm cười.

"Có tin tức gì sao?" La Gia Hải nhìn như không chút để ý, thế nhưng thanh âm phát run, đôi mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Khương Đức Tiên.

"Phán quyết còn chưa đưa xuống. Bất quá. . . . ." Khương Đức Tiên hít sâu một hơi, "Tôi từ trong bộ nhận được tin -- Không quá lý tưởng."

"Không quá lý tưởng là có ý gì?" La Gia Hải lập tức hỏi.

Khương Đức Tiên rũ mắt xuống, không trả lời y.

La Gia Hải dời tầm mắt, nhìn chăm chăm một lỗ trống trên bức tường, nhân thần trở nên trống rỗng.

Thật lâu sau, y mở miệng hỏi: "Tử hoãn hay lập tức tử hình." Thanh âm khô khàn.

"Lập tức thi hành."

La Gia Hải đột nhiên hắc hắc cười rộ lên, vừa cười vừa lắc lư đầu.

"Trong dự kiến, trong dự kiến. . . . ."

"Chúng ta còn có thể kháng án."

La Gia Hải ngưng cười, nhìn chăm chăm còng trên tay, "Quên đi, vô dụng. Vẫn cứ để tôi được thống khoái thôi. Chờ chết như vậy, quá khó tiếp thu rồi. Tôi chỉ có một thỉnh cầu," Y ngẩng đầu nhìn Khương Đức Tiên, "Có thể đem tro cốt của tôi và Trầm Tương đặt cùng một chỗ hay không?"

Khương Đức Tiên không trả lời y, mà chuyên chú nhìn chăm chăm khuôn mặt La Gia Hải, cau mày thật chắc, tầm mắt cũng dần trở nên quyết tuyệt.

"Xem ra, chỉ có thể như vậy rồi."

Khương Đức Tiên từ trong bao công văn xuất ra một hộp thuốc lá, tay kia ở trên người lục lọi, vài giây sau, hẩn đem mặt chuyển hướng quản ngục kia, biểu tình trên mặt đã trở nên thờ ơ.

"Chú em, đi lấy cho tôi một cái bật lửa, đội trưởng Điền của các cậu đâu? Chính là Điền hói đầu, cứ nói là luật sư Khương cần."

Quản ngục trẻ tuổi có chút không tình nguyện, thế nhưng từ miệng Khương Đức tiên tùy ý nói ra tên của người lãnh đạo khiến gã cảm thấy cự tuyệt không tốt, do dự một chút, gã xoay người ra khỏi phòng gấp

mặt. Nhìn ra được, bởi vì gã vẫn duy trì tư thế cứng ngắc kia, chân đều có chút tê rần.

Quản ngục vừa ra ngoài, Khương Đức Tiên liền nhảy dựng lên, từ trong bao công văn lấy ra một phong thư, nhanh chóng từ bên trong rút ra bức ảnh in ném trước mặt La Gia Hải.

La Gia Hải có chút mặt danh kỳ diệu, theo bản năng cúi đầu nhìn bức ảnh, chỉ nhìn lướt qua, mặt của y liền không còn chút máu.

"Ông. . . . .Ông là. . . . ."

"Cái gì cũng đừng hỏi." Khương Đức tiên đánh gãy lời La Gia Hải, trong đôi mắt phía sau gọng kính vàng che kín tơ máu phóng ra quang quang hùng hổ dọa người, "Từ giờ trở đi, hết thầy nghe tôi!"

Thanh niên quản ngục vừa lấy tay vuốt ve bật lửa vừa nghĩ đến đầu hói của đội trưởng, không khỏi cười ra tiếng. Vừa mới rẽ vào hành lang, nụ cười kia liền đông cứng trên mặt.

Trước cửa phòng gặp mặt, La Gia Hải dùng tay trái mang còng ghìm trụ Khương Đức Tiên, tay phải nắm chặt một bút máy rơi nắp, ngòi bút đã chui vào trên cổ Khương Đức Tiên.

"Lui ra phía sau!" La Gia Hải nghiêng răng nghiêng lợi hô to.

"Đừng. . . . .Ngàn vạn lần đừng làm ầu a." Gọng kính của Khương Đức Tiên đã lệch đến trên mũi, thân trên bị La Gia Hải vững vàng kèm ép, hai cặp đùi yếu ớt vô lực di chuyển.

Thanh niên quản ngục từ trên lưng rút ra cảnh côn, lại xuất ra một cái còi ngậm trong miệng liêu mạng thối.

Chốc lát, từ trong hành lang tuôn ra hơn chục cảnh sát, nhìn thấy tư thế này, đều luống cuống tay chân, chỉ có thể mồm năm miệng mười ồn ào. Trong hành lang vô cùng huyền não, tiếng gầm gừ của La Gia Hải vẫn the thé chói tai:

"Đều tránh ra, bằng không tao giết nó!"

"Đừng. . . . .Đừng làm ầu a." Khương Đức Tiên vô lực lắc tay, "Các anh phải chịu trách nhiệm." Vài cảnh sát thanh niên nguyên bản hăm hè muốn xông lên, vừa nghe lời này, cũng do dự. La Gia Hải kéo Khương Đức Tiên thất tha thất thểu, xuyên qua tầng tầng cảnh sát khẩn trương cao độ nhưng bất lực, rất nhanh đã đi tới trong sân.

Vừa vào sân, La Gia Hải đã đem Khương Đức Tiên che trước người, thật lúi húng bãi đỗ xe đi qua. Cách đó không xa trên tháp quan sát, một chiến sĩ cảnh sát vũ trang bất đắc dĩ rũ họng súng xuống, hướng bộ đàm thảo luận: "Không được, con tin chặn trước thang nhai này đến kín kín chặt chặt."

La Gia Hải cường ép Khương Đức Tiên dần dần tiếp cận chiếc xe Audi màu đen kia, cổng ra của bãi đỗ xe lại bị vài xe cảnh sát đỗ chặt chặt chẽ chẽ.

"Đem xe chuyển ra!"

"La Gia Hải, lập tức đầu hàng là lựa chọn duy nhất của người. . . . ."

"Đem xe chuyển ra!" La Gia Hải trên tay dùng chút lực, đầu nhọn bút máy đâm càng sâu, máu theo cổ chảy xuống, Khương Đức Tiên tức khắc ai nha ai nha kêu to lên.

Đội trưởng Điền cắn răng, "Đem xe chuyển đi."

La Gia Hải và Khương Đức Tiên rút cuộc từ từ đến trước xe, La Gia Hải hét lớn một tiếng: "Mở cửa xe!" Khương Đức Tiên run lấy bấy móc ra chìa khóa điện tử mở cửa xe, La Gia Hải đè lại đầu Khương Đức Tiên đem hấn nhét vào trong xe, vài giây sau, chiếc Audi A6 màu đen chạy ra khỏi cổng trại tạm giam, vài chiếc xe cảnh sát kéo còi báo động vang dồn theo sát phía sau.

Tay cầm vô lăng Khương Đức Tiên thoáng cái trở nên tỉnh táo lão luyện, đã hoàn toàn không còn bộ dáng chật vật bất kham ban nãy. Xe hơi tựa như một con cá mập cường tráng xuyên qua dòng xe cộ, xe cảnh sát phía sau tuy rằng vẫn theo sát, nhưng không cách nào rút ngắn lại khoảng cách giữa chiếc Audi.

Khương Đức Tiên thỉnh thoảng quan sát trên kính chiếu hậu, khi xoay đầu sang lại cảm thấy trên cổ một trận đau nhói. Toàn thân La Gia Hải ướt đẫm vẫn duy trì tư thế vừa rồi, nhân thần đăm đăm, bút máy trong tay vẫn run run.

"Tôi nói, cậu có thể thả lỏng chút rồi."

"A, thực xin lỗi. . . . ." La Gia Hải như từ trong một mối tình, nhanh đưa bút máy từ trên cổ Khương Đức tiên xuống. Khương Đức Tiên đau đến "hít hà" một tiếng, một dòng máu tươi từ trên cổ chảy xuôi xuống. La Gia Hải nhất thời luống cuống, vội vàng muốn tìm thứ gì đó cầm máu cho Khương Đức Tiên. Khương Đức Tiên nhìn phía trước, phất tay ngăn cản y.

"Cậu đừng quản tôi, mở ngăn kéo kia ra!"

Trong ngăn kéo nhỏ có một bộ điện thoại di động và một chiếc chìa khóa, Khương Đức Tiên đưa tay nắm lấy điện thoại, khởi động, rồi hướng chìa khóa nhỏ kia hất miệng: "Tự mình mở còng." Nói xong, ngay trên điện thoại nhấn xuống một chuỗi số.

Điện thoại rất nhanh kết nối. Phía bên kia hiển nhiên luôn chờ cú điện thoại này, Khương Đức Tiên không cùng bên kia hỏi han thừa thãi, trực tiếp báo cáo vị trí của mình: "Tôi đang trên đường cái Tiền Vệ, hai phút sau băng qua đường Trường Khánh." Đối phương ứng tiếng rồi cúp điện thoại.

La Gia Hải đã mở còng tay ra, mắt nhìn chăm chăm Khương Đức Tiên, chờ hãn chỉ thị bước tiếp theo. Đầu óc y rất loạn, loạn đến không cách nào tự hỏi, chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng ký thác trên người vị luật sư khiến người ta đoán không ra nội tình trước mặt.

Khương Đức Tiên cảm thấy ánh nhìn chăm chú của y, xoay đầu sang, cư nhiên còn cười cười: "Cậu thả lỏng chút, rất nhanh chúng ta sẽ an toàn."

Cách phía sau xe Audi 50 thước, mấy chiếc xe cảnh sát rít chói tai liều mạng đuổi theo. Trong một chiếc xe dẫn đầu, đội trưởng Điền vẻ mặt loang loáng mồ hôi gắt gao nhìn chăm chăm xe Audi phía trước, càng không ngừng hướng máy bộ đàm trong tay gào thét: "Nhanh lên. . . . ."

.Lập tức thông báo. . . . .Phong tỏa lối ra phía tây đường Tiền Vệ. . . .
."

Mấy chiếc xe máy từ bên cạnh xe gào thét vọt qua, linh hoạt tạt ngang giữa dòng xe cộ phía trước. Đội trưởng Điền nhìn thấy bọn họ dần dần áp sát xe Audi, trong ngực thoáng thả lỏng một chút. Ông lau mồ hôi ẩm ướt sau ót, đặt mông ngã ngồi xuống ghế. Bỗng nhiên, ông tựa như nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi một đồng sự lớn tuổi bên cạnh: "Trong lịch sử thành phố C chưa bao giờ phát sinh qua chuyện tội phạm đào thoát khỏi trại tạm giam sao?"

Đồng sự kia lắp bắp nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Hình như chưa."

Khuôn mặt đội trưởng Điền vừa vặn khôi phục chút huyết sắc lại trắng không còn chút máu, ông mạnh vỗ bả vai tài xế: "Mau chút nữa!"

Hơn phân nửa cảnh lực thành phố C đều bị điều động, sở cứu hỏa, giao thông, đội dự bị cùng đội đặc cần đều vào vị trí của mình, từng vòng vây thật to đang từ từ khép lại, tối đa còn 5 phút nữa, La Gia Hải chấp cánh cũng khó thoát.

Mà giờ khắc này, vài cảnh sát dùng xe máy đã cách xe Audi không đến 10 thước, Khương Đức Tiên thậm chí có thể ở trong kính chiếu hậu thấy rõ cảnh huy trên nón sắt đội cơ động.

"Chết tiệt!" Khương Đức Tiên nhỏ giọng mắng một câu, "Tiểu La, dùng bút máy đĩnh lên cổ tôi!"

"Hả?" La Gia Hải mờ mịt luống cuống cầm lấy bút máy.

"Nhanh lên!" Ngữ khí Khương Đức Tiên không cho phép cãi lại, "Chúng ta còn phải diễn trò tiếp đó."

Phía trước chính là giao lộ giữa đường Trường Khánh và đường Tiền Vệ, Khương Đức Tiên nheo mắt, trong lòng âm thầm đếm 1, 2, 3, trong chớp mắt, đã như bay xông qua ngã tư.

Cơ hồ là cùng lúc, một chiếc xe vận tải toa dài bỗng nhiên xuất hiện trên giao lộ Trường Khánh, nó một đường bấm còi inh ỏi, từ bắc hướng nam, trực tiếp đâm qua đèn đỏ, nhắm về phía trung tâm đường!

Một chiếc mô tô cảnh sát phanh không kịp, cơ động vội vã xoay tay lái, muốn từ chỗ đuôi xe vòng qua, thế nhưng phía sau không cẩn thận cấp tốc lao tới một chiếc xe jeep. Hai xe hung hăng đâm vào, xe máy cuộn mình bay lên giữa không trung, cơ động bị quăng ra hơn 20 thước, nặng nề ngã xuống trên vỉa hè, trượt một khoảng về phía sau, "phịch" một tiếng đập vào một trụ đèn trên giao lộ, bất động.

Tài xế xe hàng đã kéo xuống tay phanh, trong một trận tiến ma sát chói tai, lớp xe trên nhựa đường để lại một vệt đen thật dài, nường theo mùi cao su cháy đặc, xe vận tải chở đầy cát đất ở trên mặt đường xiêu xiêu vẹo vẹo ngừng lại. Theo sau đó, còn có một chiếc Jetta chưa kịp thắng trượt bên sườn đập vào thùng xe. Tài xế kinh hồn chưa dứt vừa ló đầu ra khỏi cửa sổ xe, lập tức lại rụt trở về -- một chiếc taxi "âm" một tiếng đánh vào bên sườn cửa xe. Ngay sau đó, lại một chiếc. . . . .

Phanh khẩn cấp khiến cái trán đội trưởng Điền bị đụng thành một cục u bự như quả bóng bàn, ông xoa đầu, choáng váng bước xuống xe, một màn trước mắt lại khiến ông thoáng cái tỉnh táo lại.

Phía trước hơn chục chiếc xe đụng thành một đoàn, trên đường quốc lộ rơi lả tả đèn xe và xà bảo hiểm nát vụn, tiếng rên rĩ và mắng chửi liên tục không ngừng. Một gã cơ động nằm trên mặt đường cách 10 thước phía trước, xe máy đè trên người gã, gã nửa nâng thân thể, hữu khí vô lực vẫy tay.

Đội trưởng điền trợn mắt há hốc mồm nhìn, ông biết phát sinh trước mắt chính là sự cố giao thông nghiêm trọng nhất của thành phố C từ trước tới nay, ông càng rõ ràng phạm nhân đầu tiên đào thoát khỏi trại tạm giam thành phố C La Gia Hải cũng đã biến mất bên kia giao lộ không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Chết tiệt!" Đội trưởng Điền lẩm bẩm tự nói, "Lão tử làm nên lịch sử rồi."

Trong tích tắc xông qua giao lộ, La Gia Hải rành mạch nghe được phía sau vang lên tiếng phanh thật lớn. Không đợi y kịp quay đầu nhìn rõ ràng, xe Audi đột nhiên ngoặt một cái, dọc theo hẻm nhỏ ven đường cấp bách vọt đi. Sau khi rẽ qua vài khúc quanh, xe Audi tiến vào một đường

cái hơi rộng chút. Dọc đường chỉ có ít ỏi vài người đi đường, đối với chiếc xe Audi bên cạnh gào thét lướt qua làm như không thấy. Sau khi chạy ước chừng hơn 100 thước, phía bên phải trước giao lộ xuất hiện một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đen, áo len chui đầu màu xám.

Khương Đức Tiên đem xe chạy đến bên cạnh người đàn ông, ngăn gọn nói với La Gia Hải: "Xuống xe, đi cùng hănh!"

Mũ lưỡi trai mở cửa xe, nhìn quanh, trên tay làm ra động tác "Đi ra" với La Gia Hải.

La Gia Hải đưa tầm mắt hướng về phía Khương Đức Tiên, Khương Đức Tiên bình tĩnh nói: "Tin tưởng tôi."

La Gia Hải không hề do dự, xoay người xuống xe. Khương Đức Tiên đem di động vừa rồi nói chuyện đưa cho mũ lưỡi trai, người đó cầm điện thoại giấu vào trong ngực, lại cầm còng tay và chìa khóa ở chỗ ngồi lên, xoay người mang theo La Gia Hải vội vã chạy về phía một chiếc xe chờ hàng (*) ven đường.

Khương Đức Tiên lập tức khởi động xe hơi, phóng thẳng hướng về phía trước, vừa chạy vừa quan sát xung quanh. Cuối cùng, ở trong một hẻm nhỏ, hănh đột ngột thò tay mở ra cửa xe phía bên phải, đạp trên chân ga, ngay sau đó, liền cứng cứng răn răn đạp vào một bồn hoa bên đường.

Mũi trước xe Audi bị đụng đến biến dạng, luồng hơi nước lớn từ trong khe nứt toát ra. Trong buồng lái, Khương Đức Tiên ghé vào trên túi khí, mặt mũi không chịu nổi nhăm hai mắt lại.

Lúc này, giao lộ Trường Khánh đã là một mảnh hỗn loạn. Xe thu dọn chướng ngại vật đang nỗ lực giật ra mấy chiếc xe đụng hủ, mau chóng khôi phục đường sá. Xe cứu hỏa và xe cứu thương lần lượt chạy đến. Nhân viên công tác mặc đủ loại đồng phục chen giữa quần chúng vây xem, tới tới lui lui bận rộn. Tiếng còi hú không ngừng trộn lẫn với tiếng ầm vang thật lớn của máy cắt kim loại, lại thêm mỗi người đều phóng đại âm lượng hơn mức bình thường, một bản sonata Ngày Tận Thế đang trên khoảng không đường Trường Khánh không có hảo ý tấu vang. Giữa hỗn hợp mùi kỳ dị của khí xăng, cao su cháy và da thuộc, một đám người bị

thương hoặc thanh tỉnh hoặc hôn mê được nâng lên xe cứu thương, cấp tốc đưa đến bệnh viện phụ cận.

Hướng tây bắc cách hiện trường đâm xe hơn 20 thước, cơ động hôn mê kia đang được mười mấy người bao quanh vây trụ.

"Ở đây còn có một người này, mau tới a."

Hai nhân viên cứu hộ nâng cáng, bay qua vòng bảo hộ vội vã tới, sau khi đơn giản xử trí một chút, liền tổ chức khán giả vây xem hỗ trợ đem gã nâng lên cáng. Vài người túm chân thì túm chân, nâng vai thì nâng vai, không ai chú ý một thân ảnh nho nhỏ cũng chen vào.

Di chuyển dẫn đến miệng vết thương đau đớn kịch liệt, cơ động khôi phục ý thức ngăn ngủi, gã cảm thấy có người đang sờ soạng bên hông của gã -- một bàn tay mở ra bao súng.

Cơ động nói không ra lời, muốn thò tay ngăn cản, động tác nho nhỏ này đã tiêu hao hết chút khí lực sau cùng của gã, sau đó gã lần nữa rơi vào hôn mê. Người di chuyển không chú ý đến trên tay cơ động đang lặng lẽ mất đi 900 gram sức nặng. Một thứ bằng sắt nặng trĩch ở giữa hai chân mọi người bị một đôi tay nhỏ bé chậm rãi rút ra.

Sau đó, một súng, một người, biến mất trong hẻm nhỏ huyên náo.

(*) Tên gốc là diện bao xa, diện bao nghĩa là bánh mì nhưng nó ko phải là xe bánh mì đâu >__< nó là loại xe như xe khách 16 chỗ nhưng vừa có thể ngồi cũng vừa có thể chở hàng hóa, giống như loại xe thường xuất hiện trong mấy vụ bắt cóc vậy đó, nguyên toa sau trống trơn :D ko rõ tên tiếng việt chính xác của nó là gì nữa, cứ gọi là xe khách thôi vậy ^^~

Chương 10 - Trùng hợp

Phương Mộc ngồi trước bàn, biểu tình đăm đăm, thủy chung nhìn chăm chăm đối diện xuất thần. Nơi đó là một ghế dựa lật ngược. Hai tiếng trước, La Gia Hải trên chiếc ghế dưới thân cậu nhảy dựng lên, bắt cóc Khương Đức Tiên ngồi đối diện.

Biên Bình ở trong phòng gặp mặt thông thả tới lui, tựa hồ muốn tại căn phòng nhỏ chưa tới 10 thước vuông này tìm được manh mối. Chính ủy của trại tạm giam nghiêng người tựa vào cạnh cửa, trên mặt là bộ dáng tai vạ đến nơi.

"Sao không xiềng chân y?" Biên Bình rớt cuộc ngẩng đầu lên, "La Gia Hải là tội phạm hình sự loại nặng."

"Nếu đã đưa phán quyết xuống, chúng tôi khẳng định sẽ xiềng chân y rồi." Chính ủy lau lau mồ hôi trên đầu, "Ai biết vị luật sư gốc kia sớm nói trước cho La Gia Hải? Hơn nữa, thẳng nhãi này vẫn biểu hiện rất không tệ."

Biên Bình thoáng cười khổ, "Y đều lừa được hai chúng ta."

"Đúng vậy." Chính ủy có chút ác ý liếc mắt nhìn Phương Mộc, tựa hồ cuối cùng cũng tìm được một đối tượng có thể chịu thay tiếng xấu, "Nhất là vị cảnh sát Phương này."

Biên Bình có chút xấu hổ, không nhìn được quay đầu nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc dường như không nghe thấy, vẫn như cũ nhìn chăm chăm đối diện.

Chính ủy bị bẽ mặt, chỉnh quần áo nói: "Có thể có người của thị cục đến, các anh từ từ xem, tôi đi trước."

Trong phòng gặp mặt chỉ còn lại hai người Phương Mộc và Biên Bình. Biên Bình thông thả bước đến trước mặt Phương Mộc, nhìn Phương Mộc như tượng gỗ, thở dài, rút ra một điều thuốc ném qua.

Phương Mộc không đưa tay đón, tùy ý điều thuốc kia bắn trên ngực cậu, rồi rơi xuống mặt đất. Thật lâu sau, cậu phát ra một tiếng thở dài, hai khuỷu tay trụ trên mặt bàn, đem mặt vùi thật sâu vào lòng bàn tay.

Biên Bình im lặng không lên tiếng hút hết một điếu thuốc, "Đừng nghĩ nữa. Sự tình đã xảy ra, trách nhiệm chính cũng không phải do cậu."

"Không." Phương Mộc rớt cuộc mở miệng, "Đích thật là tôi phán đoán sai lầm rồi."

Sai lầm rồi, toàn bộ sai lầm rồi. La Gia Hải thoạt nhìn không đơn giản như vậy, cũng không phải thanh niên đơn thuần, xúc động trong mắt mình. Nguyên tưởng rằng thẩm phán là một kết cuộc, kỳ thật là một khởi điểm khác.

"Có tin tức của luật sư kia chưa?"

"Tạm thời chưa có. Tôi cảm thấy La Gia Hải sẽ không giết hẳn."

"Tôi cũng cảm thấy vậy."

"Vậy rất nhanh sẽ có tin tức của hắn. Đã bắt đầu toàn thành truy nã rồi. Tôi đến hiện trường đâm xe nhìn, cậu đi không?"

Phương Mộc lắc đầu, "Tôi ngồi một lát nữa."

"Cũng được. A, đúng rồi." Biên Bình cúi người xuống, "Bất luận kẻ nào hỏi thái độ của cậu đối với chuyện này, cũng không được mở miệng, nhất là đối với tin tức truyền thông, hiểu chưa?"

"Hiểu." Phương Mộc cúi đầu, "Xin lỗi, trưởng phòng."

Biên Bình không nói gì, vỗ vỗ bả vai cậu, xoay người đi ra ngoài.

Trên mặt bàn còn tản mát thứ gì đó khi Khương Đức Tiên bị bắt rơi xuống. Một bao công văn tinh xảo, một bản ghi chép bị mở ra. Phương Mộc lật lật bản ghi chép, lại mở ra bao công văn, đem mọi thứ trong đó lấy ra.

Nhìn ra được, đó là một người có chất lượng cuộc sống cao, vật sử dụng đều tương đối sa hoa. Thứ trong bao đều được phân loại, bày ra chỉnh tề. Khương Đức Tiên là một người tâm tư kín đáo, theo đuổi hiệu suất.

Vậy nên lần phạm sai lầm này của hắn, có vẻ khá buồn cười.

Một người làm nghề luật sư như vậy, sao có thể trước khi tòa án đưa ra phán quyết liền hướng đương sự tiết lộ nội tình, hơn nữa là phán quyết tử

hình lập tức thi hành?

Một người làm nghề luật sư như vậy, thế nào lại để một tội phạm hình sự loại nặng tay còn mang còng, sắp phải đối mặt với tử vong bắt được dụng cụ có khả năng uy hiếp mình?

Phương Mộc cầm lấy bút ghi âm lần trước Khương Đức Tiên dùng để ghi âm mình, xem xét nhiều lần.

Sự tình không đơn giản như vậy.

Xế chiều hôm đó, cảnh sát ở trong một hẻm nhỏ cách địa điểm xảy ra sự cố khoảng 3km tìm được Khương Đức Tiên. Hắn và kẻ tình nghi phạm tội La Gia Hải ngồi xe Audi đâm vào một bồn hoa ven đường. Thời điểm cảnh sát đuổi tới hiện trường, cửa xe ở vị trí phó lái mở rộng, La Gia Hải chẳng biết đã đi đâu, Khương Đức Tiên bị túi khí văng ra kẹt trên ghế điều khiển, đã rơi vào hôn mê. Sau đó, cảnh sát liền khẩn cấp đưa vào bệnh viện phụ cận cấp cứu, may mà cũng không đáng lo ngại.

Phương Mộc và một đồng sự khác nhìn thấy Khương Đức Tiên đã là buổi chiều ngày hôm sau, hắn đang nửa nằm trên giường bệnh húp canh. Thoạt nhìn, hắn đối với việc Phương Mộc tới thăm chẳng hề ngoài ý muốn. Sau khi đơn giản hàn huyên, liền hỏi thẳng vào vấn đề.

Căn cứ vào cách nói của Khương Đức Tiên, chuyện đã trải qua như vậy: Khương Đức Tiên từ chỗ một người quen trong pháp viện có được kết quả phán quyết -- Tử hình lập tức thi hành. Khương Đức Tiên cảm thấy nên cùng La Gia Hải thông báo một chút, cũng thương lượng kế tiếp nên làm gì, liền lái xe đến trại tạm giam. La Gia Hải sau khi biết được kết quả phán quyết, bắt đầu tỏ ra rất bình tĩnh, ai ngờ về sau y thừa dịp cảnh vệ vắng mặt, bắt cóc Khương Đức Tiên. Tiếp đó toàn bộ mọi người của trại tạm giam thấy hắn bị La Gia Hải cưỡng ép lên xe, rồi thoát khỏi trại tạm giam. Khi xe đi tới giữa hẻm nhỏ, Khương Đức Tiên và La Gia Hải trong buồng lái tiến hành vật lộn, xe cũng mất đi khống chế, đột ngột đâm vào bồn hoa ven đường. Sau đó, Khương Đức Tiên hôn mê bất tỉnh, phỏng chừng La Gia Hải cũng nhân cơ hội này bỏ trốn mất dạng.

Khương Đức Tiên kể xong, trong phòng bệnh nhất thời lâm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng sà sạt của ngòi bút ghi chép trên giấy. Phương Mộc rút ra một điều thuốc, nghĩ nghĩ lại nhét trở về.

"Không sao. Đây là phòng bệnh đơn." Khương Đức Tiên vội nói, "Cũng cho tôi một điều."

"Anh có thể hút thuốc sao?"

"Không thành vấn đề." Khương Đức Tiên chia chia cái cổ quần bằng gạc, "Chỉ là vết thương ngoài da, không tổn thương khí quản."

Hai người ngồi đối diện phun khói phun mây, tạm thời không nói chuyện. Cảnh sát phụ trách ghi chép đứng dậy đóng cửa phòng bệnh.

"Vì sao cảnh vệ bỗng nhiên rời đi?" Phương Mộc hỏi.

"Khụ, còn không phải vì cái này sao!" Khương Đức Tiên nâng điều thuốc trong tay, biểu tình ảo não, "Bào chữa thất bại, tâm tình phiền muộn. Còn quên mang bật lửa, nên nhờ cảnh vệ kia tìm Điền Hối đầu mượn một cái bật lửa, ai ngờ La Gia Hải liền động thủ."

Phương Mộc cười cười, "La Gia Hải kia làm thế nào bắt được bút máy?"

"Là như thế này, "Khương Đức tiên hút sâu một hơi thuốc, "Thằng nhóc này nói muốn viết cho người nhà Trầm Tương mấy câu. Lòng tôi nghĩ, tỷ lệ kháng án thành công không lớn, nên đem bút máy đưa cho y, cũng đưa y một bản ghi chép, để y viết lên."

"Lúc ấy giữa La Gia Hải cách anh một cái bàn, y làm thế nào bắt được anh?"

"Y nói nắp bút mở không ra, tôi qua giúp y vặn mở nắp bút."

Phương Mộc nhìn chăm chăm Khương Đức Tiên vài giây, "Vì sao không dùng bút ghi âm?"

"Hừm?" Khương Đức Tiên ngẩn ra, "Không nghĩ tới."

Phương Mộc nheo mắt, Khương Đức Tiên không hề tránh né tầm mắt của Phương Mộc, trên mặt là biểu tình hết cách.

"Nói thật, tôi cũng không quen dùng trò này."

Trên đường trở về, Phương Mộc luôn hồi tưởng lại đoạn đối thoại với Khương Đức Tiên. Không hề nghi ngờ, đây là một người đối với kỹ xảo hỏi đáp rõ như lòng bàn tay, hơn nữa, câu trả lời của hắn thiên y vô phùng

(nghĩa đen là áo thần tiên không thấy đường chỉ may, nghĩa bóng ám chỉ những gì hoàn hảo không chút sơ sót)

. Trừ bỏ đối với nghề nghiệp của hắn dày công tu dưỡng hơi có chỉ trích ra, thật sự chọn không ra tật xấu khác.

Vấn đề là, với hiểu biết của Phương Mộc với La Gia Hải, y có thể thành công bắt cóc con tin, còn tài tình giữa vòng vây cảnh sát thuận lợi đào thoát cơ hồ là chuyện không thể nào. Toàn bộ mọi chuyện nhìn như trùng hợp -- nói ví dụ cảnh vệ rời khỏi cương vị, bút máy, tai nạn xe cộ thành linh xảy ra -- đều trùng hợp đến quá mức. Nếu thật sự trùng hợp, La Gia Hải quả thật có thể đi mua vé số rồi.

Nếu đây là vụ cùng nhau bỏ chạy mưu kế tỉ mỉ, như vậy một vấn đề lớn hơn nữa liền xuất hiện trước mắt.

Khương Đức Tiên vì sao phải làm như vậy?

Phương Mộc nhớ tới nhãn thần của Khương Đức Tiên ngày đó ở tòa án.

Bất luận kẻ nào cũng có thể trong lúc lơ đãng toát ra tình cảm đích thực từ đáy lòng, cho dù là một luật sư huấn luyện nghiêm chỉnh cũng không ngoại lệ.

Phương Mộc lái xe jeep trên đường Nam Kinh Bắc, ánh mắt của cậu thờ ơ đảo qua quán nhỏ bên đường, đột nhiên, một cô gái lưu luyến trước tủ kính hấp dẫn cậu.

Là Liêu Á Phàm.

Phương Mộc giảm tốc độ, cuối cùng đứng ở ven đường.

Liêu Á Phàm đeo trên lưng cặp sách mới kia, trên người là một bộ đồ thể dục trắng xanh đan xen, phỏng chừng là đồng phục của trường, bên dưới là quần jean Phương Mộc mua cho nàng.

Người mẫu trong tủ kính trên người mặc một bộ áo đầm màu trắng, điểm tuyết lác đác vài đóa hoa nhỏ màu tím. Đó là một cô gái vẻ mặt hoạt bát, người trên hơi nghiêng, tay trái nâng bên miệng, tay phải tự nhiên vung ra phía sau, ngón út còn hơi nhếch lên, giống như động tác một người kêu gọi tình nhân của mình bị vĩnh viễn đông cứng. Liêu Á Phàm cắn môi, nhìn từ trên xuống dưới áo đầm kia, ánh mắt cuối cùng dừng trên mặt người mẫu. Khuôn mặt tươi cười vĩnh cửu kia vừa vặn cùng khuôn mặt Liêu Á Phàm chiếu vào tủ kính trùng một chỗ, khóe miệng nàng dần dần nhếch lên.

Liêu Á Phàm hướng hình ảnh mình trong tủ kính thản nhiên cười.

Phương Mộc ấn kèn một cái, tiếng kèn ở trên con phố đông nghịt có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Liêu Á Phàm không quay đầu lại, hiển nhiên, nàng rất rõ ràng ngã tư đường sầm uất phía sau cùng mình không hề quan hệ, cũng sẽ không có người ấn còi gọi mình. Phương Mộc nhảy xuống xe, vài bước xuyên qua vành đai xanh, lại ở trên vỉa hè chạy hơn mười thước, cuối cùng đuổi kịp Liêu Á Phàm.

Nàng đang đi qua một cửa hàng KFC, tầm mắt dừng tại áp phích trên cửa sổ sát đất một lát liền dời đi. Thời điểm đi ngang cửa, nàng thoáng dừng cước bộ, ngoảnh đầu nhìn vào trong, liền sau đó tựa như hạ quyết tâm nện bước nhanh hơn.

"Liêu Á Phàm!"

Nàng bị dọa nhảy dựng, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ ở chỗ này gặp người quen, vừa xoay đầu nhìn sang, là Phương Mộc.

Vẻ mặt của Liêu Á Phàm càng thêm mất tự nhiên, một mặt đỏ ửng từ trên mặt nàng thoáng lướt qua, rất nhanh, khuôn mặt kia lại tái nhợt như lúc ban đầu.

"Chào chú Phương." Nàng cúi đầu chào, đôi mắt thủy chung nhìn chằm chằm mũi hài của mình.

"Tan học rồi?" Phương Mộc cố gắng làm cho ngữ khí của mình có vẻ thoái mái.

"Dạ."

"Sao không quay về. . . . .Về nhà?"

"Lát nữa sẽ về."

"A." Phương Mộc nhìn KFC bên cạnh, "Chú mời con uống chút gì nhé."

"Không cần, con còn phải trở về nấu cơm nữa."

"Đến đây đi." Phương Mộc xoay người đẩy cửa hiệu ăn, "Vừa vặn chú cũng khát, muốn uống nước. Một hồi chú đưa con về."

Liêu Á Phàm do dự một chút, ngoan ngoãn theo sau Phương Mộc vào KFC.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, Liêu Á Phàm thủy chung cúi đầu ngồi, càng không ngừng vuốt ve quai đeo cặp. Phương Mộc nghĩ nghĩ, cười nói:
"Con ngồi trước, chú rất nhanh sẽ trở lại."

Thời điểm đến quầy thức ăn, Phương Mộc ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Liêu Á Phàm, nàng đang hiếu kỳ nhìn đông nhìn tây. Tâm của Phương Mộc thoáng chật lại, rồi từ trong túi tiền rút ra 100 nguyên tiền mặt.

Khi trở lại chỗ ngồi, trong khay trên tay Phương Mộc giống như một tòa núi nhỏ. Liêu Á Phàm rớt cuống ngẩng đầu lên, biểu tình rất kinh ngạc.

"Đến, đừng khách khí."

Liêu Á Phàm vẫn ngồi bất động, mặt đỏ rất lợi hại. Phương Mộc thấy nàng không động tay, liền mở ra một cái hamburger, một ngụm cắn xuống, rồi đem một túi cánh gà nướng New Orleans mở ra, cứng rắn nhét vào trong tay nàng.

Hamburger rất khó ăn. Phương Mộc thủy chung không rõ vì sao lại có người thích ăn thứ này. Sau khi miễn cưỡng ăn xong một cái hamburger, bắt đầu uống một ly nước trái cây Cừu Trâu

(Tiêu: tên gốc tiếng anh là 9 lives juice ^^~)

.

Liêu Á Phàm ăn rất chậm, vừa ăn xong một cái cánh gà. Bàn bên cạnh có một cô bé, đang ngậm lớn cắn một cái hamburger, bên mép còn dính đầy sốt mayonnaise. Mẹ của bé trong tay nắm chặt một cọng khoai tây đã chấm sốt cà chua, đang chờ con gái. Cô bé nuốt xuống một hơi đồ ăn, vội vã mở cái miệng nhỏ nhắn, mẹ bé nhanh đưa khoai tây nhét vào trong miệng con. Cô bé nhai một mồm lớn, hướng mẹ cười "hì hì".

Liêu Á Phàm vừa gặm xương gà, vừa nhìn đôi mẹ con kia. Thời điểm thò tay lấy một cái cánh gà khác, vừa vặn bắt gặp tầm mắt của Phương Mộc, tay nàng lập tức rụt trở về.

"Con ăn con ăn, mặc kệ tôi." Phương Mộc vội vã nói.

"No rồi." Liêu Á Phàm rũ xuống mí mắt, nhẹ nhàng nói.

"Thêm chút nữa đi," Phương Mộc chia chia khay, "Còn nhiều như vậy nè."

"No rồi." Liêu Á Phàm dùng khăn giấy chậm rãi lau ngón tay.

"Vậy. . . . ." Phương Mộc ở trong núi nhỏ chọn chọn lựa lựa, cuối cùng xuất ra một ly kem mút dâu, "Con phải ăn xong cái này, nếu không sẽ tan mất."

Liêu Á Phàm do dự một chút, không cự tuyệt, dùng muỗng nhỏ chậm rãi ăn.

Nàng thủy chung cúi đầu, Phương Mộc cũng có thể thừa dịp này hảo hảo nhìn nàng. Nửa tháng không gặp, Liêu Á Phàm tựa hồ lại cao lớn hơn, tay áo thể dục có chút ngắn rồi, lộ ra đoạn cổ tay thật dài, trên mu bàn tay mạch máu xanh nhạt có thể thấy rõ ràng. Tay nàng không giống thiếu nữ cùng tuổi trắng nõn mịn màng, không chỉ thô ráp, mà lại còn có vài chỗ nứt nẻ. Phương Mộc nhớ tới thau nhôm đầy khoai tây và dao nhỏ kia, nhẹ nhàng thở dài.

Sắc trời dần tối sẫm, Liêu Á Phàm chú ý tới điểm này, vội vàng đem chút kem cuối cùng nhét vào miệng. Sau khi lau sạch khóe miệng, nàng đứng dậy nói: "Con phải trở về."

Phương Mộc nhìn đồng lớn thức ăn còn chưa mở ra, thoáng cười khổ nói: "Chú thấy con cũng đừng trở về nấu cơm nữa, những thứ này là đủ rồi."

Cậu hướng người phục vụ yêu cầu một túi nhựa, đem thức ăn còn lại đóng gói, mang theo Liêu Á Phàm lên xe jeep.

Đeo dây an toàn cho Liêu Á Phàm xong, nàng đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: "Trước kia mẹ của con cũng thường xuyên dẫn con tới ăn KFC."

Phương Mộc thoáng sửng sốt, không biết nói gì cho phải, hồi lâu mới lúng túng ứng một câu: "A."

Do giờ cao điểm tan tầm, dọc đường rất nhiều xe. Liêu Á Phàm thủy chung không nói gì, chỉ không ngừng quét mắt nhìn đồng hồ điện tử trên xe. Phương Mộc biết nàng lo sợ về trễ, bất đắc dĩ trên đường đông nghịt, không tăng nổi tốc độ, chỉ có thể đi một chút lại dừng. Đây đại khái là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày của thành phố này, tiếng còi bên tai liên tiếp vang lên, không khí tựa hồ cũng oi bức hơn nhiều. Liêu Á Phàm ngồi trong xe, đối diện với một mảnh huyên náo ngoài cửa sổ có vẻ bức rức bất an, sắc mặt của nàng ửng hồng, tay phải gắt gao lôi kéo nắm cửa, sống lưng thẳng tắp.

Xuyên qua tuyến đường chính, sau khi đi vào con đường hướng ra ngoại ô, xe cộ ít dần, tầm nhìn cũng có vẻ trống trải hơn. Đến một hoàn cảnh tương đối yên tĩnh, Liêu Á Phàm cũng thả lỏng một chút. Nàng buông nắm cửa ra, cả người nửa tựa vào lưng ghế.

Phương Mộc nhìn sắc hồng vẫn chưa rút khỏi khuôn mặt nàng, mở miệng hỏi: "Nóng không?"

"Không nóng." Trên chóp mũi cô gái đã thấm ra mồ hôi tinh mịn.

Phương Mộc cười cười, "Mở cửa sổ ra đi, chú có chút nóng rồi."

Liêu Á Phàm thoáng ngồi thẳng, đánh giá cửa xe, tựa hồ không biết nên ấn nút nào. Phương Mộc vội vàng quay kiếng xe xuống, một luồng

không khí trong lành lập tức từ bên ngoài tràn vào trong xe, tóc Liễu Á Phàm bị thổi "vù" một cái tung bay.

Nàng không gom lại tóc, tùy ý chúng nó phấp phới, quăn quanh, tựa như cảm thấy rất mãn nguyện. Nàng nheo lại mắt, tay phải nâng má, khoe miệng mang theo một tia ẩn ẩn ý cười, lẳng lặng nhìn nhà cửa, thăm cò từ bên cạnh lướt nhanh qua.

Sau mười mấy phút, xe jeep tiến vào sân nhỏ của Nhà Thiên Sứ. Một đám nhỏ ở trong sân chơi đùa đầu tiên là sừng sốt, tiếp theo liền xúm sang. Liễu Á Phàm nhẹ nhàng nhảy xuống xe, hướng thầy Chu vừa từ trong vườn rau thẳng lên dậy vẫy vẫy tay:

"Ông Chu con đã về."

"Haha, tôi còn nói, nha đầu kia sao vẫn chưa trở về?" Ông hướng Phương Mộc gật đầu, "Hóa ra là đi cùng cậu."

"Cũng là vô tình gặp được, haha."

Một thằng bé bò vào trong xe, không ngừng mấp máy mũi. Phương Mộc thấy thế, vội vã từ chỗ ngồi trên xe cầm lấy túi nhựa đưa cho Liễu Á Phàm.

"Đem vào phòng bếp đi, cho mọi người ăn cơm chiều."

"Vâng," Liễu Á Phàm gật đầu, xách túi lên quơ quơ hướng thầy Chu, "Chú Phương mua."

"Lại phải để cậu tiêu tiền rồi." Thầy Chu cười tùm tùm nói, "Á Phàm nhanh đi giúp dì Triệu nấu cơm, một mình dì đang rất bận rộn."

Liêu Á Phàm dạ một tiếng, nhắc túi to đi về phía phòng bếp, bên cạnh vây quanh một đám nhỏ, mong chờ nhìn chăm chăm túi to.

Thầy Chu phui phui đất trên người, tiếp đón Phương Mộc cùng ngồi trên bồn hoa.

"KFC?" Ông tiếp nhận điều thuốc Phương Mộc đưa tới, "Cậu không thể mua những thứ này. Đừng để đám nhỏ miệng ăn tham."

"Haha, thỉnh thoảng một lần."

"Làm sao gặp được Á Phàm?"

"A, buổi chiều tôi đến bệnh viện, lúc trở về đi ngang qua phố Nam Kinh Bắc, ở đây gặp được Á Phàm."

"Bệnh viện? Cậu bị bệnh?"

"Không phải. Phải đi thăm vấn một người bị hại, chính là mấy hôm trước gây ra vụ đâm xe kia."

"A? Nghe nói là một phạm nhân vượt ngục đang lẩn trốn?"

"Đúng vậy." Phương Mộc thở dài, sắc mặt u ám.

Thầy Chu nhìn Phương Mộc, hỏi: "Làm sao vậy?"

Phương Mộc nghĩ nghĩ, đem án của La Gia Hải từ đầu chí cuối nói cho thầy Chu nghe. Thầy Chu nghe rất chăm chú, thủy chung không xen vào, lông mày lại càng cau càng chặt.

"Cho nên tôi liền tương đối phiền toái, "Phương Mộc cho rằng thầy Chu vì cậu lo lắng, "Phải mau chóng bắt được y, bằng không sẽ ảnh hưởng rất xấu."

Thầy Chu châm một điếu thuốc, như có điều suy nghĩ hút nửa điếu, mở miệng hỏi: "Cậu vừa nói cô bé kia gọi là gì?"

"Cô gái nào?"

"Chính là cô gái luôn cảm thấy trên người mình có mùi vị."

"A, Trầm Tương."

Thầy Chu không nói, kẹp mẩu thuốc lá ngưng thần tĩnh tư.

Phương Mộc có chút kỳ quái, "Thầy Chu?"

"Hửm?" Thầy Chu phục hồi tinh thần lại, ném xuống đầu lọc trong tay, trên mặt bày ra một nụ cười, "Không có việc gì. Cùng nhau ăn cơm đi."

Không khí cơm chiều rất nhiệt liệt, bọn nhỏ đối với việc Phương Mộc mang đến KFC cảm thấy rất hứng thú, vừa bưng lên bàn đã bị bọn nó quét sạch. Đại khái là vì đồ ăn mình làm lần đầu tiên bị lạnh nhạt, chị Triệu có chút mất hứng, Liêu Á Phàm đưa đến bên miệng chị một cái đùi

gà rán cũng bị chị từ chối. Không vui không chỉ mình chị, Phương Mộc chú ý tới thầy Chu trong toàn bộ bữa ăn đều nhú mào, một bộ dáng tâm sự nặng nề. Cơm nước xong, thời điểm giúp thu dọn bàn, Phương Mộc lén hỏi chị Triệu: "Thầy Chu làm sao vậy?"

"Không biết a, vừa rồi còn tốt mà."

Trước khi đi, Phương Mộc tìm thầy Chu cáo biệt, ông cũng không ở trong phòng mình. Phương Mộc lòng tràn đầy buồn bực lùi về trong hành lang, nhưng nhìn thấy trong căn phòng kia sáng đèn.

Thầy Chu ở trong phòng của chị Triệu, trong tay cầm nén nhang vừa đốt, nhẹ nhàng cắm vào trong lư hương. Khói lượn lơ bay lên, tựa như một tầng sa mỏng mềm mại, cách nó, thiếu niên trong khung ảnh và lão nhân râu tóc hoa râm trước bàn thờ nhìn nhau.

Phương Mộc không quấy rầy thầy Chu, lén lút rời đi.

Tiêu: Chung quy vẫn cảm thấy khá kỳ quái trong cách xưng hô =.=!
Phương Mộc chỉ mới 24 25 tuổi là cùng, còn Á Phàm 16t, kêu chú với con quả thật rất kỳ =.=! Nhưng mà tác giả cho Á Phàm gọi Phương Mộc là thúc thúc thì làm sao bây giờ nha~~ T____T đã vậy còn lúc thì ghi Á lúc thì ghi Nhã nữa T____T

Chương 11 - Giáo hóa trường

Sự tình đang trở nên càng ngày càng hỏng bét: Vài ngày sau, một phần thông báo nội bộ gửi xuống các đơn vị. Trừ bỏ tổn thất đã điều tra rõ ra, súng cảnh sát của gã cơ động bị thương kia tuyên bố thất lạc. Cảnh sát ở hiện trường phát sinh lục soát hết lần này đến lần khác, cũng sắp xếp điều tra hơn trăm cư dân lân cận, súng lục ổ quay số hiệu C00863726 của cảnh sát vẫn vô tung vô ảnh.

Một khẩu súng, 6 viên đạn, vô luận kẻ nào giữ xuất phát từ động cơ gì, cũng không thể là thiện ý.

Phương Mộc cảm thấy áp lực cực lớn. Mỗi sáng mở di động ra, đều nhận được hơn chục cuộc gọi yêu cầu phỏng vấn. Biên Bình cũng thay cậu cảm không ít. Phương Mộc rất rõ ràng, nói là phỏng vấn, chẳng qua muốn cậu nhắc lại thừa nhận sai lầm của mình mà thôi. Trong sở có rất nhiều đồng nghiệp đều đối với thanh niên tương đối được lãnh đạo coi trọng này tỏ ra thái độ vui sướng khi người gặp họa, Phương Mộc mỗi ngày đều phải ở trong đủ loại ánh nhìn và lời thì thào rỉ tai mờ ám bên ba đi về giữa phòng cảnh sát và các phân cục.

La Gia Hải, con mẹ nó người ở đâu rồi?

Sau khi án phát sinh, cảnh sát lập tức đối với trạm vận chuyển khách của bốn thị như nhà ga, sân bay nơi nơi tiến hành khống chế, từ tiến trình truy bắt đến xem, La Gia Hải rất có thể còn đang ở thành phố. Rất nhanh, lệnh truy nã in ảnh chụp La Gia Hải được dán đầy phố lớn ngõ nhỏ, toàn bộ nghỉ phép của nhân viên cảnh sát thành phố đồng loạt hủy bỏ, nhân số tuần tra cũng nhiều gấp đôi bình thường. Một người mặc áo tù, không có khả năng không ăn, không ngủ, cũng không thể đem mình hoàn toàn che giấu. La Gia Hải sa lưới tựa hồ là chuyện sớm muộn.

Thế nhưng một tuần trôi qua, đội truy bắt làm việc không chút tiến triển nào. Cảnh sát nhiều lần nhận được điện báo của quần chúng, sau khi súng vác vai đạn lên nòng vây bắt, mới phát hiện là lầm người. La Gia Hải tựa như hoàn toàn bốc hơi trong không khí rồi.

"Cậu đừng quá tức giận." Biên Bình cao thấp xoa nắn mặt mình, toát lên vẻ mệt mỏi quá độ.

"Vâng." Phương Mộc nhìn gân xanh hiện trên mu bàn tay và đôi mắt che kín tơ máu của Biên Bình, trong lòng áy náy càng mãnh liệt.

"Án tử mê cung kia trước để đó đi, toàn lực ứng phó bắt La Gia Hải rồi nói sau."

"Vâng." Phương Mộc khẽ lên tiếng, đứng dậy.

"Cậu đi đâu đó?"

"Đi ra ngoài. . . . .Nhìn xem."

"Ngồi xuống." Biên Bình chia chia sô pha, "Tìm người không phải điểm mạnh của cậu, để người của phân cục đi là được rồi."

Phương Mộc đứng bất động.

"Cậu có biết tôi tại sao muốn đưa cậu tới nơi này hay không?" Ngữ khí của Biên bình nghiêm nghị lại.

"Biết." Phương Mộc cúi đầu, "Giúp phân tích vụ án hình sự của tội phạm tâm lý dị thường."

"VẬY CHƯA ĐƯỢC RỒI. . . . ."

"Còn có," Phương Mộc bỗng nhiên nhếch mép cười, "Đàm phán sự kiện bắt cóc con tin mang tính đột phát."

"Hắc hắc." Biên Bình cũng cười lên, "Cậu tên tiểu tử thối này!"

Biên Bình cố vũ khiến trong lòng Phương Mộc thoải mái không ít, cậu kéo qua một cái ghế ngồi trước bàn, vừa uống trà, vừa sửa sang lại suy nghĩ vẫn luôn cực kỳ rối loạn mấy ngày qua.

Từ tình huống hiện hữu đến xem, hướng đi của La Gia Hải có ít nhất hai loại khả năng: một là đã trốn ra bên ngoài; Hai là còn trốn ở thành phố này, hơn nữa là dưới sự che chở của người khác. Phương Mộc nghiêng về phía khả năng thứ hai hơn.

"Nói lý do của cậu nghe một chút."

"Đầu tiên, tôi cảm thấy tính La Gia Hải chủ động vượt ngục khả năng không lớn. Tôi trước sau theo vào vụ án này, tôi cảm thấy sau khi La Gia

Hải quy án, thủy chung tồn tại hai loại tình tự hoàn toàn bất đồng, một là đối với Trầm Tương yêu say đắm cùng thương tiếc, hận không thể đi theo; Một loại khác là sợ hãi đối với tử hình và khát vọng sinh tồn. Có thể nói, thời điểm tôi và La Gia Hải đàm phán, tư tưởng muốn chết của y vẫn rất kiên quyết. Tòa án trước khi mở phiên tòa, dự vọng bản năng muốn sống của La Gia Hải vẫn chiếm thượng phong. Điểm này, từ việc y đối với luật sư tích cực phối hợp có thể nhìn ra. Thế nhưng dù sao cũng là hai mạng người, chỉ dựa vào "tình tiết đáng thương" không có khả năng thoát khỏi tử hình. Tin tưởng điểm này, trong lòng La Gia Hải cũng có cân nhắc. Cho nên, bảo toàn sinh mạng cùng với gặp gỡ Trầm Tương ở thế giới bên kia, đều nằm trong dự kiến của La Gia Hải, cũng là kết quả có thể tiếp thu. Vô luận kết cục ra sao, đều có thể thỏa mãn một trong số tâm nguyện của y. Bởi vậy, tôi cảm thấy y không có khả năng chủ động vượt ngục lắm."

"Ý của cậu là -- Khương Đức Tiên rất có thể là đồng mưu?"

"Đúng. Nếu không hết thảy những việc này trùng hợp đến thái quá rồi -- vừa vặn cảnh vệ rời khỏi cương vị; vừa vặn trong tay La Gia Hải có vật phẩm bén nhọn; vừa vặn ngăn trở tầm nhìn của tay súng bắn tỉa; vừa vặn phát sinh tại nạn xe cộ liên hoàn -- Theo lẽ thường mà nhìn, đây không có khả năng."

Vậy động cơ của Khương Đức Tiên thì sao?"

"Không rõ ràng lắm." Phương Mộc lắc đầu, "Bị đương sự của mình cưỡng ép, đây đối với luật sư mà nói, không phải chuyện gì vẻ vang. Tôi cũng không nghĩ ra hẳn vì sao muốn tự hủy tương lai, thế nhưng tôi cảm thấy hẳn rất khả nghi."

Biên Bình thoáng trầm ngâm một chút, "Tôi sẽ đề nghị thị cục điều tra Khương Đức Tiên."

"Còn có tài xế xe tải kia." Phương Mộc nhớ lại tình hình khi đội cảnh sát giao thông đến nhìn tài xế xe tải Hoàng Nhuận Hoa kia, gã dường như hoàn toàn sợ cháng váng, ngồi ở ghế trên không ngừng run rẩy. Bộ phận kiểm soát giao thông đối với xe tải của tài xế Hoàng Nhuận Hoa đã tiến hành xem xét, kết luận là khi ấy bọt khí nghẽn hệ thống ống phanh dẫn

đến phanh xe không nhảy. Sau khi Hoàng Nhuận Hoa phát hiện thắng xe không ăn, để tránh né chiếc xe phía trước, bất đắc dĩ phải xông qua đèn đỏ, tuy rằng gã kịp thời kéo thắng tay, nhưng quán tính thật lớn vẫn dẫn đến xe tải trượt hướng về trung tâm đường. Một chi tiết này khiến bộ phận kiểm soát giao thông nhận định sự việc ngoài ý muốn gây ra sự cố giao thông. Công ty bảo hiểm bồi thường cho xong việc.

Ngay tại thời điểm cảnh sát toàn thành ngày đêm truy bắt La Gia Hải, thành phố này vẫn không vì một tội phạm tử hình đào thoát mà mất đi trật tự vốn có. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, trên quốc lộ như trước đông nghịt, nhóm nam nữ đơn thuần như trước vì mục tiêu bất đồng qua lại bôn ba. Bọn họ tựa hồ chẳng hề từng hoài nghi về trật tự của cuộc sống, thủy chung tin chắc thành phố này tốt đẹp hài hòa. Tội phạm tử hình, vượt ngục, tai nạn xe liên hoàn, giống như là chuyện phát sinh ở tỉnh cầu khác. Trừ bỏ có thể ở trên báo chiều hấp dẫn tầm mắt ra, cùng tất cả mọi người không quan hệ.

La Gia Hải buông xuống bức màn vừa vén lên một góc, nặng nề thở dài.

Từ sau ngày mũ lưỡi trai đem y dẫn đến nơi này, La Gia Hải liền chưa từng ra khỏi căn phòng này. Đây là một tòa nhà dân cư và thương mại ở gần trung tâm chợ, trừ bỏ không có điện thoại và mạng, phương tiện sinh hoạt trong phòng đều đầy đủ mọi thứ. Trong tủ đồ có chút quần áo sạch sẽ đơn giản, trong tủ lạnh nhét đầy thực phẩm đông lạnh thức ăn nhanh, thật sự là một nơi tốt để tránh né truy bắt. Mũ lưỡi trai dặn dò y ngàn vạn lần không nên rời khỏi phòng, cũng không nên mở rèm, mấy ngày tới cũng chỉ đến đưa chút thức ăn. La Gia Hải kinh hồn táng đảm ở đây vài ngày, chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nhưng sau khi bình tĩnh, chính là buồn bực.

Khương Đức Tiên đến tột cùng là ai? Mũ lưỡi trai lại là ai? Đây là nơi nào? Bọn họ vì sao phải cứu mình. . . . .

Một đám câu hỏi nhiều đến đêm La Gia Hải không thể ngủ. Vô luận y nghĩ như thế nào, cũng không làm rõ được đến tột cùng chuyện gì xảy ra. Y chỉ mơ hồ cảm thấy mình đang đứng trong một kế hoạch khổng lồ, mà kẻ mưu đồ là ai, tại sao chọn mình lại khiến y trăm tư không thể lý giải.

Duy nhất có thể khẳng định chính là, kế hoạch này có liên quan đến Trầm Tương.

Ngày đó, quản ngục vừa ra khỏi cửa, Khương Đức Tiên liền mở bao công văn, từ trong một phong bì lấy ra hai tấm ảnh ném trước mặt La Gia Hải. La Gia Hải theo bản năng nhìn, chỉ thoáng lướt qua liền ngay gần cả người.

Trên bức ảnh, Trầm Tương một mình mang theo một túi nhựa thật to băng qua đường cái, lông mày nhíu lại. Trên một bức ảnh khác, La Gia Hải và Trầm Tương đang ở trong sân trường, Trầm Tương kéo cánh tay La Gia Hải, ngẩng đầu cười nói với y, mà La Gia Hải cũng mỉm cười nghiêng tai lắng nghe.

"Anh. . . . .Anh là. . . . ."

"Cái gì cũng đừng hỏi. Từ giờ trở đi, hết thầy nghe tôi!"

Khương Đức Tiên thấp bé mập mạp giờ phút này ánh mắt sáng ngời, tựa như một tướng quân có chí tất thắng.

"Cầm." Hãn vận mở nắp bút máy đưa cho La Gia Hải, "Lát nữa cậu dùng cái này đính trên cổ tôi, cưỡng ép tôi ra ngoài. Dùng lực đính nha, thấy máu cũng không sao. Nhớ kỹ, lúc ra cửa phải quay thân thể lại, đem tôi hướng về tháp quan sát, tận lực trốn phía sau tôi. Chỉ cần lên xe, hết thầy đều dễ xử rồi. Nhớ kỹ chưa?"

La Gia Hải mờ mịt luống cuống cầm bút máy, "Nhưng mà. . . . ."

"Không có nhưng mà!" Khương Đức Tiên nghiêm nghị nói, trong hành lang đã truyền đến tiếng bước chân, "Hết thầy đều là vì Trầm Tương. Cậu hiểu chưa?"

Hết thầy đều là vì Trầm Tương?

Đây là câu nói khiến La Gia Hải cảm thấy lẫn lộn nhất. Sau đó y nhớ lại chi tiết của những bức ảnh kia, ý thức được trong bức ảnh đầu tiên Trầm Tương mang theo kỳ thực là một túi lớn xà bông và sữa tắm, mà trong một bức ảnh chụp khác thời gian không thể nghi ngờ là lúc bọn họ yêu nhau cuồng nhiệt. Y nhớ tới Trầm Tương từng nói một câu:

"Mỗi lần khi em đi tắm, hoặc đi mua đồ, luôn cảm thấy có người đi theo em."

Người theo dõi là ai? Có phải là kẻ chụp bức ảnh hay không? Khương Đức Tiên cùng chuyện này có quan hệ gì?

Nếu đầu óc của một người tự hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề, y sẽ không phải càng ngày càng sáng suốt mà sẽ càng ngày càng chết lạng. La Gia Hải tựa như cái xác không hồn mỗi ngày lặp lại cùng một chuyện giống nhau: ăn cơm, xem tv, suy nghĩ, đi ngủ. Ngày qua ngày trong giam cầm, y cảm thấy mình đang chậm rãi rỉ sét. Ngẫu nhiên, y sẽ nhắc lên một góc màn, nhìn ngửa xe như nước và biển người qua lại bên dưới, từ sắc trời mờ ảo đến khi lên đèn.

Những quan chức tham nhũng bị bắt đều nói thời kỳ chạy trốn vô cùng thống khổ, xem ra, là thật.

Hôm nay, La Gia Hải đến khuya mới ăn cơm. Bữa tối là một túi bánh sủi cảo đông lạnh. La Gia Hải chỉ ăn vài cái liền nuốt không trôi, lấy ra một bao thuốc lá chậm rãi hút. Y cũng không biết hút thuốc, thế nhưng không có chuyện gì làm. Ngồi xuống lần này chính là hơn vài tiếng, tựa hồ suy nghĩ thứ gì đó, lại tựa như đại não trống rỗng. Trong chén cơm trước mắt cắm đầy đầu lọc ngắn ngắn dài dài, không khí cũng vẫn đục không chịu nổi. La Gia Hải muốn mở tung cửa sổ thay đổi không khí, thế nhưng lại không dám, nghĩ nghĩ, đứng dậy đến phòng bếp mở máy hút khói dầu.

Từ phòng khách đến phòng bếp phải đi qua cửa nhà, La Gia Hải vừa đi được vài bước, chợt nghe thấy một tiếng cùm cộp vang lên. La Gia Hải bị dọa nháy dưng, cảm thấy cơ bắp toàn thân đều cứng ngắt. Y thẳng ngoắc ngoắc nhìn cửa phòng bị mở ra, mũ lưỡi trai đến.

"Ôi, khói nhiều như vậy?" Mũ lưỡi trai lấy tay phẩy phẩy dưới mũi. Gã trông thấy vẻ mặt hoảng sợ của La Gia Hải, tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, "Không có việc gì, là tôi. Ăn cơm rồi sao?"

"Ăn rồi. . . . ." Kinh hồn chưa định La Gia Hải lúng ta lúng túng nói.

"Hắc hắc." Mũ lưỡi trai cười rộ lên, "Mấy ngày nay bị đè nén hỏng rồi sao, anh bạn?"

"Đúng vậy."

"Đi thôi, tôi mang cậu ra ngoài một chút."

Ngồi trong xe hơi lao vùn vụt, La Gia Hải quay kiếng xe xuống, tận tình hưởng thụ gió đêm trong trẻo rét lạnh cuối thu. Mãi đến khi bị thổi đến đau cả mặt, y mới nhớ tới việc cần hỏi.

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Tới rồi cậu sẽ biết." Mũ lưỡi trai thỉnh thoảng nhìn chằm chằm kiếng chiếu hậu, hiển nhiên không muốn nhiều lời. La Gia Hải cũng không hỏi lại nữa, chỉ có thể im lặng không lên tiếng nhìn xe hơi từ trung tâm chợ dần lái ra ngoài ô.

Ngọn đèn rực rỡ của thành thị đã hoàn toàn biến mất sau người, hai bên đường là vườn rau và ruộng lúa tím tắp. Xe hơi giống như du hồn đã quý dẫn theo đèn lồng, ở trên con đường không có điểm cuối lướt nhanh như bay.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một điểm ánh sáng nho nhỏ, theo điểm sáng kia càng lúc càng lớn, tốc độ xe cũng dần chậm lại. La Gia Hải biết, nơi đó chính là đích đến.

Thoạt nhìn, đây là loại nhà hàng phong vị bản địa có thể tùy ý thấy ven đường. Nhìn từ trước cửa đỗ hai ba chiếc xe, tựa hồ sinh ý cũng không tệ lắm. Mũ lưỡi trai khóa kỹ cửa xe, ra hiệu La Gia Hải cùng gã vào trong. Đẩy cửa ra, bên trong lại trống trơn vắng vẻ, một khách nhân cũng không có. Chỉ có một người đàn ông cao lớn ngồi sau quầy rượu xem tv, vừa thấy có người tiến vào, hăn cũng đứng lên.

Mũ lưỡi trai hiển nhiên cùng hăn rất quen thuộc, "Mọi người đến đông đủ chưa?"

"Đã đến đông đủ. J tiên sinh cũng vừa đến."

Mũ lưỡi trai gạt đầu, xoay người ra hiệu La Gia Hải cùng gã lên lầu.

Trên lầu ngọn đèn âm u, cũng không bày bàn ghế, mà là một mảnh đất trống lớn, trải một tấm thảm vàng nhạt thật dày, vài tấm đệm mềm dày tùy ý ném trên mặt thảm, chính giữa hé ra một cái bàn vuông nhỏ, bày

một bộ trà cụ tinh xảo. Bầu không khí nơi này đơn giản sạch sẽ cao nhã cùng căn phòng đầy dầu mỡ dưới lầu khác một trời một vực.

Ba người đang ngồi quanh trước bàn vuông uống trà, nghe thấy có người lên lầu, đều quay đầu.

"Đây là cô Q, Z tiên sinh." Mũ lưỡi trai thay bọn họ giới thiệu từng người, Z tiên sinh là một người đàn ông hơn 30 tuổi, mang mắt kính, hơi có chút phong độ của người trí thức. Mà cô Q là người duy nhất ngồi trên băng ghế nhỏ, ăn mặc tùy ý, nhìn không ra tuổi tác cụ thể.

"Khương luật sư tôi không cần giới thiệu nữa nhé. Song chúng tôi ở đây đều gọi anh ấy là J tiên sinh." Khương Đức Tiên cười vẫy tay, ý bảo La Gia Hải ngồi xuống. Lúc này, đèn dưới lầu đồng loạt tắt ngúm, nam tử cao lớn cũng sải bước lên lầu, hảnh đem tấm ván gỗ hai bên thang lầu kéo ngang qua, hoàn toàn chặn lại cầu thang. Như vậy, trên lầu trở thành một không gian hoàn toàn phong bế.

"Đây là H tiên sinh." H tiên sinh hướng La Gia Hải thân thiện cười cười.

La Gia Hải nhin không được hỏi: "Vậy còn anh?"

"Tôi?" Mũ lưỡi trai tháo mũ xuống, lộ ra một đầu tóc nhuộm đủ màu, "Cậu có thể gọi tôi là T tiên sinh."

La Gia Hải ngồi giữa một đám người quái dị, không khí nhất thời có chút nặng nề. Cô Q rót cho y một chén trà, La Gia Hải sau khi nói lời cảm ơn bưng đến bên miệng, do dự một chút lại không dám uống. Mọi người ha ha cười rộ lên.

"Vẫn là cho y xem tài liệu trước đi." Z tiên sinh nói với Khương Đức Tiên.

Khương Đức Tiên từ dưới bàn vuông lấy ra một túi tài liệu, đưa cho La Gia Hải.

Bên trong là vài trang giấy in văn bản và ảnh chụp, La Gia Hải chậm rãi nhìn từng trang, mày càng nhăn càng chặt, tốc độ lật xem cũng càng lúc càng nhanh. Sau khi xem xong, lại lật về trang đầu, gặt gao nhìn thẳng. Một lát sau, y ngẩng đầu, môi run lấy bầy:

"Giáo hóa trường?"

Chương 12 - Vết tích

Dương Cẩm Trình tựa lưng vào ghế dựa rộng lớn, đang cầm xem một quyển 《 Hội thảo quốc tế thể hiện tâm lý trị liệu và tâm lý kịch luận văn tập 》 thật dày. Buổi chiều dương quang lẳng lặng hắt vào, bị sàn nhà gỗ lim bóng loáng bức xạ, lại chuyển thành nhiệt độ ấm áp.

Cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, Dương Cẩm Trình tháo mắt kính xuống, trở lại trước bàn, "Mời vào."

Trợ lý Trần Triết đi tới, đem một chiếc chìa khóa xe cần thận đặt trên mặt bàn.

"Dương chủ nhiệm, xe đã sửa xong rồi."

"Ừ. Cảm ơn." Dương Cẩm Trình đứng dậy đi lấy áo khoác âu phục trên giá áo, "Tốn bao nhiêu tiền?"

"Không cần." Trần Triết buông tay xuống, lễ độ cung kính đứng, "Tôi đã đem hóa đơn giao cho kế toán, đưa vào tài khoản của viện nghiên cứu rồi."

"Như vậy sao được? Đây là hai việc khác nhau." Dương Cẩm Trình nhăn nhó mày, "Một hồi tôi đi tìm kế toán thôi."

Trần Triết có chút xấu hổ, "Dương chủ nhiệm thật liêm khiết làm theo việc công."

Dương Cẩm Trình khoát khoát tay, "Việc nên làm." Mặt Trần Triết càng đỏ hơn, Dương Cẩm Trình cười cười: "Ý tốt của cậu tôi sẽ nhận, lần sau không được như vậy nữa."

Trần Triết đang muốn nói chuyện, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

"Xin chào. . . . .Tôi là. . . . .A, thầy Thạch chào thầy. . . . ." Dương Cẩm Trình cầm ống nghe, liếc mắt nhìn Trần Triết. Trần Triết lập tức gạt đầu, "Chủ nhiệm tôi đi trước."

Dứt lời, gã liền xoay người ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, còn cần thận đóng kín cửa lại.

Năm phút sau, Dương Cẩm Trình đã thay áo khoác trắng, mặc âu phục phẳng phiu ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, sau khi cùng chủ nhiệm văn phòng hành chính dặn dò qua loa vài câu, liền đi đến bãi đỗ xe ngầm. Dọc theo đường đi không ngừng có người cùng hần cúi chào, chào hỏi, mặt Dương Cẩm Trình thủy chung lộ vẻ tươi cười, đi đứng thong dong.

Sau khi mở khóa xe, Dương Cẩm Trình cố ý nhìn cửa xe, trên cửa xe bóng loáng không chút tỳ vết, vết xước xấu xí kia đã vô tung vô ảnh. Dương Cẩm Trình thỏa mãn gật đầu, mở cửa xe ngồi xuống.

Nửa giờ sau, trong phòng giáo vụ của trường tiểu học Trường Thịnh, Dương Cẩm Trình và nữ giáo vụ trưởng mập mạp ngồi đối diện nhau, Dương Triển đứng ở góc phòng, mặt hướng vách tường, thỉnh thoảng đưa tay móc một mảng sơn nhỏ trên tường.

"Chuyện chính là như vậy, cũng may học sinh bị đánh không bị thương nặng, phụ huynh cũng tỏ vẻ không truy cứu nữa. Song chúng tôi có trách nhiệm thông báo chuyện này cho ngài, hy vọng ngài có thể trở về quản giáo Dương Triển thỏa đáng, tránh cho chuyện tương tự phát sinh lần nữa." Nữ giáo vụ trưởng ở trước mặt Dương Cẩm Trình khí vũ hiên ngang tỏ ra có chút câu nệ, một chút cũng không giống như trước mặt các phụ huynh khác cứng rắn lạnh lùng rập khuôn.

"Ngài phê bình rất đúng, đứa nhỏ không nghe lời, trách nhiệm chủ yếu là ở tôi -- Mà đừng đàng hoàng chút đi!" Nữ giáo vụ trưởng bị dọa nhảy dựng, Dương Cẩm Trình vội vã giải thích: "Xin lỗi tôi không phải nói ngài. Dương Triển, mà bỏ tay xuống cho tao!"

Dương Triển không lập tức ngừng tay, mà còn tăng nhanh tốc độ lại móc vài cái, "soạt", một mảng vỏ tường lớn rào rào rơi xuống.

Dương Cẩm Trình tức giận đến sùi bọt mép, giáo vụ trưởng vội vàng hòa giải: "Đứa nhỏ này quả thật không tồi, chỉ là có chút. . . . .Làm theo ý mình."

Dương Triển im lặng cuộn tròn ở ghế ngồi phía sau, tầm mắt lần lượt đảo qua cửa hàng bên đường, xuyên thấu qua cửa kính xe, hết thấy bên ngoài

bày biện ra một loại màu lam xám kỳ quái, giống như một bộ phim điện ảnh cũ màu sắc đơn điệu.

"Vì sao đánh người?" Dương Cẩm Trình hỏi.

Dương Triển nhìn kính chiếu hậu, cha đang dùng một loại ánh mắt nghiêm khắc nhìn nó chăm chăm, nó nghiêng đầu đi, không nói câu nào.

Dương Cẩm Trình nặng nề thở dài, chuyên tâm lái xe.

Khi đi ngang qua một nhà hàng KFC, Dương Cẩm Trình giảm tốc độ xe. "Đã ăn trưa chưa?"

Dương Triển không quay đầu lại, nhưng hai khóe miệng bắt đầu chảy xuống dưới, dần dần, nước mắt xâu thành chuỗi tuôn rơi.

Dương Cẩm Trình đem xe đậu ở ven đường, một lát sau, mặt u ám mang theo một túi giấy trở lại. Hắn đem túi giấy ném cho Dương Triển, Dương Triển vội vã mở ra nhai ngấu nghiến, khiến cho trên chỗ ngồi phía sau nơi nơi đều là mảnh vụn thức ăn. Dương Cẩm Trình từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy dáng ăn của con trai, nhỏ giọng mắng một câu.

"Thật mẹ nó không để cho lão tử thể diện." Hắn từ trong hộp khăn giấy rút ra vài tờ ném về phía sau, "Lau lau miệng và tay của mày!"

Dương Triển rất nhanh đã ăn no, nó đem túi giấy kia cẩn thận gói xong, khuôn mặt đầy dầu mỡ và sốt mayonnaise lại khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Dương Cẩm Trình cũng không về thẳng nhà, mà đến phòng an ninh của tiểu khu Trí Uyển. Sau mười mấy phút, Dương Cẩm Trình đi ra, phía sau đội trưởng bảo an đi theo cúi đầu khom lưng.

"Dương tiên sinh ngài yên tâm, chúng tôi nhất định bắt được hung thủ làm xước xe kia!" Hắn đem hai chữ "hung thủ" này nặn đến đặc biệt nặng nề, một bộ dáng cùng chung cừu địch.

Dương Cẩm Trình mang theo con trai về đến nhà, vừa vào cửa, Dương Triển liền tuột giày ra, tiến vào phòng mình. Dương Cẩm Trình vốn đang dự định háo háo gặng hỏi Dương Triển, nghe thấy cửa phòng ngủ Dương Triển "Cạch" một tiếng khóa cứng, đứng tại chỗ phát ngốc nửa ngày, một

cổ khí nghẹn trong ngực không ra được, chỉ có thể phẫn nộ rống một câu: "Tao đi làm, mày thành thành thật thật ở nhà cho tao."

Dương Triển lưng đeo cặp sách ngồi trên giường nhỏ, nghe thấy cha gầm rú, nhẹ nhàng cười cười. Sau khi xác nhận cha đã rời đi, Dương Triển kéo cặp xuống, cúi đầu xuống bò vào đáy giường, móc ra hộp sắt nhỏ kia, đem thức ăn trong túi giấy vẫn nắm chặt trong tay kia toàn bộ trút vào. Làm xong hết thấy, nó thỏa mãn phui bụi bặm trên người, mở cửa ra phòng khách xem tv.

Khi Dương Cẩm Trình trở về đã là đêm khuya. Trong phòng khách một mảnh đen kịt, khe hở trong cửa phòng ngủ của con trai cũng không thấy chút tia sáng. Dương Cẩm Trình thoáng xoay nắm cửa, đã khóa. Hắn nhẹ chân nhẹ tay trở về thư phòng của mình, bật máy tính, tiếp đó thay quần áo ở nhà, nấu một tách cà phê nồng đậm. Đồng hồ trên tường chỉ hướng 23:30, hắn ngồi vào trước máy tính, đăng nhập vào hòm thư điện tử của mình, khi nhìn thấy trong hộp thư có một bưu kiện mới, Dương Cẩm Trình khẽ cười cười. Ước chừng sau một giờ, Dương Cẩm Trình tắt máy tính, sau khi rửa mặt xong lên giường ngủ.

Mãi đến sau khi trong phòng của cha truyền ra tiếng ngáy vững vàng, đều đặn, Dương Triển mới để cho lỗ tai của mình rời khỏi cửa phòng. Nó vẫn mặc quần áo ban ngày, chẳng có tí bộ dáng nào như sắp đi ngủ.

Dương Triển đứng cạnh cửa, thật cẩn thận vặn khóa cửa, một tiếng "cách" tựa hồ khiến chính nó cũng bị dọa nhảy dựng. Nó không lập tức mở cửa, lẳng lặng đứng một hồi, đến tận khi tin chắc cha không bị bừng tỉnh mới mở cửa phòng.

Nó rón rén xuyên qua phòng khách, lặng yên không một tiếng động thay giày thể thao, tình tự khẩn trương khiến sau khi nó làm xong hết thấy việc này đã có chút thở dốc. Dương Triển đứng trước cửa thoáng bình phục hô hấp của mình, chậm rãi mở cửa ra ngoài.

Nhiệt độ trong hành lang so với trong nhà thấp hơn nhiều, Dương Triển lại cảm thấy vô cùng dễ chịu. Nó dọc theo cầu thang chậm rãi đi xuống, sau khi xuống hai tầng thì bước nhanh hơn. Trong tiếng cước bộ vui

thích của đứa nhỏ đèn trên tầng lần lượt được thắp sáng, một tòa nhà không khí trầm lặng dường như trong nháy mắt liền sáng bừng sức sống.

Đứa nhỏ đi thẳng vào bãi đỗ xe ngầm. Trong bóng đêm, lối ra vào của bãi đỗ xe thật to tựa như một bồn miệng máu từ dưới lòng đất kéo dài lên. Mới vừa đi tới trước cửa, không khí âm lãnh ẩm ướt liền phả vào mặt. Bước chân đứa nhỏ không ngừng, rào bước đi xuống, đối với những máy quay kia làm như không thấy. Bãi đỗ xe cũng không bởi vì khiếu nại của Dương Cẩm Trình mà tăng số nhân viên tuần tra, trong phòng trực ban một mảnh tối đen, chắc hẳn nhân viên bảo vệ trực ban sớm đã ngủ say. Dương Triển đi qua những chiếc xe hơi màu sắc, kiểu dáng khác nhau này, thẳng đến bên cạnh một chiếc xe hơi Honda mui kín màu xám bạc. Nó ngồi xổm trước một bên cửa xe, thò tay vuốt ve mặt sơn sáng bóng như mới, biểu tình trên mặt tự tiếu phi tiếu, mà nụ cười như có như không kia cũng không duy trì lâu, rất nhanh, trên tay đứa nhỏ liền có thêm một cái chìa khóa.

Nó cầm chìa khóa, ở trên cửa xe dùng sức quẹt xuống.

Chương 13 - Cố sự của cô Q

Thời điểm sự kiện kia phát sinh, tôi 19 tuổi, đang học cao trung. Cùng đại đa số các cô gái giống nhau, kia chính là độ tuổi tràn đầy ảo tưởng. Tôi thích hết thảy mọi sự vật tốt đẹp: hoa cỏ; mùa hè; váy đẹp; kem ly. Tôi có ba mẹ rất yêu tôi. Tôi biết với thành tích của tôi sẽ thi đậu vào một trường cao trung rất tốt, sau đó học đại học, ở đại học quen biết một nam sinh cao to đẹp trai, sau đó kết hôn. . . . .Tôi không tin trên thế giới này sẽ có người xấu.

Kéo bức màn thật dày trong phòng, một trần đèn nho nhỏ ở góc phòng phát ra quang mang yếu ớt. Trong phòng rất yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm như nói mê của cô Q ra, chỉ có thể nghe thấy máy điều hòa trên tường nặng nề xoay tròn.

Thảm đã được cuộn vào, đặt ở một góc phòng. H tiên sinh và La Gia Hải, T tiên sinh và Khương Đức Tiên phân biệt ngồi cúi thấp đầu hai bên cô Q, Z tiên sinh ngồi đối diện chỗ của cô Q, sáu người hình thành một vòng tròn nho nhỏ.

Đó là một buổi chiều, tôi và bạn học cùng nhau đến đường Trùng Khánh mua quần áo. Khi về nhà đã là hơn 6h, sắc trời có chút u ám. Tôi và bạn học mỗi người mua một ly kem, vừa đi vừa ăn. Người trên phố rất đông, rất náo nhiệt, trong cửa hàng hai bên đường người đến người đi. . . . .

Z tiên sinh lén lút mở ra máy hát nhỏ bên cạnh, nhất thời, một trận tiếng ồn ào vang đầy trong phòng. Từ trong những thanh âm hỗn loạn kia, ngờ ngờ có thể phân biệt được tiếng kèn xe hơi, tiếng nhạc thịnh hành phát ra từ cửa hàng tổng hợp, tiếng rao hàng và tiếng nói chuyện của người đi đường, trong phút chốc, năm người dường như được đưa vào trên con phố sầm uất.

Cô Q thoáng run rẩy, chột lấy tay bưng kín mặt. H tiên sinh đứng dậy đi đến góc phòng, từ trong một tủ lạnh nhỏ lấy ra một ly kem xoắn ốc, lại đi đến bên cạnh cô Q, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai nàng.

"Thả lỏng chút, Q." Hấn kéo tay che mặt của cô Q xuống, đem ly kem nhét vào trong tay nàng.

"Cắn một ngụm, Q," Z tiên sinh nửa thân trên hơi nghiêng về trước, ôn nhu nói với cô Q, "Chúng tôi đều ở đây, ngẩng đầu lên được chứ?"

Ước chừng nửa phút sau, cô Q mới bình tĩnh trở lại, nàng ngẩng đầu, trên gương mặt tái nhợt nước mắt đan xen. Nàng tựa hồ rất áy náy hướng mọi người cười cười, cắn một miếng kem đã bắt đầu tan.

Ở trước một cửa hàng nào đó, một con gấu đồ chơi thật to đang hoa chân múa tay về phía người qua đường phát đơn quảng cáo sản phẩm. Chúng tôi cảm thấy chơi rất vui, liền đứng ở đó xem náo nhiệt. Tôi lúc ấy nghĩ, trời rất nóng, người quảng cáo mặc lớp áo lông nhung dày như vậy, rất cực nhọc nha. Con gấu kia chú ý tới chúng tôi, lắc lư lắc lư đi tới, giơ hai bàn tay to muốn ôm chúng tôi. Bạn học cười khanh khách né tránh.

Chúng tôi đều cho rằng gã đang đùa giỡn, thế nhưng gã đột ngột chuyển hướng tôi, gặt gao ôm lấy tôi. Tôi bị dọa nhảy dựng, bắt đầu liều mạng giãy dụa, thế nhưng gã càng ôm càng chặt, dáng điệu ngây thơ đáng yêu nhưng khuôn mặt đã trở nên hung ác dữ tợn, tôi thậm chí cảm thấy con gấu này muốn cắn tôi. Quá trình lôi kéo giằng co vài giây hay vài phút tôi đã không nhớ được nữa, chỉ nhớ rõ thời điểm tôi rút cuộc giãy thoát, nút áo sơ mi đã bị bung mở toàn bộ. . . . . Tất cả mọi người đang nhìn tôi. . . . .

Cô Q lại cúi đầu, bắt đầu nghẹn ngào, kem trong tay lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất.

Z tiên sinh nhìn chăm chăm cô Q, nhẹ giọng nói: "Tiếp tục."

Cô Q liều mạng lắc đầu, "Không! Không! Tôi sợ!"

Z tiên sinh không kiên trì nữa, mà làm một động tác tay, tỏ ý tất cả mọi người xoay sang chỗ khác, chớ nhìn chăm chăm cô Q nữa.

Điều này khiến tình tự cô Q thoáng bình phục một ít, lại qua vài phút sau, tiếng khóc của nàng dần dần đình chỉ.

"Thực xin lỗi, ban nãy các anh đều nhìn tôi, khiến tôi nhớ tới ngày đó tất cả mọi người thấy thân trên trần trụi của tôi." Thanh âm của cô Q vẫn mang theo dày đặc âm mũi, nhưng nghe đã kiên cường hơn, "Cám ơn mọi người, chúng ta tiếp tục thôi."

Tôi khóc chạy về nhà, bị bệnh ròng rã một tuần. Các bạn học sinh đến thăm tôi, một người bạn tốt không rõ chân tướng mọi chuyện mang theo một món đồ chơi lông nhung thật to, tôi vừa nhìn thấy nó liền ngất đi. Một tháng sau, tôi tham gia thi vào trường cao đẳng, thành tích có thể đoán được. Nhưng đây không phải là thứ hồng bét nhất, tôi phát hiện tôi rất cuộc không cách nào đụng chạm vào bất luận vật phẩm lông nhung nào, thỉnh thoảng chỉ cần trông thấy vật phẩm lông nhung đều khiến tôi sản sinh ra phản ứng phi thường mãnh liệt. Tôi nguyên tưởng rằng loại tình huống này sẽ theo thời gian trôi qua chậm rãi biến mất, thế nhưng mãi cho đến khi sau này tôi lên đại học, nó vẫn theo tôi như hình với bóng, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Tôi thậm chí ngay cả áo len cũng không thể mặc, tựa hồ áo len bất cứ lúc nào cũng có thể siết lấy cổ tôi, khiến tôi hít thở không thông. Các anh cũng biết, trong ký túc xá nữ sinh đại học nhiều nhất chính là đồ chơi lông nhung. Tôi nhớ rõ có một lần, bạn trai của nữ sinh giường đối diện tặng cô ấy một con gấu bông lông nhung thật to, nàng mừng vui rạo rức mà đặt tại đầu giường. Nhưng món đồ chơi kia đối với tôi mà nói chính là một tai vạ. Tôi không cách nào hình dung tình cảnh lúc đó: trở về từ phòng tự học, đẩy ra cánh cửa ký túc xá, một con gấu bông lông nhung màu vàng nhạt ngồi trên giường, hướng tôi hung ác nhếch miệng. . . . .Chân của tôi khi đó liền mềm nhũn. . . . .

Cô Q lại bắt đầu run rẩy, nguyên bản chân đặt ngang trên sàn nhà cũng cuộn tròn lại, tựa hồ muốn đem chính mình rút thành một khối nhỏ.

"Cô nhìn thấy gấu bông -- sẽ cảm thấy có biểu cảm?" Khương Đức Tiên nhẹ nhàng hỏi.

"Đúng vậy." Cô Q gật đầu, "Kỳ thật trong lòng tôi hiểu rõ đây chẳng qua là một ảo giác, gấu bông không có khả năng có biểu cảm, cho dù có, cũng là dáng vẻ ngây thơ đáng yêu -- tựa như trước khi tôi 19 tuổi nhìn thấy như vậy. Đối với tôi mỗi lần thấy thứ gì tương tự, đều có một loại cảm giác phi thường mãnh liệt. . . . ."

T tiên sinh nhìn lướt qua thăm nhưng đặt ở góc tường, hỏi: "Cảm giác gì?"

Cô Q bất an vịn vẹo vài cái, ngẩng đầu nhìn nhóm bạn vẫn như cũ đưa lưng về phía nàng, thấp giọng nói: "Cảm giác nhục nhã."

"Cảm giác nhục nhã?"

"Đúng." Ánh mắt cô Q trống rỗng nhìn về phía trước, "Thật giống như -- mọi người đều nhìn tôi, mà tôi, lại đang trần truồng."

Nói xong câu đó, cô Q rút cuộc không cách nào khống chế tâm tình của mình nữa, nghẹn ngào khóc rống lên.

T tiên sinh từ trên ghế đứng dậy, tựa hồ muốn đến an ủi nàng, thế nhưng lại không biết chắc làm thế có thích hợp hay không, quay đầu nhìn Z tiên sinh, Z tiên sinh gật đầu, đưa tay tắt nhạc.

Tất cả mọi người vây quanh bên cạnh cô Q, lôi kéo tay nàng, vuốt ve tóc nàng, nhẹ giọng nói chút lời an ủi. Cô Q gắt gao kéo tay T tiên sinh, không hề cố kỵ mà khóc. Đợi cho nàng dần dần bình tĩnh trở lại, Z tiên sinh nói: "Q, cô rất dũng cảm."

"Cám ơn." Cô Q lau khước mắt, "Cũng cảm ơn mọi người."

Năm nam nhân nhìn nhau anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều mỉm cười.

"Chúng tôi nhất định đều có thể tốt lên." Cô Q nắm tay thành đấm, nặng nề đặt trên đầu gối mình, "Nhất định."

Chương 14 - Diễn xuất đau thương (1)

Phương Mộc tựa lưng vào trên ghế, vừa hút thuốc vừa nhìn tấm bảng viết trên tường đối diện. Phía trên kia dán đầy ảnh chụp to to nhỏ nhỏ, nhân vật đều là La Gia Hải.

Nhìn từ tình hình giới nghiêm hiện nay, tính khả năng La Gia Hải thoát khỏi bốn thị cơ hồ là số không. Hơn nữa đủ loại dấu vết cho thấy, y vẫn chưa thử rời khỏi thành phố C. Như vậy y nhất định đang trốn ở một góc nào đó trong thành phố này. Vấn đề là: Y vì sao vượt ngục, và vì cái gì phải lưu lại đây?

Phương Mộc cầm lấy bút, ở trên cuốn sổ trước mặt vẽ một vòng tròn, trong tầng tầng lớp lớp vòng tròn, hai chữ kia có vẻ càng thêm bắt mắt: Báo thù.

Trong những ngày sau khi La Gia Hải vượt ngục, Phương Mộc từng đối với phán đoán của mình sản sinh ra dao động. Thế nhưng theo phần lớn tư liệu thu thập được và hết lần này đến lần khác phân tích, Phương Mộc vẫn tin chắc kết luận của mình đối với La Gia Hải là chuẩn xác. Tỷ như, tình yêu của y đối với Trầm Tương. Có lẽ, đây là động cơ vượt ngục của La Gia Hải.

La Gia Hải là một người có tâm trả thù rất mạnh. Như vậy, y lựa chọn vượt ngục, cũng ở lại quê nhà của Trầm Tương -- Thành phố C, thì tuyệt đối không chỉ vì tìm kiếm cơ hội thoát đi lần nữa. Năm đó địa điểm Trầm Tương gặp phải cường bạo ngay tại thành phố C, y có phải muốn đi tìm người đã cường bạo Trầm Tương hay không?"

Phương Mộc lắc đầu. Nếu y thật sự làm thế, vậy cũng quá choáng váng rồi. Án này năm đó chưa từng lập hồ sơ, đương sự là Trầm Tương cũng đã chết. Dưới tình huống không tìm ra manh mối, muốn tìm một người phạm tội cường gian hơn 10 năm trước, không khác gì mò kim đáy bể. Trừ phi. . . . .

Trừ phi có người giúp đỡ y.

Phương Mộc ở trên sổ viết ba chữ: Khương Đức Tiên.

Cửa phòng làm việc thành linh bị đẩy ra, Biên Bình thò nửa thân mình vào.

"Đến đây, có chút việc cần cậu giúp."

Phương Mộc đi theo Biên Bình lên lầu, trực tiếp đến phòng họp nhỏ tầng cao nhất. Bên trong đã có một người đàn ông mặc tây trang màu thẫm đang đợi, bọn họ vừa ngồi xuống, hai đồng sự khác phòng nghiên cứu lý cũng tới.

Biên Bình đơn giản giới thiệu nam tử tây trang: "Đây là chủ nhiệm viện nghiên cứu tâm lý của thành phố ta, chuyên gia tâm lý học nổi tiếng tiến sĩ Dương Cẩm Trình."

Dương Cẩm Trình khom người, hơi gật đầu, "Xin mọi người chỉ giáo nhiều."

Biên Bình khua tay, "Dương chủ nhiệm ông quá khách khí, hôm nay thà nói chúng tôi giúp ông chiếu cố, còn không bằng nói là ông dành cho chúng tôi một cơ hội học tập." Anh đem một chồng văn kiện trên bàn phân phát xuống, "Mỗi người xem trước chút tư liệu."

Phương Mộc mở ra văn kiện trong tay, một phần lý lịch đầu tiên đập vào tầm mắt cậu, "Lỗ Húc?"

"Đúng." Biên Bình nhìn Phương Mộc, "Lỗ Húc chính là cơ động bị thương ở tai nạn xe liên hoàn ngày đó. Trong lúc trị liệu, Lỗ Húc xuất hiện tình tự dao động mãnh liệt, biểu hiện chủ yếu là rối loạn giấc ngủ, dễ giận, nhận thức đồng cảm cá nhân giảm dần. Qua chuyên gia chẩn đoán chính xác, Lỗ Húc bị chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

Một đồng sự nhỏ giọng thì thầm: "Post-traumatic stress disorder."

"Đúng vậy." Biên Bình nhìn quét một vòng quanh mọi người, ngữ khí trở nên trầm trọng, "Người bệnh là huynh đệ của chúng ta, cho nên tôi muốn xin mọi người nhất định phải toàn lực phối hợp với Dương chủ nhiệm, để Lỗ Húc sớm ngày thoát khỏi bệnh tâm lý." Nói xong, anh quay đầu chuyển hướng Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình cười cười, không nhanh không chậm nói: "Tôi đã tiếp nhận ủy thác của bệnh viện thành phố và phòng cảnh sát, đến đây vì cảnh sát Lỗ Húc cung cấp một phần trợ giúp. Nói đến chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, chúng ta đều quen gọi là PTSD, là chỉ chấn thương do tính uy hiếp hoặc tính tai nạn nào đó đột phát, rồi dẫn đến xuất hiện rối loạn tâm thần và duy trì thời gian dài. Theo bản thân tôi mà nói, tôi đối với đầu đề này vô cùng cảm thấy hứng thú, cũng đã tiến hành một phen nghiên cứu. Nếu như có thể trợ giúp cảnh sát Lỗ Húc, tôi cũng sẽ cảm thấy vui mừng sâu sắc. Đương nhiên, các anh đều là chuyên gia về phương diện tâm lý học, có trình độ cao, còn phải dựa vào các anh trợ giúp."

Một phen nói đến cực kỳ chuyên nghiệp lại còn khiêm tốn, trong sự nhã nhặn toát ra một loại phong cách quý phái.

Phương Mộc biết Biên Bình cố ý không nói tới từ "vượt ngục", "mất sủng" linh tinh các loại, mà mình bận bịu với việc truy bắt La Gia Hải, quả thực cũng đối với cảnh sát cơ động bị thương này không chú ý tới, tự nhiên cảm thấy áy náy.

"Vậy, chúng ta nên làm những việc gì?" Phương Mộc hỏi.

"Đối với trị liệu PTSD là một quá trình tiến hành tuần tự. Nếu mọi người cho phép tôi chủ đạo, tôi sẽ vì mọi người ở mỗi gian đoạn sắp xếp nhiệm vụ khác nhau." Về mặt Dương Cẩm Trình thoải mái, "Giai đoạn đầu tiên cần làm chính là theo cảnh sát Lỗ Húc nói chuyện phiếm, giúp cậu ấy cân bằng cảm xúc, thực hiện điều hòa tinh táo và thả lỏng thích hợp -- Chúng ta có thể gọi giai đoạn này là làm nóng người."

Phương Mộc buột miệng nói: "Tâm lý kịch?"

"Đúng." Biểu tình của Dương Cẩm Trình có chút sững sốt, hấn đánh giá Phương Mộc vài lần, quay đầu nói với Biên Bình: "Haha, tôi cho rằng nhóm chuyên gia tâm lý của cảnh đội đều là nghiên cứu tội phạm vì sao phạm tội, nguyên lai các cậu cũng nghiên cứu trị liệu."

Biên Bình cười cười, mặt lộ vẻ tự đắc. Mặt Phương Mộc có chút hồng, nội tâm lại trở nên hưng phấn. Tâm lý kịch là một trong nhóm phương

pháp trị liệu tâm lý của chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Gần một thế kỷ nay, từ truyền thống "Diễn lại lần nữa" và "Khởi thông dòng nước", lại thêm hai loại nhân tố "nghĩ thức" và "tự sự", tâm lý kịch đã được ứng dụng thành công trong mọi loại ca chấn thương, nhưng do tính phức tạp, tính kịch và yêu cầu cao đối với năng lực chỉ đạo của nhà trị liệu, tâm lý kịch vẫn chưa được ứng dụng phổ biến trong điều trị PTSD của nước ta. Nếu bác sĩ thông thạo tâm lý kịch, có lẽ bệnh của Lỗ Húc còn có hy vọng chữa khỏi.

Nửa giờ sau, mọi người ngồi vây quanh trong phòng khách nhỏ kia, trên ghế đệm mềm chính giữa, Lỗ Húc vẫn còn bó bột đang ngồi khó chịu bất an. Nghe xong giới thiệu của trưởng phòng Biên Bình, sau khi biết được phần lớn mọi người bên cạnh là cảnh sát, gã mới thoáng thả lỏng một chút.

"Cảnh sát Lỗ," Dương Cầm Trình ngồi đối diện gã, cười tùm tùm nhìn gã, "Có thể tâm sự chuyện ngày đó không?"

Chuyện tương tự, cũng đang phát sinh tại một nơi hẻo lánh khác của thành phố.

Trong phòng bận rộn dị thường, chỉ có cô Q ngồi trên một cái ghế, nhìn Z tiên sinh dẫn những người khác đi đi lại lại sắp xếp. Mọi người mỗi lần làm một chuyện gì, đều phải hỏi ý kiến của cô Q hoặc nhìn sắc mặt của nàng. Vì thế, ngọn đèn được chỉnh gần với độ sáng của hoàng hôn; Điều hòa tăng đến 28 độ; một góc phòng dựng lên một tấm bình phong, La Gia Hải mang theo một bao lớn đồ đạc trốn phía sau; Thảm lông nhung được bày ra, sau đó lại bị cuộn vào đặt ở góc phòng.

"Vậy đi. . . . ." Sau khi hoàn thành xong toàn bộ công tác, Z tiên sinh đi đến trước mặt cô Q, cúi người hỏi: ". . . . .Cô lựa chọn ai đến đóng vai của cô?"

Cô Q chia chia T tiên sinh, "Cậu ấy."

T tiên sinh lập tức cởi áo khoác, cầm lấy một bộ áo sơ mi màu trắng mặc trên bình phong, vừa mặc trên người, chợt nghe thấy cô Q lại kêu lên:

"Không." Nàng cắn cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, "Vẫn là tôi tự mình làm thôi."

"Cô khẳng định?" Ánh mắt Z tiên sinh chăm chú nhìn cô Q.

"Đúng vậy." Thanh âm của cô Q có chút run rẩy. Z tiên sinh cười cười, đưa tay vuốt ve tóc của nàng, "Được, cô là một cô gái dũng cảm."

Cô Q đứng lên, chậm rãi hướng đến trung tâm phòng. Tay phải của nàng nắm chặt áo mình, giống như nơi đó tùy thời sẽ rộng mở, lộ ra khuôn ngực tuyết trắng. Nàng gắt gao nhìn chăm chăm bình phong, hô hấp dồn dập, tựa hồ đối với thứ phía sau vừa sợ hãi, vừa chờ mong.

Z tiên sinh ra hiệu, ý bảo tất cả mọi người xoay sang chỗ khác. Mọi người đều làm theo. Cô Q chú ý tới điểm này, khó chịu bất an đứng vài giây, thấp giọng nói: "Các anh. . . .Đều hướng mặt về phía tôi đi."

Trên mặt Z tiên sinh lộ ra nụ cười tươi, "Tốt lắm, Q, đây là một khởi đầu rất tốt."

Tâm mắt cô Q lần lượt đảo qua người trong phòng, hít sâu một hơi: "T, cậu sắm vai bạn học của tôi được chứ?"

T tiên sinh làm một cái mặt hề, "Rất vinh hạnh."

Sân khấu đã hoàn thành bố trí, đạo cụ đã sắp xếp ổn thỏa, diễn viên cũng đem cảm xúc điều chỉnh xong. Một vở kịch sắp bắt đầu.

Z tiên sinh đè xuống công tắc máy hát.

Tiếng huyên náo của đủ loại âm thanh hỗn tạp lập tức tràn ngập toàn bộ căn phòng, mọi người lại lần nữa trở về khu phố náo nhiệt.

Vốn nên chậm rãi đi tới cô Q lại ở giữa tiếng ồn ào chần chừ, nàng cầm một ly kem, trên tay kia là hai túi xách đầy hàng hóa, toàn thân cứng ngắc nhìn chăm chăm bình phong, trong mắt dần dần đóng đầy lệ.

Khương Đức Tiên và H tiên sinh sắm vai người đi đường đã đi qua đi lại hai vòng, cô Q vẫn đứng bất động tại chỗ. T tiên sinh có chút lo lắng nhìn Z tiên sinh. Z tiên sinh bất động thanh sắc nhìn cô Q, thấp giọng nói: "Q, chúng ta tốt nhất không nên ngừng lại, được chứ?" Cô Q vẫn

như cũ nhìn chăm chăm bình phong, trong cổ họng ừng ực rung động, thế nhưng nàng hiển nhiên nghe được lời Z tiên sinh, lông mi thật dài nhấp nháy vài cái.

Cuối cùng, cô Q run rẩy sỏi ra bước đi đầu tiên.

Cơ hồ là cùng lúc, sau bình phong đi ra một con gấu đồ chơi toàn thân lông nhung màu vàng, to lớn vô cùng.

Không chỉ cô Q, mọi người đều cảm thấy sờn tóc gáy. Hình ảnh kia thật sự quý dị: Con phổ tối dần, gấu lớn đi lại tập tễnh tới gần cô gái nhỏ nhắn yếu ớt. Trên gương mặt đầy lông lá kia dần dần hé ra miệng rộng, con mắt bằng nút áo đen cũng kéo dài một chút, nhếch lên —— Giống như một con gấu đồ chơi đang tức giận hướng cô gái mở ra hai cánh tay.

.....

Cô Q hét to một tiếng, thẳng đờ ngựa ngược về phía sau.

Sau vài phút, nàng mới từ từ tỉnh dậy, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt lo lắng của T tiên sinh, tiếp đó là Khương Đức Tiên, H tiên sinh và Z tiên sinh. Không thấy mặt gấu dữ tợn kia, cô Q thoáng an lòng. sau khi uống xong nửa ly nước, cô Q giãy dụa muốn đứng lên.

"Tiếp tục."

Z tiên sinh nhìn vào mắt nàng, "Cô khẳng định chứ, Q?"

"Tôi khẳng định." Cô Q xoay đầu chuyển hướng T tiên sinh, "Chuẩn bị chưa?" T tiên sinh có chút khó xử nhìn Z tiên sinh.

"Nếu cô cảm thấy khó chịu, chúng ta có thể để hôm khác. ...."

"Tiếp tục!" Cô Q đột nhiên đề cao âm lượng. Tất cả mọi người bị dọa nhảy dựng, trong phòng thoáng cái yên tĩnh lại.

Một lát sau, cô Q run lấy bầy đứng lên, run run vuốt phẳng nếp nhăn trên y phục.

"Hôm qua, tôi và quản lý đi ký hợp đồng. Đối phương tặng hai linh vật lông nhung làm đồ lưu niệm. ...." Nàng gian nan nói: "Các anh biết. . . . . Khi ấy. . . . .Tôi xấu hổ đến thế nào không?"

Z hít sâu một hơi, vẫy vẫy tay, "Lần nữa!"

Cảnh thứ nhất: cô Q và gấu đồ chơi lần nữa im lặng đối diện nhau. Nàng như trước run rẩy đến lợi hại, nhưng đã có thể nhìn thẳng khuôn mặt lông lá kia.

Cảnh thứ hai: Gấu đồ chơi vĩ đại mở ra hai tay, gắt gao ôm lấy cô Q, cô Q liều mạng giãy dụa, thứ gì đó trong tay lộp bộp rơi xuống sàn. Áo khoác của nàng đã mở rộng toàn bộ. Người đi đường H tiên sinh và Khương Đức Tiên đi qua đi lại bên cạnh bọn họ, nhìn không chớp mắt.

Z tiên sinh: "Q, tuyệt không có người nhìn cô, hết thấy chỉ là ảo giác của cô."

Cô Q giãy dụa càng ngày càng kịch liệt.

Cảnh thứ ba: Cô Q giãy dụa như trước, gấu đồ chơi vĩ đại đã không cách nào khống chế nàng hoàn toàn, rất nhanh, một cánh tay của cô Q đã giãy ra.

Z tiên sinh: "Không phải sợ, Q, bọn chúng chính là muốn cô sợ hãi, sau đó ghi lại nỗi sợ hãi của cô. Có thể để bọn chúng thuận lợi thực hiện được hay sao?"

Cô Q: "Không!"

Biểu tình của nàng càng phát ra vẻ phẫn nộ, một cánh tay khác cũng thoát khỏi khống chế của gấu đồ chơi, trong nháy mắt, cô Q đã thử hồng hộc cùng gấu đồ chơi mặt đối mặt.

Z tiên sinh: "Đánh ngã nó! Q, đánh ngã nó!!!"

Lời còn chưa dứt, cô Q đã vung nắm đấm đến, gấu đồ chơi liên tục lùi về phía sau, dường như ngay cả bản lĩnh chống đỡ cũng không có. Cô Q lại đuổi theo không bỏ, rốt cuộc đem gấu đồ chơi bức tới bình phong.

"A ——" Cô Q đột nhiên phát lực, hai tay đẩy về phía trước.

Gấu đồ chơi và bình phong đồng thời ầm ầm ngã xuống đất.

Nửa giờ sau, trong phòng đã khôi phục sạch sẽ, thảm dày lần nữa trải ra, mọi người ngồi vây quanh trước bàn vuông nhỏ uống trà.

Cô Q như trước ngồi trên băng ghế, song cảm xúc đã khôi phục bình thường. Nàng vấn tóc xong, lại rót cho La Gia Hải một ly trà. Người còn đang nhu nhu quai hàm.

"Xin lỗi, L." Nàng có chút áy náy nhìn La Gia Hải.

"Không sao." La Gia Hải buông tay xuống, chỗ vừa rời nhu qua còn một mảng sưng đỏ, "Sức cô thật khỏe."

Mọi người cười rộ lên, nắm tay T tiên sinh khoát lên vai La Gia Hải, dùng sức kéo một cái.

Z tiên sinh nhìn cô Q thật cẩn thận chọt chọt mũi chân trên mặt tấm thảm, hớp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Còn có chuyện phải làm."

Tất cả mọi người yên tĩnh lại. Tay cô Q lại run lên, nửa chén trà cũng hắt trên mặt bàn.

"Nhất định phải làm vậy sao?" Nàng thấp giọng hỏi.

"Đúng. Chúng ta đều phải triệt để thoát khỏi quá khứ," Thanh âm của Z tiên sinh tuy thấp, nhưng không cho phép cãi lại, "Đấy chính là lý do nhóm chúng ta tụ họp cùng một chỗ."

Gã từ trong ngực lấy ra một tập văn kiện, từ giữa rút ra một bức ảnh đặt trên bàn. Trong bức ảnh, một người đàn ông ăn mặc bình thường đứng dưới biển hiệu trạm giao thông công cộng, nhàn rỗi hút thuốc.

Gã hướng hai bên trái phải vươn tay, những người khác cũng giống vậy, vì thế, sau người nối liền thành một vòng tròn. Ánh mắt của mỗi người đều nhìn chăm chăm người đàn ông trong bức ảnh. Nếu ánh mắt có nhiệt độ, e rằng gã sớm đã hóa thành tro bụi.

Chương 15 - Diễn xuất đau thương (2)

Tay đứa nhỏ vịn vào lan can, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tận lực khảm giữa hai tay vịn, đôi mắt trông chờ nhìn bọn nhỏ chơi đùa rượt bắt trong sân. Bọn chúng la hét, cười đùa, đứa nhỏ cũng mặc danh kỳ diệu mà bị cuốn hút, theo đó cười rộ lên. Bởi vì góc độ quay của cổ có hạn, nó không chú ý tới ở phía bên phải nó, một cô gái đang kề sát lan can, hướng nó chậm rãi tới gần.

"Chào em."

Đứa nhỏ bị dọa nhảy dựng, vội vàng lùi đầu về, trên khuôn mặt dơ bẩn lưu lại hai vệt hồng thật dài. Thấy rõ là một cô gái mặt mang theo tươi cười, đứa nhỏ vừa nhắc nhân định di chuyển lại ngừng, then thùng cúi đầu.

Cô gái ở trước mặt nó ngồi xổm xuống, "Em tên là gì?"

Đứa nhỏ cúi đầu, hai tay vịn lan can không nói lời nào.

Bất thành linh, một bàn tay xoa khuôn mặt của nó, ở trên dấu hồng kia chậm rãi xoa nắn. Đứa nhỏ theo bản năng muốn tách khỏi, thế nhưng cảm nhận độ ấm và sự mịn màng của bàn tay kia, chỉ thoáng nghiêng đầu một chút, rồi ngoan ngoãn đứng im.

"Chị là Liêu Á Phàm. Còn em?" Cô gái có hàm răng tuyết trắng và đôi mắt trong trẻo, đứa nhỏ ngẩng đầu, lại cúi xuống, "Em là Hạ Kinh."

"Sao em không trở về nhà vậy?"

"Không muốn về." Đứa nhỏ cách một lúc mới trả lời, "Trong nhà không tốt."

"Đứa ngốc." Liêu Á Phàm sờ sờ đầu nó, "Nhà mới là nơi tốt nhất."

"Nhà của em không ai chơi với em." Nó ngẩng đầu nhìn bọn nhỏ trong sân chơi đến khí thế ngất trời, "Không giống nhà của chị, náo nhiệt như thế."

"Nhà?" Vẻ mặt Liêu Á Phàm đột nhiên u ám xuống, nàng quay đầu nhìn tòa nhà nhỏ và sân trong của Nhà Thiên Sứ, giữa khói bếp bập bênh hòa lẫn trong ánh trời chiều càng ngày càng tối, vô cớ nảy sinh ra một loại

cảm giác cái kính, thật giống như đụng đến bàn bếp đã lâu chưa lau chùi, một tay đầy dầu mỡ và cũ kỹ.

"Đây không phải là nhà của chị." Liêu Á Phàm thở dài, khi quay đầu lại lần nữa, đứa nhỏ đã không thấy bóng dáng. Đứng dậy nhìn lần nữa, đứa nhỏ đã chạy qua một con đường, cặp sách trên vai cao thấp rung động, so sánh với thân mình nho nhỏ, nó thật sự rất lớn.

"Con biết nó?"

Phương Mộc chẳng biết khi nào đã đến bên rào chắn, Liêu Á Phàm vội vã nói: "Chào chú Phương."

Phương Mộc gật đầu, nheo mắt nhìn bóng dáng đứa nhỏ càng ngày càng mờ nhạt, "Đứa bé này lại đến nữa?"

"Vâng, nó luôn ở ngoài tường đi tới đi lui." Liêu Á Phàm và Phương Mộc cách một bức tường, cũng nhìn theo hướng đứa nhỏ biến mất, "Nó tên là Hạ Kinh."

"Hừm?" Phương Mộc cười cười, "Nó không phải Hạ Kinh."

Liêu Á Phàm kinh ngạc nhướn mày, tựa hồ muốn mở miệng hỏi đến cùng, thì thấy Phương Mộc đã dọc theo rào chắn hướng cổng chính đi đến, đành phải rầu rĩ không vui trở lại trong viện.

Phương Mộc mang đến chút quần áo mùa thu cho trẻ em, trong đó một túi to chứa quần áo thời thượng mới tinh, không cần phải nói, là chuẩn bị cho mình Liêu Á Phàm. Thầy Chu đối với việc Phương Mộc tới chơi có chút bất ngờ, sau khi đem quần áo giao cho chị Triệu, lại dặn dò cẩn thận vài câu, liền cùng Phương Mộc vào trong sân tản bộ.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trong sân cũng là một mảnh khô vàng. Nhớ tới Nhà Thiên Sứ những ngày hè xanh um tươi tốt, hết thầy trước mắt lại cảm giác có chút vắng lặng tan hoang. Gây cho Phương Mộc loại cảm giác này không chỉ bởi cảnh vật trước mắt, lão nhân bên cạnh cũng như thế.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Chỉ hơn tháng không gặp, thầy Chu đã già nua rất nhiều. Người càng thêm còng xuống, đỉnh đầu cũng thưa thớt không ít. Bọn họ đi quanh bồn hoa một vòng, trầm mặc hút thuốc, thầy Chu thỉnh thoảng lớn tiếng ho khan, thanh âm này giữa trời chiều có vẻ đặc biệt chói tai, bọn nhỏ chơi đùa trong sân không hện mà cùng im lặng, cuối cùng từng đứa tiếp từng đứa chạy vào trong tòa nhà nhỏ.

Thầy Chu không chú ý tới bọn nhỏ bên cạnh, giống như hết sức chăm chú mà dạo một vòng. Hút hết hai điếu thuốc, ông đột nhiên hỏi: "Vụ án thế nào rồi?"

Phương Mộc nhất thời có chút không kịp phản ứng, "Vụ án gì?"

"Vụ vượt ngục kia."

Phương Mộc thở dài, "Không có tiến triển." Cậu nhìn thầy Chu nhíu chặt mày, vội vàng bổ thêm một câu: "Lão tiên sinh đừng theo tôi nhọc lòng a, chuyện để thầy quan tâm cũng đủ nhiều rồi."

Thầy Chu nặn ra vẻ mỉm cười, "Tôi chỉ tùy tiện hỏi." Sau đó lại trầm mặc.

"Nếu bắt được thằng bé kia, sẽ phán tử hình sao?" Sau khi dạo gần ấy vòng, thầy Chu lại mở miệng hỏi.

Phương Mộc thoáng do dự, "Phải. Y chỉ cần một tội cố sát là đủ rồi, hơn nữa còn thêm tội danh. . . . ."

Thầy Chu thở dài một tiếng, "Nghiep chướng a."

"Không có biện pháp." Phương Mộc lắc đầu, "Chuyện mình làm sai, phải chịu trách nhiệm."

Trong bóng đêm, thân mình thầy Chu dường như thoáng run lên, sau một lát lại thở dài.

Phương Mộc nhận thấy thầy Chu có tâm sự, vừa định hỏi một chút, chợt nghe thấy thanh âm vang dội của chị Triệu: "Lão Chu, Tiểu Phương, ăn cơm."

Bọn họ lên tiếng, cùng nhau đi về hướng tòa nhà nhỏ. Khi đi tới cửa, thầy Chu hỏi: "Cô bé đã chết kia —— Gọi là Trầm Tương kia —— an táng ở nơi nào?"

Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Tro cốt hình như ở nghĩa trang Long Phong. Cha mẹ của nàng mua cho nàng một khoảnh đất trong nghĩa trang."

"Ừ." Thầy Chu đẩy đẩy Phương Mộc, "Nhanh ăn cơm đi."

Ăn xong cơm chiều, thầy Chu vẫn một bộ dạng buồn bực kém vui, Phương Mộc cảm thấy không tiện ở lâu, liền cáo từ. Đi ngang qua phòng của chị Triệu, cửa mở, nhưng trong phòng không có ai. Phương Mộc đi qua vài bước, lại lùi trở về, đứng trước cửa nhìn di ảnh con trai chị Triệu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Một đứa bé 8 tuổi, lựa chọn tự sát để chấm dứt sinh mạng của mình, đến tận cùng là cái gì khiến nó không cách nào tiếp nhận được?"

Trên lầu vẫn vắng vắng tiến bọn nhỏ chơi đùa, Phương Mộc không biết những sinh mệnh bị vứt bỏ kia cùng đứa bé trong khung ảnh so sánh, đến cùng là ai may mắn hơn ai.

Cậu đi đến trước bàn, cầm lấy một bó nhang châm lửa, rồi cắm vào trong lư hương.

"Cám ơn cậu, Tiểu Phương."

Phương Mộc quay đầu lại, chị Triệu dựa trên khung cửa, ánh mắt nhu hòa nhìn khung ảnh. Cùng người phụ nữ giỏi giang sôi động ban ngày bất đồng, chị Triệu hiện tại càng giống như một người mẹ mỗi mệ mà hạnh phúc.

"Duy Duy, là chú Phương đến thăm con." Chị Triệu nhẹ nhẹ đi tới, đưa tay ở trên khung hình vuốt ve, tựa như đang vỗ về khuôn mặt non mịn của con trai mình.

"Nó sẽ cảm ơn cậu." Chị Triệu quay đầu hướng Phương Mộc cười, "Duy Duy lúc còn nhỏ là đứa nhỏ rất tốt."

Mũi Phương Mộc đau xót, thấp giọng nói: "Chị Triệu, đừng khổ sở, chú ý giữ gìn sức khỏe."

"Tôi không khổ sở." Chị Triệu bình tĩnh nói: "Con tôi nhất định sẽ trở về."

Lỗ Húc, nam, 25 tuổi, đại học khoa chính quy, nghề nghiệp cảnh sát, số hiệu C09748, chưa kết hôn. Biểu hiện bên ngoài của người bệnh: Giấc ngủ rối loạn, dễ giận, tự ti, rối loạn kết giao cùng rối loạn chức năng tính dục.

Hoàn cảnh cuộc sống trước kia cùng cuộc sống hiện nay: Cuộc sống của gia đình người bệnh bình thường, cha mẹ làm công nhân xí nghiệp nhà nước, từ nhỏ đã học giỏi nhiều mặt. Sau khi tốt nghiệp từ học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, gia nhập đội ngũ cảnh sát. Do làm việc kiên định nghiêm túc, rất được lãnh đạo và đồng nghiệp khen ngợi, nửa năm trước còn được trao tặng cảnh hàm trung sĩ nhị cấp. Nửa tháng trước, người bệnh phụng mệnh vây bắt một tên tội phạm vượt ngục bỏ trốn, trong quá trình truy bắt, do đột phát tai nạn xe mà bị thương, đồng thời, súng đeo của người bệnh đã thất lạc trong tai nạn. Tai nạn khiến người bệnh chấn động não cường độ thấp, giập xương cổ cùng nhiều phần mềm của thân thể bầm tím, qua trị liệu căn bản đã khỏi hẳn. Nhưng người bệnh sau khi bị thương tâm trạng tỏ ra dao động mạnh mẽ: thời gian dài không thể đi vào giấc ngủ, cho dù dùng thuốc an thần cũng chẳng ăn thua gì; dễ giận, cũng kèm theo có hành vi đập phá đồ vật loại bạo lực; nhận thức đồng cảm cá nhân giảm, không thể thành lập tự tin; cùng đồng nghiệp và người nhà không thể liên hệ bình thường, chung quy cảm thấy những người khác đang tụm lại đàm luận sự cố miệt thị gã; người bệnh kể lại việc cùng bạn gái không thể phát sinh hành vi tính dục bình thường, rối loạn cương dương, cùng "Tổng cảm thấy thân thể đã bị khiếm khuyết".

Lịch sử phát triển tâm lý xã hội:

1, Nhân tố trước tiên: Người bệnh trưởng thành trong gia đình bình thường, dựa vào nỗ lực cá nhân trúng tuyển đại học rồi trở thành một viên chức nhà nước, do đó người bệnh là niềm tự hào và hy vọng của gia

đình, bản thân người bệnh cũng tích cực vươn lên, hy vọng nhờ đó có thể thay đổi vận mệnh của dòng họ. Đồng thời, người bệnh từ nhỏ tiếp nhận tình huống giáo dục tốt, lòng tự trọng mạnh mẽ, sau khi gia nhập đội ngũ cảnh sát, đối với thân phận cảnh sát ôm cảm giác vinh dự nghề nghiệp cực cao.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

2, Nhân tố thúc đẩy: Trong quá trình truy bắt tội phạm do bị thương ngoài ý muốn, không thể hoàn thành nhiệm vụ, cùng mất đi súng đeo. Trong tâm lý người bệnh không cách nào tiếp nhận thất bại, hình thành vết thương tinh thần.

Chuyên gia đánh giá cùng đề nghị phương pháp trị liệu: Triệu chứng của người bệnh phù hợp với chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, đề nghị chọn áp dụng tâm lý kịch tiến hành trị liệu. Trình tự cụ thể như sau:

Giai đoạn I: Chuẩn bị. Bao gồm bảo đảm an toàn, đánh giá cùng thiết lập quan hệ trị liệu.

Giai đoạn II: Chấm dứt sự mất cảm giác không an toàn và tự mình xác nhận.

Giai đoạn III: Lần nữa tái hiện cảnh tượng chấn thương. Khống chế hiệu ứng của áp lực chấn thương, đồng thời tích hợp thành một hệ thống nhất quán của cá nhân.

Giai đoạn IV: Một lần nữa liên kết với thế giới thật, lần nữa định nghĩa chấn thương đối với người bị hại và kết quả của thế giới tạo thành. Khi cần thiết, tham gia đề tài trị liệu mới.

Thân trên Phương Mộc trần trụi, vừa lau mồ hôi vừa nhớ lại kế hoạch trị liệu Dương Cẩm Trình định ra cho Lỗ Húc. Trong giai đoạn II, Dương Cẩm Trình đã thêm vào một khâu hành động: luyện tập vật lộn và xạ kích. Rất rõ ràng, hẳn hy vọng thông qua hai hạng mục luyện tập này khôi phục cảm giác khống chế thân thể và tăng cường nhận thức đồng cảm cá nhân của Lỗ Húc. Khiến Phương Mộc cảm thấy phiền muộn

chính là, Dương Cẩm Trình chọn cậu cùng luyện tập với Lỗ Húc. Ban đầu Phương Mộc còn tưởng rằng bởi vì cậu đối với tâm lý kịch có chút hiểu biết, đi vào phòng huấn luyện vật lộn, trông thấy Lỗ Húc một thân cơ bắp, nhìn lại bộ ngực khô cằn của mình, Phương Mộc mới ý thức mình chính là vật tham chiếu để Lỗ Húc khôi phục tự tin.

Mồ hôi, bao cát, băng vải cùng gắng tay quyền anh tựa hồ là thứ để cho Lỗ Húc cảm thấy thân thiết. Gã đã tháo bột cổ, sau một lúc thật cẩn thận hoạt động, rồi thả lỏng tay chân bắt đầu luyện tập. Gã đánh rất xuất thần, cũng rất dốc sức, tựa hồ đối với thân thể của mình hết sức hài lòng lại tràn ngập kinh hỷ, Phương Mộc đã thở hỗn hển như trâu, Lỗ Húc vẫn còn chưa đã, cuối cùng đề nghị cùng Phương Mộc luyện tập một chọi một. Phương Mộc nghĩ nghĩ, quyết tâm rồi đáp ứng. Khi cậu lần thứ năm nằm trên tấm đệm, không phải bị phần mà là nghĩ, mẹ nó còn như vậy nữa người thì khỏi bệnh, ta thì sắp PTSD rồi.

Sau khi huấn luyện, Dương Cẩm Trình đối với biểu hiện trạng thái tinh thần bên ngoài của Lỗ Húc hết sức hài lòng. Nhưng Biên Bình thấy toàn bộ quá trình huấn luyện thì lại trước sau che miệng cười trộm, còn không chờ Phương Mộc mở miệng, đã nhỏ giọng nói: "Tai nạn lao động thôi, tai nạn lao động thôi." Lỗ Húc dường như cũng có chút ngượng ngùng, vẫn luôn đối với Phương Mộc nở nụ cười thiện ý. Phương Mộc một bên lắc lư quai hàm đau xót, một bên chìa ra ngón cái và ngón trỏ.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Lần sau hảo hảo độ sức xạ kích."

Nhắc tới súng, sắc mặt Lỗ Húc hơi đổi. Dương Cẩm Trình không mất thời cơ chọt vào một câu: "Hôm nay đến đây thôi. Tất cả mọi người trở về hảo hảo nghỉ ngơi."

Lỗ Húc cất bước, Biên Bình hỏi Dương Cẩm Trình: "Hôm nay không tiến hành luyện tập xạ kích?" Dương Cẩm Trình gật đầu, "Ừ. Các anh ban nãy cũng nhìn thấy, cậu ấy vẫn không muốn nhớ lại và đối mặt với sự thật mất súng. Đây có nghĩa là cậu ấy vẫn như cũ dưới trạng thái thức

tình quá độ của tâm lý, Từ từ sẽ đến thôi, tiến hành theo trình tự mới có thể thu được hiệu quả trị liệu tốt, trường phòng Biên, tôi đề nghị tiếp tục sắp xếp vài lần huấn luyện vật lộn nữa. Cảm giác thân thể khuyết thiếu của cảnh sát Lỗ đã được giảm bớt. Bất quá," Hãn quay đầu nhìn Phương Mộc, cười nói: "Lần sau sắp xếp người khác đi, tôi thấy vị đồng chí này kiên trì không được rồi."

Phương Mộc cũng nhin không được nở nụ cười.

Một sân khấu khác.

Trên tầng hai của nhà hàng ven đường, sáu người đứng thành một vòng tròn, trên nền xi măng chính giữa bọn họ nằm một con gấu đồ chơi cực đại. Đầu của gấu đã bị ngắt đi, phía trên cổ là một khối đầu tràn đầy máu tươi. Đó là một người đàn ông, tay chân gã bị trói, mắt cũng bị băng dán che lại, chỉ có thể co quắp trên mặt đất, thống khổ phát ra tiếng rên rĩ "ô ô".

Sáu người đều lạnh lùng nhìn gã, giống như đây chỉ là một cống phẩm sắp bị mang lên tế đàn. Thanh âm của gã đàn ông càng ngày càng mỏng manh, tựa hồ sắp hít thở không thông nữa, H tiên sinh ngồi xổm người xuống, một phen xé băng dính trên miệng gã.

Gã đàn ông thở ra một hơi dài, sau đó liền kịch liệt ho khan, không đợi hô hấp bình phục, gã liền vội vã kêu lên: "Xin lỗi. . . . .Buông tha cho tôi đi. . . . .Tôi chỉ biết đó là một thử nghiệm. . . . .Tôi không có ác ý. . . . ."

Không biết bởi vì sợ hãi hay áy náy, gã đàn ông bắt đầu nức nở, "Đó là chuyện ngoài ý muốn. . . . .Tôi chưa từng nghĩ muốn thương tổn cô bé kia. . . . ."

Thân mình cô Q thoáng lung lay, T tiên sinh đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy nàng.

Z tiên sinh nhìn đồng hồ, đứng dậy từ trong tủ treo quần áo ở góc phòng lấy ra một vật gì đó, rồi nhét vào trong tay cô Q.

Là một cây búa.

"Đến đây đi, Q, triệt để tiêu diệt nó." Z tiên sinh nhẹ nhàng nói, "Triệt để tiêu diệt ác mộng của cô."

Cô Q biểu tình chờ dẫn tiếp nhận cây búa, nhìn chăm chăm nó thật lâu, tựa hồ đó là thứ đồ nàng chưa từng thấy qua.

"Q, tiêu diệt nó. Sau đó cô sẽ tốt hơn, vĩnh viễn thoát khỏi nó." Tay Z tiên sinh khoát lên vai của T tiên sinh, "Tựa như T vậy."

Cô Q quay đầu nhìn T tiên sinh, T tiên sinh đón ánh mắt của nàng, hơi gật đầu. Động tác như tiếp thêm dũng khí cho cô Q, nàng xách cây búa lên đi đến bên cạnh gã đàn ông, rồi ngồi xổm xuống, một phen lột xuống băng dán trên mắt gã đàn ông.

Khuôn mặt gã đàn ông thoáng co rúm, đôi mắt cũng không mở ngay, sau khi dùng sức nhúu vài cái, mới chậm rãi mở ra một kẽ hở. Khi gã thấy rõ cây búa đen sì nặng nề trước mắt kia, nhất thời hoảng sợ giãy dụa đủ kiểu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Cô Q nhìn gã đàn ông, hô hấp dần dần nặng nề, trong mắt cũng chậm chậm đong đầy lệ.

Tâm mắt của gã đàn ông từ cây búa chuyển qua trên mặt cô Q, chỉ vài giây như thế, gã ngừng giãy dụa, tựa hồ trên khuôn mặt kia ra sức nhận rõ.

"Là cô?" Hai hàng nước mắt từ trên mặt gã đàn ông chảy xuống, "Xin lỗi. . . . .Tôi không cố ý. . . . .Van cầu cô. . . . .Bỏ qua cho tôi. . . . ."

Cô Q bắt đầu lớn tiếng nức nở, nàng gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt khiến nàng thù hận khắc cốt kia, chậm rãi nâng cây búa trong tay lên.

Gã đàn ông liêu mạng vụn vẹo, mắt nhìn chăm chăm cây búa trên cao, một câu cũng nói không nên lời.

Bỗng nhiên, cô Q nhắm mắt lại, tay phải vô lực rũ xuống, cây búa "oành" một tiếng rơi trên nền đất xi măng.

"Tôi không làm được. . . . ."

Z tiên sinh nhíu mày, thế nhưng ông hiển nhiên đã tiên đoán được một màn này, quay đầu liếc mắt nhìn T tiên sinh. T tiên sinh lập tức tiến lên từng bước, lấy cây búa trong tay cô Q sang, nhắm ngay đầu nam tử dùng sức đập xuống.

Bốp.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Đêm khuya. Nhà hàng đồ nướng nghênh đón một đám khách nhân vui hết mình. Năm nam một nữ. Bộ dạng bọn họ cực độ phấn khích, ở trong gian phòng nhỏ vừa la vừa cười, cô gái kia tựa hồ là nhân vật chính của buổi chè chén, tiếng cười của nàng đặc biệt chói tai.

Đây là nhóm khách nhân sau cùng trong quán, ông chủ ở sau quầy hàng liên tục ngáp vừa tính sổ, vừa nghĩ, chuyện gì mà cao hứng như thế a?

Bọn họ thẳng đến khi sắc trời hơi mờ sáng mới lái một chiếc xe khách màu trắng rời đi.

Cô Q đã nằm trên ghế ngồi phía sau ngủ, mặt nàng dán trên đệm dựa lông nhung, thỉnh thoảng phát ra tiếng rì rầm khe khẽ. Không ai nói chuyện. Trên chiếc xe đang chạy băng băng qua dãy đèn đường trợ trợ, biểu tình trên mặt mỗi người cũng không ngừng biến đổi sáng tối đan xen, tựa như nghệ sĩ có bản lĩnh biến sắc mặt cao siêu. Thủy chung nằm trong bóng tối tư thế ngủ của cô Q càng lộ vẻ khoan thai.

Xe chạy đến dưới lầu khu nhà trọ cô Q thuê ở, cô Q còn buồn ngủ đóng sầm cửa xe, lắc lắc lư lư men theo bậc thềm đi lên, trong tay nàng còn nắm chặt đệm dựa lông nhung kia, tựa hồ luyến tiếc buông ra.

T tiên sinh quay cửa kính xe xuống, la lớn: "Hảo hảo ngủ một giấc."

Đang móc chìa khóa ra cô Q đột nhiên ngừng động tác, chậm rãi xoay người lại, đèn cảm ứng âm thanh trên đỉnh đầu chiếu thẳng xuống, khuôn mặt dưới mái tóc dài đen nhánh trắng bệch như tờ giấy. Động tác cô Q

cứng ngắc vấy đẫm dựa lông nhung trong tay, giống như đang khoe ra một chiến lợi phẩm.

Ha ha.

Tiếng cười kia ở trong bóng đêm đen đặc như mực giống tiếng kêu sắc bén của quạ.

Sáng sớm hôm sau. Siêu thị Phúc Sĩ Mã vừa mở cửa buôn bán, khách hàng đã sớm chờ trước cửa liền chen vào. 7h30 đến 8h30 là thời điểm mua sắm chợ sớm, có thể mua được không ít hàng tiện lợi. Một người phụ nữ trung niên dẫn con của mình xuyên qua tầng một của cửa hàng, thẳng đến khu thực phẩm lâu hai mà đi.

Đi đi, nàng phát hiện đứa con không ở phía sau mình nữa, nhìn kỹ, đứa con 8 tuổi đang đứng ở khu đồ chơi, ngẩn ngơ nhìn một mặt tường treo đầy đồ chơi lông nhung thật lớn.

Nàng nhớ kỹ trứng chim giá đặc biệt, lòng như lửa đốt đi qua túm tay đứa con, vừa cất bước, lại trượt ngã ngửa. Xấu hổ vạn phần đứng lên, mới phát hiện thân thể mình và đứa con đều dính một mảng chất lông sênh sếch màu đỏ sẫm.

Trong lòng nàng run lên, ý thức được những chất lỏng này là từ trong gấu đồ chơi lông nhung vĩ đại trên bức tường kia chảy ra, ánh mắt của nàng theo dấu vết đã khô cạn trên tường chậm rãi hướng về phía, chân gấu. . . . .Bụng. . . . .Cánh tay. . . . .

Đứa nhỏ không nghe được mẹ ở sau mình phát ra một tiếng kêu thảm thiết đình tai nhức óc, đầu óc của nó đã trống rỗng, chỉ gắt gao nhìn thẳng vào thân thể lông nhung màu vàng vĩ đại phía trên, cùng đối diện, là một khối đầu người đã bể nát bất kham.

Chương 16 - Nghi thức

Hôm nay đột nhiên hạ xuống một trận mưa lầy tuyết, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống. Phương Mộc băng qua đường sá ướt sũng, giẫm lên đám lá rụng đầy đất, một đường chạy chậm. Cổng siêu thị Phúc Sĩ Mã đã kéo dây cảnh giới, đám người xem náo nhiệt vây siêu thị đến thủy tiết bất thông

(nước không ngấm qua được)

, Phương Mộc đem huy hiệu cảnh quan đeo trước ngực, miễn cưỡng chen vào trong.

Địa điểm phát sinh án là ở khu buôn bán đồ chơi trẻ em tầng 1, nằm ở góc tây bắc của siêu thị. Giữa gian hàng bày đầy hàng hóa không một bóng người, Phương Mộc dọc theo hành lang đi qua, giống như đang ghé ngang một mê cung. Cảm giác này khiến cậu phảng phất đã từng quen thuộc, thế cho nên tạm dừng vài lần, đánh giá những gian hàng xung quanh, muốn tìm ra chút lý do quen thuộc đó.

Phó đội trưởng Trịnh Lâm ôm bả vai đứng dưới một bên tường, như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm món đồ chơi lông nhung vĩ đại phía trên. Phương Mộc vừa đi vừa hướng về phía trước nhìn lại, cảm giác đầu tiên khi nhìn món đồ chơi lông nhung này là thiếu cân đối, sau đó liền phát hiện trên thân thể hết sức cực đại kia, là một khối đầu người nho nhỏ.

"Cậu đã đến rồi?" Trịnh Lâm và Phương Mộc bắt tay, "Trưởng phòng Biên bảo chúng tôi không nên động vào hiện trường, chờ cậu xem qua rồi giải quyết."

Phương Mộc gật đầu, "Biên trưởng phòng đâu?"

"Nói chuyện với người báo án." Trịnh Lâm tiện tay chia chia phía ngoài, "Nghe nói người đầu tiên phát hiện thi thể chính là một đứa nhỏ 8 tuổi."

"Đứa nhỏ?" Phương Mộc lấp bắp kinh hãi.

"Đúng vậy." Trịnh Lâm thoáng cười khổ, "Loại cảnh tượng này thật không nên để đứa nhỏ chứng kiến."

Đây là mặt tường trưng bày của khu đồ chơi, phía trên treo một loạt món đồ chơi lông nhung cỡ lớn, vị trí của người chết nằm thứ năm bên trái, bị nhét vào trong một món đồ chơi lông nhung. Từ vẻ ngoài phán đoán, đây là một con gấu đồ chơi.

Cùng so sánh với những con thú đáng điệu ngây thơ hai bên, cùng một thân thể với quái vật gấu kia, đầu người có vẻ quý dị vô cùng. Gã rú đầu xuống, dưới mái tóc rối bời bị máu quần bện cùng một chỗ, xương sọ lún rõ ràng có thể phân biệt được. Phương Mộc cẩn thận vòng qua góc tường nơi có bãi máu loãng sớm đã đông lại, đứng phía dưới thi thể, hướng về phía trước nhìn mặt gã.

Đó là một nam tử trưởng thành khoảng 40 tuổi, hai mắt đã mất đi độ sáng bóng hơi mở to, mặt sưng tấy không chịu nổi.

Phương Mộc lại lui về phía sau vài bước, dừng trước mặt thi thể treo trên tường, người chết giống như tràn đầy áy náy cúi đầu, hơi hướng về phía bên phải.

Dần dần, vật phẩm hai bên người chết đều chậm rãi biến mất trong mắt Phương Mộc, toàn bộ siêu thị tựa hồ chỉ còn lại mỗi Phương Mộc và thi thể treo trước mặt, mà thi thể kia dường như chẳng phải chỉ là một động vật đã mất đi sinh mệnh, mà là cùng cảm xúc nào đó tương quan. Nếu có thể dùng lời văn để hình dung nó, thì đó chính là: cuồng nhiệt. Chờ mong. Cứu chuộc.

"Đây. . . . ." Phương Mộc thì thào nói: "Đây hình như là một nghi thức."

"Nghi thức?" Biên Bình ngồi trên ghế trong phòng theo dõi, như có điều suy nghĩ nhíu mày.

"Bên này có phát hiện gì sao?" Phương Mộc chia chia hình ảnh bất động trên màn hình theo dõi.

Biên Bình bỗng nhiên hắc hắc cười rộ lên, "Cậu tới nhìn."

Anh chỉ thị bảo vệ đem băng ghi hình theo dõi lui trở về một điểm thời gian nào đó, sau khi bắt đầu phát hình, Phương Mộc ý thức được đây là ở lầu một của cửa hàng. Trên hình ảnh ban đầu chỉ có gian hàng và một

phiến cửa sập, bất thành linh, cánh cửa sập xuất hiện chút ánh sáng mỏng manh, sau một phút, cánh cửa sập chậm rãi nâng lên. Theo sau đó, cửa liền xuất hiện một vật thể kỳ quái.

Kia giống như là một quan tài thật lớn chậm rãi di chuyển, cẩn thận phân biệt, mới phát hiện là tấm màn sân khấu màu sẫm bao quanh một mặt tứ diện. Từ hình dạng màn sân khấu đến xem, bên trong hẳn là có gậy gỗ linh tinh gì đó chống đỡ, mà từ kích cỡ của màn sân khấu đến xem, bên trong ít nhất ẩn trốn 5 người.

Trong hình ảnh kế tiếp, bọn họ tiến vào khu điện gia dụng. Tiếp tục đến hình ảnh kế tiếp, bọn họ tiến vào khu đồ chơi, trong cửa hàng tia sáng rất ám tối, hơn nữa bọn họ tựa hồ rất quen thuộc vị trí của máy quay, tận lực đi lại ở giữa gian hàng, tránh đi ở phạm vi máy quay có thể đạt tới. Có nhiều lần, Phương Mộc cho là bọn họ đã tiêu thất, mãi đến khi mặt bức tường treo đồ chơi lông nhung kia đột nhiên sáng lên ánh đèn pin yếu ớt.

Màn sân khấu rất dày, đèn pin chỉ có thể từ giữa xuyên thấu qua chút quang mang, tình cảnh bên trong không thể mảy mảy chiếu hiện ra. Phương Mộc nhìn ra một chút độ cao, kề sát vào màn hình.

Nếu bọn họ muốn đem thi thể treo lên tường, chí ít phải từ phía trên màn sân khấu lộ ra nửa thân mình.

Ngay tại thời điểm Phương Mộc nín thở ngưng thần, cho rằng sẽ có phát hiện, bọn họ đã ở trong màn sân khấu hoạt động, chỉ chốc lát, màn sân khấu đột ngột nâng cao sắp si 1.5 thước. Nguyên lai nó bị gấp lên, bên trong còn có một tầng! Phương Mộc trợn mắt há hốc mồm, không đợi cậu tỉnh táo tinh thần, một người lão đảo từ mà sân khấu bay lên trên không, thoát nhìn, là có người giẫm thang thấp bẻ hẳn lên. Là người chết.

Sau khi thử vài lần, người chết rốt cuộc bị treo trên tường, màn sân khấu lại chậm rãi hạ xuống, sau khi sửa sang một phen, ánh đèn pin đột ngột biến mất.

Vài phút sau, bọn họ lại xuất hiện ở cổng cửa hàng, sau khi cửa sập được chậm rãi kéo xuống, những người đó hoàn toàn biến mất trong bóng

đêm.

"Xem qua 《 Đông Chí 》 chưa?" Biên Bình ngồi trên ghế tựa vào phía sau, trên mặt là biểu tình dờ khóc dờ cười.

"Có xem qua." Phương Mộc cũng không nhịn được cười khổ. Trong kịch truyền hình 《 Đông Chí 》, Trần Đạo Minh sắm vai nhân vật chính tay nâng một khối vải bố lớn, thành công tránh thoát thiết bị theo dõi của ngân hàng. Biện pháp này rất thô sơ, rất không có nội dung kỹ thuật, thế nhưng phải thừa nhận, tương đối hữu hiệu.

Vấn đề là: Bọn họ vì sao phải làm như vậy?

Người chết tên là Thân Bảo Cường, nam, 41 tuổi, ly dị, khi còn sống là quản lý công ty buôn bán trái cây nào đó. Thời gian tử vong là trong 8 tiếng trước khi phát hiện án, chết do chấn thương sọ não. Theo kiểm nghiệm pháp y, đầu người chết có nhiều chỗ vết thương da đầu nứt ra, thân thể có nhiều bộ phận bầm giập, nhưng không phải vết thương chí mạng. Chân chính dẫn tới cái chết, là một chỗ xương sọ bị gãy ở gần huyết thái dương bên phải tạo thành sừng tủy não trong. Hung khí phải là một dụng cụ cùn như búa sắt các loại. Kết hợp với băng ghi hình theo dõi siêu thị phản ánh tình huống phát sinh, hiện trường vượt xác ứng với hiện trường thứ hai. Đồng thời qua kiểm nghiệm phát hiện, tay chân và mặt người chết có dấu vết bị dán băng dính, hoài nghi người chết khi còn sống từng bị bắt cóc và giam giữ.

Kết quả khám nghiệm hiện trường cho thấy, cửa sổ thủy tinh sườn tây tầng một của siêu thị là cửa đối tượng tình nghi phạm tội tiến vào. Lưới sắt bảo hộ cố định bị mở bung do ốc vít bị người vụng xuống, sau khi lưới sắt bị gỡ xuống vứt qua một bên. Miếng thủy tinh gần tay nắm cửa sổ bị gỡ xuống một khối tròn nhỏ, vừa vụng có thể dùng một bàn tay duỗi vào, cũng có thể mở ra cửa sổ từ bên trong. Khóa sắt chỗ cửa sập có dấu vết bị cạy, nhưng đều không phải dùng bạo lực phá khóa, hoài nghi chọn dùng công cụ mở khóa. Kết luận của khám nghiệm hiện trường là: Sớm có mưu tính, trang bị đầy đủ và lại có nhắm sẵn mục tiêu.

Cảnh sát đối với quan hệ xã hội của người chết đã tiến hành kiểm tra, đồng thời dưới sự đề nghị của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh

sát, đem trọng điểm điều tra đặt hướng báo thù và có tham gia qua tổ chức ngầm nào hay không. Cảnh sát ở trong nhà người chết và nơi làm việc tiến hành lục soát nhiều lần, không phát hiện vật phẩm khả nghi, mà trên mình người chết cũng không có dấu hiệu rõ rệt của hình xăm các loại, kết hợp với kết quả phỏng vấn thân hữu của người chết, bước đầu có thể loại bỏ khả năng người chết từng gia nhập tổ chức ngầm. Bởi vì người chết làm công tác thương mại, quan hệ xã hội tương đối phức tạp, về công tác điều tra hướng báo thù đang trong giai đoạn tiến hành, phỏng chừng trong thời gian ngắn rất khó hình thành kết luận.

Điều tra sơ bộ khiến Phương Mộc cảm giác có chút ngoài ý muốn. Nhìn từ bản án, nhiều người kết bè kết đảng phạm tội là một sự thật hiển nhiên, mà hiện trường vết xác lại có chứa sắc thái nghi thức rõ ràng, cho nên Phương Mộc suy đoán đây có thể là tổ chức ngầm nào đó đối với thành viên nội bộ tiến hành "trừng phạt". Mà tình huống cảnh sát hiện nay nắm giữ cùng suy đoán của Phương Mộc không khớp. Dưới đề nghị của Phương Mộc, cảnh sát lại lần nữa vận dụng các tình huống hình sự đặc biệt tại bốn thị để điều tra các hoạt động của các tổ chức ngầm trong thành phố, thế nhưng vẫn chưa phát hiện dấu hiệu gì có liên quan đến bản án. Do đó cảnh sát đem trọng điểm điều tra chuyển dời đến siêu thị.

Kỳ thật đó cũng là một mắc xích phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội phi thường chú ý. Không hề nghi ngờ, hung thủ (không chỉ một người) từng đối với hiện trường vết xác đã tiến hành trường kỳ quan sát tỉ mỉ, cũng đối với toàn bộ quá trình vạch ra kế hoạch chu đáo. Bọn họ mất công lo lắng như vậy, hơn nữa tình nguyện mạo hiểm lớn như vậy, hiển nhiên là xuất phát từ yêu cầu nào đó của bản thân. Thế thì, loại yêu cầu này đến tội cùng là cái gì?

Chiếu theo những ý tưởng thông thường, hung thủ đem thi thể vứt bỏ ở nơi công cộng, không ngoài tâm thái muốn vũ nhục, khoe khoang cùng thách thức. Từ bản án đến xem, động cơ vũ nhục người chết chẳng hề rõ ràng. Mà nếu xuất phát từ nội tâm khoe khoang cùng thách thức thúc đẩy, vậy thì thực tế càng nghiêm trọng hơn sẽ được đặt ra trước mắt cảnh sát: hung thủ rất có khả năng sẽ gây án lần nữa.

Trong phòng hội nghị đa chức năng của thị cục khói thuốc lượn lờ, dự đoán gây án lần nữa khiến tâm tình của mỗi người đang ngồi tham dự hội nghị đều nặng nề, tựa hồ liều mạng hút thuốc mới có thể thoáng giảm bớt tình tự nôn nóng. Phó đội trưởng Trịnh Lâm đã mở ra gói thuốc thứ hai, đồng thời ra hiệu một điều tra viên báo cáo chút tình huống điều tra phía siêu thị.

Nhìn từ băng ghi hình theo dõi, hung thủ đối với hoàn cảnh của siêu thị phi thường quen thuộc, do đó cảnh sát trong nội bộ công nhân viên siêu thị đã tiến hành điều tra. Qua nhiều lần tra xét, cơ bản đã có thể loại bỏ khả năng nội bộ công nhân viên gây án. Bởi vị trí hung thủ phá cửa sổ vừa vịn nằm ở góc khu nhà dân phụ cận siêu thị, hơn nữa khi đó đêm đã khuya, vì vậy, không có nhân chứng mục kích hiện trường. Cảnh sát căn cứ dấu vết cạy khóa ở hiện trường, hoài nghi hung thủ có trang thiết bị cạy khóa riêng, đã tại nghề mở khóa chuyên nghiệp của bốn thị triển khai điều tra.

Nghe xong báo cáo, Trịnh Lâm một mực không mở miệng, chỉ ngậm thuốc lá, sần mi khổ kiếm hút. Qua nửa ngày, vung tay, "Tiếp tục điều tra quan hệ của người chết, tìm kiếm hết thầy manh mối có khả năng. Tan họp."

Nhóm điều tra viên nhao nhao đứng dậy rời đi, Biên Bình và Phương Mộc dự thính cũng muốn đi, bị Trịnh Lâm gọi lại.

"Lão Biên," Trịnh Lâm ném qua một điếu thuốc, "Cậu phải giúp hỗ trợ a."

Biên Bình và Phương Mộc liếc mắt nhìn nhau, lần nữa ngồi xuống.

"Thật mẹ nó muốn chết mà. Vụ án mê cung kia còn chưa kết thúc, lại tới cái này." Trịnh Lâm liều mạng xoa huyết thái dương, "Hiện tại sao tâm lý biến thái nhiều như vậy!"

Biên Bình hắc hắc cười rộ lên, Phương Mộc lại ngẩn ra. Lời Trịnh Lâm nói khiến Phương Mộc nhớ lại cảm giác kỳ quái trong siêu thị. Đích xác, khi cậu xuyên qua gian hàng, từng bước đến gần hiện trường, trong ngực có một loại cảm giác giống như đã từng quen thuộc, phảng phất như suy

đoán đã từng ở trong đầu lóe lên, mặc dù đây chẳng qua chỉ là ý nghĩ chợt lóe trong nháy mắt, thế nhưng dưới hoàn cảnh và không khí tương tự, nó sẽ giống như chữ khắc gỗ ra trên mặt bia.

Đúng, án giết người trong mê cung ngầm.

Người chết khi còn sống đều từng bị trói buộc và giam cầm; Đều có hành động vứt xác không cần thiết, mạo hiểm cực độ; Động cơ đồng dạng không rõ. . . . .

"Cảnh sát Phương, cậu có ý kiến gì?" Trịnh Lâm nhìn Phương Mộc sững sờ, mở miệng hỏi.

"Hừm?" Phương Mộc nhất thời có chút chưa hồi thần, "Cái gì?"

Trịnh Lâm đối với việc Phương Mộc thất thần có vẻ không hài lòng, quay đầu tiếp tục cùng Biên Bình tán gẫu: "Cậu nói, đem người chết nhét vào trong món đồ chơi kia ý vị thế nào?"

"Trước mắt còn chưa biết," Biên Bình lắc đầu, "Thế nhưng hung thủ chắc chắn cho rằng đây rất cần thiết, nếu không hẳn sẽ không mạo hiểm lớn như vậy. Vấn đề là. . . . ."

"Là cái gì?" Trịnh Lâm và Phương Mộc đồng thời đặt câu hỏi.

"Nếu một hung thủ có loại yêu cầu đặc thù thì còn có thể lý giải, nếu nhiều người đều có loại ý tưởng này, vậy cũng quá hiếm lạ rồi."

Đích xác, tâm lý mặc dù có rất nhiều điểm chung, nhưng càng nhiều chính là biểu hiện theo đặc điểm tính cách cá nhân. Cảnh ngộ mỗi người bất đồng, yêu cầu đặc thù của tâm lý hiển nhiên cũng sẽ bất đồng. Nếu nhiều người đều hy vọng đem một khối thi thể nhét vào trong đồ chơi lông nhung, sau đó treo trên tường siêu thị, quả thực khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

"Vừa rồi nghĩ cái gì vậy?" Trở về trên xe, Biên Bình hỏi Phương Mộc, "Có phải có ý nghĩ gì không?"

Phương Mộc do dự một chút, lắc đầu.

Án tử của La Gia Hải đã cho cậu một giáo huấn, chuyện không thể hoàn toàn khẳng định, tốt nhất đừng tùy tiện mở miệng.

Vài ngày sau, các đạo nhân mã chuyển đi điều tra bắt đầu phản hồi tin tức, kết quả khiến người ta chán nản: Vẫn chưa phát hiện manh mối có giá trị. Mà khó khăn lớn nhất là, bởi vì không cách nào xác định động cơ của hung thủ, do đó khó mà khẳng định phương hướng điều tra.

Nhiệm vụ này, lại giao cho sở cảnh sát phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội.

Phương Mộc ngồi trong phòng kiểm nghiệm của khoa vật chứng, trước mặt là con gấu đồ chơi lông nhung không đầu loang lỗ máu kia. Nó mềm oặt bầy trên mặt bàn, giống như một tấm da gấu hàng thật giá thật, vừa bị lột ra.

Trưởng khoa Thái của khoa vật chứng giới thiệu, da ngoài của gấu đồ chơi này là chất liệu lông nhung nhập khẩu, vật nhồi vào đã bị móc ra trống rỗng, từ vật chiết xuất bên trong đến xem, vật nhồi vào hẳn là bông vải PP

(viết tắt của Polypropylene)

thông thường. Nhân viên kiểm nghiệm phát hiện một ít tóc và mảnh nhỏ xương sọ cùng chút bộ phận cơ thể người trong gấu đồ chơi, hiện nay đang trong xét nghiệm.

"Tôi có chút không rõ," Trưởng khoa Thái lấy tay chọt gấu đồ chơi trên bàn, "Nếu bọn họ nhất định phải chơi trò này, sao không trực tiếp đi mua một loại người quảng cáo mặc áo khoác, cần gì phải phí tâm phí lực mà móc bông trong con gấu đồ chơi này chứ?"

Trước đây Phương Mộc đã tiến hành điều tra qua, gấu đồ chơi này là loại bình thường nhất trên chợ, ở các cửa hàng lớn trung bình cùng chợ buôn bán hàng hóa nhỏ đều có tiêu thụ. Mà người quảng cáo mặc áo khoác thì cần đến xưởng chuyên biệt đặt hàng, hung thủ không chọn lựa loại áo khoác này, chắc là vì tránh lưu lại hóa đơn đặt hàng, bại lộ hành tung của mình.

"Đây chỉ có thể nói rõ một chuyện," Phương Mộc chậm rãi nói, "Thứ này đối với bọn họ rất quan trọng."

Đem thi thể treo trên tường ở siêu thị, nếu có thể đem lý giải là một loại "triển lãm", như vậy vì sao phải nhét vào trong một con gấu đồ chơi lông nhung chứ? Mục đích của hung thủ hiển nhiên không phải vì giấu diếm, vậy nhất định là xuất phát từ một loại yêu cầu tâm lý. Mà loại yêu cầu này rất cường liệt, thế cho nên hung thủ chấp nhận mạo hiểm lớn như vậy.

Thế thì, loại yêu cầu này đến tột cùng là cái gì đây?

Phương Mộc nhớ tới Mạnh Phàm Triết. Hẳn để vượt qua nỗi sợ đối với chuột mà nuôi một con mèo, nhưng con vật đáng thương này cuối cùng lại bị hấn xé nát tươi nuốt chửng trong phòng vệ sinh. Khi đó, lo lắng trong lòng Mạnh Phàm Triết đã đạt tới đỉnh điểm. Mà hung thủ của vụ án trước mắt rõ ràng bị vây vào một loại trạng thái cực kỳ bình tĩnh, hiện trường quý dị kia càng như là một kết thúc của nghi thức. Phương Mộc không biết mình đến tột cùng có hy vọng hung thủ phạm án lần nữa hay không, nếu như là liên tiếp gây án, cậu có thể trong một loạt hành vi của hung thủ phân tích ra xu hướng tính cách, bối cảnh gia đình, tình hình quan hệ xã hội của hắn, thậm chí là hình dáng đặc thù. Nhưng một án tử độc lập, rất khó hình thành kết luận có giá trị.

Nếu như. . . . . Đây không phải là một vụ án độc lập thì sao?

Án giết người trong mê cung.

Loại cảm giác kỳ quái này lại lần nữa tập kích vào lòng Phương Mộc, tuy rằng hai vụ án ở địa điểm vớt xác, thủ đoạn gây án, đặc thù người bị hại đều không hề có chỗ tương thông, thế nhưng loại cảm giác nghi thức của hiện trường này lại giống hệt như vậy. Đây đến tột cùng là lỗi giác của mình, hay thật có liên quan?

Phương Mộc ngoảnh đầu nhìn gấu đồ chơi trên bàn, quyết định trở về sẽ xem xét lại tư liệu của án giết người mê cung. Mới vừa đi tới cạnh cửa, trưởng khoa Thái liền đẩy cửa bước vào.

"Cậu phải đi? Trước tiên đừng vội," Trưởng khoa Thái dương dương tự
đắc hé ra tờ giấy trong tay, "Chúng tôi có phát hiện!"

Chương 17 - Tái hiện tai nạn xe

"Có muốn vào đây chơi không?" Liêu Á Phàm nghiêng đầu, thân thiện hướng đứa nhỏ chớp chớp mắt.

Đứa nhỏ cố sức lắc đầu, Liêu Á Phàm nở nụ cười, thò tay vỗ vỗ đầu của nó. Đứa nhỏ ưỡn ưỡn thân, tựa hồ đối với cảm giác của đỉnh đầu rất hưởng thụ.

"Có đói bụng không?"

Đứa nhỏ không trả lời, chỉ hơi có vẻ ngượng ngùng cười cười, dùng móng tay thoáng cạy rỉ sắt dưới lan can.

"Em chờ một chút." Nói xong, Liêu Á Phàm xoay người băng qua vườn rau, vào tòa nhà nhỏ hai tầng của Nhà Thiên Sứ. Tại phòng bếp có bánh bao thịt buổi trưa còn lại, Liêu Á Phàm từ trong nồi hấp lấy ra vài cái, cảm thấy còn có chút ấm, vừa muốn xoay người rời đi, chị Triệu từ bên ngoài đi vào.

"Làm gì đó?" Chị Triệu xắn tay áo, lơ đãng hỏi han.

"Không có việc gì." Liêu Á Phàm nắm tay giấu ở phía sau, nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Cuối hành lang, thầy Chu đang tựa vào bên cửa sổ hút thuốc, bên cạnh khói mây lượn lờ. Ông vẫn không nhúc nhích nhìn ngoài cửa sổ, dưới ánh trời chiều làm nổi bật, phảng phất như một bức phát họa. Liêu Á Phàm đứng tại chỗ nhìn một hồi, không vì nguyên do gì mà cảm thấy có chút thương cảm.

Nếu đó là một bức phác họa, hẳn phải đặt tên là: Ưu thương.

Bên hàng rào đã không chỉ có mình đứa nhỏ, nó rất có hứng thú nhìn một bé trai a a kêu đối diện. Bé trai đang vươn một cánh tay chỉ có hai ngón, cao hứng bừng bừng hưởng nó quơ quơ.

"Đi, Nhị Bảo," Liêu Á Phàm ở phía sau lưng bé trai thoáng đẩy, "Đến bên kia chơi đi."

Nhị Bảo tại chỗ lượn tròn một vòng, cũng chưa đi, vẫn hưởng đứa nhỏ vẫy tay, a a kêu to.

Đứa nhỏ tiếp nhận bánh bao trong tay Liêu Á Phàm, hỏi: "Nó muốn làm gì?"

"Haha, chơi oẳn tù tì với em đó." Liêu Á Phàm lại đẩy đẩy Nhị Bảo, "Đừng để ý đến nó, mau ăn, sắp nguội rồi."

Đứa nhỏ cẩn thận cắn một miếng bánh bao, cứ như vậy bắt đầu ăn từng ngụm lớn.

"Ăn ngon không?"

"Ăn ngon." Đứa nhỏ miệng đầy bánh bao, ngồm ngoàm lâu bầu.

"Haha, có cái gì mà ngon, bánh bao thịt mà thôi." Liêu Á Phàm cười cười, "Ăn từ từ, đừng nghẹn."

Nhị Bảo thấy ăn gì đó, vội vàng nhào tới chìa tay muốn. Đứa nhỏ có chút luống cuống nhìn bé, sau khi biết ý của bé, cho bé một cái bánh bao. Nhị Bảo chỉ có hai ngón tay không bắt được, bánh bao đánh rơi trên mặt đất. Bé ảo não a a kêu to, hai tay nâng lên bánh bao dính đầy bùn đất, đưa đến bên miệng cắn. Liêu Á Phàm vội vàng giật lại, suýt nữa bị cắn vào tay.

Đứa nhỏ hắc hắc cười rộ lên, "Đừng vội đừng vội, ăn xong rồi anh lại cho em một cái."

Hai đứa con trai ăn bánh bao, hai bên hướng đối phương ha ha cười ngây ngô, sau đó cùng nhau mút ngón tay, giống như hai con thú nhỏ thân mật. Liêu Á Phàm đứng giữa bọn nó, bỗng nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại.

Ăn xong bánh bao rồi, Nhị Bảo cũng đã mất đi hứng thú chơi oẳn tù tì, lắc lắc lư lư quay về trong sân chơi. Đứa nhỏ đem nắm tay ở trên vạt áo chà chà, thò tay bắn hề hề ở trong cặp sách loạn lộn, cứ như vậy đồ đạc theo động tác của nó rơi xuống đất.

Liêu Á Phàm theo bản năng xoay người lại nhặt, nắm vào trong tay lại sừng sốt, là một xấp tờ tiền 100 đồng, chừng hơn một ngàn đồng.

"Làm thế nào em có nhiều tiền như vậy?" Nàng sầm mặt, "Trộm tiền trong nhà?"

Đứa nhỏ từ trong bao móc ra một lon Coca, giật ra uống một hớp lớn, rồi ợ một tiếng thật dài.

"Không phải. Là ba em cho, tiền cơm cuối tuần của em."

Liêu Á Phàm chột trâm mặc, nàng xem xét tiền trong tay, cẩn thận nhét vào trong túi quần đứa nhỏ.

"Đừng để mất." Nàng tựa như lo lắng đè lên túi quần của đứa nhỏ, "Nhiều tiền như vậy."

"Không có việc gì." Đứa nhỏ đem coca đưa tới trước mặt Liêu Á Phàm, "Chị uống."

"Chị không uống, em uống đi." Liêu Á Phàm cười cười, "Uống xong đem lon đưa chị là được."

"Chị muốn cái này để làm gì a?" Đứa nhỏ có chút ngạc nhiên.

"Có thể bán lấy tiền a." Liêu Á Phàm vỗ vỗ đầu của nó, "Cái này em không biết đâu."

Đứa nhỏ nghĩ nghĩ, "Chị thiếu tiền sao?"

"Không." Liêu Á Phàm đứng lên, "Không thiếu." Đứa nhỏ nhìn Liêu Á Phàm đột nhiên vẻ mặt u ám, đem lon coca đặt trên mặt đất, từ trong túi quần lấy ra xấp tiền kia, một phen vỗ vào trong tay Liêu Á Phàm.

"Cho chị."

"Em làm gì?" Liêu Á Phàm hoảng sợ kêu lên đủ kiểu, giống như đó là một đồng than nóng bỏng tay, "Mau lấy lại mau lấy lại."

"Cho chị." Đứa nhỏ cố chấp đem tiền nhét vào trong tay Liêu Á Phàm, hai người giống như vận động viên đấu vật lôi kéo nhau, cuối cùng Liêu Á Phàm khẽ quát: "Em còn như vậy chị sẽ tức giận!"

Đứa nhỏ lúc này mới từ bỏ, đem tiền qua loa nhét vào trong túi quần, tiếp tục im lặng không lên tiếng uống coca.

Liêu Á Phàm thở phào nhẹ nhõm, thuận tay đem nắp khoen nó kéo ra vút trên mặt đất nhặt lên, lồng vào ngón tay chơi đùa.

"Em xem, giống một cái nhẫn không?" Nàng xòe ngón tay ra, cánh tay duỗi dài, nheo mắt nhìn vòng kim loại mơ mơ hồ hồ trên ngón tay.

"Không phải nhẫn."

"Chị hỏi em giống hay không giống, không hỏi em có phải không." Liêu Á Phàm oán trách nó, "Chị đương nhiên biết không phải em thật là thằng bé xấu xa."

Đứa nhỏ có chút khấn trương, vội vàng bổ sung một câu: "Không giống."

Liêu Á Phàm vừa tức vừa buồn cười, "Em nha." Nàng thoáng gõ trên mũi đứa nhỏ, "Không biết lừa cho chị vui vẻ gì hết."

Lúc này, thanh âm của chị Triệu vang lên trong sân, "Á Phàm, Á Phàm. . . ."

"Dạ." Liêu Á Phàm lên tiếng, xoay người nói với đứa nhỏ, "Chị phải đi làm việc rồi, em cũng sớm về nhà đi."

Đứa nhỏ vội đem lon coca rỗng trong tay đưa qua, Liêu Á Phàm thò tay tiếp được, lại hưởng nó quơ quơ, cười lộ ra hàm răng trắng noãn, "Cám ơn em."

Mặt đứa nhỏ có chút hồng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Không cần cảm ơn."

(Tiêu: nít quý =..=)

Thầy Chu trong cả khoảng thời gian ăn cơm chiều đều không lộ diện, không có ông cười nói lớn tiếng, không khí trở nên rất nặng nề. Từng đứa nhỏ đều không hé răng, vùi đầu ăn uống, cơm nước xong một đám liền chạy ra ngoài. Chị Triệu và Liêu Á Phàm ăn xong cuối cùng, sau khi thu dọn chén bát, đều tự lấy ra một chậu quần áo bắt đầu cố sức chà giặt.

Nhóm người lớn tựa hồ gần đây đều rất cổ quái, chị Triệu càng ngày càng thích một mình đứng trong phòng lăm lăm lâu bầu. Còn thầy Chu thường xuyên cả ngày không nhìn thấy bóng dáng, ngẫu nhiên trông thấy ông trong Nhà Thiên Sứ, không phải cầm đầu hút thuốc, thì là ở trong phòng chị Triệu đối với di ảnh kia ngẩn người. Hai người lớn biểu hiện u

ám khiến bọn nhỏ đều cảm như hén, mỗi đứa đều thật cẩn thận, vui đùa không cố kỵ tựa hồ đã trở thành chuyện rất xa xỉ.

Sau khi giặt quần áo xong, mệt nhọc một ngày chị Triệu ngay cả thất lưỡng cũng thẳng không nổi nữa. Liêu Á Phàm xung phong nhận việc, đảm đương nhiệm vụ phơi đồ.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, thế nhưng rất khó có được ánh trăng xuất hiện. Trong không khí cuối thu càng ngày càng lạnh, y phục ẩm ướt tản mát ra một cỗ mùi hương xà phòng dễ chịu. Liêu Á Phàm đem chúng tận lực mở rộng, khoát lên dây kềm trong sân, ngón tay của nàng trải qua ngâm nước lạnh và dùng sức chà giặt, đã bắt đầu có cảm giác tê trướng.

"Ê!"

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm như có như không, tay Liêu Á Phàm dừng lại trên một mặt khăn trải giường, cẩn thận lắng nghe, sau vài giây, nàng nhìn tòa nhà nhỏ hai tầng phía sau, nhún nhún vai, tiếp tục đưa tay vuốt nếp nhăn trên khăn trải giường.

"Ê!" Lúc này đây Liêu Á Phàm quả quyết mình không nghe lầm, nàng từ dưới khăn trải giường chui qua, trông thấy ngoài hàng rào, một thân ảnh nho nhỏ đang hướng mình vẫy tay.

Liêu Á Phàm chậm chậm chạy qua, ngồi xổm người xuống bên hàng rào.

"Sao em còn chưa trở về a?"

Mặt đứa nhỏ trong bóng tối, thế nhưng có thể cảm thấy nét mặt hưng phấn của nó. Liêu Á Phàm mặc danh kỳ diệu bị nhiễm lây, cũng nở cười, "Em thẳng nhóc này, còn không mau về nhà."

Đứa nhỏ không đáp lời, luống cuống tay chân ở trong túi tìm kiếm, một lát sau, nó đem thứ gì đó nhét vào trong tay Liêu Á Phàm, không đợi nàng đặt câu hỏi, liền xoay người chạy mất.

Liêu Á Phàm có chút sờ không tới suy nghĩ

(*)

, mắt thấy đĩa nhỏ biến mất trong bóng đêm, mới nhớ tới trong tay còn nắm vật gì đó.

(*: có nghĩa là mù mờ không thể hiểu rõ sự việc. Câu này trích từ câu “Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng”. Xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.)

Đó là một hộp gấm nhỏ hình tim. Tim Liêu Á Phàm thành thích nhảy dựng lên. Nàng mở hộp ra, dùng ngón tay run rẩy từ bên trong lấy ra một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn bạch kim tinh tế bên ngoài được khảm một hạt kim cương nho nhỏ dưới ánh trăng tỏa ra quang mang óng ánh.

***

Nhân viên kiểm nghiệm cẩn thận ở bên trong gấu đồ chơi phát hiện một số tóc, mà thông qua so sánh với DNA người chết, ngoài ý muốn phát hiện vài sợi tóc không thuộc về người chết.

"Đây thuyết minh cho cái gì?" Biên Bình buông bản báo cáo kiểm nghiệm, cau mày hỏi.

"Thuyết minh rằng trước khi người chết bị nhét vào gấu đồ chơi kia, từng có người chui vào nó."

"Có thể là trong quá trình chế tạo, tóc công nhân rơi vào trong?"

"Hẳn là không phải." Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Nếu như là tóc công nhân, sẽ phải xen lẫn trong bông nhồi, hung thủ khi móc rỗng ruột cũng sẽ móc luôn cả nó ra."

Biên Bình đối với tin tức này hứng thú không lớn, lời nói cũng rất thận trọng: "Ừ, có thể là một manh mối điều tra."

Phương Mộc rất lý giải thái độ của Biên Bình, gấu đồ chơi lông nhung từng bị người chui qua chỉ là một loại "khả năng", mà không phải "chắc chắn". Phương Mộc thà rằng tin tưởng nó bị người chui qua, là bởi vì việc này cùng suy đoán "nghỉ lễ" rất hợp ý. Gấu đồ chơi hiển nhiên là một thứ đồ mà nhóm hung thủ này khá lưu ý. Nếu giết người là kết quả của một nghi thức, như vậy đạo cụ quan trọng này rất có khả năng trong lúc tiến hành nghi thức đã bị người dùng qua.

Một người nhóm máu B.

***

Bệnh tình của Lỗ Húc đã có chuyển biến tốt đẹp, bắt đầu làm việc. Xét theo tình trạng tinh thần của gã, trong cục tạm thời an bài gã làm công việc nội bộ.

Cảm giác khống chế thân thể của gã đã khôi phục, nhưng vẫn cự tuyệt huấn luyện xạ kích. Dương Cẩm Trình không đưa ra yêu cầu quá cao, trực tiếp bỏ kế hoạch này, tiến nhập giai đoạn trị liệu III -- Tổ chức lại cảnh tượng chấn thương.

Người tham dự lần trị liệu này rất đông, trừ bỏ đồng sự của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh sát ra, Phương Mộc ngoài ý muốn gặp được cảnh sát Đoạn của đội cảnh sát vũ trang đặc cần.

"Chào cậu." Cảnh sát Đoạn vươn tay ra trước, Phương Mộc cầm nó, cảm thấy vết chai và lực độ trong lòng bàn tay của đối phương.

"Hôm nay anh cũng có nhiệm vụ?" Phương Mộc nhớ tới thân phận tay súng bắn tỉa của cảnh sát Đoạn, "Không phải không luyện tập xạ kích sao?"

"Không. Tôi là theo cậu ấy tới." Cảnh sát Đoạn chia chia một vị chiến sĩ vũ trang bề ngoài tháo vát, "Tiểu Vu, kỹ năng lái xe xuất sắc nhất trong đội chúng tôi."

Tiểu Vu đứng lên, cung kính hành lễ, "Chào sếp!"

Phương Mộc luống cuống tay chân hoàn lẽ, sau đó mới ý thức mình vẫn chưa mặc đồng phục, nghĩ thầm, tôi coi như sắp gì.

Trị liệu được an bài ở một gian phòng huấn luyện, góc phòng đặt một bộ máy quay, toàn bộ quá trình trị liệu có thể nhìn thấy trong màn hình theo dõi của căn phòng kia.

"Tình huống của cảnh sát Lỗ chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn chưa khôi phục toàn bộ." Dương Cẩm trình lật xem tư liệu trong tay, "Chúng tôi tiến hành theo dõi tình hình của cậu ấy sau khi lần nữa trở lại công tác, phát hiện cậu ấy cự tuyệt ngồi phương tiện giao thông, mỗi ngày đi làm đều đi bộ —— chỉ e cậu ấy là người tuân thủ luật giao thông nhất trong thành phố này. Điều tra cho thấy, cậu ấy vẫn đối với xe cỡ lớn biểu hiện sợ hãi, hơn nữa mỗi ngày ra cửa từ rất sớm, đến khuya mới rời khỏi đơn vị, tôi cảm thấy, cậu ấy là cố ý tránh giờ cao điểm của giao thông, bởi vì dòng xe cộ và loại tạp âm như tiếng còi xe vẫn sẽ mang đến cho cậu ấy áp lực rất lớn. Trong đơn vị công tác, cậu ấy ít cùng đồng sự trao đổi, hơn nữa theo tôi được biết, cậu ấy đã từ chối nhận điện thoại từ cha mẹ mình ít nhất trên ba lần."

"Cậu ấy vẫn đắm chìm trong cảm giác áy náy và hổ thẹn," Biên Bình gật đầu, "Xem ra cậu ấy nghĩ cảnh sát xung quanh đều đủ tư cách, còn cậu ấy không phải."

"Đúng." Dương Cẩm Trình khép lại kẹp tư liệu, "Cho nên chúng ta phải giúp cậu ấy."

Chiều theo kế hoạch của hẳn, một màn trị liệu hôm nay là đem tai nạn xe tái diễn, vì thế, phòng cảnh sát đã an bài cực kỳ chu đáo. Phương Mộc đi vào khu huấn luyện, không khỏi bị hết thảy trước mặt dọa sợ ngây người.

Dụng cụ huấn luyện như tấm đệm mềm và bao cát đã hoàn toàn bị tháo dỡ, một chiếc xe máy mô phỏng đậu tại trung tâm phòng huấn luyện trống rỗng, trên vách tường phía trước là một tấm màn hình chiếu thật to, cẩn thận nhìn, xe máy mô phỏng kỳ thật là một món đồ chơi chạy điện cỡ lớn, còn hình ảnh trò chơi được phóng trên màn ảnh phía trước.

Lỗ Húc và toàn bộ nhân viên tham dự trị liệu ngồi trong phòng làm việc của khu huấn luyện, mọi người giới thiệu lẫn nhau, sau khi tán gẫu một hồi, Dương Cẩm Trình thấy tình tự của Lỗ Húc đã thả lỏng, liền đề nghị tùy gã chọn diễn viên.

Phương Mộc biết, cái này gọi là "Kỹ thuật gương khái niệm", có thể cho Lỗ Húc đứng ngoài cảnh nhìn chính gã, tựa như nhìn vào chính gã trong gương. Loại góc nhìn tách rời này có thể khiến gã không cần quá mức lo âu mà lần nữa nhận thức sự cố.

Vai diễn kỳ thật rất đơn giản: Người chỉ huy, nhân viên cứu hộ và chính Lỗ Húc. Dưới sự sắp xếp của Lỗ Húc, người chỉ huy do cảnh sát Đoạn sắm vai, nhân viên cứu hộ chia cho bốn đồng sự của phòng nghiên cứu tâm lý, còn nhân vật của Lỗ Húc do ai đóng thì lại khiến gã lâm vào khó khăn. Dưới đề nghị của Dương Cẩm Trình, Tiểu Vu đóng vai Lỗ Húc.

"Tốt, như vậy tôi chính là đạo diễn rồi." Dương Cẩm Trình để mọi người vào vị trí của mình, sau đó mang theo Lỗ Húc, Biên Bình và Phương Mộc đến phòng theo dõi.

"Vì sao không cho cậu ấy trực tiếp quan sát tâm lý kịch trong phòng huấn luyện?" Thừa dịp lúc mọi người thay đổi trang phục, Biên Bình lên hỏi Dương Cẩm Trình.

"Việc đó sẽ gia tăng áp lực của cậu ấy. Chúng ta cần cậu ấy lấy góc độ người quan sát để hồi tưởng lại toàn bộ quá trình sự kiện, do đó, chúng ta phải cho cậu ấy một môi trường thư thái." Dương Cẩm Trình vỗ vỗ Phương Mộc đang giúp Tiểu Vu đổi cảnh phục, "Nhiệm vụ của cậu, chính là bồi bên cạnh cậu ấy, bởi vì cậu sẽ làm cậu ấy thả lỏng."

Ý tại ngôn ngoại

(ý ở ngoài lời, người nghe phải tự hiểu tự suy ngẫm ra)

là: Lỗ Húc trước mặt Phương Mộc, sẽ cảm thấy mình không kém như vậy.

Phương Mộc có chút không vui, một mặt cậu cảm thấy ấm ức, một phương diện khác, cậu cảm thấy mình giống như một đạo cụ. Thế nhưng

ngĩ nghĩ, Phương Mộc vẫn quyết định tuân theo.

Diễn xuất bắt đầu.

Tiểu Vu một thân cảnh phục thoát nhìn quả thật cùng Lỗ Húc có vài phần tương tự, Lỗ Húc cũng nhin không được ha ha cười rộ lên. Mà toàn bộ quá trình biểu diễn kỳ thực chính là đang chơi trò chơi, Tiểu Vũ thân trên nằm trên xe máy mô phỏng, theo quá trình diễn biến của trò chơi qua lại lắc lư. Về mặt Lỗ Húc từ mỉm cười dần trở nên chuyên chú, Dương Cẩm Trình thủy chung quan sát gã, sau khi khẳng định Lỗ Húc đã đắm chìm vào tâm lý kịch, hẳn chuyển hình ảnh của màn hình theo dõi.

Hình ảnh trò chơi xuất hiện trên màn ảnh, công nghệ mô phỏng cao chân thật khiến mặt đường trong trò chơi giống như đúc, Tiểu Vu, hay có lẽ là Lỗ Húc dưới mệnh lệnh của người chỉ huy, điều khiển xe máy trái xông phải lách trong thành phố, tránh né xe cộ và người đi đường lui tới. Lỗ Húc càng ngày càng nhập tâm, hô hấp cũng dần dồn dập, về sau lại theo hình ảnh trò chơi trái phải lắc lư thân mình.

Hình ảnh lại lần nữa chuyển đến trong phòng huấn luyện, Lỗ Húc đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó chậm rãi trầm tĩnh lại. Nhưng vào lúc này, trong hình ảnh trò chơi đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải đi ngang qua giao lộ, xe máy trong trò chơi lập tức rẽ ngoặt qua phải, thế nhưng do tránh né không kịp, xe máy vẫn đập vào trên đuôi xe. Tiểu Vu "A nha" một tiếng từ trên xe máy mô phỏng ngã xuống. . . . .

Lỗ Húc theo bản năng trốn về phía sau, tiếp đó thống khổ ôm lấy đầu.

Không ai nói lời nào, màn hình theo dõi cũng lần nữa chuyển đến hình ảnh trò chơi, Phương Mộc chú ý tới trên màn ảnh cũng không xuất hiện chữ "Game over", chiếc xe vẫn lao trên đường.

"Cảnh sát Lỗ," Dương Cẩm Trình đem một ly nước đưa tới tay gã, "Cậu ổn chứ?"

Lỗ Húc nâng ly nước trong tay, thở hốt hển một trận, thấp giọng nói:

"Tôi không sao."

Dương Cẩm Trình ngồi bên cạnh gã, chậm rãi nói: "Cảnh sát Lỗ, vừa rồi tình cảnh trong trò chơi là chúng tôi mô phỏng theo tình hình phát sinh tai nạn xe, thời gian, tốc độ xe của cậu cùng thời cơ chiếc xe gây chuyện xuất hiện, đều cùng khi đó giống nhau như đúc."

Hắn thoáng dừng, "Tiểu Vu e rằng là cảnh sát điều khiển xe xuất sắc nhất mà tôi từng gặp, nếu tôi nhớ không lầm, cậu ấy từng trong cuộc thi lái xe của trung đoàn cảnh sát cơ động tình giành được được quán quân. Nhưng cho dù như thế, dưới tình hình lúc đó, tai nạn xe là điều không thể tránh khỏi."

Lỗ Húc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Dương Cẩm Trình.

"Đúng vậy." Dương Cẩm Trình gật đầu, "Tai nạn xe không phải lỗi của cậu, vô luận là ai, tại thời điểm kia đều không thể may mắn thoát được. Mà trong mắt tôi, cậu đã làm rất tốt, bởi vì cậu đã bảo vệ được mạng sống của mình."

"Ông đang an ủi tôi." Lỗ Húc khẽ nói, song sắc mặt đã khá hơn nhiều.

"Haha, biết ngay cậu sẽ nói như vậy." Dương Cẩm Trình cười rộ lên, hắn để sát vào micro, "Tiểu Vu, chuẩn bị tốt chưa?"

Hình ảnh chuyển đến trong phòng huấn luyện, Tiểu Vu đã lần nữa cười trên xe máy, trò chơi bắt đầu.

"Chúng ta làm một lần nữa, cậu sẽ biết tôi không phải đang an ủi cậu, mà là sự thật."

Thời gian tựa như đảo lưu, một màn vừa xuất hiện lại lần nữa trình diễn, chẳng qua lúc này đây hình ảnh trò chơi chiếm thời gian dài hơn, Lỗ Húc không theo tiến trình trò chơi tìm lòng không được lắc lư thân thể nữa, mà chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình theo dõi. Thời điểm một khắc khi va chạm kia lần nữa tiến đến, Lỗ Húc nhẹ nhàng thở ra một hơi, hầu như khó phát hiện mà gật đầu.

Dương Cẩm Trình đem hình ảnh chuyển đến trong phòng huấn luyện, "Cậu xem, tôi không lừa cậu nhé."

Lỗ Húc thoáng nở nụ cười hiếm có.

Tiểu Vu cuộn mình nằm trên sàn nhà, bên cạnh là một khẩu súng lục ổ quay của cảnh sát, hình như là Tiểu Vu khi rơi xuống văng ra. Khẩu súng kia thu hút lực chú ý của Lỗ Húc, gã đem mặt để sát vào màn hình, không chuyển mắt nhìn chăm chăm nó, tựa hồ muốn nhìn rõ ràng là ai cầm đi súng.

Bốn nhân viên cứu hộ mặc áo dài trắng, nâng cáng cứu thương vội vàng chạy tới, bọn họ đem Tiểu Vu "hôn mê bất tỉnh" nâng đặt trên cáng cứu thương, một bàn tay Tiểu Vu yếu ớt vô lực rũ xuống, theo động tác của nhân viên cứu hộ đong đưa qua lại. Mà lúc này, một nhân vật khiến người ta không tưởng được xuất hiện.

Là một lão nhân râu tóc hoa râm, ông cơ hồ là chạy hướng về phía cáng cứu thương, một bên vội vàng vươn tay hướng về phía "Lỗ Húc" trên cáng, một bên cao giọng gào thét: "Tiểu Húc, Tiểu Húc, nhất định phải kiên trì, nhất định phải sống sót a. . . . ."

Lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người lão nhân, Lỗ Húc thất thanh la to: "Ba?"

Bốn nhân viên cứu hộ và cha của Lỗ Húc nâng "Lỗ Húc" từ cửa hông của phòng huấn luyện chạy ra ngoài, phòng huấn luyện mới vừa rời còn rối ren không chịu nổi thoáng cái đã không một bóng người.

Lỗ Húc bắt đầu lớn tiếng nức nở, Dương Cẩm Trình hướng Phương Mộc đưa mắt ra hiệu, Phương Mộc ngậm miệng mà vươn tay ở trên vai Lỗ Húc nhẹ nhàng vỗ.

Đợi cho Lỗ Húc thoáng bình tĩnh lại, Dương Cẩm Trình mỉm cười nói: "Cậu nhìn lại xem, khẩu súng kia đâu?"

Không chỉ có Lỗ Húc, ánh mắt mọi người lần nữa ném về hướng màn hình. Khẩu súng kia không thấy nữa!

"Súng đâu?" Lỗ Húc vội vã quay đầu lại hỏi Dương Cẩm Trình.

"Ai quan tâm chứ?" Dương Cẩm Trình giống như không hề gì nhún nhún vai, "Không ai để ý khẩu súng kia nữa, chỉ cần cậu còn sống, chính là thành công lớn nhất, không phụ lòng cha mẹ cậu và cảnh đội."

"Đúng vậy, con trai. Chỉ cần con còn sống, con vĩnh viễn chính là niềm tự hào của chúng ta. . . . ."

Cửa mở, cha mẹ Lỗ Húc sớm đã lão lệ tung hoành bước đến, đi theo phía sau là đội trưởng của Lỗ Húc."

"Nhóc Lỗ, đây không phải là lỗi của cậu." Đội trưởng vành mắt đỏ đỏ vươn một bàn tay, nặng nề nện trên người Lỗ Húc đang cùng cha mẹ ôm nhau, "Chỉ cần cậu khỏe mạnh, tìm được khẩu súng kia là chuyện sớm muộn mà thôi!"

Dương Cẩm Trình nhẹ nhàng đứng lên, phất tay ra hiệu Biên Bình và Phương Mộc cùng hẳn ra ngoài, cũng tiện tay kéo lại cánh cửa.

Toàn bộ diễn viên đều tập trung trong hành lang, trông thấy Dương Cẩm Trình xuất hiện, nhất thời không nói gì. Bất thành linh, cảnh sát Đoạn vỗ tay, sau đó, tiếng vỗ tay ngay trong hành lang vang dội.

"Ông quá tuyệt vời, tiến sĩ Dương." Tiểu Vu một phen cầm tay Dương Cẩm Trình, "Không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy!"

Dương Cẩm Trình mỉm cười đem ngón trỏ dựng thẳng bên môi, đồng thời hướng cửa phía sau nghiêng nghiêng đầu.

"Cậu cũng rất tuyệt, Tiểu Vu," Hẳn vỗ vỗ tay Tiểu Vu, "Tương lai sau khi xuất ngũ, cậu có thể cân nhắc đi làm ngôi sao điện ảnh."

Mọi người cười ồ lên, lúc này cửa phòng theo dõi mở ra.

Lỗ Húc cùng cha mẹ, đội trưởng đi ra, gã vừa lau nước mắt trên mặt, vừa hướng Dương Cẩm Trình vươn tay.

"Cám ơn ông tiến sĩ Dương." Lỗ Húc cầm thật chắc tay của Dương Cẩm Trình, lay động lại lay động, "Ông khiến tôi có dũng khí lần nữa đối mặt với sự kiện kia."

"Có thể giúp đỡ cậu, là vinh hạnh của tôi."

"Tôi có một yêu cầu," Ánh mắt của Lỗ Húc trở nên kiên quyết, "Tiếp theo, tôi muốn tự diễn vai của mình."

Dương Cẩm Trình nhìn chăm chăm Lỗ Húc vài giây, chậm rãi nói:
"Cảnh sát Lỗ, cậu sẽ là niềm kiêu hãnh của mọi người chúng ta!"

Chương 18 - Mất phương hướng cùng chứng minh.

Án giết người mê cung không tiến triển. Án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã không tiến triển. Mặc dù hồ sơ của hai vụ án đã hình thành hai chồng thật dày, thế nhưng chẳng có tí manh mối có giá trị cung cấp cho trình phá

(điều tra phá án)

.

Tháng 11 năm 2004, bộ công an ở Giang Tô Nam kinh triệu tập hội nghị công tác trình phá án mạng toàn quốc, trong hội nghị đề xuất chỉ đạo "Án mạng nhất định phá", cũng nhanh chóng ở cơ quan cảnh sát toàn quốc nhận được chấp hành quán triệt. Phòng công an tỉnh cũng đối với hai vụ án mạng phát sinh thời gian trước đó thập phần coi trọng, cũng đem liệt vào vụ án cần đốc thúc của phòng cảnh sát. Thế nhưng đối với ảnh hưởng xã hội mà nói, việc cấp bách là mau chóng đem La Gia Hải vượt ngục đang lẫn trốn truy bắt quy án.

Cảnh sát tiếp tục ở C thị

(thị là thành phố, thị xã viết tắt)

tiến hành truy nã La Gia Hải, đồng thời cũng đề nghị cảnh sát J thị trợ giúp. Bởi quê quán của La Gia Hải ở J thị, ngoài ra cha mẹ cũng đều ở tại J thị, do đó, cảnh sát ở nhà cha mẹ La Gia Hải tiến hành bố trí khống chế nghiêm ngặt, song từ khi phát sinh án đến giờ, La Gia Hải vẫn như cũ không hề thấy tung tích, vừa không lộ diện, vừa không liên lạc với người trong nhà.

Thai Vĩ đem tình hình hiệp lực điều tra cùng Phương Mộc đơn giản thông báo một chút, cuối cùng hơi có chút khó xử mà nói với Phương Mộc, gần đây tội phạm ác tính của J thị cũng liên tiếp phát sinh, cảnh lực thiếu hụt nghiêm trọng, cho nên đối với một án của La Gia Hải hiệp lực điều tra chỉ có thể dựa nhiều vào sở cơ quan công an, thế nhưng nếu có tin tức mới, khẳng định sẽ thông báo cho cậu đầu tiên.

Để điện thoại xuống, tình tự Phương Mộc có chút sa sút, nhưng không hề chán nản. Kỳ thật đây là một kết quả đã nằm trong dự kiến, La Gia Hải

vô luận ở địa phương nào, cũng không ngu xuẩn đến mức chạy về nhà.

Xét thấy Phương Mộc trong án này phạm sai lầm, sở thay đổi để Biên Bình ủy nhiệm làm một báo cáo phân tích tâm lý La Gia Hải. Trong báo cáo, Biên Bình tiếp nhận kiến nghị của Phương Mộc về việc La Gia Hải còn ở bốn thị là xu hướng khả năng. Phương Mộc đối với việc này có chút cảm kích, bởi vì cậu biết rõ, Biên Bình vẫn tín nhiệm cậu.

Nếu mình trong công tác truy bắt La Gia Hải đã không thể phát huy tác dụng hơn nữa, Phương Mộc dứt khoát đem tinh lực đặt trên hai vụ án giết người gần đây. Cậu rất hy vọng có thể đủ nhanh chóng phá hai vụ án này, vượt đi trách nhiệm cảnh sát không nói tới, một là vì chính mình, hai là vì báo đáp Biên Bình.

Biên Bình đối với suy nghĩ của cậu không cho là đúng, anh nói với Phương Mộc, phá án là công việc của cảnh sát, nhưng chỉ thế thôi, không nên đem nhân tố cảm tình cá nhân thêm vào trong, bằng không sẽ khiến cho mình lâm vào những phiền toái không cần thiết.

"Bảo vệ người bị hại đương nhiên là thiên chức của chúng ta, bảo vệ quyền lợi hợp pháp khác của người phạm tội cũng không sai. Nhưng phải có một chuẩn mực." Biên Bình hơi có chút nghiêm khắc lấy tay chỉ điểm Phương Mộc, "Tật xấu lớn nhất của cậu chính là dễ dàng xử trí theo cảm tính. Loại sai lầm tương tự này tốt nhất đừng phạm nữa, nhất là loại sự tình dùng thân thể mình đỡ đạn cho tội phạm!"

Đây là lần đầu tiên Biên Bình chính thức cùng Phương Mộc nói chuyện này, anh ấy đối với mình trân trọng không cần nói cũng biết. Chẳng qua Phương Mộc nghe ra giọng điệu của anh và Thai Vĩ giống nhau: Mình là một người rất dễ dàng đem tình cảm trộn lẫn vào công việc.

Phương Mộc rất rõ ràng mình là người như vậy, nếu không cũng sẽ không nằm ác mộng hơn hai năm; sẽ không tự mình đối mặt quỷ hút máu; sẽ không ở trong tầng hầm hưởng trán của Tôn Phổ nổ súng; cũng sẽ không vì La Gia Hải thiếu chút nữa bị người mình bắn chết. . . . .

Phương Mộc có chút buồn bực nghĩ, có lẽ mình thật sự không thích hợp làm cảnh sát.

Song bất luận thích hợp hay không, công việc trước mắt nhất định phải làm tốt, chuyện này không cho phép lựa chọn. Phương Mộc bế môn bất xuất, cả ngày ngồi trong phòng nghiên cứu hồ sơ tài liệu của hai vụ án mạng.

Suy nghĩ trình phá án giết người mê cung coi như tương đối rõ ràng, trên cơ bản chỉ hướng về phía giết người trả thù. Chẳng qua trong quan hệ xã hội của người chết Tưởng Phái Nghiêu, rất khó phát hiện người có động cơ này. Đối tượng cảnh sát ban đầu thiết lập tình nghi là Đàm Kỳ đã chứng minh không có thời gian gây án, mà đối với kết quả điều tra nhân viên kết giao mật thiết, bạn bè của Đàm Kỳ rất ít, chỉ cùng tiếp xúc chủ yếu với đồng sự của công ty quảng cáo. Làm việc dư thời gian, Đàm Kỳ chỉ thích ngồi ở trong nhà chơi trò chơi, dùng một câu thời thượng để nói, là một trạch nam không hơn không kém. Bởi vậy, trước mắt không thể chứng minh Đàm Kỳ và người khác thông đồng phạm tội.

(Trạch nam: tức là mấy anh sống không hòa nhập người khác, thậm chí tách biệt xã hội, chỉ thích ở nhà. Mấy anh này ngoài sở thích của mình như xem phim, đọc sách...thì chẳng làm gì nữa.)

Tầm mắt Phương Mộc dừng lại thật lâu trên bức ảnh hiện trường, có lẽ là do ánh sáng ngay lúc chụp, bức ảnh có chút hiệu ứng tranh sơn dầu. Trong mê cung ngậm u ám chật chội, người chết nằm sấp trên mặt đất thoạt nhìn tương đối vô tội. Điều này khiến Phương Mộc nhớ tới châu u thời kỳ văn hóa phục hưng những bậc thầy kia thường lấy cố sự tôn giáo làm đề tài cho tác phẩm.

Đúng, loại cảm giác nghi thức này.

Phương Mộc không cách nào khiến mình từ trong loại cảm giác này thoát ra. Người chết khi còn sống từng bị trói, cũng bị điện giật lặp đi lặp lại, từ tình hình kiểm nghiệm tử thi đến xem, quá trình tử vong của y có chút dài dòng. Hoa lửa bắn lập lòe, thân thể co rút, tiếng kêu thảm dần dần yếu đi, không hề nghi ngờ chính là cao trào nhất của nghi thức tà ác kia, mà sau khi vứt xác ở mê cung, lại là kết cục hoàn mỹ của nghi thức này. Nhìn thi thể của người chết, Phương Mộc cảm giác mình đang đứng bên cạnh y, hai bên là bóng đen có chút im lặng đứng trang nghiêm, bộ

mặt bọn họ mơ hồ, hô hấp bình ổn nhưng tựa như ngay tại bên tai. Phương Mộc thậm chí còn cảm giác được loại cảm giác an tường được thỏa mãn mong muốn từ đáy lòng bọn họ, còn khối thi thể dưới chân này không chỉ là người bị hại, mà là tế phẩm vừa vụn chấm dứt nghi thức này.

Từ xưa đến nay, bất luận nghi thức gì cũng đều là một loại biểu tượng của cảm xúc, thế thì, nghi thức này đến tột cùng tượng trưng cho cái gì?

Địa điểm vớt xác nằm ở chính giữa mê cung, vô luận là đi trước hay lùi về, đều cách hai lối ra trước sau càng gần hơn, cho nên, nơi đó kỳ thật là chỗ sâu nhất trong mê cung. Nếu như nói mê cung gây cho mọi người một loại cảm giác mất phương hướng, vậy thì, e rằng cảm thụ ở chỗ này là sâu sắc nhất.

Loại cảm giác mất phương hướng sâu sắc nhất, là hung thủ cảm thấy, hay là hãn hy vọng để người chết cảm thấy, hoặc cả hai người?

Nếu hung thủ từng đối với linh hội này khắc sâu, đồng thời cũng hy vọng người chết thưởng thức tư vị trong đó, ý vị trả thù như vậy cũng quá sâu đậm rồi.

Biểu tượng của nghi thức dần dần rõ ràng: Báo thù.

Thời điểm trước khi tan ca, Phương Mộc phát hiện điện thoại di động của mình hết pin, liền tạm thời buông xuống hồ sơ trong tay, trở về ký túc xá độc thân lấy đồ sạc pin.

Lúc vừa mới tham gia công tác, để tiện quản lý và tập trung, từng đồng chí độc thân trong phòng đều được sắp xếp ký túc xá, mặc dù Phương Mộc cũng ở tại bốn thị, vẫn xin một gian. Nói là vì thuận tiện công tác, kỳ thật là không muốn về nhà. Cha mẹ thủy chung phản đối cậu làm cảnh sát, vì thế, trước lúc tốt nghiệp còn làm âm ỉ một trận.

Vặn mở cánh cửa ký túc xá Phương Mộc liền ngăn người, buổi sáng phòng còn hỗn độn không chịu nổi giờ đã được thu dọn sạch sẽ, sách vở và tạp chí rơi lá tả trên giường được đặt trở lại giá sách, khăn trải giường và vỏ chăn gói một tháng rồi chưa thay cũng không thấy bóng dáng, giày

bóng rổ còn tích nước trên bề cửa sổ. Tầm mắt Phương Mộc dừng ở một túi vải quen thuộc trên bàn, là mẹ đến.

"Tránh ra!" Phương Mộc còn đang sững sờ, một thanh âm mệ mội vang lên ngay phía sau, sau đó, chính mình đã bị một đôi tay đẩy sang một bên.

Mẹ xụ mặt, mang theo một thau giặt quần áo thật lớn đi đến. Bà đem thau giặt quần áo nhét vào đáy giường, đặt mông ngồi trên giường thờ phì phò.

"Thau giặt quần áo của ai?" Phương Mộc luống cuống tay chân tìm ly, rót nước lọc, cười hồi hồi hỏi.

"Ai? Mẹ mua!" Mẹ buông xuống tay áo xắn cao cao, tức giận nói: "Nơi này của con ngay cả một cái thau có thể giặt quần áo cũng không có, không biết con bình thường làm thế nào giặt quần áo nữa."

"Đem đến phòng giặt a."

"Vậy có thể giặt sạch sẽ sao?" Mẹ vẻ mặt không kiên nhẫn, "Con xem, vỏ chăn của con đều thành cái màu gì rồi?"

Phương Mộc kéo qua một cái ghế cười hì hì ngồi trước mặt mẹ, "Lão thái thái à, hôm nay thế nào có thời gian như vậy?"

"Hừ, con cho rằng mẹ muốn đến hả?" Mẹ bĩu môi, "Con tính thử xem, con đã bao lâu rồi chưa về nhà?"

Phương Mộc có chút áy náy, cúi đầu không nói lời nào. Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc, thật lâu sau, mẹ thở dài, mở miệng nói: "Con nếu lựa chọn con đường này, mẹ và ba con cũng đành phải chấp nhận. Nhưng con không nên lâu như vậy cũng không về nhà, ngay cả điện thoại cũng rất ít gọi cho gia đình. Chúng ta sợ ảnh hưởng đến công việc của con, không dám liên lạc quá nhiều. Nhưng con biết không, mẹ và ba đều rất nhớ con."

"Con biết." Phương Mộc kéo tay mẹ qua, đặt trong lòng bàn tay vuốt ve tới lui.

"Nhất định phải chú ý an toàn, biết chưa?" Mẹ vuốt đầu Phương Mộc, "Hai sự kiện ở đại học sư phạm và đại học J đã sắp đem mẹ hù chết rồi, nếu lại có chuyện gì, con liền dứt khoát lấy mạng mẹ luôn đi."

"Không có việc gì." Phương Mộc cười cười, "Con cũng không đi bắt tội phạm giết người."

"Con ít lừa gạt mẹ!" Mẹ sa sầm mặt, "Mẹ không phải không biết, mỗi ngày cùng con giao thiệp đều là những thứ người gì!"

"Con sẽ cẩn thận, mẹ cứ yên tâm."

Mẹ trắng mắt liếc Phương Mộc, vồ vồ túi vải nói: "Bên trong là quần áo mùa thu, trời lạnh nhớ mặc vào." Sau đó, bà thò tay từ trong ví tiền xuất ra một xấp tiền đặt trên giường.

"Để làm chi?" Phương Mộc vội vàng đem tiền cầm lên, "Mẹ lấy về đi, con cũng không thiếu tiền."

"Mẹ con với nhau khách khí cái gì?" Mẹ đánh tay Phương Mộc một cái, "Ít giả vờ giàu có với mẹ đi, con có tiền hay không mẹ còn không biết?" Bà phân trần đem tiền nhét vào dưới gối, miệng than thở, "Cũng không biết tiểu tử thú vị con đem tiền xài vào nơi nào rồi."

Phương Mộc gãi đầu, "Con mời mẹ cùng ba ăn cơm nha."

"Ăn cái gì mà ăn? Xài tiền bậy bạ, hơn nữa, lấy tiền của mẹ mời mẹ ăn cơm, con cho mẹ là đứa ngốc hả?"

"Haha, chúng ta mua chút đồ ăn ngon, về nhà ăn nhé."

"Được!" Mẹ rút cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhin không được ở trên mặt Phương Mộc hôn một cái, "Đây mới là con trai ngoan của mẹ!"

Ăn một bữa tiệc nhà thịnh soạn, trên chiếc giường quen thuộc hảo hảo ngủ một giấc, ngày hôm sau Phương Mộc tỏ ra tinh thần phấn chấn. Tinh lực tràn đầy, suy nghĩ tự nhiên cũng rõ ràng hơn.

Nếu như nói nghi thức trong mê cung tượng trưng cho báo thù, vậy nghi thức trong siêu thị Phúc Sĩ Mã là tượng trưng cho cái gì đây?

Vấn đề tập trung ở hai điểm trên, một là siêu thị; hai là con gấu đồ chơi.

Từ tình huống hiện có đến xem, hung thủ tỉ mỉ cẩn thận tính kế, chấp nhận mạo hiểm lớn cũng phải hoàn thành kế hoạch vớt xác khó khăn hơn nhiều so với bắt cóc và giết chết người bị hại. Thực hiện nhiên, vớt xác ở siêu thị đối với hung thủ mà nói là vô cùng trọng yếu, là một phân đoạn phạm tội thiết yếu. Như vậy, hung thủ vì sao phải đem thi thể vớt trong siêu thị? Rồi vì sao lại đem thi thể treo trên tường?

Triển lãm.

Đặc điểm lớn nhất của siêu thị chính là dòng người đông đúc, nếu muốn tìm kiếm khán giả cho tội ác của mình, siêu thị quả thật là một nơi thích hợp nhất.

Nếu mục đích hung thủ lựa chọn vớt thi thể trong siêu thị là để triển lãm loại tội ác lớn nhất của mình, vậy thì chí ít có thể chứng minh một vấn đề: Hung thủ, hoặc nói thủ phạm chính có khuynh hướng tâm lý dị thường. Bởi vì hãn (nàng) đối với việc triển lãm thi thể so với giết chết người bị hại còn quan trọng hơn.

Thật giống như hết thầy nghi thức cúng tế, ý nghĩa của hình thức phải lớn hơn nội dung của bản thân.

Như vậy, triển lãm thế này có thể khiến hung thủ thỏa mãn loại tâm tính nào đây?

Là cười nhạo sự vô năng của cảnh sát, hay khoe khoang sự cường đại của mình?

Một gã nhà văn internet, sau khi ở trên mạng tuyên bố tác phẩm của mình, sẽ nhịn không được lúc nào cũng chú ý đến hạng bình chọn và hồi âm.

Một gã đạo diễn điện ảnh, sau khi chiếu tác phẩm phim của mình, sẽ tự ngồi trong rạp quan sát phản ứng của khán giả.

Nếu hung thủ cũng có loại tâm tính này, vậy hãn muốn chứng minh cái gì đây?

Đáp án e rằng ngay trên con gấu đồ chơi kia.

Phương Mộc lật qua lật lại tỉ mỉ hình ảnh hiện trường, trong đầu không ngừng hồi tưởng cảm giác lần đầu tiên đến hiện trường trước đây. Trừ bỏ loại cảm giác nghi thức sâu sắc này, lưu lại cho cậu ấn tượng sâu nhất chính là con gấu đồ chơi đó —— Cũng không phải khiến cậu cảm thụ mãnh liệt, mà là thấy con gấu đồ chơi này quá đột ngột. Cậu không cách nào tưởng tượng ra một món đồ chơi có thể khiến hung thủ có cỡ nào tự nhận thức đồng cảm mạnh mẽ.

Hốt nhiên, Phương Mộc ý thức được bản thân xem nhẹ một manh mối rõ ràng nhất.

Nếu nói gấu đồ chơi là vật phẩm hung thủ cần để biểu đạt nội tâm, hãn (nàng) cũng không tất phải đem nó móc ra khoảng trống, mà mục đích móc ra khoảng trống, là giống như quần áo để người chết đem nó mặc trên người —— Nói cách khác, người mặc bộ da gấu đồ chơi bên ngoài, mới là yêu cầu chân chính của hung thủ.

Cậu nhớ tới lời của Thái trưởng khoa vật chứng, mặc gấu đồ chơi lông nhung ngoài da, kỳ thật là hình tượng của người quảng cáo!

Giết chết người quảng cáo giả trang thành gấu đồ chơi lông nhung, mới là mục đích thật sự của hung thủ!

Song vấn đề vẫn chưa được giải quyết, hung thủ quyết định làm như vậy, là muốn chứng minh cái gì đây? Mặc kệ hãn (nàng) nghĩ muốn chứng minh cái gì, đều có một chuyện có thể khẳng định, đó chính là loại tâm tính này đã cực kỳ cường liệt, cơ hồ đã đến mức khó mà kiềm chế. Kích thích loại xúc động này, không ngoại trừ hai loại: một là tự giải thoát; hai là cừ hận. Động cơ của hung thủ, đến tột cùng là loại nào đây?

Phương Mộc trở nên hưng phấn, hai vụ án này càng ngày càng có ý tứ rồi.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc nhin không được bật cười, mình vẫn cố chấp đem hai vụ án liên hệ cùng nhau. Trực giác cũng tốt, kết luận chủ quan cũng tốt, hiện tại có ít nhất hai chuyện cần điều tra rõ:

Thứ nhất, người chết Tưởng Phái Nghiêu trong án giết người mê cung có phải từng dùng cách xử phạt về thể xác với học sinh của mình hay

không, cũng bởi vì vậy nên cùng học sinh kết thù kết oán; Thứ hai, người chết Thân Bảo Cường trong án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã có phải từng làm người quảng cáo hay không, nếu đã làm, trong khoảng thời gian đó có phải từng phát sinh sự kiện ngoài ý muốn hay không.

Chương 19 - Đứa trẻ đáng thương

Dựa theo yêu cầu của Lỗ Húc, tâm lý kịch lần thứ ba do bản thân gã tự đóng vai chính mình. Do đó, Dương Cẩm Trình đối với kế hoạch diễn luyện ban đầu đã tiến hành sửa chữa, đầu tiên, đem hình chiếu màn hình kéo đến gần, khiến Lỗ Húc có cảm giác nhập tâm càng mạnh; Tiếp theo, gia tăng thêm một tình tiết: Lỗ Húc ở bệnh viện chữa khỏi, khôi phục trở về nhà.

Thời điểm gần kết thúc, Lỗ Húc sai bước từ sau màn sân khấu tiêu biểu cho bệnh viện đi ra, cha mẹ theo bên cạnh gã, hoan nghênh gã trở về đơn vị. Lúc này, sẽ có một nhân vật khiến Lỗ Húc không tưởng được xuất hiện.

Bạn gái của gã đứng ở cửa phòng huấn luyện, hai mắt ngấn lệ dịu dàng nhìn gã. Lỗ Húc đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó chẳng nói câu nào chạy sang, đem bạn gái gắt gao ôm vào trong ngực.

Trong phòng theo dõi, Dương Cẩm Trình ôm bả vai, cười tủm tỉm nhìn màn hình máy theo dõi.

"Tốt lắm. Lỗ Húc tin tưởng mình có thể dùng một khí lực và tâm tính khỏe mạnh đến đối mặt với bạn gái, lần nữa trở về cuộc sống." Dương Cẩm Trình ngoảnh đầu nói với Biên Bình, "Tôi đề nghị cho cảnh sát Lỗ một ngày nghỉ, để cậu ấy và bạn gái vui vẻ đoàn tụ."

Biên Bình cười gật đầu, "Tôi đi nói với lãnh đạo của cậu ấy."

"Như vậy, các vị, giai đoạn trị liệu IV cũng sắp đến rồi, hiệu quả tốt hơn so với dự đoán của tôi. Kế tiếp chính là quan sát theo dõi cảnh sát Lỗ và đúng hạn hồi đáp. Hy vọng có thể định kỳ đem tình hình khôi phục của cảnh sát Lỗ phản hồi cho tôi." Dương Cẩm Trình lần lượt cùng Biên Bình, Phương Mộc bắt tay, "Cám ơn mọi người đã phối hợp."

"Sao có thể nói vậy, tiến sĩ Dương." Biên Bình dùng sức cầm tay Dương Cẩm Trình, "Là mọi người chúng tôi phải cảm tạ ông."

"Là chức trách của tôi, chức trách của tôi." Dương Cẩm Trình quay đầu nói với Phương Mộc, "Cảnh sát Phương, tôi rất hâm mộ Biên trưởng

phòng có thể có cấp dưới như cậu, nếu có cơ hội, hy vọng có thể tiếp tục hợp tác với cậu."

Phương Mộc có chút buồn bực, "Tôi cũng không làm gì mà, à, hẳn ý ông muốn nói đến việc tôi giúp Lỗ Húc tập vật lộn."

"Không, cậu rất khác biệt." Dương Cẩm Trình từ sau cặp kính mắt thật sâu liếc mắt nhìn Phương Mộc, "Rất khác biệt."

***

Liêu Á Phàm vội vàng chạy về hướng Nhà Thiên Sứ, trong lòng nhớ đến phải trở về giúp nấu cơm. Vừa mới băng qua giao lộ, liền trông thấy chị Triệu mang theo giỏ thức ăn, đứng bên cạnh một đám ông già bà cả, cau mày nghe bọn họ mồm năm miệng mười.

"Dì Triệu, dì đang làm gì đó?" Liêu Á Phàm vài bước đi qua, tiếp nhận giỏ thức ăn trong tay chị Triệu.

Chị Triệu không kiên nhẫn hướng Liêu Á Phàm khoát tay, ý bảo nàng đừng nói, tiếp tục chăm chú lắng nghe.

Liêu Á Phàm có chút sờ không được ý nghĩ, cũng đứng tại chỗ nghe một hồi, các lão nhân hơn phân nửa khẩu âm rất nặng, chỉ có thể nghe hiểu vài chữ "khoản bồi thường", "mở rộng thương nghiệp" linh tinh các loại.

Nàng có chút sốt ruột, kéo kéo tay áo chị Triệu, "Dì Triệu, nếu không trở về nấu cơm sẽ không kịp nữa."

Chị Triệu nhìn đồng hồ, mặt âm trầm cùng Liêu Á Phàm về Nhà Thiên Sứ.

Vừa vào cửa, nàng bảo Liêu Á Phàm đi rửa thức ăn, còn mình thì xoay người đến phòng thầy Chu. Liêu Á Phàm vừa đem rau chân vịt ngâm vào trong nước, chị Triệu đã trở lại, trực tiếp hỏi:

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Thầy Chu đâu?"

"Con làm sao biết a," Liêu Á Phàm mặc danh kỳ diệu nói: "Con cũng vừa trở về." Chị Triệu hừ mũi một tiếng, chậm chậm chạy vào trong sân, tùy tiện túm một đứa nhỏ hỏi: "Thầy Chu đâu?"

Liêu Á Phàm thấy Nhị Bảo hơi lộ vẻ hoảng sợ nhìn vẻ mặt hung ác của chị Triệu, miệng mớ hồ không rõ kêu a a, nhịn không được từ trong phòng bếp chạy đến.

"Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có việc gì!" Chị Triệu tức giận nói, "Ngay cả có chuyện, một đứa con nít vô dụng như người cũng không giúp được gì!"

Liêu Á Phàm ủy khuất cong miệng.

Sau buổi cơm chiều thầy Chu mới trở về, trong tay còn ôm một đứa nhỏ sứt môi bầm sinh. Thành viên mới gia nhập khiến Nhà Thiên Sứ náo nhiệt một trận, mọi người luống cuống tay chân sắp xếp giường chiếu cho bé, đổi tã lót, tắm rửa, đút sữa bột, sau đó vùi đứa trẻ nhìn bé nằm trên giường nhỏ, mút ngón cái ngủ thật say.

Thầy Chu sau khi thu xếp ổn thỏa cho đứa bé, cười ha ha đi đến phòng bếp, chị Triệu theo sau đi vào. Thời điểm Liêu Á Phàm đến phòng bếp lấy nước sôi, trong phòng bếp sương khói lượn lờ, thức ăn còn dư nguội lạnh trên bàn, thầy Chu hút thuốc, cùng chị Triệu ngồi đối diện nhau.

Thấy nàng tiến vào, hai người cũng không nói chuyện nữa, thầy Chu cười cười với Liêu Á Phàm, chị Triệu căn bản ngay cả mí mắt cũng chưa nâng.

Liêu Á Phàm xách phích nước nóng, lúc ra cửa cố ý ngừng một lúc. Thanh âm bọn họ nói chuyện rất thấp, chỉ nghe thầy Chu nói: ". . . . .
.Chuyện này trước đừng nói với bọn nhỏ. . . . .Tôi sẽ nghĩ biện pháp. . .
. . ."

Chuyện gì khiến bọn họ lo lắng như vậy? Liêu Á Phàm bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không còn khí lực, sức lực hưng phấn khi săn sóc cho thành viên mới kia thoáng cái vô tung vô ảnh.

***

Biên Bình đem tình hình trị liệu của tiến sĩ Dương Cẩm Trình với Lỗ Húc hướng lãnh đạo phòng cảnh sát báo cáo, lãnh đạo nghe xong cảm thấy rất hứng thú, vừa lúc toàn tỉnh đang muốn đào tạo phẩm cách hoạt động kiên cường của cảnh sát, vì thế sở chỉ thị ngành có liên quan mời tiến sĩ Dương Cẩm Trình làm chuyên gia hướng dẫn tâm lý, cũng tìm kiếm thời cơ thích hợp tổ chức tọa đàm hướng dẫn tâm lý.

Biên Bình và Phương Mộc đến viện nghiên cứu đưa thư mời cho Dương Cẩm Trình, trợ lý Trần Triết cho biết Dương chủ nhiệm đang tiếp đãi khách.

"Muốn tôi đi thông báo một tiếng không?"

"Không cần." Biên Bình vội vàng nói: "Đừng quấy rầy anh ấy, chúng tôi chờ một lát là được."

Trần Triết dẫn bọn họ đến phòng nghỉ lầu hai, đưa hai ly nước sôi rồi ly khai.

Phòng nghỉ rộng rãi sáng sủa, ghế dựa rộng lớn lại thoải mái, Phương Mộc sờ sờ mặt bàn gỗ đặc giá trị xa xỉ, nói với Biên Bình: "Điều kiện nơi này của tiến sĩ Dương không tồi a."

"Đó là đương nhiên," Biên Bình khoan khoan khoái khoái tựa lưng vào ghế ngồi, "Đây là đơn vị nghiên cứu khoa học do chính quyền tỉnh bỏ vốn, hằng năm đều nhận được không ít quyên góp xã hội."

Đang nói chuyện, lại có hai người được nhân viên công tác dẫn theo vào, Biên Bình vừa nhìn thấy bọn họ, "A" một tiếng ngồi thẳng người.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

Đó là một người phụ nữ trung niên, dẫn theo một đứa bé trai 8 tuổi, thoát nhìn là một đôi mẹ con. Người mẹ hiển nhiên cũng nhận ra Biên Bình, thân mình lại không kiềm được mà thoáng run run, mang theo đứa nhỏ ngồi xuống một đoạn xa của phòng.

"Thế nào, quen biết?" Phương Mộc có chút kỳ quái.

"Đương nhiên quen biết." Biên Bình nhỏ giọng nói với Phương Mộc: "Án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã còn nhớ chứ? Đứa bé kia chính là người đầu tiên phát hiện thi thể."

"A?" Phương Mộc cả kinh, không khỏi quay đầu nhìn đứa bé kia.

Sắc mặt đứa bé vàng như nến, hình dáng thân thể tiều tụy và nhỏ gầy, cùng so sánh ghế dựa có vẻ vô cùng rộng lớn. Nó im lặng ngồi, đôi mắt dừng lại trên mặt bàn trước mặt, vẫn không nhúc nhích.

Phương Mộc nghĩ nghĩ, đứng dậy đi tới.

Mẹ đứa bé nhận thấy động tác của Phương Mộc, lập tức khẩn trương, nghiêng thân mình, tựa hồ muốn làm động tác đem đứa bé che ở phía sau.

Phương Mộc hướng nàng gật đầu, thoáng mỉm cười. Nàng vẫn không hề thả lỏng cảnh giác, cau mày nhìn chăm chăm mặt Phương Mộc.

Phương Mộc ngồi xổm người xuống, lấy tay sờ sờ đầu đứa bé, trong nháy mắt khi tay cậu và tóc đứa bé tiếp xúc, cậu rõ ràng cảm thấy đứa bé thoáng run run, tuy rằng đứa bé vẫn cứ nhìn phía trước, nhưng trên cổ tức khắc nổi lên một tầng da gà.

Phương Mộc buông tay xuống, cười cười, hỏi: "Con tên là gì?"

Đứa bé không trả lời, cũng không nhìn Phương Mộc, như cũ diện vô biểu tình nhìn chăm chăm phía trước.

"Nói nha, anh bạn nhỏ, con tên gì?"

"Hạ Thiên." Mẹ đứa bé thay nó trả lời, trong giọng nói vẫn đầy ắp địch ý, "Tôi biết các người là cảnh sát. Đừng hỏi đứa nhỏ nữa, có chuyện gì thì hỏi tôi!"

Phương Mộc đứng dậy, ngồi vào bên cạnh mẹ Hạ Thiên, "Đứa nhỏ làm sao vậy?"

"Bị dọa." Trên mặt mẹ Hạ Thiên lập tức sâu vân thăm đạm, "Bác sĩ bệnh viện nhi đồng khoa tâm lý giới thiệu tôi đến đây tìm tiến sĩ Dương."

"Bởi vì chuyện ngày đó?"

Mẹ Hạ Thiên thở dài một tiếng: "Đứa nhỏ từ ngày đó bắt đầu, đêm đêm gặp ác mộng, thời điểm mỗi lần khóc la tỉnh lại, áo gối, chăn gì gì đó đều bị mồ hôi thấm ướt đẫm. Khi không ngủ được, chính là bộ dạng này, không phản ứng với mọi người, thẳng ngoắc ngoắc nhìn một vào một nơi đồng nhất."

Phương Mộc quay đầu nhìn Hạ Thiên, nó vẫn giống như hình ảnh dùng vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm phía trước, tựa hồ đối với hết thảy xung quanh đều không có phản ứng.

Phương Mộc đưa tay khoát lên vai đứa bé, dùng sức hướng trong lòng ngực mình kéo một chút, thân thể đứa bé mềm nhũn vô lực dựa sang, đầu lại bướng bỉnh nhìn phương hướng ban đầu. Phương Mộc nghĩ nghĩ, từ trong túi áo lấy ra huy hiệu cảnh sát, quơ quơ trước mặt Hạ Thiên.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Hạ Thiên, chú là cảnh sát, con không phải sợ, nói cho chú biết con làm sao vậy?"

Thật lâu sau, con người Hạ Thiên thoáng xoay tròn, mí mắt rũ xuống, thấp giọng nói: "Con sợ."

"Con sợ cái gì?"

Hạ Thiên không trả lời cậu, mà mở miệng hỏi: "Chú có súng không?"

Phương Mộc sửng sốt, lập tức đáp: "Có."

Hạ Thiên cúi đầu, đột nhiên ôm trụ lấy tay Phương Mộc, "Bắn chết hẳn!"

"Bắn chết ai?"

Biểu tình mờ mịt luống cuống lại trở về trên mặt Hạ Thiên, nó lần nữa nhìn chăm chăm phương hướng ban này, không nói. Phương Mộc nhìn nhìn nó, phát hiện bờ môi nó nhẹ nhàng nhu động.

"Mao mao. . . . .Mao mao. . . . ."

(Mao nghĩa là lông, mao mao là lông lông =)) ko thể ghi lông lông vì nghe thô bỉ nên cứ là mao mao cho dễ thương vậy :"> Thật ra thì mao

mao còn có nghĩa là tiếng gọi thân thương đối với trẻ em mới sinh, nhưng trong này ý nghĩa không phải là như vậy ^^)

Phương Mộc đang muốn mở miệng hỏi đến cùng, cửa phòng nghi bị đẩy ra, Dương Cẩm Trình tiến vào, đi thẳng đến chỗ Biên Bình.

"Thật ngại quá Biên trưởng phòng, để anh đợi lâu."

Phương Mộc và mẹ Hạ Thiên cũng đứng lên, Dương Cẩm Trình trông thấy Phương Mộc và mẹ con Hạ Thiên, có chút bất ngờ, "Haha, cảnh sát Phương cũng tới rồi, hai vị này là. . . ."

Trần Triết đi theo phía sau hắt vôi vàng nói: "Đây là tới khám bệnh, bác sĩ Lương bệnh viện nhi đồng giới thiệu tới." Dương Cẩm Trình gật đầu, tỏ ý mẹ con Hạ Thiên chờ, mẹ Hạ Thiên liên tục gật đầu, còn Hạ Thiên vẫn ngồi không nhúc nhích.

Biên Bình đưa thư mời cho Dương Cẩm Trình, đem mục đích đến đơn giản nói một chút, Dương Cẩm Trình liền hô "không dám nhận", thoát nhìn rất cao hứng, Biên Bình đưa ra lời mời hắt đến tham dự báo cáo nguy cơ tâm lý của cảnh sát lần thứ nhất, Dương Cẩm Trình đầy miệng đáp ứng.

"Không thành vấn đề, thời gian tùy các cậu định, cho tôi biết sớm một tuần là được."

"Chúng tôi đi trước một bước, không chậm trễ công việc của ngài nữa." Biên Bình và Phương Mộc đứng dậy cáo từ, lúc ra cửa, Phương Mộc phát hiện chẳng biết từ khi nào Hạ Thiên đang xoay đầu sang nhìn phía bên này, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, mãi đến khi cậu biến mất ở cửa.

Trên đường trở về, Phương Mộc thủy chung nhìn ngoài cửa sổ chẳng nói câu nào, Biên Bình vừa lái xe vừa nhìn sắc mặt cậu. Khi chờ đèn đỏ ở một giao lộ, Biên Bình ném sang một điều thuốc.

"Đang nghĩ về đứa bé kia?"

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://>

banhtieu137.blogspot.com

"Đúng vậy." Phương Mộc không lòng dạ nào che giấu tâm tình của mình, rầu rĩ châm thuốc lá, hút một ngụm lớn.

"Rất đáng thương." Đèn đỏ chuyển xanh, Biên Bình giẫm chân ga, "Trị không tốt sẽ trở thành PTSD."

Phương Mộc có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, trước mặt vẫn là ánh mắt của Hạ Thiên trước khi chia tay, ánh mắt kia, giống như một con thú nhỏ bị thương.

Cùng việc vô tình gặp được Hạ Thiên khiến tâm tình Phương Mộc phiền muộn, mà mấy ngày kế tiếp vẫn không có tin tức gì khiến người ta phấn khởi. Trải qua một phen điều tra của cảnh sát, hai điểm suy nghĩ điều tra Phương Mộc đưa ra đều không hề tiến triển.

Người chết Tưởng Phái Nghiêu của án giết người mê cung mặc dù không tính là đạo đức mẫu mực gì, nhưng là một người tốt tính cách ôn thuận. 17 năm trước, Tưởng Phái Nghiêu sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn đảm nhiệm chức giáo viên tạo trường cao đẳng dạy nghề khoa thương mại. Tuy rằng học sinh của trường dạy nghề phần lớn tản mạn bướng bỉnh, nhưng chưa từng nghe nói thầy Tưởng cùng bọn chúng phát sinh mâu thuẫn. Trái lại, rất nhiều học sinh lên tiếng thay Tưởng Phái Nghiêu còn nói rất thích y. Phương Mộc nguyên bản suy nghĩ chính là, mê cung này là nơi nhả nhủ một loại tình tự "mất phương hướng", có lẽ là Tưởng Phái Nghiêu từng đối với một học sinh nào đó nghiêm khắc phê bình mà ra. Nhưng từ tình huống hiện có đến xem, suy nghĩ này là hoàn toàn sai lầm. Vậy thì, có thể là một cử chỉ vô tình nào đó của Tưởng Phái Nghiêu dẫn đến cảm giác mất phương hướng mãnh liệt của hung thủ hay không, cũng dẫn đến cừ hận khiến hằn khắc cốt ghi tâm?

Suy luận này chỉ cần ngẫm lại cũng khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng. Tưởng Phái Nghiêu chết năm 39 tuổi, trong 39 năm qua, nhân số từng giao thiệp đâu chỉ hơn ngàn vạn? Nếu muốn khảo chứng trong cuộc đời y có cử chỉ vô tâm đối với người nào đó, thời gian tiêu phí e rằng phải xa xa vượt trên cả 39 năm.

Về phần điều tra đối với người chết Thân Bảo Cường của án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã lại càng khiến người thất vọng. Thân Bảo Cường,

bằng cấp đại học khoa chính quy, từng làm kỹ thuật viên cho xưởng chế tạo máy móc nào đó của nhà nước. Năm 29 tuổi, Thân Bảo Cường từ chức tham gia lĩnh vực kinh doanh, một năm sau, do quản lý kinh doanh không tốt, xí nghiệp mở tuyên bố vỡ nợ, một trận kinh tế túng quẫn. Năm sau ly dị vợ, do hai người chưa sinh con, chỉ đơn giản phân chia tài sản. Sau đó Thân Bảo Cường vẫn chưa tái hôn, cũng không có thu nhập ổn định. Vài năm sau đến làm quản lý cho công ty bán sỉ trái cây do bạn bè mở, theo nhân viên của công ty nói, quản lý Thân là người từng trải qua thời gian khổ cực, vì vậy đối với thuộc hạ có chút cảm thông, nhóm công nhân cũng có ấn tượng tương đối tốt với hắn. Cảnh sát đối với khoảng thời gian Thân Bảo Cường từ xí nghiệp đóng cửa tới làm quản lý cho công ty buôn bán trái cây đã tiến hành điều tra, cũng tìm được những nhân viên liên quan đến năm đó tiến hành phỏng vấn. Điều tra rõ Thân Bảo Cường từng làm gia sư dạy kèm tại nhà, trợ lý luật sư và nhân viên bảo hiểm, quả thật chưa từng tham gia nghề người quảng cáo, ngay cả tình huống tạm thời hỗ trợ cũng chưa từng có.

Như vậy xem ra, bộ da gấu đồ chơi lông nhung và bản thân Thân Bảo Cường tựa hồ không có bất luận liên quan gì. Chẳng lẽ Thân Bảo Cường chỉ là vật hy sinh hung thủ tùy cơ chọn lựa? Từ xưa đến nay, tế phẩm của nghi thức phần lớn là phụ nữ, trẻ em hoặc thanh niên khỏe mạnh, một người nam nhân trung niên bình thường sao lại bị hung thủ chọn trúng chứ?

Phương Mộc ẩn ẩn cảm thấy giữa hai người vẫn có chút dính dáng, sau lưng bọn họ vẫn là hai nghi thức thần bí, tuy rằng nội dung của hai nghi thức này vẫn chưa biết được, nhưng ý nghĩa biểu tượng "báo thù" và "chứng minh" của nghi thức, lại khiến Phương Mộc tin tưởng không nghi ngờ.

Chương 20 - Công cụ

Ngày tọa đàm phụ đạo tâm lý rất nhanh được xác định, chủ đề là ứng dụng can thiệp nguy cơ tâm lý trong thực tiễn cảnh sát. Đơn vị vốn đảm nhận tọa đàm là cục cảnh sát C thị, sau khi thông báo phát xuống các phân cục, yêu cầu các phân cục phái đại diện tham gia tọa đàm. Các phân cục đều hưởng ứng mãnh liệt khiến thị cục chuẩn bị không kịp, nhân số yêu cầu dự thính tọa đàm vượt xa kế hoạch ban đầu, cuối cùng phải đem địa điểm tọa đàm từ phòng hội nghị thị cục chuyển tới hội trường nhỏ của sở cảnh sát.

Kỳ thật điều này cũng khó trách, ở thời bình, nghề nghiệp công tác có hệ số nguy hiểm cao nhất, áp lực nhất e rằng chính là cảnh sát. Mỗi ngày đối mặt với tử vong, sự cố và phần tử phạm tội giao hoạt, thời gian dài, tâm tính của cảnh sát khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng. Nhất là những cảnh sát trẻ không lâu sau khi vào nghề, thời điểm chấp hành nhiệm vụ mỗi lần nổ súng thần kinh đều căng thẳng hơn vài ngày sau đó. Có vài nhân viên cảnh vụ ham rượu, ham đánh bạc, kỳ thật là một loại tiêu khiêu bất đắc dĩ sa vào để giải tỏa áp lực tâm lý. Cho nên tọa đàm này dẫn tới hứng thù của rất nhiều cảnh sát.

Chiều thứ tư, trong hội trường nhỏ sở cảnh sát không còn chỗ ngồi, trên hành lang cũng đầy ắp người. Sở cảnh sát và lãnh đạo thị cục ngồi ở dãy đầu, sau đó là thành viên của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội. Lỗ Húc vốn cùng đồng nghiệp của thị cục ngồi chung một chỗ, sau đó dưới sự an bài của lãnh đạo sở cảnh sát, cũng ngồi ở dãy trước.

13h30, Dương Cẩm Trình quần áo tây trang màu đen bắt đầu buổi tọa đàm của hẳn. Sau lời mở đầu đơn giản, hẳn liền trực tiếp thiết nhập chính đề, trước nói đến từ quy chế can thiệp nguy cơ tâm lý của cảnh sát các quốc gia phương Tây, so sánh với sự thật tâm lý cảnh sát bị xem nhẹ hiện nay của nước ta, vạch ra luận điểm bảo trì tâm tính tốt đẹp của nhân viên cảnh vụ và nâng cao trình độ trang bị quan trọng ngang nhau. Nhìn ra được, Dương Cẩm trình đối với lần tọa đàm này dày công chuẩn bị, nội dung tọa đàm nói có sách mách có chứng, phương thức biểu đạt nội dung sâu sắc lời lẽ dễ hiểu, khiến đám cảnh sát kiến thức tâm lý học tương đối yếu nghe không chút khó khăn nào.

Bởi vì thời gian có hạn, Dương Cẩm Trình chú trọng giải thích đặc thù và biện pháp can thiệp của chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD). Nói một cách công bằng, chọn luận đề này phi thường thích hợp, bởi vì cảnh sát mỗi ngày đều có thể gặp phải đủ loại sự kiện ác tính đột phát, cho nên, tỷ lệ dẫn phát chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương cũng cao hơn nhiều so với bình thường. Có lẽ chính vì nguyên nhân này, luận đề khiến cho người tham dự hội nghị nhất tề chú ý, thời điểm Dương Cẩm Trình chậm rãi nói, thính giả toàn hội trường đều nín thở ngưng thần, lặng ngắt như tờ.

Phương Mộc lại cảm thấy khó chịu, vài lần lén nghiêng đầu quan sát sắc mặt Lỗ Húc. Trong tay gã không biết từ khi nào đã có một bó hoa, chắc là trong cục sắp xếp gã sau khi tọa đàm kết thúc lên sân khấu tặng hoa. Cùng biểu hiện liên tiếp gật đầu hoặc hiểu ý mỉm cười của những người khác, trên mặt Lỗ Húc cơ bản không có biểu cảm gì, chỉ tránh phía sau những đóa hoa tươi kia, không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm Dương Cẩm Trình vẽ mặt hào hứng trên sân khấu.

Dương Cẩm Trình cuối cùng bắt đầu dùng ca bệnh để thuyết minh vấn đề, đây hoàn toàn là mối lo lớn nhất của Phương Mộc, một màn không muốn nhìn thấy nhất.

"Chúng ta có một vị cảnh sát -- Ở đây tôi không tiện công bố tên của cậu ấy, tạm thời gọi cậu ấy là X nhé. X trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, đã gặp phải một tai nạn xe bất ngờ. . . . ."

Phương Mộc cảm thấy mình không thể tiếp tục nghe thêm, cũng không nhẫn nại nhìn biểu tình của Lỗ Húc nữa, đứng dậy dọc theo hành lang đông nghịt chuồn ra khỏi hội trường.

Xế chiều hôm nay dương quang không tồi, rồi lại có chút ấm áp, nếu không phải khắp nơi trong viện là lá rụng, sẽ khiến người ta sản sinh ra lỗi giác đang là mùa xuân. Phương Mộc tựa vào trên một thanh xà đơn trong sân, lấy ra gói thuốc một điếu tiếp một điếu mà hút.

Làm một gã nhân viên nghiên cứu khoa học, để trình bày quan điểm, lấy trường hợp chân thật đến thuyết minh vấn đề không có gì đáng trách. Thế nhưng lấy một người mà mọi người đều quen thuộc như vậy để làm

ví dụ, khiến Phương Mộc cảm thấy có chút không vui. Dương Cẩm Trình cố ý giấu tên Lỗ Húc, nhưng dù sao chuyện này phát sinh gần đây, người tham dự hội nghị không có khả năng không biết người bệnh trong trường hợp này chính là Lỗ Húc, huống chi danh hiệu của người bệnh "X" chính là chữ cái đầu của phiên âm chữ "Húc"

(Húc phiên âm pinyin là "xù")

. Nghĩ đến Dương Cẩm Trình muốn ở trên sân khấu đề cập đến rối loạn cương dương của Lỗ Húc, ngay cả Phương Mộc cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhớ tới khi Lỗ Húc tiến hành trị liệu tâm lý kịch, Dương Cẩm Trình từng đem mình xem như một đạo cụ đơn giản, hảo cảm của Phương Mộc đối với hắn từng chút rơi xuống. Nhưng nghĩ đến ảnh hưởng quan trọng của Dương Cẩm Trình trong toàn bộ quá trình trị liệu cho Lỗ Húc, Phương Mộc lại phải tự an ủi mình: Có lẽ tác phong của hắn chính là như vậy; Có lẽ tiến sĩ Dương là một người xem nghiên cứu khoa học cao hơn hết thảy; Có lẽ hắn cảm thấy Lỗ Húc nên có đủ dũng khí lần nữa đối mặt với chuyện này. . . . .

Chẳng qua, lấy tư cách của một nhà tâm lý học, nếu đối với việc người bệnh có khả năng tạo thành cảm xúc xấu mà lãnh đạm như vậy, hắn sao có thể hoàn toàn chữa khỏi cho người bệnh đây?

Phương Mộc ần ần cảm thấy, Dương Cẩm Trình làm như vậy, hoàn toàn là vì hắn đang ở trong một nơi được vạn người chú mục.

Quên đi, nếu như có thể khiến nhiều nhân viên cảnh vụ từ nay về sau thoát khỏi bệnh tâm lý, giảm bớt áp lực tinh thần, như vậy, nỗi xấu hổ của Lỗ Húc, sự khó chịu của mình, có lẽ đều nhỏ nhặt không đáng kể.

Thời điểm Phương Mộc trở lại hội trường, vừa đúng lúc kết thúc tọa đàm, toàn thể mọi người tham dự hội nghị đứng dậy, hướng Dương Cẩm Trình trên sân khấu đáp lại bằng những tiếng vỗ tay nhiệt liệt không ngừng. Dương Cẩm Trình bước khỏi bục giảng, hướng thính giả dưới sân khấu hơi cúi đầu, vẫy tay thăm hỏi. Lúc này, Lỗ Húc vẻ mặt tươi cười cứng nhắc ôm hoa tươi trong tay, từ bậc thang cạnh sườn sân khấu

bước lên, đi đến trước mặt Dương Cẩm Trình nghiêm chào, rồi đem hoa tươi đặt vào trong tay Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình một tay nắm trên vai Lỗ Húc, dưới đài một mảnh đèn loang loáng lóe lên. . . . .

Sau khi tan họp, Phương Mộc về văn phòng trước. Qua một giờ, Biên Bình toàn bộ hành trình vừa rồi đều cùng đi với Dương Cẩm Trình mới vừa trở về.

Biên Bình cũng là vẻ mặt uể oải, mày nhíu lại, cùng Phương Mộc đơn giản chào hỏi, an vị trước bàn làm việc yên lặng hút thuốc.

Hút xong một điếu, Biên Bình ngẩng đầu, vừa vặn gặp phải tầm mắt của Phương Mộc. Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều thoáng cười khố, trong lòng cũng minh bạch đối phương đang suy nghĩ gì.

"Tiến sĩ Dương làm như vậy. . . . ." Biên Bình thoáng châm chước từ ngữ, ". . . . .Quả thật có chút không thích hợp lắm."

"Đâu chỉ là không thích hợp lắm!" Phương Mộc rút cuộc đem những lời bị đè nén trong lòng nói ra, "Ông ấy một chút cũng không suy nghĩ đến cảm thụ của Lỗ Húc!"

"Quên đi." Biên Bình khoát tay chặn lại, một bộ khẩu khí nhân nhượng cho khỏi phiền, "Ông ấy đại khái là rất chú ý đến chuyên môn của mình. Dù sao hẳn đối với việc trị liệu của Lỗ Húc rất thành công."

Phương Mộc cũng không lòng dạ nào tranh chấp thêm nữa, đổi một đề tài khác: "Các lãnh đạo đều trở về?"

"Đã trở về." Biên Bình nhìn đồng hồ đeo tay, "Sắp tan tầm rồi, cậu cũng sớm trở về đi."

Phương Mộc xuống lầu quay về ký túc xá, lúc đi ngang qua sân, trông thấy một người lẻ loi tựa vào trên xà đơn. Là Lỗ Húc.

Phương Mộc nghĩ nghĩ, nhắc chân đi tới. Lỗ Húc cũng nhìn thấy Phương Mộc, hướng cậu cười cười, đứng thẳng người.

"Còn chưa về?"

"Ừ. Ban này vừa tạm biệt tiến sĩ Dương." Lỗ Húc hướng công chính nhìn sang, "Các đồng nghiệp lái xe về trước."

"A, tôi tiễn cậu về nhé."

"Không cần không cần." Lỗ Húc liên tục khoát tay, "Tôi tự bắt xe trở về là được."

"Không sao, dù gì tôi cũng phải ra ngoài." Phương Mộc tung một câu nói đối.

"VẬY. . . . .Được rồi." Lỗ Húc do dự một chút, gật đầu, "Cám ơn."

Ngồi trong xe, Lỗ Húc mãi không nói gì. Gã cởi bỏ nút áo của bộ đồng phục xuân thu, cà vạt cũng nới lỏng ra, cả người tựa lưng vào ghế, bộ dáng chán chường không chịu nổi.

Phương Mộc chú ý tới đầu ngón tay của gã luôn vặn xoắn một viên giấy nhỏ đã biến thành màu đen.

"Đó là cái gì?"

"Haha." Lỗ Húc nhẹ nhàng cười cười, "Một lão đại ca của phân cục thần bí hề hề kín đáo đưa cho tôi, nghe nói là bài thuốc tráng dương gia truyền."

Gã quay cửa kính xe xuống, đem viên giấy kia dùng sức ném ra ngoài, "Thật đem tôi trở thành phế vật mà."

Phương Mộc có chút xấu hổ, không biết nên làm sao an ủi gã, ghen nửa ngày không đầu không đuôi nói một câu: "Không phải."

Lỗ Húc không đáp lời, như cũ nhìn chăm chăm mặt đường phía trước đến xuất thần. Chạy đến một con đường nhỏ, Lỗ Húc đột nhiên mở miệng hỏi: "Phương Mộc, cậu ăn cơm chưa?"

"Chưa." Phương Mộc giảm tốc độ xe, "Thế nào?"

"Tôi mời cậu uống rượu nhé."

"Bây giờ?" Phương Mộc nhìn đồng phục trên người Lỗ Húc, "Hôm nào đi. Cậu mặc đồng phục uống rượu, sẽ rước lấy phiền toái."

"Không sao." Lỗ Húc đem nón đại diêm (nón cảnh sát, diêm là vành nón) tháo xuống, rồi thuận thực cởi áo, tháo cà vạt, toàn bộ ném trên ghế phía sau, "Thế nào không phải OK rồi sao?"

"Chết tiệt, cậu không sợ đông lạnh hả?" Phương Mộc quét một vòng trong xe, "Tớ ở đây không có quần áo cho cậu mặc a."

"Đừng ngại." Lỗ Húc vẽ mặt hưng phấn chia chia một hiệu ăn nhỏ ven đường, "Cứ đi đến đó đi."

Mặc dù bỏ đi áo trang trí dấu hiệu cảnh vụ, thế nhưng áo sơ mi màu lam nhạt và quần dài xanh đậm kia vẫn lộ ra một cỡ vị đạo của trang bị tiêu chuẩn, lại càng không cần nói đến cảnh huy trên đầu dây nịt ngân quang lòe lòe. Lỗ Húc sải bước đi vào hiệu ăn nhỏ, Phương Mộc thấp tha thấp thỏm đi theo phía sau.

Thời điểm gọi món, Lỗ Húc muốn một hơi 10 chai bia, sau đó mới chọn vài món nhắm, tựa hồ uống rượu mới là mục đích, ăn cơm chỉ là thứ yếu.

Sau khi uống một ly bia, Phương Mộc liền lấy lý do phải lái xe từ chối uống tiếp, Lỗ Húc trừng mắt: "Uống ít như vậy? Không được!"

"Tôi còn phải lái xe. . . . ."

"Không sao." Lỗ Húc đẩy tay Phương Mộc, đem hai chai bia mở ra rót trước mặt cậu, "Không tiêu diệt hết cậu đừng mong đi."

Dáng điệu của Lỗ Húc rất dọa người, kỳ thật tử lượng rất bình thường. Hai chai bia lót bụng, đầu lưỡi đã bắt đầu phát cứng. Phương Mộc hiểu gã khổ sở, nghĩ thầm cùng lắm đem xe ném ở đây, bắt xe trở về, cũng dứt khoát uống cùng gã.

Sau khi nói đông nói tây tán gẫu một trận, đề tài không thể không trở lại buổi tọa đàm xế chiều hôm nay.

"Khụ, tọa đàm làm không tời!" Vẻ mặt đỏ bừng Lỗ Húc đem một hạt đậu phộng nhét vào miệng, "Tiến sĩ Dương rất có trình độ, khiến đám què mùa này đều nghe đến choáng váng."

Gã ha hả cười rộ lên, vụn nhỏ đậu phộng cũng phun tới trên bàn. Phương Mộc không biết nên làm thế nào an ủi gã, chỉ có thể gật đầu phụ họa:

"Đúng vậy."

Lỗ Húc cúi đầu bóc đậu phộng, tựa hồ có lời gì muốn nói, lúc ngẩng đầu lên, Phương Mộc rõ ràng thấy được khát vọng bộc lộ trong ánh mắt gã, nhưng nói đến bên miệng, lại biến thành một động tác nâng ly.

"Uống!"

Phương Mộc cùng gã thoáng cụng ly, nhấp một ngụm bia, nhin không được nói: "Lỗ Húc, cậu đừng nghĩ nhiều. Tôi tin tưởng tiến sĩ Dương là muốn. . . . .Để mọi người lĩnh hội sâu sắc hơn."

Lỗ Húc buông mí mắt không trả lời, phút chốc, nhẹ nhàng thở ra, "Tôi biết. . . . .Không có gì. . . . .Có thể giúp mọi người giải quyết chút vấn đề thực tế. . . . .Điểm ủy khuất ấy không sao cả."

Gã ngẩng đầu, nụ cười giống như co quắp, "Tôi không sao cả."

Lúc này Phương Mộc chủ động giơ ly lên, "Đúng, nhiều phiền toái đã xảy ra như vậy, chút việc nhỏ ấy tính là cái gì!"

Lỗ Húc nốc xuống một ngụm bia to, do uống quá mạnh, bia theo khóe miệng chảy xuống trước ngực. Gã qua loa đại khái lau một phen, miệng liên miên lải nhải: "Không thành vấn đề. . . . .Đương nhiên không thành vấn đề. . . . ."

Phương Mộc thấy gã nói không hề tự tin, trong lòng càng thông cảm với gã, nhưng chẳng biết nói gì cho phải, chỉ có thể yên lặng đưa qua một điều thuốc. Lỗ Húc châm hút một hơi, rồi kẹp trên tay, cúi đầu tiếp tục lăm bằm tự nói như loạn thần kinh.

Thời điểm ngẩng đầu lên nói chuyện lần nữa, trên mặt Lỗ húc là một nụ cười tràn ngập áy náy.

"Theo lý thuyết, tôi không có lý do gì oán giận tiến sĩ Dương," Gã quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, "Dù sao người ta cũng đã trị hết bệnh của tôi, dùng ca bệnh của tôi để giúp những người khác, tôi phải cảm thấy vui mừng."

Giờ giao thông cao điểm đã qua, người đi dọc đường cũng vẫn không ít, ánh ngược phản chiếu trên ly thủy tinh của Lỗ Húc, cước bộ vội vàng đi

qua như dẹt cửi.

"Chẳng qua hẳn không nên tại một nơi như thế lấy tôi ra làm ví dụ, đều cùng một hệ thống, kẻ ngu cũng có thể nghe ra X kia là tôi." Lỗ Húc quẳng đầu lọc sắp cháy hết, lần nữa châm một điếu khác, "Ngoài ra, cho dù lấy tôi làm ví dụ, cũng không nên đem những chuyện kia đều nói hết ra."

"Tôi cảm thấy. . . . ." Lỗ Húc lắc đầu cười rộ lên, ". . . . .Tôi cảm thấy tôi khi ấy đang mộng trên đứng trên sân khấu, tiến sĩ Dương chia vào người của tôi nói, tên tiểu tử này dùng không tốt -- Tôi tựa như một công cụ để hẳn biểu diễn cơ trí của mình."

"Đừng nói nữa." Phương Mộc đã không nữa nghe thêm nữa, cậu rót đầy một ly bia cho Lỗ Húc, "Uống đi."

"Phương Mộc," Lỗ Húc trừng đôi mắt đỏ bừng, "Có phải cậu cảm thấy tôi là một kẻ vong ân bội nghĩa không?"

"Không." Phương Mộc chém đinh chặt sắt nói: "Tiến sĩ Dương làm như vậy đích thực rất quá đáng. Nhưng mà Lỗ Húc, cậu, đừng vì vậy mà khiến mình cảm thấy có gánh nặng -- Vì ai cũng không đáng!"

Có lẽ là khói thuốc dăm nói đôi mắt Lỗ Húc, vành mắt gĩa trong phút chốc đỏ lên, ngay sau đó cầm tay của Phương Mộc qua, cố sức nắm, "Người anh em, người anh em."

Tới gần nửa đêm, Phương Mộc mới đem Lỗ Húc say như chết đưa về nhà. Một mạch đỡ gã đến lầu sáu, Phương Mộc đã thở hồng hộc. Sau khi ấn vang chuông cửa, bạn gái vẻ mặt lo lắng đem Lỗ Húc cơ hồ đã bất tỉnh nhân sự nâng đến ghế salon nằm xong, cũng mời Phương Mộc uống chén trà hầy về. Phương Mộc dịu dàng khước từ, đứng dậy rời đi.

Vừa bước xuống vài bậc thang, chợt nghe thấy phía sau có người gọi tên mình.

Phương Mộc quay đầu lại, một thân đồng phục hỗn độn Lỗ Húc thẳng sống lưng đứng ở cửa, nhìn chăm chăm Phương Mộc gằn từng tiếng nói:"

"Tôi, nhất định sẽ, tìm về khẩu súng kia!"

***

Dương Cẩm Trình hôm nay tâm tình không tồi, thời gian về nhà cũng sớm hơn so với bình thường rất nhiều.

Dương Triển ở nhà, cha đột nhiên về sớm khiến nó có chút bối rối, thời điểm Dương Cẩm Trình ở phòng ngoài đổi giày, nó đang cầm một đồng hồ chạy vào phòng ngủ, khi đẩy cửa, những thứ đó từ trong lòng ngực nó lộn bộp rơi xuống đất. Nó không kịp nhặt, luống ca luống cuống xoay người khóa cửa, sau đó liền trốn trong phòng lặng yên không một tiếng động.

Những thứ đó lăn lông lốc đến giữa phòng khách, Dương Cẩm Trình vừa cúi đầu nhìn, là một lon Coca cola, Dương Cẩm Trình một bên nhỏ giọng chửi bới, một bên nhặt lon coca lên đặt trên bàn trà, không ngờ phát hiện bên bàn còn có thêm hai thùng Coca cola, trong đó một thùng đã mở, đại khái còn thừa hơn mười lon, vài lon rỗng còn đặt trên bàn trà.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, hương phòng ngủ rỗng lên một tiếng: "Uống mấy thứ này ít một chút, dễ dẫn tới mất canxi!"

Trong phòng ngủ không hề đáp lại.

Dương Cẩm Trình đem thùng Coca nhét vào trong phòng chứa, xoay người đến thư phòng.

Thư phòng có giá sách lấp đầy hai mặt tường, bên trên một giá sách trong đó bày đủ loại chứng chỉ, thư mời và cúp của Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình từ trong cặp da xuất ra thư mời của sở cảnh sát, mở ra, đặt tại trên một cái giá sớm đã chuẩn bị tốt. Sau đó, hắn lui về phía sau vài bước, cao thấp quan sát một hồi, lại bước lên điều chỉnh một phen, cuối cùng hài lòng gật đầu.

Đây là quầy trưng bày vinh dự cá nhân của Dương Cẩm Trình. Từ đủ loại chứng chỉ, thư mời và cúp sắp hàng dày đặc, những năm gần đây, thành quả nghiên cứu khoa học của hắn tương đối hậu hĩnh. Trong quầy trưng bày có nhiều chỗ đã có vẻ chật không chịu nổi, thế nhưng hắn vẫn

cứ để lại ở chính giữa một chỗ trống lớn, tựa như đang chờ đợi một thứ đồ vinh dự quan trọng nhất.

Dương Cẩm Trình nhìn khoảnh trống này thật lâu, vẻ tươi cười dần dần hiện lên trên gương mặt hẳn.

Ngày bố khuyết vào khoảnh trống này, đã không còn xa nữa.

Đêm khuya.

Dương Triển thật cẩn thận vặn mở cửa phòng ngủ, nhô đầu ra nhìn quanh phòng khách một mảnh đen kịt, phút chốc, nó mang theo một túi nhựa thật to, rón ra rón rén đi về phía phòng chứa.

Trong giây lát, Dương Triển cố hết sức bưng một thùng Coca cola đi vào phòng vệ sinh. Sau khi khóa trái cửa, nó xé mở hộp giấy, lấy ra một lon coca, ngồi trên bồn cầu bắt đầu chậm rãi uống.

Nó đã uống ròn rã một buổi chiều cùng buổi tối, bụng sớm đã trướng như cái trống, Coca trong tay chỉ uống được phân nửa đã không uống nổi nữa. Nó có chút ưu sầu nhìn 23 lon coca còn lại trong thùng, bỗng nhiên giống như nhớ tới gì đó nhảy dựng lên, đem Coca rót vào trong bồn rửa tay.

Công việc kế tiếp liền đơn giản hơn, đưa nhỏ nhẹ chân nhẹ tay bật lon coca, tận lực đem âm lượng khí bắn ra giảm tới mức thấp nhất, sau đó đem coca rót vào bồn rửa tay, rồi đem lon rỗng cẩn thận bỏ vào trong túi nhựa kia.

Mùi ngọt ngấy hàm chứa vị thuốc đông y rất nhanh liền tràn ngập phòng vệ sinh, trong thứ mùi khiến người ta hơi cảm thấy hưng phấn này, đưa nhỏ bình tĩnh lặp lại động tác, miệng khẽ đếm: "31. . . . . 32. . . . ."

Tiêu: Chẹp, cha làm tiến sĩ tâm lý mà tâm lý con trai có vấn đề cư nhiên ko hay biết =.=!

Hum qua lời Độc Giả Thứ 7 ra xem lại, tự thấy mình làm dở ghê T__T xưng hô loạn xạ cả lên :((hôm nào phải ngồi chải ah~ chải ~~ lại thôi >__<

Chương 21 - Hồi ức

"Ta nói, tôi gọi cho cậu hai người xuống hỗ trợ nhé." Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc đầu đầy mồ hôi, lại nhìn đồng lớn chặn bông kia.

"Không cần, Hình cục, anh đã giúp tôi đại ân này rồi."

"Tiểu tử cậu, khách khí cái gì." Hình Chí Sâm gõ gõ cửa sổ phòng thu phát, dân cảnh trực ban lập tức chạy sang, "Đi, gọi vài người ra đây hỗ trợ dọn đồ."

Hình Chí Sâm xem như quen biết Phương Mộc đã lâu, trước khi ông chưa làm phó cục trưởng cục công an C thị, từng đảm nhiệm chức trưởng ban của phòng bảo lưu kinh văn, khi điều tra một vụ án giết người liên hoàn ở đại học Sư Phạm C thị thì quen biết Phương Mộc. Từ đó về sau trong khi trình phá vụ án giết người hàng loạt của Hoàng Vĩnh Hiếu, Phương Mộc cũng từng giúp ông rất nhiều. Sau khi Phương Mộc tốt nghiệp, lúc quyết định làm cảnh sát, Hình Chí Sâm còn đặc biệt gọi điện đến thuyết phục cậu đến đội hình cảnh thị cục, về sau là Biên Bình đi trước một bước, kiên quyết điều hồ sơ của cậu tới phòng cảnh sát. Vì thế, Biên Bình còn cố ý mời Hình Chí Sâm ăn một bữa hải sản, tán gẫu để bồi tội.

Lúc này đây Phương Mộc tìm ông đến hỗ trợ, bởi vì ông đã từng làm trưởng ban của phòng bảo lưu kinh văn, cho nên cùng nhóm đầu đầu não của các trường cao đẳng C thị đều rất quen thuộc, Phương Mộc nhờ ông tìm một lượng lớn chặn bông của sinh viên tốt nghiệp trường cao đẳng vứt xó không cần. Lão Hình hỏi rõ là đưa đến cho cô nhi viện, liền sáng khoái đáp ứng, chưa đến mấy ngày đã kiếm ra một lượng lớn chặn bông cũ, còn nhờ vợ mình đang công tác ở bệnh viện giúp đỡ giặt sạch.

Dưới sự trợ giúp của các đồng sự khác, chặn bông rất nhanh đã được đóng gói nhét vào trong xe jeep. Hình Chí Sâm đưa cho Phương Mộc đang lau mồ hôi một miếng thuốc, tự mình cũng châm một điếu.

"Con gái của Tôn Mai đang ở đó?"

"Vâng."

Hình Chí Sâm không nói, dựa vào xe jeep cùng Phương Mộc yên lặng hút thuốc. Hút xong điếu thuốc, Phương Mộc phúi phúi tay nói: "Hình cục tôi phải đi rồi, không cùng anh khách khí nữa."

"Đợi một lát." Hình Chí Sâm từ trong ngực móc ra ví tiền, đếm ra 10 tờ mệnh giá trăm đồng, nhét vào trong tay Phương Mộc, "Mang đến cho đưa bé kia đi."

"Không cần." Phương Mộc vội vã từ chối.

"Cho cậu thì cậu cứ cầm." Hình Chí Sâm đem tiền trực tiếp nhét vào trong túi áo Phương Mộc, "Về sau có gì tôi có thể giúp được, cứ việc nói ra."

Phương Mộc bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy, sau khi cùng lão Hình tạm biệt, xoay người nhảy lên xe jeep.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc dù đã là buổi chiều, trên mặt đường vẫn có thể thấy mảng băng mỏng chưa tan chảy ở khắp nơi. Dưới dạng nhiệt độ này, những chăn bông vải Nhà Thiên Sứ không thể chịu được ngày đông giá rét. Phương Mộc từ kính chiếu hậu nhìn kỹ chăn bông chất trong thùng xe phía sau, tâm trạng cảm thấy có chút vui vẻ.

Trong nhà trệt nhỏ phía bên phải tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ, thầy Chu đang cùng chị Triệu dẫn vài đứa nhỏ hơi lớn một chút rửa sạch nồi hơi. Nồi hơi nối liền với những lò sưởi giản dị trong phòng, đây là thiết bị sưởi duy nhất trong mùa đông. Bên phòng nồi hơi là một đồng than đá không lớn không nhỏ, vài đứa bé đang ở phía trên hưng phấn mò mẫm leo trèo lăn lộn, toàn thân đều dính đầy vụn than đen đen.

Thầy Chu nhìn thấy một xe đầy chăn bông, vừa bất ngờ, lại vừa cảm kích, ông vỗ bả vai Phương Mộc nói: "Tôi biết làm thế nào để cảm tạ cậu đây. . . . ."

Phương Mộc có chút ngượng ngùng nói: "Thầy Chu đừng khách khí, đều là chút đồ cũ."

Chị Triệu mặt mày hớn hờ gọi bọn nhỏ giúp đem chăn ôm vào trong nhà, mới từ đồng than cao thấp chui ra Nhị Bảo cũng nha nha kêu muốn đến

giúp, kết quả bị chị Triệu vỗ một cái trên mông, chạy sang một bên.

Tháo hết xuống xe, Phương Mộc lại xung phong giúp rửa sạch nôi hơi, việc này chính là mất hơn hai tiếng. Chờ rửa xong, đã là hơn 4h chiều. Rửa sạch mặt và tay, rồi phủi sạch tro bụi trên người, Phương Mộc và thầy Chu liền đứng trong viện tán gẫu.

Chị Triệu hô to gọi nhỏ đem những đĩa nhóc chơi đùa trên đồng than xách từng đĩa đem vào trong nhà rửa mặt. Phương Mộc nhìn đồng than, hỏi:

"Mới mua?"

"Đúng vậy."

"Đủ dùng không?" Phương Mộc đại khái tính ra một chút, "Ít nhất cần đốt tới tháng 3 năm sau đó."

"Cứ đốt trước nhiều đó đã." Thầy Chu mặt ủ mày chau nói: "Hơn nữa, tòa nhà nhỏ này có thể lưu đến ngày đó không còn chưa biết chắc mà."

Phương Mộc có chút buồn bực, vừa muốn hỏi tại sao, chợt nghe thấy ngoài sân có người gọi thầy Chu.

Là một ông già, nhìn cách ăn mặc tựa hồ là cư dân phụ cận. Thầy Chu chạy đến cổng nói với ông ấy vài câu, lúc trở về mày càng cau chặt hơn nữa.

"Làm sao vậy?" Phương Mộc nhin không được hỏi.

"Thông báo ngày mai họp." Thầy Chu nhẹ nhàng thở dài.

"Họp, mở cuộc họp gì?"

"Hội nghị phá bỏ và dời đi nơi khác." Thầy Chu lắc đầu, "Cư dân vùng phụ cận cảm thấy tôi coi như có chút văn hóa, để tôi đứng đầu cùng mở rộng điều kiện trao đổi."

"Cái gì?" Phương Mộc mở to hai mắt nhìn, "Nơi này phải phá bỏ và dời đi nơi khác?"

Thầy Chu không trả lời, gật đầu cười khổ.

Tâm Phương Mộc trầm xuống, nhìn đến biểu tình thầy Chu đồng dạng phiến muộn, mở miệng an ủi: "Không có việc gì, có được khoản bồi thường, chúng ta có thể xây dựng lại Nhà Thiên Sứ."

"Nào có đơn giản như vậy, trong giai đoạn phá bỏ và dời đi nơi khác này, bảo tôi phải dắt những đứa nhỏ này đi nơi nào?" Thầy Chu ngoảnh đầu nhìn sang sân trong và tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ, "Hơn nữa hiện tại muốn mua một khối đất xây cô nhi viện, kia phải tốn bao nhiêu tiền a."

"Thật sự không thể, e rằng phải đến nông thôn mua đất rồi."

"Hiện tại đất của nông thôn cũng không mua nổi." Thầy Chu lắc đầu, "Hơn nữa, nếu rời khỏi nội thành quá xa, bọn nhỏ đi học sẽ rất bất tiện, ảnh hưởng đến sự tiếp thu giáo dục của bọn nó."

Phương Mộc không nói, vắt hết óc giúp thầy Chu ra chủ kiến. Suy nghĩ hơn nửa ngày, thăm thăm dò dò nói: "Thầy Chu, tìm kiếm chút quyền góp xã hội đi. Dựa vào sức lực của mình thầy, e rằng gắng gượng không qua được một cửa này."

"Không." Thầy Chu nhẹ nhàng cười cười, "Nếu tôi đồng ý, đã sớm làm như vậy. Tôi nói rồi, tôi không thể để cho những đứa con của tôi từ nhỏ đã có cảm giác kém hơn người một bậc."

Ông xoay đầu sang, nghiêm nghiêm túc túc nói với Phương Mộc:

"Nghèo về tâm hồn so với nghèo về vật chất đáng sợ hơn nhiều lắm."

"Tôi đây cũng không tính là một người quyền góp sao?" Phương Mộc nỗ lực thuyết phục thầy Chu, "Cùng những người khác có gì khác nhau a."

"Cậu không giống." Thầy Chu hướng Phương Mộc cười cười, "Cậu chỉ đại diện cho cá nhân cậu, hơn nữa cậu sẽ không hướng tôi đưa ra yêu cầu báo đáp."

Nhắc tới quyền góp, Phương Mộc thoáng cái nhớ tới giao phó của Hình Chí Sâm, cậu từ trong ngực lấy ra xấp tiền một ngàn đồng, đưa tới tay thầy Chu."

"Cậu đây là để làm chi?" Thầy Chu có chút kinh ngạc, "Cậu tháng này đã quyên tiền rồi, còn mang theo nhiều đồ như vậy."

"Không phải của tôi." Phương Mộc đem ý tứ của Hình Chí Sâm đơn giản thuật lại một lần. Thầy Chu ước lượng xấp tiền trong tay, trầm tư một hồi, lại nhìn chung quanh, thấp giọng nói: "Tiểu Phương, tôi vẫn có chuyện vẫn không rõ ràng lắm."

"Dạ?"

"Cậu vì sao phải giúp Liêu Á Phàm?"

Phương Mộc nhìn đôi mắt của thầy Chu, ánh mắt lão nhân ôn hòa hiền hậu, khiến lòng người nảy sinh tin cậy.

"Bởi vì tôi biết mẹ của nàng." Phương Mộc gian nan mở miệng, "Thời điểm tôi học đại học, mẹ của nàng là quản lý viên của ký túc xá chúng tôi. Đại học năm 3, cũng chính là năm 1999, tôi gặp một tai họa bất ngờ, mẹ của nàng dùng tánh mạng của mình để cứu tôi."

Phương Mộc không muốn nói đến chi tiết, mà thầy Chu cũng không có ý truy vấn, sau một lát trầm mặc, thầy Chu nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cậu, "Tri ân báo đáp, có thể thấy cậu là một người phẩm cách cao thượng."

"Đây không tính là gì. Mẹ của Liêu Á Phàm trả giá bằng sinh mạng, nàng trả giá bằng tuổi thơ. So sánh với những thứ tôi có thể làm, quá bé nhỏ không đáng kể đến."

Phương Mộc nhìn thầy Chu, "Tôi cảm thấy từ phẩm cách cao thượng này, cùng thầy mới vừa vặn xứng đôi."

Không biết tại sao, ánh mắt thầy Chu lập tức ảm đạm xuống. "Không giống." Ông nhìn vầng thái dương ở phương tây càng ngày càng thấp, thì thào nói: "Tôi và cậu không giống nhau."

Hồi ức là một thứ gì đó rất kỳ diệu, nó có thể khiến người nháy mắt nhảy vào một con sông, hơn nữa khó mà tự thoát khỏi. Phương Mộc không biết giờ phút này thầy Chu nhớ ra dạng chuyện cũ gì, với lại tin rằng thầy Chu cũng đồng dạng không biết suy nghĩ của cậu. Có lẽ đều là những việc đã qua khó mà mở miệng thôi, chúng nó khiến người hồi tưởng đều

lâm vào trong tình tự sa sút. Sự u sầu của thầy Chu mãi đến sau bữa cơm chiều cũng chưa từng giảm bớt, mà sự u sầu của Phương Mộc thì lại kéo dài đến tận dọc đường đi về nhà.

Xe jeep trên mặt đường bằng phẳng của C thị chạy băng băng, hai bên là đường phố và dãy nhà hoặc xa lạ hoặc quen thuộc. Đối với Phương Mộc mà nói, đây là một thành phố lưu giữ rất nhiều hồi ức. Tuổi thơ vô ưu vô lự, thời học sinh tình tình mê mê, thời đại học vui buồn lẫn lộn, hạnh phúc cùng sợ hãi đan xen. Lúc 21 tuổi, khoá hoạt cả đời tựa hồ đều ở năm 1999 mà im lặng chấm dứt. Mà trận bi kịch này, vẫn kéo dài mãi đến khi cậu rời khỏi quê nhà đến J thị cầu học.

Phương Mộc nhớ tới thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lỗ Húc, cái loại bất lực, sợ hãi trong ánh mắt của gã. Đúng vậy, kia từng là ánh mắt của mình. Đó cũng là vấn đề Phương Mộc vẫn luôn không muốn nhìn thẳng vào: sau khi phát sinh hàng loạt vụ án ở đại học sư phạm, mình chính là một người bệnh PTSD không hơn không kém.

Phương Mộc từng tự phong bế, từng cùng thanh dao găm kia phút chốc cũng không thể tách rời, từng liên tục gặp ác mộng, từng không cách nào nhìn thẳng vào ngọn lửa và mùi đốt nướng, từng vì những người đã chết đó áy náy đến tê tâm liệt phế. . . . .

Xe jeep xuyên qua nội thành vừa lên đèn rực rỡ, bên trong xe sáng như ban ngày. Phương Mộc từ trong kính chiếu hậu nhìn hai mắt của mình, bên trong đó sớm đã không còn sợ hãi, lo âu và tự chối bỏ, chiếm lấy nó chính là trấn định và cứng cỏi. Chưa từng có giai đoạn I, II, III, IV, chưa từng có tâm lý kịch, Phương Mộc vẫn như cũ có thể bình tĩnh sống sót, mỗi ngày chìm vào giấc ngủ.

Từ một khắc trong tầng hầm hương Tôn Phổ tay cầm dao găm bóp cò súng kia, hết thảy cũng đã chấm dứt.

Rất nhiều chuyện đều là chúng ta vô pháp -- hoặc khó mà nhìn thẳng vào. một khi ngoảnh lại nghiêm túc xem xét, e rằng chúng ta khẳng định đều phải đối với một sự thật chấn động nào đó không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ giết người, thật sự là một loại phương pháp giải quyết vấn đề sao?

Phương Mộc nằm trên giường trong ký túc xá, nhìn ánh trăng thanh lãnh ngoài cửa sổ lẳng lặng hắt vào, sự vật trên bàn mờ mờ ảo ảo, duy chỉ có cảnh huy trên bao da chứng nhận cảnh quan lập lòe phát sáng.

Có lẽ Thai Vĩ khẳng định mình không thích hợp làm cảnh sát, còn có nguyên nhân khác.

Đoán được tâm tư của kẻ khác thật là một chuyện khó khăn, mà càng khó khăn, chính là nhìn thẳng vào nội tâm bất kham của chính mình.

Một đêm này, Phương Mộc mất ngủ.

Tiêu: Chương sau là câu chuyện của J tiên sinh :D Vì chương này khá là đáng sợ và nhạy cảm nên chắc ta sẽ làm hơi chậm một chút >__< người ta là thiếu nữ ngượng ngùng ah~~ :"> với lại có mama đi qua đi lại nên sẽ ko thể làm nhanh đc :)) sô sorry ~~~~ :3

Chương 22 - Cố sự của J tiên sinh.

Tôi hôm nay muốn kể cho mọi người nghe, là một chuyện khó mà mở miệng. Trước khi tôi bắt đầu giảng thuật, tôi đã chuẩn bị tâm lý tốt để tiếp nhận sự khinh bỉ của mọi người, thậm chí là thóa mạ. Z tiên sinh, anh có thể đem ảnh chụp phát cho mọi người rồi.

Đúng vậy, các anh đều thấy đó, đây là một số ảnh bị chụp lén. Người trên ảnh chụp -- Cũng chính là tôi -- đang tự an ủi (chẹp! là thăm du đó >_<)

Thực xin lỗi, cô Q, để cô nhìn thấy một màn đáng khinh như vậy. Nhưng tôi cần phải cùng mọi người nói rõ một chuyện, nội y trong tay của tôi, là của con gái tôi.

Ha ha, tôi biết mọi người đều rất kinh ngạc, có lẽ trong lòng mọi người đều mắng chửi tôi, mắng tôi là súc sinh không bằng cầm thú. Tôi biết tôi là một súc sinh, nhưng xin tin tưởng tôi, tôi đến giờ vẫn chưa chạm đến một ngón tay của con gái mình, chuyện không thể chịu nổi nhất, chính là trên bức hình này mà thôi.

(J tiên sinh run rẩy giơ lên chén trà, lại đem nửa chén trà đều hắt vào trên người mình. Cô Q đưa cho hắn một bịch khăn giấy.)

Cám ơn cô, Q. Tôi thốt hơn nhiều rồi, không, Z tiên sinh, tôi hoàn toàn có thể nói tiếp, tin tôi.

Cũng giống như mọi người, loại tâm lý khiến người ta khinh thường này của tôi nguyên do từ một hồi tao ngộ. Lại nói tiếp, đó là chuyện của 19 năm trước.

Khi ấy tôi 15 tuổi, là một học sinh cấp hai đơn thuần tới cực điểm, mỗi ngày chỉ biết cắm đầu học. Tôi biết, nếu không học, với bối cảnh thân thế của tôi không có khả năng vượt trội. Khi ấy tuy không cởi mở như hiện nay, nhưng trong trường cũng có chỗ để người yêu vụng trộm, ngẫu nhiên còn có thể thấy trong góc phòng có học sinh nam nữ ôm hôn. Tôi khi đó bận đến nỗi ngay cả liếc nhìn nữ bạn học cũng không có thời gian, đối với chuyện nam nữ lại càng ù ù cạc cạc.

Kỳ nghỉ hè lên cấp ba, tôi không giống các bạn học khác đi chơi khắp nơi, mà mỗi ngày trong trường không một bóng người học bài. Đó là đoạn thời gian rất khổ, các anh có thể tưởng tượng, một nam hài tử tình lực tràn đầy, mỗi ngày ngồi trong phòng học một mảnh tĩnh mịch, làm đề số học, tiêu khiển duy nhất chính là ngồi bên cửa sổ nhìn sân thể dục gần người. Hiện tại nhớ tới, tôi thà kỳ nghỉ năm ấy điên loạn chơi đùa suốt một mùa hè, thi cử không được cao trung tốt nhất cũng không hề gì, thi không lên đại học cũng không quan trọng, cho dù tôi hiện tại chỉ là kẻ thất nghiệp tôi cũng cam tâm tình nguyện. Nếu quả như vậy, chí ít tôi đã là một người nhân cách kiện toàn, là một người cha đường đường chính chính!

(Tay J tiên sinh ấn thái dương, thống khổ bất kham cong người lại. Z tiên sinh tỏ ý cho La Gia Hải đang muốn đứng lên an ủi hẳn không nên cử động, mọi người yên tĩnh chờ J tiên sinh khôi phục bình ổn.)

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Dần dần, tôi phát hiện mỗi xế chiều đều có một người cặp cha con đến trường chơi. Tôi sử dĩ khẳng định bọn họ là cha con, là vì tôi nghe thấy cô bé đó gọi người đàn kia là "Ba". Cô gái ước chừng 12 13 tuổi, thắt hai bím tóc, rất đẹp, thường xuyên mặc váy hoa màu sắc khác nhau. Người cha cũng rất anh tuấn, mang một cặp mắt kính viền vàng, bộ dáng rất nhã nhặn.

Khi ấy phòng học của chúng tôi ở tầng trệt, dưới song cửa chính là một loạt bồn hoa. Thời điểm mùa hè, sẽ có từng trận hương hoa từ cửa sổ mở ra bay vào trong. Đôi cha con đó thỉnh thoảng ở sân thể dục bên kia chơi xà đơn, có khi sẽ ở bồn hoa bên này hái hoa, bắt chuồn chuồn vân vân. Mỗi khi nghe thấy tiếng cười của cô bé nhỏ kia, tôi liền nhắc nhở mình nên nghỉ ngơi một chút. Cái gọi là nghỉ ngơi của tôi, chính là ngồi bên cửa sổ nhìn hai cha con đó nô đùa. Có đôi khi bọn họ trông thấy tôi, cũng sẽ thân thiện mà hướng tôi cười cười. Khi đó, cảnh tượng này sẽ làm tôi cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp. Thử nghĩ, dưới trời chiều sáng rực, cha và con gái ở trong vườn hoa chơi đùa, đây là hình ảnh động lòng người biết bao. Điều này khiến tôi thường xuyên ảo tưởng cuộc sống

tương lai -- thời gian an nhàn giàu có, tôi phong độ nhẹ nhàng, dẫn theo con gái mặc sức chơi đùa, bên cạnh là một nam hài gia cảnh bần hàn với ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Tôi mỗi ngày đều ngóng trông bọn họ có thể tới chơi, như vậy có thể cho tôi vài phút ảo tưởng thoát ly sự thật, đây với tôi khi đó mà nói, đã là sự thỏa mãn phi thường lớn rồi.

(Về mặt J tiên sinh mê man, mang theo nụ cười tủm tỉm, đồng thời lại run nhẹ nhẹ, tựa hồ nhớ lại một cảnh tượng khiến hấn vừa cảm thấy thống khổ, vừa cảm thấy ngọt ngào.)

Tôi nhớ rõ đó là một buổi chiều đặc biệt nóng, không có chút gió, tôi ngồi trong phòng học mồ hôi ướt đẫm, cảm thấy không khí dường như đều đông kết lại. Tôi nghĩ trời nóng thế này, bọn họ sẽ không đến chơi. Nhưng khoảng hơn 3h chiều, đôi cha con kia lại xuất hiện trong sân trường.

Bọn họ đi thẳng đến cạnh bồn hoa dưới cửa sổ của tôi, cha cô gái còn hướng tôi gật đầu. Bất quá tôi phát giác vẻ mặt của gã có chút vắn vẹo, tựa hồ rất khẩn trương. Cô gái thì vẫn không hề ngẩng đầu.

Lúc này đây bọn họ không hái hoa hoặc bắt chuồn chuồn, mà ngồi trên bệ xi măng của bồn hoa dựa sát vào một bên cửa sổ, như thế, bọn họ hoàn toàn trốn phía sau bụi hoa um tùm, nhưng nhất cử nhất động của bọn họ lại hoàn toàn bại lộ trước mắt tôi. Người cha đem bé gái ôm ngồi trên đầu gối mình, tiếp đó. . . . .

(J tiên sinh gian nan nuốt ngậm nước bọt, trong miệng tựa hồ khô hanh đến sột soạt rung động.)

Tiếp đó gã vén váy của cô con gái, bỏ đi quần lót của cô con gái.

Trong đầu tôi trống rỗng, cả người như bị trúng định thân chú không thể cử động. Trước mắt là cô con gái ở trên người ba mình nhấp nhô thân thể, bên tai là hô hấp ồ ồ của người cha cùng tiếng rên rỉ của cô con gái.

Bọn họ giống như biểu diễn đôi mới vài loại tư thế, nữ vị trí trên, kiểu truyền giáo(man on top =..=), kiểu vào phía sau, cuối cùng người cha ở phía sau đưa con gái gằm nhẹ chấm dứt. Tiếp đó bọn họ cực kỳ tự nhiên mà mặc quần áo tử tế, lau khô thân thể, còn đem khăn tay vuông đưa con

gái dùng để lau chùi hạ thể đặt trên bệ cửa sổ, cuối cùng nhất tề hướng tôi nở ra nụ cười thỏa mãn, rời đi.

Bọn họ đi đã lâu, tôi còn dần ra ngơ ngác nhìn sững sờ ngoài cửa sổ. Khoảng thời gian vài giờ kế tiếp, tựa như chỉ vài giây nhoáng qua. Thẳng đến khi màn đêm buông xuống, mẹ của tôi đến trường quát gọi tôi về ăn cơm, tôi mới tỉnh hồn lại. Tôi đem khăn tay vuông kia lén lút nhét vào trong cặp sách, đi theo mẹ về nhà.

Ngày hôm sau tôi đến trường từ rất sớm, ngày thứ ba, ngày thứ tư, nhưng mãi đến tận khi kỳ nghỉ hè chấm dứt, vẫn không đợi được đôi cha con kia. Thời gian sau này và trước đó không hề khác biệt, nhưng tôi biết tôi đã xảy ra biến hóa. Sau khi chứng kiến một hồi tình ái hoang đường, tôi giống như bị ép buộc biết đến một bí mật nào đó. Đó là một loại cảm giác tà ác tràn ngập cảm dỗ, khiến người ta chán ghét từ tận đáy lòng, mà lại vô cùng khát vọng. Nếu dùng mùi vị nào đó để hình dung, thì chính là ngọt ngào thoáng mang theo khí tanh -- Trên thực tế, đại đa số trong thời gian nghỉ hè kia, tôi đều trốn phía sau phòng học vắng vẻ, vừa ngửi khăn tay vuông kia, vừa tự an ủi.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Sau đó tôi thi đậu trung học trọng điểm, tiếp đó liền học đại học nào đó khoa luật, trước khi tốt nghiệp đã có bằng luật sư, kết hôn sinh con gái, hết thầy tuân tự từng bước. Khăn tay vuông kia từ đầu đến cuối một khắc cũng chưa từng rời khỏi tôi, cùng tôi từ khi là một thiếu niên cho đến trung niên. Tôi có thói quen tự an ủi, sau khi kết hôn vẫn không bỏ hẳn. Tôi trong quá trình từ một nam hài lớn dần thành một nam nhân, tôi phát hiện mình thủy chung đối với bé gái tình hữu độc chung (là chỉ đặc biệt có cảm tình với người/vật nào đó nhất định, dành rất nhiều hoặc thậm chí là toàn bộ tâm tư tình cảm cho người/vật đó), vợ của tôi cũng bởi vì có thân hình nhỏ xinh, đơn thuần khả ái mới khiến tôi hạ quyết tâm cùng nàng kết hôn.

Bí mật này theo tôi 20 năm, cũng tra tấn tôi 20 năm. Mỗi khi tôi nhìn thấy con gái nhỏ của đồng nghiệp hoặc hàng xóm, tôi liền không chế không được tình cảm mãnh liệt trong nội tâm. Không, đây không phải là

sự thương tiếc và yêu thương mà nam nhân trưởng thành nên có với bé gái, mà là tình dục trắng trợn! Các bé không biết thời điểm ngọt ngào gọi tôi là chú, trong đầu tôi đang ảo tưởng cái gì! Nếu như nói tôi đối với con gái của những người khác ôm tính ảo tưởng còn có thể tha thứ, thế thì, con gái của tôi được sinh ra đối với tôi mà nói, chính là một tai họa ngọt ngào!

(J tiên sinh đột nhiên im lặng, đầu cơ hồ muốn cúi đến đầu gối, qua nửa ngày hăn mới lần nữa ngẩng đầu lên, rồi lại dùng một bàn tay che nửa khuôn mặt.)

Thời điểm con gái 6 tuổi, đã rất xinh đẹp. Vợ tôi rất yêu nó, mỗi ngày đều biến đổi cách ăn mặc của con gái. Nàng không biết, con gái càng lớn, càng xinh đẹp, tôi lại càng thống khổ. Tôi không dám ôm con gái mình, tôi sợ sẽ nhìn thấy gương mặt và bím tóc của bé gái ngày đó, sau khi chạm vào thân thể mềm mại của nó, tôi sẽ không cách nào ngăn chặn mình cương lên! Thế nhưng vô luận tôi làm thế nào che giấu bản thân, năm con gái 7 tuổi, rốt cuộc vẫn xảy ra chuyện.

Ngày đó vợ và con gái tắm trong phòng vệ sinh, thời điểm ra ngoài, con gái khuôn mặt hồng hồng, tóc dài ướt sũng rồi tung thả trên vai, cả người chỉ bọc một chiếc khăn lông. Cơ thể của tôi khi ấy liền hiện ra dị trạng, để trốn tránh, càng vì khẩn trương phát tiết, tôi vọt vào phòng vệ sinh. Đang lúc tôi kéo quần xuống tự an ủi, tôi nhìn thấy nội y của con gái vừa thay trong giỏ giặt quần áo. Tôi cơ hồ không hề nghĩ ngợi mà đem nội y quần trên khí quan của mình, cầm lấy một cái khác để dưới mũi dùng sức ngửi. Giữa lúc tôi sắp bắn, vợ tôi đột nhiên xông vào lấy lọ nước hoa hồng. Chúng tôi đều đứng ngốc tại chỗ, mà chính vào lúc này, tôi bắn tinh. Khi vợ thấy rõ dính đầy dịch của tôi cơ hồ là nội y của con gái, nàng lập tức bắt lấy ngón tay nhét vào trong miệng mình, hoảng sợ muôn dạng trốn về phía sau, tôi lôi kéo nàng, cầu xin nàng tha thứ cho tôi, nghe tôi giải thích, thế nhưng nàng liều mạng cắn ngón tay mình, điên cuồng lắc đầu, vô luận tôi nói gì, trả lời tôi đều là từng tiếng gào thét tắt nghẽn trong lồng ngực. Chúng tôi ở trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp im lặng lôi kéo, mãi đến khi con gái sang gõ cửa mới tách ra.

Bắt đầu từ ngày đó, vợ tôi không hề cho phép tôi tới gần con, cũng không cho tôi chung giường, mà dọn đến ngủ cùng con. Con gái không biết giữa chúng tôi xảy ra chuyện gì, như cũ rất thân thiết đi theo tôi, sau vài lần bị vợ tôi lớn tiếng quát bảo ngưng lại, cũng dần dần xa lánh tôi. Ngoài mặt nhìn, chúng tôi vẫn là gia đình ba người yên ổn hòa thuận, nhưng nội tâm tôi đã thống khổ đến không thể hơn được nữa. Tôi có vài lần muốn tìm vợ thành khẩn nói chuyện, thế nhưng gặp chán ghét và khinh miệt thật sâu trong đáy mắt nàng, tôi liền mất đi dũng khí mở miệng.

(Thanh âm của J tiên sinh dần nghẹn ngào, nước mắt từng giọt từng giọt to tích lặc trên đầu gối.)

Tôi biết tôi không phải một người cha tốt, người chồng tốt. Nhưng tôi không cách nào khống chế tình dục bản thân, sau khi mất đi gia đình, loại dục vọng này trái lại dường như càng thêm mãnh liệt. Tôi tiếp tục nghĩ tất cả biện pháp trộm nội y của con gái tự an ủi, tiếp đó ban đêm trốn trong phòng ngủ hung hăng tát vào mặt mình. Tôi từng suy nghĩ đến tự sát, vì thế tôi liều mạng lo liệu nghiệp vụ, nhận vụ ván, tôi tính toán trong 3 năm kiếm đủ 200 vạn, sau khi đủ cho cuộc sống của mẹ con các nàng. tôi sẽ tìm một nơi tự mình chấm dứt. Mãi đến khi. . . . .

(J tiên sinh nâng lên khuôn mặt giàn giụa nước mắt, nói với Z tiên sinh: "Mãi đến khi anh đến tìm tôi.")

Z tiên sinh chỉ hơi gật đầu, những người khác đều không nói lời nào. Giai đoạn được Z tiên sinh gọi là "Làm nóng người" này kỳ thật vô cùng tàn khốc, nghe được nỗi đau xót của kẻ khác cũng không phải chuyện khiến người ta vui sướng. Nhưng mọi người không có lựa chọn nào khác, nếu quyết định cùng một chỗ trợ giúp lẫn nhau, thì phải kiên trì đến cùng.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

J tiên sinh đã khôi phục bình tĩnh, đang dùng khăn tay tinh tế lau mặt. Z tiên sinh nhìn sắc mặt hẩn, chậm rãi nói: "Chúng ta từng căn cứ vào góc độ ảnh chụp của bức hình, suy tính ra kẻ chụp hình lúc đó ngay tại mái nhà đối diện nhà anh. Sau khi ngồi thủ vài lần, không tìm được người

kia. Cho nên, đối với kẻ sắp đặt, chúng ta vẫn bất lực. Song, chúng tôi tìm được gã rồi." Gã đem một chùm ảnh chụp đổ trước mặt J tiên sinh.

Cảnh tượng trên ảnh chụp khác nhau, nhân vật chính đều là một lão nhân ăn mặc mộc mạc, nhìn tuổi tác đã gần 60. J tiên sinh đem tấm ảnh đặt trước mắt tinh tế nhìn, sau vài phút thật sâu thở ra một hơi.

"Chính là gã!" Trong mắt J tiên sinh đột nhiên tuôn ra một chút sát khí, "Con gái của gã đâu?"

"Đó không phải là con gái gã." Z tiên sinh lắc đầu, "Năm đó nàng chỉ là một gái điếm non, 6 năm trước đã chết vào thời kỳ ba của bệnh giang mai."

Gã đem túi tư liệu kia ném qua cho J tiên sinh, H tiên sinh lật xem tài liệu bên trong, biểu tình trên mặt có chút mất mát.

Z tiên sinh đọc hiểu tâm tình của hắn, cười cười, nói: "Theo kế hoạch của chúng ta mà nói, chỉ mình gã là đủ rồi." Gã chia chia ông già trên bức ảnh, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, "Tin rằng không lâu sau, anh có thể lần nữa được trở về với gia đình và vợ con anh."

J tiên sinh nhìn ảnh chụp, lại nhìn Z tiên sinh, tầm mắt dần dần trở nên quyết tuyệt.

"Chúng ta còn chờ gì nữa chứ?"

Tiêu: có lẽ chính vì mấy nội dung và cảnh nhạy cảm như thế mà người ta ko xuất bản tiếp seri truyện của Lôi Mễ >__<

Chương 23 - Hân và "nàng"

Phương Mộc hướng Biên Bình xin nghỉ một ngày, chưa nói rõ hướng đi, Biên Bình cũng không hỏi nhiều, dặn dò một câu nhớ mở di động liên lạc cho nghỉ.

Sau 2h, Xe Jeep của Phương Mộc chạy vào sân trường đại học J.

Hơn nửa năm không quay về trường, sự thay đổi của nơi này đã phi thường rõ rệt. Mấy tòa nhà cao tầng đột ngột mọc lên từ mặt đất, khiến trong trường có thêm vài phần ngạnh lãnh của kiến trúc, thiếu đi vài phần thanh thản của tháp ngà.

Phương Mộc giảm tốc độ xe, để xe Jeep ở trong sân trường tự do dạo chơi không mục đích. Chạy qua sân điền kinh, chạy qua căn tin, chạy qua bể bơi, sau cùng dừng trước cửa khu ký túc xá 5 Nam Uyển.

Phương Mộc không xuống xe, xuyên thấu qua cửa kính nhìn kiến trúc 7 tầng trước mặt. Nó vẫn như cũ, duy nhất không giống, có lẽ là những gương mặt ra vào nơi này. Đám học sinh cước bộ vội vàng có tò mò nhìn xe jeep đậu ven đường, có làm như không thấy, ngẩng đầu đi qua. Vài người trong bọn họ có lẽ từng nghe nói qua cổ sự phát sinh ở nơi này, đối với bọn họ mà nói, sẽ khiến trong cuộc sống vô vị của họ tăng thêm chút đề tài kích thích, mới lạ, còn đối với đương sự mà nói, chỉ sợ sẽ là hồi ức suốt đời cũng khó phai.

Phương Mộc chợt nhớ tới rất nhiều người, nhớ tới Đỗ Vũ, Trâu Đoàn Kết, Lưu Kiến Quân, còn có Trần Dao, Mạnh Phạm Triết. Có vài người trong bọn họ, đang thật vui vẻ mà sinh sống ở chỗ khác, có vài người, Phương Mộc thà rằng tin tưởng bọn hắn đã rơi vào vòng luân hồi, đang ở một nơi hạnh phúc nào đó dựng dục trong bụng mẹ, hoặc đang nằm trong tã lót ấm áp với đôi mắt ngây ngô.

Vô luận thế nào, xin các bạn đem hết thầy đều quên đi. Nếu nhất định phải có người nhớ lại, vậy để người này là tôi được rồi.

Phương Mộc khởi động xe, lái về góc đông bắc của trường.

Xung quanh tầng hầm cỏ dại mọc khắp nơi, Phương Mộc nhớ tới bộ dáng nơi này hai mùa xuân hạ xanh um tươi tốt, e rằng trong trường đại

học J, đây là mảnh xanh hóa lớn nhất rồi. Chẳng biết phía nhà trường là không muốn động hay không dám động vào nữa, hết thầy trước mắt đều không thay đổi, dường như vẫn cứ là bộ dáng khi Phương Mộc nâng Thai Vĩ ra, ngay cả đồng cỏ khô đổ rạp trước cổng cũng giống nhau như đúc. Phương Mộc đi đến trước hai phiến cửa sắt kia, sờ sờ xích sắt quấn quanh trên cửa, cảm thấy một tay hoen gỉ và băng lãnh.

"Muốn vào xem một chút không?"

Phương Mộc quay đầu lại, là Thai Vĩ.

Hai người yên lặng đối diện, hai bên đều không có vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy đối phương ở chỗ này, tựa hồ đây là một cuộc hẹn đã sớm định trước.

Thai Vĩ bước lên đám cỏ khô đi tới, đem mặt để sát vào giữa khe hở của cửa sắt, hướng bên trong nhìn quanh một hồi.

"Một mảnh tối đen." Thai Vĩ quay đầu nói với Phương Mộc: "Nếu cậu muốn vào xem, tôi có thể đi tìm quản lý viên."

"Không cần." Phương Mộc lắc đầu.

"Tôi biết ngay cậu sẽ trở về." Thai Vĩ nhìn xung quanh, tựa hồ đang nhớ lại chuyện nào đó, "Mỗi khi áp lực công việc lớn, tôi đều quay về đây nhìn xem."

Anh nhún nhún vai, "Ngồi ở đây một lát, tôi sẽ cảm thấy thoải mái không ít. Thời gian khó khăn như vậy đều từng chịu đựng qua, tội phạm hung tàn như vậy tôi cũng đã gặp qua, điểm áp lực trước mắt này, những tên hại dân hại nước này thì tính là gì chứ?"

Thai Vĩ kéo Phương Mộc ngồi trên một mảng cỏ có chút cao, rồi châm thuốc cho hai người.

Thai Vĩ cũng cùng cảnh vật trước mắt giống nhau không thay đổi, có lẽ thoáng bất đồng chính là trên mặt anh đã tăng thêm những nếp nhăn. Đây chẳng hề ảnh hưởng đến hồi ức của Phương Mộc, cậu có thể dễ dàng nhớ tới vẻ mặt, động tác và lời nói của Thai Vĩ khi ấy.

"Anh biết không, kỳ thực tôi rất hâm mộ anh."

"Hâm mộ tôi?" Thai Vĩ giật mình mà nhướn mày, "Hâm mộ tôi cái gì?"

"Cũng không phải tất cả mọi người đều có khả năng sau khi gặp chuyện như vậy, còn có thể bảo trì tâm tính bình thường."

"Haha." Trên mặt Thai Vĩ hơi có vẻ tự đắc, "Cậu là nói tôi ý chí kiên cường?"

"Không." Phương Mộc đột nhiên nở nụ cười, "Tôi cho rằng cái này gọi là vô tâm vô phế."

Thai Vĩ dùng sức nện một quyền trên vai Phương Mộc, Phương Mộc lão đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên bãi đất lăn xuống.

Một cú đánh thiện ý khiến hai người dường như thoáng cái trở nên thân thiết hơn, Thai Vĩ hi hi ha ha giữ chặt Phương Mộc, "Tiểu tử cậu, làm cảnh sát thế nào, thế trạng còn kém như vậy?"

"Không có biện pháp." Phương Mộc xoa bả vai đau xót, "Trời sinh như thế."

Thai Vĩ nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới, nụ cười trên mặt lại dần dần biến mất.

"Kỳ thực trước khi cậu tốt nghiệp, tôi từng gặp phải hai vụ án khó giải quyết, ngay cả Triệu Vĩnh Quý cũng động viên tôi tìm cậu hỗ trợ, thế nhưng tôi không làm như vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì tôi không muốn để cậu tham dự vào việc này nữa." Thai Vĩ nghiêm nghiêm túc nói: "Tôi hy vọng cậu có thể trở thành một giáo sư đại học, hoặc nhân viên công vụ, cho dù là luật sư, cũng không muốn cậu làm cảnh sát."

Phương Mộc cười cười, cúi đầu không lên tiếng.

"Thứ cậu mới vừa nói, có lẽ chính là điểm bất đồng giữa tôi và cậu."

Thai Vĩ tiếp tục tự nói một mình, "Nếu cậu không muốn đi trên con đường này, tôi sẽ khuyên cậu một câu: tự giải quyết cho tốt."

Qua hồi lâu, Phương Mộc nhẹ nhàng nói: "Tôi sẽ."

Thai Vĩ cười hắc hắc, ở trên vai Phương Mộc dùng sức chống một cái, đứng dậy.

"Đi thôi. Tôi tiễn cậu đi."

"Đi đâu?"

"Còn hỏi nữa sao? Cậu lần này đến, chung quy sẽ không chỉ vì muốn nhìn nơi này chứ?"

Thai Vĩ mở cửa xe jeep trắng của mình ra, Phương Mộc nghĩ nghĩ, quyết định đem xe mình lưu lại trong trường, cầm lấy bó hoa sớm đã chuẩn bị tốt lên xe Thai Vĩ.

Ngồi trong phòng điều khiển, nhìn Thai Vĩ tay cầm vô lăng, hết thấy giống như thời gian đảo lưu. Tựa như bọn họ đang chuẩn bị khởi hành đi điều tra vụ án của Mã Khải, lại tựa như vừa mới từ trong nhà của Mạnh Phàm Triết trở về.

Phải quên đi, nhưng có thể nào quên?

Tứ Viên là nghĩa trang duy nhất của J thị, lúc trước chỉ có thể gửi hủ tro cốt, nghề quàn linh cữu và mai táng sau này cũng thương phẩm hóa, mở đường cho mảnh đất mồn mĩ rộng lớn này. Từ đằng xa nhìn, mộ bia to to nhỏ nhỏ dọc theo triền núi san sát sắp hàng, vô cớ tạo thành một loại cảm giác yên tĩnh trang nghiêm.

Thai Vĩ đem xe đậu ở bên đường, để Phương Mộc một mình tiến vào mộ viên. Phương Mộc biết dụng tâm của anh, tâm trạng có chút cảm kích.

Mộ bia của giáo sư Kiều ngay trong mảnh rừng bia kia, nhìn qua cũng không có chỗ nào đặc biệt. Khối mộ địa này là bọn học sinh của giáo sư Kiều khi còn sống xoay sở tiền mua được, ban đầu từng cân nhắc mua một khối mộ địa riêng biệt, về sau vợ thầy nói giáo sư Kiều sinh tiền rất phản đối lãng phí, vì thế an bài ở trong một khu mộ bình thường.

Mộ địa của giáo sư Kiều rất sạch sẽ, nhìn ra được thường xuyên có người đến quét dọn. Phương Mộc đặt bó cúc vàng nắm trong tay ở một bên mộ bia, rồi mở ra một bao thuốc lá Phù Dung Vương, châm một điếu

đặt trên bậc thang, tiếp đó chỉnh trang đứng nghiêm, hướng mộ bia của giáo sư Kiều khom người vái liền ba cái.

Phương Mộc không thể tham dự lễ truy điệu của giáo sư Kiều, khi đó cậu còn đang trong trại tạm giam. Mà những người khác cũng không thể thấy được dung mạo của giáo sư Kiều, bởi vì di thể của ông trong tầng hầm cơ hồ đã bị hủy hỏng đến hầu như không còn. Lại nói tiếp, Phương Mộc là người sau cùng nhìn thấy giáo sư Kiều, cậu không biết mình nên cảm thấy vui mừng hay là bi thương nữa.

Phương Mộc nhìn di ảnh của giáo sư Kiều được khám trên mộ bia, tựa hồ lão nhân sống lưng thẳng tắp, nhân thần nghiêm khắc kia đang đứng trước mặt mình. Phương Mộc vươn tay vuốt ve bức ảnh, trước mắt dần dần mơ hồ.

Cậu dựa vai vào mộ bia ngồi xuống, giờ phút này thái dương treo trên đỉnh đầu, khiến mộ bia cảm thạch có nhiệt độ ấm áp. Phương Mộc cảm thấy trên lưng mình có một cỗ nhiệt lưu chậm rãi khuếch tán, vừa kiên định, vừa an lòng.

Nếu thầy Kiều còn ở đó, sự mê muội của mình biết đâu sẽ có người giải quyết. Thầy Kiều sẽ nói cho Phương Mộc cậu đến tột cùng có thích hợp làm cảnh sát hay không. Thế nhưng mặt khác, nếu thầy Kiều trong tai nạn kia bình yên vô sự, Phương Mộc sẽ nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không cho phép chùn bước) mà đi làm cảnh sát sao?

Vấn đề này cậu chưa từng nghiêm túc suy xét qua, khi tốt nghiệp chỉ gần như cố chấp mà ghi danh vào cục công an C thị. Nếu không phải Biên Bình nửa đường "cướp người", mình hiện tại đại khái đã là một hình cảnh viên dưới trưởng Hình Chí Sâm rồi. Phương Mộc không biết làm cảnh sát đến tột cùng là hứng thú cho phép, hay là nguyên nhân khác. Nếu không phải lần trước khi gặp mặt Thai Vĩ nói cậu là vì vâng theo nguyện vọng của thầy Kiều, e rằng cậu sẽ vĩnh viễn không đi tìm kiếm đáp án của vấn đề này.

Không phải chưa bao giờ nghĩ tới, có lẽ chỉ là trốn tránh mà thôi.

Phương Mộc không nhịn được xoay đầu nhìn di ảnh của thầy Kiêu. Nếu thầy có thể nghe được tiếng lòng của em, nói cho em biết, em nên làm như thế nào đây?

Nhưng vào lúc này, di động trong túi quần vang lên.

Thai Vĩ đang vô cùng buồn chán ngồi trong phòng lái nhìn xung quanh, đột nhiên trông thấy Phương Mộc từ giữa mộ viên chạy như bay ra, sau khi lên xe chỉ ngẩn gọn một câu:

"Đưa tôi trở về lấy xe!"

Trở lại C thị thì nhanh hơn rất nhiều, hơn một giờ sau, xe jeep một đường kéo còi cảnh sát chạy vào Trung Học đệ 11 thành phố.

Cửa trường sớm đã kéo dây cảnh giới, bên ngoài là quần chúng phụ cận tiến đến vây xem. Phương Mộc vượt qua dây cảnh giới, cùng một gã hình cảnh đi thẳng đến hiện trường.

Trường trung học đệ 11 của thành phố là một trường có lịch sử lâu đời trong các trường trung học, sau cải cách văn hóa mới xây dựng, vị trí trường vẫn chưa từng di chuyển. Trong trường có rất nhiều kiến trúc và phong cảnh kiểu xưa đều bảo tồn đến giờ, bao quát khắp nơi có thể thấy được đại thụ chọc trời. Dưới một thân cây cách đó không xa, Trịnh Lâm đang mặt mày âm trầm hút thuốc.

Hắn đuổi hình cảnh đến cùng Phương Mộc đi xong, tự mình dẫn Phương Mộc đi đến hiện trường.

Bây giờ là 2h chiều, trong sân trường hẳn phải là thời điểm náo nhiệt, thế nhưng dọc đường đi, một học sinh cũng nhìn không thấy.

"Học sinh đều chạy đi đâu rồi?"

"Nghỉ học rồi. Trong sân trường xảy ra án mạng, trường vì cẩn thận, cho toàn bộ học sinh nghỉ học." Sắc mặt Trịnh Lâm bất mãn, "Bạn đã đi đâu vậy, sao giờ mới đến?"

"Đi sang vùng khác." Phương Mộc nói dối bừa một câu, "Điều tra vụ án La Gia Hải."

"Đợi cậu đã nửa ngày." Sắc mặt Trịnh Lâm thoáng hòa hoãn, "Cậu lần trước không phải nói hiện trường vụ án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã có một loại cảm giác nghi thức sao?"

"Phải, làm sao vậy?" Tâm Phương Mộc trầm xuống, cước bộ cũng có chút tạm dừng.

"Cậu nhìn hiện trường này đi." Trịnh Lâm thoáng dừng, "Cảm giác nghi thức theo như lời cậu nói càng mạnh."

Phương Mộc không thêm nhắc lại, bắt đầu chạy chậm.

Hiện trường nằm bên cạnh bồn hoa gần nhà kho. Người chết là một gã đàn ông, tuổi tác khoảng 60, thân cao từ 175CM tới 180CM, thể trọng khoảng 75kg. Thi thể đặt ở tư thế ngồi, toàn thân trần trụi, phía sau lưng dựa vào bồn hoa, mặt hướng phía bắc. Xung quanh người chết không thấy quần áo, nơi này rõ ràng cũng không phải là nơi giết người đầu tiên. Đầu người chết rũ xuống, làn da nhăn nhúm ở cổ có thể thấy rõ một vết thương nứt ra, sâu có thể nhìn thấy rõ khí quản. Hai tay người chết ôm vòng trước người, còn vật thi thể ôm ấp, chính là thứ đồ vật quý dị nhất hiện trường.

Đó là một người mẫu bằng nhựa, từ thân hình người mẫu đến xem, "nàng" hẳn là một bé gái. Người mẫu nhựa mặc một cái váy viền chân hoa trắng xinh đẹp, "hai tay" rũ xuống, đặt trên hai cánh tay của người chết.

Hai mắt người mẫu khẩn thiết mà trống rỗng nhìn chăm chăm phía trước, phảng phất như động tác từ trên mình người chết nhảy lên nhưng bị dừng một nửa. Phương Mộc vòng lên phía trước người chết, trong lúc vô ý phát hiện bóng ngược của mình ngay phía bên phải. Cậu theo bản năng xoay đầu sang, trước mặt là một cánh cửa sổ, xuyên thấu qua ô cửa thủy tinh loang lổ vết bẩn, có thể trông thấy bên trong chất đồng bàn gãy và chổi, dụng cụ hốt rác dùng để dọn dẹp.

"Thế nào?" Trịnh Lâm cũng đi tới, cùng Phương Mộc đứng song song với người chết và bé gái nhựa hẳn ôm trong lòng, "Có thể bắt đầu khám nghiệm chưa?"

"Không chậm trễ các anh chứ?"

"Không sao. Vật chứng cũng cố định, lấy ra không sai biệt lắm." Trịnh Lâm nhìn bốn phía, lại nhìn vài vòng trăng vẽ trên mặt đất, "Chuyện kiểm nghiệm thi thể vẫn chưa xong, nhưng ảnh hưởng của thời tiết đối với vật chứng lấy ra không lớn."

Phương Mộc gật đầu, Trịnh Lâm ra lệnh một tiếng, nhân viên khám nghiệm đã sớm chờ một bên lập tức bận bịu làm việc.

"Nguyên nhân chết có thể khẳng định chưa?" Phương Mộc ngoảnh đầu hỏi Trịnh Lâm.

"Pháp y bước đầu kết luận là sốc do mất máu." Trịnh Lâm hướng vết thương trên cổ người chết bĩu môi, "Khí quản đã bị cắt đứt -- Cắt yết hầu."

"Thời gian tử vong thì sao?"

"Khoảng 22h hôm qua đến rạng sáng 3h hôm nay."

"A? Phương Mộc thoáng suy tư, "Thời gian vớt xác cũng có thể là vào ban đêm. Hiện tại đã là buổi chiều rồi, làm thế nào mới phát hiện thi thể."

"Là một lao công của trường phát hiện thi thể." Trịnh Lâm chia chia nhà trệt đối diện bồn hoa, "Nơi này là nhà kho, bình thường rất ít có đứa nhỏ đến bên này chơi, mặt khác, cậu nhìn bồn hoa kia. . . . ."

Trong bồn hoa cỏ trồng rậm rạp, tuy rằng sớm đã hoa lá rơi rụng, thế nhưng từ một bên sườn khác của bồn hoa đến xem, vẫn như cũ không dễ dàng thấy rõ tình hình đối diện.

". . . . .Lao công kia vào trong kho hàng lấy dụng cụ, vừa vịn từ trong cửa sổ đối diện người chết nhìn thoáng qua phía ngoài, kết quả liền phát hiện ra người chết."

Phương Mộc gật đầu, nhìn pháp y tiến lên đem hai tay thi thể cẩn thận mở ra, hai hình cảnh bắt lấy đôi tay của "bé gái", chậm rãi đem nó từ trong lòng người chết rút ra. . . . .

"Hừm?" Đôi mắt Phương Mộc đột ngột trừng lớn, "Đó là cái gì?"

Những người khác cũng nhìn thấy, không hện mà cùng "a" một tiếng.

Hạ thể của người chết bị vướng với một chiếc khăn kẻ ca rô. Một pháp y lấy ra cái nhíp, cẩn thận gấp khăn tay ra.

"Bị thất lên." Hãn dùng cái nhíp kẹp nam căn (gốc rễ của con trai, chính là cái penis đó [$\geq \epsilon \leq *$]) của người chết lên, "Mọi người xem, khăn tay này buộc dương cụ của người chết lên."

"Chết tiết!" Trịnh Lâm dờ khóc dờ cười, "Đây mẹ nó là có ý gì?"

Phương Mộc ngồi xổm người xuống, tường tận tỉ mỉ nhìn khăn tay kia, rồi xoay đầu sang nhìn "bé gái" ở một bên.

"Lão Trịnh," Phương Mộc như có điều suy nghĩ hỏi: "Anh nói nếu đem chỗ đó của nam nhân buộc lên, sẽ ra sao?"

"Còn có thể thế nào nữa? Hãn sao có thể làm gì được nữa chứ?" Trịnh Lâm mất tự nhiên kẹp chặt hai chân, giống như nơi đó của hãn cũng bị một sợi dây thừng gấu gao buộc lên, "Không thể tiểu tiện, việc kia. . . . .Cũng không thành."

"Đúng. Hãn cái gì cũng làm không được." Phương Mộc nhìn người chết, lại mạnh chia một ngón tay về phía "bé gái", "Bao gồm cả việc xâm phạm bé gái này!"

Chương 24 - Văn hồi

Buổi chiều ngày 22 tháng 11, Bên trong trường trung học 11 C thị phát hiện một thi thể đàn ông vô danh. Bởi vì toàn thân người chết trần truồng, không có vật phẩm nào có thể chứng minh thân phận, do đó cảnh sát trong phạm vi toàn bộ thành phố thông qua thông báo nhận xác tra tìm nguồn gốc của thi thể, buổi chiều ngày thứ hai, một người dân họ Mã hướng cảnh sát báo án, gọi người chết là cha, cũng qua an bài của cảnh sát nhận dạng thi thể, xác nhận không sai.

Người chết tên Mã Xuân Bồi, nam, 57 tuổi, dân tộc Hán, thất nghiệp, góa vợ sống một mình, khi còn sống ở tại nhà số 1 lầu 4 lô 3, số 83 đường Đài Bắc khu Hồng Viên. Người chết khi còn sống có một đứa con trai là Mã Quang, thủ quỹ của một xí nghiệp nhà nước nào đó. Bởi vì Mã Quang cùng cha rất ít lui tới, do đó mãi đến ngày thứ hai sau khi phát sinh án, lúc nhìn thấy thông báo nhận dạng xác mới phát hiện người chết đã bị hại.

Người chết sinh tiền sống một mình, cùng thân quyến, lảng giềng rất ít lui tới. Bởi vì gã bình thường thích đến khu mặt chược gần đó đánh bài, do đó nhóm bạn bài tương đối quen thuộc với gã. Kết quả phỏng vấn điều tra của cảnh sát cho thấy, người chết trước khi án phát sinh một ngày mặc áo khoác nỉ màu đen, tay áo viền lông màu ngà, quần dài màu xanh thẫm và khăn len trùm đầu, nhưng ở hiện trường vụ án và gần đó không có phát hiện số quần áo nói trên.

Thời gian tử vong là từ 22h tối ngày 21 tháng 11 đến rạng sáng 3h ngày 22, chết do sốc vì thiếu máu. Đầu người chết không có vết thương rõ ràng, tứ chi và thân thể có nhiều cơ quan phần mềm bị bầm tím, nhưng không phải vết thương chí mạng, vết cắt ở cổ người chết sâu đến khí quản mới là vết thương chí mạng. Hung khí là dụng cụ nhọn, chủng loại cụ thể chưa rõ, một lưỡi hay hai lưỡi chưa rõ. Tay chân người chết cùng phần mặt có dấu vết bị băng dán quấn quanh bịt kín, hoài nghi người chết khi còn sống từng bị bắt cóc và giam cầm.

Từ hạ thể người chết lấy ra một khăn tay ở trạng thái buộc quanh, qua kiểm nghiệm, tính chất của khăn tay là vải bông bình thường, thời gian

sản xuất ước chừng vào 15 - 20 năm trước. Trên khăn tay có một phần dịch thể được lấy ra, qua xét nghiệm là tinh dịch và chất bài tiết từ âm đạo của nữ giới, phân loại nam nhóm máu O và nữ nhóm máu AB. Trái qua so sánh với DNA người chết, tinh dịch trên khăn tay là của người chết lưu lại, nhưng niên đại rất xưa. Qua nhận dạng của con trai người chết Mã Quang, khăn tay này không phải vật sở hữu của cha hắn, trong nhà chưa từng thấy qua khăn tay này.

Người mẫu nhựa trang phục trẻ em trong lòng người chết là được chế tạo từ một công xưởng nào đó ở phía nam, vốn là địa điểm có nhiều chỗ bán, điều tra rõ người mua phi thường khó khăn. Váy người mẫu mặc là nhãn hiệu quần áo trẻ em nào đó, các cửa hàng lớn nhỏ của bốn thị đều có mở quầy kinh doanh, điều tra rõ người mua cũng đồng dạng phải cần thời gian rất dài. Về phần nội khố người mẫu mặc cụ thể của xưởng nào không rõ, vô pháp điều tra nơi sản xuất.

Cảnh sát đối với kết quả điều tra phỏng vấn quan hệ xã hội của người chết kết luận: Người chết tốt nghiệp đại học năm 1982, từng làm kế toán cho một xí nghiệp nhà nước nào đó, 10 năm trước xí nghiệp đóng cửa, người chết sau khi được mua đứt có bồi thường thâm niên (chính sách giảm biên chế người lao động bằng cách chi trả họ một khoản tiền lớn duy nhất tỷ lệ với thâm niên làm việc rồi buộc họ thôi việc mà không được hưởng bất cứ một chế độ bảo hiểm xã hội nào về sau) lần lượt làm công tại một số công ty tư nhân, nhưng thời gian hành nghề cũng không dài. Sau 55 tuổi người chết không hề đi làm, nhận lương hưu sống quá ngày, cảnh già có chút thâm lương. Người chết khi còn sống quan hệ xã hội tương đối đơn giản, làm người khiêm tốn hướng nội, chưa từng cùng ai kết thù kết oán, nhưng hết lần này đến lần khác cùng với con trai duy nhất của mình quan hệ lãnh đạm. Cảnh sát nhiều lần phỏng vấn con trai Mã Quang của người chết, hỏi nguyên nhân cha con sút mẻ tình cảm. Mã Quang lúc ban đầu né tránh, sau qua sự kiên nhẫn mở đường của cảnh sát, Mã Quang kể ra một việc thế này, chuyện là: Khoảng 7 năm trước, trong nhà đột nhiên liên tiếp nhận được điện thoại của một người con gái trẻ tuổi xa lạ gọi tới, người cô gái muốn tìm chính là cha mình Mã Xuân Bồi, có một lần cư nhiên còn tìm tới cửa. Lúc ấy Mã Quang chưa kết

hôn, sau khi nhìn thấy cách ăn mặc của cô gái, nghĩ người này có khả năng làm nghề phục vụ tình dục. Mà cha Mã Xuân Bồi đối với việc này đều tránh nói tới, tựa hồ có ẩn tình khác. Sau vài ngày, vợ của Mã Xuân Bồi phát hiện tiền tiết kiệm trong nhà thiếu mất 7000 đồng, truy hỏi đến cùng, Mã Xuân Bồi thừa nhận số tiền đó là mình đưa cho cô gái kia chữa bệnh. Vợ luôn mãi truy hỏi, Mã Xuân Bồi phải thừa nhận cô gái mắc bệnh giang mai, về phần quan hệ của hai người, Mã Xuân Bồi cự tuyệt nói rõ. Vợ hoài nghi Mã Xuân Bồi cùng cô gái có quan hệ bất chính, xấu hổ và giận dữ cùng đến, bệnh không dậy nổi, chết sau đó một năm. Mã Quang thủy chung đem việc qua đời của mẹ đổ lỗi cho hành vi sai trái của cha, từ sau khi mẹ qua đời, quan hệ giữa hắn và cha ngày càng lãnh đạm, sau khi kết hôn càng ít lui tới.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Xét thấy tình tiết vụ án này phức tạp, vả lại cùng vụ án mạng bình thường khác biệt rõ rệt, do đó cục công an C thị lại lần nữa xin viện trợ từ phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội của sở công an.

Kỳ thật cho dù thị cục không ủy thác phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội, Phương Mộc đối với vụ án này tràn ngập hứng thú. Thủ pháp hung thủ gây án quỷ dị cùng với hiện trường tỉ mỉ bố trí, đều thể hiện hung thủ có khuynh hướng tâm lý dị thường. Ngoài ra, Trịnh Lâm nói với Phương Mộc hiện trường có cảm giác nghi thức càng mãnh liệt, đó cũng là cảm xúc sâu sắc của Phương Mộc ở hiện trường. Hung thủ đem người chết cùng người mẫu sắp đặt thành tổ hợp quỷ dị như thế, tuyệt đối không thể là hành động tùy tiện, mà là muốn biểu đạt một loại tâm tình. Vậy, hắn muốn biểu đạt cái gì đây?

Đầu tiên, khi phát sinh án người chết toàn thân trần truồng. Hung thủ làm như vậy, hiển nhiên không phải vì giấu diếm thân phận người chết đơn giản như vậy, mà hắn tựa hồ vô ý làm như vậy, nếu không hắn hoàn toàn có thể cắt rời người chết hoặc là hủy hoại bộ mặt người chết. Hung thủ sở dĩ để cho người chết trần truồng, hẳn là vì biểu đạt tình tự tính dục nào đó có liên quan.

Tiếp theo, hung thủ lựa chọn một người mẫu nhựa hình tượng nữ đồng. Nếu muốn ở hiện trường nhằm thu thông tin tính dục, cách làm của hung thủ hiển nhiên là không hề cần thiết, mà sẽ dĩ hãn làm như vậy, nói rõ rằng đối tượng giao hợp trong tưởng tượng hung thủ chính là một bé gái. Song trên người của người mẫu nhựa lại mặc một cái váy, đây hiển nhiên không phải bộ y phục theo mùa. Qua kiểm tra của cảnh sát xác nhận, váy này là hoàn toàn mới, chưa bao giờ bị người dùng qua. Nếu hung thủ tạm thời nảy ra ý định, vậy vào mùa đông mà đến cửa hàng mua loại váy này là tương đối khó khăn. Đây nói rõ hung thủ đã sớm chuẩn bị tốt chiếc váy này, mà đây hoàn toàn có thể chứng minh hung thủ đối với việc này mưu tính đã lâu, người mẫu cùng váy trên người đều là bố trí hiện trường không thể thiếu của hung thủ phạm án.

Lại nói, người mẫu mặc nội khố. Đây là một động tác ý vị thâm trường. Để chứng minh điểm này, Phương Mộc cố ý đi các cửa hàng lớn dạo một vòng. Ngày đó, rất nhiều nhân viên bán hàng của cửa hiệu phục sức nữ đều thấy một nam tử trẻ tuổi chuyên môn nhắc quần áo phục trang người mẫu lên xem, càng kỳ quái hơn chính là, nam tử này còn hỏi nhân viên có cho người mẫu mặc nội khố hay không. Kết quả điều tra cho thấy: để người mẫu mặc nội khố là một hành vi phạm tội đối với hung thủ mà nói là phi thường cần thiết, hãn làm như vậy, hiển nhiên là xuất phát từ một loại tâm lý đòi hỏi rất đặc thù.

Cuối cùng, cũng là loại đồ vật khiến người ta phải suy nghĩ nhất, chính là khăn tay quấn quanh hạ thể của người chết. Con trai của người chết quả quyết khăn tay không phải của cha hãn, nhưng kết quả kiểm nghiệm chứng minh, khăn tay quả thật đã được người chết dùng qua, hơn nữa là sau khi người chết cùng nữ nhân nhóm máu AB giao cấu dùng để chà lau. Vậy thì có hai loại khả năng: Một là người chết bí mật bảo tồn khăn tay này trong thời gian dài, hai là hung thủ bảo tồn khăn tay này trong thời gian dài. Vô luận là ai bảo tồn khăn tay này, đều nói rõ khăn tay này đối với hãn mà nói phi thường trọng yếu. Phương Mộc tương đối có khuynh hướng khả năng thứ hai, bởi vì cảnh sát tiến hành lục soát trong nhà người chết, hiện trường không tìm thấy dấu vết của vật phẩm, mà người chết khả năng người chết luôn luôn mang theo khăn tay này bên

người không lớn. Đây thuyết minh rõ, người chết cũng không phải là nạn nhân hung thủ tùy tiện lựa chọn, khẳng định cùng hung thủ có mối liên hệ nào đó. Ngoài ra, cô gái nhóm máu AB từng cùng người chết phát sinh qua quan hệ, có lẽ cùng bản án này có quan hệ rất lớn.

Theo nhân viên khám nghiệm giới thiệu, khi kiểm tra thi thể, bọn họ đem khăn tay gỡ xuống rất mất một phen trắc trở. Bởi vì khăn tay buộc cực kỳ chặt, nhân viên khám nghiệm mất sức của chín trâu hai hổ mới đem được thứ này từ trên thi thể hoàn chỉnh tách ra. Có người còn nói đùa, nếu dùng lực độ như vậy cột lên người sống, không đến 12 tiếng sẽ khiến niệu đạo hoại tử, vỡ tan. Chính như Trịnh Lâm nói, hạ thể người chết sau khi bị bó, gã cái gì cũng không làm được nữa, mà hung thủ làm như vậy, hiển nhiên cũng là vì biểu đạt ra loại tâm tình này.

Tổng kết, Phương Mộc cho rằng nghi thức này muốn biểu đạt chính là -- Hành vi tính dục bị cự tuyệt.

Người chết thân trần truồng, bản thân việc này có chứa sắc thái tính dục rất mãnh liệt, mà riêng hạ thể bị một cái khăn tay gắt gao quấn quanh, ý nghĩa này cho thấy người chết kỳ thật đã mất đi năng lực tính dục, còn trang phục của người mẫu nhựa thì càng có thể phản ánh một thông tin. Thứ nhất, quần áo "bé gái" đầy đủ; Thứ hai, "bé gái" không phải người mẫu nội y, nhưng ngoài dự đoán lại mặc nội khố. Một mặt, lần nữa nhấn mạnh "bé gái" không có khả năng, cũng không có kết cục bị xâm phạm tình dục. Mặt khác, đây cho thấy rõ hung thủ chính là đem "bé gái" coi như một người sống để đối đãi.

Phó thác tình cảm mãnh liệt vào vật phẩm thay thế, hơn nữa cực kỳ kín đáo an bài chi tiết, đây hoàn toàn là đặc điểm của nghi thức.

Tình tự hung thủ muốn biểu đạt dần dần rõ nét: Hắn muốn ngăn cản loại hành vi tính dục này nhằm vào bé gái.

Phương Mộc trở lại trường trung học đệ 11 thành phố. Lúc này là 10h sáng, trường học đã khôi phục trật tự bình thường, trong phòng học cổ xưa truyền đến tiếng đọc bài lanh lảnh. Phương Mộc dọc theo tường vây nhỏ bé của trường đi dạo một vòng, nhìn bức tường không quá hai thước bất giác cười khổ, độ cao như vậy, thật sự là quá dễ vượt qua. Cảnh sát

suy đoán hung thủ hẳn là nhờ xe máy vận chuyển thi thể đến đây, mà hướng tây, nam trường học hai bên tường đều là đường cái, dấu vết chiếc xe để lại căn bản không thể nào tra tìm.

Phương Mộc đi tới vị trí hiện trường -- giữa bồn hoa và kho hàng là hành lang nhỏ hẹp. Cậu ngồi xổm trước bồn hoa, xuyên thấu qua cành khô dày đặc trước mặt hướng ra ngoài nhìn. Đây đích thật là một nơi tương đối khuất trong trường, mà điểm này, vừa vặn khiến Phương Mộc cảm thấy kỳ quái. Hung thủ tiến hành tử mĩ bố trí hiện trường, hiển nhiên là vì hướng kẻ khác biểu diễn. Nếu như nói hẳn ôm loại tâm tính đó, vậy hẳn lựa chọn địa điểm này thì loại hiệu quả đó sẽ bị giảm đáng kể. Thứ nhất, trung học đệ 11 thành phố nằm ở vùng ngoại ô, vừa không phải trường học trọng điểm, cũng sẽ không dẫn phát đến hiệu quả chấn động xã hội; Thứ hai, trong trường học hẻo lánh lựa chọn một nơi kín đáo biểu diễn nghi thức của hẳn, mà thi thể mãi đến sau khi vượt hơn 9 tiếng mới bị phát hiện.

Nếu hung thủ chẳng hề muốn truy cầu hiệu quả chấn kinh của xã hội, vậy, hẳn muốn biểu diễn cho ai xem chứ?

Phương Mộc xoay người, ngồi ở vị trí thi thể từng được đặt -- trước mặt là phiến cửa sổ loang lỗ vết bẩn của kho hàng nọ.

Chẳng lẽ sau cửa sổ này là người kia?

Phương Mộc đứng dậy, xuyên thấu qua lớp thủy tinh quan sát tình hình trong kho hàng. Đây là một nhà kho trường học điển hình, hỗn độn và dơ bẩn không chịu nổi, nơi nơi đều là tro bụi và mạng nhện. Tâm mắt Phương Mộc ném về hướng phía trước kho hàng, thành lình, ở mặt sau của đồng bàn đồ nát, trông thấy một thứ đồ.

Phương Mộc dọc theo tường ngoài đi về phía trước, đối đến gần một phiến cửa sổ nữa. Không sai, trên bức tường trước kho hàng là một tấm bảng đen thật to. Phương Mộc suy nghĩ một chút, đứng dậy đi về hướng tòa nhà dạy học.

Hiệu trưởng nói cho Phương Mộc biết, kho hàng trước đây là một gian phòng học, lúc mới vừa xây dựng trường, bởi vì toàn bộ trường trung

học của thành phố của không nhiều, số học sinh đông đúc, thế nên dãy nhà trệt kia cũng được coi là phòng học. Sau lại theo số lực cạnh tranh của các trường trung học từ từ tăng lên, số học sinh của trường trung học đệ 11 càng ngày càng ít, dãy phòng học kia thủy chung để đó không dùng, sau năm 99 trở thành kho hàng.

Nếu Phương Mộc suy đoán đúng, thì trường học này là nơi hung thủ cố ý chọn để vứt xác, mà vị trí vứt xác giữa kho hàng và bồn hoa, cũng không phải chỉ là ngẫu nhiên. Có lẽ, hung thủ từng học ở trường này, thậm chí có khả năng đã từng ngồi trong kho hàng từng là phòng học đó!

Suy đoán này khiến Phương Mộc có chút hưng phấn, cậu yêu cầu hiệu trưởng cung cấp danh sách học sinh từng học ở lớp trong kho hàng. Mặt hiệu trưởng lộ vẻ khó xử, lúc ấy danh sách tên học sinh của trường vẫn chưa được quản lý trên máy tính, mà là ghi chép trên sổ, mà tra tìm tên của người từng học ở đây vài chục năm trước, cần tìm kiếm một trận trong đống giấy cũ nát, song hẳn vẫn đáp ứng tận lực giúp cảnh sát điều tra.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Hai ngày sau, trường trung học đệ 11 thành phố đưa tới danh sách học sinh hơn 10 năm trước. Phương Mộc nhìn những danh sách bìa cứng, ố vàng này, đại khái tính ra một chút, chừng hơn một ngàn người, trong lòng nguội lạnh hơn phân nửa. Suy xét hung thủ có khả năng là nam giới rất lớn, Phương Mộc để cho đồng sự của thị cục trước tìm từ những nam giới vốn sống trong thành phố này, nhất định phải làm rõ ràng địa chỉ và tình hình nghề nghiệp hiện nay của những người đó.

Đồng thời, căn cứ theo kiến nghị của Phương Mộc, cảnh sát đối với nữ giới nhóm máu AB kia ra ngoài điều tra đã có kết quả sơ bộ. Phương Mộc nghĩ, khăn tay xuất hiện ở hiện trường chính là vật chứng quan trọng nhất, động cơ gây án của hung thủ rất có khả năng cùng thứ hành vi tính dục đó có liên quan. Cá tính người chết khiêm tốn hướng nội, khả năng quan hệ với mại dâm rất nhỏ, nhưng căn cứ theo lời của con trai Mã Quang hoàn toàn nói rõ gã đích xác từng cùng một nữ mại dâm nào đó phát sinh quan hệ. Vậy, nữ tử mắc bệnh giang mai kia, có thể chính là

người lưu lại dịch thể trên khăn tay hay không? Phương Mộc kiến nghị thị cục trong phạm vi toàn thành phố (kể cả các bệnh viện và phòng khám) tra tìm nữ giới 10 năm gần đây do mắc bệnh giang mai đến bệnh viện khám và trị bệnh nhóm máu AB, tuổi từ 25 đến 35. Qua điều tra, thành phố C 10 năm qua người mắc bệnh giang mai đến bệnh viện khám và chữa bệnh có cả thảy 1162 người, số lượng mặc dù lớn, nhưng trong đó là nữ giới, nhóm máu AB lại có độ tuổi từ 25 đến 35 có 56 người. Cảnh sát đối với 56 người này tiến hành chọn lọc dần, cuối cùng tra tìm ra trong đó người từng hành nghề mại dâm có 18 người.

Trong 18 người này, 2 người không rõ tung tích, 6 người tử vong, còn lại 10 người đều ở tại bốn thị. Cảnh sát an bài cho con trai người chết Mã Quang nhận dạng trong 18 người này có nữ tử năm đó muốn đòi tiền người chết không. Lúc ban đầu, cảnh sát đối với việc này cũng không ôm hy vọng quá lớn, thứ nhất thời gian quá dài, khả năng ký ức Mã Quang đã mơ hồ thậm chí sai lầm rất lớn; thứ hai, trong nhân số cảnh sát thống kê có tồn tại số đen không thể biết hay không, năm đó nữ tử kia rất có khả năng vẫn chưa đến bệnh viện chính quy khám và điều trị. Song may mắn chính là, Mã Quang ở trong danh sách 6 người bệnh đã tử vong nhận ra nữ tử năm đó, cũng xác nhận không hề nghi ngờ.

"Người khiến mẹ của tôi tức chết, tôi cả đời cũng sẽ không quên!"

Hạ Lê Lê, nữ, người thôn Bát Đài huyện Phấn Tiến S thị, văn hóa bậc tiểu học, thuở nhỏ cha mẹ ly dị, 10 tuổi bắt đầu theo mẹ đến C thị mưu sinh. Theo điều tra, người mẹ vốn làm nghề mại dâm, mà Hạ Lê Lê sau đó không lâu cũng rơi vào con đường này. Theo chị em đang hành nghề nói, Hạ Lê Lê khi 13 tuổi, do mẹ ra ngoài đi với khách nhân phát sinh tranh cãi, bị đánh thành người thực vật. Bởi vì thiếu tiền, Hạ Lê Lê tại đoạn thời gian kia liều mạng tiếp khách, nhưng cuối cùng mệt mỏi xoay chuyển đất trời, người mẹ ba năm sau qua đời. Từ đó Hạ Lê Lê một mình tiếp tục cuộc sống hành nghề mại dâm, cho đến năm 26 tuổi chết vào thời kỳ 3 của bệnh giang mai.

Phát hiện này khiến phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội và thị cục thập phần hưng phấn, nhưng song phương lại hình thành suy đoán bất đồng:

Phương diện thị cục suy đoán là: Hung thủ rất có thể sau khi ngủ với Hạ Lê Lê bị nhiễm bệnh giang mai, mà Mã Xuân Bồi chính là người lây bệnh giang mai cho Hạ Lê Lê, động cơ của hung thủ là trả thù. Nhưng Hạ Lê Lê đã chết, do đó hung thủ đem một bụng lửa giận phát tiết trên người Mã Xuân Bồi. Nhưng thi thể của Mã Xuân Bồi sau khi kiểm nghiệm phát hiện, hãn không có, cũng chưa từng mắc bệnh giang mai. Ngoài ra, nếu hung thủ là vì giết người trả thù, vậy hãn vì sao phải đợi Hạ Lê Lê chết 6 năm rồi mới động thủ? Hãn làm thế nào lấy được khối khăn tay?

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Ý kiến của Biên Bình là: Hung thủ rất có thể là người có quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê, đối với thân thể bi thảm của Hạ Lê Lê hết sức đồng tình, tiến tới việc sau khi Hạ Lê Lê chết trả thù khách làng chơi năm đó. Mà từ dấu vết trên khăn tay đến xem, thời gian Mã Xuân Bồi quan hệ với Hạ Lê Lê đại khái chính là thời kỳ Hạ Lê Lê vì mẹ liều mạng kiếm tiền, khi đó Hạ Lê Lê chỉ khoảng 13 tuổi. Hung thủ đem hiện trường bố trí thành bộ dáng "Vô lực xâm phạm ấu nữ", chính là muốn bắt Mã Xuân Bồi chuộc tội.

Phương Mộc đối với hai loại suy đoán này đều không đồng ý. Suy đoán của thị cục rõ ràng không hợp lẽ thường, hơn nữa không có bằng chứng. Về phần ý kiến của Biên Bình, mặc dù có thể giải thích hung thủ tại sao muốn chọn người mẫu nhựa hình tượng nữ đồng, nhưng giả thiết hung thủ căn cứ vào loại tâm tính này gây án, khách từng nhúng chàm Hạ Lê Lê đâu chỉ dừng lại ở trăm người, vì sao trong sáu năm Hạ Lê Lê chết đi chưa từng có loại án kiện tương tự phát sinh? Bất quá về ý nghĩ "chuộc tội" của Biên Bình trái lại đã gợi ý cho Phương Mộc. Tình hình hiện trường đích xác hẳn nhủ tâm tình mãnh liệt nào đó của hung thủ, nhưng nếu lý giải là "chuộc tội", còn không bằng nói là một loại "văn hồi".

Trong tư liệu có một bức ảnh khi Hạ Lê Lê cùng bạn bè đi du lịch chụp, lúc ấy nàng 19 tuổi, mặc dù trên mặt trang điểm rất dày, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên nét mặt một chút ngây thơ khó có thể che lấp. Có lẽ là bởi vì cuộc sống trường kỳ bệnh thái (trạng thái không bình thường

về sinh lý hoặc tâm lý), Hạ Lê Lê thân cao không đủ 1m60. Có thể thấy được lúc nàng 13 tuổi, là bộ dáng nhỏ xinh cỡ nào. Giả thiết hung thủ lựa chọn người mẫu nhựa là vì đại biểu cho hình tượng của Hạ Lê Lê, vậy hẳn ngay trên người "bé gái" kia toát ra hai loại thông tin: Một là an toàn (quần áo người mẫu đầy đủ lại mặc nội khố), hai là mỹ hảo (không có gì miêu tả sự đáng yêu của một bé gái mặc váy hoa tốt hơn từ mỹ hảo này). Trên thực tế, hung thủ muốn biểu đạt chính là người đàn ông không có khả năng, cũng không xâm phạm được cô bé này. Vậy, tình tự hẳn muốn biểu đạt sẽ không phải là "chuộc tội", mà là "vãn hồi" -- Hẳn muốn chứng minh chuyện nào đó vẫn chưa phát sinh.

Nếu suy luận trên thành lập, vậy, hung thủ không phải muốn biểu diễn cho người khác xem, rất có thể là muốn biểu diễn cho chính mình xem.

Mà người này, có lẽ chính là một học sinh nào đó năm ấy tại kho hàng kia nhìn thấy chuyện gì đó.

Trải qua vài ngày nỗ lực, danh sách học sinh trường trung học đệ 11 thành phố đưa tới rốt cuộc đã sàng lọc xong, phù hợp với điều kiện tra tìm vẫn nhiều hơn 464 người. Cảnh sát phụ trách sàng lọc danh sách vừa xoa đôi mắt đỏ bừng, vừa không chút e dè nhắc nhở Phương Mộc, lần lượt tiến hành sắp xếp kiểm tra 464 người này phải mất một lượng lớn thời gian, bên cạnh đó, cảnh lực trong cục đều dựa theo kiến nghị của Biên Bình, tập trung truy xét nhân viên có quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê. Ý tại ngôn ngoại là: Tốn thời gian cố sức sàng lọc ra phần danh sách này, phỏng chừng là uổng phí khí lực.

Phương Mộc một bên tâm không yên mà ứng phó hẳn, một bên thuận tiện lật xem danh sách trong tay, thỉnh thoảng, ánh mắt cậu trừng lớn.

"Trịnh Lâm có đây không?"

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Sau khi biết được Trịnh Lâm đang trong phòng làm việc, Phương Mộc không nói hai lời liền hướng thang máy chạy đi. Khiến đồng sự nọ ở phía sau lẩm bẩm:

"Tiểu tử này, khi còn bé có phải từng bị sói đuổi qua hay không a."

Liên tục bận rộn đã vài ngày, vừa nằm xuống sofa một lát Trịnh Lâm lại bị Phương Mộc cứng rắn gọi dậy, trực tiếp muốn hắt phân phối chút cảnh lực điều tra một người.

"Điều tra ai?"

Phương Mộc mở danh sách ra, chỉ hướng một cái tên đều quen thuộc với bọn họ.

Khương Đức Tiên.

Chương 25 - Mất chốn vui chơi

Khương Đức Tiên từ trong chiếc Audi A6 màu đen chui ra, thoáng nhìn bốn phía, bước nhanh hướng đến khu nằm viện của bệnh viện tỉnh. Thân ảnh hần vừa mới biến mất ở cửa, người trẻ tuổi đang ở tiệm bán báo ven đường mua tạp chí động tác mau lẹ theo sát qua.

Đối diện đường cái, trong một chiếc xe jeep màu đen, Phương Mộc buông ống nhòm, dùng bộ đàm dặn dò vài câu:

"Đừng theo chặt quá, cẩn thận kinh động đến hần."

Mấy ngày nay, cảnh sát dưới sự kiến nghị của Phương Mộc một mực giám sát Khương Đức Tiên, song thu hoạch rất ít. Khương Đức Tiên sau khi xuất viện, tựa hồ vẫn bình tĩnh mà đi dọc theo quỹ tích cuộc sống vốn có, mỗi ngày lái xe đi làm, cùng đương sự gặp mặt, ra tòa, thỉnh thoảng cùng vợ con tản bộ trong khu công viên dưới nhà, một bộ dáng an ổn tường hòa. Xét thấy căn cứ xác thực nắm giữ trong tay chưa đủ, mà đối phương lại là chuyên viên luật, cảnh sát quyết định tạm thời không thăm vấn Khương Đức Tiên, mà thông qua hoạt động giám thị hần, cố gắng tìm kiếm chứng cứ đánh thếp.

Nửa giờ sau, Khương Đức Tiên từ trong bệnh viện đi ra, hần cước bộ vội vã, mặc dù động tác không lớn, nhưng Phương Mộc nhìn trong ống nhòm vẫn có thể nhận ra hần quan sát trước sau hai bên, sau đó, hần liền khởi động xe hơi, rất nhanh rời đi.

Một tổ nhân viên khác điều khiển một chiếc xe hơi Santana màu trắng, yên lặng đuổi theo.

Khương Đức Tiên lái xe đi xa, cảnh sát phụ trách theo dõi hần mới chạy qua đường cái, thẳng đến xe jeep.

"Tình huống thế nào?" Trịnh Lâm xoay người lại hỏi.

"Không rõ ràng lắm." Cảnh sát kia hơi ngừng lại lấy hơi, "Thằng cha này lúc trong đại sảnh khu nhập viện chờ thang máy, gặp hai người. Tôi cảm thấy bọn họ quen biết, nhưng nhất định là vô tình gặp được, bởi vì song phương đều mang vẻ mặt kinh ngạc, còn nói chuyện với nhau hai câu. Tôi cách khá xa, không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Sau đó Khương Đức

Tiên liền rời khỏi khu nhập viện, dọc theo thông đạo đến khoa khám bệnh, treo một bảng hiệu khoa nội thần kinh, sau khi gặp bác sĩ, đến hiệu thuốc lấy chút dược rồi ra ngoài."

"Phương Mộc," Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, "Cậu nói xem chúng ta có phải đã kinh động đến thẳng cha này rồi không?"

"Có khả năng này."

Khương Đức Tiên đến khu khám bệnh hiển nhiên là ý định vừa nảy ra tạm thời, ở khoa thần kinh nội đăng ký, bệnh trạng hẳn tự thuật nhất định là đau đầu, đây là đơn giản nhất, đồng thời cũng là một loại lý do chữa bệnh không dễ kiểm chứng nhất. Hẳn làm như vậy, hiển nhiên là vì che dấu tai mắt người. Khương Đức Tiên trực tiếp đến khu nhập viện, đây thuyết minh hẳn nhất định là vì muốn xem người nào đó. Vậy hẳn tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, đến khu khám bệnh chứ?

Chẳng lẽ là bởi vì hai người gặp ở tầng 1 kia?

"Hai người kia bộ dáng ra sao?"

"Là một nam một nữ." Cảnh sát kia hồi tưởng lại, "Nữ rất xinh đẹp, nam thì, theo tôi khá cao, thoạt nhìn rất thời trang, hình như còn nhuộm tóc. . . . Ai, ai!"

Hắn đột nhiên đưa tay chỉ ngoài cửa sổ, lớn tiếng gọi, "Chính là hai người đó."

Một đôi thanh niên nam nữ từ cửa khu nhập viện vội vã bước ra, trực tiếp lên một chiếc taxi, chạy vội đi.

Phương Mộc và Trịnh Lâm trao đổi ánh mắt một chút, cả hai đều không che dấu được nội tâm kinh ngạc. Lại thêm một người quen nữa.

Nam nhân kia là Đàm Kỳ.

"Người anh em, phiền toái cậu đi một chuyến nữa rồi, " Ánh mắt Phương Mộc từ hướng Đàm Kỳ biến mất thu hồi, "Cậu đi tra Khương Đức Tiên xem bệnh gì, thuốc kia là gì."

Cảnh sát kia sáng khoái đáp ứng một tiếng, nhảy xuống xe đi vào khu khám bệnh.

"Lão Trịnh, chúng ta đi xem ai ở trong bệnh viện," Phương Mộc kéo kéo Trịnh Lâm, "Không chừng còn có thể gặp người quen."

Khương Đức Tiên sau khi từ bệnh viện đi ra trực tiếp trở về sở luật sư, cũng ở trong sở công tác cho đến tan tầm. Sau đó về nhà, thủy chung không ra khỏi cửa nữa, cũng không cùng những người khác tiếp xúc qua.

Về phần bệnh trạng hẳn tự thuật trong bệnh viện quả thật là đau đầu, cũng nói với bác sĩ giấc ngủ gần đây của mình không tốt, được phẩm lấy từ hiệu thuốc là thuốc an thần bình thường nhất.

Về phần Phương Mộc và Trịnh Lâm bên này, lại có một thu hoạch không thể xem như thu hoạch. Bởi vì Khương Đức Tiên từng ở trong đại sảnh chờ thang máy, do đó Phương Mộc và Trịnh Lâm quyết định từ lầu ba bắt đầu tra lên. Sau khi xem xét danh sách bệnh nhân nhập viện, cũng đi tới từng phòng bệnh kiểm tra, nhưng không phát hiện ai khả nghi trong các bệnh nhân, nhưng thật ra trong phòng bệnh ngoại trú có một bệnh nhân không rõ tung tích, việc này khiến Phương Mộc và Trịnh Lâm chú ý.

Tên bệnh nhân này gọi là Lý Minh, bệnh trạng là rách da đầu và căng tay trái do vật nhọn cắt, tổn thương đến thần kinh và gân, não cũng bị chấn động rất nhỏ, thời gian chẩn đoán được đưa ra vào buổi tối ngày hôm trước. Theo bác sĩ trưởng nhớ lại, người bệnh là nam giới, tự nói là 35 tuổi, thân cao từ 175CM tới 180CM, tướng mạo bình thường, không có đặc thù rõ ràng. Bất quá lưu lại ấn tượng sâu sắc cho bác sĩ chính là, khi chẩn trị tâm tình người bệnh cực kỳ không ổn định, kết hợp với vị trí vết thương rách da đầu (lệch về phía bên phải đầu) và căng tay trái do vật nhọn cắt, hoài nghi người bệnh là tự thương tổn mình.

Theo như lời của phía bệnh viện, nguyên nhân Lý Minh lạng lẽ ra đi hẳn không phải là không có khả năng trả viện phí, bởi vì trong phí điều trị gã đã đóng trước còn dư lại hơn 3000 nguyên. Cảnh sát dựa theo địa chỉ gã lưu lại tiến hành điều tra, kết quả tra không có người này, xem ra cái tên Lý Minh bình thường đến cực điểm này chỉ là tên giả.

Mặc dù người này không thể nào truy ra, nhưng ít nhất có thể cung cấp một mạch suy nghĩ như vậy: người này có khả năng đều quen biết Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ, Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ không hẹn mà cùng thăm hỏi đối tượng nhất định là gã. Nếu giả thiết nói trên thành lập, vậy giữa bọn họ tất nhiên có những bí mật không thể cho ai biết, thế nên đồng thời bỏ qua việc thăm hỏi, "Lý Minh" cũng từ bệnh viện không từ mà biệt.

***

Lần này tụ họp chỉ có bốn người: Cô Q, T tiên sinh, La Gia Hải và Z tiên sinh.

Z tiên sinh sắc mặt âm trầm, càng không ngừng hút thuốc uống trà. T tiên sinh cũng lạnh lùng nghiêm mặt, khoanh tay không nói một lời.

Cô Q cúi đầu mân mê vạt áo, thỉnh thoảng nhìn T tiên sinh, lại nhìn Z tiên sinh. Trái lại La Gia Hải có vẻ không quan tâm, trốn sau bức rèm, nhấc lên một góc hướng ra ngoài nhìn trộm.

"Tôi nhớ rõ tôi từng nói qua. . . . ." Z tiên sinh rất cuộc cũng mở miệng, nhưng là ngữ khí cường ngạnh, "Giữa chúng ta không nên lén lúc tiếp xúc, chỉ hơi chút sơ suất thôi, liền có khả năng phí công vô ích."

"Xin lỗi." Cô Q nhìn T tiên sinh muốn mở miệng phản bác, lập tức đoạt lời hăn nói trước: "Chúng tôi lần sau sẽ không thể nữa."

"Hiện tại H tiên sinh chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh," Z tiên sinh tựa hồ càng ngày càng tức giận, "J tiên sinh trong thời gian ngắn không thể tới tham gia cùng chúng ta hành động nữa. Tất cả những điều này đều là vì các người. . . . ."

"Chúng tôi đã làm gì chứ?" T tiên sinh rất cuộc nhịn không được nữa, "Tôi và Q đều rất quan tâm H tiên sinh, J cũng thế. H làm ra chuyện lớn như vậy, là bằng hữu không phải nên quan tâm một chút sao?"

"Bằng hữu?" Z tiên sinh thoáng cười lạnh, "Chúng ta chỉ là cộng sự giúp đỡ cho nhau!"

"Chỉ là cộng sự?" T tiên sinh kích động đứng lên, "Một khắc kia khi chúng ta bắt đầu biết đến giáo hóa trường, vận mệnh của chúng ta đã liên kết cùng một chỗ. Nếu không chúng ta cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy đi cứu La Gia Hải!"

"Z, anh lúc ấy cũng đồng ý đi cứu L, kỳ thật, anh cũng đã xem chúng tôi như bằng hữu đồng sinh cộng tử." Q tiểu thư ôn nhu nói: "Chúng ta đều là người giống nhau, vốn nên cùng một chỗ, không phải sao?"

Z tiên sinh cúi đầu không nói, chốc lát sau, gã quay đầu nhìn La Gia Hải vẫn như cũ đứng bên cửa sổ. Y vẫn không nhúc nhích mà nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ đối với cuộc nói chuyện của bọn họ mất điếc tai ngơ.

"Tóm lại mọi người đều phải cẩn thận." Z tiên sinh thấp giọng nói: "Chúng ta vừa phải hoàn thành kế hoạch, cứu vớt chính chúng ta, vừa phải bảo vệ mình."

Gã thở dài, "Kỳ thật lần hành động trước khiến tôi rất không hài lòng, địa điểm J tiên sinh lựa chọn quá nguy hiểm."

"Chỉ cần chính anh ấy nghĩ thích hợp là được. Cứu vớt chính mình so với giết chết thứ hỗn đản này càng quan trọng hơn." Ngữ khí T tiên sinh cũng có chút hòa hoãn, "Đừng lo, chúng ta đã làm nhiều lần như vậy, không phải đều ổn sao?"

Z tiên sinh cười cười, vẫy tay nói: "Mọi người giải tán thôi, chia nhau đi. T, cậu đi trước nhé."

T tiên sinh đi rồi, Z tiên sinh nhìn La Gia Hải một chút, mở miệng nói: "L, có chuyện muốn thương lượng với cậu."

Vẫn đứng bên cửa sổ, phảng phất như tượng gỗ La Gia Hải rốt cuộc quay đầu, "Hừm?"

Z tiên sinh tỏ ý bảo La Gia Hải ngồi đối diện mình, "Vốn theo kế hoạch giải quyết chuyện của cậu trước, để cậu mau chóng rời khỏi thành phố này. Nhưng hiện tại tình huống H tiên sinh không tốt lắm, chúng ta có khả năng phải giúp anh ấy trước, chuyện của cậu kéo dài đến sau này, được không?"

"Được." La Gia Hải trả lời rất nhanh.

"Cám ơn." Z tiên sinh thân thiện cười cười, vỗ vỗ bả vai La Gia Hải. Trong nháy mắt kia, La Gia Hải tựa hồ có một động tác tránh né theo bản năng, nhưng rất nhanh y ổn định thân thể, bưng lên một tách trà.

Cô Q nhìn đồng hồ, "Kế tiếp là tôi hay L, hay là anh?"

"Cô đi trước đi." Z tiên sinh nói: "Lát nữa tôi đưa L trở về."

Cô Q gật gật đầu, vừa muốn đứng dậy, Z tiên sinh lại mở miệng: "Q tôi có chuyện muốn hỏi cô."

"Hửm?" Cô Q mặt hướng về phía Z tiên sinh, biểu tình có chút khấn trương, "Anh hỏi đi?"

Z tiên sinh cũng không vội đặt câu hỏi, mà tinh tế tỉ mỉ nhìn sắc mặt cô Q, thẳng đến khi khuôn mặt đó chậm rãi biến hồng.

"Q, cô không phải đang cùng T yêu nhau đấy chứ?"

***

Phương Mộc để điện thoại xuống, hướng Biên Bình xin nghỉ, lái xe đến Nhà Thiên Sứ.

Thầy Chu rất ít khi chủ động gọi điện cho cậu, lần này đang giờ làm việc mời cậu đến Nhà Thiên Sứ một chuyến, phỏng chừng là có chuyện quan trọng phát sinh.

Vừa mới lát vào đường cái trước cửa Nhà Thiên Sứ, Phương Mộc liền chứng kiến vài chiếc xe hơi cao cấp đỗ ở ven đường, người đàn ông mập mập quần áo gọn gàng cùng mấy người cắt tóc húi cua, áo da quần đen bị cư dân phụ cận vây quanh thành hình tròn, tựa hồ đang tranh chấp vấn đề gì đó. Phương Mộc không lòng dạ nào quan tâm, từ bên cạnh bọn họ gào thét đi qua, chạy thẳng vào cửa Nhà Thiên Sứ.

Đậu xe xong, vòng qua Nhị Bảo đang nhiệt tình nhào tới đòi chơi oản tù tì, Phương Mộc vội vã chạy vào tòa nhà nhỏ hai tầng.

Thầy Chu và chị Triệu đều ở đó, bọn họ ngồi trong phòng thầy Chu, sắc mặt âm trầm. Thấy Phương Mộc tiến đến, thầy Chu vẫy vẫy tay ý bảo

Phương Mộc ngồi xuống, chị Triệu thì hừ một tiếng đem đầu xoay đi.

Phương Mộc có chút mặc danh kỳ diệu, "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Hai người cũng không mở miệng trước, điều này khiến Phương Mộc càng mê man, lại hỏi một lần nữa, thầy Chu mới ngẩng đầu, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Chị Triệu thấy thầy Chu không mở miệng, trực tiếp hỏi: "Phương Mộc, cậu chỉ tài trợ cho một mình Liêu Á Phàm, rốt cuộc là có mưu đồ gì?"

Phương Mộc nghe ra chị Triệu lời lẽ không có thiện ý, càng thêm sờ không được ý nghĩ, cậu đưa ánh mắt ném về hướng thầy Chu, "Đây là làm sao vậy?"

"Cậu nói," Chị Triệu đứng dậy, ngón tay chỉ vào mũi Phương Mộc, "Có đúng là cậu đối với Á Phàm có dụng ý xấu gì hay không?"

Hơn cả kinh ngạc Phương Mộc còn có chút khó chịu, "Đây là từ đâu nói ra hả?"

"Tiểu Triệu!" Thầy Chu đưa tay quát bảo chị Triệu ngưng lại, "Cô không biết tình huống, đừng vừa gặp đã như khẩu súng máy."

Chị Triệu hung hăng liếc mắt trừng Phương Mộc, hằm hừ ngồi xuống không nói.

"Phương Mộc, cậu cũng đừng sốt ruột." Thầy Chu đưa qua một điều thuốc, "Cậu gần đây có phải đã đưa cho Á Phàm vật gì hay không?"

"Đúng vậy."

"Anh xem, anh xem!" Chị Triệu lại nhảy dựng lên, ngón tay không ngừng run rẩy chỉ vào Phương Mộc, "Chính hắn cũng đã thừa nhận."

"Tôi đã thừa nhận cái gì?" Phương Mộc phát hỏa, "Những thứ như y phục, quần, còn có đồ dùng văn phòng phẩm vân vân, các người không phải đều nhìn thấy sao? Thầy Chu không phải còn dặn dò chị phân ra vài lần cho Liêu Á Phàm sao?"

Chị Triệu đứng sững, mới vừa rời tay còn hùng hổ dọa người cũng không biết làm sao mà dừng lại giữa không trung.

"Ai nha, Tiểu Triệu, cô đừng ở đây làm rối tinh rối mù nữa."

Thầy Chu từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp gấm nhỏ hình trái tim, đưa cho Phương Mộc, "Đây là cậu đưa cho Á Phàm sao?"

"Đây là cái gì?" Phương Mộc tâm trạng buồn bực, tiện tay tiếp nhận hộp mở ra nhìn, bị dọa giật nảy mình. Là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh tỏa sáng.

"Ai đưa?" Cậu mờ mịt nhìn thầy Chu, lại nhìn sang chị Triệu, "Đưa cho Liêu Á Phàm?"

Thầy Chu nhìn kỹ Phương Mộc, tựa hồ đang phán đoán cậu có nói dối hay không, vài giây sau, ông ngoảnh đầu nói với chị Triệu: "Hẳn không phải là Tiểu Phương đưa."

Chị Triệu có chút khó xử, "Vậy có thể là ai chứ?"

Phương Mộc hỏi: "Phát hiện ở đâu?"

"Dưới gối của Liêu Á Phàm."

"Có thể là nàng nhặt được ở bên ngoài hay không?"

"Không đâu." Thầy Chu lắc đầu, "Đứa nhỏ này nếu nhặt được thứ có giá trị như vậy, khẳng định sẽ giao cho tôi."

"Đúng vậy." Chị Triệu chen ngang, "Trước đó vài ngày, Á Phàm đã nhặt không ít vỏ lon, tiền bán phế phẩm đều giao cho chúng tôi."

"Vậy cái này là ai đưa cho nàng chứ?" Phương Mộc nhíu mày. Chị Triệu trêu ghẹo nói: "Cái này cảnh sát cậu có thể trở tài giúp chúng tôi lập án điều tra nha."

Phương Mộc còn có chút giận nàng, không nóng không lạnh "A" một tiếng. Chị Triệu cũng hiểu được có chút thẹn thùng, nói câu "tôi đi xem bọn nhỏ" liêu xoay người ra ngoài.

Chị Triệu vừa ra khỏi cửa, thầy Chu liền hạ giọng hỏi: "Thật không phải cậu đưa?"

"Thầy Chu!" Phương Mộc vừa ủy khuất vừa buồn cười, "Tôi nào mua được thứ đồ tốt như vậy chứ? Một phần ba tiền lương mỗi tháng của tôi đều gửi cho nơi này, nào còn dư lại nhiều tiền để không như vậy a."

"Haha, không nói nữa không nói nữa." Thầy Chu cười khoát khoát tay, "Tôi cũng không có ý tứ gì khác, chỉ không muốn để cậu tặng nó thứ gì đó quá quý trọng mà thôi."

"Hừ, chị Triệu cũng không phải nghĩ như vậy đâu."

"Cậu đừng để ý. Á Phàm là một cô gái, một lão đầu như tôi đây không quan tâm đến chuyện trong cuộc sống nàng lắm, Tiểu Triệu bình thường quan tâm nhiều hơn. Hơn nữa, nàng cũng không biết chuyện sâu xa giữa cậu và Á Phàm —— Người không biết không đáng trách mà."

Phương Mộc cười cười tỏ vẻ đã hiểu, ngay sau đó mày mặt lại, "Là ai tặng đây chứ?"

"Bây giờ còn chưa biết, chờ Á Phàm trở về hỏi nàng một chút sẽ rõ." Thầy Chu nghĩ nghĩ, "Đứa nhỏ này sẽ không trộm đồ, tôi chỉ là lo lắng nó kết giao bằng hữu xấu."

Phương Mộc trầm mặc một hồi, nhớ tới một việc.

"Chuyện tình phá bỏ và dời đi nơi khác thế nào rồi?"

Chuyện này hiển nhiên khiến thầy Chu rất buồn bực, ông ần đầu lọc vào trong gạt tàn, thở dài một tiếng.

"Không thuận lợi lắm." Thầy Chu lấy tay ấn ấn huyết thái dương, "Khoản bồi thường thương nghiệp trả quá thấp, cư dân phụ cận cũng không hài lòng, song phương đàm phán thất bại."

Phương Mộc nghĩ không ra nên nói gì để an ủi ông, "Đừng tức giận. Cho dù phá bỏ và dời đi nơi khác, hơn phân nửa còn chưa chắc chắn được gì, tối thiểu phải chờ tới mùa xuân năm sau."

"Hy vọng là thế. Tốt xấu gì cứ để tôi sống qua mùa đông này rồi hãy nói."

Bất thành linh, trong viện truyền đến tiếng khóc của hài tử cùng tiếng chửi bới sắc bén của chị Triệu. Thầy Chu liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức nhảy dựng lên xông ra ngoài. Phương Mộc thấy thế, chưa kịp hỏi gì, cũng chạy ra theo.

Trong viện một mảnh đại loạn. Đám người vừa rồi Phương Mộc thấy ở ven đường đang đứng trong sân, Nhị Bảo nằm trên mặt đất, khóe miệng chảy máu. Chị Triệu hướng một tên tai to mặt lớn liên tục kêu khóc, bọn nhỏ cũng phụ họa theo, trong lúc nhất thời, tiếng huyên náo bên tai không dứt.

Thầy Chu chạy tới ôm lấy Nhị Bảo, môi Nhị Bảo bị rách, máu và nước mắt, tro bụi xen lẫn cùng nhau dính trên mặt, nhìn qua thê thảm vô cùng.

"Đây là có chuyện gì?" Ngữ điệu thầy Chu run nhè nhẹ, có thể nghe ra nội tâm ông đang cực lực áp chế phần nộ, "Tại sao đánh người?"

Nguyên lai, vừa rồi chị Triệu dẫn bọn nhỏ chơi đùa trong sân, đột nhiên từ cửa xông vào một đám người, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía tòa nhà và sân, trong miệng còn nói "Tòa nhà này phải dỡ xuống", "Đem đại thụ đốn ngã" các loại. Chị Triệu hỏi bọn hăn làm loạn gì đó, đám người này không đếm xỉa đến nàng, còn vọt tới vườn rau một đường loạn giẫm. Nhưng lúc này Nhị Bảo lại chen qua muốn cùng tên béo cầm đầu kia chơi trò oản tù tì, tên béo ngại trên người bé dơ bẩn, né vài cái không tránh được, quất một tát lên mặt Nhị Bảo, còn đạp ngã bé trên mặt đất.

Sắc mặt thầy Chu càng nghe càng âm trầm, tay đang lau mặt cho Nhị Bảo cũng không nhịn được mà run rẩy.

Đám người đó cũng đã nhận ra thầy Chu, một người trong đó nói thầm vài câu bên tai tên béo cầm đầu, trên mặt tên béo lập tức đổi sang vẻ tươi cười.

"Hiếu lắm, đều là hiếu lắm." Gã hướng thầy Chu vươn tay ra, "Chu Quốc Thanh lão tiên sinh đúng không?"

Thầy Chu không thềm để ý đến cánh tay kia, lạnh lùng nói: "Người là ai?"

Người bên cạnh lập tức chen ngang, "Đây là Hầu tống của chúng tôi."

Tên béo không thẹn không ngượng buông tay, vẻ mặt kiêu căng nói: "Kẻ hèn là phó tống của điền sản Hằng Kim, Hầu Quốc Phú. Chu lão tiên sinh, qua đây nói chuyện chút."

Dứt lời, gã không thèm phân trần kéo bả vai thầy Chu qua, mạnh mẽ đem ông lôi sang một bên.

"Chu lão tiên sinh, tôi biết ông là người đứng đầu đám thường dân này, hội nghị phá bỏ và dời đi nơi khác lần trước, chính là ông đại biểu cho bọn họ lên tiếng đúng không?" Hầu Quốc Phú thấp giọng nói, "Chúng ta hãy bớt nói lời thừa. Ông không phải là muốn tiền sao? Tôi cho ông tiền bồi thường so với những người khác nhiều hơn ba phần, cho ông năm vạn đồng, ông giúp tôi đối phó với đám thường dân này."

Thầy Chu gạt rơi tay gã, cao giọng nói: "Chuyện phá bỏ và dời đi nơi khác có pháp luật, có chính sách, còn có chính phủ, nên làm thế nào thì làm thế ấy."

"Hơn bốn phần, tám vạn?"

"Hầu tống mời người trở về đi." Thầy Chu nhìn chăm chăm khuôn mặt béo của Hầu Quốc Phú, nói từng câu từng chữ: "Nhưng người phải xin lỗi đứa bé cho ta!"

Hầu Quốc Phú nhìn Nhị Bảo, trong đôi mắt nhỏ sau gọng kính vàng toát ra ánh sáng hùng hổ dọa người.

"Chu lão đầu, loại điêu dân như người ta thấy nhiều lắm rồi." Gã âm nghiêm mặt nói: "Đừng đem một thằng đàn độn ra đây tranh thủ đồng tình. Người đây là chỗ nào, ổ của mấy đứa đàn độn?"

Thầy Chu rút cuộc không chế không được tâm tình của mình, đưa tay hướng trên mặt Hầu Quốc Phú đánh tới. Hầu Quốc Phú tránh né không kịp, nặng nề trúng một cái tát, gọng kính vàng cũng bay ra ngoài. Thầy Chu còn muốn đánh nữa, vừa mới vung tay lên, một nam tử áo da ngay phía sau đã hung hăng đập ngã ông.

Thầy Chu gục trên mặt đất, mấy nam tử áo da khác cũng vây đến, trong cái miệng dơ bẩn mắng: "Lão già chết tiệt, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Chị Triệu thét chói tai nhào sang, liều mạng muốn ngăn cản tên ác ôn này, bọn nhỏ cũng vung nắm tay be bé nện trên người bọn chúng.

Thầy Chu vùng vẫy muốn đứng lên, nam tử vừa rời đá ngã ông lại nhấc chân muốn đạp, chân vừa giơ lên, trước mắt đột ngột tối sầm, cả người bay ngang ra ngoài, nặng nề ngã nhào trên mặt đất.

Phương Mộc sắc mặt tái nhợt, tay cầm một cây cảnh côn ASP đứng bên người thầy Chu.

Nam tử áo da che miệng lẫn lộn trên mặt đất, máu tươi từ giữa kẽ tay không ngừng trào ra. Mấy tên ác ôn còn lại đều sợ choáng váng, sau khi tỉnh hồn lại, đều từ trên người lấy ra dao nhíp. Đang muốn nhất tề nhào lên, Hầu Quốc Phú kêu một tiếng: "Đều dừng tay cho tao!"

Đám ác ôn mặc danh kỳ diệu nhìn ông chủ của mình, Hầu Quốc Phú lại nhìn chăm chăm cảnh côn trong tay Phương Mộc.

"Vật dụng tiêu chuẩn của cảnh sát a." Hầu Quốc Phú nhìn lướt qua nam tử áo da không ngừng quay cuồng gào khóc trên mặt đất, "Người anh em, cậu từ đâu tới?"

Phương Mộc không trả lời hẳn, hướng bên cạnh bĩu môi, chị Triệu cầm điện thoại di động của Phương Mộc đang nhắm ngay bên này, hiển nhiên là chế độ quay.

Phương Mộc lạnh lùng nói: "Có đi hay không?"

Hầu Quốc Phú cười khan một tiếng phất ta ra hiệu thủ hạ thu hồi dao nhíp, sau đó, gã lấy tay chỉ chỉ Phương Mộc: "Tao sẽ còn tìm mày. Chúng ta đi!"

Đám người hùng hổ ra khỏi sân, vừa vặn Liêu Á Phàm tan học trở về cùng mấy đứa nhỏ gật đầu. Liêu Á Phàm nhìn bọn họ hỗn hển bò lên xe hơi, lại nhìn về phía bức tường trước cổng, chạy như bay sang.

"Xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt của nàng theo thứ tự đảo qua thầy Chu bụi đất đầy người, Nhị Bảo khuôn mặt dính máu và Phương Mộc tay cầm cảnh côn, "Xảy ra chuyện gì?"

Không có người trả lời nàng. Phương Mộc cất kỹ cảnh côn, vội vàng xem thương thế của thầy Chu, chị Triệu mở hai phiến môi Nhị Bảo, trong miệng nhỏ giọng mắng. Bọn nhỏ đều sợ hãi, chụm thành một đoàn run bần bật.

"Tối cùng là làm sao vậy?" Liêu Á Phàm thấy không ai phản ứng nàng, gấp đến độ kêu to.

Chị Triệu dường như chỉ mới nhìn thấy nàng, không thềm phân trần, túm nàng qua kéo về phía tòa nhà nhỏ. Phương Mộc cũng dìu thầy Chu trở về phòng của ông. Cậu để thầy Chu ghé vào trên giường, nhắc áo ông lên, trên tấm lưng phía sau một mảnh máu bầm rõ ràng lộ ra trước mắt.

Phương Mộc có chút lo lắng, dù sao thầy Chu tuổi tác đã lớn, liền đề nghị đến bệnh viện kiểm tra. Thầy Chu kiên trì không đi, Phương Mộc khuyên một hồi, thấy thầy Chu thái độ kiên quyết, chỉ có thể đành thôi.

"Tôi thật sự không có việc gì, có phải đã rước lấy phiền toái cho cậu rồi không?" Thầy Chu có chút lo lắng hỏi.

"Không sao. Cảnh sát nhân dân gặp loại tình huống này ra tay ngăn chặn là việc nên làm." Phương Mộc cười cười, "Sợ rằng tên khốn kia trong thời gian ngắn đừng mong gặm được sườn heo."

Thầy Chu bị chọc cười, sau đó là một trận kịch ho khan kịch liệt, Phương Mộc vội vàng vỗ nhẹ sau lưng ông.

"Thầy Chu, không nghĩ tới thầy cũng nóng tính như vậy."

"Khụ, nếu gã nói gì khác tôi còn nhin," Thầy Chu thật vất vả mới dừng ho khan, "Gã nói Nhị Bảo là kẻ đàn độn, nói Nhà Thiên Sứ là ổ của những đứa đàn độn, tôi đây không nhin được."

Nói đến Nhị Bảo, thầy Chu cố sức đứng lên, bảo Phương Mộc cùng ông đi xem thương thế của Nhị Bảo như thế nào.

Mới vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Liêu Á Phàm sắc mặt đỏ bừng nổi giận đùng đùng từ trong phòng chị Triệu chạy đến, vừa đi vừa sửa sang lại quần. Chị Triệu theo sát đi tới, trong miệng còn bất y bất nhiên (không được như ý thì dây dưa không bỏ) nói thầm: "Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này. . . . ."

Lúc Liêu Á Phàm đi qua bên người Phương Mộc, mặt đã hồng tới bên tai, nhưng vẫn gắng gượng hướng thầy Chu duỗi tay:

"Đem đồ của con trả lại cho con!"

"Á Phàm," Thầy Chu vui vẻ hòa nhã nói: "Đồ trả lại cho con thì có thể, nhưng con phải nói cho ông là ai tặng con."

Liêu Á Phàm mím chặt môi, tay quật cường duỗi ra, tựa hồ muốn nói: "Không nói!"

Chị Triệu ở một bên phụ họa, "Đúng! Không nói rõ ràng, sẽ không trả."

Trong mắt Liêu Á Phàm dần dần đọng đầy nước mắt, nàng nhìn nhìn thầy Chu, lại nhìn nhìn chị Triệu, cuối cùng đem ánh mắt cầu xin ném về phía Phương Mộc. Phương Mộc có chút mất tự nhiên, bất đắc dĩ hướng nàng làm mặt mếu.

Nước mắt rớt cuộc tràn mi, Liêu Á Phàm quát to một tiếng: "Các người dựa vào cái gì lấy đồ của tôi!" Rồi xoay người chạy mất.

Thẳng đến giờ cơm tối Liêu Á Phàm vẫn không xuất hiện, có lẽ là bởi vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, bầu không khí của bữa ăn tối rất nặng nề, người duy nhất cao hứng bưng bưng chính là Nhị Bảo, vết thương trên môi cũng không ảnh hưởng đến hứng thú của bé đối với thức ăn, như trước ăn hết sức vui vẻ.

Vết thương của thầy Chu không nhẹ, vô pháp thẳng sống lưng, chỉ có thể khom mình, vì vậy đơn giản ăn một chút rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Liêu Á Phàm vắng mặt, Phương Mộc xung phong đảm nhận giúp chị Triệu dọn dẹp rửa bát, chị Triệu sống chết không cho, Phương Mộc đành phải dừng tay.

Trong phòng thầy Chu hàn huyên một hồi, Phương Mộc đứng dậy cáo từ. Lúc đi ngang qua phòng chị Triệu, vừa nhìn thấy di ảnh của đứa bé kia. Phương Mộc đột nhiên ý thức được chị Triệu tựa hồ chưa bao giờ đóng cửa, suy nghĩ một chút, đi vào.

Trong phòng ngọn đèn hôn ám, nhang khói lượn lờ, bởi vì quanh năm đều đốt đèn chong và thắp hương, bốn bức tường đều bị hun đến đen vàng. Phương Mộc chăm chú nhìn đứa bé trong khung ảnh, chợt nhớ tới câu chị Triệu từng nói qua kia:

"Con trai tôi nhất định sẽ trở về."

Nàng quanh năm bái tế con mình, hơn nữa cũng không đóng cửa, tựa hồ đúng là chờ con trai mình trở về. Trong lư hương tàn tro rơi xuống thật dày, chôn giấu một tấm lòng của người mẹ. Phương Mộc lấy hai nén nhang, đốt rồi cắm vào trong lư hương, nhẹ nhàng nói: "Nếu con thật sự dưới tuổi vàng có biết, hãy trở về nhìn xem nhé."

"Nhất định sẽ trở về." Chẳng biết khi nào, chị Triệu đã trở lại. Nàng lê bước chân mệt mỏi đi tới bên giường ngồi xuống, buông tay áo xắn lên cao, lại phải chút bụi bặm trên người.

"Cậu ngồi a, Tiểu Phương, chị nơi này không có gì tốt để chiêu đãi cậu."

Phương Mộc ứng tiếng, ngồi trên ghế bên cạnh bàn.

"Chị Triệu, chị ở nơi này của thầy Chu công tác đã bao lâu?"

"Hơn sáu năm thì phải." Chị Triệu bấm ngón tay tính toán, "Sáu năm lẻ bảy tháng."

"Chị năm nay. . . . ."

"Đã 41." Chị Triệu sáng khoái nói: "Đã thành bà già rồi."

"Sao còn chưa suy nghĩ đến việc xây dựng một gia đình?" Phương Mộc châm chước từ ngữ của mình, "Có lẽ còn có thể sinh thêm một đứa con. . . . ."

"Không." Chị Triệu kiên quyết lắc đầu, "Tôi đợi con trai tôi, nó nhất định sẽ trở về."

"Chị Triệu," Phương Mộc suy nghĩ một chút, nhin không được nói:
"Người chết không thể sống lại. . . . ."

"Đích xác không thể sống lại!" Chị Triệu cắt đứt lời Phương Mộc,
"Nhưng người sau khi chết sẽ có quỷ hồn, quỷ hồn có thể trở về mà!"

Phương Mộc không biết nói gì để chống đỡ, chị Triệu nhìn vẻ mặt
Phương Mộc, chậm rãi nói: "Cậu không tin phải không?"

Phương Mộc do dự một chút, lắc đầu.

"Tôi tin!" Hốc mắt chị Triệu dần dần đỏ, "Tôi vạn lần tin tưởng. Bảy
năm trước, chính vì tôi không tin việc này, mới mất đi con trai của tôi!"

Đột nhiên, chị Triệu thất thanh khóc rống lên.

Phương Mộc chân tay rối loạn, không biết nên làm thế nào an ủi nàng,
chỉ có thể mờ mịt luống cuống ngồi đó, thì thào nói vài câu vô thường vô
phạt.

Tiếng khóc của người mẹ quanh quẩn trong một mảnh an tĩnh của Nhà
Thiên Sứ, rất nhiều đứa nhỏ trốn trên giường, quần chặc chần. Trong căn
phòng kia, lão nhân gục đầu xuống, nhẹ nhàng thở dài.

Chị Triệu khóc thật lâu mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, Phương Mộc kéo
tay nàng qua, đưa cho nàng một chiếc khăn mặt.

"Chị, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nói cho tôi biết được không?"

Chị Triệu chà lau vệt nước mắt ràn rụa, vừa nghẹn ngào, vừa chậm rãi kể
lại.

"Khi đó tôi có một gia đình rất hạnh phúc, một nhà ba người, hoà thuận
vui vẻ. Duy Duy không hẳn là thông minh, nhưng cũng có thể nghe nói,
hiểu chuyện. Năm nó 8 tuổi, có một ngày đột nhiên hoảng hốt thất thố
chạy về nhà, một mạch chui vào phòng ngủ không ra nữa. Cha nó hỏi nó
làm sao vậy, Duy Duy nơm nớp lo sợ nói trong WC của trường nhìn thấy
quỷ. Tôi và cha nó chưa từng nghiêm túc suy nghĩ việc này, tưởng chỉ là
con nít nghĩ ngợi lung tung. Ai ngờ ngày thứ hai Duy Duy nói sao cũng
không chịu đến trường, nói sợ gặp lại quỷ. Cha nó nói vài câu, cuối cùng
tát nó một cái, nó khóc sướt mướt rồi đi học. Bắt đầu từ đó, thành tích

học tập của Duy Duy liên tục xuống dốc, mỗi ngày đều phờ phạc. Giáo viên gọi điện thoại cho chúng tôi, nói Duy Duy giờ học thường xuyên gục vào trên bàn ngủ. Tôi về nhà truy hỏi nó, Duy Duy nói nó buổi tối không dám ngủ, nhắm mắt lại có thể thấy quỷ. Không có biện pháp, tôi và cha nó chỉ có thể thay phiên nhau ngủ cùng con. Chính là, phiền toái lại đến lần nữa. . . . ."

Chị Triệu dùng khăn che miệng lại, ô ô khóc lên.

"Qua vài ngày, tôi phát hiện con trai không chịu ăn cơm, cũng không chịu uống nước, hỏi ra mới biết nó không dám đến WC của trường, sợ gặp lại quỷ. Về sau ngay cả WC nhà mình cũng không dám đi, nhiều lần đều là tiểu trên giường, hay trong quần. Tôi và cha nó không có trình độ văn hóa, không nghĩ tới việc dẫn Duy Duy đi khám bác sĩ tâm lý, cho rằng đứa nhỏ này quá yếu ớt. Có một lần cha nó tức giận, ép buộc nó uống liền hai ly nước lớn, kết quả nửa đêm chúng tôi bị tiếng khóc của Duy Duy làm bừng tỉnh, nó nói nó muốn vào WC, cha nó theo nó đi, nhưng lại phát hiện đứa nhỏ này làm thế nào cũng tiểu không ra, cẩn thận nhìn vào, Duy Duy cứ nhiên đem tiểu kê kê của mình dùng dây thắt lại. Tôi và cha nó nhanh chóng đưa Duy Duy đến bệnh viện, bác sĩ sau khi đem cắt bỏ dây, nó vẫn tiểu không ra. Bác sĩ nói đứa nhỏ cố ý nín tiểu, bảo chúng tôi dẫn nó đến WC, từ từ tiểu. Cha Duy Duy cứng rắn lôi kéo thẳng bé đến WC, tôi ở dưới lầu trả tiền, kết quả tiền trên người tôi không đủ, trở lại tìm cha nó. Cha nó từ trong WC đi ra đưa tiền cho tôi, khi quay trở lại, đứa nhỏ đã không thấy tăm hơi. Cha nó biết không tốt, nhanh chóng nhào tới bên cửa sổ nhìn, Duy Duy đã nằm ở dưới lầu, cha nó cuống cuồng, cũng nhảy xuống. . . . ."

Khuôn mặt chị Triệu chôn trong khăn tay, lại bắt đầu khóc nức lên.

". . . . .Đứa nhỏ đã mất lúc ấy, cha nó ở trong bệnh viện vật lộn hơn một tháng, cũng mất. Lo liệu xong hậu sự cho hai người họ, tôi đã tiêu hết tiền tiết kiệm, cũng đã bán nhà, thật sự cùng đường. Đúng lúc này, thầy Chu tìm được tôi. . . . ."

Chị Triệu dần dần bình tĩnh trở lại, "Thầy Chu cho tôi công việc, còn cho tôi một chỗ ở. Tôi không biết mình kiếp trước rốt cuộc đã làm gì, cửa nát

nhà tan, rồi lại để cho tôi gặp được người tốt như thế. . . . ."

"Đúng vậy." Phương Mộc khó nén dao động trong lòng, thì thào nói.

"Tôi hiện tại rất thỏa mãn," Chị Triệu lau khô nước mắt, dừng cảm cười cười, "Tôi muốn chăm sóc tốt cho những đứa trẻ nơi này, tích nhiều đức, ông trời sẽ trả con trai tôi về, cho dù nó là quỷ hồn cũng được. Đến lúc đó, tôi muốn nói với nó. . . . ."

Nàng quay đầu nhìn đứa bé trong khung ảnh, lệ lại đọng đầy vành mắt, ". . . . .Tôi sẽ nói với nó, mẹ sai rồi, mẹ tin tưởng con. . . . ."

Lúc Phương Mộc rời đi đã là 9h30 đêm. Cậu không biết Liêu Á Phàm đang ở đâu, cũng không biết nàng có trở về chưa, ngồi trong sân của Nhà Thiên Sứ rút một điếu thuốc. Nhà Thiên Sứ, tên thật tốt đẹp, chỉ là từng thiên sứ này, đều có một cố sự bị tổn thương.

Hút xong một điếu, Phương Mộc bước ra khỏi sân, lên xe, khởi động, trong một khắc đèn xe phát sáng, cậu nhìn thấy Liêu Á Phàm đang đứng vị trí phía trước cách xe chưa đầy năm thước.

Cậu nhìn cô bé, dưới ngọn đèn chói mắt, Liêu Á Phàm hiển nhiên không nhìn rõ được cậu trong buồng lái, nhưng cô bé không hề có ý đưa tay ngăn lại ngọn đèn, cứ như vậy thẳng tắp đứng nơi đó.

Phương Mộc tắt đèn xe, rồi nhảy xuống.

"Con tại sao lại ở chỗ này? Ăn cơm chưa?"

Trong bóng tối, đôi mắt Liêu Á Phàm phát sáng đến dọa người, Phương Mộc tinh tường nghe được tiếng hàm răng nàng va chạm vào nhau, giống như tiếng băng vỡ thanh thúy. Đột ngột, Liêu Á Phàm ôm lấy cánh tay Phương Mộc, Phương Mộc nhận ra được, nàng đang run rẩy.

"Nơi này của bọn con, Nhà Thiên Sứ. . . . ." Thanh âm của Liêu Á Phàm cũng run rẩy tựa như thân thể của nàng, ". . . . .Có đúng là sẽ bị tháo dỡ hay không?"

"Con nghe ai nói?"

"Có đúng hay không?" Thanh âm Liêu Á Phàm thoảng đẽ cao, lực độ trên tay cũng chợt gia tăng, "Chú nói cho con biết, chú đừng gạt con. . . ."

Phương Mộc chợt nhớ tới buổi chiều nàng từng dừng lại bên ngoài bức tường trong chốc lát, quay đầu nhìn, quả thật trên bờ tường có thể thấy rõ một vòng màu hồng thật to, bên trong đầm đìa một chữ đỏ: Phá.

"Con đừng lo, sẽ có biện pháp." Phương Mộc không thể nghĩ ra lời nào tốt hơn để an ủi nàng. Song những lời này không thể nghi ngờ đã chứng thật suy đoán của Liêu Á Phàm, tay nàng thoảng cái thả lỏng xuống, toàn thân tựa hồ cũng muốn xụi lơ theo.

"Mau trở về thôi, chị Triệu chờ đến sốt ruột rồi."

Thân thể Liêu Á Phàm run lên, nhưng không di chuyển. Phương Mộc thở dài, cầm tay đưa nàng vào sân. Dáng đi Liêu Á Phàm nhẹ nhẽ lung lay, tựa hồ đã mất đi trọng lượng toàn thân, tùy ý Phương Mộc đưa nàng vào tòa nhà nhỏ hai tầng, giao vào tay chị Triệu.

Trên đường về, Phương Mộc chú ý quan sát những nhà cửa phụ cận, chữ "Phá" nhìn thấy mà giật mình kia có thể thấy ở khắp nơi, điều này khiến cậu cảm thấy chính mình phảng phất như đang chạy băng băng trên một con đường sắp bị hủy diệt. Có người lấy danh nghĩa mở rộng thành thị phá hủy nhà của người khác, mặc dù có bồi thường, có nhà mới, chính là có mấy ai nguyện ý rời khỏi căn nhà mình đã sinh sống mười mấy năm? Lại có mấy thiên sứ, nguyện ý rời khỏi thiên đường ấm áp?

Tiêu: Chương này siu dài >__<

À Tiêu xin thông báo!!! Từ giờ cho đến hết tuần sau sẽ là cách một ngày mới có một chương mới nhé >__< Tiêu đang thi ah~~~

Chương 26 - Theo dõi.

Cuộc gặp gỡ tình cờ trong bệnh viện khiến Phương Mộc tin chắc giữa Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ có sự liên hệ nào đó, điều này cũng khiến suy đoán của cậu tăng thêm vài phần thuyết phục: Giữa án mạng mê cung, án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã và án mạng trường trung học đệ 11 thành phố có liên kết bên trong. Mặc dù liên hệ với vụ án thứ hai chưa rõ ràng, nhưng đối tượng tình nghi của vụ án đầu và vụ án thứ ba có quen biết nhau là sự thật. Đương nhiên, nếu bọn họ có thể được gọi là đối tượng tình nghi.

Đàm Kỳ có bằng chứng vắng mặt ở hiện trường, việc tình nghi Khương Đức Tiên gây án cũng không rõ ràng, nhưng trong lòng Phương Mộc, hình ảnh của hai người kia trong tất cả đối tượng tình nghi là nổi bật nhất. Cậu cũng không hoài nghi thiên phú phát hiện tội phạm của mình, nhưng sau sự kiện nhìn lầm La Gia Hải kia, nhiều ít cũng ảnh hưởng tới một ít tự tin của cậu. Huống chi, căn cứ theo chứng cứ hiện có, rất khó đem hai người này liệt vào đối tượng tình nghi trọng điểm, càng miễn bàn đến việc gom lại điều tra án.

Bất quá từ tin tức phản hồi về trước mắt, về ý nghĩ "chuộc tội" của Biên Bình tựa hồ không thể thực hiện được. Cảnh sát điều tra những có quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê tiến triển rất chậm chạp, không có phát hiện đầu mỗi gì có giá trị. Việc này nhiều ít cũng giúp Phương Mộc dành được chút không gian, dưới kiến nghị của cậu, Trịnh Lâm yêu cầu khâu kỹ thuật trinh sát tiến hành theo dõi định vị điện thoại di động của Đàm Kỳ và Khương Đức Tiên. Từ kết quả điều tra cho thấy, trong đám người liên lạc với Khương Đức Tiên không phát hiện nhân vật khả nghi, phần lớn là thân quyến và đương sự tố tụng. Cùng đám người Đàm Kỳ liên lạc cũng không sai biệt lắm, không phát hiện cùng Khương Đức Tiên có chung nhân vật liên lạc, nhưng gần hơn một tháng tới nay, một số di động cùng Đàm Kỳ tiếp xúc thường xuyên, trò chuyện mỗi ngày ít thì bốn năm lần, nhiều thì hơn chục lần, trong thời gian đó còn trao đổi lượng lớn tin nhắn.

Tư liệu của máy chủ rất nhanh được điều tra rõ ràng. Khúc Nhị, nữ, 25 tuổi, dân tộc Hán, phó chủ quản phòng kinh doanh tiêu thụ của một xí

nghiệp vốn nước ngoài nào đó, xem như là một thành phần tri thức. Từ nội dung tin nhắn của nàng và Đàm Kỳ đến xem, hai người hẳn là quan hệ yêu đương nam nữ.

Xét thấy biểu hiện của Khương Đức Tiên ngày đó ở bệnh viện, hoài nghi Khương Đức Tiên đã phát hiện ra hành động của cảnh sát. Đây là một chuyện tương đối đau đầu, bởi vì Khương Đức Tiên là một gã luật sư thâm niên, hẳn đối với quá trình cảnh sát tra án rõ như lòng bàn tay, nếu hẳn đã có cảnh giác, công tác điều tra sẽ rất khó triển khai. Nếu Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ thật có liên lạc, vậy tin tưởng Đàm Kỳ cũng sẽ có ý trốn tránh điều tra, việc này khiến trình phá vụ án đã khó nay càng thêm khó. Vì vậy cảnh sát quyết định điều chỉnh sách lược điều tra, lấy việc điều tra bí mật làm chủ, trọng điểm theo dõi điện thoại di động của hai người.

Loại thủ đoạn này kỳ thật là động tác bất đắc dĩ, thậm chí có khả năng kẻ tình nghi phạm tội mạo hiểm thoát khỏi khống chế. Bởi vì Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ đều có thể sử dụng những số di động khác tiến hành liên lạc đơn tuyến, nhưng trước khi chưa nắm giữ được chứng cứ đanh thép, cũng chỉ có thể tạm thời hành động như vậy.

Song động tác bất đắc dĩ này, đã có một thu hoạch nho nhỏ. Cảnh sát sau khi trải qua vài ngày theo dõi, phát hiện liên lạc giữa Khúc Nhị và Đàm Kỳ đột nhiên gián đoạn, từ đoạn thời gian đó đến xem, vừa vặn là ngày thứ hai sau khi Phương Mộc và Trịnh Lâm thấy bọn họ trong bệnh viện. Điều này không khỏi khiến Phương Mộc sinh ra một hoài nghi: Nếu Khúc Nhị và Đàm Kỳ chỉ là quan hệ yêu đương, không liên quan đến vụ án, Đàm Kỳ không nhất định phải cắt đứt liên lạc hai bên. Nói cách khác, Khúc Nhị cũng có khả năng cũng là đối tượng tình nghi gây án!

Biên Bình nhắc nhở Phương Mộc, có lẽ hai người vừa vặn lúc ấy cắt đứt quan hệ yêu đương, dù sao đối với nam nữ bây giờ mà nói, phân phân hợp hợp là chuyện thường tình. Phương Mộc cố ý an bài vài lần theo dõi Khúc Nhị, vài lần đầu theo dõi không có thu hoạch gì, lúc theo dõi đến ngày thứ năm, vừa vặn là ngày cuối tuần. Khúc Nhị sau khi tan ca lái xe đến một khu mua sắm cỡ lớn, khi chọn lựa nội y trong khu nội y nữ, nam

điều tra viên sợ mình theo vào khu nội y sẽ quá bắt mắt, dễ dàng bại lộ, liền yêu cầu thay đổi nữ điều tra viên, ngay lúc trao đổi, Khúc Nhị lại biến mất trong phạm vi quản chế, điện thoại di động cũng đóng. Sau khi mất đi mục tiêu, Phương Mộc còn chưa hết hy vọng, lại phái người hóa trang thành nhân viên vệ sinh ngồi thủ dưới nhà Khúc Nhị, sau ba ngày chờ đợi, rốt cuộc từ trong một túi rác nhà Khúc Nhị phát hiện một phiếu dùng cơm bị xé nát. Từ số lượng gọi cơm đến xem, người tiêu thụ khẳng định không phải mình Khúc Nhị. Phương Mộc cầm hình Đàm Kỳ đến nhà ăn, một gã phục vụ viên chứng thật ngày đó đúng là Đàm Kỳ và Khúc Nhị cùng dùng cơm trong phòng ăn.

Đây chứng minh rằng Đàm Kỳ và Khúc Nhị vẫn duy trì liên lạc, hơn nữa đã có cảnh giác với hành động của cảnh sát. Theo như việc này, Khúc Nhị cũng cùng vụ án không thoát khỏi liên quan!

Vụ án này càng ngày càng có ý tứ rồi.

***

Tuyết rơi. Đây là trận tuyết đầu tiên sau khi thành thị phương bắc này bước vào mùa đông, không lớn, chỉ có thể khiến trên mặt đường được bao phủ một tầng bạch sắc mỏng manh. Khi có xe chạy ngang qua, màu trắng noãn vừa mới tồn tại chưa được bao lâu lại không còn sót lại chút gì. Bông tuyết bị bánh xe cuộn cuộn thốc lên, sau khi bị trộn lẫn với bụi đất hoàn toàn thay đổi diện mục khi rơi xuống, trở nên cùng màu với mặt đường, dần dần tan rã.

La Gia Hải lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt vô thần.

Trầm Tương nói nàng sinh ra trong một ngày tuyết rơi, do đó cả đời đều yêu quý màu trắng. Cảnh sát Phương nói đúng, người thích màu trắng thường hướng tới thuần khiết, Trầm Tương chính là một người như vậy, tựa như bông tuyết lất phất rơi ngoài cửa sổ, mỹ hảo mà yếu ớt, chút dơ bẩn nhỏ nhỏ cũng có thể hủy diệt nàng.

Tại sao lại có người nhẫn tâm nghiền qua lớp tuyết thuần khiết mềm mại đó?

Tại sao lại có người nhẫn tâm thương tổn cô gái đáng yêu đơn thuần đó?

Nắm tay La Gia Hải dần dần xiết chặt, mỗi lần nghĩ đến việc này, y đều cảm thấy đau triệt tâm phế, theo đến chính là thù hận khắc cốt. Đều là tên đó! Đều là gã hủy hoại mình và Trầm Tương!

La Gia Hải rất hối hận đã đáp ứng Z tiên sinh đem chuyện của mình kéo dài đến sau này. Y mỗi ngày nôn nóng bất an ở trong gian phòng này đi tới đi lui, cảm giác cừu hận lan khắp lồng ngực như một quả khí cầu bành trướng, nó từng phút từng giây đều phình to, ép tới mức y không cách nào hít thở nổi! Mỗi lần rời khỏi nơi này, đi đến quán nhỏ ven đường đó, y đều có thể cảm thấy thoáng buông lỏng. Nhưng khi chứng kiến vẻ mặt cô Q và J tiên sinh như trút được gánh nặng và vui sướng trả được đại cừu, y lại cảm thấy không thể chờ nổi. Y lưu lại là vì báo thù cho Trầm Tương -- Thậm chí là lý do duy nhất để sống trên đời này, nhưng ngày đó, khi nào mới đến đây?

Cánh cửa đột nhiên bị gõ vang, tiếng đập cửa dài ngắn theo quy luật khiến tâm La Gia Hải vừa nhấc lên lại thoáng buông trở về. Hẳn là T tiên sinh đến đưa chút thức ăn.

La Gia Hải mở cửa, đứng ngoài cửa là Z tiên sinh. Z tiên sinh nhìn y lo lắng, mỉm cười hất miệng, ý bảo y nhanh để mình vào, đóng kỹ cửa lại.

"Sao T không tới?" La Gia Hải nhìn Z tiên sinh đem hai túi đồ to trong tay đặt lên bàn, có chút bất an hỏi han.

"Hẳn trong thời gian ngắn không thể trở lại nữa." Z tiên sinh cau mày, tiện tay cầm một điếu thuốc ném cho La Gia Hải, "Nghe T nói, cậu học hút thuốc được rồi?"

La Gia Hải nhận lấy điếu thuốc, đôi mắt thủy chung nhìn chăm chăm Z tiên sinh, "Xảy ra chuyện gì?"

"Có khả năng cảnh sát đang theo dõi hẳn." Z tiên sinh thoáng trầm ngâm, "Tên này đang cùng Q yêu đương, làm không tốt ngay cả Q cũng không an toàn nữa."

"J tiên sinh đâu?" La Gia Hải lập tức hỏi.

"Hắn cũng vậy." Mà Z tiên sinh càng cau chặt hơn, "Lần hành động vừa rồi, chúng ta có rất nhiều chỗ lo lắng không chu toàn."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì. Trong tay cảnh sát không có chứng cứ, bọn họ cũng không làm được gì, nhưng sau này phải cẩn thận hơn chút nữa."

La Gia Hải trầm mặc một hồi, hỏi: "Các anh. . . . Cũng từng trợ giúp T tiên sinh sao?"

"Đúng vậy." Z tiên sinh nhìn La Gia Hải, "Cậu biết đó, tất cả chúng tôi, kể cả cậu, đều là nạn nhân của 'giáo hóa trường'."

"Vậy hẳn. . . . Là chuyện gì xảy ra?"

"Tôi biết ngay cậu muốn hỏi việc này." Z tiên sinh cười cười, từ trong túi áo lấy ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu đốt, "Vài chục năm trước, T vẫn còn là một đứa bé, ngây thơ chân chất, cùng những đứa trẻ khác không có gì bất đồng. Có một ngày, hắn trên đường tan học về nhà, gặp được một nam nhân, gã nói gã là đồng nghiệp của cha T, còn trực tiếp kêu tên của T. Gã hỏi T có muốn cùng gã đi xem phim võ thuật không, T rất vui vẻ đáp ứng. Sau đó, gã mang T đến một rạp chiếu phim, còn mua cho T một chai nước ngọt, nhưng sau khi T uống nước ngọt thì liền ngủ say, khi tỉnh lại hắn phát hiện mình bị nhét dưới chỗ ngồi, hắn liều mạng bò ra, phát hiện cả rạp chiếu phim đã không một bóng người. Cậu có thể tưởng tượng, trong một mảnh đen kịt của rạp chiếu phim, một đứa bé sợ hãi cỡ nào. Hắn gọi, hắn hô, nhưng không ai đáp lại. Hắn khóc, lăn mò chạy đông chạy tây, nhưng chỉ lần lượt va vào trên những chiếc ghế lạnh như băng. Cứ như vậy, thẳng đến ngày thứ hai, người xem vào rạp mới phát hiện T đã hôn mê bất tỉnh."

"Sau này thì sao?"

"Cha mẹ T đêm đó liền báo cảnh sát, nhưng trong đồng nghiệp của cha T không phát hiện ra gã. T ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, thân thể đã khôi phục, nhưng hắn từ đó về sau lại mất đi một thứ -- Cảm giác phương hướng."

"Cảm giác phương hướng?"

"Đúng." Vẻ mặt Z tiên sinh ngưng trọng, "T rất cuộc không cách nào phân rõ trái phải và đông tây nam bắc. Lúc đi học hẳn cần cha mẹ đưa đón, nếu không ngay cả nhà cũng tìm không được. Sau này lên đại học không có cách nào tham gia huấn luyện quân sự, bởi vì lúc huấn luyện hàng ngũ hẳn liên loạn chuyển một trận, từng bị giáo quan quở mắng, bạn học cũng cho rằng hẳn cố ý phá hủy danh dự tập thể. 4 năm đại học, hẳn chỉ có thể theo người khác đi học, ăn cơm, quay về ký túc xá, đi nhà xí, nếu không sẽ lạc đường trong sân trường. Sau khi đi làm, chỉ có thể lựa chọn nghề nghiệp không cần cảm giác phương hướng nhất -- Biên tập văn, hơn nữa chỉ có thể lái xe đến nơi làm việc, vạn nhất lái xe đến địa điểm không quen thuộc ngoài công ty, hẳn liên chỉ có thể đi lạc trong nội thành luẩn quẩn một vòng lại một vòng."

"Trời ạ, thế nào làm sao sống tiếp a?" La Gia Hải nghe đến trợn mắt há mồm, "Về sau, các anh cũng tìm được gã đó rồi?"

"Tìm được rồi."

"Sau đó. . . . .Cũng đã giết chết hẳn?"

"Đương nhiên." Z tiên sinh thoải mái nói, mặt lộ vẻ tự đắc, "Chúng tôi trù tính một kế hoạch rất hoàn mỹ. Chúng tôi đem gã trói ở trong quán, trên người quấn đầy dây điện, trang trí trong quán thành trạng thái mật thất không hề có ánh sáng. Sau đó đem camera hồng ngoại lắp tiếp nối trên máy tính nhắm ngay gã. Chúng tôi còn làm một thiết bị điều khiển từ xa kích khởi, để T mang theo nó vào một tiệm net. Thông qua mạng, T có thể ở trong phòng của tiệm net chứng kiến tình huống trong mật thất, còn có thể thông qua micro cùng tên kia đối thoại, đương nhiên, còn có thể dùng thiết bị điều khiển kia bắt gã ném mùi bị điện giật."

"A. . . . ." La Gia Hải đột nhiên tỉnh ngộ, "Đó cũng là một cách tạo bằng chứng vắng mặt tại hiện trường, đúng không?"

"Đúng vậy." Z tiên sinh cười hắc hắc, "T rất thông minh, tự chủ trương ngẫu hứng đại náo một hồi ở tiệm net. Để phục vụ viên nơi đó nhớ kỹ hẳn."

"Thi thể thì sao? Xử lý thế nào?"

"Chúng tôi đem nó ném vào mê cung."

"Mê cung?"

"Đúng. Đó là một nơi Đam Kỳ thường xuyên đến, hẳn để lại cho nhóm chúng tôi bản đồ vẽ tường tận lối đi. Nói ra cũng kỳ quái, tiểu tử này ở trong mê cung ngược lại như cá gặp nước. Xem ra có thể ra khỏi mê cung chỉ có hai loại người: người có cảm giác phương hướng đặc biệt mạnh và người về căn bản không có cảm giác phương hướng. Ha ha."

"Nhưng mà, tại sao muốn đem thi thể ném vào mê cung chứ?"

"Ai biết?" Z tiên sinh nhún nhún vai, "Cậu cũng biết đó, mỗi lần khi chúng tôi chấm dứt, đều là tùy nhân vật chính tự lựa chọn địa điểm kết thúc buổi diễn. Tôi nghĩ, T nhất định phi thường thù hận gã, muốn cho gã sau khi chết cũng không tìm được phương hướng, haha."

La Gia Hải không nói, cúi đầu suy nghĩ. Z nhìn y, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai y.

"L, nói cho cậu việc này, hy vọng có thể khiến cậu tin tưởng chúng ta nhất định sẽ an toàn, triệt để giúp cậu báo thù cho Trầm Tương."

"Ừ."

"Đợi đến lúc cậu trở thành nhân vật chính, hết thầy đều nghe theo cậu an bài." Z tiên sinh thoáng dừng, "Dưới điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo an toàn."

"Được." La Gia Hải đem tay mình đặt trên tay Z tiên sinh, "Cám ơn mọi người."

"Tôi đây đi trước." Z tiên sinh nhìn đồng hồ, "Cậu cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Lúc đứng dậy, La Gia Hải chú ý tới dường như Z tiên sinh đã đem vật gì đó nhét vào trong túi xách mình, nhìn kỹ lại, hình như là đầu lọc hẳn vừa mới hút xong. Sau khi tiễn hẳn ra ngoài, đóng kỹ cửa, La Gia Hải đột

nhiên ý thức được, Z tiên sinh từ khi vào cửa đến lúc rời đi, thủy chung chưa hề tháo găng tay của hắn xuống.

***

Vừa đi làm, Phương Mộc đã bị gọi vào phòng làm việc của Biên Bình. Biên Bình âm nghiêm mặt, hỏi cậu gần đây đang làm gì. Phương Mộc có chút buồn bực, nói xem em còn có thể làm gì nữa a, tra án đó.

"Vậy tại sao có người báo cậu lạm dụng cảnh giới (là vũ khí của cảnh sát đó)?" Biên Bình chia chia tờ giấy trên bàn, "Đều đã bẩm báo đến cục rồi, trưởng cục bảo tôi hỏi cậu chuyện gì xảy ra."

Phương Mộc lập tức hiểu ra là do chuyện của Nhà Thiên Sứ, cậu không giải thích, trực tiếp đem video trong di động ra cho Biên Bình xem. Biên Bình xem đi xem lại hai lần, sắc mặt hơi hòa hoãn, chỉ thị Phương Mộc đem đoạn video này chép ra đĩa, gửi cho trưởng cục báo cáo. Giao phó xong, Biên Bình lại như nhớ tới gì đó hỏi Phương Mộc: "Sao cậu lại ở đó?"

Phương Mộc đơn giản giải thích một chút, Biên Bình nghe xong trầm mặc một hồi, mở miệng nói: "Cậu trước đem công tác trong tay làm tốt. Chuyện phá bỏ và dời đi nơi khác này, liên quan đến nhiều phương diện lợi ích lẫn, đừng để bị tùy tiện kéo vào trong." Đang nói chuyện, điện thoại trên bàn vang lên.

Biên Bình một bên hướng Phương Mộc chia chia hộp thuốc lá trên bàn trà, một bên nhận điện thoại, vừa nói vài câu, sắc mặt liền thay đổi, đó là một loại biểu tình phức tạp hỗn hợp giữa vui sướng cùng kinh ngạc. Phương Mộc nhìn thấy, nghi hoặc trong lòng dần tăng lên, Biên Bình buông ống nghe xuống cũng không nói chuyện, ngồi trên ghế dường như đang vận khí.

"Tiểu tử cậu lần này có thể trở tài rồi." Biên Bình rốt cuộc cũng mở miệng, "Còn nhớ tóc trong con gấu đồ chơi kia không? Là của La Gia Hải."

Chương 27 - Cố sự của H tiên sinh

Nghề nghiệp của tôi tin rằng mọi người đều đã biết, tôi là một tài xế xe hàng. Văn hóa của tôi không cao, so với các anh, tôi chỉ xem như một kẻ quê mùa. Quá khứ tôi từng cho rằng chỉ có thành phần trí thức kiểu cách mới có bệnh tâm lý, hiện tại thoát nhìn, bất luận kẻ nào có đầu óc đều xảy ra vấn đề.

Sự kiện kia phát sinh vào hai năm trước, lúc ấy, tôi kết hôn còn chưa đến ba năm. Vợ tôi cũng giống như tôi, chưa từng được đào tạo văn hóa, nhưng rất ôn nhu thiện lương. Cuộc sống của chúng tôi mặc dù không khá giả, nhưng cũng vui vẻ ấm áp, khi đó, chúng tôi dự định muốn có một đứa con, tôi đã ở trong công ty liều mạng làm việc, hy vọng có thể hai mẹ con nàng trải qua cuộc sống tốt đẹp.

Một buổi sáng tháng 6, tôi đột nhiên nhận được một cú điện thoại xa lạ, mới vừa nổi máy, trong điện thoại liền truyền đến một thanh âm cuồng loại: "Người ở đâu? Mau tới tiểu khu Phù Dung! Mau tới!!"

Tôi có chút mặc danh kỳ diệu, vội vàng hỏi hẩn: "Anh là ai hả?"

"Ta là chồng của Trần Băng, Trần Băng nàng . . . . .Nàng nhảy lầu tự sát!!" Dứt lời, điện thoại liền ngắt.

Tôi lại càng hoảng sợ, gọi trở lại số máy kia, di động của đối phương đã không cách nào nổi máy. Tôi suy nghĩ một chút, quyết định lái xe đến tiểu khu Phù Dung nhìn xem. Dọc theo đường đi, tôi ra sức hồi tưởng cái tên Trần Băng này, rốt cuộc nhớ ra nàng là bạn học cấp hai của tôi. Nhưng chúng tôi sau khi tốt nghiệp vẫn chưa từng gặp mặt, bình thường cũng chẳng liên quan gì, chồng nàng làm thế nào có số di động của tôi? Tại sao vào lúc này lại gọi điện thoại cho tôi đầu tiên chứ?

Tôi chạy tới tiểu khu Phù Dung, trông thấy xe cảnh sát dừng ngay cửa, mà dưới một tòa nhà trong khu đã tụ tập rất đông người. Tôi chạy tới, chưa kịp đến nơi, liền nhìn thấy đám người "xôn xao" nhanh chóng chừa ra một lối đi, vài nhân viên cấp cứu nâng một băng ca chạy đến, mà trên băng ca, đang nằm một người trùm vài trắng, từ dưới vài trắng lộ ra mái tóc dài màu đen, đó là một nữ nhân. Tôi sợ choáng váng, chẳng lẽ đây thật sự là Trần Băng, chẳng lẽ nàng đã thật sự tự sát?

Đang lúc tôi sửng sờ, một nam nhân đột nhiên từ trong đám người lao tới, một phen kéo tôi hướng ra phía sau tòa nhà. Tôi thật vất vả giãy thoát khỏi gã, gã lại trực tiếp kêu lên tên của tôi, đưa tay ngay trên mặt tôi nặng nề đánh một quyền. Tôi bị đánh đến xây xẩm, bùm mặt hướng gã kêu to: "Anh là ai? Tại sao đánh người?"

Gã hướng tôi quát: "Tao là chồng của Trần Băng! Mày là tên khốn nạn, đều là mày đã hại chết Trần Băng!" Dứt lời, gã đem một bao đồ quăng trên người tôi, xoay người chạy. Lúc ấy có rất nhiều người nhìn về bên này, mà suy nghĩ của tôi ngay lúc đó, chính là mau mau rời khỏi đây, tôi bất chấp miệng bị đánh rách, nhặt lên bao đồ, rồi vội vã lái xe rời đi.

Ngày đó tôi chưa trở về công ty, cũng tắt điện thoại di động. Tôi đem xe đậu ở ven đường, ngồi trong phòng lái mở ra bao đồ đó. Bên trong là mấy quyển nhật ký và một xấp thư, từ thời gian của nhật ký và thư đến xem, đều là từ vài chục năm trước viết đến bây giờ. Tôi lật xem nhật ký và thư này, phát hiện cứ nhiên đều là viết cho tôi. Trong nhật ký nàng nói, nàng từ cấp hai đã bắt đầu thầm mến tôi, nhưng thủy chung không dám biểu lộ với tôi. Sau khi tốt nghiệp mọi người đều phân tán khắp nơi, nàng cũng là phụ nữ đã lấy chồng, nhưng thủy chung không cách nào quên được tôi, còn trần trọc qua tay nhiều người xin được số điện thoại và đơn vị công tác của tôi. Thời gian đó, nàng còn viết cho tôi rất nhiều thư, nhưng không hề gửi đi. Về sau, chồng nàng phát hiện được nhật ký và thư của nàng, trong cơn giận dữ đã đánh đập nàng, từ đó về sau tựa như theo dõi kẻ trộm mà nhìn chòng chọc vào nàng, có chuyện gì không vừa ý còn đánh nàng trút giận, sau vài phen bị hành hạ, Trần Băng đối với hôn nhân của mình hoàn toàn mất đi lòng tin. Ngay buổi tối trước khi nàng nhảy lầu tự sát một ngày, chồng của nàng cũng bởi vì chút việc vặt mà tìm cớ đánh nàng. Trần Băng tự giam mình trong phòng ngủ, sau khi viết cho tôi một phong thư cuối cùng, ngồi trên bệ cửa sổ thẳng đến hừng đông, sau đó nhảy xuống. . . . .

(H tiên sinh đột nhiên đem mặt chôn trong cánh tay to đang nổi đầy gân xanh, toàn thân đều có chút run rẩy.)

Bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống của tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi liều mạng hồi tưởng lại diện mạo của Trần Băng, nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra. Ảnh tốt nghiệp cấp hai của tôi sớm đã không biết ném đi đâu rồi, sau lại liên lạc với một bạn học cấp hai, dưới sự trợ giúp của bạn, mới tìm được trên bức ảnh tốt nghiệp hình dáng của nàng. Nàng khi đó gầy teo, không thích nói chuyện, ba năm cấp hai, tôi hoàn toàn không có ấn tượng với nàng. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, khuôn mặt này thường xuyên xuất hiện trước mắt tôi. Từ đầu đến cuối, tôi cũng chưa nhìn thấy thi thể nàng, nhưng tôi nghĩ tôi đã tận mắt thấy cả quá trình nàng nhảy lầu. Nàng an vị trên bệ cửa sổ, ôm khung cửa ô ô khóc, trong miệng còn hô tên của tôi, sau đó, buông lỏng tay, nhảy xuống. . . . .

(Lời nói của H tiên sinh vừa im bật ngừng lại, bất thành hình, hần nhảy dựng lên, bưng cái khay trước mặt hướng đầu mình hung hăng đập xuống. Ấm trà và chén trà lách cách ngã nhào trên mặt đất, nước trà nóng hồi cũng hắt toàn thân hần.)

Mọi người vội vàng ngăn cản hần, còn H tiên sinh sắc mặt tái nhợt, cắn chặt răng, tựa hồ lại sắp trải qua cơn sốc trong quá khứ. Z tiên sinh chỉ thị mọi người đỡ H tiên sinh nằm xuống trên tấm thảm lông ở góc tường, rồi cạy mở miệng hần, nhét hai viên thuốc an thần vào. Bị vây vào trạng thái nửa hôn mê H tiên sinh buồn bực bất an giãy dụa, trong miệng mơ hồ không rõ nói gì đó. Chỉ chốc lát, động tác của hần dần dần nhẹ đi, cuối cùng nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Mọi người trở lại trước bàn ngồi xong, Z tiên sinh một lần nữa pha nước trà hơi thoáng trầm ngâm, nói: "Chuyện kể tiếp, tôi sẽ thay H nói."

Trong đầu H tiên sinh càng không ngừng ảo tưởng cảnh tượng Trần Băng nhảy lầu, mỗi một lần đều khiến hần thống khổ đến tột đỉnh. Hần cho rằng chồng của Trần Băng nói đúng, đích thật là chính mình đã hại chết Trần Băng. Loại cảm giác tội lỗi mãnh liệt này khiến hần không cách nào sống và làm việc bình thường nữa. Tận trong đáy lòng hần chán ghét chính mình, nghĩ rằng chỉ có hủy diệt bản thân mới có thể bình ổn cảm giác tội lỗi của hần đối với Trần Băng. Vì vậy, H tiên sinh đến bệnh viện, yêu cầu hiến nội tạng của mình. Thầy thuốc phát hiện tình tự H tiên

sinh cực kỳ không ổn định, hoài nghi hấn rối loạn tinh thần, liền cự tuyệt hấn. Cứ như thế vài lần, H tiên sinh càng nghĩ càng chán ghét bản thân mình, rốt cuộc có một đêm, hấn ở trong phòng vệ sinh dùng dao cạo râu cắt bị thương chính mình, một màn này vừa vắn bị vợ hấn phát hiện. H tiên sinh không cách nào nói rõ tình hình thực tế với vợ, chỉ có thể điên cuồng hô loạn rống lại nàng. Vợ H không rõ nội tình, lại bị chồng mình dọa sợ, trở về nhà mẹ đẻ ở tạm.

"Vậ, nữ nhân tên Trần Băng kia," Cô Q hỏi: "Có phải thật bởi vì H mà tự sát hay không?"

"Ha ha, không phải." Z tiên sinh lật xem tài liệu trong tay, "Sự tình này giống những chuyện chúng ta gặp phải, đều là một thí nghiệm đã được trù tính sẵn. Căn cứ theo tư liệu tôi nắm được, Trần Băng là người thật, cũng đúng là bạn học cấp hai của H tiên sinh. Nhưng nàng 5 năm trước mắc phải chứng uất ức cấp độ nặng, trước trước sau sau đã tự sát mấy lần. Tin tưởng người khởi xướng của "giáo hóa trường" trước đó đã nghiên cứu ca bệnh của Trần Băng, biết nàng sớm muộn gì cũng có thể tự sát, bèn lựa chọn H tiên sinh làm vật thí nghiệm sau khi Trần Băng tự sát."

"Nhật ký và bức thư này là sao?" T tiên sinh hỏi.

"Đương nhiên là ngụy tạo." Z tiên sinh cười cười, "Hơn nữa theo tôi được biết, chuyện Trần Băng thăm mếu H tiên sinh chỉ là giả dối hư ảo."

"Nếu đều là giả, chồng của Trần Băng vẫn phối hợp như vậy?" Cô Q lại hỏi.

"Haha, gã đó cũng là giả." Z tiên sinh từ trong tư liệu rút ra bức ảnh, "Cũng là kẻ chiêu mộ tình nguyện viên của 'giáo hóa trường'. Tên này là một diễn viên. Gã tin chắc H tiên sinh không dám đi tìm gã xác minh thật giả, đương nhiên liền không chút nào cố kỵ nữa."

Mọi người truyền nhau bức ảnh, hào khí ngưng trọng.

"Gần đây bệnh tình của H tiên sinh đột nhiên trầm trọng hơn." Z tiên sinh ngữ khí trầm thấp, "Q và T cũng nhìn thấy, H tiên sinh lại bắt đầu tự tổn thương mình."

"Nhưng mà, tại sao lại như vậy chứ?"

Z tiên sinh liếc mắt nhìn La Gia Hải, "Lúc chúng ta cứu L, H tiên sinh phối hợp với J tiên sinh tạo ra một vụ tai nạn xe. Hẳn nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của vụ tai nạn, trong lúc vô tình tăng thêm cảm giác áy náy cho nội tâm mình. Đó cũng là nguyên nhân mắc bệnh PTSD phổ biến nhất. Do đó," Z tiên sinh chuyển hướng La Gia Hải, "Chúng ta giúp H tiên sinh trước, cậu không có ý kiến chứ."

La Gia Hải nhìn H tiên sinh ngủ say ở góc tường, lắc lắc đầu.

"Không có ý kiến."

Chương 28 - Thí nghiệm

Thị cục dưới kiến nghị của Phương Mộc, quyết định đem án mạng mê cung, án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã, án mạng trung học đệ 11 thành phố cùng tiến hành điều tra, đồng thời thành lập tổ chuyên án chuyên môn phụ trách trình phá án kiện hàng loạt này, Trịnh Lâm được bổ nhiệm làm tổ trưởng tổ chuyên án, Phương Mộc và Biên Bình đều là thành viên tổ chuyên án.

Sở dĩ đưa ra quyết định này, không thể thiếu công của nhân viên kỹ thuật điều tra thích khoe khoang kia.

Tiểu tử này ở đơn vị tăng ca một ngày một đêm, bị người bạn gái chịu lạnh nhạt trực tiếp tìm đến trong cục. Để dỗ bạn gái hẳn vui vẻ, hẳn liền trình diễn cho nàng quá trình so sánh DNA. Hẳn dùng tóc trong gấu đồ chơi lông nhung làm hàng mẫu, sau đó ở trong kho dữ liệu tiện tay lấy ra một phần tiến hành so sánh. Hẳn nghĩ sẽ cho ra một kết luận không phù hợp, thế nhưng sau khi so sánh hoàn tất, kết luận khiến hẳn thất kinh: Hai tổ số liệu tương tự đến 99.99%! Hẳn vội vàng lục tìm ra số liệu vừa rồi so sánh, phát hiện tổ thông tin này là lấy từ La Gia Hải. Trong tội danh La Gia Hải bị truy tố có tội cưỡng hiếp, để xác định là phạm tội dừng lại giữa chừng hay đã phạm tội thành công, từng lấy mẫu máu của La Gia Hải cùng vật chứa trong âm đạo của người bị hại tiến hành so sánh. Không ngờ, sau khi La Gia Hải bỏ trốn, tổ thông tin này cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Có thể đem ba vụ án này tiến hành gom án điều tra là một đột phá lớn. Đối với Phương Mộc mà nói, một mặt đã chứng minh ý nghĩ trước đây của cậu là chính xác, còn mặt kia, gom án điều tra cũng chỉ là một bước khởi đầu. Chính như Biên Bình nói, Phương Mộc am hiểu từ trong án mạng liên hoàn miêu tả quỹ đạo tâm lý biến hóa của đối tượng tình nghi phạm tội, cùng với loại hình dáng đặc thù bên ngoài, bối cảnh nghề nghiệp tiến hành vẽ chân dung, nhưng ba vụ án trước mắt này, không hề đơn giản như vậy.

Liên hoàn án sở dĩ có dấu vết để theo, nguyên nhân quyết định ở việc hung thủ thường xuyên trong vụ án lưu lại chút dấu hiệu. Mà dấu hiệu

này bình thường là một ít hành vi khuôn mẫu rõ ràng, hơn nữa thuộc về một trong những tính cách đặc thù của hung thủ. Dưới tình huống bình thường, loại dấu hiệu hành vi là khi hung thủ gây án không cần áp dụng, nhưng nếu áp dụng, thì ý nghĩa của chuyển đi này phải thỏa mãn đòi hỏi tâm lý hoặc tình cảm đặc thù nào đó của hung thủ. Mà dấu hiệu trong ba vụ án này, quá kỳ quái.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Ba vụ án này có điểm giống nhau rõ ràng: nhiều người gây án; sử dụng xe máy; hiện trường giết người và hiện trường vớt xác phân loại hai nơi; hiện trường có cảm giác nghi thức mãnh liệt. Nhất là điểm cuối cùng, đây là căn cứ trọng yếu khiến Phương Mộc kiên trì liên kết sự tồn tại của ba vụ án này. Song ba vụ án này lại biểu đạt tình tự hoàn toàn bất đồng. Nghi thức của án mạng mê cung tượng trưng cho "báo thù", nghi thức của án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã tượng trưng cho "chứng minh", mà nghi thức của án mạng trung học đệ 11 thành phố tượng trưng cho "văn hời". Tình tự phức tạp như thế không có khả năng đồng thời xuất hiện trên một người. Kết hợp với tình huống nhiều người gây án, Phương Mộc nảy sinh một suy nghĩ to gan: Ba vụ án này, rất có thể là do ba người có liên quan với nhau làm.

"Ý của cậu là. . . . ." Biên Bình cau mày, ". . . . .Tổ chức hỗ trợ giết người?"

"Tôi nghĩ có loại khả năng này."

"Vậy bọn họ tại sao phải làm việc cùng nhau, mục tiêu là gì?"

"Việc này tôi cũng nghĩ không ra." Phương Mộc ngồi đối diện Biên Bình, "Do đó muốn mời sư huynh đến giúp hỗ trợ."

Từ tài liệu chứng cứ hiện có đến xem, người bị hại của ba vụ án hiển nhiên không phải hung thủ tùy tiện chọn lựa, đều cùng hung thủ có tồn tại sự liên hệ nào đó. Như vậy sẽ hình thành một tổ hợp kỳ dị: Tưởng Phái Nghiêu -- Đàm Kỳ; Thân Bảo Cường -- La Gia Hải; Mã Xuân Bồi -
- Khương Đức Tiên.

"Do đó, chúng ta đừng ngại làm cách trái ngược, điều tra giữa Tưởng Phái Nghiêu, Thân Bảo Cường, Mã Xuân Bồi có mối liên hệ bên trong nào không, nếu có đầu mối, quan hệ giữa Đàm Kỳ, La Gia Hải và Khương Đức Tiên cũng đã rõ ràng."

Phương Mộc nghĩ kiến nghị của Biên Bình rất có đạo lý, nhưng cậu cũng đưa ra ý kiến bất đồng. Cậu nghĩ giữa Thân Bảo Cường và La Gia Hải cũng chưa hẳn có quan hệ tương ứng. Nếu La Gia Hải muốn giết người, người bị hại nhất định là người năm đó thương tổn Trầm Tương. Mà từ hiện trường của án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã đến xem, hoàn toàn không giống như là bộ dáng gặp phải xâm hại tình dục mà giết người trả thù, bên cạnh đó, Trầm Tương từng kể lại trong tình tiết vụ án, cũng không đề cập đến tình tiết có liên quan đến gấu đồ chơi. Bất quá, điều này cũng dẫn ra được kết luận: Nếu La Gia Hải chỉ có tham dự, chứng tỏ hung thủ tương ứng với Thân Bảo Cường phải là một người khác nữa, tổ chức hỗ trợ giết người này có khả năng gồm bốn người, thậm chí nhiều hơn nữa!

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

"Cũng có khả năng này." Biên Bình thoáng suy nghĩ, "Cậu còn nhớ rõ tư liệu video cung cấp của siêu thị Phúc Sĩ Mã không, tấm màn cửa kia cho thấy có ít nhất bốn người."

Càng nghiêm trọng hơn chính là sự thật xảy ra trước mắt: Nếu khả năng có nhiều người tham dự tổ chức này, vụ án mạng có khả năng sẽ lại phát sinh.

Tổ chuyên án bắt đầu bắt tay vào điều tra giữa ba người bị hại có quan hệ đan xen nào không. Đồng thời, xét thấy đối tượng tình nghi có khả năng đã có cảnh giác với hành động của cảnh sát, cho nên quyết định tạm thời không triển khai trực tiếp điều tra bọn họ, vẫn tiếp tục bảo trì trạng thái điều tra bí mật. Nhiệm vụ của Phương Mộc là tiếp tục nghiên cứu tài liệu chứng cứ có liên quan đến ba vụ án, cố gắng tìm được manh mối. Trên vách ngăn bàn làm việc của cậu dán đầy ảnh và tài liệu sao chép, trong đó, nằm ở vị trí bắt mắt nhất, là hình của La Gia Hải.

La Gia Hải là nhân vật mấu chốt đem ba vụ án xâu chuỗi lại, mà ở trên người y, vẫn còn rất nhiều đầu mối đáng để khai thác.

Thứ nhất, đủ loại dấu hiệu biểu hiện, La Gia Hải vẫn lẩn trốn ở bốn thị. Cảnh sát C thị đối với việc truy bắt y đã không còn nghiêm mật như đoạn thời gian trước, mà hiện tại vừa vãn gần cuối năm, lưu lượng lữ khách ở nhà ga, sân bay rất lớn, hiện tại chạy trốn, là thời cơ thích hợp nhất. Y không trốn khỏi bốn thị, hiển nhiên là vì mục đích khác. Giống như Phương Mộc từng suy nghĩ vậy, La Gia Hải là một người có tâm trả thù rất mạnh mẽ, mục đích y lưu lại, rất có thể là để báo thù cho Trầm Tương.

Thứ hai, La Gia Hải có thể lẩn trốn ở C thị thời gian dài như vậy mà không bị người phát hiện, khả năng có người âm thầm che chở y rất lớn. Điều không khỏi khiến người ta hoài nghi vụ vượt ngục của La Gia Hải là kết quả của quá trình mưu tính tỉ mỉ. Khương Đức Tiên rất có khả năng chính là người lập kế hoạch, chí ít cũng là người tham dự. Về phần lái xe vận tải gây ra tai nạn xe liên hoàn Hoàng Nhuận Hoa kia, có lẽ cũng là một trong những người tham dự. Khương Đức Tiên đầu tiên là cực lực tranh giành cơ hội bào chữa cho La Gia Hải, cố gắng xin được miễn chết cho La Gia Hải, sau khi bào chữa thất bại lại mạo hiểm lớn như vậy đi cứu La Gia Hải ra, tất nhiên là xuất phát từ nguyên nhân nào đó cực kỳ quan trọng. Mà nguyên nhân này, khả năng chính là nguyên nhân La Gia Hải tham gia giết chết Thân Bảo Cường, rất có thể đây chính là dự tính ban đầu để thành lập tổ chức hỗ trợ sát nhân này.

Đồng nghiệp ở khoa hộ tịch của thị cục đưa tới một tấm hình, Phương Mộc đem nó dính vào bên cạnh bức ảnh của La Gia Hải. Trên bức ảnh là một cô gái thanh tú động lòng người, hơi có vẻ ngượng ngùng -- Trầm Tương.

Tình tiết vụ án phát triển đến nay, Trầm Tương có lẽ cũng là một nhân vật máu chốt. Cô gái đáng thương này bởi vì từng bị xâm hại tình dục mà lưu lại vết thương tâm hồn khó có thể phai mờ, mặc dù từng ngăn ngui hưởng thụ sự an ủi của tình yêu, nhưng cuối cùng nỗi đau của nàng vẫn bị lan truyền, sau khi hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc sống, nàng cùng La Gia Hải giết chết người tiết lộ bí mật năm đó, bạn trai thân rơi vào ngục tù, bản thân thì dùng một con dao nhíp kết thúc sinh mệnh.

Nghĩ tới đây, Phương Mộc đột nhiên tâm tư khẽ động. Giả thiết La Gia Hải vì báo thù cho Trầm Tương mà gia nhập tổ chức hỗ trợ sát nhân này, vậy cùng liên quan đến những người tham dự này có thể không phải là La Gia Hải mà là Trầm Tương.

Ý nghĩa mới này khiến Phương Mộc thoáng cái hưng phấn hẳn lên, cậu nắm lấy điện thoại muốn thị cục điều đến tư liệu hồ sơ của vụ án, nhưng mới vừa nhấn hai số lại đặt xuống. Cậu nhớ ra vụ án này năm đó vẫn chưa báo cảnh sát, tất cả tình tiết vụ án đều do La Gia Hải nghe được kể lại.

Phương Mộc mở giấy bút ra, bắt đầu hồi tưởng lại từ đầu đến cuối từng câu từng chữ La Gia Hải kể về vụ án. Trên giấy rất nhanh che kín chữ viết bị gạch xóa sửa đổi ngẩn ngẩn dài dài. Dần dần, hai đoạn trong đó được Phương Mộc nặng nề vẽ lên một vòng.

Căn cứ theo lời kể của La Gia Hải, tên tội phạm cường hiếp kia từng nói với Trầm Tương: "Trong thân thể mày từ nay về sau liền để lại thứ của tao, mày cả đời đều mang theo mùi vị của nó." Những lời này mặc dù đã qua La Gia Hải kể lại, nhưng Phương Mộc không nghi ngờ sự chân thật của nó, bởi vì cảnh ngộ này đối với Trầm Tương mà nói là cả đời không thể phai mờ, từng chi tiết trong đó, đều có thể khắc sâu vào ký ức. Mà những lời này, khiến Phương Mộc có chút cảm giác kỳ quái.

Đúng vậy, nó có vẻ quá tận lực, thật giống như một lời thoại đã sớm được chuẩn bị tốt. Dạng lời thoại này từ trong miệng một kẻ tội phạm cường hiếp nói ra có vẻ vô cùng quái dị. Nếu như nói đây là một loại bộc lộ chân thật của của kẻ phạm tội tâm lý biến thái, vậy đồng thời khẳng định sẽ có vụ án cùng loại phát sinh. Phương Mộc đại khái tính toán một chút, thỉnh cầu thị cục cung cấp tất cả hồ sơ tài liệu của án cường hiếp lập hồ sơ vào 7-10 năm trước. Cậu ở trong phòng làm việc nhìn chăm chăm hồ sơ hồi lâu, không có phát hiện án lệ tương tự với vụ án kia. Vậy, kẻ phạm tội thuộc về tâm lý dị thường khả năng không lớn. Đã như thế, sẽ không ngại giả thiết kẻ phạm tội nói những lời này là cố ý, thế thì, nó có vẻ như chính là một sự ám thị, tựa hồ kẻ phạm tội hy vọng Trầm Tương sẽ sinh ra phản ứng mãnh liệt với "mùi vị".

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Một đoạn khác nói là La Gia Hải đề cập đến việc Trầm Tương mỗi lần đi tắm rửa, hoặc đi mua sắm, đều cảm giác có người đi theo nàng. Nếu như nói Trầm Tương bởi vì giai đoạn đầu bị rơi vào cảnh ngộ xâm hại tình dục mà mắc chứng vọng tưởng bị hại, Phương Mộc sẽ không chút nào kỳ quái. Cảm thấy có người theo dõi nàng, đây có lẽ là lỗi giác hoặc ảo tưởng của Trầm Tương. Nhưng nếu kết hợp với giả thiết kẻ phạm tội cố ý khiến Trầm Tương đối với "mùi vị" hình thành phản ứng, vậy Trầm Tương cảm thấy bị theo dõi, có lẽ không phải là ảo giác hoặc ảo tưởng của nàng. Thay vào đó, đích xác có người đang theo dõi Trầm Tương, mà mục đích theo dõi, chính là để quan sát và ghi chép mọi loại phản ứng quá khích của Trầm Tương.

Trong lòng Phương Mộc rùng mình, chẳng lẽ là thí nghiệm tâm lý nào đó? Không, sẽ không, thế này quá tàn nhẫn. Nếu dùng hành vi cưỡng hiếp để phương tiện thí nghiệm, vậy vấn đề này không chỉ vi phạm luân lý nghiên cứu tâm lý học, mà là phạm tội!

Thế nhưng, nếu giả thiết này thật sự thành lập, vậy những người khác của tổ chức hỗ trợ giết người này, có thể cũng cùng thí nghiệm tâm lý đó có liên quan không đây?

Phương Mộc dừng trên bức ảnh của Trầm Tương, đây là một tấm hình đăng ký hộ tịch. Lúc ấy Trầm Tương ước chừng mười bảy mười tám tuổi, trong ánh mắt lại sớm bịt kín một tầng u ám, trong nụ cười hàm chứa ngượng ngùng nọ có một chút khẩn trương, một chút câu nệ. Song hết thảy những thứ này đều không che dấu được thanh xuân cùng thanh tú của nàng. Nghĩ đến nàng che giấu sự sợ hãi đối với mùi của bản thân và hầu như tự ngược mình, Phương Mộc cũng bất giác buồn bã, nhưng đồng thời cậu đột nhiên ý thức được, kỳ thật phản ứng quá khích của Trầm Tương là điển hình của triệu chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

"PTSD. . . . ." Phương Mộc không tự giác thì thảo tự nói. Nếu nàng lúc ấy gặp được tiến sĩ Dương Cẩm Trình, có lẽ hết thảy sẽ không phát sinh.

Dương Cẩm Trình theo lệ thường trước khi tan ca tiến hành một lần kiểm tra cuối cùng khắp sở nghiên cứu ngày hôm ấy, giống như mọi khi, hết thấy đều làm người ta rất hài lòng. Bất cứ nơi nào hă đến, đều chứng kiến những thân ảnh bận rộn và cẩn thận làm việc. Hă thích như vậy, chỉ có phấn đấu không ngừng mới có thu hoạch, càng bỏ ra nhiều nỗ lực, cách thành công càng gần thêm. Tâm tình sung sướng, cước bộ liền có vẻ nhẹ nhàng, Dương Cẩm Trình so với bình thường kết thúc kiểm tra sớm hơn 5 phút, quyết định sẽ vào phòng làm việc thay quần áo về nhà.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Đẩy ra cửa phòng làm việc, Dương Cẩm Trình lại phát hiện phòng làm việc vốn không một bóng người lại có thêm một người, hơn nữa còn đang đứng sau bàn làm việc của hă.

Trần Triết hơi gật đầu, cười gọi một tiếng: "Dương chủ nhiệm."

Dương Cẩm Trình nhìn nhìn ngoài cửa, "Anh vào lúc nào?"

"Vừa vào thôi."

"Có việc gì thế?"

"A, là như thế này. Mẹ của bệnh nhân Hạ Thiên vừa rồi gọi đến, hy vọng có thể cùng ngài ước định thời gian của lần trị liệu sau." Trần Triết chia chia lịch bàn đặt trên bàn Dương Cẩm Trình, "Ngài đi vắng, tôi liền nhìn nhật trình của ngài gần đây an bài, để cho mẹ của Hạ Thiên một câu trả lời thuyết phục."

"A." Dương Cẩm Trình diện vô biểu tình nhìn Trần Triết, đứng tại chỗ bất động, Trần Triết vội vàng từ sau bàn vòng ra, kéo ghế bành chờ Dương Cẩm Trình ngồi vào, sau đó cung kính đứng bên cạnh bàn.

Dương Cẩm Trình nhìn sắp xếp nhật trình ghi chép trên lịch bàn, nói:

"Hẹn vào thứ ba tới nhé, chín giờ sáng."

"Được. Dương Chủ Nhiệm, tôi ra ngoài đây." Trần Triết xoay người rời khỏi phòng làm việc, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Dương Cẩm Trình nhìn cửa như có điều suy nghĩ, chỉ chốc lát, hă đưa tay mở máy tính ra.

Tiêu: Đọc tới đây chắc cũng hiểu rõ ra 7 8 phần roài nhi :))

Chương 29 - Thiên sứ gãy cánh

Tổ chuyên án đối với bối cảnh và quan hệ xã hội của ba người chết tiếp tục tiến hành đi sâu vào điều tra, hy vọng có thể tìm được giao điểm, song kết quả khiến người ta thất vọng, ba người này thật giống như ba đường thẳng song song, từng người sống trong các không gian khác nhau, không mấy may tìm được đầu mối có giá trị nào.

Phương Mộc không hề nản chí, cậu kiên trì cho rằng suy đoán của mình chuẩn xác. Song, đây chỉ là một suy đoán, chỉ dựa vào việc này không cách nào đưa bọn họ lên bục bị cáo được, cậu cần có chứng cứ cực kỳ đanh thép. Xét thấy tình hình tổ chức này khả năng có nhiều người, tổ chuyên án quyết định tiếp tục bí mật theo dõi bốn người Đàm Kỳ, Khúc Nhị, Khương Đức Tiên, Hoàng Nhuận Hoa, đối với những kẻ cùng bốn người tiếp xúc thường xuyên cũng phải tiến hành theo dõi.

Chạng vạng ngày hôm ấy, Phương Mộc một mực nghiên cứu tài liệu hồ sơ vụ án, lúc nhớ tới ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã sớm qua giờ ăn cơm, trong phòng ăn phồng chùng chỉ còn lại có nồi nước dùng thôi. Phương Mộc xoa bụng đói đến phát đau, quyết định ra ngoài tìm một quán nhỏ giải quyết chút cơm tối.

Đi tới trước xe, Phương Mộc mở cửa xe, lúc ngẩng đầu lần nữa, bất ngờ nhìn thấy Liêu Á Phàm đang đứng ở bên sườn khác của chiếc xe.

Phương Mộc có thể khẳng định trước đó một giây nơi này hoàn toàn trống không, Liêu Á Phàm phảng phất như từ trên trời rơi xuống, nhưng nàng không nhìn cậu, cúi đầu vặn xoắn quai đeo cặp trước ngực.

"Sao con ở chỗ này?" Không trả lời.

"Con tới tìm chú?" Vẫn không trả lời.

Phương Mộc nhẹ nhàng thở dài, "Lên xe đi."

Lần này Liêu Á Phàm có phản ứng, nàng ngoan ngoãn bò lên xe, im lặng ngồi ở vị trí ghế phụ. Phương Mộc vốn dự định tùy tiện ăn bát mì cho xong việc, hiện tại có thêm Liêu Á Phàm, bữa cơm tối này đành không dám qua loa nữa.

Ở trên xe trưng cầu ý kiến của Liêu Á Phàm vài lần, nàng vẫn trầm mặc, Phương Mộc bất đắc dĩ, cuối cùng quyết định nên đến chỗ hiệu ăn mà mấy đứa nhỏ vẫn thích.

Lúc này đây Phương Mộc mang nàng đến pizza Hut. Bánh pizza cũng là một loại thức ăn Phương Mộc không thích, cậu không biết Liêu Á Phàm có thích không, nhìn nàng không từ chối, liền gọi một phần pizza mới mở rộng, vài món ăn nhẹ, hai ly nước uống.

Pizza quả thật rất khó ăn, Phương Mộc ăn nửa miếng đã không muốn động nữa. Trái lại những khách hàng xung quanh đôi mắt nhìn miếng bánh trước mặt rất có hứng thú, nhưng khiến người khác không giải thích được chính là, tất cả mọi người đều lịch sự dùng dao nĩa. Người ngoại quốc đối với loại đồ ăn nhanh này đều dùng tay trực tiếp cầm lấy tống vào trong miệng, đến đây lại thành đồ ăn hiếm lạ như gan ngỗng, trứng cá muối, không có dao nĩa thì không thể hiện được sự trân quý này.

Liêu Á Phàm dùng dao nĩa cũng rất vụng về, thấy Phương Mộc không ăn nữa, cũng có chút khẩn trương mà dừng lại. Phương Mộc chú ý tới vẻ quần bách của nàng, bất đắc dĩ lại cầm lên nửa miếng pizza kia, nhét vào trong miệng một miếng lớn. Động tác của Phương Mộc tựa hồ cổ vũ Liêu Á Phàm, nàng cũng học bộ dáng của cậu, ngậm lớn ăn vào.

Bữa tối ăn được một nửa, điện thoại của Phương Mộc vang lên, là thầy Chu. Thầy Chu lo lắng hỏi Phương Mộc có thể lái xe giúp ông đi tìm Liêu Á Phàm hay không. Phương Mộc che micro, nhỏ giọng hỏi Liêu Á Phàm có phải lén chạy tới không, Liêu Á Phàm không trả lời, như trước cúi đầu ăn bánh. Phương Mộc bất đắc dĩ, nói với thầy Chu Liêu Á Phàm đang ở cùng một chỗ với cậu. Thầy Chu "haiz" một tiếng thật dài, bảo Phương Mộc đưa điện thoại cho Liêu Á Phàm. Liêu Á Phàm không nhận máy, cũng không ngẩng đầu nhìn cậu, như trước từng ngậm nhỏ cắn pizza.

Phương Mộc không có biện pháp, chỉ có thể nói với thầy Chu: "Cơm nước xong tôi sẽ đưa con bé trở về." Cúp điện thoại, Liêu Á Phàm đối diện với cuộc ngẩng đầu lên, nắm nửa miếng pizza trong tay, nói từng chữ từng câu:

"Con không trở về."

"Đừng nói chuyện trẻ con như vậy." Phương Mộc chia chia đồ ăn trong đĩa, "Mau ăn, nếu không thầy Chu sẽ lo lắng."

"Con không phải trẻ con." Liêu Á Phàm vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Phương Mộc, trong ánh mắt trong suốt tựa hồ có chút gì đó kiên nghị.

"Được được, con không phải trẻ con." Phương Mộc vừa tức giận vừa buồn cười, "Cô Liêu Á Phàm, nhanh ăn đi."

Liêu Á Phàm cúi đầu, vẫn duy trì tư thế bất động vừa rồi, thỉnh thoảng, một giọt nước mắt rơi trên khăn trải bàn, ngay sau đó, hai giọt, ba giọt. . . . .

Liêu Á Phàm im lặng khóc lên, nhưng vẫn thủy chung nắm lấy nửa miếng pizza kia không buông tay, tựa hồ ăn không trôi, nhưng vẫn coi nó như thứ duy nhất có thể vững vàng nắm được.

Phương Mộc khó xử vô cùng, nam nữ bàn bên cạnh đã ném tới ánh mắt kinh ngạc, tựa hồ đối với quan hệ của hai người bọn họ tỏ vẻ hoài nghi. Đích xác, nếu như nói bọn họ là quan hệ cha con, Phương Mộc có vẻ quá trẻ tuổi, nếu như nói là người yêu, Phương Mộc lại có vẻ quá già. Có lẽ lời giải thích hợp lý duy nhất là: Phương Mộc là một gã trưởng thành lưu manh câu dẫn nữ sinh trung học.

Vài phút sau, Liêu Á Phàm im bật dừng khóc, đột ngột như khi mới bắt đầu vậy. Nàng dùng khăn ăn lau nước mắt, vuốt vuốt tóc, tiếp tục ăn miếng pizza đã bị nàng nắm đến biến dạng kia. Thức ăn đầy bàn Phương Mộc cơ bản cũng không động qua, lại được Liêu Á Phàm loáng cái ăn sạch. Nàng cũng không phải sức ăn lớn, mà đang cố ý trì hoãn thời gian của bữa tối, khách nhân bàn gần đó đều đã thay đổi ba lượt, bữa cơm tối dài dằng dặc này mới kết thúc.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, đã hơn 9h rồi, điện thoại di động trong túi quần lại rung lên, không cần nhìn cũng biết là thầy Chu đang thúc giục cậu.

Phương Mộc thanh toán xong hóa đơn, đứng lên nói với Liêu Á Phàm: "Đi thôi." Liêu Á Phàm ngồi bất động, tay kẹp chặt góc bàn, mắt cũng không chớp nhìn Phương Mộc nói: "Con không về."

Phương Mộc nghiêm mặt, "Không được."

Liêu Á Phàm đem đầu xoay sang chỗ khác, ý tứ rất rõ ràng: Tôi đây sẽ không đi.

Phương Mộc bất đắc dĩ, "Được được, không quay về."

Liêu Á Phàm lại xoay đầu về, "Chú cam đoan?"

"Chú cam đoan."

Dựa theo yêu cầu của Liêu Á Phàm, xe chỉ có thể chạy về hướng nam thành phố rời xa Nhà Thiên Sứ. Nàng lấy tay nâng má, dán vào cửa sổ xe lạnh như băng nhìn thành thị trong bóng đêm. Nhìn như trầm tư, kỳ thật cô gái này miễn cảm vô cùng. Mỗi lần Phương Mộc rẽ sang hướng bắc, mặc kệ là vô tình hay hữu ý, Liêu Á Phàm đều im lặng xoay đầu sang, nhìn chằm chằm Phương Mộc hồi lâu, thẳng đến khi cậu lại rẽ sang hướng nam.

Khi gần 11h giờ đêm, Phương Mộc đem xe đậu ven đường.

"Quá muộn rồi, con phải trở về."

"Không." Thanh âm cô gái nhẹ nhàng, cũng rất kiên quyết.

"Chúng ta không thể ngồi ngốc trong xe một đêm a. Trời lạnh thế này, chúng ta sẽ đông chết đó."

Liêu Á Phàm trầm mặc một hồi, nghiêng đầu đi không nhìn Phương Mộc, phút chốc, truyền đến thanh âm run rẩy:

"Chú dẫn con đến khách sạn đi."

Phương Mộc không nói gì, quay cửa kính xe xuống, hút xong nửa điếu thuốc, giẫm chân ga.

Xe jeep hướng về phía Nhà Thiên Sứ chạy như bay, Liêu Á Phàm nhìn chằm chằm Phương Mộc ước chừng 5 phút, có lẽ là nhận thấy Phương

Một lúc này đây không có khả năng tiếp tục khoan dung mình nữa, nàng chậm rãi cúi đầu.

"Tối nay cho dù chú tiền con về, con vẫn sẽ chạy ra nữa thôi."

Phương Mộc xanh mặt không nói được một lời, sau khi băng qua vài giao lộ lại đánh vô lăng một cái, hướng về phía một con đường khác chạy đi.

Mười phút sau, Phương Mộc đem xe đỗ dưới lầu ký túc xá.

"Đi theo tôi, đừng lên tiếng." Phương Mộc cũng không muốn để cho các đồng sự chứng kiến mình đêm hôm khuya khoắc mà đem cô gái nhỏ như vậy về ký túc xá, Liêu Á Phàm ngược lại có vẻ vừa khẩn trương vừa hưng phấn, rất không cần thiết mà khom thắt lưng, cẩn thận theo sát phía sau Phương Mộc.

Lộ trình ngắn ngủi hai tầng lầu mà có vẻ dài vô cùng, may mắn chính là, trong hành lang trước sau không hề gặp phải đồng nghiệp. Rốt cuộc vào đến phòng ký túc xá của mình, Phương Mộc dựa vào cánh cửa, thật sâu thở dài một hơi.

Liêu Á Phàm ngược lại có vẻ rất buồn lòng, nàng đem cặp sách vứt trên giường Phương Mộc, ở trong phòng ký túc xá nhỏ nhỏ hiều hiều nhìn đông tới nhìn tây. Phương Mộc từ trong phòng vệ sinh lấy một thau nước trở ra, rồi từ trong bình thủy rót vào chút nước nóng, chia chia đồ vệ sinh trên bệ cửa ý bảo nàng rửa mặt. Liêu Á Phàm thuận theo đi tới, cởi áo khoác đồng phục đặt trên lưng ghế dựa. Phương Mộc vội vàng đóng kỹ cửa, đứng ngoài hành lang gọi điện.

Thanh âm thầy Chu rất sốt ruột, "Sao cậu không nhận điện thoại của tôi?"

"Thầy đừng vội, tôi cũng không có biện pháp." Phương Mộc che cạnh miệng, hạ giọng nói: "Á Phàm nói sao cũng không chịu về, không biết đứa nhỏ này bị làm sao vậy."

"Các cậu hiện đang ở đâu?"

"Ký túc xá của tôi. Sợ rằng đêm nay nàng phải qua đêm ở đây rồi."

Thầy Chu có chút do dự, mà Phương Mộc nghe rõ ràng chị Triệu ở bên kia nói "không được".

"Được rồi." Thầy Chu cuối cùng vẫn đồng ý, "Sáng mai cậu trực tiếp đưa con bé đến trường."

"Không thành vấn đề, thầy yên tâm đi."

Trở lại phòng, Liêu Á Phàm đã rửa mặt xong, sạch sẽ khoan khoái ngồi bên giường. Phương Mộc kéo một cái ghế qua ngồi xuống, nhất thời không có gì để nói, cuối cùng phun ra một câu: "Bài tập con đã làm xong chưa?"

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Phương Mộc cũng nghĩ mình buồn cười. Cậu cầm lấy chìa khóa xe, đứng dậy nói: "Con ngủ đi. Sáng mai chú tới gọi con."

Tay Phương Mộc vừa mới chạm vào nắm cửa, liền cảm thấy một bàn tay kéo lại áo khoác của cậu.

"Chú đừng đi."

Sau đó, một đôi tay liền gặt gao vòng lấy thắt lưng cậu.

Trong nháy mắt, thân thể của Phương Mộc trở nên cứng đờ, tóc cũng "phụt" một cái toàn bộ dựng thẳng đứng lên. Cậu theo bản năng muốn xoay người đẩy Liêu Á Phàm ra, nhưng đôi tay kia ôm chặt như vậy, vô luận cậu chuyển hướng nơi nào, Liêu Á Phàm đều gặt gao dán phía sau lưng cậu. Cậu tự dưng nhớ tới trò điều hâu bắt gà con, mình là gà mái, Liêu Á Phàm là gà con trốn phía sau cậu.

Phương Mộc gỡ ngón tay Liêu Á Phàm, vừa gỡ được một ngón, lúc đang gỡ ngón thứ hai, ngón tay trước lại không thuận theo không buông tha mà lần nữa siết chặt hơn. Hai người trong lòng ăn ý im lặng găng co, gỡ đi gỡ lại, Phương Mộc mệt mỏi, cũng sợ làm bị thương ngón tay của Liêu Á Phàm, chỉ có thể đứng bất động.

Liêu Á Phàm cảnh giác cao độ một hồi, nhận thấy Phương Mộc không có ý tiếp tục tranh đấu nữa, liền khoan khoái để chịu đem mặt dán trên lưng Phương Mộc, toàn thân Phương Mộc run lên, vô thức né về phía

trước, Liêu Á Phàm cũng thuận thế theo động tác của cậu dán qua. Loại tư thế khom lưng hình cánh cung này duy trì không được bao lâu, qua 5 phút sau, Phương Mộc không thể làm gì khác hơn là đầu hàng.

"Chú không đi, con buông chú ra trước."

Liêu Á Phàm buông lỏng tay ra một chút, "Chú cam đoan?"

"Ừ, chú cam đoan."

Đôi tay kia do do dự dự buông ra. Lúc Phương Mộc nghe răng trợn mắt đấm thắt lưng xoay người lại, Liêu Á Phàm đã trở về giường, nằm xuống đưa lưng về phía cậu. Chỉ trong nháy mắt như vậy, Phương Mộc rất muốn nhân cơ hội này giựt cửa ra chuồn đi, nhưng rồi nghĩ tới để cô bé này một mình ở lại trong ký túc xá, không biết sẽ còn nháo ra chuyện gì nữa, không thể làm gì khác hơn là buồn bực ngồi trên ghế.

Ngủ là không có khả năng, Phương Mộc bật máy tính, mở ra tài liệu, chuẩn bị làm việc trắng đêm. Nhìn tư liệu hồi lâu, vẫn nhìn không được quay đầu nhìn xem trên giường. Liêu Á Phàm mặt hướng vách tường, ôm bả vai nằm không nhúc nhích. Phương Mộc suy nghĩ một chút, đem chăn dưới đuôi giường mở ra, cẩn thận phủ trên người Liêu Á Phàm. Cô bé như không bị ảnh hưởng chút nào, nhưng Phương Mộc rất rõ ràng nàng vẫn chưa ngủ. Thoáng cười khổ, Phương Mộc bật đèn bàn, rồi tắt đèn điện, trở lại trước bàn tiếp tục làm việc.

Làm việc là một chuyện kỳ diệu, nó có thể khiến người ta quên đói khát, quên rét lạnh, quên trên giường của mình có một thiếu nữ đang ngủ mà vô pháp nói có thể giải thích rõ với người ngoài. Lúc Phương Mộc lần nữa ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn 2h đêm. Cô bé đang lui vào trong chăn ngủ say, có thể nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ đều đều. Phương Mộc lén lút đứng dậy, hé mở cửa sổ, tựa trên bệ cửa châm một liều thuốc.

Bên trong ngọn đèn hôn ám, đóm lửa thuốc lá tỏa ra đám khói phỉm chút màu lam nhàn nhạt, vừa mới phun ra một ngụm, đã bị khe hở của cửa sổ nhanh chóng hút đi. Trên mặt thủy tinh đã đọng lại một chút hoa sương, tràn đèn màu đỏ dính trên trần của phòng trực ban dưới lầu qua làn khói trên cửa sổ biến thành một mảnh màu da cam mơ hồ, nhìn qua,

tựa hồ có chút nhiệt độ ấm áp. Phương Mộc đem ngón tay ấn lên, lập tức cảm thấy từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác băng lãnh thấu xương.

Cô gái phía sau phát ra tiếng nỉ non nhẹ nhẹ, Phương Mộc nhìn lại, Liêu Á Phàm trở mình, chân đã bị đá sang bên cạnh. Phương Mộc vội đóng cửa sổ, đi tới trước giường, mới vừa khom thắt lưng xuống kéo lại chăn cho nàng, một tay của cô gái đột nhiên bắt được cánh tay cậu.

"Mẹ. . . . ."

Liêu Á Phàm hiển nhiên vẫn còn đắm chìm trong giấc ngủ, trên mặt biểu cảm phức tạp trộn lẫn giữa làm nũng và cầu xin. Phương Mộc thử kéo tay về, cô gái vẫn không buông tay.

"Mẹ. . . . ."

Phảng phất như chỗ mềm mại nhất từ đáy lòng bị nhẹ nhàng khuấy động, Phương Mộc thoáng do dự, đá rơi giầy, nửa nằm xuống tựa ở đầu giường. Cơ hồ là đồng thời, thân thể của Liêu Á Phàm cũng dựa sát sang, đem mặt gắt gao dán trên ngực Phương Mộc, vẻ mặt cảm thấy thỏa mãn.

"Mẹ. . . . ." Nàng nhẹ giọng nỉ non, thanh âm dần thấp, cuối cùng ngủ thật say.

Tay Phương Mộc treo giữa không trung, chừng nửa phút sau, rốt cuộc nhẹ nhàng rơi vào trên vai cô gái, xuyên thấu qua áo nhung mỏng manh, có thể cảm thấy được xương bả vai của cô gái nhô ra. Nàng rất gầy, nhẹ tựa lông vũ, tóc dài ở đỉnh đầu mặc dù dày nhưng vẫn hiện ra màu khô vàng thiếu dinh dưỡng. Tay Phương Mộc hơi dùng sức, dễ dàng có thể đem cô gái hoàn toàn ôm vào lòng.

Nàng là cô bé lớn tuổi nhất trong Nhà Thiên Sứ, các hài tử khác chỉ đối với hậu quả của việc phá bỏ và dời đi nơi khác tỉnh tỉnh mê mê, Liêu Á Phàm lại biết một khi Nhà Thiên Sứ giải tán đối với nàng mà nói ý vị như thế nào -- Nàng lại mất đi một chốn có thể tạm thời nương thân. Tương lai sẽ như thế nào, tiền đồ ở nơi đâu, tất cả nàng đều nhìn không thấy.

Mê mang, đối với Liêu Á Phàm mà nói, là chuyện đáng sợ nhất.

Từ màn đêm thâm trầm đến khi sắc trời tờ mờ, từ yên tĩnh không tiếng động đến khi tiếng người dần dần vang lên, Phương Mộc vẫn không nhúc nhích ôm Liêu Á Phàm, mở to đôi mắt suy nghĩ nhìn hoa sương trên cửa sổ dần sáng lên. Nhưng chẳng biết lúc nào, cậu ngủ thiếp đi, đến khi đột nhiên tỉnh dậy, Liêu Á Phàm đã không còn trong lòng nữa.

Phương Mộc đứng phắt dậy, đang lo lắng nhìn xung quanh, lại phát hiện Liêu Á Phàm lẳng lặng ngồi trước cửa sổ, trong tay đang cầm một quyển sách ngoại ngữ, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Phương Mộc có chút khó xử, xoay đầu đến trước bàn tìm kính mắt, nhưng phát hiện bàn học được thu dọn đến chỉnh chỉnh tề tề, tư liệu bữa bọn được chõng một chỗ, gạt tàn nhét đầy cũng đã được đổ xong. Những nơi khác trong phòng cũng thế, thoạt nhìn sáng sủa hẳn lên. Phương Mộc ngồi bên giường, nhìn Liêu Á Phàm vẫn thủy chung đưa lưng về phía mình, nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể đứng dậy vào phòng vệ sinh múc nước.

Sau khi Liêu Á Phàm rửa mặt xong, Phương Mộc cũng qua loa lau mặt, ra hiệu Liêu Á Phàm cùng mình lén lút xuất môn.

Đám quý độc thân lười biếng chưa tới tám giờ khẳng định sẽ không rời giường, Phương Mộc cùng Liêu Á Phàm trong hành lang không một bóng người thuận lợi xuống đến lầu một, đứng ở chỗ rẽ đợi một hồi, rốt cuộc nghe được bác trực ban rời giường mở cửa, đi nhà xí, Phương Mộc nhanh chóng mang theo Liêu Á Phàm một mạch chạy ra khỏi tòa nhà ký túc xá.

Xe jeep chạy ra khỏi sân ký túc xá sở cảnh sát, Phương Mộc mới thở dài một hơi. Cậu hỏi Liêu Á Phàm: "Mấy giờ vào học?" Liêu Á Phàm ngoan ngoãn nói: "Trước 7h đến tự học." Phương Mộc nhìn xem đồng hồ, giẫm chân ga.

Khi đi ngang qua một cửa hàng KFC, Phương Mộc xuống xe mua một phần ăn sáng đưa cho Liêu Á Phàm, dặn dò nằng nừng tìm thời gian rảnh thì

ăn. Liêu Á Phàm cẩn thận đem bữa sáng bỏ vào trong cặp, sau đó im lặng mà ngồi, mãi cho đến tận cửa trường.

Ra vào cổng trường đều là những đứa trẻ đang ngáp ngáp dài, đều mặc đồ thể dục màu lam trắng giống Liêu Á Phàm. Phương Mộc nhìn đồng hồ, 6h55.

"Mau xuống xe thôi. Sau khi tan học về thẳng Nhà Thiên Sứ."

Liêu Á Phàm cúi đầu bất động, trong tay nhào nắn quai đeo cặp, phút chốc, nàng nhỏ giọng nói: "Chú có thể dẫn con đi không?"

"Cái gì?"

Mặt Liêu Á Phàm dần dần đỏ lên, Phương Mộc thấy một mặt đỏ hồng đó từ gương mặt lan tràn đến tận bên tai, Liêu Á Phàm dùng âm lượng thì thào thì thào nói: "Con có thể làm bạn gái của chú. . . . ."

"Con, con đừng nghĩ nhiều như vậy," Thân thể Phương Mộc chấn động, sắc mặt trắng bệch, lấp bắp, "Mau mau nhanh đi học."

Đầu Liêu Á Phàm cúi càng thấp, thanh âm lại cao lên, "Con có thể giúp chú quét dọn vệ sinh, nấu cơm, giặt quần áo. . . . .Con cái gì cũng có thể làm. . . . .Con cam đoan sẽ không mang đến phiền phức cho chú. . . . ."

Phương Mộc mạnh tay mở ra một cửa khác bên sườn xe, "Xuống xe!"

Liêu Á Phàm bị dọa nhảy dựng, ngay sau đó xoay đầu sang nhìn chằm chằm Phương Mộc.

Phương Mộc thấy được trong ánh mắt phức tạp đó trộn lẫn giữa khuất nhục và thù hận.

Liêu Á Phàm nhảy xuống xe, nặng nề đóng sầm cửa, chạy một mạch vào trường học. Khi chạy qua miệng thùng rác, Phương Mộc rõ ràng thấy nàng từ trong cặp móc ra thứ gì đó, hung hăng ném vào.

Tiêu: Chương sau xuất hiện một hồi rượt đuổi đua xe lạng lách....và có người sẽ về với Chúa TT^TT

Chương 30 - Súng

Đối với việc bí mật theo dõi bốn người Khương Đức Tiên, Hoàng Nhuận hoa, Đàm Kỳ, Khúc Nhị đã giăng co một thời gian ngắn, tổ chuyên án tin tưởng tổ chức hỗ trợ giết người này sớm muộn cũng sẽ tiếp tục gây án, để tránh đả thảo kinh xà, chủ yếu chọn dùng phương pháp định vị điện thoại di động phối hợp với phái người theo dõi. Vài ngày sau, khâu kỹ thuật điều tra phản hồi về một đầu mối có giá trị: Vào 12h trưa cùng ngày, Khúc Nhị dùng điện thoại trò chuyện với Khương Đức Tiên 2 phút 37 giây, nội dung cụ thể không rõ.

Đây là một tin tức khiến lòng người phấn chấn. Tổ chuyên án nhanh chóng đưa ra phán đoán, hai người này rất có khả năng vì tổ chức phải liên lạc và triệu tập người, nếu chuẩn bị đêm nay gây án, vậy các thành viên khác cũng có khả năng đồng thời xuất hiện. Lúc này là đêm trước mừng một tết âm lịch, lúc tình huống cảnh lực không đủ lại có phát sinh, tổ chuyên án quyết định thu hồi nhân lực theo dõi của những người khác, chỉ theo dõi điện thoại di động, tập trung lực lượng theo dõi hai người Khúc Nhị và Khương Đức Tiên, cũng an bài đặc công đợi mệnh, hy vọng có thể đem tổ chức này một lưới bắt hết, triệt để tan rã.

Khoảng 18h30 đêm đó, Khúc Nhị từ công ty đi ra, lên xe taxi chạy về phía bắc thành phố, một tổ cảnh sát lập tức lặng yên không một tiếng động theo sát. Cơ hồ là cùng lúc, một tổ nhân viên khác truyền đến tin tức, Khương Đức Tiên rời khỏi viện luật sư, cũng lái xe đi về phía bắc thành phố. Nửa giờ sau, hai người ở một nhà hàng thức ăn Hồ Nam gặp mặt. Sau khi vào thuê chung một phòng 210, hai người vẫn chưa đi ra. Tổ chuyên án phái hai cảnh viên lấy thân phận khách hàng tiến vào thuê phòng 213 đối diện phòng 210 dùng bữa, nghiêm mật giám thị tình huống ra vào của nhân viên phòng này. Đồng thời, sau khi cùng nhà hàng liên lạc, một gã cảnh viên hóa trang thành phục vụ viên tiến vào gian phòng đưa thức ăn, tin phản hồi là: Bên trong phòng thuê chỉ có hai người Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, không còn ai khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai tiếng sau, phòng 210 vẫn không có ai ra vào. Sau 21h20, Khương Đức Tiên cùng Khúc Nhị sau

khi tính tiền ở nhà hàng rời đi, ngồi chung xe hướng đến đông thành phố, nửa giờ sau, lại vào một quán trà.

Trịnh Lâm nghĩ có gì không đúng, vừa chỉ thị thủ hạ tiếp tục hóa trang thành khách hàng và phục vụ viên đồng thời tiến hành giám sát, vừa liên lạc với khâu kỹ thuật điều tra, tin tức phản hồi về là: điện thoại của Đàm Kỳ cùng Hoàng Nhuận Hoa đều nằm trong trạng thái khởi động, từ vị trí đến xem, vẫn dừng lại ở chỗ ở của mỗi người. Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, chỉ thị cảnh sát hóa trang thành phục vụ viên lấy lý do đưa tặng phẩm tiến vào phòng, tận lực nghe lén nội dung hai người nói chuyện. Ai ngờ hai người thủy chung ở trong phòng thấp giọng nói chuyện với nhau, phục vụ viên sau khi tiến vào liền không nói thêm lời nào, lại thất bại trở về.

"Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?" Biên Bình ở trong xe chỉ huy không ngừng hút thuốc, cau mày khổ sở suy tư. Thời gian đã gần nửa đêm, lo lắng những án trước thời gian phát sinh đều là lúc rạng sáng, tổ chuyên án không dám tùy tiện rút lui, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Phương Mộc thủy chung ngồi phía sau xe trầm tư, càng nghĩ càng thấy hai người này không giống như muốn cùng những người khác tụ hợp. Cậu do dự một chút, giựt cửa xe nhảy xuống.

Vài phút sau, Phương Mộc thở hồng hộc chạy về, vừa lên xe đã nói: "Chúng ta có thể đã bị trúng kế!"

Cậu vừa rời ở buồng điện thoại công cộng ven đường bấm số di động của Đàm Kỳ và Hoàng Nhuận Hoa, đều là đợi thời gian dài vẫn không có người nghe. Đây chứng tỏ rằng, Đàm Kỳ và Hoàng Nhuận Hoa có thể đã để điện thoại bị theo dõi ở nhà, còn bản thân đã sớm rời đi, hay nói cách khác, hai người kia đã thoát khỏi khống chế!

Điệu hổ ly sơn!

Tổ chuyên án lưu lại một đội tiếp tục giám thị Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, những người khác lập tức rút lui. Vừa khởi động ô tô, vấn đề mới lại đến, nếu các thành viên khác của tổ chức đã bắt đầu gây án, vậy nên đến đâu tìm kiếm đây?

"Thành tây!" Biên Bình chỉ bản đồ, "Bọn họ dụ chúng ta đến thành đông, địa điểm gây án khẳng định ở thành tây."

Thành tây. Cổng chính đại học Y Khoa thuộc bệnh viện.

Một chiếc xe tải Jinbei (hãng xe của Trung Quốc) màu trắng đậu ven đường cách cổng chính khoảng 200 mét, H tiên sinh tay cầm vô lăng, một vẻ tâm tình phấn chấn, bộ dáng nóng lòng muốn thử. T tiên sinh ngồi vị trí lái phụ, thỉnh thoảng hướng hai bên đường nhìn quanh.

"Còn chưa được sao?"

"Chờ một chút." T tiên sinh nhìn cửa bệnh viện như trước có người ra vào, "Q vừa gọi điện thoại cho tôi, cảnh sát vẫn còn đang quan sát phía bên này, không cần phải gấp."

"Số của cô ấy dùng được sao?"

"Cái anh này!" T tiên sinh dấm H tiên sinh một cái, "Anh cho rằng Q giống anh sơ suất như vậy sao?"

H tiên sinh ha ha cười rộ lên, nhìn qua tâm tình có vẻ rất tốt, hẩn rút hai điều thuốc, một cây đưa cho T tiên sinh, một cái khác vút ra chỗ ngồi phía sau cho La Gia Hải, tự mình cũng châm một điều, mỹ mỹ hút.

"H, sau khi hết thấy đều kết thúc, anh có tính toán gì không?" T tiên sinh hỏi.

"Tôi?" Trên mặt H tiên sinh lộ ra nụ cười, "Đón vợ tôi về, yên yên ổn ổn mà sống, rồi sinh một đứa bé trai mập mập, còn cậu?"

"Haha." T tiên sinh vẻ mặt hạnh phúc, "Tôi à, tôi sẽ từ chức, sau đó cùng Q đến nơi khác."

"Aha, nguyên lai tiểu tử cậu thật sự cùng Q yêu nhau!"

"Đúng vậy." T tiên sinh đỏ mặt nở nụ cười, "Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ có chúng tôi có thể hiểu nhau, tin nhiệm nhau. Đến lúc đó chúng tôi cũng sẽ giống anh, kết hôn, sau đó sinh ra một đứa bé trai mập mập! Bất quá," hẩn vội vàng nói thêm một câu, "Các anh phải giữ bí mật cho tôi a, nếu không Z sẽ lái nhái đó."

H tiên sinh liên tục nói không thành vấn đề không thành vấn đề, La Gia Hải lại thủy chung hút thuốc, không nói một lời.

T tiên sinh nhận thấy sự lãnh đạm của La Gia Hải, cũng nhiệt tình hỏi han: "L, cậu thì sao, sau này có tính toán gì không."

La Gia Hải đội mũ lưỡi trai, nửa khuôn mặt đều giấu sau cổ áo dựng thẳng, một lúc lâu, mới nghe thấy y rầu rĩ trả lời: "Không biết."

H tiên sinh nhìn khuôn mặt u ám của La Gia Hải, có chút áy náy nói: "Xin lỗi nha, L, mọi người giúp tôi trước. Nếu tôi có thể tự kiểm chế, chuyện của cậu đã sớm được giải quyết."

"Đừng nói như vậy." La Gia Hải ngẩng đầu, gượng gạo cười, "Nếu không có anh, tôi sớm đã bị xử bắn rồi."

Ba người vừa hút thuốc vừa trò chuyện, trong xe nhỏ hẹp rất nhanh đã bị khói thuốc dày đặc lấp đầy.

"L, mở cửa sổ xe ra, sắp sặc rồi." H tiên sinh một bên ho khan, một bên hỏi T tiên sinh, "Thế nào, hiện tại làm được chưa?"

T tiên sinh nhìn cổng bệnh viện, ngoại trừ trần đèn trợ trợ, cửa đã không còn một bóng người.

"Được!" T tiên sinh quay đầu lại, "L, cậu đem túi kia di chuyển đến cửa xe, đến lúc đó động tác nhanh gọn chút."

La Gia Hải ứng tiếng, đang muốn cúi đầu di chuyển túi kia, cửa xe đột ngột bị gõ vang.

Thanh âm kia mặc dù không lớn, nhưng đối với ba người bọn họ mà nói chẳng khác gì tiếng sấm, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bất động.

Ngoài xe có hai cảnh sát đang đứng, cảnh sát dẫn đầu không nhìn được gõ gõ cửa sổ xe bên sườn của H tiên sinh, cảnh sát ở phía sau giơ đèn pin trong tay hướng trong xe chiếu vào.

"Mở cửa, chúng tôi là cảnh sát."

T tiên sinh hướng H tiên sinh đưa mắt ra hiệu, H tiên sinh quay một nửa cửa sổ xe xuống.

"Có việc gì thế?"

Cảnh sát phía sau không chút khách khí lấy đèn pin trong tay chiếu chiếu mặt T tiên sinh, "Các người ở chỗ này làm gì?"

"Chờ người."

"Chờ người?" Cảnh sát dẫn đầu mặt nhăn mày nhú, "Chờ ai?"

"Người nhà tôi nằm viện ở đây, tôi đón nàng xuất viện." H tiên sinh hướng bệnh viện hất miệng.

"Xuất viện giờ này?" Cảnh sát dẫn đầu thần tình hồ nghi, đang muốn đặt câu hỏi, cảnh sát phía sau đột nhiên kéo gã lại, đèn pin trong tay sau khi lia nhanh chiếu mấy lần chỗ ngồi phía sau, lùi ra phía sau từng bước, tay phải đỡ tại bao súng bên hông.

"Mọi người, lập tức xuống xe!" Gã ra hiệu cho đồng sự rút súng, "Nhanh lên một chút!"

Lời còn chưa dứt, tay trái H tiên sinh đột ngột từ trong cửa sổ xe duỗi ra, trên tay rõ ràng đang cầm một khẩu súng!

"Đoàng!"

Lỗ Húc đêm nay trực ban, sau khi sửa sang lại ghi chép cảnh sát tiếp nhận của một ngày, đang chuẩn bị cầm đi sắp xếp, chợt nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng bước chân lộp cộp, gã vội vàng đi vào hành lang, nhìn thấy mấy tên trung đội đặc vụ vũ trang đầy đủ chạy xuống lầu. Bộ đàm trên vai của một đặc công trong đó truyền đến một trận tiếng gọi dồn dập: ". . . . .Các đơn vị chú ý, kẻ tình nghi phạm tội đang dọc theo đường Vĩnh Thái chạy trốn về hướng bắc. . . . .Chú ý, kẻ tình nghi phạm tội có khả năng mang theo súng. . . . ."

Lỗ Húc kéo hẳn lại, "Làm sao vậy?"

Đặc công kia vội vã chấp hành nhiệm vụ, vội vội vàng vàng nói câu "Hai tuần cảnh ở Đại học Y bên kia đã phát hiện La Gia Hải", rồi bước nhanh

chạy ra khỏi công.

Lỗ Húc đứng tại chỗ sững sốt vài giây, đột nhiên như một con báo nhảy dựng lên, thẳng đến bãi đỗ xe.

Trịnh Lâm buông bộ đàm xuống, trong ánh mắt là vẻ cuồng hỷ không kiềm chế được.

"Đã phát hiện ra La Gia Hải, ngay xung quanh đại học Y thuộc bệnh viện của thành tây!"

"Cái gì?" Biên Bình và Phương Mộc không hện mà cùng nhào tới chỗ ngồi trước, "Mấy người? Làm thế nào phát hiện?"

"Hai tuần cảnh phát hiện, tính cả La Gia Hải, có ít nhất ba người." Trịnh Lâm lập tức liên lạc cho tổ cảnh sát lưu lại theo dõi Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, "Gắt gao theo dõi họ cho tôi! Tuyệt đối không được để mất dấu, nghe không?!"

Hạ lệnh xong, Trịnh Lâm lại thúc giục lái xe tốc độ nhanh hơn.

"Truy bắt quy mô lớn đã bắt đầu rồi." Trịnh Lâm nheo mắt, bộ dáng thỏa thuê mãn nguyện, "Lần này xem bọn chúng còn chạy trốn tới đâu!"

Xe tải màu trắng lao vùn vụt trên đường, phía sau hơn 300 thước, một chiếc xe cảnh sát kéo vang còi hiệu đang nhanh chóng quay ngược trở lại.

H tiên sinh sắc mặt tái mét, hết sức chăm chú nhìn mặt đường phía trước, T tiên sinh bên cạnh vẻ mặt kinh hồn chưa định.

"Anh làm thế nào có súng?"

H tiên sinh không trả lời hẳn, chân ga dưới chân đột nhiên tăng lực, tốc độ xe tải đã sắp tới cực hạn.

T tiên sinh nhìn sắc mặt hẳn đáng sợ, không dám hỏi lại, mạnh vỗ đầu mình mấy cái, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại.

"Chạy ra hướng ngoại thành đi."

"Không được!" H tiên sinh nhìn kính chiếu hậu, "Hiện tại lối ra vào toàn thành khẳng định đã bị đóng hết."

Đích xác, ngay cùng lúc bọn họ liều mạng chạy trốn, khâu quản lý giao thông đang thông qua các camera lộ khẩu theo dõi tùy thời thông báo cho cảnh sát hướng xe tải chạy trốn, còn các con đường chính thông ra ngoài C thị cũng đều bị cảnh sát khống chế hoàn toàn.

"Vậy làm sao bây giờ?" T tiên sinh đã hoàn toàn rối loạn, "Lần này xong đời rồi. . . . ."

"Các người đều câm miệng cho tôi!" Thanh âm La Gia Hải đột nhiên từ chỗ ngồi phía sau truyền đến, "Z, là tôi, chúng tôi đã bị cảnh sát phát hiện. . . . .Đúng, cảnh sát đang theo chúng tôi. . . . ."

T tiên sinh quay đầu lại, La Gia Hải đang cầm điện thoại di động nói chuyện.

"Được rồi. Tôi hiểu." La Gia Hải cúp điện thoại, "H, hướng vào đường nhỏ, đường chính không an toàn."

H tiên sinh nặng nề "ừ" một tiếng, đến một giao lộ đột nhiên quẹo phải. Khâu quản lý giao thông đã qua 5 phút chưa cung cấp thông tin về hướng xe tải chạy trốn, mà từ tình hình của một chiếc xe cảnh sát duy nhất còn đang đuổi sát báo cáo đến xem, đối tượng tình nghi phạm tội đã tiến nhập vào khu vực nội thành cũ của C thị.

"Con mẹ nó, thế này thì hỏng rồi." Trịnh Lâm một quyền nện trên cửa xe. Khu nội thành cũ là khu nhà xập xệ của C thị, đường xá hẹp, địa hình phức tạp, rất không có lợi cho việc vây bắt. Đối tượng tình nghi phạm tội một khi tiến vào khu nội thành cũ, tùy thời có thể vút xe chạy trốn, khả năng trốn thoát thành công rất lớn.

Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, lại cầm lấy bộ đàm: "Tiếp tục vây bắt, trọng điểm đặt ở khu nội thành cũ, nếu phát hiện đối tượng tình nghi, không được tùy tiện hành động, phải thông báo về đơn vị trước, sau đó chờ trợ giúp. Phái thêm người giúp một tay, đề nghị lực lượng cảnh sát vũ trang trợ giúp."

Biên Bình cau mày, từ tình huống trước mắt đến xem, lái xe có lẽ là Hoàng Nhuận Hoa, hẳn vừa có kỹ thuật lái cao siêu, vừa đồng thời quen

thuộc tình trạng đường xá, khả năng thoát thân cũng không phải không có.

Tin tức xấu vẫn truyền đến, 10 phút sau đó, chiếc xe cảnh sát cuối cùng đuổi sát cũng tuyên bố mất dấu mục tiêu, nhưng vẫn xác định phương vị cuối cùng trước khi hồi báo đối tượng tình nghi biến mất. Trịnh Lâm lệnh tất cả cảnh lực lập tức đem khu vực đó bao vây, từ ngoài vào trong tiến hành lục soát.

Đây đã là một chiêu cuối cùng. Nếu sau đó đối tượng tình nghi thoát khỏi truy tung, tìm kiếm chỗ yên lặng vớt xe, sau đó chia nhau thoát đi, công tác truy bắt sẽ gặp khó khăn rất lớn.

Trong lúc nhất thời, mọi người trên xe đều không nói chuyện, bộ đàm trên tay Trịnh Lâm cũng chỉ truyền đến tiếng dòng điện rè rè. Trước mắt, tựa hồ ngoại trừ hỏa tốc chạy tới khu vực đó, cái khác đều không làm được. Trịnh Lâm sắc mặt xanh xám, những người khác cũng đều là bộ dáng ảo não, hơn mười phút trước còn tưởng rằng có thể đem tổ chức này một lưới bắt hết, nào ngờ tới đám người ngày trình độ giáo hoạt vượt xa tưởng tượng. Phương Mộc vẻ mặt đờ đẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, chẳng lẽ, lúc này đây lại để cho La Gia Hải chạy thoát lần nữa?"

Bất thành linh, trong bộ đàm truyền đến một thanh âm rõ ràng: "C09748 gọi tổng bộ, C09748 gọi tổng bộ. . . . ."

Tinh thần Trịnh Lâm rung lên, vội vàng đề xuống nút trò chuyện: "Tôi là Trịnh Lâm, tình huống nào?"

"Tôi là cảnh viên C09748, trên đường Hưng Thịnh phát hiện chiếc xe của đối tượng tình nghi, đang từ hướng nam đào thoát về hướng bắc, lặp lại, trên đường Hưng Thịnh phát hiện xe của đối tượng tình nghi, đang từ hướng nam đào thoát về hướng bắc. . . . ."

"Tiếp tục theo dõi, đừng tùy tiện hành động, tùy thời giữ liên lạc!" Trịnh Lâm lập tức lệnh tất cả đơn vị hỏa tốc hướng phụ cận đường Hưng Thịnh tập trung, chuẩn bị áp dụng vây bắt.

Hạ lệnh xong, Trịnh Lâm quay đầu lại hưng phấn nói: "Trở về tra xem tiểu tử này là ai, nhớ thưởng công cho hắn!"

"C09748. . . . ." Phương Mộc nhẹ nhàng nhắc, đột nhiên trừng to hai mắt, đây không phải là cảnh hiệu của Lỗ Húc sao?

Sau khi bỏ rơi được chiếc xe cảnh sát vẫn đuổi theo không bỏ kia, ba người đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt H tiên sinh dần dần lộ vẻ tự đắc.

"Ranh con, còn dám theo ta đua xe nữa hết?"

"Chớ đắc ý quá sớm." La Gia Hải cầm điện thoại di động, "Z bảo chúng ta vứt xe đi, chia nhau chạy ra ngoài."

Hai người còn lại không dám chậm trễ, đang lúc giảm bớt tốc độ, tìm kiếm nơi thích hợp để vứt xe, phía sau đột nhiên lại mãnh liệt vang lên tiếng còi xe cảnh sát, trong nháy mắt, một chiếc mô tô cảnh sát từ phía sau đuổi kịp.

Lỗ Húc đã phát giác ý đồ của đối tượng tình nghi, bọn họ chậm lại là muốn tìm cơ hội vứt xe, nếu bọn họ chia nhau đào tẩu, sẽ gây khó khăn rất lớn cho việc vây bắt, phải để cho bọn họ ở lại trên xe, quân tiếp viện chạy tới sẽ dễ xử lý hơn.

Xe tải quả thật một lần nữa tăng tốc chạy trốn, Lỗ Húc ở phía sau bảo trì khoảng cách nhất định, thủy chung đuổi sát.

"Con mẹ nó!" T tiên sinh nóng nảy, từ trên đồng hồ đo túm lấy súng vừa rồi H tiên sinh đã sùng, quay kiếng xe xuống, hướng Lỗ Húc bóp cò.

Không chút phản ứng nào. Nhưng Lỗ Húc dưới ánh trăng thấy được trên tay kia cầm -- chính là một khẩu súng! Trong nháy mắt, gã hoàn toàn không còn ý tứ tránh né nữa, vịn tay ga xuống phía dưới, xe mô tô rồ một tiếng vọt tới trước!

"Dừng xe! Mọi người lập tức xuống xe !!" Lỗ Húc một tay giữ ga, tay kia chỉ hướng cửa sổ xe, "Giao khẩu súng ra đây!"

"Mẹ nó, sao lại không nổ?" T tiên sinh hỗn hển loay hoay với súng trên tay.

Khóe miệng H tiên sinh nhếch lên, đột nhiên hướng bên phải mạnh đánh vô lăng, xe tải hướng phía xe mô tô khua qua. Lỗ Húc niết phanh, tốc độ xe chột giảm, thuận thế chuyển tới bên trái xe tải.

"Đem súng của tao -- Giao ra đây!!"

H tiên sinh đã gần như điên cuồng, vừa hướng bên trái khua mạnh qua, Lỗ Húc lại linh hoạt tránh thoát. Một loạt xe đạp ven đường bị xe tải đụng ngã, mảnh vụn bay lên đập trên người, trên đầu Lỗ Húc, gã lại không cảm thấy được đau đớn.

Trên con đường hẹp, xe tải cùng xe mô tô đều tự động tự né, một người muốn đoạt lại súng đã bị mất, một người muốn liều mạng chạy thoát, đồng thời cấp bách muốn đẩy đối phương vào chỗ chết. Trong lúc bất tri bất giác, con đường này đã chạy đến gần cuối, phía trước cách đó không xa, là một cây cầu.

Trong ánh mắt H tiên sinh đã không có con đường phía trước nữa, chỉ có cảnh sát kia không ngừng ở hai bên trái phải của hắn lao vùn vụt, nương theo ánh trăng yếu ớt, H tiên sinh phát hiện cảnh sát kia đã chảy máu đầy mặt, cực kỳ kinh ngạc, sát khí dần dần hùng hực.

Được, mày đã không muốn sống mà đuổi theo không bỏ như vậy, lão tử sẽ thành toàn cho mày!"

Hắn mắt thấy xe mô tô lại xuất hiện phía bên phải, cắn răng một cái, hướng bên phải đánh liền hai lần vô lăng, hướng xe mô tô hung hăng khua qua. . . . .

Hắn không thấy được, phía trước chính là trụ cầu xi măng cao cao.

Đến khi phát hiện, H tiên sinh theo bản năng quẹo về phía trái, nhưng đã không còn kịp rồi, đầu xe tải phía bên phải nặng nề đập vào trên trụ cầu, cả thân xe vắt ngang đến, quán tính thật lớn khiến nó ở trên mặt đường liên tục lăn lộn vài vòng, xe mô tô của Lỗ Húc khẩn cấp thẳng lại, trong nháy mắt cũng mất đi thăng bằng, xe, người bay lên trời, thoáng bay vòng qua xe tải, ngã văng ra ngoài.

Sau vài phút dài dằng dặc tựa như cả một thế kỷ. H tiên sinh là người đầu tiên tỉnh lại, hắn ở trong xe tải trở mình liều mạng kéo mở đai an toàn, lau một phen máu trên mặt, nhìn thấy trước kính chắn gió có một cái động lớn, T tiên sinh bên cạnh đã chẳng biết đi đâu. Hắn không kịp

nghe nhiều, dùng cả tay lẫn chân bò ra ngoài xe. Nghe thấy La Gia Hải ở trong xe lớn tiếng rên rỉ, lại quay trở về đem hấn túm ra.

Hai người run lấy bấy đứng trên cầu, một trần đèn xe còn sót lại chiếu rọi xuống, La Gia Hải quét một vòng quanh mặt đường tràn đầy những mảnh nhỏ xe, "T đâu?"

"Không biết. Không thể bỏ hấn lại, mau, mau tìm."

Hai người tập tễnh nhìn bốn phía, vừa đi vừa nhỏ giọng hô: "T, T, cậu đâu rồi?"

Không hề có hồi âm. H tiên sinh cố gắng đi tới bên cầu, dưới cầu tối đen như mực cái gì cũng nhìn không thấy.

"Có thể hay không. . . . ." Hấn chỉ dưới cầu, thanh âm run rẩy, ". . . . . T có thể đã rơi xuống đó rồi không?"

Lời còn chưa dứt, H tiên sinh liền cảm thấy chân mình bị một đôi tay gắt gao ôm lấy, là cảnh sát kia!

Hấn vừa sợ vừa giận, liều mạng đá văng cảnh sát kia. Cảnh sát đó nằm trên mặt cầu ngửa về phía sau, đây mặt đầu cổ đều là máu, đã hấp hối, nhưng vẫn giãy giụa muốn đứng lên.

"Không. . . . .được đi, đem của tao. . . . .Giao ra đây. . . . ."

H tiên sinh nhắc chân hướng ngược cảnh sát đá tới, trong tiếng mắng còn kèm theo ghen ngào: "Tao giết cha mẹ mày hay vợ mày? Tại sao không chịu buông tha cho tao! Tại sao!!"

Thanh âm xương sườn gãy đoạn trong trời đêm có vẻ dị thường thanh thúy, ngược cảnh sát lún xuống, trong cổ họng khực khực rung động, một tay vẫn không khuất phục quơ về phía không trung. La Gia Hải lo lắng vạn phần bắt lấy bả vai H tiên sinh kéo về, "Anh điên rồi sao? Đừng đánh nữa, chúng ta đi mau!"

Bất thành linh, sườn bên cầu phóng tới ánh đèn mãnh liệt, còi xe cảnh sát hú vang. Tiếng bước chân hỗn loạn từ xa đến gần, vài thanh âm đồng thời quát: "Không được nhúc nhích, nằm sấp trên mặt đất!"

H tiên sinh đầu tiên là hoảng sợ, sau đó đáy lòng một mảnh tuyệt vọng, hần xoay người mạnh đẩy La Gia Hải một cái, "Chạy mau!" La Gia Hải lao đảo về phía sau hai bước, theo bên sườn dốc của cầu ngã nhào xuống.

Khi H tiên sinh lần nữa xoay người, trước mắt đã đầy ánh đèn pin chói mắt, kỳ quái chính là, hần cư nhiên cảm thấy trong lòng bình tĩnh vô cùng. Hần khom lưng nhặt lên một mảnh thủy tinh vỡ, để sát trên cổ cảnh sát kia, rồi hô một câu "Đừng tới đây", tiếng súng liền vang lên.

Hoàng Nhuận Hoa co quắp té trên mặt đất, trước khi mất đi ý thức, trong đầu hần đột nhiên có một ý niệm kỳ quái: Nếu có cơ hội, hần muốn nói cho người khác biết, trúng đạn tuyệt không đau, chỉ như bị người đẩy mạnh một cái, ngoại trừ trong nháy mắt cảm thấy nóng rực, đến tiếp theo đó, chính là rét lạnh thật sâu. . . . .

Phương Mộc không đợi xe dừng ổn đã nhảy xuống, đẩy ra những người mặc đủ loại đồng phục trước mặt, đi thẳng đến hiện trường. Một đoạn đường này không quá 200 thước lại tựa hồ dài vô cùng, cậu thấy được hài cốt của chiếc xe mô tô, trong lòng dự cảm xấu càng phát ra mãnh liệt.

Thi thể của Hoàng Nhuận hoa đã được các đội viên đặc công bao quanh, mấy khẩu súng chia vào khuôn mặt đã mất đi biểu cảm kia. Người bị thương duy nhất ở hiện trường diện mạo đã hoàn toàn thay đổi, nhưng Phương Mộc vẫn từ cảnh hiệu trước ngực gã nhận ra được đây là Lỗ Húc.

Thân thể Lỗ Húc đã bị tàn phá không chịu nổi, xương ngực lồi xuống đáng sợ, Phương Mộc không dám tùy tiện di chuyển gã, chỉ có thể lớn tiếng ghé vào bên tai gã la lên: "Lỗ Húc, Lỗ húc. . . . ."

Khóe miệng Lỗ Húc đột nhiên co rúm, sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi phiếm đầy bọt. Đáy lòng Phương Mộc một mảnh lạnh lẽo, xem ra xương sườn gãy đoạn đã đâm vỡ nội tạng. Cậu thất thanh kêu to: "Xe cấp cứu! Mau, mau gọi xe cấp cứu!!"

Thình lình, một thanh âm yếu ớt từ trong miệng Lỗ Húc truyền ra: "Súng. . . . .Súng. . . . ."

Phương Mộc vội vàng tìm kiếm bốn phía, nhưng linh kiện cùng mảnh nhỏ đầy đất, đi đâu mà tìm súng? Đột nhiên, Phương Mộc thấy được xe tải lật nghiêng cách đó không xa, tâm trạng nhất thời bừng sáng.

"Mau! Mau! Súng!" Cậu gấp đến độ nói năng không đầu không đuôi, "Nhanh đi vào xe tìm súng!"

Mấy đội viên đặc công ứng tiếng hành động. Phương Mộc cúi đầu, một bên lau đi bọt máu không ngừng trào ra bên mép Lỗ Húc, một bên thì thào tự nói: "Không sao. . . . .Không sao. . . . .Cậu nhất định phải kiên trì chịu đựng. . . . ."

Đôi mắt Lỗ Húc đã không còn mở ra nữa, thân thể có chút co quắp, bàn tay được Phương Mộc gắt gao nắm lấy cũng dần dần mất đi nhiệt độ.

Vài phút sau, một đặc công vừa hô "tìm được rồi" vừa chen vào đám người, đem một thứ nặng trĩu nhét vào trong tay Phương Mộc.

Lỗ Húc đang hôn mê sâu nghe được câu này, đôi mắt bị máu quết đầy phía trên rốt cuộc chậm rãi mở ra khe hở, trong nháy mắt con người thất thần toát ra một tia sáng. Phương Mộc lại nhìn súng trong tay sửng sờ. Đây là một khẩu súng hỏa dược(là súng ko phải nhét đạn, mà là nhét thuốc súng rùi bỏ thêm bất cứ vật gì mà người dùng nghĩ có thể gây sát thương vào) được cải tạo lại từ súng phát tín hiệu.

Lỗ Húc giơ tay lên, thanh âm cũng cao hơn nhiều, "Súng. . . . .Súng. . . . ."

Đại não Phương Mộc trống rỗng, dư quang khóe mắt lại thoáng nhìn thấy bao súng bên hông một tuần cảnh bên cạnh, cậu không nói một lời túm tuần cảnh kia qua, lấy tay rút khẩu súng ra. Tuần cảnh kia theo bản năng muốn ngăn cản cậu, suy nghĩ một chút, yên lặng cởi dây súng trên quần xuống.

Phương Mộc nhét khẩu súng vào trong tay Lỗ Húc, lớn tiếng nói: "Tìm được rồi, Lỗ húc, súng đã tìm về."

Tiêu cự của mắt Lỗ Húc đã không cách nào tụ lại được nữa, nhưng lực độ trên tay lại đột ngột gia tăng, gã cơ hồ là đoạt lấy khẩu súng ôm vào

trong ngực.

"Tôi. . . . ." Một tia mỉm cười khó lòng phát hiện chậm rãi tràn ra trên mặt gã, "Cuối cùng. . . . ."

Những lời này còn chưa nói hết, quang mang trong mắt cảnh viên C09748 chợt ảm đạm, cuối cùng dần dần biến mất.

Chương 31 - Người quyên tặng

Khương Đức Tiên khép lại điện thoại, sắc mặt trắng bệch. Hắn tắt điện thoại di động, rút thẻ điện thoại, rồi ôm khăn ăn trên bàn qua, trong trong ngoài ngoài lau điện thoại một lần, rồi ra hiệu cho Khúc Nhị đưa điện thoại di động cho hắn.

"Đường dây liên lạc riêng trong nhóm, nhanh lên một chút!"

Khúc Nhị không biết ra sao đem di động đưa qua, Khương Đức Tiên lặp lại động tác vừa rồi, sau đó dùng khăn ăn gói kỹ điện thoại lại, cẩn thận giấu vào trong ngực, đứng dậy nói với Khúc Nhị: "Cô ở chỗ này đừng nhúc nhích, tôi rất nhanh sẽ trở về."

Vừa ra khỏi cửa, Khương Đức Tiên liền cảm thấy khách hàng trong phòng thuê đối diện đều ném ánh mắt khác thường về phía hắn, hắn giả vờ không phát hiện, thẳng hướng đi vào phòng vệ sinh cuối hành lang.

Đóng cánh cửa phòng vệ sinh, hắn liền đem điện thoại trong ngực móc ra, ném vào trong thùng giấy giữa vách ngăn, còn thẻ điện thoại ném vào trong bồn cầu xả trôi. Sau đó, hắn kéo quần, đứng bên bệ tiểu tiện đi tiểu, từ cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, hai bóng người đang ở ven đường dưới lầu đi bộ qua lại.

Hắn thoáng cười khổ, sửa lại quần đấy cửa ra ngoài. Trên bồn rửa tay gian ngoài, một gã nam tử đang nặn ra dung dịch trong bình rửa tay vào trong tay, Khương Đức Tiên nhận ra gã là một trong những khách hàng thuê phòng đối diện.

Trở lại trong phòng thuê, Khúc Nhị không thể chờ được hỏi han: "Làm sao vậy?"

Khương Đức Tiên hạ giọng nói: "H tiên sinh bên kia đã xảy ra chuyện."

Khuôn mặt Khúc Nhị xoát một cái trở nên trắng bệch, môi của nàng mấp máy vài cái: "Đàm Kỷ thế nào rồi?"

"Còn chưa biết."

Khúc Nhị mạnh đứng lên, nắm bao tay lên chuẩn bị hướng ra ngoài.

Khương Đức Tiên túm lấy cánh tay nàng, thấp giọng quát: "Cô làm gì?"

"Tôi phải đi xem." Khúc Nhị liều mạng vùng vẫy, "Anh đừng ngăn tôi!"

"Ngồi xuống!" Khương Đức Tiên vẻ mặt vắn vẹo đáng sợ, "Cô muốn hại chết mọi người sao?"

"Dù sao cũng đã xảy ra chuyện, anh cho rằng còn có đường sống nào sao?" Khúc Nhị đã gần như điên cuồng, "Anh buông tôi ra!"

"Chát!" Một cái bạt tai nặng nề đánh trên mặt Khúc Nhị, trải qua đau nhức, động tác của Khúc Nhị cũng dừng lại.

"Xin lỗi, Q." Khương Đức Tiên thấp giọng nói: "Có lẽ sự tình còn có thể xoay chuyển. Chúng ta không thể làm rối loạn vị trí."

Lời của hắn khiến Khúc Nhị tạm thời tỉnh táo lại, nhưng không lâu sao, nàng lại che mặt nước mắt.

"Ông trời phù hộ. . . . . Ông trời phù hộ. . . . . Đám Kỳ. . . . ."

Khương Đức Tiên cười khổ an ủi nàng: "Cô đừng vội, hắn là rất nhanh sẽ có người tới nói cho chúng ta biết tin tức. Song cô phải nhớ kỹ, cái gì cũng không được nói ra."

Quả thật, chưa tới nửa giờ, cửa phòng thuê bị người mạnh một cước đá vỡ. Trịnh Lâm nổi giận mang theo mấy cảnh sát nối đuôi nhau mà vào, Biên Bình và Phương Mộc theo sát phía sau.

Khương Đức Tiên đứng lên, "Các người làm gì. . . . ."

Lời còn chưa dứt, hai cảnh sát động tác lưu loát đem hai tay hắn bắt chéo sau lưng, mặt hướng xuống dưới đặt trên bàn, một cảnh sát khác lập tức tiến đến lục soát.

"Giấy lục soát đâu, các người có giấy chứng nhận cho phép lục soát sao?" Khương Đức Tiên bị vững vàng áp trụ, trong miệng vẫn quát to: "Các người làm như vậy là trái pháp luật!"

Trịnh Lâm không đếm xỉa đến hắn, tiếp nhận điện thoại di động người phụ trách lục soát đưa tới, nữ cảnh sát lục soát Khúc Nhị cũng lôi ra một điện thoại di động, Trịnh Lâm bấm hai điện thoại này, biến sắc.

"Không phải hai cái này, tiếp tục tìm!" Trịnh Lâm nhìn Khương Đức Tiên thần tình đỏ bừng, phát tay, "Buông hẳn ra trước."

Vật phẩm của hai người đều bị lật ra để xuống, nhưng không phát hiện ra điện thoại di động thứ ba. Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, đem người của tổ lưu lại phụ trách theo dõi gọi ra ngoài. Ở dưới lầu nhân viên phụ trách phong tỏa cho thấy cửa sổ của phòng thuê và cửa sổ phòng vệ sinh thủy chung không bị giựt ra, loại trừ khả năng vứt ra ngoài. Cảnh sát phụ trách giám thị đối diện phòng thuê vỗ ót, chạy đến phòng vệ sinh, chỉ chốc lát, gã lại chạy về, trong túi vật chứng trong tay có hai cái điện thoại di động. Trịnh Lâm tỉ mỉ nhìn hai bộ điện thoại di động này, hỏi cảnh sát kia: "Cậu tận mắt nhìn thấy hẳn ném vào?"

Cảnh sát kia hơi có vẻ khó xử nói: "Không có. Tôi chỉ nhìn thấy hẳn vào phòng vệ sinh." Trịnh Lâm nhỏ giọng mắng một câu, chỉ thị thuộc hạ mang điện thoại di động về kiểm nghiệm dấu vân tay.

Trịnh Lâm trở lại phòng thuê, Khúc Nhị đã được dẫn vào một phòng thuê khác. Hẳn áo mũ không chinh tề ngồi xuống trước mặt Khương Đức Tiên, gắt gao nhìn chăm chăm hẳn chừng 1 phút, chậm rãi nói: "Chỉ nói vậy thôi, trong lòng anh rõ ràng tôi tại sao tới tìm anh."

Đã khôi phục bình tĩnh Khương Đức Tiên cười lạnh một tiếng, "Anh cũng biết tôi đang làm gì, dù cung đối với tôi vô dụng."

Trịnh Lâm cũng cười, "Chớ đắc ý quá sớm, anh cho rằng tôi không nắm chắc đã tới bắt anh sao?" Hẳn phát tay ra hiệu cho cảnh sát phía sau, "Bắt hẳn mang về cho tôi!"

Hôm nay lúc 0h30, hai gã tuần cảnh khi tuần tra phụ cận Đại học Y khoa thuộc bệnh viện, phát hiện một chiếc xe khả nghi. Lúc tiến lên kiểm tra, phát hiện trong xe có một người phi thường giống tội phạm truy nã La Gia Hải, khi tuần cảnh yêu cầu mọi người xuống xe tiếp nhận kiểm tra, lái xe đột ngột nổ súng rồi lái xe chạy thoát. May mà hai gã tuần cảnh mặc đồng phục đa công năng làm nhiệm vụ tương đối dày, hạt sắt súng hỏa dược phun ra chỉ làm bị thương ngoài da. Thị cục sau khi nhận được báo cáo tình tiết vụ án, nhanh chóng tổ chức truy bắt, cho đến 1h20 rạng sáng ngày hôm nay chặn bắt được xe của đối tượng tình nghi phạm tội.

Đối tượng tình nghi Hoàng Nhuận Hoa bị bắn chết, đối tượng tình nghi Đàm Kỳ trọng thương, một đối tượng tình nghi khác tên La Gia Hải đang lẩn trốn. Cảnh sát trong hành động truy bắt lần này cũng đã trả giá đắt, cảnh viên số hiệu C09748 Lỗ Húc anh dũng hy sinh.

Hai đối tượng tình nghi phạm tội khác là Khúc Nhị và Khương Đức Tiên bị tạm giam theo pháp luật, cân nhắc hai người này có hiềm nghi trọng đại kết bè kết đảng gây án, tổ chuyên án dự tính hướng thị cục xin đem kỳ hạn tạm giam kéo dài tới 30 ngày.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt trực thuộc Bệnh viện Đại học Y, Đàm Kỳ mang mặt nạ dưỡng khí nằm thẳng trên giường bệnh, trên người cắm đầy ống dẫn thô thô nhỏ nhỏ, Phương Mộc đứng trước giường bệnh của hắn nhìn một hồi, quay đầu hỏi Trịnh Lâm vẫn đang khoanh tay đứng im: "Tình huống thế nào?"

"Tổn thương sọ não đặc biệt nghiêm trọng, mới vừa làm xong phẫu thuật." Trịnh Lâm thở dài, "Tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng."

"Hắn khi nào có thể tỉnh lại?"

"Không biết. Có thể là 3 ngày, cũng có thể là 30 năm." Sắc mặt Trịnh Lâm càng âm trầm, "Bác sĩ nói hắn rất có khả năng sẽ biến thành người thực vật."

Tâm Phương Mộc trầm xuống, trước mắt không có đầy đủ chứng cứ tố cáo Khúc Nhị và Khương Đức Tiên, Hoàng Nhuận Hoa cũng đã chết, chỉ có thể dựa vào khẩu cung của Đàm Kỳ, nếu không 30 ngày sau chỉ có thể thả người. Mà thời gian Đàm Kỳ thức tỉnh là xa xôi không kỳ hạn, hy vọng duy nhất chính là mau chóng bắt được La Gia Hải.

Đang nghĩ ngợi, di động trong túi quần vang lên, Phương Mộc lấy di động ra vừa nhìn, là Biên Bình.

"Cậu lập tức quay về thị cục, trong chiếc xe tải kia có phát hiện!"

Trải qua vụ va chạm vào rặng sáng hôm nay, xe tải đã bị hư tổn nghiêm trọng, nhưng nhân viên khám nghiệm vẫn phát hiện một vật chứng lớn

trong xe, trong đó quan trọng nhất, là một khối thi thể.

Người chết là nam giới, tuổi ước chừng trong khoảng 35 - 40 tuổi, toàn thân trần trụi, bị bỏ vào trong một bao bố. Pháp y suy đoán thời gian tử vong ước chừng vào khoảng 20h đêm hôm qua tới 0h, nguyên nhân tử vong là do ngạt khí, từ hình hình kiểm tra thi thể đến xem, hẳn là bị người dùng tay không siết cổ chết.

Da người chết thô ráp, nhưng từ mặt chiết xuất hóa chất, qua kiểm nghiệm thu được một ít sản phẩm bảo vệ da, từ loại gel thật dày từ trên tóc người chết thủy phân đến xem, gã hẳn là một người rất chú ý đến hình tượng cá nhân.

Phương Mộc khom thắt lưng xuống, ngửi qua lại trên thân thể người chết, sau đó hít hít mũi, "Đã chết lâu như vậy, còn thơm thế."

"Ừ." Pháp y đang làm việc cũng không ngẩng đầu lên, "Thằng cha này xị không ít nước hoa."

Phương Mộc suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi đồng sự của tổ chuyên án: "Xác định thân phận người chết chưa?"

"Chưa. Người chết trên người không có giấy tờ chứng minh, bất quá chúng tôi đã phát thông cáo nhận thức thi thể rồi."

"Ừ." Phương Mộc gật gật đầu, "Đến khu giải trí cỡ lớn vừa hỏi một chút, loại khu vực biểu diễn văn nghệ ấy."

Đồng sự nọ ửng tiếng rồi đi ra ngoài. Phương Mộc quay đầu lại chia chia vòng tròn màu đỏ trái rọng trên thi thể, "Hình vòng tròn màu đỏ này của các anh là có ý gì, trọng điểm kiểm nghiệm sao?"

"Không." Pháp y ngừng công tác trên tay, "Đây không phải là hình vẽ của chúng tôi."

"Cái gì?" Phương Mộc rất kinh ngạc, "Ý của anh là -- thi thể lúc đưa tới, phía trên đã có vòng đỏ này?"

"Đúng."

Có ý tứ. Phương Mộc trở nên hưng phấn, cậu cẩn thận quan sát vòng đỏ này, phát hiện trên hốc mắt người chết có một đôi, bộ vị thân thể cũng có mấy cái.

"Phía sau lưng còn có hai cái." Pháp y đưa tay ở sau lưng mình ra dấu, "Ở chỗ này."

"Vòng đỏ này khoanh xuống -- là ở những vị trí gì?"

"A, tôi thật chưa nghĩ tới." Pháp y cũng háng hái theo, ở trên người thi thể đại khái ước lượng một chút, "Đây là trái tim, đây là gan, nơi này là ruột non, khu vực này, hẳn là tuyến tụy (tuyến trong cơ thể người hoặc động vật bậc cao, nằm phía dưới bao tử, hình dạng giống lưỡi bò. Có thể tiết ra dịch tụy, giúp tiêu hoá, lại có thể tiết ra chất insulin, điều tiết việc chuyển hoá lượng đường trong cơ thể), hai cái phía sau lưng là thận. . . . .Hắc hắc, có ý tứ."

"Có ý tứ gì?" Phương Mộc vội vàng hỏi.

"Cậu xem," Pháp y chia chia vòng đỏ trên hốc mắt người chết, "Tương ứng với nơi này hẳn là màng giác mạc. Tim, gan, ruột non, tuyến tụy, thận, còn cả màng giác mạc, đều là bộ phận có thể quyên tặng cấy ghép. Nếu thêm khung xương, da, mạch máu và tế bào tạo máu gốc. . . . ." Hẳn ở trên người thi thể ra dấu, ". . . . .Toàn thân người này đều là bảo vật, hắc hắc."

Phương Mộc không cười, mà lâm vào trầm tư.

Theo hai tuần cảnh kia nói, lúc phát hiện xe tải, nó đang đứng gần khu trực thuộc bệnh viện đại học Y, mà trên người nạn nhân lại bị hung thủ vẽ vòng đỏ ở những vị trí có khả năng hiến tặng nội tạng, chẳng lẽ bọn họ muốn đem người chết xem như một người quyên tặng vứt trong bệnh viện?

Đây không có khả năng, chưa nói đến thân phận người chết đang đợi điều tra, cho dù là thi thể vô danh, cũng sẽ bị đơn vị điều trị dùng làm thí nghiệm và dạy học, không có khả năng tùy tiện cắt lấy bộ phận để cấy ghép. Nói cách khác, mục đích thật sự của hung thủ cũng không phải để

người chết quyên tặng bộ phận? Mà là lợi dụng thi thể này để diễn tả tâm tình nào đó của mình.

Đây cũng là một nghi thức.

Vấn đề là, trong ba người này nhân vật chính của nghi thức là ai?

Phương Mộc tương đối có khuynh hướng là Hoàng Nhuận Hoa. Nếu cậu phỏng đoán đúng, nghi thức với Đàm Kỳ là nhân vật chính đã tiến hành xong; Nếu nhân vật chính lần này là La Gia Hải, vậy người chết này rất có khả năng chính là người đã cưỡng bạo Trầm Tương năm đó, nhưng từ tình huống hiện trường đến xem, ý vị trả thù phạm tội tình dục không rõ ràng lắm.

Cậu cẩn thận kiểm tra thực hư thi thể của Hoàng Nhuận Hoa, phát hiện trên người hãn ngoại trừ vết thương do súng, còn có mấy vết cắt cũ trên da. Từ vị trí vết thương đến xem, rất giống là tự làm, xem ra hãn khi còn sống từng có hành vi tự ngược rất nặng. Tâm tư Phương Mộc đột nhiên thoáng động, có lẽ tự muốn đi hiến bộ phận chính là Hoàng Nhuận Hoa?

Cậu lập tức sắp xếp người đi phỏng vấn vợ của Hoàng Nhuận Hoa, tự mình cầm hình của Hoàng Nhuận Hoa đến các bệnh viện của bốn thị. Trải qua điều tra suốt hai ngày, hai bệnh viện (trong đó gồm có cả Trực thuộc bệnh viện đại học Y) đều chứng thật Hoàng Nhuận Hoa từng đến yêu cầu hiến tặng bộ phận, bệnh viện thấy hãn tâm tình cực kỳ không ổn định, hơn nữa không phù hợp điều kiện hiến tặng, đều cự tuyệt từ ngoài cửa. Mà từ kết quả phỏng vấn điều tra vợ Hoàng Nhuận Hoa đến xem, nàng chứng thật đã từng tận mắt thấy chồng trong phòng vệ sinh ở nhà dùng dao nhíp tự cắt mình.

Thoạt nhìn, Hoàng Nhuận Hoa đối với thân thể của mình cực kỳ chán ghét, hận không thể hủy cho nhanh. Từ góc độ tâm lý học đến xem, nguyên nhân gây ra loại tâm tình này thường thường là do tội lỗi mãnh liệt. Mà Hoàng Nhuận Hoa sau khi giết chết nạn nhân, dự định mang nạn nhân làm người quyên tặng vứt vào bệnh viện, có một loại mùi vị của nguy cơ tâm lý "đổ lỗi".

Vấn đề vẫn đang quấy nhiễu tổ chuyên án tựa hồ đã có chút mạch lạc: Dự tính ban đầu thành lập tổ chức hỗ trợ giết người này có lẽ là để thoát khỏi bệnh tâm lý nào đó.

Phương Mộc nhìn bức ảnh của Hoàng Nhuận Hoa trong tay, sau khi đã trúng đạn bỏ mình hấn cau mày, miệng mở rộng, tựa hồ lòng còn mang cảm giác không cam lòng. Có lẽ hẳn lúc ấy tràn đầy cảm giác tưởng rằng đã thoát khỏi khốn nhiều, có thể lần nữa quay về với cuộc sống.

Phương Mộc mệt mỏi nhắm mắt lại. Hoàng Nhuận Hoa nhất định nắm giữ rất nhiều bí mật, đáng tiếc, hẳn vĩnh viễn không bao giờ nói ra được nữa.

Thân phận người chết rất nhanh được điều tra rõ. Nhiếp Bảo Khánh, 33 tuổi, Cao đẳng, nghề nghiệp: diễn viên. Nói là diễn viên, kỳ thật chính là ở các khu giải trí toàn thành phố biểu diễn một ít tiểu phẩm phong cách thấp kém. Ngày phát sinh án, Nhiếp Bảo Khánh muốn đến quán rượu Kim Đạt biểu diễn chương trình, khoảng 18h chiều, bảo vệ tiểu khu gã ở thấy gã từ trong nhà rời đi, song 20h đêm đó tiết mục bắt đầu biểu diễn, Nhiếp Bảo Khánh vẫn chưa đến quán rượu Kim Đạt, suy đoán sơ bộ Nhiếp Bảo Khánh chính là trong đoạn thời gian này bị bắt cóc.

Người chết là người làm nghề diễn nghệ ở khu giải trí, cùng các thành phần nhân viên tiếp xúc phức tạp. Song vợ và đồng sự của Hoàng Nhuận Hoa đều quả quyết Hoàng Nhuận Hoa bình thường an phận thủ thường, cũng không giao thiệp với loại nơi này. Vậy người chết và hung thủ rốt cuộc có liên hệ gì? Gã và hung thủ có tâm lý cực độ chán ghét thân thể mình có quan hệ gì?

Bí ẩn một cái tiếp một cái, mà năm người có khả năng nắm giữ bí mật một chết, một bị thương, một trốn thoát, hai người khác thủy chung không chịu mở miệng.

Trong chớp mắt, hơn mười ngày đã qua, Đàm Kỳ vẫn như cũ không có chút dấu hiệu tỉnh dậy nào. Cách hạn mức tối đa tạm giam 30 ngày chỉ còn thời gian chưa đến nửa tháng, nếu vẫn không thể tìm được chứng cứ danh thép, chỉ có thể đem Khương Đức Tiên và Khúc Nhị tạm giam hình

sự thay đổi thành bảo lãnh hậu thẩm hoặc ở lại giám thị, nhiều nhất cũng chỉ có thể theo dõi 12 tháng. Tổ chuyên án gặp phải áp lực thật lớn.

Khương Đức Tiên và Khúc Nhị sau khi bị tạm giam lập tức tiếp nhận thẩm vấn lần thứ nhất, song hai người đều đề xuất muốn bảo lãnh hậu thẩm, sau đó liền không nói một lời nào nữa. Viện kiểm soát thành phố sau khi cự tuyệt bảo lãnh, biểu hiện của Khương Đức Tiên và Khúc Nhị có bất đồng. Khương Đức Tiên mỗi ngày tại phòng giam nhắm mắt dưỡng thần, mỗi lần khi tiếp nhận thẩm vấn chỉ trả lời một ít vấn đề không quan trọng, đối với việc đề cập đến tình tiết vụ án ngậm miệng không đáp. Khúc Nhị thì lại hướng nhân viên phá án lập đi lập lại truy vấn về tình hình của Đàm Kỳ. Mặc dù không hề thông báo cho hai người tiến triển của vụ án, nhưng tin rằng bọn họ đã biết Đàm Kỳ ở trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, Khương Đức Tiên có thể khí định thần nhàn chờ đợi mãn hạn tạm giam, chỉ sợ cũng vì nguyên nhân này.

Ở hiện trường phát hiện tổng cộng bốn bộ điện thoại di động, trong nội dung trò chuyện xuất hiện thêm 6 số. Căn cứ theo tình huống khâu kỹ thuật điều tra cung cấp, trừ Đàm Kỳ và Hoàng Nhuận Hoa sử dụng số ngoài ra, địa điểm xuất hiện bốn số cuối cùng phân biệt là ở quán trà (tức hoài nghi Khúc Nhị và Khương Đức Tiên đã từng sử dụng số này), trong một quán bar ở thành bắc phụ cận cây cầu nơi xảy ra vụ đụng xe. Căn cứ vào nội dung trò chuyện của 6 số này, suy đoán sơ bộ của tổ chuyên án, La Gia Hải sau khi từ hiện trường thoát đi, dùng di động cùng nói chuyện với nhân vật thần bí trong quán bar, sau đó người này chỉ thị La Gia Hải sau khi tắt máy, rút thẻ vứt đi, rồi sau đó chỉ thị Khúc Nhị và Khương Đức Tiên lập tức vứt điện thoại, tự mình cũng làm đúng như vậy. Mà hai bộ điện thoại di động tìm được trong quán trà không hề phát hiện có dấu vân tay, do đó trước mắt khả năng cung cấp chứng cứ khởi tố Khương Đức Tiên và Khúc Nhị cơ hồ không có.

Nhân vật thần bí trong quán bar rất có thể là đầu sỏ của tổ chức này, nhưng hiển nhiên đã không cách nào truy tìm được, hy vọng duy nhất, chính là mau chóng bắt được La Gia Hải.

Thị cục đem sự tích của Lỗ Húc báo cáo lên chính quyền tỉnh, vì gã xin danh hiệu anh hùng liệt sĩ cách mạng. Nội bộ tỉnh từ chối không phê, lý do là Lỗ Húc tham dự vây bắt thuộc về tự tiện rời khỏi cương vị, không thể nhận đãi ngộ của liệt sĩ cách mạng. Hình Chí Sâm nổi giận mang theo Trịnh Lâm đến chính quyền tỉnh vỗ bàn, lấy việc từ chức cùng áp chế, nội bộ tỉnh cuối cùng mới thông qua thỉnh cầu của thị cục.

Nghi lễ cáo biệt di hài của Lỗ Húc cử hành ở mộ viên Long Phong, ngoại trừ đơn vị cảnh lực thiết yếu ra, cơ hồ toàn bộ cảnh sát thành phố đều vội tới tiễn đưa Lỗ Húc.

Trong đại sảnh cáo biệt, Lỗ Húc một thân đồng phục, lẳng lặng nằm giữa bụi hoa, di ảnh an tường. Bên hông của gã, một súng nhựa dẻo cảnh sát dùng để huấn luyện cắm trong bao súng. Đây là lễ vật lúc chia tay của Phương Mộc tặng gã. Gã vì tìm súng mà hy sinh, để gã mang theo súng ra đi thôi. Lúc Phương Mộc mắt hàm lệ nóng hướng gã cúi đầu ba cái, trước mắt vẫn là bộ dáng Lỗ Húc trong quán rượu nhỏ cầm thật chặt tay của mình.

"Người anh em, người anh em."

Nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn sẽ làm anh em.

Di hài của Lỗ Húc sau khi hỏa táng được an táng trong nghĩa trang liệt sĩ cách mạng. Mấy ngày qua, người đến đây kính viếng nối liền không dứt, có cảnh sát ngày hôm ấy không đến dự lễ cáo biệt được, cũng có dân thành phố nghe tin tức đến đây chia buồn.

Phương Mộc vẫn luôn canh giữ trong mộ viên Long Phong, bất quá mục tiêu của cậu không phải Lỗ Húc, mà là La Gia Hải.

Ngày 23 tháng 1 là sinh nhật của Trầm Tương, nếu La Gia Hải chưa trốn sang vùng khác, có lẽ y vài ngày tới sẽ đến đây tế Trầm Tương. Cảnh sát ở gần khu vực mộ bia của Trầm Tương bí mật cài đặt máy theo dõi, đồng thời trong nhân viên trông coi mộ viên xếp vào lượng lớn cảnh lực, một khi La Gia Hải xuất hiện, lập tức xông ra bắt về quy án.

Mấy ngày trước đây đều không có phát hiện gì, buổi sáng ngày 23 hôm ấy, trong máy theo dõi đột nhiên xuất hiện một đôi nam nữ, sau khi qua

nhận dạng xác nhận là cha mẹ của Trầm Tương. Nhị vị lão nhân ở trước mộ kiên nhẫn quét dọn, bày biện tế phẩm, hướng một bia thì thào tự nói, cuối cùng ôm nhau khóc rời đi. Từ đó về sau trong máy theo dõi không còn nhân vật nào khả nghi xuất hiện nữa, các cảnh sát trong góc dò xét mộ viên cũng không ngừng truyền đến tin tức "hết thấy bình thường". Biên Bình chỉ thị tất cả nhân viên mai phục cảnh giác cao độ, làm tốt chuẩn bị La Gia Hải ban đêm đến tế.

Màn đêm dần dần buông xuống. Trước thiết bị theo dõi chờ đợi một ngày Phương Mộc dưới sự thúc giục mãi của Biên Bình, cầm lấy phần cơm sớm đã lạnh tanh ăn như hổ đói. Đang ăn, đồng sự phụ trách giám thị đột nhiên "A" một tiếng, sau đó liền kêu to có người đến.

Phương Mộc đem phần cơm vứt đi, đứng dậy nhào tới trước thiết bị theo dõi. Mặc dù bên ngoài sắc trời đã tối đen, nhưng thiết bị video đã khởi động công năng nhìn ban đêm vẫn có thể đem hình ảnh rõ ràng truyền đến thiết bị theo dõi. Trước mộ bia cẩm thạch, một lão nhân tóc hoa râm đang chậm rãi khom lưng, hướng Trầm Tương cúi đầu.

"Đây không phải là La Gia Hải a." Biên Bình thất vọng, "Chết tiệt, tôi thiếu chút nữa đã hạ lệnh bắt người rồi."

Phương Mộc không hề nhúc nhích, thủy chung nhìn chăm chăm thiết bị theo dõi trước mắt, lão nhân trên hình ảnh đã khiến nội tâm của cậu rung động đến cực điểm!

Chương 32 - Mô hình Skinner

Mặc dù vẫn là tiếng đập cửa theo quy luật quen thuộc, La Gia Hải vẫn mở mắt thần trên cửa hướng ra phía ngoài thăm dò, trong hành lang bị vận vẹo, Z tiên sinh hơi có vẻ khẩn trương nhìn bốn phía.

La Gia Hải mở khóa cửa, thuận tay đem dao găm nắm trong tay khép lại.

Z tiên sinh nhanh như điện xẹt phi vào, đem một hộp bánh ngọt trong tay đặt trên bàn, ngồi trên ghế không ngừng thở hỗn hển.

"Làm sao mà mệt thành như vậy?"

"A," Z tiên sinh đưa tay lau mồ hôi, "Đi cầu thang bộ lên."

"Sao không đi thang máy?"

"Trong thang máy có video theo dõi, không an toàn."

Nói tới đây, hai người nhất thời không nói nên lời. Lại ngồi một hồi, La Gia Hải hỏi: "Tình huống hiện tại thế nào?"

"J và Q còn đang trong phòng giam, T vẫn còn nằm trong bệnh viện." Z tiên sinh ngữ khí trầm thấp, "H sáng hôm qua đã hỏa táng."

"H là vì yếm hộ tôi," La Gia Hải thống khổ ôm lấy đầu, dùng sức níu chặt tóc trên đầu mình, "Nếu không anh ấy đã có cơ hội đào tẩu."

"Cậu đừng suy nghĩ nhiều nữa, đây chỉ là một việc ngoài ý muốn." Z tiên sinh đặt tay lên vai La Gia Hải, "Rồi nói, H vẫn cảm thấy thiếu cậu một chuyện."

La Gia Hải dùng sức lắc đầu, bả vai đã run nhè nhẹ.

"Hiện tại may mắn nhất chính là những người còn lại đều an toàn." Z tiên sinh do dự một chút, "Cho dù T tỉnh lại, tin tưởng cậu ấy cũng sẽ kín miệng như bưng, nếu không Q liền xong đời."

"Tôi có thể làm chút gì cho bọn họ không?" La Gia Hải nâng lên khuôn mặt tràn đầy vệt nước mắt, "Cái gì cũng được!"

"Hiện tại việc duy nhất cậu có thể làm là bảo vệ tốt chính cậu." Z tiên sinh dùng sức ấn ấn trên vai La Gia Hải, "Lúc mọi người quyết định cùng nhau làm sự tình này, đều đã chuẩn bị tốt tâm lý gặp chuyện không

may, cậu không cần quá để trong lòng. Qua một thời gian ngắn, chúng ta sẽ gửi cho người nhà của T tiên sinh và H tiên sinh một số tiền."

La Gia Hải lau nước mắt, gật đầu.

Z tiên sinh cười cười, chia chia bánh ngọt trên bàn, "Bánh ngọt cậu muốn đã đem tới."

"Ừ, cảm ơn."

"Cậu cần cái này để làm gì, sinh nhật cậu?"

"Không, là sinh nhật của Trầm Tương."

"A," Z tiên sinh biết La Gia Hải muốn làm gì, đứng dậy nói: "Tôi đây không quấy rầy cậu nữa."

"Z," La Gia Hải đột nhiên mở miệng nói: "Chuyện của tôi. . . . .Khi nào lo liệu?"

"Sợ rằng phải đợi một thời gian nữa." Z tiên sinh thoáng trầm ngâm, "Hiện tại thật chặt tin tức, J và Q trong thời gian ngắn cũng không có khả năng tham dự hành động nữa. Cậu kiên nhẫn chút, lúc thời cơ chín muồi, tôi sẽ thông báo cho cậu."

Z tiên sinh đi rồi, trong phòng lại lâm vào yên lặng. La Gia Hải vẻ mặt đờ đẫn ngồi yên một hồi, đem tầm mắt ném về phía bánh ngọt trên bàn. Nhìn thấy nó, La Gia Hải tựa hồ lại sục sôi được một ít sức sống.

Y mở hộp bánh ngọt ra, đem nến tặng kèm cắm trên bánh ngọt, rồi châm từng cái, tiếp theo, đưa tay tắt đèn điện.

Phòng nhỏ nhỏ bởi vì ánh nến chập chờn kia mà có chút hào khí ấm áp, La Gia Hải ngơ ngác nhìn bóng lửa lượn lờ nhảy lên này, trước mắt dần dần huyền hóa ra một cô gái thanh tú mặc áo trắng. Y cười cười, hai hàng lệ lại theo hốc mắt tốc tốc rơi xuống.

"Chúc em. . . . . Sinh nhật. . . . .Vui vẻ, chúc em sinh nhật. . . . . Vui vẻ. . . . ." La Gia Hải nhẹ nhàng vỗ tay, thấp giọng ngâm nga, nhưng bởi vì nghẹn ngào không ngừng mà hát không thành câu.

Trầm Tương, chúc mừng sinh nhật. . . . .

Biên Bình phát hiện Phương Mộc vài ngày gần đây rất khác thường, hôm nay phòng hành chính dân sự, ngày mai phòng hộ tịch, thỉnh thoảng nhìn thấy cậu ở đại sảnh, vẫn không nói được một lời ngời trước máy tính tra tư liệu. Biên Bình tưởng rằng cậu có phát hiện gì trọng đại, thử hỏi cậu, Phương Mộc lại là bộ dáng che che giấu giấu. Trong lòng Biên Bình không vui, tiểu tử này cứ nhiên học chơi trò tâm nhãn cùng mình. Anh nhin xuống không hỏi, mình là sư huynh của cậu, lại là cấp trên, tốt xấu gì cũng phải có chút giá. Thật vất vả đợi được Phương Mộc chủ động tìm đến mình, cậu nói đầu tiên mở miệng lại dọa Biên Bình giật nảy mình.

"Sư huynh, em cần một khẩu súng."

Ngồi trong xe Jeep, Phương Mộc cảm thấy thứ bằng sắt bên hông kia trĩu nặng khiến mình rất không thoải mái. Vừa rồi lúc chọn súng trong phòng vũ khí, Phương Mộc không chọn loại 64 và 77 khéo léo, mà chọn loại 54 lớn nhất nặng nhất, không vì cái gì khác, chính là vì thứ này thoát nhìn kiên định đáng tin. Kỳ thật đó cũng là nhận thức chung của cảnh sát, thời khắc mấu chốt vẫn là 54 thức ít dẫn đến trục trặc nhất, tốt nhất để sử dụng.

Mang theo súng là để ngừa vạn nhất, nhưng trong lòng Phương Mộc âm thầm cầu khẩn không phải dùng tới nó.

Trên cây bên ngoài tường của Nhà Thiên Sứ cài đặt loa công suất lớn, một thanh âm băng lãnh lặp đi lặp lại nói: "Xây dựng ý thức toàn cuộc, tích cực phối hợp công tác của chính phủ, tự giác thực hiện tốt việc phá bỏ và dời đi nơi khác là nghĩa vụ của mỗi công dân nên cố gắng. . . . ."

Chị Triệu nhìn thấy xe Phương Mộc dừng trước cửa, mày vẫn nhú chặt thoáng buông lỏng chút ít, nặn ra một nụ cười chào đón.

"Cậu đã đến rồi?" Nàng mở cổng sắt, "Đem xe vào đây đậu, đừng để bên ngoài."

Trong lòng Phương Mộc có việc, không có ý định hàn huyên, nghe nói như thế cũng có chút kỳ quái, "Tại sao?"

"Sợ đám khốn nạn kia phá hoại xe cậu." Chị Triệu hướng lên cái loa công suất lớn trên cây hắt miêng, "Phụ cận có vài nhà không chịu đi, cửa sổ đều bị đập bể rồi."

"Không sao." Phương Mộc cầm lấy một xấp văn kiện thật dày, đóng kỹ cửa xe, "Thầy Chu có nhà không?"

"Có." Chị Triệu xung phong nhận việc, "Cậu đi đi, tôi giúp cậu xem chừng xe."

Phương Mộc "vâng" một tiếng, nhìn tòa nhà nhỏ hai tầng trước mặt, hít sâu một hơi, bước qua.

Thầy Chu đang ở trong một phòng tập thể sửa chữa giường. Ông đối với việc Phương Mộc tới chơi có chút bất ngờ, cười ha ha hỏi:

"Sao cậu lại tới đây?"

Phương Mộc không cười, trực tiếp nói: "Thầy Chu, tôi muốn nói chuyện với thầy."

"Được." Thầy Chu nhận thấy sắc mặt Phương Mộc không đúng, ra hiệu cậu ngồi xuống, "Về Liêu Á Phàm sao?"

"Không." Phương Mộc từng câu từng chữ nói, "Là về Trầm Tương."

Thầy Chu phảng phất như bị sét đánh cả người chấn động, cờ lê trong tay "keng" một tiếng rơi trên mặt đất.

Phản ứng của thầy Chu khiến Phương Mộc càng thêm tin chắc phán đoán của mình, cậu bất động thanh sắc hỏi han: "Thầy quen biết Trầm Tương, đúng không?"

Thầy Chu phảng phất như mất đi toàn bộ khí lực, dựa lưng vào tay vịn thoáng trượt ngồi trên giường, một lúc lâu sau, mới thì thào nói: "Làm sao cậu biết?"

"Chiều ngày 23 tháng 1, thầy đã đến mộ viên Long Phong tế Trầm Tương, đúng không?"

Thầy Chu run run, chỉ chốc lát sau, ông thấp giọng nói: "Cho tôi một liều thuốc."

Phương Mộc lấy ra hộp thuốc lá đưa cho ông, nhìn ông run rẩy rút một điếu, sau khi châm lửa cố sức hút hai hơi.

"Thầy Chu," Phương Mộc dõi theo đôi mắt thất thần của ông, "Thầy rốt cuộc là ai?"

Bộ dáng thầy Chu có vẻ thống khổ không chịu nổi, ông khép hờ hai mắt, lắc lắc đầu, tựa hồ đang nỗ lực thoát khỏi ký ức khó có thể quay đầu.

"Chu Chấn Bang, nam, sinh ngày 7 tháng 9 năm 1945 sống ở C thị, năm 1964 thi vào khoa tâm lý học Đại học sư phạm Bách Kinh, tháng 7 năm 1971 được bố trí tới đại học Sư Phạm C thị dạy học, năm 1983 khoa Khoa Học Xã Hội C thị thành lập sở nghiên cứu tâm lý, Chu Chấn Bang được bổ nhiệm làm chủ nhiệm. Năm 1999, Chu Chấn Bang đột nhiên từ chức sau đó hương đi không rõ." Phương Mộc khép lại tập văn kiện trong tay, "Bất quá theo tôi được biết, Chu Chấn Bang 5 năm trước đổi tên thành Chu Quốc Thanh, sau đó thành lập cô nhi viện Nhà Thiên Sứ, mà bản thân ông, đang an vị trước mặt tôi."

Thầy Chu thoáng cười khổ, "Cậu cứ nhiên điều tra đến rõ ràng như vậy."

"Thời điểm tôi lần đầu tiên ăn cơm chiều ở Nhà Thiên Sứ, thầy từng nhắc tới việc thầy vào một tòa kiến trúc màu trắng cao nhất của đại học Harvard nghe giảng." Phương Mộc từ trong tập văn kiện rút ra bức ảnh, "Kiến trúc cao nhất đại học Harvard là tòa William James, về ngoài cực giống một văn phòng màu trắng, mà nơi đó vừa vặn là trụ sở khoa tâm lý học. Tôi ở trong khoa tâm lý học C thị tìm nhân sĩ họ Chu, rất dễ dàng tìm tới được tư liệu của thầy."

"Cậu nếu đã tra rõ ràng như vậy rồi, cần gì phải tới hỏi tôi."

"Tôi muốn biết, thầy và Trầm Tương rốt cuộc là loại quan hệ gì?"

Thầy Chu không nói, lại rút ra một điếu thuốc, chậm rãi hút. Phương Mộc không tiếp tục truy vấn, mà kiên nhẫn chờ ông mở miệng.

Hút xong một điếu thuốc, thầy Chu nặng nề thở dài một hơi, ngừng đầu nói: "Tiểu Phương, cậu muốn biết, tôi cũng có thể nói cho cậu biết.

Nhưng xin cậu đem việc này xem như sự sám hối của một lão nhân đối

với nửa đời trước mắc sai lầm của hẳn. Tôi không biết sau khi cậu nghe xong có tha thứ cho tôi hay không, nhưng xin cậu tin tưởng, từ ngày tôi lập Nhà Thiên Sứ này, tôi đã quyết định dùng quãng đời còn lại của mình để chuộc tội."

Phương Mộc nhìn đôi mắt vẫn đục kia, giờ phút này nơi đó tràn đầy nước mắt áy náy và thống hối. Cậu nhẹ nhàng gật đầu.

"Được rồi." Thầy Chu xiết chặt hai đấm, giống như đang cố vũ mình thổ lộ ra bí mật khó có thể mở miệng, "Cậu từng nghe nói qua Skinner's Box chưa?"

"Chiếc hộp của Skinner?" Phương Mộc mở to hai mắt, "Thầy nói chính là Burrhus Frederic Skinner sao?"

"Đúng vậy." Thầy Chu có chút kinh ngạc, "Cậu thật sự là một cảnh sát bình thường sao?"

Phương Mộc không trả lời ông. Skinner là nhà tâm lý học nổi tiếng nước Mỹ, nhân vật đại diện nổi danh nhất cho trường phái chủ nghĩa hành vi. Skinner phản đối chỉ dùng phương pháp phân tích tinh thần nghiên cứu thảo luận thế giới nội tâm của con người, chủ trương đoán trước và khống chế hành vi con người mà không qua quá trình suy đoán tình trạng tâm lý của con người. Ông đưa ra một loại lý luận "Thao tác phản xạ có điều kiện", cho rằng con người hay động vật vì đạt tới mục đích nào đó, sẽ đem hành vi nhất định tác dụng với hoàn cảnh. Khi kết quả của loại hành vi này đối với nó có lợi, loại hành vi này sẽ xuất hiện lặp lại trong tương lai; Khi bất lợi, loại hành vi này sẽ suy yếu hoặc biến mất. Do đó, mọi người có thể dùng giữa loại biện pháp cường hóa hoặc phụ cường hóa này để ảnh hưởng tới kết quả của hành vi, từ đó từng bước tu chỉnh hành vi này, đây là lý luận tu chỉnh hành vi. Skinner lúc ban đầu đem lý luận tu chỉnh hành vi này áp dụng cho huấn luyện động vật, còn chế tạo ra "Hộp Skinner" nổi tiếng. Trong hộp có đòn bẩy, máng thức ăn, tấm ván giậm nhỏ và một vài thiết bị khác, Skinner đem động vật -- ví dụ như bồ câu, chuột -- để vào trong hộp tiến hành nghiên cứu, tục truyền, ông còn từng đem con gái mình xem như vật thí nghiệm bỏ vào hộp Skinner.

Thế nhưng, một nhà khoa học gây tranh cãi như vậy, cùng vụ án này có quan hệ gì chứ?

"Thời thập niên 80, 90 đó là một tư tưởng chịu cấm đoán thời gian dài, rồi theo thời gian đột nhiên phun trào." Thầy Chu ánh mắt mê ly, tựa hồ đang hồi tưởng đến một đoạn thời kỳ vĩ đại mà nhiệt liệt, "Tôi trong cách mạng văn hóa lãng phí rất nhiều thời gian, một khi có thể thi triển không gian chí hướng của mình, tôi kích động là lẽ đương nhiên. Nhân sinh bất quá vội vã mấy năm, học giả nào không muốn cho hậu nhân lý luận và kinh điển lưu lại truyền đời chứ? Do đó, tôi sau khi đảm nhiệm chức chủ nhiệm sở nghiên cứu tâm lý, đã lựa chọn một đầu đề mà lúc ấy tôi cảm thấy có khả năng thay đổi quỹ tích tiến hóa của nhân loại -- Kế hoạch giáo hóa trường."

"Giáo hóa trường, có nghĩa là gì?"

"Skinner căn cứ theo kết quả thí nghiệm suy luận ra nhân loại không có cái gọi là tự do ý chí, thuần túy chịu vật tăng cường khống chế chi phối. Loại lý luận này mặc dù chịu sự lên án, nhưng lại khiến cho đời sau có được lợi ích không nhỏ. Liệu pháp khử miễn cảm và liệu pháp chìm ngập trị chứng sợ hãi và chứng lo âu đều là lấy lý luận hành vi của Skinner làm căn cứ. Skinner mộng tưởng lấy công trình hành vi học để xây dựng thành xã hội nhân loại, lấy lý luận hành vi để khống chế hành vi của nhân loại. Sự thật thực tế mà nói, tôi đối với thứ này cảm thấy rất hứng thú, bởi vì tôi trong cách mạng văn hóa thấy được rất nhiều hành vi của mọi người trái với bản tính, tôi rất muốn biết đến tột cùng cái gì dẫn phát đến tính thất thường của tập thể toàn dân lần đó. Nếu như có thể tìm được loại năng lực thần kỳ này, chúng tôi sẽ đem triệt để cường hóa tính xã hội của nhân loại, lấy thứ này xây dựng một thế giới hoàn mỹ hơn. Chúng tôi thiết tưởng thành lập một trường khu tác động bên ngoài đến hành vi nhân loại, gộp lại gọi nó là giáo hóa trường."

"Ý của thầy là. . . . ." Phương Mộc đột nhiên cảm thấy một trận chán ghét, "Dùng huấn luyện để bồi dưỡng tính cách của nhân loại tiến tới ảnh hưởng hành vi -- Tựa như huấn luyện động vật?"

"Tôi hiểu được phản ứng của cậu." Thầy Chu thống khổ nhắm mắt lại, "Tôi cũng biết kế hoạch này vi phạm luân lý. Nhưng đối với tôi mà nói, thành tựu học thuật thật sự là một thứ rất có lực hấp dẫn. Tôi lúc ấy nghĩ, cho dù tương lai của tôi giống như Skinner bị người đời thóa mạ, chỉ cần có thể vì nhân loại tìm tòi bí ẩn của bản thân làm ra cống hiến, đó cũng đáng giá. Do đó, tôi vẫn quyết định khởi động kế hoạch giáo hóa trường."

Bất giác, sắc trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu âm trầm, cụm mây đen lớn dần dần che kín bầu trời, một hồi đại tuyết tựa hồ sắp kéo đến. Trong ký túc xá chật hẹp càng phát ra vẻ hôn ám, khuôn mặt hai người đều ẩn trong bóng râm, chỉ có đốm đỏ trên điều thuốc là như ẩn như hiện.

"Cả kế hoạch chỉ có tôi và trợ thủ của tôi mới biết rõ nội tình. Chúng tôi đầu tiên lựa chọn một số người làm đối tượng thí nghiệm, chủ yếu là một vài đứa bé nhà bình thường. Hàng năm đều có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học đến sở nghiên cứu tâm lý thực tập, tôi từ trong các thực tập sinh chọn ra một số người đến tiến hành theo dõi những đối tượng thí nghiệm này, yêu cầu bọn họ ghi chép khách quan cuộc sống thường nhật của đối tượng thí nghiệm, nhưng không hề nói gì cho thực tập sinh về nội dung của thí nghiệm. Đồng thời, tôi bí mật chiêu mộ một ít người tình nguyện trong xã hội, người tình nguyện này cũng là người thường, hơn nữa trải qua thẩm tra nghiêm khắc, xác nhận không có quan hệ xã hội với nhau. Sau khi nghiên cứu đối tượng theo dõi một thời gian ngắn, tôi liền an bài người tình nguyện ở trong cuộc sống của đối tượng thí nghiệm làm ra một ít chuyện, ví dụ chứng kiến hành vi tình dục, đột nhiên bị người xa lạ ôm, mang tới nơi tối tăm. Sau khi sự kiện phát sinh, tôi yêu cầu người tình nguyện ký tên bảo mật vào đơn chấp thuận, sau đó phát một số thù lao, từ đó về sau không còn liên quan gì nữa. Sau đó, thay đổi hoàn toàn tất cả thực tập sinh phụ trách quan sát đối tượng thí nghiệm, đổi lại thực tập sinh khác theo dõi ghi chép tình hình phản ứng của đối tượng thí nghiệm sau khi xảy ra chuyện, đương nhiên mục đích và nội dung thí nghiệm đều nghiêm khắc bảo mật với bọn họ. Như vậy, có thể bảo đảm mục đích và quá trình thí nghiệm không ai biết được."

"Thầy ở trong cuộc sống đối tượng thí nghiệm, làm ra một vài cuộc chạm trán?" Phương Mộc nhíu mày.

"Đúng." Thầy Chu gian nan phun ra chữ này, "Như vậy có thể khiến đối tượng thí nghiệm dựa theo suy nghĩ của chúng tôi để suy nghĩ, hành động, hay nói cách khác -- Chúng tôi lựa chọn cho bọn họ kinh nghiệm nhân sinh."

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lão nhân trước mặt, ông còng người xuống, rũ đầu, tựa như một đứa trẻ đã làm sai chuyện, nhưng nào ai có thể ngờ đến ông đã từng có tâm địa như ác ma?

"Sau này thì sao?"

"Nhóm đối tượng thí nghiệm đầu tiên có 5 người, ngoại trừ một đứa bé chứng kiến hành vi tình dục ra, những người khác sau khi trải qua thí nghiệm tình tự không có biểu hiện phản ứng kịch liệt, vì vậy sau mười năm, chúng tôi lại lựa chọn nhóm đối tượng thí nghiệm thứ hai. Lúc ấy tôi rất tự tin, tôi dự định để kế hoạch này tiến hành kéo dài, dùng thời gian 20 - 25 năm để hoàn thành thí nghiệm này. Nếu thí nghiệm có thể hoàn thành thuận lợi, tôi sẽ ở trên phương diện học thuật lấy được thành tựu mà bất luận kẻ nào cũng đều khó có thể đạt tới. Skinner đã chứng minh sự trợ giúp khen thưởng sẽ thành lập hành vi tốt, còn tôi chứng minh hành vi trừng phạt đối với đặc tả người đồng dạng hữu hiệu. Nhưng hai năm sau, chuyện ngoài ý muốn xảy ra. . . . ."

"Cái gì ngoài ý muốn?" Phương Mộc vội vàng hỏi.

Thầy Chu thở dài một tiếng, đem trán hương lan can giường khẽ đập vào.

"Khi tôi đang xem một phần báo cáo theo dõi, phát hiện tình tự phản ứng của một đối tượng thí nghiệm phi thường kỳ quái, so với tưởng tượng của tôi mãnh liệt hơn rất nhiều. Bởi vì đối tượng thí nghiệm này là trợ thủ của tôi phụ trách, tôi liền hỏi hẩn tình huống thí nghiệm. Hẩn ấp a ấp úng không chịu nói, cuối cùng dưới sự truy vấn liên tục của tôi, hẩn rốt cuộc thừa nhận là người tình nguyện xảy ra vấn đề -- Gã không dựa theo kế hoạch làm việc, mà đã cưỡng hiếp cô bé kia. . . . ."

"Trầm Tương?" Phương Mộc thất thanh kêu lên.

"Đúng." Hai hàng nước mắt xoát một cái ràn rụa trên khuôn mặt già nua của thầy Chu, "Tôi kinh hoàng đến tột đỉnh, đặng đặng một ngày không ra khỏi phòng làm việc. Tôi bắt đầu suy nghĩ hành động của tôi có phải là thật sự đang nghiên cứu khoa học hay không, cũng là lần đầu tiên ý nghĩ buông tha thí nghiệm này nảy mầm. Sau đó lại phát sinh một sự kiện khác, khiến tôi hoàn toàn hạ quyết tâm."

"Chuyện gì?"

Thầy Chu đã không còn cách nào trả lời nữa, ông tựa vào trên tay vịn giường lớn tiếng nức nở. Phương Mộc nhìn lão nhân khóc trước mặt, nói không rõ trong lòng đến tột cùng là chán ghét, hay thông cảm.

Một lúc lâu sau, thầy Chu rốt cuộc cũng khôi phục bình tĩnh, ông dùng tay áo lau lau mắt, run rẩy nói: "Có một đứa bé sau khi thí nghiệm, không chịu nổi sợ hãi trong lòng, tự sát. Đứa bé kia, chính là Duy Duy. . . . ."

"Hả?" Phương Mộc khiếp sợ đến thoáng cái nhảy dựng lên, "Con trai chị Triệu?"

"Đúng." Thầy Chu nhìn Phương Mộc, tựa hồ rất hy vọng cậu nhào tới cho mình ăn đấm, "Duy Duy chết đi, tôi quyết định hoàn toàn từ bỏ kế hoạch giáo hóa trường. Tôi đã tiêu hủy toàn bộ ghi chép thí nghiệm, kể cả vài năm luận văn tôi tâm tâm khổ khổ viết. Sau đó, tôi đã từ chức, bởi vì tôi nghĩ tôi đã không còn tư cách tiếp tục làm một nhà tâm lý học nữa. Tôi đã sửa lại tên, hoàn toàn thoát ly khỏi vòng tròn cuộc sống ban đầu, còn ra ngoại ô mua một khối đất, xây một khu cô nhi viện, nhận chị Triệu đang bên bờ vực tuyệt cảnh vào. Tôi đã thương tổn nhiều hài tử lắm, tôi sẽ hảo hảo bồi dưỡng bọn nhỏ đã từng chịu sự ruồng rẫy, thương tổn này, lấy việc này chuộc tội cho sai lầm nửa đời trước của tôi."

Nói xong, thầy Chu giống như bị rút hết khí lực toàn thân, vô lực tựa trên tay vịn, nhưng từ vẻ mặt của ông đến xem, đem bí mật nhiều năm hành hạ mình một lần phun ra, tựa hồ trong lòng nhẹ nhõm không ít.

Phương Mộc lại không cách nào nhẹ nhõm được, cậu châm một điếu thuốc, mạnh mẽ lệnh cho tâm tình của mình mau chóng bình phục lại. Lão nhân trước mắt từng là một người cậu phi thường tôn kính, song người khởi xướng tất cả bi kịch vừa vãn chính là ông.

Một điếu thuốc hút xong, Phương Mộc mở tập văn kiện, tận lực dùng một loại ngữ khí giải quyết việc chung hỏi: "Thầy Chu, ghi chép của thí nghiệm năm đó thầy một chút cũng không còn bảo lưu sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy thầy còn có thể nhớ kỹ tên của người tình nguyện và đối tượng thí nghiệm năm đó không?"

"Có thể nhớ một chút."

"Tốt lắm." Phương Mộc từ trong tập văn kiện rút ra một tờ giấy, lại đưa cho ông một cây bút, "Đem tên của người mà thầy nhận biết trong danh sách này đánh dấu ra."

Thầy Chu đeo mắt kính lên, cầm danh sách tra từ trên xuống dưới xem một lần, sắc mặt khẽ biến, ngẩng đầu hỏi: "Cậu từ nơi nào lấy được phần danh sách này?"

Phương Mộc diện vô biểu tình nói: "Ông cứ đánh dấu trước đi rồi hãy nói,"

Thầy Chu hơi suy nghĩ một chút, vẽ vòng tròn lên một vài cái tên, rồi đưa trả lại cho Phương Mộc.

Tên bị thầy Chu đánh dấu qua lần lượt là Trần Tương, Đàm Kỳ, Khương Đức Tiên, Tưởng Phái Nghiêu, Mã Xuân Bồi, Hạ Lê Lê.

Phương Mộc nhíu mày, thầy Chu lại truy vấn nói: "Phần danh sách này là chuyện gì xảy ra?"

Phương Mộc suy nghĩ một chút, quyết định cho biết chi tiết: "Cảnh sát hoài nghi Đàm Kỳ giết chết Tưởng Phái Nghiêu, còn Khương Đức Tiên giết chết Mã Xuân Bồi."

"Cái gì?" Thầy Chu kinh hãi "Tướng Phái Nghiêu và Mã Xuân Bồi chính là người tình nguyện năm đó tương ứng với Đàm Kỳ và Khương Đức Tiên a."

Sắc mặt Phương Mộc xanh xám, "Ông để bọn họ làm gì với Đàm Kỳ và Khương Đức Tiên?"

"Tôi nghĩ đã," Thầy Chu gấp đến độ sắc mặt đại biến, "Dựa theo kế hoạch, Tướng Phái Nghiêu đem Đàm Kỳ vớt trong rạp chiếu phim sau khi hết suất; Mã Xuân Bồi và Hạ Lê Lê lấy danh nghĩa cha con phát sinh quan hệ tình dục trước mặt Khương Đức Tiên. . . . .Đúng rồi, Hạ Lê Lê đâu?"

"Hạ Lê Lê 6 năm trước chết ở thời kỳ ba bệnh giang mai." Phương Mộc lạnh lùng nói, "Nếu không nàng cũng sẽ bị Khương Đức Tiên giết chết."

Sắc mặt thầy Chu trắng bệch, ông ôm danh sách trong tay Phương Mộc qua, "Vậy, Hoàng Nhuận Hoa, Khúc Nhị, Thân Bảo Cường, Nhiếp Bảo Khánh là ai?"

"Thân Bảo Cường và Nhiếp Bảo Khánh là người chết của hai vụ án mạng khác, chúng tôi hoài nghi hung thủ là Khúc Nhị và Hoàng Nhuận Hoa."

"Khúc Nhị, Hoàng Nhuận Hoa và Đàm Kỳ, Khương Đức Tiên có quan hệ gì sao?" Thầy Chu tựa hồ còn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

"Chúng tôi tin tưởng bốn người bọn họ là đồng lõa, kể cả La Gia Hải đang bỏ trốn trước mắt." Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt thầy Chu, "Chính là bạn trai của Trầm Tương!"

Thầy Chu há hốc miệng, mục trừng khẩu ngọc nhìn Phương Mộc, vài giây sau, ông chán nản ngã ngồi trên giường, giường sắt lâu năm không tu sửa phát ra tiếng rên rỉ kéo kẹt.

"Nói cách khác. . . . ." Thầy Chu thì thào tự nói.

"Nói cách khác," Phương Mộc thay ông nói hết lời, "Kế hoạch giáo hóa trường vẫn chưa ngưng hẳn!"

"Không có khả năng!" Thầy Chu nhảy dựng lên, tâm tình gần như không thể khống chế được, "Ghi chép thí nghiệm năm đó đều đã bị tôi thiêu hủy, bọn họ không có khả năng biết được thân phận của người tình nguyện!"

"Không có gì là không có khả năng!" Phương Mộc bước về phía trước từng bước, tới gần khuôn mặt thầy Chu, "Trợ thủ năm đó của ông là ai?"

Những lời này hình như đã nhắc nhở thầy Chu, ông kinh ngạc nhìn chăm chăm Phương Mộc, nhưng rất nhanh sau đó ông liền khôi phục bình tĩnh.

"Xin lỗi, tôi tạm thời không thể nói cho cậu biết. Nhưng xin cho tôi thời gian vài ngày, tôi nhất định sẽ đem sự tình nói rõ ràng." Thầy Chu nói năng khẩn khoản, "Đây là nghiệt căn do tôi gây ra, xin để tôi có cơ hội chuộc tội."

Phương Mộc nhìn ông vài giây, chậm rãi nói: "Được, tùy thời giữ liên lạc với tôi." Dứt lời, cậu liền đứng dậy cáo từ, lúc đi tới cửa, Phương Mộc đột nhiên xoay người: "Người tình nguyện cưỡng hiếp Trầm Tương năm đó tên gọi là gì?"

"Vương Tăng Tường, khi đó là một nhân viên của công ty cung cấp nước." Thầy Chu ngồi không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chăm chăm góc tối trong phòng, "Xin lỗi, tôi năm đó không có dũng khí báo cảnh sát."

Ẩn nhẫn cả ngày bầu trời rớt cuộc bắt đầu đổ tuyết, tuyết càng rơi càng lớn, đất trời rất nhanh liền trắng xóa một mảnh. Phương Mộc đậu xe ở ven đường, gọi điện về tổ chuyên án tra tư liệu của Vương Tăng Tường, cũng dặn dò đi dặn dò lại một khi chắc chắn hành tung của gã, lập tức áp dụng theo dõi 24h, bởi vì mục tiêu của La Gia Hải chính là gã. Sau khi gọi điện thoại xong, Phương Mộc tắt điện thoại, vô lực tựa trên ghế lái, suy nghĩ một chút, lại mở điện thoại lên. Quả thật, điện thoại của Biên Bình tức thì gọi đến, trực tiếp hỏi cậu Vương Tăng Tường là chuyện gì xảy ra. Phương Mộc nói trở về bàn tiếp. Biên Bình nhận thấy được tâm tình Phương Mộc khác thường, không hỏi tới, dặn dò một câu lái xe cẩn thận liền cúp điện thoại.

Nhìn về phía trước, bầu trời thấp đến nỗi tựa như muốn nện xuống, quốc lộ ngoại ô này tựa hồ thẳng tuốt thông với chân trời mây đen cuồn cuộn kia. Nhìn về phía sau, Nhà Thiên Sứ cách đó không xa đã hoàn toàn bị bao phủ trong một mảnh sương tuyết, vô luận dùng sức phân biệt thế nào, ngọn đèn đốm đốm nhỏ nhỏ kia cũng không thể nhìn thấy.

Nhà Thiên Sứ. Giáo hóa trường.

Phương Mộc lập đi lập lại nghiền ngẫm hai từ này, đột nhiên hiểu được thầy Chu tại sao muốn gọi cô nhi viện là Nhà Thiên Sứ. Thiên sứ có một đôi cánh có thể tự do bay lượn, không bị giáo hóa, không bị vấy bẩn.

Phương Mộc giảm xuống chân ga, xe jeep trên con đường tràn ngập sương tuyết này ra sức lướt về phía trước. Xuyên qua ngoại ô, ngọn đèn huy hoàng trong nội thành mơ hồ có thể nhận ra. Mới vừa rồi trời đất còn nổi lên một mảnh tái nhợt đột nhiên trở nên âm đạm ám ách ngọt ngào, một màu xám nặng nề đồng dạng bao phủ bầu trời thành thị, thoát nhìn, phảng phất như một chảo sắt khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Trong buồng lái không hề lạnh, nhưng Phương Mộc nhìn thành thị trước mắt càng ngày càng gần, cũng không kiềm được mà bắt đầu run rẩy.

Cậu nghĩ đến Hoàng Vĩnh Hiếu, nghĩ đến Mã Khải, nghĩ đến Tôn Phổ, nghĩ đến Hạ Thiên. . . . .

Chốn thành thị này, chính là một giáo hóa trường vô cùng to lớn, nguy cơ tứ phía.

Chương 33 - Cái gọi là vận mệnh

". . . . . Ok, I think we will creat a nicer world, Good bye." Dương Cẩm trình đặt điện thoại xuống, trên mặt là ý cười không che giấu được. Hắn tựa vào trên ghế da rộng rãi thoải mái phía sau, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, rốt cuộc nhịn không được cười thành tiếng.

(Ok, tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ tạo ra một thế giới tốt đẹp hơn, tạm biệt.)

Cách ngày nào đó bước lên đỉnh cao của nhân sinh, đã không còn xa nữa.

Nghĩ tới đây, Dương Cẩm Trình không nhịn được thoáng nhìn quanh mật thất nho nhỏ này, trong lòng lại có vài phần không muốn, Đây là một phòng xép nhỏ trong phòng làm việc của Dương Cẩm Trình, trừ hắn và thầy, không có bất luận kẻ nào biết sự tồn tại của mật thất này. Mà kế hoạch vĩ đại năm đó, chính là sinh ra trong mật thất này rồi từng bước từng bước áp dụng. Dương Cẩm Trình vuốt ve cái bàn hơi có vẻ cổ xưa, trong lòng không nhịn được cảm khái, chắc chắn năm sau, nơi này có lẽ sẽ giống như tầng hầm tòa nhà William James bảo tồn hộp của Skinner, trở thành thánh địa mà các hậu bối tâm lý học quỳ bái.

Dương Cẩm Trình si ngốc đắm chìm trong ảo tưởng của mình, nhưng rất nhanh hắn lại khôi phục bộ dáng trầm ổn ngày thường, ngồi thẳng trên ghế, thò tay mở máy tính.

Trên màn hình xuất hiện một cửa sổ video, trên hình ảnh hiển thị chính là phòng làm việc của mình. Hắn kéo cửa sổ di chuyển xuống dưới thanh tiến trình, nhìn mình phía sau bàn làm việc buồn cười mà di chuyển cực nhanh, đứng dậy đi lại bên trong, xuất môn, rồi trở về, lại xuất môn.

Thình lình, Dương Cẩm Trình thấy được gã mà mình muốn theo dõi kia, gã thừa dịp mình ra ngoài chạy vào phòng làm việc, nhìn hai bên, sau đó tùy tiện ngồi trên ghế da nọ, trái phải xoay xoay hai vòng, biểu tình si mê trên mặt cùng mình vừa rồi giống nhau như đúc, mà đáng ghét hơn chính là gã cư nhiên cầm lấy chén trà trị giá hơn hai vạn đồng của mình uống liền hai hớp. Nếu người khác thấy một màn như vậy, cơ hồ sẽ tưởng rằng người thần nhiên tự đắc kia chính là bản thân Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình từ trong lỗ mũi "hừ" một tiếng, sau khi xem video này bảo tồn thì đứng dậy rời đi.

Hắn ra khỏi mật thất, ấn vào cơ quan trên tường sắp xếp giá sách trở về chỗ cũ. Chính giữa giá sách có một điểm sáng nhỏ thập phần yếu ớt, Dương Cẩm Trình biết máy quay kia còn đang làm việc, hắn hướng điểm sáng kia mỉm cười, làm một ký hiệu tay hình chữ V.

Vẫn luôn khoác áo dài trắng trên người, Dương Cẩm Trình chuẩn bị tiến hành một lần dò xét cuối cùng của đêm nay, mới vừa đặt tay lên nắm cửa, chợt nghe thấy trong hành lang truyền đến một trận ồn ào.

Hai bảo vệ đang tóm trụ một lão nhân quần áo giản dị, lão nhân kia đang liều mạng giãy giụa, trong miệng không ngừng kêu. Trần Triết chặn trước người của ông, nửa tức giận nửa bất đắc dĩ giải thích: "Xin lỗi, không có hẹn trước không thể gặp Dương chủ nhiệm. . . . ."

"Buông tay!" Thanh âm của Dương Cẩm Trình đột ngột vang lên phía sau, Trần Triết vừa quay đầu lại, Dương Cẩm Trình đã đứng trước cửa phòng làm việc, thần tình kinh ngạc.

"Dương chủ nhiệm, ông ấy. . . . ." Trần Triết vội vàng hướng Dương Cẩm Trình giải thích, nhưng Dương Cẩm Trình nhìn cũng không thèm nhìn gã một cái, bước nhanh qua, ôm trụ tay của lão nhân, cuống quýt lay mấy cái, mới phun ra vài chữ: "Thầy Chu, sao thầy lại tới đây?"

Lão nhân vẻ mặt lãnh đạm, nhưng vẻ mặt của Dương Cẩm Trình lại kích động, hắn quay đầu hướng Trần Triết và hai người bảo vệ nói: "Sau này, mọi người thấy ông ấy, cũng phải tôn trọng như nhìn thấy tôi. có nghe hay không?"

Hai bảo vệ vâng vâng dạ dạ, Trần Triết lại là vẻ mặt khó xử, chà xát tay vài cái nói: "Dương chủ nhiệm tôi đi an bài phòng khách. . . . ."

"Không cần." Thầy Chu như trước nghiêm mặt lãnh đạm, ông đem đầu chuyển hướng Dương Cẩm Trình, "Cẩm Trình, tôi muốn tìm cậu nói chuyện."

Dương Cẩm Trinh ngẩn ra, lập tức đẩy mặt tươi cười, "Tốt, chúng ta tìm một chỗ hảo hảo tâm sự."

***

Trong phòng tắm Kim Huy lác đác người đến, bởi vì cảnh sát gần đây nghiêm cấm hoạt động trái pháp luật như mại dâm chơi gái, cho nên tình hình khách hàng đến cửa so sánh với ngày xưa, sinh ý hôm nay có vẻ vô cùng quạnh quẽ.

Trong bãi tắm to như vậy chỉ có ba người khách. Một người trẻ tuổi tay cầm khăn mặt, khuôn mặt hướng về phía tường vòi sen, hai người khách khác ghé vào trên hai cái giường tắm kỳ (tắm có người chà lưng giùm). Rất nhanh, một nam nhân trong đó đã chà xát xong, sau khi cọ rửa cùng một lão nhân trên giường làm động tác chào hỏi, đứng dậy đến phòng xoa bóp.

Sư phụ tắm kỳ cho lão nhân dùng sức chà xát vài cái, bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai lão nhân, "Lão tiên sinh, ngài còn muốn đến phòng tắm hơi xông, xoa bóp nữa không a." Lão nhân ứng tiếng, cố sức đứng lên, vào phòng gõ bên cạnh.

Lão nhân vừa vào cửa, sư phụ tắm kỳ liền không thể chờ được mà đứng một bên nghỉ ngơi hút thuốc nói với nhân viên tạp vụ: "Hắc, mày vừa rồi nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy cái gì?"

"Haha, lão nhân này không có cái kia."

"Không có cái gì?"

Sư phụ tắm kỳ lấy tay chia chia dưới hông mình, "Không có cây súng của nam nhân a."

"Thật không?" Nhân viên tạp vụ nổi lên hứng thú, "Lão nhân này là một thái giám?"

"Thái giám cái gì a, tao vừa rồi thật sự nhìn không được, liền hỏi ổng." Sư phụ tắm kỳ mặt mày hớn hở nói, "Lão đầu còn rất hào phóng, một

chút cũng không giấu diếm. Ông nói cho tao biết, ông thời cách mạng văn hóa đã từng bị một súng, khiến cái đó đó bị mất đi."

"Hi hi, lão nhân đó đời này thiệt thòi lớn rồi. . . . ."

Đối thoại của hai người một chữ cũng không sót truyền vào tai người trẻ tuổi kia, toàn thân y chấn động, tựa hồ đối với sự tình này cảm thấy ngoài ý muốn. Sau đó, y liền tắt vòi nước, bước nhanh vào phòng tắm hơi.

Lão nhân ngồi trên chiếc ghế trong phòng tắm hơi, hai mắt nhắm nghiền. Người trẻ tuổi đóng cửa thật kỹ, chậm rãi ngồi đối diện ông, đưa mắt ném về hướng hạ thân của ông.

Lão nhân tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của y, mở hai mắt, nhìn thấy người trẻ tuổi đang gắt gao nhìn chăm chăm giữa hai chân mình. Ông hiển nhiên đã quen bị nhìn kỹ như vậy, mỉm cười khoan dung, một lần nữa nhắm mắt lại.

Thình lình, ông cảm thấy người thanh niên này tựa hồ đã từng gặp ở nơi nào đó, lúc mở mắt ra lần nữa, trên chiếc ghế trước mặt đã không còn một bóng người.

Trong phòng thay quần áo, La Gia Hải đã mặc chỉnh tề nhìn bức ảnh trong tay, Chu Chấn Bang âu phục giày da đang quay về phía ống kính mỉm cười tự tin. Đây là Z tiên sinh một giờ trước giao cho y. La Gia Hải như có điều suy nghĩ mà thu hồi bức ảnh, dùng khăn mặt một lần nữa quần lại dao nhíp, đứng dậy rời đi.

Đã tắm rửa xong xuôi thầy Chu khoác áo tắm đi vào phòng thuê, lại bị quái vật mặt trắng đột nhiên ngồi dậy trên sofa dọa nhảy dựng.

"Haha, xin lỗi, đã làm thầy sợ." Dương Cẩm Trình kéo xuống màng đắp trên mặt xuống, "Thế nào, học sinh còn chưa quên thói quen của thầy năm đó nha, thầy từng nói, chuyện thoải mái nhất chính là thống thống khoái khoái mà tắm rửa một phen."

Hắn chia chia bàn trà đã bày đầy thức ăn thịnh soạn, "Mời thầy ngồi, hôm nay chúng ta vừa uống vừa tán gẫu, không say không về."

Dương Cẩm Trình từ trên bàn trà cầm lấy một chai rượu ngũ lương, hướng thầy Chu lắc lắc "Đây cũng là thứ thầy thích nhất." Dứt lời, vặn mở nắp hướng trong ly rót xuống.

Thầy Chu ngăn trở tay hẳn, vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi không phải đến uống rượu, tôi có lời muốn hỏi cậu."

Dương Cẩm Trình buông bình rượu, trong lòng đã đoán được bảy tám phần.

"Thầy cứ nói."

"Cậu có phải. . . . ." Thầy Chu thoáng dừng, "Vẫn còn tiếp tục thí nghiệm giáo hóa trường hay không?"

Sắc mặt của Dương Cẩm Trình khẽ biến, lập tức rót cho mình một chung rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Đúng, năm đó em đã phục chế tất cả tư liệu."

Thầy Chu xiết chặt nắm tay, sắc mặt xanh xám, "Cậu vì sao không dựa theo lời tôi mà làm?"

Dương Cẩm Trình không nhanh không chậm rót tiếp cho mình chung rượu, "Em nghĩ, em tiếp tục thí nghiệm này, mới là chân chính nghe lời thầy."

"Cậu nói cái gì?" Thầy Chu giận không kèm được, "Chỉ nói hươu nói vượn!"

"Đích xác, thầy năm đó chỉ vì nội tâm cảm thấy áy náy mà bỏ qua thí nghiệm." Dương Cẩm Trình nhìn chăm chăm vào mặt thầy Chu, "Nhưng thầy dám nói thầy chân chính từ bỏ rồi sao?"

"Cậu có ý tứ gì?"

"Thầy mới vừa nói thầy thành lập một cô nhi viện, em biết thầy muốn làm gì." Dương Cẩm Trình nhấp một ngụm rượu, cười cười, "Nhà Thiên Sứ, giáo hóa trường -- Hai từ nghe sao cũng giống nhau. Kỳ thật chúng ta làm việc cũng giống nhau, chúng ta đều giáo hóa người khác, chỉ bất

quá, thầy dùng phần thưởng, còn em tiếp tục thứ chúng ta từng nỗ lực --
Trừng phạt."

"Toàn nói bừa!" Thầy Chu nhảy dựng lên, "Tôi sao có thể giống cậu?"

"Ngồi xuống!" Ngữ điệu của Dương Cẩm Trình thoáng cái nâng cao, hần mạnh xốc áo tắm của thầy Chu lên, "Thầy xem, thầy cũng không kiêng dè chỗ thiếu hụt trên thân thể, đến bây giờ thầy vẫn là như vậy."

"Cái gì nữa đây?"

"Thầy từng nói, chỉ cần tin tưởng đây chẳng qua là ba nhánh hệ thống xương xốp(Dương vật gồm ba ống hình tròn, nằm song song với nhau, cấu tạo bằng các mô cương, trong đó có hai ống thể hang và một ống thể xốp được bao xung quanh bởi ba lớp: lớp cân sâu, lớp mô dưới da và lớp da), cùng tôn nghiêm của nam nhân không quan hệ, vậy có thứ kia hay không cũng không sao cả, tựa như người có ruột thừa hay không cũng không sao cả. Qua nhiều năm thầy thanh tâm quả dục như vậy, đem tất cả tinh lực đều đầu nhập trên nghiên cứu khoa học, chưa bao giờ nghe thầy nói tịch mịch. Nói cách khác, thầy đã giáo hóa chính thầy." Dương Cẩm Trình hướng bên ngoài phòng thuê hít miệng, "Thầy cơ trí như vậy, người ý chí kiên định cũng có thể bị giáo hóa, những người tầm thường bên ngoài kia, có ai không thể bị giáo hóa?"

"Cậu tới cùng muốn nói cái gì?" Thầy Chu vẫn xụ mặt như trước.

Dương Cẩm Trình kiên quyết kéo thầy Chu ngồi trên sofa, đem mặt sát qua, nhìn chăm chăm thầy Chu vài giây, chậm rãi nói: "Thầy năm đó làm đến không sai như vậy, đồng dạng, em hiện tại cũng làm được đúng như vậy. Thầy từng nói khoa học hành vi có thể thay đổi thế giới, em đến nay vẫn rất tin tưởng không hề nghi ngờ. Chúng ta có thể đặc tả hành vi của nhân loại, cường hóa hành vi của nhân loại, đương nhiên, chúng ta cũng có thể tiêu trừ nó. Tựa như Skinner từng nói qua, lý tưởng của kẻ quản lý xã hội không phải là nhân vật chính trị, mà là học giả có trái tim nhân hậu và nắm giữ các loại thủ đoạn kiểm soát hành vi."

"Cậu. . . . ."

"Cho nên --" Dương Cẩm Trình lớn tiếng cắt đứt lời thầy Chu, đồng thời vươn một tay, năm ngón mở ra, rồi sau đó chậm rãi co lại thành một nắm đấm, "Tương lai không phải nắm giữ quân nhân và chính khách trong tay, mà nắm trong tay học giả chúng ta chính là -- hành vi."

"Nhưng cậu đã quên một vấn đề cơ bản nhất, con người, vĩnh viễn chỉ có thể là mục đích, mà không thể là thủ đoạn!"

"Giá trị của khám phá khoa học ngay tại thực tế vận dụng của nó, từ khi nhân loại bắt đầu phát minh ra từ khoa học này, tác dụng duy nhất của nó chính là xây dựng xã hội!"

"Nhưng cậu có tư cách gì an bài vận mệnh của người khác?" Thầy Chu thoáng cái gần như không khống chế được, "Cậu cho rằng mình là thần sao?"

"Nói đến vận mệnh," Dương Cẩm Trình trái lại rất tỉnh táo, bên mép lại hiện ra vẻ tươi cười, "Oedipus của Hy Lạp cố cả đời đều cùng vận mệnh của mình tranh đấu, cuối cùng giết cha cưới mẹ, vẫn không thoát khỏi sự an bài của vận mệnh; Qua các triều đại quân vương nhiều ít đều đau khổ truy tìm ma dục trường sinh bất lão, nhưng có ai thoát được kết cuộc của vận mệnh? Tự cổ chí kim, nhân loại vẫn sầu lo thật sự có thể tự nắm trong tay hành vi của chính mình hay không, nếu đáp án là khẳng định, vậy, có thể nắm trong tay đến loại trình độ nào?"

(Trong thần thoại Hy Lạp, Oedipus là con trai của nhà vua Laius và hoàng hậu Jocasta thành Thebes (Hy Lạp). Từ trước khi chàng ra đời, có một lời sấm cho rằng chàng sẽ giết vua cha và cưới mẹ chàng. Vì vậy, Laius lo sợ và ông đã bàn với hoàng hậu là phải giết Oedipus do sợ chàng sẽ giết cha, cưới mẹ. Cuối cùng, Oedipus lại được dấu đi, và được một người khác nuôi. Khi chàng lớn lên, lúc đó xứ Thebes gặp một tai họa lớn, có một con nhân sư quái ác thường ra một câu đố oái oăm, ai không trả lời được thì nó xé xác. Vua Laius nghe tin, ông đi tới trả lời câu hỏi của nó, ở đây Oedipus gặp Laius, họ tranh cãi về hướng đi rồi Oedipus giết Laius mà không biết đó là cha của mình, và Creon, anh hoàng hậu Jocasta lên ngôi. Oedipus gặp nhân sư, nó hỏi: "Con gì sáng đi bằng 4 chân, trưa đi bằng 2 chân, tối đi bằng 3 chân." Oedipus liền

nói: "Đó là con người". Con nhân sư biết mình đã thua, nó đổ xuống bức tường mà chết. Oedipus sau đó cưới mẹ chàng, Jocasta, làm vợ rồi lên ngôi vua Thebes. Lờn nguyền về việc Oedipus giết cha, cưới mẹ hoàn tất mà chàng không hay biết.

Ngày kia, có một hầu cận già của vua Laius đã cho biết Oedipus là kẻ giết vua cha, ông đau khổ, khi đó hoàng hậu Jocasta tự tử. Oedipus lấy cái trâm trên đầu hoàng hậu mà chọc đui mù mắt ông và bỏ đi. Oedipus sống trong sự đau khổ đến khi ông chết.

Nhà phân tâm học Sigmund Freud đã mượn truyền thuyết này để đặt tên cho một đặc điểm tâm lý ở trẻ nhỏ từ ba đến năm tuổi mang tên mặc cảm Oedipus: đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại đổ kỵ và căm ghét bậc phụ huynh cùng giới tính với mình ----- Theo wiki)

Dương Cẩm Trình thoáng dừng, hai bàn tay mạnh mở ra, "Em có thể trả lời vấn đề này, do đó, trên loại ý nghĩa này, em, chính là thần."

Thầy Chu trợn mắt đứng nhìn Dương Cẩm Trình, một lúc lâu sau, mới thì thào nói: "Cậu sẽ bị đời sau thóa mạ, nguyền rủa mấy trăm năm, mấy ngàn năm. . . . ."

"Không sao cả." Dương Cẩm Trình tựa về lên sofa phía sau, "Einstein đã phát minh ra vũ khí vô nhân đạo nhất trên thế giới -- Vũ khí nhiệt hạch, nhưng ông ấy vẫn là khoa học gia vĩ đại nhất của lịch sử nhân loại."

"Được rồi." Thầy Chu hoàn toàn tuyệt vọng, ông biết mình đã không còn khả năng thuyết phục Dương Cẩm Trình, "Tôi lấy danh nghĩa là sư phụ lệnh cho cậu, không, khẩn cầu cậu, buông tha thí nghiệm giáo hóa trường, hủy diệt tất cả số liệu và thành quả!"

"Không có khả năng." Dương Cẩm Trình trực tiếp cự tuyệt: "Chúng ta đã từng bỏ ra tâm huyết vào giáo hóa trường nỗ lực hơn 20 năm, hiện tại cách thành công chỉ còn một bước, tôi tuyệt đối không thể buông tha."

"Cậu có biết đã có người bởi vì thứ này mà mất mạng hay không. . . . ."

"Tôi đương nhiên biết!" Dương Cẩm Trình mạnh đứng lên, "Trầm Tương cùng tên bạn trai ngu xuẩn kia của nàng đúng không? Không có thành tựu khoa học nào mà không cần trả giá lớn mà có thể đạt được! Hơn nữa cái giá lớn tôi phải trả và gánh chịu mạo hiểm không ít hơn chút nào so với bọn họ!"

Trên mặt hắn bày ra một tia mỉm cười cổ quái, "Tôi không ngại nói cho thầy biết, năm đó cưỡng hiếp Trầm Tương, chính là tôi."

Thầy Chu khiếp sợ đến tột đỉnh, sau khi phục hồi lại tinh thần, hung hăng cho Dương Cẩm Trình một cái bạt tai!

"Tại sao cậu lại làm như vậy? Tại sao ?!!"

Trên mặt Dương Cẩm Trình lòi lên rõ ràng năm dấu tay, hắn phun ra một búng máu, thong thả mà rõ ràng nói: "Thầy còn nhớ rõ không, thời gian đầu thí nghiệm, đại đa số đối tượng thí nghiệm không sinh ra tình tự phản ứng kịch liệt như chúng ta mong đợi, thầy và tôi đều rất lo lắng. Dựa theo kế hoạch, tôi muốn an bài Vương Tăng Tường hất lên người Trầm Tương vài thứ bẩn có chứa mùi lạ, đó căn bản không gây ra được hiệu quả rung động gì. Cho nên, tôi điều Vương Tăng Tường đi, cưỡng hiếp Trầm Tương. . . . ."

Tâm tình hoàn toàn không khống chế được thầy Chu lại muốn đưa tay đánh, nhưng bị Dương Cẩm Trình vung cánh tay lên, ngã sấp xuống sofa.

"Thầy cho rằng đó tác động của tình dục sao?" Dương Cẩm Trình hướng thầy Chu rống to: "Không! Tôi là vì thí nghiệm! Tôi cam chịu mạo hiểm phải ngồi tù, chính là vì để đối tượng thí nghiệm xuất hiện hiệu quả chúng ta mong muốn!"

Hắn chán nản ngã ngồi trên sofa, hai tay mạnh ôm lấy đầu, "Thầy cho rằng sự tình này không ảnh hưởng đến tôi sao? Tôi chẳng đến sau 35 tuổi mới có thể lần nữa hưởng thụ tình yêu. Lúc vợ tôi bệnh tình nguy kịch, tôi còn ngồi trong phòng làm việc trắng đêm nghiên cứu số liệu!"

Thình lình, Dương Cẩm Trình bất ngờ khóc rống lên, sau vài giây, tiếng khóc lại im bặt.

"Do đó, xin đừng trách tôi đối xử vô lý với thầy." Dương Cẩm Trình lau lau mặt, trong nháy mắt liền khôi phục bộ dáng lạnh lùng, "Nếu thầy có cơ hội quyết định vận mệnh của kẻ khác, thầy sẽ làm như thế nào -- Tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ kế hoạch giáo hóa trường."

Dứt lời, hắn lại lấy ra màng đắp mắt, mở ra dán lên mặt, cả người nằm ngửa về phía sau.

Thầy Chu ngơ ngác nhìn Dương Cẩm Trình, ánh mắt trống rỗng, qua vài phút, ông cười khổ một tiếng: "Cậu đang làm cái gì vậy? Đó cũng là tự mình giáo hóa sao?"

"Việc này không quan hệ đến giáo hóa trường." Dương Cẩm Trình nhìn trần nhà, ngữ điệu lãnh đạm, "Qua một thời gian ngắn nữa tôi phải đi tham gia một hội thảo nghiên cứu quốc tế, đồng thời đến một cơ quan nghiên cứu khoa học nước ngoài thương thảo chuyện gia nhập liên minh, nếu thành công, cơ quan này sẽ cung cấp cho tôi kinh phí nghiên cứu khoa học hơn một ngàn vạn đô la."

Hắn đột nhiên ngồi xuống, kề sát vào thầy Chu, trên khuôn mặt được bao phủ mặt nạ màu trắng nặn ra một tia mỉm cười cương ngạnh.

"Người tương lai đứng đầu nhân loại hẳn phải có một khuôn mặt hoàn mỹ, không phải sao?"

Thầy Chu cắn chặt răng nhìn khuôn mặt khô khan trước mắt này, chậm rãi nói: "Tôi muốn nói cho cậu biết chính là, kế hoạch giáo hóa trường không phải chỉ mình tôi và cậu biết được, đã có mấy đối tượng thí nghiệm giết chết người tình nguyện năm đó."

Nhìn Dương Cẩm Trình đang đặc ý dào dạt trong nháy mắt trở nên sợ hãi, đáy lòng thầy Chu dâng lên một tia khoái ý, ông lạnh lùng nói: "Cậu mau chóng tìm ra người tiết lộ tư liệu, sau đó đem toàn bộ số liệu giao cho cảnh sát."

Suy nghĩ một chút, thầy Chu lại thấp giọng bổ thêm một câu: "Đây là cơ hội cuối cùng để cậu chuộc tội." Dứt lời, ông liền đứng dậy rời khỏi phòng thuê.

***

Nhà hàng ven đường, lâu hai.

"Đã làm xong?" Trong đồng tử của Z tiên sinh phản chiếu bóng đèn trên đỉnh phòng, nhìn qua như hai mắt đang lóe sáng.

"Đúng vậy." La Gia Hải gục đầu xuống, "Đã làm xong."

"Dựa theo kế hoạch ban đầu?"

"Đúng, đâm chết y trong phòng tắm hơi, sau đó đem dương vật cắt bỏ nhét vào trong miệng y."

Z tiên sinh thở ra một hơi, nhìn qua như trút được gánh nặng.

"Vậy, chuyện của anh thì sao?" La Gia Hải hỏi.

"Để nói sau. Chờ khoảng thời gian này qua đi, tôi sẽ bảo J và Q trợ giúp tôi." Z tiên sinh vẻ mặt nhẹ nhõm, nắm bả vai của La Gia Hải, "Nhiệm vụ cấp bách hiện nay là giải quyết vấn đề của cậu trước, sau đó cậu có thể không còn vướng bận gì nữa mà rời khỏi đây, tôi dự định. . . . ."

Bất thành linh, dưới lầu truyền đến tiếng đập cửa, một khẩu âm vùng khác lớn tiếng la hét: "Ông chủ, còn bán không?"

Z tiên sinh ra hiệu La Gia Hải không nên lên tiếng, đứng dậy xuống lầu.

Thân ảnh Z tiên sinh vừa mới biến mất ở cửa cầu thang, La Gia Hải liền nhảy dựng lên, ôm qua túi xách chưa bao giờ rời khỏi người Z tiên sinh kia, sau khi tìm kiếm bên trong vài lần, rút ra một tập văn kiện plastic, nhanh chóng nhét vào dưới tấm đệm mềm ở góc tường, sau đó lại đem túi xách kéo lại, thả về chỗ cũ.

Dưới lầu truyền đến thanh âm của Z tiên sinh: "Không buôn bán nữa, rất tiếc." Kẻ đến chơi hiển nhiên rất bất mãn, sau khi mắng vài tiếng, rờ ga xe tải gầm rú từ gần đến khi đi xa, dần dần biến mất.

Z tiên sinh một lần nữa lên lầu, nhìn thấy La Gia Hải vẫn không nhúc nhích ngồi bên cạnh bàn, thoáng nở nụ cười nói: "Có phải cảm thấy trong lòng trống trải hay không?"

La Gia Hải miễn cưỡng cười cười, gật đầu.

"Haha. J và Q sau khi làm xong, cũng là loại cảm giác này." Z tiên sinh ngồi đối diện La Gia Hải, "Bất quá cậu phải nghĩ theo hướng tốt, dù sao cuộc sống mới sắp bắt đầu rồi."

Gã từ trong túi xuất ra thẻ ngân hàng, "Ở đây có 5 vạn đồng tiền mặt, mặt mã là 6 số 0. Sáng mai, tôi lái xe đưa cậu đến F thị, sau đó cậu có thể đi đến nơi nào cậu muốn."

"Cám ơn." La Gia Hải tiếp nhận thẻ ngân hàng, "Sau đó -- Chúng ta sẽ không liên lạc nữa, đúng không?"

"Đúng." Về mặt Z tiên sinh trở nên ngưng trọng, "Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, cậu ở nơi khác vui vui sướng sướng mà sống, đối với chúng tôi mà nói, đây chính là tin tức tốt nhất."

La Gia Hải không nói gì, đem thẻ ngân hàng cẩn thận bỏ vào trong túi quần.

"Tôi đi trước đây." Z tiên sinh đứng dậy, chia chia một túi nhựa trên bàn, "Trong này có nước và thức ăn, cậu nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai tôi sẽ đến đón cậu."

Vài phút sau, xe của Z tiên sinh biến mất trên đường ngoại ô. Trốn sau cửa sổ nhìn trộm La Gia Hải buông rèm cửa, bước nhanh tới góc tường, từ dưới tấm đệm mềm kia rút ra tập tài liệu plastic, nóng lòng mở ra.

Bên trong là tất cả tư liệu về giáo hóa trường, vừa có tư liệu và ghi chép theo dõi của đối tượng thí nghiệm là Trầm Tương, Khương Đức Tiên, Đàm Kỳ, Khúc Nhị, Hoàng Nhuận Hoa, cũng có tư liệu của kẻ tình nguyện Tưởng Phái Nghiêu, Thân Bảo Cường, Mã Xuân Bồi, Nhiếp Bảo Khánh, Chu Chấn Bang. La Gia Hải lật đi lật lại xem, duy chỉ không có tư liệu và ghi chép thí nghiệm gì về Z tiên sinh.

Tập văn kiện này Z tiên sinh một mực giữ trong tay, thủy chung giữ bí mật không cho ai xem. Chẳng lẽ, Z tiên sinh cũng không phải là một đối tượng thí nghiệm theo như lời gã nói?

Mục tiêu Chu Chấn Bang của tối hôm nay hiển nhiên không phải người năm đó cường hiếp Trầm Tương, Z tiên sinh vì sao muốn gạt mình?

Sắc mặt La Gia Hải càng ngày càng khó coi, mồ hôi lạnh đã bắt đầu theo gương mặt y chảy xuôi xuống, y dần dần ý thức được mình đã sớm lâm vào trong một âm mưu vĩ đại.

Phương Mộc tâm không yên ngồi trong phòng khách ở nhà ăn cơm, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn điện thoại di động đặt bên cạnh.

"Thằng bé này, ăn một bữa cơm cũng không chuyên tâm." Mẹ khiển trách gắp một khối sườn heo lớn bỏ vào trong chén cậu, "Ăn cơm thật ngon, chuyện công tác cơm nước xong rồi tính."

Phương Mộc ứng tiếng, cúi đầu và cơm, nhưng tâm tư không cách nào tập trung tại bữa tiệc nhà thịnh soạn trước mặt này.

Trải qua điều tra của tổ chuyên án, người tình nguyện Vương Tăng Tường cường hiếp Trầm Tương năm đó mặc dù đã tìm được, nhưng gã năm năm trước đã chết vào thời kỳ cuối của bệnh ung thư phổi. Kế hoạch lấy gã làm mồi câu La Gia Hải ra hiển nhiên cũng liền thất bại. Hiện tại chỗ dựa duy nhất, chính là thầy Chu.

Thầy Chu mặc dù không tiết lộ trợ thủ năm đó là ai, nhưng Phương Mộc có thể khẳng định hẳn chính là Dương Cẩm Trình. Nhưng người thủy chung ở phía sau bức màn bày trò, đồng thời biến mất trong quán bar cũng không thể là Dương Cẩm Trình, bởi vì nếu hẳn đem kế hoạch tiết lộ cho đối tượng thí nghiệm, chẳng khác gì tự mình kết thúc cuộc đời học thuật của mình, hơn nữa hẳn cũng không cần phải giết chết những kẻ tình nguyện này.

Phương Mộc chỉ hy vọng thầy Chu có thể thuyết phục Dương Cẩm Trình giao ra tất cả số liệu và tư liệu thí nghiệm, đồng thời hướng cảnh sát cung cấp đầu mối về người thứ ba có khả năng nắm giữ kế hoạch giáo hóa trường. Tổ chuyên án qua quá trình cân nhắc, việc thầy Chu ra mặt này, khả năng thành công phải lớn hơn cảnh sát. Chỉ cần có thể chứng minh động cơ gây án của Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, trình phá vụ án sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Bữa tối qua đi, mẹ bưng một đồng lớn bát đĩa đến phòng bếp rửa. Phương Mộc muốn giúp đỡ, mẹ làm thế nào cũng không đồng ý. Phương

Mộc bất đắc dĩ, chỉ có thể châm một liều thuốc, tựa ở cửa phòng bếp nhìn mẹ bận rộn bên cạnh bồn. Đột nhiên, trong đầu cậu toát ra một ý nghĩ, trầm ngâm mãi, dè dặt hỏi han: "Mẹ, con dẫn về cho mẹ một em gái được không?"

"Hửm?" Mẹ lập tức xoay người qua, ánh mắt lợi hại đánh giá mặt Phương Mộc, "Con có ý tứ gì?"

"Không có, không có gì." Phương Mộc nhất thời chột dạ, xoay người muốn chuồn, mẹ ôm trụ cánh tay Phương Mộc, trong mắt có một tia tiểu ý.

"Có phải có bạn gái rồi không? Nói mau!"

"Nào có bạn gái gì a," Phương Mộc vừa thẹn vừa vội, "Không có không có."

"Nói thật ra mau," Mẹ không buông tay, "Dẫn về cho mẹ nhìn một cái."

Phương Mộc đang cùng mẹ lôi kéo, trong phòng khách truyền đến một hồi chuông, tiếp theo đó chợt nghe ba hô to: "Tiểu Mộc, điện thoại di động của con kêu."

Phương Mộc nhân cơ hội thoát thân, vội bước đến phòng khách cầm lấy điện thoại, trên màn ảnh là một số lạ hoắc.

"Alo, xin chào."

Trong ống nghe đầu tiên là một trận trầm mặc, Phương Mộc lại "Alo" hai tiếng, đối phương vẫn không rên một tiếng. Phương Mộc tưởng rằng là cuộc điện thoại hút tiền, vừa muốn ngắt, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc:

"Cảnh sát Phương, tôi là La Gia Hải."

Z tiên sinh đem xe đậu trên bãi, xách túi lên muốn xuống xe, đột nhiên phát giác xúc cảm của túi xách không đúng, hình như nhẹ hơn rất nhiều. Trong lòng gã rùng mình, vội vàng mở túi xách tìm kiếm, cuối cùng dứt khoát đem mọi thứ trong túi đổ ra ghế điều khiển, sau vài giây, sắc mặt gã đã trắng bệch như tờ giấy.

Z tiên sinh ngồi yên một hồi, chợt nhớ tới gì đó, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra gọi vào số của La Gia Hải, đường dây bận.

"Chết tiệt!" Gã dùng lực đóng cửa xe, dưới chân dùng sức, ô tô nhảy lên như bay chạy ra ngoài.

Đại não Phương Mộc trống rỗng, cậu phát tay ý bảo ba đem âm lượng TV giảm bớt, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi: "Cậu ở đâu?"

"Việc này tôi tạm thời không thể nói cho anh biết. Tôi gọi điện thoại cho anh, là muốn nói cho anh biết một chuyện." Ngữ khí La Gia Hải do dự, tựa hồ còn chưa biết phải nói làm sao cho thỏa đáng.

"Về giáo hóa trường?"

"Anh biết rồi?" La Gia Hải kinh hãi, "Anh. . . . Anh làm thế nào biết được?"

"Việc này cậu khoan đừng hỏi. Cậu đem tình huống nói trước cho tôi biết."

"Được rồi, hiện tại, tôi cũng tìm không được người có thể tin cậy." La Gia Hải tựa hồ hạ quyết tâm, "Anh nên biết chuyện tôi vượt ngục, kỳ thật vượt ngục là dưới sự an bài của luật sư Khương Đức Tiên tiến hành, sau đó, tôi ở trong một căn phòng trốn một thời gian ngắn, sau đó, một người tên là T tiên sinh mang tôi gia nhập một tổ chức."

"T tiên sinh là ai?"

"Hắn gọi là Đàm Kỳ. Là một trong những thành viên của tổ chức này, ngoại trừ tôi, tổ chức này tổng cộng có 5 người, phân biệt là Z tiên sinh, J tiên sinh, H tiên sinh, cô Q, Đàm Kỳ."

"Bọn họ tên gọi là gì?" Phương Mộc cảm thấy tim tạng của mình đều muốn nhảy ra ngoài, "Cậu lần lượt nói từng cái."

"Trong tay của tôi có một phần tư liệu, từ trên tư liệu nhìn xem, H tiên sinh gọi là Hoàng Nhuận Hoa, cô Q gọi là Khúc Nhị, a, đúng rồi, J tiên sinh chính là luật sư Khương."

"Z tiên sinh đâu?" Phương Mộc vội vàng hỏi: "Z tiên sinh tên gì?"

"Đây chính là nguyên nhân tôi gọi điện thoại cho anh." Thanh âm của La Gia Hải tràn ngập nghi hoặc, "Trong tư liệu không có ghi chép gì về Z tiên sinh."

"Chết tiệt!" Phương Mộc nhỏ giọng mắng một câu, "Cậu tiếp tục nói."

"Z tiên sinh là người khởi xướng tổ chức này, dựa theo cách nói của gã, gã là vật thí nghiệm của thí nghiệm giáo hóa trường, dưới tình huống phi thường ngẫu nhiên có được tư liệu của thí nghiệm giáo hóa trường, rồi sau đó dựa theo tư liệu triệu tập những vật thí nghiệm bị hại năm đó."

"Sau đó thì sao?"

"Vật thí nghiệm này cũng có bệnh tâm lý nghiêm trọng giống Trầm Tương, còn Z tiên sinh hình như rất tinh thông tâm lý học, gã dẫn dắt chúng tôi tập một thứ gì đó tựa như kịch nói, sau khi lặp đi lặp lại vài lần, tình huống của mọi người đều có chuyển biến tốt đẹp."

Tâm lý kịch. Đối tượng thí nghiệm này hẳn đều mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

"Ngoại trừ tập kịch nói, các người còn làm gì nữa?"

"Chúng tôi. . . . .Kết cục của mỗi buổi kịch nói, đều là giết chết người tình nguyện từng thương tổn bọn họ năm đó, mục đích bọn họ cứu tôi ra, cũng là để giúp tôi báo thù cho Trầm Tương. Sau khi T tiên sinh giết chết người tình nguyện, đem gã ném vào trong một mê cung; kẻ tình nguyện thương tổn cô Q bị chúng tôi nhét vào trong một con gấu đồ chơi, treo trong một siêu thị, bất quá lần đó là T xuống tay giết người; Kẻ tình nguyện từng thương tổn J tiên sinh bị chúng tôi ném vào trong trường học cũ; về phần H tiên sinh, chúng tôi vốn dự định đem kẻ tình nguyện kia ném trong bệnh viện, chuyện về sau anh hẳn đã biết." La Gia Hải chần chừ một chút, ". . . . .Vài hành động trong đó, tôi đều tham dự."

"Các người làm thế nào liên lạc?" Phương Mộc dùng bút ghi chép rất nhanh trên giấy, "Giết người ở đâu?"

"Chúng tôi có một điện thoại di động đường dây riêng liên lạc với nhau, mỗi lần làm xong thì một lần đổi nhóm thẻ điện thoại. Mà giết người, ngay lầu hai của một nhà hàng ven đường ngoại ô, đây là năm ngoái H tiên sinh mua lại."

"La Gia Hải," Phương Mộc ổn định tinh thần, "Cậu vì sao muốn nói chuyện này cho tôi?"

Bên kia loa một trận trầm mặc. Một lúc lâu sau, La Gia Hải thấp giọng nói: "Tôi nghĩ có gì đó không đúng, tôi và những người khác, có khả năng đã bị Z tiên sinh lợi dụng."

"Hửm?"

"Gã hôm nay bảo tôi đi giết người cường hiếp Trầm Tương, nhưng khi tôi nhìn thấy người gọi là kẻ tình nguyện kia, tôi phát hiện y không có khả năng là người phạm tội cường hiếp năm đó, bởi vì y căn bản không có năng lực tình dục. Sau khi trở về, tôi lén trộm một phần tư liệu trong túi xách của Z tiên sinh, bên trong có tư liệu và số liệu thí nghiệm của mọi người chúng tôi, trước sau vẫn không có gã. Tôi nghĩ, gã căn bản không phải là vật thí nghiệm gì, chúng tôi đều đã bị gã lợi dụng."

"Người gã bảo cậu giết, tên gọi là gì?"

"Chu Chấn Bang, là một ông già."

"Cái gì?" Phương Mộc thất thanh kêu to, "Cậu nói mau, bộ dáng Z tiên sinh ra sao?"

Trong ống nghe truyền đến một thanh âm uống nước ừng ực.

"Hơn 30 tuổi thì phải, dáng người trung bình, thoát nhìn rất lịch sự. . . . .
.Ai u. . . . ."

Bên kia điện thoại La Gia Hải đột nhiên bắt đầu rên rỉ.

"Cậu làm sao vậy? La Gia Hải, cậu làm sao vậy? Alo, alo. . . . ."

Lầu hai nhà hàng ven đường, La Gia Hải toàn thân run rẩy nghiêng người dựa vào trên bàn, trong miệng thỉnh thoảng dâng lên một cổ vị

đăng hạnh nhân. Y giãy dựa nâng bình nước trong tay lên, lại nhìn túi nhựa trên bàn, rốt cuộc chống đỡ không được, nặng nề té lăn trên đất.

Điện thoại di động rơi xuống tấm thảm trên mặt đất, "bộp" một tiếng khép lại.

Cơ hồ là cùng lúc, cửa dưới lầu mở ra. Vài giây sau, Z tiên sinh thở hổn hển dè dặt bò lên cầu thang, liếc mắt liền nhìn thấy La Gia Hải nằm sấp trên mặt đất. Gã nhìn bình nước đổ nghiêng trong tay La Gia hải, nhẹ nhàng cười cười.

Z tiên sinh nhặt lên điện thoại di động trên thảm, xem xét một chút ghi chép thời gian trò chuyện, rồi nhìn đồng hồ đeo tay của mình, sau khi nhỏ giọng mắng một câu, xoay người nhanh chóng xuống lầu, khi trở lên, trong tay đã có thêm một thùng nhựa lớn.

Gã đem chất lỏng phiếm hồng trong thùng nhựa hắt vào từng góc trong phòng, mùi xăng nồng nặc nhất thời che kín cả lầu hai. Chứng kiến tập tài liệu mở ra trên bàn, gã suy nghĩ một chút, tiện tay rút ra, sau đó đem tập văn kiện ném trên thi thể La Gia hải.

Sau khi đem toàn thân La Gia Hải vấy đầy xăng, Z tiên sinh lui lại chậm rãi xuống lầu, dọc đường đều vấy xăng. Sau khi xuống đến lầu một, một thùng xăng cũng vừa hết. Z tiên sinh mở cửa, móc ra bật lửa đốt tờ giấy kia, giấy photocopy màu sắc rực rỡ kia vừa vụn là bức hình của Trầm Tương, khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ dưới ngọn lửa căn nuốt chậm rãi vụn vẹo.

Z tiên sinh giương tay, tờ giấy bốc cháy nọ bay về hướng chất lỏng trên mặt đất.

Sau khi điện thoại đột ngột bị ngắt, Phương Mộc lòng nóng như lửa đốt lập tức thông tri khâu kỹ thuật điều tra tìm kiếm vị trí của máy di động, khâu kỹ thuật điều tra rất nhanh liền xác nhận đại khái phương vị của La Gia hải. Phương Mộc gọi điện thông tri tổ chuyên án lập tức chạy tới địa điểm đó, còn mình chạy xuống lầu, khởi động ô tô, kéo vang còi cảnh sát như tên bắn lao đi.

Căn cứ theo tình huống khâu kỹ thuật điều tra cung cấp, vị trí của La Gia Hải hẳn là ở đường Hoàn Thành cách cửa khẩu phía nam về hướng tây khoảng 15km. Phương Mộc một bên nhanh như điện xẹt chạy tới chỗ kia, một bên gọi đi gọi lại vào di động của La Gia Hải. Lúc ban đầu là không người nghe, sau đó không còn cách nào kết nối nữa. Răng Phương Mộc nghiêng vang ken két, một đường mạnh nhấn ga.

La Gia Hải hiển nhiên đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, y còn sống không?

Dự cảm không tốt rất nhanh biến thành hiện thực, vừa qua khỏi 13km, mặt đường đen nhánh phía trước đột nhiên xuất hiện ánh lửa. Tâm Phương Mộc trầm xuống, một cước đem chân ga giẫm tới cùng.

Đây là một hiệu ăn ven đường, đã bị khói hun đến nổi trên tường chỉ còn lờ mờ thấy được hai chữ "Nhà hàng". Phương Mộc mới vừa giựt cửa xe ra, liền cảm thấy một cỗ sóng nhiệt bức người đập thẳng vào mặt. Cậu cởi áo khoác ra đội trên đầu, thử đến gần vụ cháy hơn một chút.

Cả tòa nhà hai tầng đã hoàn toàn bị đại hỏa hừng hực thôn tính, ngọn lửa từ cửa sổ phụt ra, chỗ bị nó liếm đến đều biến thành một mảnh cháy sém, mảng lớn thủy tinh bị nhiệt độ cực cao đốt nổ, trong đám cháy thỉnh thoảng truyền ra thanh âm thanh thúy của thủy tinh nổ vỡ. Phương Mộc cảm thấy yết hầu nóng bỏng, lông mi tựa hồ như cũng bị cong một khúc.

"La Gia Hải. . . . ." Tiếng gọi âm ỉ trước đám cháy ngút trời có vẻ nhỏ nhoi không đáng kể, Phương Mộc nhào tới ven đường, từ trên mặt đất nâng lên vài mảnh tuyết đọng ném lên áo khoác, thậm chí còn vịn xuống một bó cây lớn đầy tuyết đọng kéo đến, khom thắt lưng từng bước từng bước hướng về tòa nhà.

Mới vừa đi được vài bước, Phương Mộc đã bị người tóm lấy. Là Biên Bình.

Biên Bình một tay che trước trán, tay kia gắt gao tóm trụ tay áo Phương Mộc.

"Con mẹ nó cậu không muốn sống nữa?"

"La Gia Hải ở bên trong. . . . ." Phương Mộc đỏ mắt liều mạng giãy giụa, ". . . . .Trong tay y có khả năng có chứng cứ quan trọng. . . . ."

Biên Bình chẳng biết lấy khí lực từ đâu ra, một tay túm Phương Mộc ngã xuống đất, Phương Mộc muốn xoay người đứng lên, Biên Bình hung hăng đạp cậu một cước.

"Đều mẹ nó đốt thành như vậy rồi, còn có thể sót lại cái gì ?!" Biên Bình hướng Phương Mộc rống to, "Cậu tỉnh táo chút cho tôi!"

Không biết là lời Biên Bình lần này nổi lên tác dụng, hay Phương Mộc đã hoàn toàn mất khí lực, cậu co quắp ngồi bất động dưới đất. Thở hỗn hển nửa ngày, Phương Mộc thấp giọng nói: "Gọi đội cứu hỏa tới dập lửa đi."

Phía sau cậu, đại hỏa còn đang tận tình hưởng dụng bữa ăn ngon trong lòng này, tựa hồ quyết tâm muốn đem hết thầy đều tiêu diệt sạch sẽ.

Chương 34 - Tuyệt lộ

Đứa nhỏ cao hứng bưng bưng ăn bánh bao lạnh trên tay, tay thoáng kéo thanh vịn đong đưa thân thể bên dưới. Liêu Á Phàm đứng ở một mặt thanh vịn khác, đưa tay chùi đi chút mảnh vụn trên mặt nó.

"Em ở đâu tìm ra được nhiều lon nước ngọt như vậy?" Liêu Á Phàm đá đá một cái túi căng phồng dưới chân, "Đừng nói là em đã uống hết đồng này đó nha?"

Đứa nhỏ cười không nói lời nào, trên mặt là biểu tình tự hào pha chút ngượng ngùng.

"Cám ơn em." Liêu Á Phàm mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu đứa nhỏ.

Đứa nhỏ giống như được cổ vũ, đứng thẳng người lớn tiếng nói: "Chỉ cần chị yêu cầu, em đều có thể giúp chị, cái gì cũng được!"

Liêu Á Phàm thoáng cười khổ, "Em không giúp được chị."

Đứa nhỏ vội vàng nói: "Em có thể em có thể, chị nói đi, muốn em giúp chị việc gì?"

Liêu Á Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của nó, dưới ánh trăng, khuôn mặt của đứa nhỏ giống như ngà voi trắng nõn bóng loáng. Nàng nhìn ánh mắt tràn ngập tự tin của đứa nhỏ, lại quay đầu nhìn tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ.

"Chị muốn rời khỏi đây."

***

Sau khi đại hỏa bị dập tắt, cảnh sát nhanh chóng tiến vào hiện trường vụ cháy. Cả tòa nhà hai tầng này cơ hồ đã hoàn toàn bị thiêu hủy, sau khi đơn giản thanh lý hiện trường, cảnh sát ở trên lầu phát hiện một khối thi thể trạng thái cháy sém, những thứ khác không thu hoạch được gì.

Người chết đã bị cháy đến hoàn toàn biến dạng, sau khi khẩn cấp đưa đi kiểm tra, thông qua so sánh DNA xác nhận người chết là đào phạm La Gia Hải. Pháp y khi tiến hành kiểm tra sơ bộ thi thể La Gia Hải phát hiện đường hô hấp của người chết không có hút vào khói, cũng như dấu vết bị

bỏ, hoài nghi nạn nhân trước khi bị thiêu đã chết. Qua kiểm nghiệm chất độc xác nhận người chết là vì trúng độc xyanogen.

Nguyên nhân dẫn đến hỏa hoạn cũng rất nhanh được điều tra rõ, vật dẫn lửa là xăng. Kết hợp với tình huống trước đó người chết từng cùng Phương Mộc trò chuyện, La Gia Hải là bị người diệt khẩu sau đó đốt thi diệt tích.

Bởi vì người chết nằm sấp, do đó quần áo dưới thân được bảo tồn, cảnh sát ở trong túi áo người chết phát hiện một thẻ ngân hàng chưa bị nóng chảy hoàn toàn. Sau khi đến ngân hàng trên thẻ lấy tư liệu liên quan, xác nhận chủ tài khoản trên thẻ sử dụng giấy chứng minh giả, trong thẻ ngân hàng chỉ có 10 đồng số dư.

La Gia Hải từng thừa nhận hiện trường hỏa hoạn chính là hiện trường đầu tiên của án mạng liên hoàn, bởi vậy Phương Mộc yêu cầu khâu khám nghiệm lặp đi lặp lại khám nghiệm hiện trường, hy vọng có thể tìm được vết máu và tóc làm vật chứng, song khâu khám nghiệm thẳng thắn nói hiện trường cơ hồ đã bị đốt thành một mảnh cháy sém, không còn giá trị khám nghiệm. Về phần tư liệu La Gia Hải trộm được từ Z tiên sinh, cũng không phát hiện ở hiện trường.

Một trận đại hỏa, đem hết thầy đều đốt sạch.

"Cái gì?" Thầy Chu vẻ mặt kinh ngạc, "Có người muốn giết tôi?"

"Đúng!" Phương Mộc vẻ mặt ngưng trọng, "Đêm hôm đó thầy đã đi đâu?"

"Tôi tắm rửa ở một nhà tắm. . . . .Sau đó trở về Nhà Thiên Sứ."

"Thầy, có phải. . . . ." Phương Mộc châm chước từ ngữ, ". . . . .Không có khả năng tình dục hay không?"

"Đúng vậy." Thầy Chu rất thống khoái thừa nhận, "Cậu còn nhớ rõ tôi từng bị trúng một súng trên đùi không? Cơ quan sinh dục bị hủy hoàn toàn rồi."

Đã hiểu, La Gia Hải hẳn đã từng trong phòng tắm tiếp xúc với thầy Chu, xác nhận ông không phải là người năm đó cưỡng hiếp Trầm Tương, do

đó nảy sinh hoài nghi với Z tiên sinh.

"Là ai muốn giết tôi?"

"Là La Gia Hải." Phương Mộc do dự một chút, "Có người nói cho y biết, năm đó là thầy cường hiếp Trầm Tương."

"Đây. . . . .Đây rốt cuộc là chuyện thế nào?"

"La Gia Hải gia nhập một tổ chức giúp đỡ giết người, thành viên của tổ chức chính là đối tượng thí nghiệm của giáo hóa trường năm đó, một người cầm đầu gọi là Z tiên sinh, chính gã nói với La Gia Hải, là thầy cường hiếp Trầm Tương."

"Vậy La Gia Hải đâu, các cậu bắt được y rồi?"

"La Gia Hải đã chết." Phương Mộc xanh mặt, "Chúng tôi tin chắc là Z tiên sinh kia giết y diệt khẩu, đồng thời tiêu hủy toàn bộ chứng cứ."

Thầy Chu sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm Phương Mộc, chỉ chốc lát, ông chán nản ngã ngồi trên ghế, hai tay ôm đầu, liều mạng cào tóc mình.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy. . . . ."

Thình lình, ông mạnh ngẩng đầu lên, "Z tiên sinh là ai, các cậu điều tra rõ ràng chưa?"

Phương Mộc không trả lời ông, mà ý vị thâm trường nhìn chăm chăm vào mắt thầy Chu, "Trợ thủ của thầy năm đó, chính là Dương Cẩm Trình, đúng không?"

Thầy Chu mở to hai mắt nhìn, ông rất nhanh liều hiểu được ý bên ngoài lời của Phương Mộc, không ngừng lắc đầu: "Không có khả năng, không có khả năng là hãn, tôi là thầy của hãn, hãn làm sao có thể. . . . .Vả lại, đêm hôm đó hãn vẫn cùng một chỗ với tôi."

"Vậy chuyện các người đến nhà tắm, còn ai biết?"

"Lúc ấy. . . . ." Thầy Chu cau mày hồi tưởng lại, "Chúng tôi ở trong viện nghiên cứu. . . . .Người xung quanh. . . . ."

Ông dùng sức nện nện đầu mình, "Dường như còn thêm vài người nữa cũng biết tôi đi tìm hãn, nhưng mà, hãn là không có ai biết được chúng tôi đến nhà tắm a."

Phương Mộc không nói, trầm mặc hút thuốc, hút xong một điếu, cậu đứng lên.

"Chúng ta đến tìm Dương Cẩm Trình nói chuyện."

Dương Cẩm Trình tựa hồ đối với việc bọn họ tới thăm sớm đã có chuẩn bị tâm lý, vừa không chào hỏi, cũng không đứng dậy mời ngồi, chỉ ngồi sau bàn, lần lượt đánh giá Phương Mộc và thầy Chu, yên lặng chờ đợi phương mở miệng.

Phương Mộc cũng dứt khoát đi thẳng vào chủ đề: "Tiến sĩ Dương, tôi cần tất cả tư liệu có liên quan đến giáo hóa trường."

Dương Cẩm Trình quét mắt liếc thầy Chu, tháo kính mắt xuống chậm chậm lau, sau khi lần nữa mang vào, hãn nhẹ nhàng nói: "Không có khả năng."

Thầy Chu một chưởng vỗ trên mặt bàn, kích động đến thần tình đỏ bừng, "Cẩm Trình, sự tình đã không còn là luân lý khoa học đơn giản như vậy nữa! Có người nắm giữ kế hoạch giáo hóa trường, hơn nữa hiển nhiên muốn giết tất cả người biết rõ sự tình. Người này đã phái người tới giết tôi, nếu cậu không giao ra toàn bộ số liệu, mau chóng để cảnh sát phá án, ngay cả chính cậu cũng gặp nguy!"

Dương Cẩm Trình tự tiếu phi tiếu nhìn thầy Chu đang vạn phần kích động, tựa hồ nghĩ ông rất buồn cười, không chút mới mẻ nào.

"Tôi không muốn lặp lại nữa -- Không có khả năng."

Tức giận đến phát cuồng thầy Chu còn muốn mở miệng, Phương Mộc đưa tay ngăn cản ông.

"Tiến sĩ Dương, tư liệu và số liệu của giáo hóa trường liên quan đến vài vụ án mạng liên hoàn, tôi không ngại nói cho ông biết, kẻ đứng phía sau chỉ thị tên là Z tiên sinh, hãn đã tiêu hủy chứng cứ, tư liệu trong tay anh là hy vọng duy nhất của chúng tôi. Ngoài ra," Phương Mộc đề cao âm

điệu, "Người này hẳn phải ở ngay bên cạnh ông, tôi hy vọng ông có thể cung cấp cho chúng tôi một ít đầu mối, sớm tìm ra hắn."

"Xin lỗi." Dương Cẩm Trình lắc đầu, "Tôi không giúp được cậu."

Phương Mộc nhìn chăm chăm Dương Cẩm Trình vài giây, "Tiến sĩ Dương, tôi có quyền yêu cầu ông phối hợp với cảnh sát. . . . ."

"Nhưng tôi không có nghĩa vụ phải phối hợp với cậu!" Dương Cẩm Trình ngắt lời Phương Mộc nói, "Nếu các người muốn vẫn kiên quyết, xin hãy tin tôi có một vạn biện pháp khiến các người tay không mà về!"

Hai tay Phương Mộc đặt trên mặt bàn, nghiêng người về phía trước, trên cao nhìn xuống Dương Cẩm Trình, Dương Cẩm Trình ngửa đầu, không chút nhượng bộ nhìn lại cậu. Chỉ chốc lát, Phương Mộc chậm rãi nói:

"Tiến sĩ Dương, tôi hy vọng ông có thể tiếp tục cân nhắc kỹ hơn."

Nói xong, cậu liền xoay người kéo thầy Chu đi về hướng cửa, mới vừa giật cửa ra, chợt nghe thấy Dương Cẩm Trình ở sau lưng kêu một tiếng:

"Thầy Chu!"

Thầy Chu lòng tràn đầy hy vọng quay đầu lại, nhìn thấy chỉ là khuôn mặt diện vô biểu tình của Dương Cẩm Trình.

"Thầy Chu -- Đây có thể là lần cuối cùng em gọi thầy, xin tin tưởng em," Dương Cẩm Trình từng câu từng chữ nói: "Em sẽ khiến cho tâm lý học càng trở nên vĩ đại."

Thầy Chu cười khở một tiếng, xoay người mở cửa đi ra ngoài, Phương Mộc đi theo phía sau ông, suy nghĩ một chút, xoay đầu nói:

"Ông không phải muốn khiến tâm lý học trở nên vĩ đại hơn, ông chỉ muốn làm cho chính mình trở nên vĩ đại."

Sự vĩ đại của tâm lý học không cần nghi ngờ, song, trong tay người mang ác niệm, khoa học có vĩ đại tới đâu cũng chỉ là hung khí tàn khốc hơn mà thôi. Trên đường trở về, Phương Mộc đột nhiên nhớ tới Tôn Phổ.

Tôn Phổ trong tầng hầm thiêu sống giáo sư Kiều, kỳ thật, đó cũng là nhằm tạo tâm lý kích với Phương Mộc -- cảnh tượng chấn thương lần

nữa được tái hiện. Bất quá đại đa số bác sĩ trị liệu dùng nó để cứu người, còn Tôn Phổ lại lấy nó để hại người.

Ngay lúc đó Tôn Phổ và Z tiên sinh lúc này, thật sự giống nhau chùng nào!

Z tiên sinh hiển nhiên phi thường quen thuộc loại thủ đoạn trị liệu tâm lý kịch này, hẳn biết tất cả tất cả kỹ thuật tâm lý kịch chủ yếu đều phải phối hợp với yêu cầu đặc biệt của người bị chấn thương. Chỉ là hẳn đem nghi thức mang tính trị liệu -- giai đoạn cuối cùng của tâm lý kịch bóp méo thành giết người diệt khẩu. Z tiên sinh hẳn rất rõ ràng, đây không chỉ không giúp đám người Khương Đức Tiên thoát khỏi bệnh tâm lý, còn có thể tạo thành chấn thương lần thứ hai.

Tay cầm vô lăng của Phương Mộc dần dần dùng sức xiết chặt. Phải mau chóng tìm ra Z tiên sinh này, một khắc cũng không thể đợi nữa.

Ôm ý nghĩ đồng dạng, ngoại trừ cảnh sát, còn có một người.

Kẻ đến thăm hù dọa người biến mất ngoài cửa, Dương Cẩm Trình như một quả bóng xì hơi xụi lơ ngồi trên ghế, khuôn mặt mới vừa rồi còn bất động thanh sắc giờ bày ra biểu tình khủng hoảng sợ hãi không chịu nổi.

Xem ra thầy Chu không phải hù dọa mình, đích xác có người đã nắm giữ bí mật của giáo hóa trường, hơn nữa như Phương Mộc đã nói, còn là người ngay bên cạnh mình.

Dương Cẩm Trình ngồi phát ngốc một hồi, đột nhiên nhảy dựng lên, bưng chén trà đặc tiền trước mặt, đem trà lạnh bên trong một hơi uống cạn sạch, sau đó đứng dậy ấn chốt mở cửa, đi vào mật thất.

Hẳn phải nhanh chóng tìm ra kẻ này. Trước khi xuất ngoại, quyết không cho phép tiếp tục phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

***

Trong phòng hội nghị to như vậy, chỉ có ba người Trịnh Lâm, Biên Bình và Phương Mộc ngồi vây trước bàn. Trong phòng hội nghị khói thuốc

lượn lờ, trong gạt tàn thuốc trước mặt mỗi người đều cắm đầy đầu lọc, mà mỗi khuôn mặt giấu sau làn khói kia, đều tràn ngập uế oải.

"Sự tình chính là như vậy." Phương Mộc bóp tắt đầu lọc, yên lặng chờ hai vị lãnh đạo mở miệng.

Biên Bình nhìn Trịnh Lâm, "Lão Trịnh, cậu có ý kiến gì không?"

Trịnh Lâm mặt âm trầm, đem đầu lọc hung hăng ấn vào trong gạt tàn, "Xin giấy lục soát Dương Cẩm Trình đi."

"Vô dụng." Phương Mộc lắc đầu, "Dương Cẩm Trình nói đúng, hẳn tuyệt đối có biện pháp khiến chúng ta không thu hoạch được gì."

"Vậy mẹ nó làm sao bây giờ?" Trịnh Lâm đột nhiên bạo phát, "Dương Cẩm Trình khẳng định là cái tên Z tiên sinh kia! Trừ hẳn ra, ai còn thành thạo tâm lý kịch như vậy nữa? Hẳn sợ kế hoạch giáo hóa trường tiết lộ ra ngoài, cho nên liền giết người diệt khẩu!"

Biên Bình liếc mắt nhìn Phương Mộc, "Anh nghĩ phân tích của lão Trịnh có đạo lý."

Phương Mộc lập tức nói: "Vậy tại sao hẳn lại tiến hành trị liệu tâm lý kịch cho những người đó chứ?"

Trịnh Lâm nhất thời ghen họng, giống như cầu trợ nhìn về phía Biên Bình.

Biên Bình thoáng trầm ngâm, mở miệng nói: "Như vậy có thể khiến đối tượng thí nghiệm nảy sinh tín nhiệm đối với hẳn, tiến tới việc dựa theo yêu cầu của hẳn để giết những người tình nguyện này. Làm như vậy có một điểm lợi, đó là cho dù tương lai đám người Khương Đức Tiên phát hiện Dương Cẩm Trình lợi dụng bọn họ, cũng không dám đi tố cáo, nếu không chẳng khác gì tự tìm tử lộ."

Phương Mộc lắc đầu, "Không, em nghĩ khả năng Dương Cẩm Trình làm như vậy không lớn. Dựa theo cách nói của Chu Chấn Bang, người hiểu rõ toàn bộ kế hoạch e rằng chỉ có ông và Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình hoàn toàn không cần phải nói ra những. . . . ."

Trịnh Lâm cắt ngang lời Phương Mộc: "Đây vừa vặn chứng minh động cơ Dương Cẩm Trình muốn giết Chu Chấn Bang! Tương lai có một ngày Dương Cẩm Trình sẽ công bố thành quả khoa học, người hiểu rõ sự tình hoặc đã chết, hoặc vĩnh viễn không dám mở miệng, hẳn có thể vĩnh viễn vô tư rồi!"

"Vậy tại sao hẳn muốn giết La Gia Hải?"

"La Gia Hải cùng không giống những người khác. Chúng ta không có chứng cứ bắt Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, nhưng có chứng cứ bắt La Gia Hải, La Gia Hải một khi bị bắt, khó đảm bảo không đem hẳn khai ra!"

Trịnh Lâm phân tích đến rõ ràng mạch lạc, Phương Mộc lại thủy chung kiên trì với suy nghĩ của mình. Biên Bình vừa nhìn bầu không khí khẩn trương, vội vàng hòa giải nói:

"Các cậu đừng kích động. La Gia Hải từng nói Z tiên sinh tinh thông tâm lý học, hơn nữa có thể nắm giữ hành tung của Dương Cẩm Trình và Chu Chấn Bang, cho dù hẳn không phải Dương Cẩm Trình, cũng rất có thể là người của viện nghiên cứu tâm lý. Dương Cẩm Trình không cung cấp đầu mối, chúng ta cứ coi đây là phạm vi triển khai điều tra là được."

Trịnh Lâm nắm chặt quả đấm, khớp xương kêu khanh khách, "Tóm lại tôi tuyệt không để Lỗ Húc chết vô nghĩa!"

"Phương Mộc," Hãn nghiêng đầu chuyển hướng Phương Mộc, "Cậu tiếp tục giám sát Chu Chấn Bang, tạm thời đừng để ông ấy lộ diện. Z tiên sinh nếu như là Dương Cẩm Trình, gã sớm muộn cũng có thể xuống tay với Chu Chấn Bang. Nếu không phải, Z tiên sinh khẳng định cũng sẽ có hành động."

Phương Mộc ứng tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Biên Bình hỏi: "Cậu đi đâu?"

"Bệnh viện." Phương Mộc đâu cũng không quay lại nói: "Em đi thăm Đàm Kỳ."

Tình hình khôi phục của Đàm Kỳ rất không lạc quan, không có chút dấu hiệu tỉnh dậy. Xét thấy thân phận đặc thù của hắn, cảnh sát đặc biệt an bài nhân viên bảo hộ sự an toàn của Đàm Kỳ, trừ cha mẹ hắn và tổ chuyên án cùng nhân viên điều trị ra, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần hắn, để ngừa thành viên của tổ chức kia giết người diệt khẩu.

Phương Mộc ngồi bên giường, đứng thật lâu trên khuôn mặt tựa hồ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa. Cùng người thực vật béo núc ních bất động, Đàm Kỳ cực kỳ gầy gò, thoát nhìn như bị chia làm hai người. Bác sĩ nói, Đàm Kỳ đang ngày càng suy yếu.

Có lẽ không còn bao lâu nữa, Đàm Kỳ sẽ không còn gặp mỗi nguy diệt khẩu nữa. Chẳng biết kết cục như vậy đối với hắn có thể nói là tốt hơn không, nếu hắn biết đã bị Z tiên sinh lợi dụng, sợ rằng chết cũng không cam tâm.

Ở một mức độ nào đó, hắn cùng Hoàng Nhuận Hoa, La Gia Hải giống nhau, vừa đáng hận, lại vừa đáng thương.

Đã là ác ma, đồng thời là cừu con.

Cửa đột nhiên truyền đến một trận âm ỉ, có thể nghe thấy cảnh sát lớn tiếng quát bảo ngưng lại cùng tiếng phụ nữ trẻ tuổi khỏ sở cầu khẩn:

"Tôi van cầu các anh, để tôi vào nhìn một chút, đứng ở cửa nhìn cũng được. . . . ."

Phương Mộc đứng dậy đi tới cửa, chứng kiến Khúc Nhị đầu bù tóc rối đang cùng hai người cảnh sát phụ trách bảo vệ Đàm Kỳ giằng co. Nhìn thấy Phương Mộc, Khúc Nhị lập tức nhận ra đây một trong những cảnh sát đêm đó đến bắt nàng, động tác giằng co hơi dịu đi, biểu tình trên mặt càng thêm ai oán.

Phương Mộc nhìn chằm chằm nàng yên lặng vài giây, đột nhiên mở miệng nói: "Cởi áo khoác, đem tất cả mọi thứ trên người lấy ra."

Mọi người đều sửng sờ, nhưng Khúc Nhị rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Phương Mộc, điên cuồng đem áo lông và túi xách từ trên người vứt

trên mặt đất, miệng túi quần cũng móc ra, chứng tỏ bản thân không còn vật gì trên người nữa.

Phương Mộc đưa mắt ra lệnh cho cảnh sát đang muốn ngăn cản nàng, thông thả mà nghiêm khắc nói: "Không được tới gần hẳn, càng không thể đụng vào hẳn, cô nghe hiểu không?"

Khúc Nhị rất nhanh gạt đầu, đưa tay vuốt lại tóc, lau đi vệt nước mắt trên mặt, giống như một thiếu nữ nóng lòng đến nơi hẹn.

Phương Mộc hơi nghiêng người, "Vào đi."

Phòng bệnh cũng không lớn, Phương Mộc đi vài bước đã tới bên giường Đàm Kỳ, khi quay đầu lại, Khúc Nhị vẫn như cũ đứng ở cửa, một tay che miệng, gắt gao nhìn chăm chăm Đàm Kỳ vẫn không nhúc nhích nằm trên giường.

Nàng toàn thân run rẩy, tựa như một bệnh nhân đang phát bệnh sốt rét, nước mắt xâu thành chuỗi từ trong mắt lăn xuống, tiếng khóc lại bị nàng gắt gao che trong miệng. Nàng tựa hồ không thể tin, lại tựa hồ không dám tiến lên xác nhận, chỉ dè dặt nhích từng bước về phía trước, ánh mắt lại thủy chung không rời khỏi khuôn mặt hình dáng tiêu tụy đó.

Bi thống bị liều mạng áp chế rốt cuộc từ giữa khe hở thoát ra, trong phòng bệnh nhỏ hẹp dần dần vang lên tiếng khóc nhỏ nhẹ nhưng bén nhọn của một nữ nhân, thanh âm kia tựa như móng tay của ai đó đang cào trên thủy tinh, vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng.

Có nhiều lần, nàng hướng người trên giường vươn tay đến, dường như muốn chạm đến khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ của người yêu, lại như muốn dốc hết toàn lực ôm lấy hẳn, đem hẳn từ giữa vận mệnh đáng sợ kéo trở về. Thế nhưng mỗi lần tiếp xúc đến tầm mắt cảnh giác lạnh như băng của Phương Mộc, ánh mắt kia lại vội vàng trở nên sợ sệt, cho đến khi hoàn toàn tuyệt vọng.

Rốt cuộc, Khúc Nhị vô lực chống đỡ thân thể của mình, dựa vào vách tường trượt ngổn trên đất.

"Xin lỗi. . . . .Xin lỗi. . . . ."

Năm phút sau, Phương Mộc đem quần áo đưa cho Khúc Nhị đang ngồi yên trên ghế dài ngoài hành lang, suy nghĩ một chút, lại đưa qua một bịch khăn giấy.

"Cám ơn." Khúc Nhị cảm kích cười cười, "Tôi nên xưng hô với anh thế nào?"

"Tôi họ Phương."

"Cám ơn anh, cảnh sát Phương."

Phương Mộc nhìn nàng nặng nề xì mũi, trong lúc giơ tay nhắc chân không còn nhìn thấy vẻ tao nhã.

"Có gì muốn nói với tôi không?"

Khúc Nhị cười lộ vẻ sâu thẳm, "Tôi biết anh muốn chỉ cái gì. Cám ơn anh đã để tôi nhìn Đàm Kỳ, nhưng mà, xin lỗi, tôi không có gì hay để nói."

Phương Mộc không nói gì, trầm mặc châm một điếu thuốc, nhìn nàng chậm rãi mặc áo khoác vào, đột nhiên nói: "La Gia Hải đã chết."

Khúc Nhị chấn động toàn thân, động tác mặc y phục cũng ngừng lại, nhưng rất nhanh nàng lại cắn răng, thông thả mà gian nan đem cánh tay luồn vào trong tay áo.

"Là Z tiên sinh giết y."

Khúc Nhị diện vô biểu tình cài lại hoàn chỉnh một đám nút thắt, sửa sang lại túi xách một chút, đứng lên hướng Phương Mộc thoáng cúi người, cũng không quay đầu lại rời đi.

Phương Mộc đưa mắt nhìn theo bóng lưng hơi lão đảo kia biến mất ở khúc rẽ của hành lang, lại nhìn cảnh sát qua lại dò xét cửa phòng bệnh, chợt cảm thấy một trận đau thương sâu sắc.

Nhà Thiên Sứ.

Đêm đã khuya, trong tòa nhà nhỏ hai tầng ngọn đèn đã tắt ngóm. Song loa công suất lớn trên cây vẫn cứ mãi lải nhải, chẳng biết có thể có mấy ai bình yên đi vào giấc mộng.

Trong tạp âm băng lãnh đơn điệu kia, một tiếng cửa mở ken két có vẻ nhỏ nhất không đáng kể. Giữa khe cửa hẹp, một thân ảnh nhỏ yếu nhanh chóng xẹt qua, rảo bước xuyên qua mảnh sân trống trải, đi thẳng đến tường ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn vụn, thân ảnh nho nhỏ ngoài tường đứng lên, nó hiển nhiên đã đợi trong gió rét đã lâu, chân có chút tê xót, thân thể cũng có chút run rẩy.

Liêu Á Phàm vịn tay vào lan can, ngực không nhịn được mà phập phồng, nàng nghiêm túc nhìn đứa nhỏ trước mặt, dưới ánh trăng, đôi mắt Liêu Á Phàm lấp lánh tỏa sáng.

"Em thật sự có thể dẫn chị đi sao?"

Chương 35 - Kế trong kế

Phương Mộc cùng thầy Chu ngồi đối diện nhau trong một quán rượu. Phương Mộc đem tình huống của Đàm Kỳ hướng thầy Chu đơn giản nói một chút, thầy Chu trước sau diện vô biểu tình nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, bình rượu trước mặt đã vơi hơn phân nửa, thức ăn lại một món cũng chưa động.

Một lúc lâu sau, ông mới khàn giọng hỏi: "Đàm Kỳ. . . . .Còn có thể tỉnh lại không?"

Phương Mộc thoáng do dự, "Hy vọng rất nhỏ."

Thầy Chu thoáng nhếch miệng, chẳng biết là cười khổ hay là muốn khóc. Ông nâng bình rượu trước mặt lên, ừng ực uống một ngụm lớn, Phương Mộc muốn thò tay ngăn cản, nhưng không còn kịp rồi.

Vài ngày không gặp, thầy Chu tựa như đã già đi 10 tuổi, đôi mắt trước đây cơ trí sáng ngời giờ trở nên mờ dẫn vô thần, thân hình vốn đã gầy gò nay càng có vẻ mong manh.

Phương Mộc nhìn một dòng rượu dư theo cằm ông chảy xuống quần áo nhăn nhúm, không đành lòng nhìn nữa, chộp bình rượu qua. Thầy Chu bất ngờ không kịp đề phòng một ngụm rượu sặc trong miệng, ho khan đến tê tâm liệt phế, tiện tay đỡ góc bàn ọ ọ nôn mửa.

Phương Mộc vội vàng móc ra 100 đồng ném trên bàn, dìu thầy Chu toàn thân xụi lơ ra khỏi quán.

Thầy Chu trên mặt tuyết bên ngoài ói thật lâu, nhổ ra chỉ toàn là rượu và dịch vị, xem ra ông đã cả ngày chưa ăn gì rồi. Thật vất vả chờ ông phun hết, Phương Mộc mua một chai nước khoáng giúp ông uống xong, nước lạnh băng tựa hồ khiến ông thanh tỉnh một ít, cũng có thể đứng lên.

Ngồi trong xe, thầy Chu đầu đầy mồ hôi dần dần ngừng run rẩy, sắc mặt cũng tốt hơn một ít. Phương Mộc thấy ông đã không còn đáng ngại, thấp giọng nói: "Tôi tiễn thầy trở về nhé." Thầy Chu không lên tiếng, tựa trên ghế ngẩn người. Phương Mộc thở dài, khởi động ô tô.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói chuyện. Lúc gần đến Nhà Thiên Sứ, thầy Chu đột nhiên mở miệng hỏi: "Tôi có thể giúp được chút

gì cho các cậu không?"

Phương Mộc giảm tốc độ xe, suy nghĩ một chút, cười khố: "Chúng tôi cũng chẳng làm được gì, huống chi là thầy."

Thầy Chu không nhắc lại, ngơ ngác nhìn phía trước.

Cách đó không xa, trong một chiếc xe Honda jeep màu đen, một nam tử mặc áo da màu đen buông ống nhòm xuống, nhếch miệng cười rộ lên, bởi vì khuyết thiếu vài cái răng, khuôn mặt kia có vẻ cực kỳ dữ tợn.

Vào buổi tối, xã khu vùng ngoại ô này một mảnh đen kịt. Mấy ngày trước, Nhà Thiên Sứ và nhà dân vùng phụ cận đột nhiên bị ngắt điện một cách khó hiểu, bộ phận điện lực sau khi đi kiểm tra phát hiện có người phá hư. Là ai làm, trong lòng mọi người đều rõ ràng, cũng đã báo cảnh sát, nhưng chuyện ngắt điện thỉnh thoảng vẫn phát sinh. Có vài cư dân chịu không nổi phiền nhiễu, đều đã ký thỏa thuận dời đi, những người còn lưu lại, cũng đã sớm tắt đèn nghỉ ngơi.

Trong một mảnh tĩnh mịch, một chiếc xe jeep đen lặng yên chuyển động trên mặt đường, cuối cùng không tiếng động dừng bên ngoài tường Nhà Thiên Sứ. Mấy bóng đen từ trong xe nối đuôi nhau bước ra, bay qua tường vây, đi thẳng đến tòa nhà hai tầng phía bên phải.

Trên cửa phòng nôi hơi chỉ quán quanh bởi một đoạn dây thép, hắc y nam tử cầm đầu móc ra cây kềm, vặn mở vài cái, nhanh như chớp vọt vào.

Vài giây sau, ánh đèn pin u ám sáng lên trong phòng nôi hơi chật hẹp, hắc y nam tử kia lấy đèn pin trong tay cao thấp chiếu trên lò, hắc hắc cười cười, thò tay đóng van nước.

Bọn chúng khép hờ cánh cửa xong, vừa muốn rời đi, chợt nghe thấy cửa tòa nhà Thiên Sứ cọt kẹt một tiếng vang lên. Bọn họ vội vàng lui trong góc, một bên lo lắng chờ đợi nhìn tiếng gầm rú của lò hơi dần lên cao, một bên nhìn trộm động tĩnh trước cửa tòa nhà.

Trong một mảnh mờ nhạt từ ngọn đèn xuyên qua cánh cửa tòa nhà đổ xuống, một thân ảnh nho nhỏ lão đảo lắc lư xuất hiện ở cửa, cởi quần bắt

đầu đi tiêu trong sân.

Bọn chúng thở phào nhẹ nhõm, hắc y nam tử cầm đầu nhảy dựng lên, một tên nam tử khác vội vàng kéo hẳn lại: "Thằng Võ, mày đi đâu đó?"

Nam tử gọi là thằng Võ kéo xuống khẩu trang vẫn che trên mặt, miệng thiếu hàm răng giống như một hố đen đang nhu động: "Tụi bây ra ngoài trước, tao đi làm chút chuyện rồi trở lại."

Đứa nhỏ rầy xong nước tiểu, nhắm mắt đi trở về, vừa đi vào cửa, lại đột ngột bị ôm bồng lên, vừa muốn kêu to, chợt nghe thấy một thanh âm hung tợn nói bên tai: "Chu lão đầu phòng nào?"

Đứa nhỏ giãy dụa, y y nha nha nói không ra lời, chỉ có thể liều mạng quơ cánh tay. Nam tử khẩn trương quan sát đến động tĩnh chung quanh, lại liếc mắt nhìn đứa nhỏ -- trong ống tay áo bằng len thật dài, lộ ra hai ngón tay.

Nam tử hừ một tiếng, hung hăng đem đứa nhỏ quăng qua bên tường, sau một tiếng "bịch" nặng nề, đứa nhỏ cuộn mình trên mặt đất không phát ra tiếng động nào nữa.

Nam tử khom thắt lưng, dọc theo cầu thang nhanh chóng chạy lên lầu hai. Mới vừa lên lầu, liền nhìn thấy trong một gian phòng sáng đèn gần cầu thang, mở ra cánh cửa. Nam tử ngừng thở, cẩn thận đến gần cạnh cửa, nhanh chóng hướng bên trong nhìn thoáng qua. Phòng rất nhỏ, chỉ có một cái giường, có thể nhìn thấy trong chăn có một người đang ngủ. Nam tử suy nghĩ một chút, lén lút đi tới phòng bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong là 6 cái giường cao thấp, bọn nhỏ với tư thế khác nhau, đang ngủ say.

Ngay cả mấy phòng khác, đều là như thế.

Nam tử âm thầm gật đầu, biết phòng có cánh cửa mở ra kia chính là nơi mình muốn tìm.

Gã kéo khẩu trang, từ trong túi quần lấy ra một chai bia, châm lửa miếng vải trên miệng bình. Trong ánh lửa chợt sáng, khuôn mặt nam tử mang khẩu trang có chút co quắp, tựa hồ cõi lòng đang tràn ngập khoái ý.

Đang lúc gã muốn đem chai trong tay ném vào trong phòng, người trên giường đột nhiên thoáng cái ngồi dậy, vẻ mặt chờ mong hướng về phía cửa hô: "Duy Duy, là con sao?"

Nam tử bỗng chốc choáng váng, đó là một nữ nhân!

Nữ nhân cũng đứng tại chỗ, vừa muốn mở miệng hô to, nam tử một bước lớn xông vào phòng, kẹp trụ cổ nữ nhân, thấp giọng quát: "Đừng lên tiếng! Chu lão đầu ở đâu?"

Nữ nhân thở không nổi, mặt ngạt đến đỏ bừng, nàng một bên cùng nam tử đấm đá, một bên giãy dụa muốn đứng lên.

Nam tử một tay cầm cái chai bốc cháy, chỉ có thể dùng tay kia cùng nữ nhân giằng co, rất nhanh đã bị nữ nhân này giãy thoát, nữ nhân lui đến đầu giường, tiếng kêu cứu vừa mới ra khỏi miệng, chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến một tiếng "Oành!" rung trời!

Trong phút chốc, cả tòa nhà đều bị lung lay trong tiếng nổ mạnh, mọi thứ trên bàn cũng ào một tiếng ngã trên mặt đất.

Nam tử thần tình luống cuống, sau khi miễn cưỡng đứng vững lấy cái chai trong tay hướng mặt đất quẳng xuống, xoay người bỏ chạy.

Theo một tiếng vỡ vụn thanh thúy, trong phòng phụt một cái bốc cháy.

Vài phút sau, bọn nhỏ sợ choáng váng toàn bộ chạy tới đứng trong sân, mấy hài tử hơi lớn một chút dưới sự hướng dẫn của thầy Chu chạy đi dập lửa. Chị Triệu kinh hồn chưa định được lôi ra, bất chấp quần áo còn đang bốc khói, lôi kéo cánh tay thầy Chu:

"Lão Chu, có người muốn giết ông!"

***

Các nhân viên viện nghiên cứu phát hiện mấy ngày nay chủ nhiệm Dương Cẩm trình rất kỳ quái, vẫn luôn khóa mình trong phòng làm việc không ra, mà ngay cả vài lần dò xét cố định mỗi ngày đều miễn. Do đó lúc trợ lý Trần Triết cũng đồng dạng vài ngày nay chưa lộ diện xuất hiện trong viện nghiên cứu, vài người vây đến tìm hiểu tin tức, Trần Triết cười mà không đáp, trực tiếp đến phòng làm việc của Dương Cẩm Trình.

Gã không gõ cửa, vặn mở nắm cửa sai bước đi vào, đặt mông ngồi trước mặt Dương Cẩm Trình, tự tiểu phi tiểu nhìn hằm.

Kỳ quái chính là, Dương Cẩm Trình tựa hồ đối với sự vô lễ của gã cũng không ngoài ý muốn, mà là đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, diện vô biểu tình quan sát gã.

Loại thái độ này khiến cho Trần Triết chuẩn bị không kịp, sau khi nhìn nhau chùng nửa phút, gã chống đỡ không được nữa, ổn định tinh thần nói: "Dương chủ nhiệm tôi muốn nói chuyện với anh."

"Cậu nói đi." Bộ dáng Dương Cẩm Trình chậm rãi như đang đối mặt với một người chất vấn.

Trần Triết có chút tức giận, dứt khoát bắt đầu: "Tôi muốn yêu cầu anh đem ghế ngồi chủ nhiệm viện nghiên cứu tặng cho tôi, hơn nữa đem thành quả nghiên cứu khoa học anh vừa hoàn thành chuyển cho tôi. Đúng rồi," Gã hơi có vẻ đắc ý cười cười, "Nếu anh đã lấy được vé máy bay tuần sau tham gia nghiên cứu thảo luận quốc tế, tốt nhất cũng giao luôn cho tôi đi."

Dương Cẩm Trình nghe xong, cũng không đáp lời, mà tháo mắt kính xuống chậm rãi lau, lau xong, một lần nữa mang vào.

"Tôi tại sao phải làm như vậy?"

"Vì cái này." Trần Triết đem một tập văn kiện thật dày đập trước mặt Dương Cẩm Trình, "Giáo hóa trường."

Gã nguyên tưởng rằng Dương Cẩm Trình nghe đến ba chữ này sẽ sợ đến hồn phi phách tán, thế nhưng Dương Cẩm Trình chỉ nhàn nhạt cười cười, đưa tay ước lượng tập văn kiện, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể gọi cậu là Z tiên sinh không?"

Trần Triết biến sắc, lập tức khôi phục lại vẻ trấn định, "Anh đã biết, chúng ta đây cũng đừng nhiều lời."

Dương Cẩm Trình thu lại nụ cười, đôi mắt sau cặp kính cũng trở nên hùng hổ dọa người, "Người làm sao biết mật mã máy tính của ta?"

"Mật mã là Skinner's Box 1990." Ánh mắt Trần Triết không chút nào nhượng bộ, "Phá giải mật mã này hao tốn ước chừng khoảng một năm của tôi, mãi đến khi tôi phát hiện trên giá sách cuốn 《Vượt qua tự do cùng tôn nghiêm》 đó của Skinner -- Đó là quyển sách có số lần đọc xem nhiều nhất của anh. Mật khác, Skinner chết năm 1990, đúng không?"

Dương Cẩm Trình nheo mắt lại, "Người rớt cuộc là ai?"

"Bảy năm trước, tôi chỉ là một sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành tâm lý học, nhưng năm mơ cũng muốn đến nơi này công tác. Lúc tôi báo danh đến nơi này thực tập, bị viện nghiên cứu cự tuyệt, còn bạn học của tôi lại được phê chuẩn. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì thành tích học tập của tôi nếu so với hẳn tốt hơn rất nhiều a. Càng kỳ quái chính là, hẳn chưa thực tập xong đã bị trả trở về. Sau đó hẳn nói với tôi chuyện thực tập, nói nhiệm vụ mỗi ngày chính là ghi chép cuộc sống thường nhật của một số người thường. Lúc ấy tôi cũng không để ý, mà chỉ nỗ lực thi đậu vào nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp thuận lợi tiến vào viện nghiên cứu công tác. Sau khi làm trợ lý của anh, tôi phát hiện trong viện có một chút chế độ phi thường kỳ quái, rất nhiều thực tập sinh trong một đêm đã đổi khuôn mặt mới. Điều này khiến tôi ý thức được bạn tôi năm đó tham dự, có lẽ là một thí nghiệm tâm lý bí mật." Sắc mặt Trần Triết dần dần ngưng trọng, "Tôi biết thí nghiệm này là anh một tay khống chế, cho nên, tôi liền quyết tâm nhất định phải làm cho rõ ràng."

Dương Cẩm Trình bất động thanh sắc nghe xong, lại nhìn túi tư liệu trước mặt, "Tại sao phải giết người?"

Trần Triết lập tức ngậm miệng, nhìn Dương Cẩm Trình từ trên xuống dưới.

Dương Cẩm Trình khinh miệt cười cười, "Người nghĩ ta sẽ tố cáo người sao?"

Trần Triết có chút khó xử, nhưng rất nhanh trên mặt gã lại khôi phục tự tin.

"Từ ngày tôi bắt đầu lấy được tư liệu giáo hóa trường, tôi chỉ biết cơ hội của tôi đã đến." Gã cầm lấy tập văn kiện kia hướng Dương Cẩm Trình lắc lư, "Những tài liệu này có thể khiến anh thân bại danh liệt, cũng có thể khiến tôi một bước lên mây. Tôi sẽ thay thế anh trở thành thủ lĩnh của viện nghiên cứu này, cũng sẽ thu được địa vị và danh tiếng học thuật trước nay chưa từng có. Nhưng trước đó, tôi muốn cam đoan tất cả người biết rõ chuyện này đều phải ngậm miệng."

"Giết người diệt khẩu." Dương Cẩm Trình như có điều suy nghĩ gật đầu, "Cậu có thể bảo đảm đảm người Khương Đức Tiên không tố giác cậu sao?"

Trần Triết cười rộ lên, tựa hồ lời đối phương khiến kẻ khác khó có thể tin.

"Hahaha, tố cáo tôi? Vậy mọi người cùng nhau xong đời!" Gã đột nhiên tới gần Dương Cẩm Trình, "Tựa như tôi khẳng định anh không dám tố cáo tôi."

Dương Cẩm Trình nhìn chăm chăm khuôn mặt bởi vì kích động mà hơi có vẻ vụng vụng kia, chậm rãi nói: "Cậu muốn cái gì?"

"Ghế ngồi! Luận văn của anh!" Trần Triết gần như hét lên, "Còn có vé máy bay kia!"

Miệng Dương Cẩm Trình đột nhiên hơi nhếch một chút, rồi giương lên, biến thành một vẻ mặt cười.

"Anh cười cái gì?" Trần Triết kinh ngạc nhìn mặt Dương Cẩm Trình, "Đừng cười nữa."

"Hahaha." Dương Cẩm Trình che miệng, cười đến toàn thân phát run.

"Con mẹ nó anh có phải điên rồi hay không?" Trần Triết sắc mặt trắng bệch đứng lên quát: "Đừng cười nữa!"

Dương Cẩm Trình liên tục khoát tay, tựa hồ người trước mắt là một thằng hề khiến người ta dở khóc dở cười. Thật vất vả ngừng cười, hăn mở miệng hỏi: "Người có biết thí nghiệm giáo hóa trường có mục đích gì không?"

Trần Triết sững sốt, không tự chủ được nói: "Nguồn gốc của PTSD cùng tâm lý kịch trị liệu."

Dương Cẩm Trình cười cười, "Người đích xác là một người rất thông minh, hơn nữa tâm cũng đủ tàn nhẫn. Nếu năm đó ta và người cùng nhau tiến hành thí nghiệm này, khả năng hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều. Song đáng tiếc chính là, sự thông minh của người vô dụng đối với nơi này."

Hắn chia chia tập văn kiện trên bàn: "Ta không có ý muốn bảo lưu bí mật này vĩnh viễn, kế hoạch giáo hóa trường sau mấy mươi năm nữa nhất định sẽ công bố với quần chúng, nếu thuận lợi, có khả năng còn sớm hơn. Cho nên, hết thầy người làm, đối với ta không có hại, cũng uy hiếp không được ta."

Dương Cẩm Trình không để ý đến Trần Triết ngây ra như phỗng, đứng dậy đi đến trước giá sách, rút ra cuốn 《Vượt qua tự do cùng tôn nghiêm》 ném trên bàn.

"Ta kiến nghị người nên hảo hảo xem quyển sách này, có lẽ người sẽ giải thích được đích xác hàm nghĩa của ba chữ 'Giáo Hóa Trường' kia."

Kinh ngạc, kinh hoàng, tuyệt vọng lần lượt hiện lên trên mặt Trần Triết, tựa như một người cầm vé số độc đắc đi đổi tặng phẩm lại phát hiện trên vé số bị chà xát rớt một vài chữ.

"Nếu tôi hiện tại công bố với quần chúng, anh sẽ thân bại danh liệt!" Gã không cam lòng rống to.

Dương Cẩm Trình cũng không đáp lại, mà mỉm cười chia chia quyển sách kia: "Đọc sách cho tốt đi. Người sẽ phát hiện, lịch sử sẽ cho chúng ta một đánh giá công bằng, tỷ như Einstein, Skinner, và ta nữa."

Hắn chậm rãi bước về phía cửa, "Người từ chỗ của ta cái gì cũng không chiếm được, đương nhiên, ta cũng sẽ không tố cáo người. Tuần sau ta sẽ ra nước ngoài tham gia hội thảo nghiên cứu, có lẽ rất lâu mới có thể trở về. Ta sẽ hướng phía trên kiến nghị người ta chọn thay thế, bất quá xin tin tưởng ta, người đó tuyệt đối không phải người."

Dương Cẩm Trình đảo mắt một vòng phòng làm việc, "Người đã thích ngồi chỗ này như vậy, ta liền cho phép người ngồi đây một lát, song, ta cảnh cáo người, không nên đụng vào tách trà của ta.

Dứt lời, hắn liền giựt cửa đi ra ngoài, vừa được nửa bước, lại xoay người.

"Đúng rồi, có chuyện quên nói cho người biết." Dương Cẩm Trình tràn ngập chế nhạo cười với Trần Triết, "Chu Chấn Bang chưa chết, ngày hôm trước chúng ta còn cùng nhau tán gẫu cả ngày." Nói xong, hắn đem Trần Triết mặt xám như tro tàn ném lại trong phòng làm việc, xoay người ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng làm việc, cước bộ của Dương Cẩm Trình chột nhanh hơn, đối với sự cúi chào của các nhân viên xung quanh làm như không thấy, trực tiếp vào phòng hội nghị.

Trong phòng hội nghị không một bóng người, Dương Cẩm Trình bước lên bục diễn thuyết, dưới mặt bàn lục lọi một phen, rất nhanh túm ra một máy quét thẻ vào cửa. Hắn từ trong túi quần móc ra một tấm thẻ, nhẹ nhàng quét, theo một tiếng "tích", tấm ngăn dưới bục giảng lộ ra một đường khe hở.

Dương Cẩm Trình giựt vách ngăn ra, khom thắt lưng đi vào bên dưới, sau khi xuyên qua một hành lang hơn 20 thước, trước mặt lại là một cánh cửa với hệ thống truy cập.

Mở cánh cửa kia, Dương Cẩm Trình lại trở về trong mật thất của phòng làm việc.

Chu Chấn Bang đi rồi, Dương Cẩm Trình bí mật cải tạo mật thất, lúc ấy chỉ vì phòng hờ bất cứ tình huống nào, không ngờ tới vài năm sau quả thật phát huy tác dụng.

Trên màn hình máy tính rõ ràng hiển thị hình ảnh trong phòng làm việc, Trần Triết dựa lưng vào bàn làm việc, vẫn là một bộ dáng thất hồn lạc phách.

Dương Cẩm Trình thản nhiên tự đắc ngồi xuống, lảng lảng thưởng thức bộ dạng thất bại của đối thủ.

Hắn cũng không phải muốn hoàn toàn đánh bại Trần Triết, mà đều lưu một con đường cho nhau. Đối với Dương Cẩm Trình, kết cục lý tưởng nhất là: Trần Triết cứ như thế rời khỏi đây, còn Dương Cẩm Trình không cần tố giác gã, vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu xuất ngoại, sau đó gia nhập liên minh của tập đoàn nghiên cứu khoa học mới.

Dương Cẩm Trình biết, nếu bức Trần Triết đến cấp bách, kết quả chỉ có thể lưỡng bại câu thương. Điều thối lui từng bước, trời cao biển rộng.

Nhưng hắn đã xem nhẹ một điểm: Nếu một người lòng tràn đầy tự tin có thể thu được giải thưởng trăm vạn, kết quả chỉ được đến 50 vạn, gã sẽ không cam tâm.

Trần Triết trên màn hình đột nhiên chuyển động, gã đứng dậy, nhìn quanh gian phòng làm việc trang trí cầu kỳ, trên mặt là vẻ phức tạp trộn lẫn giữa cừu hận và quyết tuyệt. Sau đó, gã rất nhanh nắm chặt tay, ngửa đầu nhắm chặt hai mắt, tựa hồ đang vì mình động viên tinh thần.

Vài giây sau, Trần Triết móc thẻ điện thoại ra nhét vào trong di động, sau đó nhấn xuống một chuỗi số.

Lông mày Dương Cẩm Trình nhăn lại, không khỏi đứng dậy kề sát màn hình, đồng thời nhét tai nghe vào trong lỗ tai.

Điện thoại tựa hồ đã được nối, thanh âm Trần Triết cũng nhanh chóng trở nên lo âu, sợ hãi:

"Alo, là thầy Chu sao. . . . .Thầy không cần biết tôi là ai. . . . .Tôi muốn nói cho thầy biết, có người muốn giết thầy. . . . .Nhưng thầy ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết là tôi nói. . . . .Đúng, đúng Dương chủ nhiệm. . . . .Đúng, tất cả chuyện này đều là hắn bày ra, hắn chính là Z tiên sinh. . . . .Tôi? Tôi chỉ là một con cò trong tay hắn. . . . .Tôi muốn rời khỏi đây, nếu không hắn sẽ không bỏ qua cho tôi, được, cứ như vậy."

Khép lại điện thoại, Trần Triết từ trong mũi nặng nề "hừ" một tiếng, sau khi một lần nữa đổi lại thẻ điện thoại, gã quay đầu liếc mắt nhìn ghế dựa trống trơn, trong mắt đột nhiên nổi lên sát khí. Dương Cẩm Trình trăm triệu lần không ngờ tới Trần Triết sẽ dùng thủ đoạn như vậy, hần nhìn không chuyển mắt Trần Triết giựt cánh cửa đi ra ngoài, cơ thịt trên mặt thình thịch nháy lên.

Chỉ chốc lát, Dương Cẩm Trình thở dài, từ vẻ mặt nhìn xem, tựa hồ có chút tiếc hận, nhưng rất nhanh, điểm tâm tình ấy liền biến mất giữa những đường nét ngạnh lãnh trên khuôn mặt.

Hần trở lại phòng làm việc, lấy điện thoại cầm tay ra bấm số của Trần Triết.

"Trần Triết sao? Người đến phòng làm việc của ta một chút, ta đã đổi ý."

***

Thầy Chu cầm điện thoại di động ngồi trên bồn hoa, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực. Cảm giác mát lạnh dưới thân rất nhanh xuyên thấu qua quần áo truyền khắp toàn thân, hai chân vốn trướng xót, giờ phút này càng không thể động đậy.

Nồi hơi đã biến dạng nằm ngang trên mặt đất, phòng nồi hơi cũng chỉ còn lại một mảnh gạch nát ngói tàn. Tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ mặc dù không có tháp, nhưng sườn tường gần phòng nồi hơi cũng đã bị nổ tung thành một cái khe nhìn thấy mà giật mình. Mấy đứa nhỏ lớn một chút xin nghỉ phép, dẫn mấy đứa nhỏ khác dọn dẹp hiện trường. Không ai nói chuyện, cũng không ai hô đối, bọn nhỏ người đầy tro bụi lén lút khuôn vác gạch vỡ, thỉnh thoảng len lén nhìn nét mặt dờ dẩn của thầy Chu.

Chẳng biết từ lúc nào, mây đen dày nặng lại bắt đầu chậm rãi tụ tập trên đỉnh đầu, dưới màn trời màu xám thẫm, tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ tựa hồ lung lay sắp đổ.

Trong đầu thầy Chu trống rỗng, ông không thèm nghĩ tòa nhà mất đi thiết bị giữ ấm làm sao còn ở được nữa, cũng không nghĩ đến chị Triệu và Nhị Bảo trong bệnh viện.

Không còn Nhà Thiên Sứ nữa.

Thầy Chu ngẩng đầu nhìn bầu trời xám như chì, đột nhiên cười cười.

***

Dương Cẩm Trình mặt âm trầm nắm trong tay thứ gì đó đặt trên bàn.

"Trong USB này là toàn bộ tư liệu và số liệu nghiên cứu, còn có luận văn tôi muốn đọc ở hội thảo nghiên cứu -- Cậu có thể đề tên mình vào; Đây là thư đề cử tôi viết gửi cho lãnh đạo tỉnh lý, tin tưởng bọn họ sẽ tôn trọng ý kiến của tôi. Đây là thư từ chức của tôi, cậu có thể cùng đưa đi; Đúng rồi, còn có cái này. . . . ." Dương Cẩm Trình từ trong ngăn kéo xuất ra một phong thư, "Vé máy bay của tuần sau."

Trên mặt Trần Triết là sự vui mừng khó nén, trong hành động vẫn cẩn thận như cũ.

"Tại sao anh lại quyết định bỏ qua?"

"Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn từ bỏ." Khuôn mặt Dương Cẩm Trình tựa như một khối thiết bản, "Nhưng so với những thứ khác, tôi càng tôn trọng sự chuyên nghiệp của tôi!"

Trần Triết nheo mắt lại, nhìn Dương Cẩm Trình từ trên xuống dưới.

"Thứ cậu muốn không ngoài danh lợi và đại vị." Dương Cẩm Trình buông mí mắt, "Tốt, ta đều có thể cho cậu những thứ này. Nhưng cậu phải đáp ứng tôi một điều kiện: Mời tôi làm cố vấn của viện nghiên cứu. Thứ nhất, tôi có thể phụ trợ cậu hoàn thành kế hoạch này; Thứ hai, tôi mặc dù lui vào phía sau màn, nhưng ta có thể tận mắt nhìn thấy thành quả nghiên cứu khoa học của tôi có thể thay đổi thế giới."

Trần Triết gật đầu, "Được, tôi đáp ứng anh."

"Vậy, tôi phải làm gì đây?"

Lời của Dương Cẩm Trình đã khiến Trần Triết hoàn toàn không có nỗi lo về sau, gã sáng khoái từ trong túi quần lấy ra một USB đưa cho Dương Cẩm Trình.

"Tất cả tư liệu đều ở đây."

Dương Cẩm Trình ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Triết, trên mặt là thần sắc nửa tin nửa ngờ.

"Haha, anh còn chưa tin tôi?" Trần Triết cười rộ lên, "Tôi sẽ không lưu lại gì đâu. Hiện tại tiết lộ việc này ra ngoài, không phải tổn hại danh dự của anh, mà là của tôi."

Dương Cẩm Trình thoáng cười khở, thần sắc buồn bã.

Trần Triết vỗ vỗ bả vai Dương Cẩm Trình, "Được rồi, lão Dương, đừng làm vẻ mặt đau khổ nữa. Anh muốn thành quả, tôi muốn danh lợi -- Chúng ta gọi cái này là đôi bên đều có lợi."

Dương Cẩm Trình hơi nghiêng người, nhanh chóng tránh khỏi cái phất tay của gã, lại có chút thương cảm đảo mắt một vòng quanh phòng làm việc.

"Trần Triết, tôi hy vọng cậu tuân thủ hứa hẹn, để thành quả của thí nghiệm giáo hóa trường có thể ứng dụng cho hậu thế."

"Tôi hy vọng anh gọi tôi là Trần chủ nhiệm hơn. Trần Triết nhìn xuống đôi mắt của Dương Cẩm Trình, "Đương nhiên, nếu anh không nở rời khỏi đây, tôi có thể cho phép anh ngồi thêm lát nữa."

Dương Cẩm Trình nhìn khuôn mặt che kín nụ cười chế nhạo của Trần Triết, gian nan đứng dậy.

"Cũng được, tôi muốn một mình yên lặng một chút." Tay hắn chậm rãi rời khỏi ghế dựa rộng thùng thình, tựa hồ có chút không muốn, "Những thứ kia đều để lại cho cậu. Nhưng, tôi có thể lấy đi cái tách này không?"

Trần Triết nhìn tách trà giá trị không rẻ nọ, trong đầu lập tức hiện ra bộ dáng cao ngạo của Dương Cẩm Trình.

". . . . .Tôi cảnh cáo cậu, không nên đụng vào tách trà của tôi."

Trần Triết thò tay đặt trên cái tách, nhẹ nhàng nói:

"Không."

***

Phương Mộc mang theo túi thức ăn lớn rảo bước đi lên lầu ba của khu nhập viện bệnh viện tỉnh, đi vào phòng bệnh 313 khoa bỏng, chị Triệu lại không ở trên giường bệnh của mình. Phương Mộc suy nghĩ một chút, xoay người đến khoa ngoại trú.

Chị Triệu quả thật ở bên giường bệnh của Nhị Bảo. Toàn bộ cánh tay phải của nàng đều quấn đầy băng gạc dày, trên mặt cũng có chút vết bỏng, cho dù như vậy, nàng vẫn cố sức dùng tay kia lau thân thể cho Nhị Bảo.

Phương Mộc buông đồ, đoạt lấy khăn mặt trong tay chị Triệu. Chị Triệu nhìn thấy Phương Mộc, suy yếu cười cười, tựa trên đầu giường nhìn Phương Mộc lau người cho Nhị Bảo.

Đầu quấn băng vải, trên cánh tay quấn thanh nẹp Nhị Bảo nhìn thấy đồ ăn trong túi, lập tức y y nha nha lao tới giật lấy. Phương Mộc không dám dùng sức ấn bé, ở trên lưng qua loa lau hai cái mặt cho bé chạy đến ăn.

Chị Triệu nhìn túi, nửa cảm kích nửa oán giận nói: "Sao mua nhiều đồ như vậy?"

"Hai người phải nằm lại bệnh viện vài ngày nữa chứ," Phương Mộc ném khăn mặt vào thau rửa mặt, "Phải bồi dưỡng thêm chút."

"Khó mà làm được." Chị Triệu nhìn Nhị Bảo ăn như hổ đói, thoáng cười khổ, "Tôi ngày mai phải về, trong nhà còn một đống chuyện, một mình lão Chu khó mà ứng phó."

"Không sao, chị an tâm dưỡng bệnh." Phương Mộc đem khăn mặt vắt khô, khoát lên đầu giường, "Ngày mai tôi đến giúp thầy. Đúng rồi, sao chị lại chạy lên lầu hai ở?"

"Trong khoảng thời gian này, đám người phá bỏ và dời đi nơi khác không ngừng đến quấy rối." Chị Triệu vè mặt thống khổ ấn ấn cánh tay phải của mình, "Thầy Chu và tôi chia nhau ngủ trên tầng hai, cũng có thể chăm sóc tốt cho bọn nhỏ -- Đã điều tra rõ là ai chưa?"

"Phân cục đã lập án rồi." Phương Mộc thoáng dừng, "Bước đầu hoài nghi có liên quan đến phá bỏ và dời đi nơi khác."

Chị Triệu đột nhiên có chút bức rức bất an, nhìn Phương Mộc, môi mấp máy, tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

"Thế nào?"

"Phương Mộc, thầy Chu không cho tôi nói với cậu, nhưng tôi nghĩ nói cho cậu biết là tốt nhất." Chị Triệu rất cuộc hạ quyết tâm, "Có người muốn giết ông."

"Hừm?"

Chị Triệu đem chuyện đêm hôm đó có người xông vào phòng nàng đầu đuôi gốc ngọn nói rõ cho Phương Mộc, sắc mặt Phương Mộc càng thêm ngưng trọng, đang muốn gọi điện về tổ chuyên án, điện thoại trong túi quần lại vang lên.

Là thầy Chu.

Điện thoại được nối, thầy Chu cũng không nói chuyện, Phương Mộc liên tiếp "alo" vài tiếng, mới nghe thấy thanh âm dị thường khàn khàn của thầy Chu:

"Tiểu Phương, giúp tôi chiếu cố tốt Nhà Thiên Sứ, chiếu cố tốt đám nhỏ. . . . ."

Tâm Phương Mộc trầm xuống, "Thầy Chu thầy ở đâu?"

". . . . . Ác quả của loại người như tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết." Nói xong, điện thoại liền cắt đứt.

Phương Mộc vội vàng bấm gọi lại, thầy Chu đã tắt điện thoại.

Chị Triệu nhìn sắc mặt Phương Mộc đại biến, cũng gấp đến không xong: "Thầy Chu làm sao vậy?"

"Thầy Chu bên kia có thể đã xảy ra chuyện." Phương Mộc đứng lên chạy vọt ra ngoài, một đường chạy như điên tới bãi đỗ xe, vừa khởi động ô tô, liền nhìn thấy chị Triệu mặc đồng phục bệnh nhân đơn bạc thất tha thất thểu theo sát chạy theo.

"Chị đi theo làm gì? Mau trở về!" Phương Mộc quát.

Chị Triệu giựt cửa xe leo lên, "Lái xe!"

Phương Mộc bất đắc dĩ, giẫm chân ga, xe jeep như mũi tên phóng ra ngoài.

Mới vừa vượt qua hai giao lộ, Phương Mộc đột ngột quay đầu, đồng thời kéo vang còi xe cảnh sát, hướng bên trái rẽ ngược lại. Chị Triệu vừa nhìn cách con đường Nhà Thiên Sứ càng ngày càng xa, gấp đến độ kêu to: "Cậu đi đâu vậy hả?"

Phương Mộc cắn răng không nói một lời, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, ga dưới chân giẫm tới cùng.

Cậu đã biết thầy Chu ở đâu.

***

Thầy Chu đẩy cửa thủy tinh không nhiễm một hạt bụi của phòng nghiên cứu, thẳng hướng đến thang máy. Nhân viên bảo vệ ở cửa vừa muốn đứng dậy tra hỏi, không ngờ phát hiện ông già quần áo lam lũ này chính là người "thấy ông, phải tôn trọng như nhìn thấy tôi" trong miệng Dương chủ nhiệm, cuống quýt đem động tác đưa tay ngăn cản biến thành khom lưng cúi chào. Thầy Chu nhìn không chớp mắt, cửa thang máy vừa mở nhanh như chớp đi vào.

Ông quen thuộc tìm được phòng làm việc chủ nhiệm ở tầng trên cùng, đẩy cửa đi vào. Dương Cẩm Trình nửa tựa trên ghế, trên mặt phủ mặt nạ, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thầy Chu một đường đi tới, từng bước đến gần viện nghiên cứu, hận trong lòng càng tăng lên, chứng kiến mặt nạ trên mặt Dương Cẩm Trình, phần cừu hận đó trong nháy mắt liền đạt tới đỉnh điểm.

Người không chút lưu tình giết nhiều người như vậy, nhưng lại quan tâm đến khuôn mặt người như vậy!

Thầy Chu đi tới trước bàn làm việc, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch kia chậm rãi nói: "Người không phải muốn giết ta sao? Ta tới."

Mặt bên của Dương Cẩm Trình quay về phía ông không chút phản ứng, tinh tế nghe, tiếng hít thở rất nhỏ như có như không -- Hắn đang ngủ.

Thầy Chu không ngờ sẽ thuận lợi như vậy, căn răng một cái, vòng đến sau lưng Dương Cẩm Trình, từ trong túi quần móc ra một sợi kẽm mỏng.

Đây từng là học trò ưu tú nhất, trợ thủ đắc lực nhất của ông, song giờ phút này, trong lòng thầy Chu không có nửa điểm do dự, ông đem sợi kẽm từ trên đầu Dương Cẩm Trình chậm rãi hạ xuống, hai tay đột nhiên phát lực, gắt gao đè trên cổ Dương Cẩm Trình!

Thân thể ngủ say đột ngột bắt đầu co rút, tựa hồ đang giãy dụa muốn thoát khỏi dây thắt cổ chí mạng này. Trên tay thầy Chu càng dùng sức, thẳng đến khi thân thể kia từ từ xụi lơ.

Trong mắt thầy Chu dần dần đọng đầy nước mắt, ông tiến đến bên tai Dương Cẩm Trình thì thào nói: "Không có giáo hóa trường nữa, cũng không có Nhà Thiên Sứ nữa. Nếu nhà khoa học xem mình như thần, thứ hắc sáng tạo ra, chỉ có thể là địa ngục. . . . ."

Xương móng

Theo tiếng vang của xương móng (Là một xương nhỏ ở nền miệng thuộc vùng cổ và nằm phía trên thanh quản) gãy, Dương Cẩm Trình đã không còn phát ra tiếng động nào nữa.

Một lúc lâu sau, thầy Chu mới buông sợi kẽm trong tay ra, ông đứng thẳng người, thở phào một hơi. Tựa hồ như trút được gánh nặng, lại tựa hồ như vạn ý niệm đều hóa thành tro bụi.

Đưa tay vuốt lên mái tóc rối bời trên trán Dương Cẩm Trình, thầy Chu nhìn chăm chăm khuôn mặt vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại đó, run rẩy lộ xuống mặt nạ trên mặt hăn, vừa nhắc lên một góc, chợt nghe thấy cửa phòng bị phá mạnh.

Phương Mộc nâng ngang súng ngắn, rảo bước xông vào.

"Đừng cử động!"

Cơ hồ là cùng lúc, thầy Chu xoay bước đến trước cửa sổ dài sát đất, trở tay mở cửa ra.

"Cậu đừng sang đây!"

Phương Mộc nhìn người xụi lơ ngồi trên ghế, lại nhìn thấy sợ kềm quán quanh trên cổ hăn, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo.

"Đó là. . . . . Dương Cẩm Trình?"

Tay vịn khung cửa thầy Chu gật đầu.

Trong lòng Phương Mộc đại loạn, cậu buông súng, vừa muốn mở miệng, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai. Chị Triệu lấy tay che miệng, hoảng sợ muôn dạng nhìn thi thể Dương Cẩm Trình, nhìn thấy thầy Chu đứng bên cửa sổ, càng gấp đến độ muốn xông qua.

"Các người đừng sang đây!" Thầy Chu buông một tay ra, hơn nửa người nguy hiểm treo ngoài cửa sổ.

Phương Mộc kéo chị Triệu, khẩu súng cắm vào trong bao, mở ra năm ngón tay hướng về phía thầy Chu.

"Thầy Chu, thầy đừng kích động, thầy xuống trước, sự tình còn chưa rơi vào hoàn cảnh không thể vấn hồi, tôi sẽ trợ giúp thầy, tin tưởng tôi."

Thầy Chu lộ ra nụ cười sầu thảm: "Tôi không muốn vấn hồi."

Luồng gió lạnh lớn từ phía sau thầy Chu vù vù thổi vào trong, tóc thầy Chu hỗn độn, quần áo cũ nát trên người bị gió thổi đến phồng lên, dưới bầu trời xám như chì, tựa như một món đồ chơi rách nát sắp bị phá hủy.

Phương Mộc gắt gao nhìn chăm chăm tay của thầy Chu, dè dặt bước từng bước, lập tức bị vẻ mặt của thầy Chu ngăn cản.

"Thầy Chu. . . . ." Phương Mộc cơ hồ đang khẩn cầu, "Thầy ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ."

"Điên rồ?" Thầy Chu cười khổ lắc đầu, "Tôi đây cả đời tạo nghiệt, đâu chỉ là điên rồ! Cậu nghĩ tội Dương Cẩm Trình không thể tha thứ, kỳ thật tôi cùng hăn, cũng chẳng khác gì. . . . ."

"Nhưng thầy cũng phải nghĩ đến Nhà Thiên Sứ, nghĩ đến những đứa nhỏ này a!"

"Tôi không có tư cách trở về Nhà Thiên Sứ nữa." Hai hàng lệ từ trong mắt thầy Chu chảy xuôi xuống, "Tôi là một tội nhân, tôi vẫn đem bọn nó

xem như công cụ đối lấy nội tâm yên bình của tôi. Thế nhưng kết quả, tôi vẫn hại bọn nó không nhà để về. . . . ."

"Tôi biết, tôi biết!" Chị Triệu đột nhiên giống như phát điên hô to: "Thầy Chu, tôi ngày đó đã nghe thấy thầy cùng Phương Mộc nói chuyện. . . . .Tôi không trách thầy, tôi biết thầy một mực chuộc tội. . . . .Thật sự, tôi đã tha thứ cho thầy rồi. . . . ."

Thầy Chu sững sờ, chỉ chốc lát sau, một tia tươi cười có chút vui mừng hiện lên bên khóe miệng ông.

"Cám ơn chị, Tiểu Triệu. Chị khiến tôi trước khi đi còn có thể có một chút an ủi."

"Thầy Chu!" Phương Mộc và chị Triệu đồng thời kêu to.

"Các người hãy nghe tôi nói!" Ngữ khí thầy Chu chột nghiêm khắc, "Tiểu Triệu, Nhà Thiên Sứ không có khả năng bảo trụ nữa. Nếu có thể, hy vọng chị có thể tận lực cho bọn nhỏ một ngôi nhà mới, có thể ăn no mặc ấm, có thể đọc sách, tương lai còn có thể sống bằng chính sức mình. Có thể làm được không?"

Chị Triệu đã rơi lệ đầy mặt nghẹn ngào nói không nên lời, bi thương nhìn thầy Chu.

"Có thể làm được không?"

Chị Triệu gian nan gật đầu.

"Tốt lắm." Thầy Chu lại xoay đầu chuyển hướng Phương Mộc, "Giúp tôi chiếu cố tốt cho Liêu Á Phàm, chiếu cố tốt cho bọn nhỏ. Tôi biết tôi phạm vào tử tội, nhưng tôi không có biện pháp tốt nào khác để giải quyết nó. Từ nay về sau sẽ không còn giáo hóa trường nữa. . . . ."

"Thầy Chu!" Phương Mộc kích động đến nói năng lộn xộn, "Thầy lập tức xuống, nếu không tôi. . . . .Nếu không tôi. . . . .Thầy chưa chắc sẽ bị phán tử hình mà!"

"Phương Mộc, cậu còn chưa hiểu sao? Tôi cũng không phải không cách nào đối mặt với hình phạt của pháp luật." Thầy Chu thật sâu nhìn Phương Mộc, "Tôi vô pháp đối mặt với nội tâm của chính mình."

Ông dùng ngón tay chỉ thi thể Dương Cẩm Trình, nói rõ từng câu từng chữ:

"Kỳ thật, chúng tôi đều đáng chết."

Nói xong, trên mặt thầy Chu bày ra nụ cười an tường, ông nhìn Phương Mộc, lại nhìn chị Triệu, buông lỏng tay chộp trên cửa sổ.

Phương Mộc điên cuồng hét lên một tiếng, nhào tới bắt lấy ông, song khoảng cách quá xa, khi cậu nhào tới cửa sổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thầy Chu giang rộng hai tay, hướng mặt đất cứng rắn hạ xuống. . . . .

Phương Mộc bỏ qua tiếng thét chói tai của chị Triệu, quay đầu xông ra hành lang, xô đẩy đám nhân viên nghe được động tĩnh đến xem, một mạch dọc theo lối thoát hiểm chạy như điên xuống.

Đừng chết! Ngàn vạn lần đừng chết!!

Dưới lầu đã có vài người vây đến, Phương Mộc đẩy bọn họ ra, gục trước người thầy Chu. Thầy Chu sắc mặt an tường, máu sau ót chảy ra đã đem mặt tuyết nhuộm đỏ một mảng lớn. Đôi mắt ông nửa mở nửa khép, thân thể có chút co rút, theo mỗi lần co quắp, lượng lớn bọt máu từ khoe miệng chậm rãi trào ra.

"Gọi xe cấp cứu!" Phương Mộc ngẩng đầu khàn giọng điên cuồng gào thét: "Cứu mạng a!"

Đám người vây xem bắt đầu luống cuống chân tay bấm điện thoại di động. Phương Mộc cúi người nhìn thầy Chu mặt càng ngày càng tái nhợt, một câu đầy đủ nói cũng nói không nên lời:

"Chịu đựng. . . . .Chịu đựng. . . . .Xe cấp cứu sắp tới rồi. . . . ."

Thình lình, Phương Mộc cảm thấy tay của thầy Chu khẽ động, cậu vội vàng cầm bàn tay lạnh lẽo đó, chuyên chú nhìn chăm chăm mặt thầy Chu.

Miệng thầy Chu mấp máy vài cái, nhưng cái gì cũng không nói ra được, sức trên tay lại từng chút gia tăng.

Nước mắt của Phương Mộc rốt cuộc chảy xuống.

"Tôi biết." Cậu dùng lực xoa bóp tay thầy Chu, "Tôi cam đoan."

Lực đạo của cánh tay kia chợt buông lỏng xuống, thầy Chu thoáng mỉm cười, chậm rãi khép lại hai mắt.

Xe cấp cứu rất nhanh đã tới, nhân viên cấp cứu xác định thầy Chu đã tử vong, đồng thời đem chị Triệu ngất xỉu nâng lên xe tiến hành cấp cứu.

Phương Mộc cởi áo khoác đắp trên người thầy Chu, rồi lấy di động ra, bấm số điện thoại của tổ chuyên án.

"Tôi là Phương Mộc, tôi đang ở viện nghiên cứu tâm lý, ngay vừa rồi, Chu Chấn Bang đã siết chết. . . . ."

"Trợ lý chủ nhiệm của viện nghiên cứu Trần Triết."

Một thanh âm băng lãnh đột nhiên vang lên sau người, trái tim Phương Mộc kinh hoàng nảy lên, cậu mạnh xoay đầu lại --

Thân mặc áo khoác trắng, hai tay cắm vào túi đứng trước mặt mình, là Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình diện vô biểu tình nhìn Phương Mộc đang khiếp sợ không thôi, thấp giọng nói: "Đi theo tôi."

Tiêu: À đúng rồi mọi người nếu ai gặp khó khăn, bị chặn trong việc vào blogspot xem thì đổi DNS server thành 4.2.2.3 4.2.2.4 nhé :3 vừa vào đc facebook mà cũng vào đc blogspot lun :3

kết cuộc 1

Chương 36 - Cát bụi trở về với cát bụi

Dương Cẩm Trình lẳng lẳng đứng trước bàn làm việc, nhìn chăm chăm sợi kẽm trên cổ người chết một hồi, khẽ thở dài, từ trong túi quần lấy ra một USB gắn lên máy tính, sau vài cái nhấp chuột, đem màn hình chuyển về phía Phương Mộc.

"Tự mình xem đi."

Đó là hai đoạn video. Trong đoạn video thứ nhất, trợ lý Trần Triết đến đưa văn kiện, thấy Dương Cẩm Trình không có trong phòng làm việc, nhìn quanh khắp nơi một chút, sau khi liền tùy tiện ngồi trên bàn làm việc, trên ghế dựa rộng rãi kia xoay tới xoay lui, còn nâng tách trà của Dương Cẩm Trình lên uống một ngụm.

Đoạn video thứ hai chính là toàn bộ quá trình thầy Chu siết chết Trần Triết.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Phương Mộc im lặng không lên tiếng xem xong, liền đi qua xúc lên mặt nạ của người chết, không sai, đích thật là Trần Triết một mực khiêm tốn cung kính phía sau Dương Cẩm Trình kia.

"Gã chính là Z tiên sinh mà các người vẫn muốn tìm."

"Tại sao tôi phải tin tưởng ông?" Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt Dương Cẩm Trình, "Ông có chứng cứ sao?"

Dương Cẩm Trình cười cười, trên mặt lộ vẻ cực kỳ mỏi mệt, "Cậu nên biết đó là câu trả lời thuyết phục của tôi. Nhưng cậu có thể lấy ảnh của Trần Triết đưa cho Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, xem biểu hiện của bọn họ cậu sẽ biết tôi đã nói sự thật -- Cậu không giống với người khác, tôi tin tưởng cậu có có khả năng phân biệt được."

"Vậy thầy Chu tại sao lại giết Trần Triết?"

"Cậu có thể đến lục soát túi của Trần Triết, nơi đó hẳn là còn thẻ điện thoại." Dương Cẩm Trình chia chia Trần Triết, "Gã gọi điện cho thầy Chu, bảo thầy tôi là Z tiên sinh, để thầy Chu tới giết tôi."

"Sau đó thì sao?"

"Trần Triết thèm thường ghế ngồi của tôi đã lâu -- Cậu vừa rời trong video cũng nhìn thấy đó -- Thậm chí còn học bộ dáng của tôi đắp mặt nạ, dùng tách uống trà của tôi. Nhưng bất hạnh thay, tôi bỏ thuốc mê trong chén, thẳng nhai xui xẻo này ngủ như chết, làm kẻ chết thay cho tôi."

"Ông hạ thuốc mê trong tách trà của mình?"

"Đúng. Bởi vì tôi mất ngủ nghiêm trọng, cần ngủ một giấc, chỉ có điều còn chưa kịp uống mà thôi." Dương Cẩm Trình xoay người hướng Phương Mộc, "Cậu nghĩ tôi bày ra chuyện này sao?"

Phương Mộc sắc mặt xanh xám, tiến về phía trước một bước, "Ông dùng cái gì thuyết phục tôi đây không phải do ông một tay bày ra?"

"Tôi cũng không có ý định thuyết phục cậu." Dương Cẩm Trình không chút nhượng bộ nhìn lại Phương Mộc, "Nhưng cậu cũng đồng dạng không cách nào chứng minh đây là tôi bày ra, không phải sao?"

Phương Mộc nhìn chăm chăm hắn vài giây, chậm rãi nói: "Ông biết thầy Chu muốn tới giết ông, cho nên nghĩ biện pháp dụ dỗ Trần Triết uống xong nước trong tách trà của ông, sau khi chờ gã hôn mê, ông lại phủ mặt nạ lên mặt Trần Triết, sau đó im lặng chờ thầy Chu tới giết người. Như vậy, ông vừa diệt trừ được Trần Triết, vừa bức tử được thầy Chu, đúng không?"

Dương Cẩm Trình tự tiểu phi tiểu nhìn Phương Mộc, không khẳng định, cũng không phủ nhận.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng còi cảnh sát, Dương Cẩm Trình đi đến trước cửa sổ nhìn, quay đầu lại nói: "Cảnh sát tới. Sau khi bọn họ vào gian phòng này, tôi sẽ không nói thêm gì nữa. Cậu còn gì muốn hỏi không?"

Phương Mộc không nói được một lời theo dõi hắn, răng cắn đến ken két rung động.

Thất bại, đã hoàn toàn thất bại.

"Tốt lắm." Dương Cẩm Trình cười cười, "Tôi khuyên cậu một câu cuối cùng, đừng nhắm vào tôi tiến hành bất cứ hình thức hoạt động điều tra

gì, chính cậu cũng rõ ràng, chuyện đó không hề có giá trị, nhiều lắm chỉ lãng phí thời gian của tôi và cậu thôi."

Phương Mộc cảm giác huyết dịch toàn thân bỗng chốc đều vọt tới đỉnh đầu, cậu mạnh đưa tay đến bên hông mở bao súng ra. . . . .

"Không không không." Biểu tình của Dương Cẩm trình giống như đang đối mặt với một đứa trẻ lỗ mãng vô tri, "Trong phòng này còn có con mắt thứ ba đấy, cậu sẽ không ngu xuẩn đến vậy chứ?"

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Biên Bình và Trịnh Lâm bước vào, nhìn thấy Phương Mộc cùng Dương Cẩm Trình giằng co, hai người cũng không nhìn được sửng sốt.

"Phương Mộc, đây là. . . . ."

Phương Mộc đột nhiên giơ lên một tay, ý bảo Biên Bình đừng hỏi tiếp. Cậu dường như đã mất đi khí lực toàn thân, lão đảo xuyên qua các đồng sự đang kinh ngạc không thôi, chậm rãi đi về hướng cửa.

"Cảnh sát Phương!" Dương Cẩm Trình ở sau lưng chọt kêu một tiếng, tựa hồ đầy ắp bi thương, "Kỳ thật cái chết của thầy Chu, tôi cũng rất khổ sở."

Phương Mộc không quay đầu lại, cũng không dừng bước, đi thẳng ra ngoài.

Án mạng viện nghiên cứu tâm lý khoa học C thị đã kết thúc điều tra, tư liệu video phát hiện ở hiện trường chứng minh Chu Quốc Thanh (nguyên danh Chu Chấn Bang) chính là hung thủ giết chết Trần Triết. Xét thấy đối tượng tình nghi phạm tội Chu Quốc Thanh đã sợ tội tự sát, vụ án hủy bỏ.

Dãy án mạng Giáo Hóa Trường lâm vào cục diện bế tắc, bởi vì khuyết thiếu chứng cứ, Khương Đức Tiên và Khúc Nhị theo pháp luật ở lại giám thị, nếu trong 12 tháng không tìm được chứng cứ danh thếp, các biện pháp cưỡng chế hai người chỉ có thể bãi bỏ.

Trong một gian phòng trà gần đại học Y khoa trực thuộc bệnh viện, Phương Mộc cùng Khương Đức Tiên, Khúc Nhị ngồi đối diện nhau.

Khúc Nhị vẫn thờ ơ nhìn ngoài cửa sổ, đối diện đường cái, tòa cao ốc của khu năm viện màu xám lẳng lẳng đứng im. Còn Khương Đức Tiên thủy chung không chịu cùng Phương Mộc đối diện, nhưng theo cách nói của Phương Mộc, sắc mặt đã gần như tro tàn.

"Cả quá trình của câu chuyện chính là như vậy." Phương Mộc đem hình của Trần Triết bày ra trên bàn, "Gã chính là Z tiên sinh, đúng không?"

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Khúc Nhị chỉ quét mắt qua bức ảnh, rồi tiếp tục nhìn về phía cao ốc khu năm viện. Khương Đức Tiên thì lại nhìn chăm chăm bức ảnh thật lâu, từ biểu tình trên mặt hẳn, Phương Mộc đã khẳng định phán đoán trong lòng.

"Tại sao cậu muốn nói cho chúng tôi chuyện này?" Một lúc lâu, Khương Đức Tiên gian nan mở miệng.

"Không tại sao cả." Phương Mộc lại châm một điếu thuốc, "Làm luật sư, anh hẳn phải biết rằng chúng tôi vẫn không có chứng cứ khởi tố các người. Nhưng không sao nữa rồi, tôi chỉ nghĩ, nên cho các người biết chân tướng."

Ba người một lần nữa trầm mặc.

Đột nhiên, Khúc Nhị đứng dậy, hướng Phương Mộc và Khương Đức Tiên thoáng nở nụ cười. Nàng đã gầy hóp đi, nụ cười trên mặt kia quý dị và thô lương nói không nên lời.

"Đã đến giờ thăm rồi."

Nói xong, nàng cầm bao tay lên, vội vã ra khỏi phòng trà.

Cách cửa sổ thủy tinh, Phương Mộc đưa mắt nhìn hình bóng mảnh khảnh của Khúc Nhị xuyên qua đường cái, chạy vào cao ốc của khu năm viện.

"Cảnh sát Phương."

"Hửm?" Phương Mộc quay đầu lại, Khương Đức Tiên lần đầu tiên nhìn thẳng mình, tựa hồ có lời muốn nói, lại tựa hồ muốn nói lại thôi .

"Anh nói đi." Phương Mộc hiểu được ý tứ của hắn, "Tôi không mang theo thiết bị ghi âm."

Khương Đức Tiên cười khổ, ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ.

"Kỳ thật, sau khi giết người, tôi tuyệt không cảm thấy nhẹ nhõm. Hơn nữa tôi tin tưởng, những người khác cũng như tôi."

Phương Mộc diện vô biểu tình nhìn hắn, tâm trạng một mảnh tĩnh mịch.

"Chúng tôi sẽ gánh chịu hết thảy chuyện này." Khương Đức Tiên thấp giọng nói: "Xin cho tôi và Khúc Nhị chút thời gian."

Phương Mộc đem đầu lọc ăm trong gạt tàn, thở phào một hơi.

"Tùy anh thôi."

Nói xong, Phương Mộc đứng dậy rời khỏi phòng trà.

Trên sân ga của trạm xe lửa C thị, Liêu Á Phàm đeo cặp vẻ mặt lo lắng nhìn bốn phía, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ điện tử bằng nhựa trên cổ tay.

Theo một tiếng còi bèn nhọn, lại một đoàn tàu hỏa tiến vào trạm. Đám người kéo hành lý bao lớn bao nhỏ nhảy xuống xe lửa, lại có đám người kéo hành lý bao lớn bao nhỏ liều mạng chen lên xe. Trong loa truyền thanh của sân ga, một thanh âm không chút sắc thái tình cảm nào nhắc đi nhắc lại: "Chuyến Hải Hòa Xuân, an toàn xuất hành, xin mời các vị lữ khách. . . . ."

Tiếng còi quản lý viên đã vang lên, một nam nhân viên tàu hướng Liêu Á Phàm không nhịn được quát: "Rốt cuộc có lên xe hay không?"

Liêu Á Phàm nhìn thoáng qua đám đông như thoi đưa tiến vào cửa cửa trạm lần cuối, khẽ cắn môi, xoay người nhảy lên xe lửa đã từ từ chuyển động.

Tiểu khu Trí Uyển.

Trong nhà Dương Cẩm Trình đã là một mảnh hỗn loạn, quần áo, sách tư liệu rơi lả tả ở các góc trong phòng. Dương Cẩm Trình đầu đầy mồ hôi đang nỗ lực đem vali hành lý đã nhét đến đầy tràn kéo lại xong.

Phía sau, trong phòng ngủ của Dương Triển đang truyền đến từng một trận tiếng đập liên tiếp, có tiếng vỡ vụn của bình thủy tinh ném trên tường, cũng có thanh âm "lách cách lách cách" liều mạng rung nắm cửa.

Dương Cẩm Trình sắc mặt tái mét lại nhấc lên một vali hành lý, đem đủ loại bằng vinh dự đặt trong thư phòng dứt khoát nhét vào, mới vừa kéo xong dây kéo, chợt nghe thấy chuông cửa vang lên.

Dương Cẩm Trình xuyên thấu qua mắt thần vừa nhìn, là hàng xóm.

Dương Cẩm Trình nhỏ giọng mắng một câu, giựt cánh cửa ra, vẻ mặt không nhịn được hỏi: "Cái gì?"

"Tôi nói tiến sĩ Dương, nhà các người đã náo loạn hơn vài giờ rồi, tôi ngay cả TV cũng xem không được. . . . ."

"Vậy thì cứ việc đi khiêu nại tôi đi!" Dương Cẩm Trình ngắt lời hẳn, sập cửa vào mặt hẳn.

Mới vừa quay về phòng khách, lại nghe thấy Dương Triển ở trong phòng ngủ khàn giọng kêu to: "Thả tôi ra! Thả tôi ra!"

Tâm phiền ý loạn Dương Cẩm Trình hét lớn một tiếng: "Con mẹ nó mày câm miệng cho tao!"

Tiếng quát tháo trong phòng im bật. Dương Cẩm Trình thở phào nhẹ nhõm, đưa tay quệt quệt mồ hôi trên trán, kéo qua một cái ghế gỗ xuống di ảnh của vợ, sau khi đơn giản chà lau, cẩn thận bỏ vào trong một hộp nhồi đầy xấp.

Đột nhiên, một cỗ mùi hồ cháy chui vào trong mũi hẳn. Dương Cẩm Trình hít hít mũi, lập tức ý thức được mùi kia là từ phòng ngủ của con trai truyền tới.

Dương Cẩm Trình luống cuống tay chân móc chìa khóa ra, mở cửa phòng vừa nhìn, Dương Triển một thân quần áo đi chơi đang dùng bật lửa đốt khăn trải giường.

Dương Cẩm Trình hoàn toàn không khống chế được nữa, hẳn kéo tóc con trai, hung hăng quất vào mặt nó hai bạt tai, rồi một cước đem nó đá đến góc tường.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

"Con mẹ nó mày rớt cuộc muốn làm gì?"

Khóe miệng đỏ máu Dương Triển từ trong góc tường giãy dụa đứng lên, hướng về phía cha khàn cả giọng quát: "Tôi không đi! Tôi không muốn xuất ngoại!"

Dương Cẩm Trình mắt đã đỏ ngầu thuận tay nâng chậu cá trên bàn lên, hướng con trai hung hăng ném qua.

Chậu cá đập vào trên tường cách đỉnh đầu Dương Triển chưa đến nửa thước, trong khoảnh khắc liền tan xương nát thịt, cá, nước và mảnh thủy tinh nhỏ rơi trên người Dương Triển, đứa nhỏ sợ đến hét lên một tiếng, hai tay ôm đầu, lui vào góc tường run lẩy bẩy.

"Con mẹ nó mày còn nháo nữa, lão tử liền đánh chết mày!" Nói xong, Dương Cẩm Trình nổi giận ùng ùng nằm lên khăn trải giường còn đang bốc khói, đứng dậy đến phòng vệ sinh.

Đem khăn trải giường nhét vào trong bồn rửa tay, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan Dương Cẩm Trình trở lại phòng khách sửa sang hành lý, trong miệng như trước vẫn chửi bới:

"Đống phân thú không có đầu óc! Lão tử vất vả cực nhọc vì cái gì? Còn không phải con mẹ nó vì mày! Tao kiếp trước tới cùng đã tạo nghiệp gì? Nuôi sống phế vật vô dụng như mày. . . . ."

Hắn lục xem bộ sách tư liệu trên đất, có trực tiếp quăng đi, có bỏ vào trong vali, không may mắn nhận ra Dương Triển đã như u linh lén lút đứng phía sau mình.

Hắn càng không thấy được trong tay Dương Triển đang nắm một khẩu súng ngắn.

Dương Triển mặt đầy vệt nước mắt im lặng khóc thút thít, trong đôi mắt đỏ bừng tràn ra tuyệt vọng và cừ hận vô tận.

Nó chậm rãi giơ súng lên.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Trên sân ga cảnh sát phụ trách duy trì trật tự đã chú ý đến thằng bé này mấy ngày rồi. Nó mỗi ngày đều đúng giờ xuất hiện trên sân ga, sau đó trong đám lữ khách chuẩn bị lên xe ngóng đông ngóng tay, hình như đang tìm ai đó.

Ngày thứ tư, khi đoàn tàu hỏa đã rời đi, nó tựa hồ đã hoàn toàn bỏ cuộc. Lẳng lẳng đứng trên sân ga một lúc lâu, nó đến xe thực phẩm nào đó mua một cái hamburger và một lon coca, ngồi trên ghế dài chậm rãi ăn. Sau đó, đứa bé đem tháo nắp khoen ra đeo vào trên tay, trở đi trở lại quan sát nửa ngày, sau đó, đem lon ném ra ngoài xa.

Lon coca rỗng lăn trên mặt đất, cuối cùng rơi xuống dưới sân ga, lẳng lẳng nằm giữa đường ray.

Cảnh sát nhìn thấy đứa bé hướng mình đi tới, cước bộ ung dung, sắc mặt bình tĩnh.

***

Phần kết: Một vài cảnh dưới góc nhìn của thành thị.

C thị 《 Báo sớm thành phố 》 Ngày 6 tháng 2 đoạn trích từ tin được đăng:

. . . . .Họ Dương khai nhận, đã mang súng quăng vào hồ nhân tạo lớn nhất thành phố ta -- Bắc Hồ Trung, cảnh sát nhanh chóng điều động nhân viên lặn xuống nước tiến hành vớt, cho đến nay vẫn chưa phát hiện khẩu súng. Trước mắt, bản án đang tiến thêm một bước điều tra.

Ngày 10 tháng 3 đoạn trích từ tin được đăng:

. . . . .Xét thấy họ Dương bắn chết cha khi còn chưa đầy 14 tuổi, không cấu thành phạm tội, hơn nữa không còn họ hàng nào khác, cục công an C thị quyết định đem họ Dương đưa tới viện quản giáo tội phạm thiếu niên C thị chấp hành thu dụng giáo dưỡng. . . . .

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Ngày 22 tháng 3 đoạn trích từ tin được đăng:

. . . . .Họ Hầu phó tổng công ty cùng bảy người do tình nghi dính líu đến tội gây ra các vụ nổ sau khi bị cục công an thành phố bắt giữ theo pháp luật, điền sản Hằng Kim lập tức phát biểu thanh minh, bày tỏ hành vi của đám người họ Hầu là hành vi cá nhân, không liên quan đến điền sản Hằng Kim. Được biết, trong đó một gã nam tử họ Võ còn đối mặt với lời buộc tội cố ý giết người (chưa thành công). . . . .

Thầy Chu chết được một tháng, Khương Đức Tiên và vợ thỏa thuận ly hôn, tất cả tài sản giao cho vợ đứng tên. Ba ngày sau, vợ trước và con gái Khương Đức Tiên di dân sang Singapore.

Một tuần sau, Đàm Kỳ ở đại học y khoa trực thuộc bệnh viện lẳng lặng chết đi. Hôm sau, Khương Đức Tiên và Khúc Nhị đến cục công an C thị đầu án tự thú. Đến tận lúc này, dây án mạng giáo hóa trường toàn bộ án kết thúc điều tra, dời đến viện kiểm soát nhân dân C thị khởi tố.

***

Trường tiểu học nào đó của C thị. Hoàng hôn.

Trên bãi tập không một bóng người, bóng đêm đang từng chút thôn tính đường chạy đất đỏ và thảm cỏ nhân tạo. Dưới xích đu ở góc đông bắc trường học, một thân ảnh nho nhỏ như ẩn như hiện.

Hạ Thiên ngồi trên xích đu chậm rãi đong đưa, trong con người trống rỗng một mảnh đen nhánh, cũng không có nửa điểm lóng lánh. Nó nhẹ giọng hát khẽ, điệu nhạc cổ quái, ca từ mơ hồ, nghe càng như một người nói mê thì thào tự nói.

Dưới chân nó, nghiêng đi nghiêng lại xác một con chó nhỏ. Theo xích đu đong đưa, đám lông nhung của con chó nhỏ dưới đế giày của Hạ Thiên trở mình lăn lộn.

***

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Trên quốc lộ của C thị, đêm khuya.

Phương Mộc điều khiển xe jeep, không ngừng qua lại dò xét phố lớn ngõ nhỏ, mỗi lần thấy thân ảnh của một cô gái trẻ tuổi, cậu đều thả chậm tốc

độ, sau khi thấy rõ lại lần nữa tăng tốc.

Điện thoại di động trên đồng hồ đo không ngừng rung lên, kêu to, Phương Mộc hững hờ nhìn thoáng qua màn hình, tiện tay đem điện thoại ném về chỗ ngồi phía sau.

Đèn đường âm đạm hắt trên mặt cậu lúc sáng lúc tối, Phương Mộc thần sắc uể oải, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như cũ, lo âu mà cố chấp.

***

Cửa viện quản giáo tội phạm thiếu niên C thị, hai mươi mấy tên được thu nhận giáo dưỡng đang hưởng một chiếc xe tải vận chuyển từng sọt hạt châu thủy tinh. Sau khi vận chuyển xong, xe tải rầm rầm rời đi. Tất cả nhân viên xếp thành hàng, sau khi quản lý kiểm kê nhân số, gọi ký tên chạy trở về.

Trong xe tải một mảnh đen nghịt, một sọt lớn đầy hạt châu thủy tinh lay động. Theo chuỗi hạt châu lấp ló rơi trên mặt đất, một đứa bé đội tấm ván gỗ trên đầu từ trong sọt đứng lên.

Xe tải chờ đèn đỏ ở một giao lộ, sau khi khởi động lần nữa, cảnh sát giao thông trực phiên giật mình mở to hai mắt, hẩn phát hiện cánh cửa thùng xe tải mở rộng, một đám sọt châu lớn đang ở trong xe lung lay sắp đổ.

Hẩn kéo vang còi xe cảnh sát, khởi động mô tô, trực tiếp đuổi theo.

Một thân ảnh nho nhỏ màu xám nhanh chóng chạy qua đường, chui vào một hẻm nhỏ.

Lúc trở ra, nó đã thay một thân thường phục rõ ràng không vừa với cơ thể, dọc theo đường cái chậm rãi bước đi.

Tường viện của Nhà Thiên Sứ đã bị dỡ xuống, tòa nhà hai tầng cũng đổ nát. Các loại thiết bị xây dựng hạng nặng đang vận chuyển gạch vụn ngói nát ra ngoài. Ngày xưa trong vườn rau sinh cơ tràn trề nay đã đắp đầy rác rưởi xây dựng, chỉ có giữa vài khe hở có thể nhìn thấy một chút màu xanh liều mạng vùng vẫy.

Trên công trường phá bỏ và dời đi nơi khác bụi bay mù mịt, đứa bé ngơ ngác nhìn Nhà Thiên Sứ hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không để ý trên

mặt, trên người đã tích một tầng cát đất thật dày.

Tiếng còi sắc nhọn vang lên trên công trường, các công nhân đang thi công đều lui về cạnh đường quốc lộ. Một người ngậm điếu thuốc, tài xế thần khí tự mãn điều khiển xe tháo dỡ ầm ầm đến gần tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ. Các công nhân tháo nón xuống, chống dụng cụ, một bên vui cười trò chuyện với nhau, một bên kiên nhẫn chờ đợi.

Xe tháo dỡ lay động cánh tay thật dài chậm rãi đong đưa, quả cầu sắt khổng lồ trĩu nặng phía dưới cũng theo đó mà vung vẩy, lái xe tìm đúng góc độ, điều khiển cầu sắt hướng tòa nhà hung hăng ném tới.

"Ầm!" Tòa nhà hai tầng thoáng lung lay, khối gạch vỡ lớn rơi lả tả xuống, nhưng chưa sụp.

Các công nhân vây xem bắt đầu "wow wow" ồn ào, lái xe phun ra một vòng khói, lại một lần nữa vung cầu sắt đập qua.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

"Ầm!"

Tòa nhà rốt cuộc kiên trì không được nữa, theo một trận tiếng nứt gãy đáng sợ, hoàn toàn sụp xuống.

Theo tòa nhà đổ sụp, bụi đất dày đặc nhanh chóng cuộn cuộn nổi lên, các công nhân mới vừa rồi còn cao hứng bưng bưng vây xem đều tránh né.

Chỉ có đứa bé vẫn không nhúc nhích, không chuyển mắt nhìn chăm chăm bụi đất nghênh diện hướng đến.

Vài phút sau, bụi đất đã tản mát.

Các công nhân tùm nãm tùm ba trở lại công trường làm việc. Đứa bé lau bụi đất trên mặt, thở ra một hơi thật dài, nhắc chân đi về hướng cây cao nhất trong viện.

Mùa xuân đã đến, đại thụ tĩnh mịch một mùa đông cũng bắt đầu dần dần phơi phơi sinh cơ, đầu cành tùy ý có thể thấy được chồi xanh vừa mới nảy mầm. Đứa nhỏ trèo đến một chạc cây, đưa tay từ trong một tổ chim bị bỏ hoang móc ra một túi nhựa màu đen.

Nó chậm rãi trượt xuống gốc cây, rồi dựa lưng vào thân cây ngồi xuống. Trong túi nhựa là một vật được bọc bằng giấy báo, bên ngoài còn quấn bằng dính vàng. Đứa bé kiên nhẫn mở băng dính và giấy báo, lộ ra khẩu súng ngắn đen nhánh kia.

Đứa nhỏ thuận thực mở băng đạn, đem sáu viên đạn và vỏ đạn trút vào lòng bàn tay. Vỏ đạn bọc đồng vàng óng như trước, trơn lạnh như mới. Đứa bé ném viên đạn và vỏ, cẩn thận tỉ mỉ vuốt ve thân súng băng lãnh, kéo đi kéo lại khóa nòng rồi bóp cò. Ổ quay không hề có trở ngại cùng tiếng súng rỗng thanh thúy khiến nó rất hài lòng. Đứa nhỏ thường thức đến hứng thú bưng bưng, nó phát hiện mùa đông buồn chán này cũng không khiến khẩu súng kia trở nên hoen gỉ.

Trên vầng trán cau bần của đứa nhỏ lộ vẻ tươi cười.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: <http://banhtieu137.blogspot.com>

Trên công trường cách đó không xa, tiếng người ồn ào, máy móc nổ vang, mỗi người đều nghiêm túc túc tắc đập nát nơi từng là thiên đường này. Không ai chú ý đến đứa nhỏ, càng không có người chú ý tới thứ nó cầm trong tay.

Đứa bé vẫn không nhúc nhích nhìn mảnh phế tích và đám người bận rộn này, chỉ chốc lát, nó cúi đầu, tìm kiếm giữa đồng đạn và vỏ đạn tản mát trên mặt đất, cuối cùng lấy ra một viên nhét vào ổ đạn.

Nó gảy ổ đạn xoay tròn lên, sau đó "cách" một tiếng hất về thân súng.

Bốn phía tựa hồ thoáng cái yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy chú chim nhỏ trên nhánh cây phía trên đỉnh đầu vui sướng kêu to. Đứa nhỏ hít hít mũi, dường như ngửi được mùi vị tuyệt vời trên người cô bé kia.

Đứa nhỏ mặt hướng Nhà Thiên Sứ đã không còn tồn tại, bình tĩnh giơ tay phải lên, đem nòng súng băng lãnh ấn trên huyệt thái dương của mình.

Cùm cụp.

Cùm cụp.

Tiêu: Còn một phần kết nữa là hoàn Giáo Hóa Trường rồi ^^~ Xin thông báo là mình sẽ làm Sông Ngâm, mặc dù đã có người dịch xong rồi nhưng do sở thích cầu toàn nên mình sẽ dịch lại theo style của mình, để chưng trong nhà cho đẹp ấy mà :)) Bạn nào đã xem rồi xin vui lòng đừng vào comment nói trước này nọ nha~~ mình xóa hết đấy >:p

kết cuộc 2

Chương 36 - Cát bụi trở về với cát bụi

Trong một gian phòng trà gần đại học Y khoa trực thuộc bệnh viện, Phương Mộc cùng Khương Đức Tiên, Khúc Nhị ngồi đối diện nhau.

Khúc Nhị vẫn thờ ơ nhìn ngoài cửa sổ, đối diện đường cái, tòa cao ốc của khu nằm viện màu xám lẳng lặng đứng im. Còn Khương Đức Tiên thủy chung không chịu cùng Phương Mộc đối diện, nhưng theo cách nói của Phương Mộc, sắc mặt đã gần như tro tàn.

"Cả quá trình của câu chuyện chính là như vậy." Phương Mộc đem hình của Trần Triết bày ra trên bàn, "Gã chính là Z tiên sinh, đúng không?"

Khúc Nhị chỉ quét mắt qua bức ảnh, rồi tiếp tục nhìn về phía cao ốc khu nằm viện. Khương Đức Tiên thì lại nhìn chăm chăm bức ảnh thật lâu, từ biểu tình trên mặt hẳn, Phương Mộc đã khẳng định phán đoán trong lòng.

"Tại sao cậu muốn nói cho chúng tôi chuyện này?" Một lúc lâu, Khương Đức Tiên gian nan mở miệng.

"Không tại sao cả." Phương Mộc lại châm một điếu thuốc, "Làm luật sư, anh hẳn phải biết rằng chúng tôi vẫn không có chứng cứ khởi tố các người. Nhưng không sao nữa rồi, tôi chỉ nghĩ, nên cho các người biết chân tướng."

Ba người một lần nữa trầm mặc.

Đột nhiên, Khúc Nhị đứng dậy, hướng Phương Mộc và Khương Đức Tiên thoáng nở nụ cười. Nàng đã gầy hóp đi, nụ cười trên mặt kia quý dị và thô lương nói không nên lời.

"Đã đến giờ thăm rồi."

Nói xong, nàng cầm bao tay lên, vội vã ra khỏi phòng trà.

Cách cửa sổ thủy tinh, Phương Mộc đưa mắt nhìn hình bóng mảnh khảnh của Khúc Nhị xuyên qua đường cái, chạy vào cao ốc của khu nằm viện.

"Cảnh sát Phương."

"Hừm?" Phương Mộc quay đầu lại, Khương Đức Tiên lần đầu tiên nhìn thẳng mình, tựa hồ có lời muốn nói, lại tựa hồ muốn nói lại thôi .

"Anh nói đi." Phương Mộc hiểu được ý tứ của hắn, "Tôi không mang theo thiết bị ghi âm."

Khương Đức Tiên cười khở, ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ.

"Kỳ thật, sau khi giết người, tôi tuyệt không cảm thấy nhẹ nhõm. Hơn nữa tôi tin tưởng, những người khác cũng như tôi."

Phương Mộc diện vô biểu tình nhìn hắn, tâm trạng một mảnh tĩnh mịch.

"Chúng tôi sẽ gánh chịu hết thảy chuyện này." Khương Đức Tiên thấp giọng nói: "Xin cho tôi và Khúc Nhị chút thời gian."

Phương Mộc đem đầu lọc ấn trong gạt tàn, thở phào một hơi.

"Tùy anh thôi."

Nói xong, Phương Mộc đứng dậy rời khỏi phòng trà.

Tiểu khu Trí Uyển.

Trong nhà Dương Cẩm Trình đã là một mảnh hỗn loạn, quần áo, sách tư liệu rơi lả tả ở các góc trong phòng. Dương Cẩm Trình đầu đầy mồ hôi đang nỗ lực đem vali hành lý đã nhét đến đầy tràn kéo lại xong.

Phía sau, trong phòng ngủ của Dương Triển đang truyền đến từng một trận tiếng đập liên tiếp, có tiếng vỡ vụn của bình thủy tinh ném trên tường, cũng có thanh âm "lách cách lách cách" liều mạng rung nắm cửa.

Dương Cẩm Trình sắc mặt tái mét lại nhấc lên một vali hành lý, đem đủ loại bằng vinh dự đặt trong thư phòng dứt khoát nhét vào, mới vừa kéo xong dây kéo, chợt nghe thấy chuông cửa vang lên.

Dương Cẩm Trình xuyên thấu qua mắt thần vừa nhìn, là hàng xóm.

Dương Cẩm Trình nhỏ giọng mắng một câu, giựt cánh cửa ra, vẻ mặt không nhịn được hỏi: "Cái gì?"

"Tôi nói tiến sĩ Dương, nhà các người đã náo loạn hơn vài giờ rồi, tôi ngay cả TV cũng xem không được. . . . ."

"Vậy thì cứ việc đi khiếu nại tôi đi!" Dương Cẩm Trình ngắt lời hẳn, sập cửa vào mặt hẳn.

Mới vừa quay về phòng khách, lại nghe thấy Dương Triển ở trong phòng ngủ khàn giọng kêu to: "Thả tôi ra! Thả tôi ra!"

Tâm phiền ý loạn Dương Cẩm Trình hét lớn một tiếng: "Con mẹ nó mày câm miệng cho tao!"

Tiếng quát tháo trong phòng im bật. Dương Cẩm Trình thở phào nhẹ nhõm, đưa tay quệt quệt mồ hôi trên trán, kéo qua một cái ghế gỗ xuống di ảnh của vợ, sau khi đơn giản chà lau, cẩn thận bỏ vào trong một hộp nhồi đầy xốp.

Gói ghém đâu ra đấy, Dương Cẩm Trình tự rót cho mình ly nước, rồi châm một điếu thuốc, ngồi trên sofa thở hỗn hển. Một điếu thuốc còn chưa hút xong, hẳn đột nhiên ý thức được trong phòng ngủ Dương Triển đã chùng hơn mười phút không hề có tiếng động.

Sau khi Dương Cẩm Trình vặn nắm cửa chạy vọt vào, mới phát hiện trong phòng ngủ đã không có một bóng người, nhào tới trước cửa sổ vừa nhìn, một sợi dây thừng bên bằng khăn trải giường đang tung bay theo gió.

Trên sân ga của trạm xe lửa C thị, Liêu Á Phàm đeo cặp vẻ mặt lo lắng nhìn bốn phía, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ điện tử bằng nhựa trên cổ tay.

Theo một tiếng còi bén nhọn, lại một đoàn tàu hỏa tiến vào trạm. Đám người kéo hành lý bao lớn bao nhỏ nhảy xuống xe lửa, lại có đám người kéo hành lý bao lớn bao nhỏ liều mạng chen lên xe. Trong loa truyền thanh của sân ga, một thanh âm không chút sắc thái tình cảm nào nhắc đi nhắc lại: "Chuyến Hải Hòa Xuân, an toàn xuất hành, xin mời các vị lữ khách. . . . ."

Tiếng còi quản lý viên đã vang lên, một nam nhân viên tàu hướng Liêu Á Phàm không nhin được quát: "Rất cuộc có lên xe hay không?"

Liêu Á Phàm nhìn thoáng qua đám đông như thoi đưa tiến vào cửa cửa trạm lần cuối, khẽ cắn môi, xoay người nhảy lên xe lửa đã từ từ chuyển

động.

Cơ hồ là cùng lúc, một đứa nhỏ mang túi du lịch từ trong đám người chen đến, vừa chạy vừa hô: "Chờ một chút, đừng chạy. . . . ."

Điều phối viên túm lấy đứa nhỏ, "Nhóc con làm gì đó?"

Đứa nhỏ gấp đến độ nhảy thẳng lên: "Con muốn lên xe. . . . .Con có vé. . . . ."

"Người lớn trong nhà đâu?" Điều phối viên nhìn xung quanh, "Lên xe rồi?"

Tốc độ của xe lửa càng lúc càng nhanh, vô số khuôn mặt hiếu kỳ vùn vụt hiện lên trước mắt đứa nhỏ. Hài tử ở giữa những khuôn mặt kia phí công tìm kiếm, tựa hồ hy vọng nàng có thể kéo mình lên.

Thình lình, hài tử thấy được cái còi treo trước ngực điều phối viên, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

"Mau, chú mau bảo xe dừng lại đi!"

"Được rồi được rồi, đừng làm rộn nữa." Điều phối viên biểu tình bất đắc dĩ thúc phía sau lưng đứa nhỏ, "Về nhà đi."

"Nhanh lên, xin chú đó." Đứa nhỏ mặt đầy nước mắt, "Con muốn lên xe. . . . ."

Điều phối viên hướng cảnh sát trên sân ga vẫy tay: "Cậu đem đứa nhỏ này dẫn. . . . ."

Nói còn chưa dứt, gã liền cảm thấy đứa nhỏ trong tay thoáng cái giãy thoát, cúi đầu nhìn, trước mắt là họng súng tối om.

"Bảo xe dừng lại!" Đứa nhỏ giơ một khẩu súng lục ổ quay đen nhánh, khàn giọng rống to: "Dừng lại!"

Điều phối viên lúc ban đầu bị dọa sợ, sau đó hì hì cười rộ lên: "Thằng nhỏ phá phách, lấy một món đồ chơi dọa ai hả?"

Đứa nhỏ cắn răng, đột nhiên hướng dưới chân điều phối viên bóp cò. . . .
..

Đoàng!

Tiếng súng khiến cho sân ga huyền ảo nháy mắt an tĩnh lại, theo sau chính là một trận tiếng thét và hô hoán liên tiếp. Mọi người đều thối lui, trên sân ga rất nhanh liền xuất hiện một khoảnh trống, trung tâm là đứa nhỏ tay cầm khẩu súng lục ổ quay cùng điều phối viên sợ đến xụi lơ trên mặt đất.

Mấy cảnh sát từ hai bên sân ga đã chạy tới, vừa chạy vừa dùng bộ đàm hướng phân cục thông báo tình huống. Một cảnh sát cẩn thận tới gần sườn phía sau đứa nhỏ, chậm rãi từ bên hông rút súng ra, vừa muốn nhắm, đã bị người áp trụ cánh tay.

"Đừng nổ súng." Một nam nhân thần tình tuyệt vọng liều mạng bắt được tay cảnh sát, "Đó là con trai tôi."

Dương Triển tận lực trốn phía sau điều phối viên, một bên dùng súng tùy tiện chia quanh bốn phía, một bên mơ hồ không rõ gào thét: "Các người đừng tới đây. . . . .Tôi chỉ muốn lên xe. . . . .Hu hu. . . . ." Bất thành linh, nó từ trong đám cảnh sát đang cố gắng nhích đến gần mình nhìn thấy cha. Trong nháy mắt kia, trên mặt Dương Triển toát ra một tia sợ hãi, nhưng vẻ mặt này rất nhanh liền bao phủ trong tuyệt vọng khôn cùng.

"Ông đừng lại đây!" Dương Triển giơ súng hướng cha mình, "Tôi sẽ nổ súng!"

Dương Cẩm Trình giãy thoát khỏi người cảnh sát, nổi giận đùng đùng quát: "Súng là từ đâu có? Mau vứt cho tao, nhanh lên!"

"Không!" Dương Triển rớt cuộc khóc lên, "Ông từng quan tâm đến tôi sao?"

Nó hướng Dương Cẩm Trình vung vẩy súng trong tay, "Khẩu súng kia đặt ngay đầu giường của tôi mấy tháng rồi, ông từng thấy qua chưa? Ông từng vào phòng của tôi chưa?"

Dương Cẩm Trình nhắm chặt hai mắt, thay đổi ngữ khí hơi hòa hoãn nói: "Con trai, vứt súng đi, con còn nhỏ tuổi, không sao đâu. . . . ."

"Không!" Dương Triển ấn súng lên đầu điều phối viên, "Tôi muốn rời khỏi đây!"

"Ba mang con ra nước ngoài. . . . ."

"Tôi không đi!" Dương Triển đã gần như điên cuồng, "Tôi nói với ông lần nữa, tôi không đi, tôi không muốn ở cùng một chỗ với ông!"

Các cảnh sát đề phòng cao độ càng thêm khẩn trương, thanh âm kéo chốt an toàn của súng liên tục vang bên tai Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình gấp đến độ rống to: "Đừng nổ súng, tôi có thể thuyết phục nó, tôi là nhà tâm lý học. . . . ."

"Ông cút qua một bên cho tôi!" Một cảnh sát lớn tuổi không chút khách khí nói: "Con của ông đều thành cái dạng này rồi, ông còn là chuyên gia chó má gì!"

Mặt Dương Cẩm Trình thoát cái trở nên trắng bệch, hẳn không nói được một lời xoay người đi nhanh về hướng Dương Triển.

Thần sắc sợ hãi lại trở về trong mắt Dương Triển, súng trong tay giơ lên, nhưng run rẩy kịch liệt.

"Ông đừng sang đây, tôi sẽ nổ súng. . . . ."

Dương Cẩm Trình không dừng bước, răng nghiến đến kẽo kẹt.

"Ông đừng bức tôi, tôi thật sự sẽ nổ súng. . . . ."

Lời còn chưa dứt, má trái Dương Triển đã nặng nề trúng một cái bạt tai.

Trên sân ga bỗng chốc yên tĩnh lại, phút chốc, Dương Triển hu hu khóc lên. Nó hiện tại thoát nhìn như một đứa trẻ ủy khuất, nhát gan, yếu ớt, súng trong tay cũng bị cha đoạt được.

"Tôi muốn rời khỏi ông. . . . ." Dương Triển khóc thút thít nói: "Tôi không làm con ông nữa. . . . ."

Điều phối viên dùng cả tay lấn chân lạng lẽ bò ra, cảnh sát xung quanh cũng ào lên. Dương Triển vô lực phản kháng, tựa hồ cũng không còn tâm để phản kháng, tùy ý các cảnh sát ép mặt nó xuống mặt đất bằng lãnh, hai tay trói quặt ra sau.

Dương Cẩm Trình liêu mạng xô đẩy đám cảnh sát này: "Các người không thể đối đãi với con trai tôi như vậy. . . . ."

"Ông câm miệng đi, hãy xem lại chính mình một chút đi." Cảnh sát lớn tuổi vươn tay ra, "Đưa khẩu súng cho tôi!"

Dương Cẩm Trình nhìn thấy một đôi còng tay lóe lên răng rắc một tiếng mang vào trên tay con trai, đột nhiên đại não trống rỗng, tựa hồ hết thảy xung quanh đều sụp đổ. Trong thoáng chốc, hẩn ý thức được có người đang mở tay hẩn. . . . .

Dương Cẩm Trình đột nhiên bạo phát. Hẩn vung cái tay kia ra, giơ súng chỉ hướng cảnh sát đang kéo Dương Triển ra ngoài.

"Buông con trai tôi ra! Buông!"

Các cảnh sát trợn mắt há hốc mồm nhìn Dương Cẩm Trình, có mấy người đã duỗi tay về phía bên hông.

Trên mặt Dương Cẩm Trình hiện ra nụ cười si ngốc, hẩn tiến lên, kéo cánh tay Dương Triển.

"Ba mang con rời khỏi đây, đi. . . . ."

"Phi!" Dương Triển phun một cục đàm vào mặt Dương Cẩm Trình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi thà ngồi tù, cũng không muốn ở cùng ông!"

Dương Cẩm Trình sửng sờ tại chỗ, tựa hồ cục đàm kia là một viên đạn. Hẩn hoàn toàn bị bắn cho lờ mờ, không thể di chuyển, không thể nói, không thể nghĩ. . . . .

Thình lình, Dương Cẩm Trình như một đầu dã thú tru lên:

"A -- A --"

Sau đó, hẩn đột ngột nhét súng vào trong miệng. . . . .

Đoàng!

***

Phần kết: Một vài cảnh dưới góc nhìn của thành thị.

C thị 《 Báo sớm thành phố 》 Ngày 6 tháng 2 đoạn trích từ tin được đăng:

. . . . .Xét thấy họ Dương bắn chết cha khi còn chưa đầy 14 tuổi, không cấu thành phạm tội, hơn nữa không còn họ hàng nào khác, cục công an C thị quyết định đem họ Dương đưa tới viện quản giáo tội phạm thiếu niên C thị chấp hành thu dụng giáo dưỡng. . . . .

Thầy Chu chết được một tháng, Khương Đức Tiên và vợ thỏa thuận ly hôn, tất cả tài sản giao cho vợ đứng tên. Ba ngày sau, vợ trước và con gái Khương Đức Tiên di dân sang Singapore.

Một tuần sau, Đàm Kỳ ở đại học y khoa trực thuộc bệnh viện lẳng lẳng chết đi. Hôm sau, Khương Đức Tiên và Khúc Nhị đến cục công an C thị đầu án tự thú. Đến tận lúc này, dây án mạng giáo hóa trường toàn bộ án kết thúc điều tra, dời đến viện kiểm soát nhân dân C thị khởi tố.

***

Trên quốc lộ của C thị, đêm khuya.

Phương Mộc điều khiển xe jeep, không ngừng qua lại dò xét phố lớn ngõ nhỏ, mỗi lần thấy thân ảnh của một cô gái trẻ tuổi, cậu đều thả chậm tốc độ, sau khi thấy rõ lại lần nữa tăng tốc.

Điện thoại di động trên đồng hồ đo không ngừng rung lên, kêu to, Phương Mộc hững hờ nhìn thoáng qua màn hình, tiện tay đem điện thoại ném về chỗ ngồi phía sau.

Đèn đường âm đạm hắt trên mặt cậu lúc sáng lúc tối, Phương Mộc thần sắc ảm đạm, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như cũ, lo âu mà cố chấp.

***

Trường tiểu học nào đó của C thị. Hoàng hôn.

Trên bãi tập không một bóng người, bóng đêm đang từng chút thôn tính đường chạy đất đỏ và thảm cỏ nhân tạo. Dưới xích đu ở góc đông bắc trường học, một thân ảnh nho nhỏ như ẩn như hiện.

Hạ Thiên ngồi trên xích đu chậm rãi đong đưa, trong con người trống rỗng một mảnh đen nhánh, cũng không có nửa điểm lóng lánh. Nó nhẹ giọng hát khẽ, điệu nhạc cổ quái, ca từ mơ hồ, nghe càng như một người nói mê thì thào tự nói.

Thình lình, trong bóng râm sau lưng nó truyền đến một trận tiếng bước chân sột soạt. Hạ Thiên quay đầu lại, nhìn thấy một đứa bé xấp xỉ cùng tuổi chậm rãi đi tới. Đứa bé mặc một bộ đồng phục kỳ quái, trước ngực in viện giam giữ vị thành niên 7526.

Đứa bé sờ sờ sợi xích thô trên xích đu, quay đầu cười với Hạ Thiên.

"Cùng nhau chơi nhé."

【 Lời cuối sách 】

Hai kết cục đều đã trình bày cho các bạn độc giả, thành thật mà nói, tôi cũng không biết cái nào tốt hơn. Đóa hoa ác đã nở, tất nhiên sẽ kết ra quả ác. Có lẽ chỉ khác nhau ở chỗ do ai chính miệng nuốt xuống mà thôi. Muốn nói tiếng xin lỗi với các độc giả, bởi vì tôi đã kể một cố sự bi thương. Nó khiến người ta cảm thấy áp lực, thấy tuyệt vọng, thấy bất lực. Kỳ thật giữa những mảnh đời giao nhau vừa vi diệu mà lại không thể đoán trước. Mỗi người đều không biết giây tiếp theo hướng mình đi tới, đến tột cùng là quý nhân hay là mệnh trung sát tinh. Trong cuộc đời buồn chán này, tại từng phút từng giây có chút khả năng thay đổi vận mệnh, chúng ta, thật sự không thể ngăn được ý nghĩ nông nổi của nhau.

Do đó, tôi chân thành hy vọng mỗi người đều có thể vì người mà làm việc thiện, tha thứ lẫn nhau. Đừng keo kiệt nụ cười, đừng miễn cưỡng tâm mình. Để cho từng người cùng mình gặp gỡ thoáng qua, đều sẽ nhớ kỹ bàn tay ấm áp mà mình vươn ra.

Phương Mộc sẽ tiếp tục tìm kiếm Á Phàm, Thai Vĩ sẽ tiếp tục bôn ba với khẩu súng trong tay, Biên Bình sẽ tiếp tục đối mặt với những khuôn mặt thất thường này, Nhị Bảo sẽ tiếp tục trò chơi đoán số của chính mình. Những người mang đầy gánh nặng này vẫn sẽ quật cường truy tìm lý tưởng, vậy sao chúng ta lại không thể chứ?

Bi thương. Bi thương cũng là một loại sức mạnh.

Cám ơn mọi người.

END.

Mời vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

